

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 1

- Chương 1: Tần Vương Hồ Hợi
- Chương 2: Gian Thần Triệu Cao
- Chương 3: Nhập Vai Hôn Quân
- Chương 4: Dạ Yến
- Chương 5: Thừa Tướng Lý Tư
- Chương 6: Mỹ Nhân Như Hoa
- Chương 7: Thương Hoa Tiệc Ngọc
- Chương 8: Tin Dữ
- Chương 9: Đấu Trí
- Chương 10: Khổ Công Vạch Mù
- Chương 11: Mỹ Nhân Có Thì
- Chương 12: Diệt Trừ Hoàng Tộc
- Chương 13: Máu Nhuộm Hàm Dương
- Chương 14: Hoàng Hậu Đại Tần
- Chương 15: Mở Rộng Liên Lạc
- Chương 16: Đại Tướng Chương Hàm
- Chương 17: Lòng Kè Thất Phụ.
- Chương 18: Đều Có Ý Xấu.
- Chương 19: Minh Thương Âm Kiếm
- Chương 20: Mất Hết Ý Xuân.
- Chương 21: Mưa Gió Sắp Tới.
- Chương 22: Khởi Nghĩa Nông Dân
- Chương 23: Tiểu Nhân Âm Độc.
- Chương 24: Bí Mật Vào Hầu Phủ
- Chương 25: Hoài Nghi
- Chương 26: Loạn Thế Kiêu Hùng
- Chương 27: Thả Con Săn Sắt, Bắt Con Cá Rô
- Chương 28: Song Mỹ Đánh Cờ
- Chương 29: Bí Mật Trong Mật Thư
- Chương 30: Gặp Mông Điềm
- Chương 31: Đại Danh Tướng
- Chương 32: Thả Hổ Về Rừng
- Chương 33: Máu Nhuộm Đại Lao
- Chương 34: Chỉ Mành Treo Chuông
- Chương 35: Thăng Quan Tiến Chức
- Chương 36: Chỉ Hươu Bảo Ngựa

Chương 37: Lý Tư Chết

Chương 38: Chém Gian Thần

Chương 39: Dọn Dẹp Chiến Trường

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Tần Vương Hồ Hợi

Năm 209 trước công nguyên, Tần Thủy Hoàng băng hà, Tần Nhị Thế lên ngôi hoàng đế.

Tháng 3, màn đêm che phủ tòa thành cổ Hàm Dương, gió lạnh thoang thoảng, mặt trăng hình lưỡi liềm treo trên cao soi bóng xuống mặt đất mênh mông yên tĩnh, ánh trăng heo hắt rọi vào cung A Phòng hùng vĩ. Từng ngôi điện nguy nga tráng lệ chìm trong bóng tối, tĩnh mịch và cô quạnh, hình như tất cả đang chờ đón một vụ biến động kinh thiên động địa trước giờ chưa từng xảy ra.

Trong một cung điện vẫn còn sáng rực ánh nến, chốc chốc lại vang vọng tiếng vui đùa hoan lạc của nam nữ, ánh nến dưới những bức màn che lộng lẫy dần dần trở nên mờ mờ ảo ảo, các thái giám đứng khép nép như pho tượng ở những góc khuất, im ắng đợi lệnh.

Đột nhiên, một tiếng hét hốt hoảng phá tan màn đêm tĩnh lặng.

“Bệ hạ... Bệ hạ... Tỉnh lại đi...”

Trương Cường toàn thân ê ẩm đang chìm trong cơn mê bị tiếng gọi trong trẻo của một cô gái đánh thức, đang lúc mơ mơ màng màng chưa nhìn rõ khung cảnh trước mắt, âm thanh nhỏ nhẹ kia lại rót vào tai: “Bệ hạ... Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng? Tức cười quá! Muốn gọi mình tỉnh dậy cũng đâu cần dùng đến cách này.” Trương Cường cố mở to mắt, dáo dác nhìn xung quanh, hăn kinh ngạc phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường

lớn bằng gỗ được chạm khắc tinh xảo, xung quanh được che phủ bằng màn lụa lộng lẫy.

Trương Cường lập tức rơi vào trạng thái tù mù, nhủ thầm: “Chẳng lẽ mình bị viên đạn bắn thủng mắt trái mà vẫn chưa chết? Nhưng nơi này hình như không phải bệnh viện!”

Trương Cường ngơ ngác nhìn về hướng phát ra tiếng gọi vừa nãy, khung cảnh khó tin đập ngay vào mắt hắn, chỉ thấy mười mấy cô gái xinh đẹp tuyệt trần không một mảnh vải che thân đang quỳ trên chiếc giường lớn rộng gần bằng cả căn phòng, tất cả đều tập trung nhìn vào hắn bằng ánh mắt lo lắng. Thấy Trương Cường mở mắt ra, một mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi quỳ bên cạnh hắn hốt hoảng cúi đầu xuống, co rúm người sợ hãi.

Ánh nền huyền ảo bên ngoài hắt vào, Trương Cường trở mắt ngăm ngúa là da trắng nõn của cô gái, bầu ngực căng tròn vút cao ngạo nghễ, vòng eo thon gọn, phần hông đầy đặn quyến rũ... Càng nhìn xuống dưới, Trương Cường mặt nóng bừng bừng, nhịp tim đập thình thịch gấp gáp muốn bay luôn ra ngoài.

“Đây là đâu? Chẳng lẽ mình đã rơi vào tay bọn buôn hàng trắng, chúng muốn dùng cách này để nhục mạ mình trước khi giết?”

Nghĩ tới khả năng ấy, Trương Cường rung mình một cái, đầu óc tỉnh táo hẳn.

Khung cảnh trước khi rơi vào trạng thái hôn mê Trương Cường vẫn còn nhớ như in, tiếng hét như sấm của anh lính Báo Tử ồm ồm bên tai: “Đội trưởng ơi... Đừng chết!”

Phải rồi, mình đang độ súng với bọn buôn hàng trắng ở biên giới thì bị bắn trúng mắt trái, viên đạn xuyên lủng sọ, tiếng nứt vỡ hã còn văng vẳng bên tai.

Trương Cường đưa tay lên sờ vào mắt trái, muốn kiểm tra xem mình đang nằm mơ hay là rơi vào tay bọn buôn hàng trắng rồi. Điều bất ngờ là Trương Cường không sờ thấy lớp băng y tế, càng ngạc nhiên hơn khi mắt trái của hắn vẫn còn lành lặn, lúc này mắt hắn lại nhìn thấy cánh tay đang giơ cao của mình biến thành một cánh tay lạ, cánh tay này không phải cánh tay có làn da đen sạm của hắn mà hoàn toàn trắng mịn, ngay cả vết sẹo

trong một lần thi hành nhiệm vụ 3 năm trước để lại cũng biến mất một cách kì lạ.

Những điều lạ lẫm ập đến liên tục khiến Trương Cường như lạc vào mê cung, hẩn nhìn xuống cơ thể mình, phát hiện mình cũng không một mảnh vải che thân đang nằm trên một đồng lúa là gấm vóc, cơ thể mạnh khỏe trước kia đã bị thay thế bằng thân hình gầy còm yếu đuối.

Đúng lúc này, một giọng nói run rẩy vang lên bên ngoài bức màn: “Hoàng thượng... nô tài đi truyền... thái y...”

“Thái y? Hoàng thượng?” Trương Cường bị những từ ngữ xưng hô lạ lẫm kia làm cho giật nảy người, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: “Chẳng lẽ mình đã chết rồi, bây giờ đang nhập hồn vào thân xác người khác?”

Mỹ nhân quỳ bên cạnh Trương Cường nghe hẩn mở miệng bật ra hai tiếng ‘Thái y’, vẻ mặt căng thẳng liền giãn ra, vội hét gọi: “Trần công công, mau truyền thái y!”

Bên ngoài một giọng nói nhừa nhựa đáp lại: “Nương nương, bệ hạ không sao chứ ạ?”

Trương Cường lơ mờ đoán ra chuyện gì đang xảy ra, bèn lên tiếng: “Trẫm không sao, mau truyền thái y!”

Tên thái giám bị giọng nói của Trương Cường làm giật thót người, hồi hả quỳ xuống dập đầu: “Nô tài tuân chỉ!” rồi nhanh nhẹn lui ra ngoài cung điện.

Lúc này Trương Cường đã hoàn toàn tỉnh táo, hẩn khẽ động dậy cơ thể yếu đuối của mình, quét mắt một lượt mười mấy mỹ nữ trần như nhộng đang quỳ xung quanh, hồi lâu sau mới bắt chước giọng điệu của bậc đế vương, quay về phía mỹ nhân quỳ cạnh mình, nhỏ nhẹ hỏi: “Vừa rồi trẫm bị gì vậy? Trẫm không nhớ gì cả.”

Mỹ nữ kia ngẩng đầu lên, lấm lét liếc nhìn Trương Cường, hai má ửng đỏ then thùng, bẩm báo: “Bệ hạ hôm nay đã... liên tục lâm hạnh mấy tỷ muội, khi đến lượt thần thiếp thì bệ hạ... đột nhiên ngắt đi... May mà bệ hạ có thần linh phù hộ nên long thể... không sao.”

Trương Cường nghe câu trả lời, cộng thêm khung cảnh xung quanh liên ý thức được chủ nhân cũ của thân xác này chính là một vị hoàng đế hoang

dâm vô độ, hơn nữa còn tiêu đời vì kiệt sức khi hoan lạc quá lố, chỉ có điều không biết vì lý do gì mà mình nhập vào thân xác này, nơi đây hình như là hoàng cung thời xưa thì phải.

Trương Cường cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, đưa tay vỗ vỗ lên trán, tăng hắng một tiếng, nghiêm giọng hỏi: “Đầu trăm đau quá! Nàng tên là gì đấy?”

Mỹ nữ kia xụ mặt xuống thoáng để lộ nỗi buồn, trả lời: “Tâu bệ hạ, thần thiếp là Lệ Cơ.”

Trương Cường nhìn về phía Lệ Cơ, thấy mái tóc đen tuyền buông xõa đến tận chiếc eo thon, dưới cặp lông mi cong vút, đôi mắt long lanh chớp chớp mê hồn, sống mũi cao cao, bờ môi đỏ mọng đang mấp máy, bên dưới là tấm thân mỹ miều không một mảnh vải, nếu không phải giờ đây toàn thân chẳng còn tí sức lực, e rằng Trương Cường đã không chế ngự nổi dục vọng bùng cháy dữ dội rồi.

Ngắm nhìn cơ thể xinh đẹp ấy hồi lâu, Trương Cường nuốt nước bọt cái ực, cố xua tan tạp niệm trong đầu, hỏi tiếp: “Hôm nay là ngày gì?”

Lệ Cơ cẩn thận lấy tấm lụa đắp lên người Trương Cường, sau đó mới dịu dàng trả lời: “Tâu bệ hạ, hôm nay là mười một tháng ba, Nhị Thế nguyên niên...”

Không đợi Lệ Cơ nói dứt câu, Trương Cường đã lớn tiếng ngắt lời: “Nhị Thế? Nhị Thế nào?”

Lệ Cơ sợ hãi đập đầu lia lịa, toàn thân run bần bật, lí nhí: “Bệ hạ chính là Nhị Thế hoàng đế của Đại Tần, xin bệ hạ tha mạng...”

“Đại Tần... Nhị Thế hoàng đế!” Trương Cường lặp lại hai danh từ như tiếng sét ngang tai kia, toàn thân giật bắn lên.

Lệ Cơ ngơ ngác ngược mắt lên nhìn Trương Cường, dè dặt hỏi thăm: “Bệ hạ không sao chứ ạ? Ngài đừng dọa thần thiếp.”

Trương Cường cố giữ bình tĩnh, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ mình đã nhập hồn vào xác Tần Nhị Thế nổi tiếng trong lịch sử? Nếu đúng như thế thì nguy to rồi...”

Kiến thức lịch sử thời còn đi học đủ để Trương Cường biết Tần Nhị Thế chỉ làm hoàng đế được 3 năm, sau đó bị Triệu Cao giết chết, nhà Tần cũng

bị Hạng Vũ tiêu diệt. Nghĩ tới đây, Trương Cường lắc đầu cười chua chát, thật không ngờ có ngày mình lại được làm hoàng đế, hơn nữa còn là vị hoàng đế đoán mệnh của đời Tần nữa chứ.

Không được! Mình không thể buông xuôi mặc cho số phận sắp đặt, dù thế nào cũng phải tiếp tục sống, nếu dễ dàng bỏ cuộc chẳng phải có lỗi với cuộc đời vài mươi năm ngắn ngủi của kiếp người hay sao? Nếu ông trời không bắt mình chết vì viên đạn xuyên lưng sợ thì mình càng phải quý trọng mạng sống. Lúc này, một ý nghĩ táo bạo nhen nhóm trong tâm trí Trương Cường, hẳn đã hạ quyết tâm thay đổi lịch sử.

Thấy Trương Cường đã hoàn toàn khỏe lại, Lệ Cơ mới yên tâm đôi chút, tuy nàng cảm thấy hơi đáng tiếc khi cơ hội được hoàng thượng sủng ái sau khi đã chờ đợi mấy tháng dài đằng đẳng xem như trôi qua, nhưng nếu hoàng thượng xảy ra mệnh hệ gì thì mạng sống của nàng và các cung tần mỹ nữ khác đừng mong giữ được nữa, nghĩ vậy nên Lệ Cơ đành cùng mười mấy mỹ nữ kia lặng lẽ lui ra ngoài, không dám kinh động Trương Cường đang trầm ngâm suy nghĩ.

Sau khi Lệ Cơ lui ra, hai tên thái giám trẻ rón rén đến bên bức màn, khúm núm bẩm báo: “Hoàng thượng, phủ lệnh đại nhân đến thăm bệ hạ.”

“Phủ lệnh? Ai là phủ lệnh?” Trương Cường gằn giọng hỏi, hẳn cố gắng lục lọi trong kí ức mới kiến thức lịch sử vào đời Tần, tiếc rằng không tìm thấy thông tin gì về chức quan “phủ lệnh”.

Hai tên thái giám ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, dè dặt trả lời: “Tâu bệ hạ, phủ lệnh đại nhân chính là... Triệu Cao, Triệu đại nhân.”

“Triệu Cao?” Trương Cường cười phá lên, quả nhiên xứng danh gian thần nổi tiếng trong lịch sử, phản ứng mau lẹ thiệt! Hoàng thượng vừa mới ngất xỉu mà đã nhận được tin ngay, xem ra trong cung toàn là tai mắt của Triệu Cao rồi. Bây giờ mình vẫn chưa nắm hết tình hình ở triều đại này, nếu gặp mặt Triệu Cao e rằng sẽ lộ sơ hở, tìm cơ tránh mặt vẫn tốt hơn.

Nghĩ vậy, Trương Cường tăng hắng một tiếng, ban lệnh xuống: “Truyền ý chỉ của trẫm, trẫm rất mệt cần nghỉ ngơi, nói với phủ lệnh đại nhân sáng mai hãy đến châu!”

Nói xong, Trương Cường không thèm để ý đến hai tên thái giám rón rén lui ra ngoài nữa, ngã lưng xuống giường nhắm mắt nằm ngủ, bây giờ phải hồi phục thể lực trước đã, Trương Cường nhận thức được còn rất nhiều điều cam go đang đợi hắn phía trước.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Gian Thần Triệu Cao

Vầng trăng khi mờ khi tỏ soi bóng xuống hành lang dài hẹp của cung A Phòng, một nhóm người bước đi rầm rập, âm thanh hỗn tạp vọng vào đại điện im ắng. Nhóm người dừng lại trước cánh cửa lớn đại điện, một thân hình gầy gò nhỏ thó sải bước đi vào trong, mặc kệ ánh mắt hốt hoảng của đám thái giám và cung nữ trong đại điện.

Trương Cường đang ngủ say bị một giọng nói nhừa nhựa làm tỉnh giấc: “Bệ hạ, lão nô nghe bọn nô tài bẩm báo rằng long thể của bệ hạ không khỏe...”

Trương Cường không ngờ có người dám xông thẳng vào đây, theo kiến thức của hắn thì tấm cung của hoàng đế phải là nơi không được phép tùy ý tiếp cận, người này to gan như thế, dám ngang nhiên xông vào cấm cung, Trương Cường uy nghi quát hỏi: “Người là ai?”

Giọng nói kia ngưng lại trong tích tắc rồi lại lạnh lùng cất lên: “Hoàng thượng quên lão nô nhanh như thế ư?”

Một tên tiểu thái giám đứng gần đó vội giải thích hộ: “Triệu công công, hoàng thượng vừa mới tỉnh lại nên hơi choáng...”

Người kia nghe xong gật đầu một cái, nói qua bức màn: “Hoàng thượng, lão nô là Triệu Cao đây, nếu long thể của hoàng thượng còn mệt thì xin hãy sớm nghỉ ngơi, ngày mai là nghi lễ quan trọng lấp kín lăng mộ của tiên hoàng, đến lúc đó bệ hạ phải thượng triều, bằng không các đại thần ầm ĩ phản ứng, lão nô sợ không chống đỡ thay bệ hạ được đâu.”

Triệu Cao nói xong, cúi người vái chào một cái, không thèm đợi Trương Cường lên tiếng nói thêm câu nào, quay lưng ra khỏi đại điện, dẫn theo tùy tùng chuẩn bị ra về.

Trương Cường vẫn còn chưa hoàn hồn lại, hắn vừa giáp mặt với đại gian thần nổi tiếng trong lịch sử, thái giám Triệu Cao.

Tuy rất muốn nhìn rõ hơn mặt mũi của nhân vật lớn này, nhưng nghĩ đến tình trạng hiện tại của mình, Trương Cường đành đè nén cơn tò mò mãnh liệt xuống, nói vọng theo: “Ái khanh đi thông thả, ngày mai trăm nhất định thượng triều!”

Triệu Cao nghe vậy bỗng dừng bước, quay đầu lại nhìn xoi mói vào chiếc bóng mờ mờ in lên bức màn, nhếch mép nói: “Hình như bệ hạ rất khác so với ngày thường, chỉ nửa ngày không gặp mà bệ hạ đã thay đổi nhiều, lão nô cảm thấy bất ngờ đấy.”

Trương Cường toát mồ hôi lạnh, tên Triệu Cao này quả nhiên không dễ đối phó, cố gắng giữ bình tĩnh, đè nén nỗi bất an dâng lên trong lòng, hắn làm bộ uể oải nói: “Hôm nay trăm cảm thấy rất khó chịu, đầu óc quay cuồng, trăm... không phải sắp chết rồi chứ?”

Vừa nói, Trương Cường vừa đưa tay lên quạt mồ hôi trán, ngấm ngấm lo lắng cho ngày mai, xem ra nhất định có chuyện lớn xảy ra rồi, bằng không Triệu Cao cũng không cần thận nhắc nhở như thế, chỉ có điều nhìn thấy bộ dạng hống hách của tên Triệu Cao này cũng không khó tưởng tượng cảnh ngày mai thượng triều rồi.

Triệu Cao nghe Trương Cường nói vậy hình như nhẹ người đi nhiều, mỉm cười gật đầu trấn an: “Xin bệ hạ yên tâm! Có lão nô ở đây bệ hạ có thể kê cao gối ngủ ngon được rồi. Đại Tần chính là thiên hạ của bệ hạ! Ha ha... ha ha... ha ha ha!”

Ngửa cổ cười to một chập xong, Triệu Cao sải bước đi nhanh, thân hình gầy gò nhỏ thó kia cùng với tiếng cười từ từ biến mất trong màn đêm tối tăm.

Nhìn theo Triệu Cao đến khi lão khuất bóng, Trương Cường thở phào nhẹ nhõm, toàn thân bủn rủn chẳng còn tí sức lực, khí thế uy hiếp của Triệu

Cao quả thật đáng sợ, xem ra mình phải cẩn thận hơn với tên gian thần nham hiểm này.

Lúc này, Lệ Cơ đang quỳ ngoài bức màn dè dặt ngẩng đầu lên, lí nhí: “Bệ hạ, hôm nay bệ hạ đã mệt rồi, thần thiếp... mong được ở lại... hầu hạ... bệ hạ.”

Trương Cường nghĩ tới mười mấy cô mỹ nữ trần như nhộng, lập tức nhìn về hướng Lệ Cơ, phát hiện mười mấy mỹ nữ tuyệt sắc kia đã lui ra ngoài, tòa cung điện rộng lớn càng trở nên lạnh lẽo, chỉ còn lại tấm thân mảnh mai của Lệ Cơ đang lặng lẽ quỳ ngoài bức màn, một cảm giác xót thương dâng lên trong lòng khiến Trương Cường thay đổi ý định.

Chờ đợi hồi lâu thấy Trương Cường không đoái hoài đến mình, Lệ Cơ thất vọng thở dài, đang định đứng dậy lui ra ngoài, chợt nghe một giọng nói ôn hòa cất lên: “Bên ngoài gió lạnh, đêm nay... nàng hãy ở lại với trẫm vậy!”

Lệ Cơ không dám tin vào những gì vừa nghe thấy, vẫn quỳ tại chỗ ngờ ngác một lúc, Trương Cường đưa tay vén bức màn, Lệ Cơ ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt ôn hòa đến mức lạ lẫm phát ra từ đôi mắt của Trương Cường.

Bối rối trước thái độ thân thiện của hoàng thượng, Lệ Cơ bước lùi lại nửa bước, đột nhiên cảm thấy một bóng người lướt tới, đôi tay kia đã ôm chặt nàng vào lòng.

Ôm mỹ nữ kiều diễm yếu ớt trong vòng tay, Trương Cường vừa chết đi sống lại và trải qua cuộc đối đầu ngắn ngủi nhưng căng thẳng với Triệu Cao đưa tay vuốt ve làn da trắng nõn khắp cơ thể nàng, do quá mệt mỏi nên chẳng còn tâm trí nào hành lạc, hẩn từ từ nhắm mắt ngủ thiếp đi, tòa cung điện rộng lớn chỉ còn ánh nến heo hắt lung lay khi cơn gió thoảng qua, không gian trở nên im ắng không một tiếng động.

Mặt trời vừa ló dạng, Trương Cường bị một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lay tỉnh, âm thanh trong trẻo rót vào tai: “Bệ hạ, trời sáng rồi, mời bệ hạ canh y thượng triều, phủ lệnh đại nhân chắc đã đợi lâu rồi.”

Trương Cường mơ mơ màng màng ngồi dậy, theo thói quen thò tay định tóm bộ quần phục đặt ở đầu giường, nào ngờ lại sờ trúng tấm thân mềm

mại của Lệ Cơ, giật mình một cái, hăn nhớ ra mình đã không còn là đội trưởng lính đặc nhiệm Trương Cường nữa rồi, giờ đây mình là Tần Nhị Thế hoang dâm vô độ.

Lệ Cơ thấy Trương Cường đã tỉnh giấc, bèn quay đầu ra ngoài nói lớn: “Trần công công, mau hầu hạ bệ hạ canh y!”

Nàng vừa nói dứt lời, bảy tên tiểu thái giám vào khoảng mười bảy mười tám tuổi bưng khay đựng đủ loại quán phục màu đen trên đó thêu thùa hoa văn tinh tế lần lượt bước vào đại điện, Trần công công dẫn hai cung nữ mặc áo lụa xanh lục đến bên giường quỳ xuống, cung kính nói: “Nô tài xin hầu hạ hoàng thượng canh y!”

Nói xong, hai cung nữ bước lên phía trước giúp Trương Cường mặc từng lớp quán phục lờ lờ theo thứ tự. Quán phục chính là trang phục dành cho các bậc đế vương, chứ hầu mặc khi tham gia tế lễ quan trọng, quán phục dành cho hoàng đế gồm 12 lớp có khắc hoa văn khác nhau, là biểu tượng vương quyền cửu ngũ chí tôn tối cao đời Tần, mặc hết 12 lớp y phục nặng nề, đội thêm vương miện chạm trổ đá quý lên đầu, Trương Cường cảm thấy toàn thân bức bối, chưa kịp làm quen với bộ y phục dày cộm, hăn được các thái giám mời ngồi vào kiệu, sau đó bốn tên thái giám hối hả khiêng kiệu đi về hướng đại điện chính của cung A Phòng.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang soi sáng khắp mặt đất, trước những bậc thang chạm khắc bằng bạch ngọc ngoài đại điện, một đám quan viên đang nôn nao nhìn về hướng tẩm cung, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ bất an.

Vừa mới ngồi yên trên ngai vàng, một giọng nói nhừa nhựa quen thuộc lọt ngay vào tai Trương Cường: “Lão nô chúc mừng bệ hạ...”

Trương Cường đưa tay lên chỉnh lại vương miện nặng trĩu trên đầu, quay đầu nhìn về phía Triệu Cao, đêm qua cách lớp màn nên không nhìn rõ mặt mũi tên đại gian thần này, bây giờ trí tò mò nổi lên khiến Trương Cường muốn quan sát rõ Triệu Cao.

Chỉ thấy Triệu Cao mặc áo bào đen, trên đó thêu hoa văn chi chít, đếm kỹ hơn thấy có đến 8 loại hoa văn, chỉ ít hơn quán phục khoác trên người Trương Cường 4 loại là Nhật, Nguyệt, Dây núi và Rồng bay. Đời Tần từ

khi đẹp tan sáu nước do thời gian cai trị của Tần Thủy Hoàng quá ngắn nên quy cách các loại lễ phục chưa hoàn thiện, nhưng dù sao cũng là triều đại phong kiến đầu tiên, lễ phục dành cho hoàng đế vô cùng cầu kỳ và bất khả xâm phạm nhằm thể hiện quyền lực tuyệt đối của hoàng đế, Triệu Cao thân là một quan viên nội đình mà dám mặc lễ phục dành cho các chư hầu hoàng tộc, đủ thấy lão ta hống hách ngang tàng cỡ nào rồi.

Triệu Cao khoảng sáu mươi tuổi, mái tóc bạc phơ của lão búi lại ngay ngắn bằng mảnh vải đen, da mặt nhẵn nhụi chỉ có vài nếp nhăn lợt nhìn không khớp với tuổi tác của lão tí nào, ánh mắt thoáng lóe lên tia sáng nham hiểm, khóe môi khẽ nhếch lên cao tỏ ra đắc ý và ngạo mạn.

Trương Cường quét mắt một lượt khắp đại điện vắng vẻ và văn võ đại thần đang nôn nóng đứng đợi bên ngoài điện, ngạc nhiên hỏi: “Phủ lệnh, trăm có chuyện vui mừng gì mà khanh chúc mừng? Tại sao không thấy các quan viên khác vào điện?”

Triệu Cao liếc mắt về phía đám người lơ nhố ngoài kia, quay sang một tên tiểu thái giám hất hàm căn dặn: “Lệnh cho họ vào đi!”

Ra lệnh xong, Triệu Cao bước tới chiếc ghế cạnh ngai vàng, ngang nhiên ngồi xuống, mặc kệ bậc quân vương Trương Cường có cho phép hay không.

Trương Cường thấy thế cười thầm trong bụng, tên Triệu Cao này chắc khát khao ngồi vào ngai vàng của mình lâu lắm rồi, chỉ có điều ngôi báu cửu ngũ chí tôn này sao lại để một tên bán nam bán nữ ngồi vào được kia chứ?

Đang lúc nghĩ ngợi, một giọng nói lạnh lạnh vọng tới từ phía trước không xa: “Thần Lý Tư, khấu kiến hoàng thượng! Vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Lý Tư? Chính là Lý Tư đã phò trợ Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ đó ư?” Trương Cường giật mình một cái, nhớ tới bộ phim “Cổ máy thời gian” từng xem trên ti vi, bây giờ mình lại được đích thân trải nghiệm, nhất thời cảm xúc dâng trào, trố mắt không nói nên lời.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Nhập Vai Hôn Quân

Trương Cường nhìn về phía Lý Tư, mong muốn chiêm ngưỡng phong thái uy nghi của nhân vật nổi tiếng trong lịch sử cổ đại này, thấy đó là một lão già khoảng bảy mươi tuổi, thân hình cân đối, đầu đội mũ cao, khoác áo bào đen sậm, dưới cặp lông mày rậm là đôi mắt sáng rực, chòm râu dài dưới cằm trắng như tuyết, tuy đã vào tuổi thất thập cổ lai hy nhưng bước chân vẫn vững chặc, giữa trán tỏa ra khí tức nham hiểm nồng đậm.

Sau khi hành đại lễ trang trọng theo đúng phép quân thần xong, Lý Tư liếc mắt nhanh về phía Triệu Cao đang vênh váo rồi mới khom người bẩm báo: “Khải tấu bệ hạ, lăng tẩm của Thủy Hoàng để sắp bít kín, đợi sau khi bệ hạ bái tế thiên địa xong sẽ tiến hành ngay.”

Trương Cường chưa kịp lên tiếng, Triệu Cao đã cười gằn, âm u nói: “Không cần thừa tướng bận tâm nhiều đâu! Việc này đã chuẩn bị đâu vào đấy, đêm qua long thể bệ hạ không khỏe, sáng nay thượng triều được đã may mắn lắm rồi, thừa tướng cứ truyền lệnh xuống cho tiến hành đi!”

Lý Tư nghe vậy thay đổi sắc mặt, giọng nói tỏ ra hơi tức giận: “Trong lăng tẩm vẫn còn không ít thợ xây, nên xử lý thế nào xin bệ hạ truyền lệnh.”

Triệu Cao nhếch mép khinh miệt, ngắt lời: “Thừa tướng, bí mật trong lăng tẩm Thủy Hoàng để tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài nên di mệnh của Thủy Hoàng để là toàn bộ thợ xây tham gia xây lăng tẩm sẽ phải ở lại trong đó, được theo hầu Thủy Hoàng để dưới suối vàng, họ đúng là phước đức ba đời mới có niềm vinh hạnh đó đấy.”

Trương Cường ngồi trên ngai vàng lặng lẽ theo dõi hai nhân vật nổi tiếng trong lịch sử tranh cãi kịch liệt với nhau, đột nhiên nghe Triệu Cao định chôn sống toàn bộ thợ xây lăng tẩm, hấn thót tim một cái, sém ngồi không vững trên ngai vàng.

Tuy những vụ chôn sống này có ghi chép trong sử sách, Trương Cường cũng biết trước nhưng lúc này vẫn lạnh toát sống lưng, vội lên tiếng hỏi Lý Tư: “Theo thừa tướng biết thì có bao nhiêu thợ xây sẽ bị nhốt lại trong lăng tẩm?”

Lý Tư mang vẻ mặt nghiêm trọng khom lưng bẩm báo: “Bệ hạ, số thợ xây tổng cộng là ba vạn bốn ngàn một trăm hai mươi lăm người, tất cả đều là thợ giỏi của quốc gia, nếu làm thế... quả thật quá...”

Triệu Cao lại lạnh lùng ngắt lời Lý Tư: “Lệnh cho thợ xây và phi tần tuần táng chính là ân huệ lớn nhất mà Thủy Hoàng để ban cho họ, số đại thần binh tướng từng lập nhiều công lớn với Đại Tần còn chưa được theo hầu Thủy Hoàng để dưới suôi vàng, đám người đó chẳng lẽ dám kháng lại di mệnh sao hả?”

Lý Tư không biết phản bác thế nào, đưa mắt nhìn lên ngai vàng, liền cảm thấy thất vọng khi thấy Trương Cường ngậy mặt ra nhìn trưng trưng vào cây cột bằng vàng chạm khắc hình rồng uốn lượn trong đại điện, hình như đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Lý Tư ngao ngán thở dài một tiếng, lẳng lặng lui về chỗ, các đại thần khác thấy ngay cả thừa tướng Lý Tư khuyên can cũng không có kết quả nên cùng nhau im lặng, đại điện rộng lớn lập tức im phăng phắc như tờ.

Đúng lúc này, tiếng la hét ồn ào đột nhiên từ ngoài điện vọng vào: “Bệ hạ... Xin tha mạng... tha mạng...”

Quần thần trong điện bị tiếng la hét thu hút, tất cả đều quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nhóm phi tần bị đội cấm quân giáp trụ sáng choang lôi đi xềnh xệch. Đoán chắc biết được Trương Cường triệu kiến các đại thần ở đây, mấy phi tần phải tuần táng nhân lúc đội cấm quân sơ hở đã xông đến gần khu vực đại điện hét lớn tiếng van xin, muốn vớt vát hy vọng sống sót mong manh. Quân cấm vệ canh gác ngoài đại điện không cho họ đến gần

đã ủa tới trời gô tất cả, dẫn vào ném dưới đại điện đợi Trương Cường phán xét.

Nhìn thấy những phi tần yếu đuối quỳ trong đại điện, các đại thần co rúm người lui lại vài bước, không ai dám ho hé nửa lời. Triệu Cao quét mắt một lượt các đại thần, lạnh lùng phán: “Giải 5 con tiện nhân này xuống xử trảm, phạt thống lĩnh đội cấm vệ phụ trách canh gác 20 trượng!”

Lúc này, trong số 5 phi tần bị trói dưới đất, một phi tần khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng bệch tuy lấm lem vết máu nhưng vẫn không kém phần xinh đẹp cố nói lớn: “Bệ hạ, Yến Cơ đã có cốt nhục của tiên hoàng, nay sắp lâm bồn rồi, xin bệ hạ khai ân tha mạng cho Yến Cơ!”

Nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của cô phi tần kia, Trương Cường động lòng thương xót, máu nóng trong người sôi sùng sục, đang định nghĩ cách tha mạng cho nàng, Triệu Cao lại lạnh lùng cất tiếng: “Yến Cơ có mang, tại sao tổng quản nội thị trong cung không hề ghi chép, trong di mệnh của tiên đế có chỉ rõ Yến Cơ nằm trong số phi tần phải tuần táng, hoàng thượng và lão nô không dám bất tuân di mệnh Thủy Hoàng đế.”

Dứt lời, Triệu Cao nghiêm mặt quát lớn với đám cấm vệ đang đợi lệnh ngoài điện: “Lôi bọn tiện nhân này xuống hành hình mau!”

Trương Cường cuối cùng đã không kiềm nén nổi cơn giận trong lòng, hét lớn: “Hãy khoan!”

Lý Tư cũng cùng lúc hét lên: “Dừng tay!”

Triệu Cao không hề để ý tới bộ mặt giận dữ của Lý Tư, lão nhìn xoáy vào Trương Cường, sau đó quỳ xuống rơi lệ thảm thiết nói: “Lão nô một lòng tận trung vì hoàng thượng và Đại Tần, di mệnh của Thủy Hoàng đế đã mệnh lệnh như thế, nếu bệ hạ dễ dàng phế bỏ e rằng thiên hạ đều không phục. Hôm nay hãy để lão nô gánh thay bệ hạ tội danh tàn bạo vậy!”

Dứt lời, Triệu Cao không thèm nhìn Trương Cường nữa, nghiêm giọng quát lên: “Người đâu, hành hình!”

Quân cấm vệ lập tức lôi 5 cô phi tần ra ngoài, tiếp đến tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trương Cường toát mồ hôi lạnh, nếu không phải biết trước lịch sử Triệu Cao chết khi đời Tần sắp diệt vong, Tần Nhị Thế chỉ là hoàng đế bù nhìn bị lão ta điều khiển, bây giờ hẳn hoàn toàn không có khả năng

đối đầu với Triệu Cao, e rằng hắn đã làm dữ ngay tại đại điện rồi. Cố kiềm nén lửa giận bốc cao trong lòng, Trương Cường trừng mắt quét khắp một lượt đám đại thần đứng khệp nép bên dưới, ngửa cổ cười ha hả, nói: “Trẫm phải cảm kích lòng trung thành của phủ lệnh đại nhân mới đúng chứ! Nếu không có phủ lệnh can gián chắc trẫm đã hành động hồ đồ rồi.”

Nói xong câu này, Trương Cường uể oải đứng dậy, ngáp dài một cái, truyền lệnh: “Trẫm thấy trong người không khỏe, hôm nay thượng triều đến đây thôi, mọi việc cứ làm theo ý của phủ lệnh đại nhân đi!” Không thèm đợi xem Triệu Cao phản ứng thế nào, Trương Cường sai bước đi thẳng ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại điện, đập vào mắt Trương Cường là từng dãy cấm quân áo giáp sáng loáng, đứng ngay hàng thẳng lối dọc hai bên, thấy Trương Cường xuất hiện, đoàn quân đồng thanh hô to: “Hoàng thượng vạn tuế! Hoàng thượng vạn tuế!” Âm thanh vang vọng khắp cung A Phòng, ngay cả đàn chim đang vỗ cánh trên cao cũng sợ hãi bay tán loạn.

Tận mắt chứng kiến đội cấm quân hùng vĩ như thế, Trương Cường ngẫm ngẫm nề phục: Quả nhiên là quân đội của Đại Tần hùng mạnh, đúng là danh bất hư truyền!

Một cơn gió tạt vào mặt, Trương Cường nhớ tới mấy cô phi tần chết thảm và mấy vạn thợ xây bị chôn sống trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, lòng hắn chùn xuống, đây là lần đầu tiên Trương Cường đích thân cảm nhận được mùi máu tanh và sự tàn bạo của vương triều Đại Tần.

Nhưng giờ đây hắn đang nhập hồn vào xác tên hôn quân Tần Nhị Thế, để tránh kết cục bi thảm dành cho mình, bằng bất cứ giá nào cũng phải nghĩ cách xoay chuyển tình thế, việc quan trọng đầu tiên cần làm là diệt trừ tên đại gian thần Triệu Cao.

Nghĩ tới đây, Trương Cường lắc đầu chán ngán, muốn diệt trừ Triệu Cao đâu phải dễ, tuy nhiên trước mắt kế hoạch mưu phản đoạt ngôi của Triệu Cao vẫn chưa hoàn thiện, hắn vẫn còn thời gian chuẩn bị lực lượng chống trả. Nhớ tới câu chuyện Khang Hy trừ Ngao Bái vào đời nhà Thanh, Trương Cường nở ngay một nụ cười vui vẻ, hắn đã nghĩ ra kế hoạch hành động tiếp theo.

Lúc này, tên tiểu thái giám phụ trách hầu hạ Trương Cường khúm núm nhắc nhở: “Bệ hạ, nơi đây gió lạnh, bệ hạ hãy bảo trọng long thể!”

Trương Cường bỏ ngoài tai, bước nhanh về phía quân cấm vệ, đột nhiên trượt chân một cái ngã chúi về phía trước, nếu là thân thể cường tráng kiếp trước, Trương Cường chỉ cần tấn tới là đứng vững lại ngay, nhưng thân xác đã bị tử sắc làm cho kiệt quệ của Tần Nhị Thế sao mà phản ứng kịp? Trương Cường đành nhắm mắt chờ đập mặt xuống nền đất khô cứng.

Một bóng người lướt qua nhanh như tia chớp, Trương Cường chỉ cảm thấy cơ thể bị ai đó đỡ lấy, đồng thời một giọng nói lạnh lót vang lên: “Bệ hạ cẩn thận!”

Sau khi đứng vững, Trương Cường mới nhìn rõ đại ân nhân vừa cứu mình, đó là một đại hán khoảng ba mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, mặc giáp nhẹ bằng da trâu, búi tóc ngay ngắn đặt phía sau lưng, chòm râu ngắn cứng như thép, đôi mắt uy nghi dữ tợn.

Thấy Trương Cường chăm chú quan sát mình, đại hán kia cảm thấy ngạc nhiên, vội quỳ một chân xuống, chắp tay hành lễ: “Phó thống lĩnh cấm vệ Thành Thái khấu kiến hoàng thượng!”

Trương Cường tiến lên một bước đỡ Thành Thái dậy, cẩn thận bắt chước giọng điệu của một bậc đế vương: “Tướng quân không cần đa lễ, trẫm còn chưa đa tạ ơn cứu mạng của tướng quân đấy chứ!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 4

Dạ Yến

Thành Thái nghe Trương Cường nói vậy giật mình hoảng sợ, vội quỳ xuống mọp xuống đất run rẩy nói: “Thành Thái không dám nhận lời khen của bệ hạ!”

Trương Cường cố sức kéo Thành Thái đứng dậy, gật đầu thân thiện, sắc mặt hiền từ nói: “Ái khanh không cần hoảng sợ, trẫm nên ban thưởng công cứu giá của khanh mới phải.”

Trầm ngâm giây lát, Trương Cường nói tiếp: “Trẫm thấy khanh võ nghệ rất khá, tại sao chỉ giữ chức phó thống lĩnh nhỏ nhoi? Nếu dẫn quân xuất chinh nói không chừng có thể kiến công lập nghiệp.”

Thành Thái không ngờ Trương Cường lại nói đến những điều này, lắc đầu cười buồn, đáp lời: “Tính thần ngay thẳng, xưa nay không chịu bợ đỡ bọn gian thần tiểu nhân nên dù có một thân võ nghệ cũng đành giữ chức phó thống lĩnh, chịu bó mình trong thành Hàm Dương.”

Trương Cường quan sát vẻ mặt không cam tâm của Thành Thái, trong lòng mừng rơn, xem ra tên thống lĩnh cấm vệ chính rất có thể là người của Triệu Cao, bằng không tội canh gác không nghiêm để mấy phi tần chạy vào đại điện gây huyên náo đủ để cách chức rồi, đâu phải chỉ xử nhẹ phạt 20 trượng.

Nghĩ tới quân cấm vệ phụ trách bảo vệ hoàng cung đã rơi vào tay Triệu Cao, Trương Cường ngấm ngầm cảm thấy may mắn khi vừa rồi mình không trở mặt làm dữ, bằng không tai họa lập tức ập xuống ngay...

Đưa tay lên quệt mồ hôi trán, Trương Cường cố tỏ ra bình tĩnh, mỉm cười đề nghị: “Trẫm thấy khanh giỏi võ nghệ như thế, hay là đến hầu cạnh trẫm, trẫm cảm thấy buồn chán khi suốt ngày ở trong cung, nếu khanh có thể huấn luyện một đội võ sĩ biểu diễn góp vui cho trẫm thì hay quá!”

Trương Cường định nói là huấn luyện một đội võ sĩ bảo vệ trẫm, nhưng liếc thấy mười mấy tên thái giám đi theo sau lưng bèn lập tức đổi thành một lý do khác nghe sao cho phù hợp với thân phận hôn quân của mình. Thành Thái vừa tỏ ra hứng khởi lại sụ mặt thất vọng, Trương Cường thở dài một tiếng, xung quanh quá nhiều tai mắt của Triệu Cao, mình không thể sơ suất để lộ ý đồ, ngay cả Thành Thái cũng phải chú ý quan sát một thời gian rồi mới trọng dụng được, dù sao hiện nay mình thân cô thế cô, muốn chống lại Triệu Cao đành phải tiến hành trong bí mật thôi.

Thành Thái tuy cảm thấy thất vọng nhưng không dám phản đối, chỉ thở dài một tiếng rồi quỳ xuống tạ ơn: “Thành Thái đa tạ hoàng thượng!”

Nói xong, Thành Thái cung kính lui xuống, không còn ôm hy vọng gì vào cơ hội làm “thị vệ cận thân” mà nhiều người ngưỡng mộ nữa.

Nhìn thấy Trương Cường nhú mày không vui, một tên thái giám gần đó sốt sắng nói nhỏ: “Bệ hạ, Thành Thái tuy xuất thân từ tông thất nhưng do Mông Điềm tiến cử, sau đó lên giữ chức thống lĩnh cấm vệ, sau khi Mông Điềm bị định tội, Thành Thái cũng bị giáng chức để cảnh cáo, nếu bệ hạ muốn tuyển chọn thị vệ giỏi võ nghệ thì không cần dùng người này cũng được.”

“Mông Điềm?” Trương Cường ngây mặt ra khi nghe tin tức bất ngờ này. Tên thái giám dè dặt liếc nhìn Trương Cường, nói tiếp: “Bệ hạ, người này e rằng sẽ gây bất lợi cho bệ hạ đó ạ!”

Lúc này đầu óc Trương Cường chỉ vang vọng cái tên quen thuộc trong lịch sử “Mông Điềm”, hèn gì Thành Thái lại tỏ thái độ bất mãn như thế, nếu do Mông Điềm tiến cử, tin chắc đó không phải nhân vật tầm thường rồi, xem ra mình muốn diệt trừ Triệu Cao, trước hết phải nhờ người này củng cố lực lượng mới được.

Đang lúc suy tư, tên thái giám lại léo nhéo bên tai: “Bệ hạ, long thể còn chưa hồi phục, đêm nay phải tham dự yến tiệc, bệ hạ chi bằng về tẩm cung

ngủ ngơi sớm đi ạ!”

Bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Trương Cường, tên thái giám tiếp tục giải thích: “Bệ hạ quên rồi sao? Kể từ hôm nay, sau khi lăng tẩm Thủy Hoàng để bít kín là xem như tang lễ đã hoàn thành, tất cả yến tiệc bị cấm trong vòng nửa năm qua có thể tổ chức lại rồi, đêm nay các vương tôn quý tộc đều sẽ tham dự đó ạ.”

Trương Cường nghe vậy mới hiểu rõ nguyên nhân sự việc, chỉ là không biết yến tiệc đời Tần rốt cuộc sẽ như thế nào nhỉ? Niềm háo hức nổi lên, áp lực đè nặng này giờ tan biến đi ít nhiều.

Về đến tẩm cung, trút đi bộ quần phục nặng nề, Trương Cường lập tức ngã người xuống giường ngủ khò, đêm qua vừa mới chết đi sống lại, sáng nay lại trải qua buổi thượng triều căng thẳng, cơ thể tàn tạ của Tần Nhị Thế đã mệt mỏi lắm rồi.

Khi thức giấc đã vào lúc hoàng hôn, bóng chiều tà heo hắt lấp ló phía chân trời, cung A Phòng nhuộm một màu úa vàng buồn tẻ. Các cung nữ đứng hầu hạ bên giường thấy Trương Cường tỉnh giấc, vội cẩn thận bưng khay đựng lễ phục dùng tham dự yến tiệc bước vào, chờ đợi Trương Cường rửa mặt xong hầu hạ hăn mặc y phục. Trương Cường liếc mắt vào bộ lễ phục sang trọng, nhíu mày hỏi: “Yến tiệc chẳng phải đêm nay mới bắt đầu sao? Tại sao giờ đã thay y phục?”

Hai cô cung nữ ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, một cô dáng người cao cao, mặc áo tím vội nhỏ nhẹ đáp lời: “Bệ hạ, sau khi thay y phục còn phải đến Huyền Long điện, không sớm đâu ạ, chỉ e phủ lệnh đại nhân đã chờ đợi lâu lắm rồi.”

Trương Cường nghe vậy không tiện hỏi thêm, đành ngao ngán thay triều phục vào, được một nhóm cung nữ thái giám tháp tùng đi về hướng Huyền Long điện, đến lúc này hăn mới phát hiện cung A Phòng chiếm diện tích cực lớn, từ tẩm cung đi đến Huyền Long điện phải mất đến nửa tiếng đồng hồ.

Khi Trương Cường đến nơi, trong đại điện đã sáng rực ánh nến, mấy mươi bàn tiệc được bày sẵn, mỗi bàn ngồi bốn người, sáu bàn tiệc ở trên cùng xếp theo hình cánh quạt vây quanh bàn tiệc lớn nhất ở giữa. Triệu Cao

đang ngồi bệ vệ một mình trên bàn tiệc bên trái, Lý Tư và một trung niên nam tử ngoài bốn mươi ngồi bàn tiệc bên phải. Vì Trương Cường chưa ngồi vào chỗ nên rượu và thức ăn chưa đưa lên, rất nhiều quan viên không dám vào điện, chỉ đứng bên ngoài túm tụm to nhỏ với nhau.

“Hoàng thượng giá đáo!” Một tên thái giám hô to, tiếng xì xào to nhỏ khắp đại điện lập tức ngưng bật, mấy mươi hoàng tôn quý tộc cùng quỳ rạp xuống, đồng thanh hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Trương Cường sai bước đi đến bàn tiệc lớn chính giữa ngồi xuống, ung dung nói lớn: “Các khanh không cần đa lễ, hãy mau nhập tiệc thôi!”

Vừa mới ngồi yên vị, sơn hào hải vị và rượu ngon đã được các cung nữ dâng lên, Triệu Cao cười ha hả đắc ý lên tiếng: “Hoàng thượng, hôm nay lão nô đã chọn cho hoàng thượng mấy vũ cơ tuyệt sắc để góp vui trong yến tiệc.”

Dứt lời, Triệu Cao vỗ tay hai cái, một cơn gió mang theo mùi thơm dịu dịu thoảng qua, đội vũ cơ mặc giáp nhẹ, tay cầm trường kiếm từ sau tấm rèm xuất hiện, cô nào cũng là mỹ nhân đang vào độ tuổi xuân sắc, cộng thêm áo giáp và trường kiếm càng kiều diễm hơn, tiếng nhạc cụ lạnh lạnh vang lên, đội vũ cơ lả lướt múa kiếm, Trương Cường và những người có mặt ngẩn nhìn say đắm, chốc chốc lại vỗ tay khen hay. Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, thay vào đó là tiếng trống trận dồn dập hào hùng, một đội võ sĩ thân hình vạm vỡ cầm trường kiếm chạy vào từ bên ngoài hòa cùng điệu múa với đội vũ cơ, khắp đại điện lập tức hò hét vang trời.

Đang say sưa thưởng thức điệu múa cổ đại, Trương Cường chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh tạt vào mặt, hần nhanh chóng nhún chân trái bật người ra sau, một tia sáng sắc lạnh lướt qua mũi. Trương Cường chưa kịp phản ứng, mũi kiếm thứ hai lại đâm tới, lúc này hần vừa dồn hết tất cả sức lực thoát được nhát kiếm thứ nhất đã bủn rủn tay chân, thêm vào cơ thể của Tần Nhị Thế quá yếu đuối, tên thích khách lại tấn công bất ngờ, nhát kiếm thứ hai dù thế nào cũng đừng mong tránh kịp nữa.

Vào khoảnh khắc Trương Cường tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, một tiếng hét uy nghi cất lên: “Thích khách to gan!”

Đồng thời một bóng người quen thuộc lướt tới nhanh như tia chớp, vùng kiếm đâm về phía thích khách, tên thích khách thu kiếm lại đỡ theo phản xạ tự nhiên, nhưng trường kiếm chưa kịp rút về đã bị thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua ngực.

Lúc này Trương Cường đã nhìn rõ người vừa cứu mạng mình chính là phó thống lĩnh cấm vệ Thành Thái, thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về phía thích khách, chỉ thấy mới vài giây ngắn ngủi trôi qua mà cấm vệ đã ủa vào chập kín đại điện, tên thích khách chính là một trong số những võ sĩ tham gia múa kiếm góp vui, đã bị cấm vệ xông lên chém thành thịt tương, máu tươi văng tung tóe vấy bẩn bàn tiệc toàn sơn hào hải vị chưa kịp thưởng thức, nhuộm đỏ các bậc thềm bằng ngọc thạch.

Trương Cường chưa kịp hoàn hồn đã bị một đám cấm vệ vây lấy lui vào hậu điện, hăn cố quay đầu rướn cổ ban lệnh: “Thành Thái, từ hôm nay hãy tùy giá hộ vệ!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Thừa Tướng Lý Tư

Khi Trương Cường bình tĩnh lại ngồi chễm chệ trên ghế rồng trong tẩm cung nhìn xuống quần thần quỳ rạp bên dưới, chỉ thấy phó thống lĩnh cấm vệ Thành Thái vừa phản ứng nhanh nhất cứu Trương Cường thoát chết trong đường tơ kẽ tóc đồng dặc lên tiếng: “Bệ hạ hoảng sợ, thần tội đáng muôn chết!”

Trương Cường lạnh lùng quét mắt một lượt các đại thần đang run lấy bầy, Triệu Cao vẫn thản nhiên ngồi ngay bên cạnh, lúc này chỉ hơi nhếch mép, dừng dừng liếc xéo xuống đại diện.

Lý Tư vẻ mặt căng thẳng ngồi bên phải Trương Cường, đưa mắt nhìn vào hắn, bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Trương Cường, rùng mình một cái, chỉ cảm thấy đôi mắt ấy rất lạ, hình như mang một sức mạnh vô hình nào đó trấn áp Lý Tư đến nỗi nghẹt thở.

Thấy trong điện không ai lên tiếng tiếp, Trương Cường cười phá lên, truyền lệnh: “Thành Thái có công hộ giá, thưởng ngàn lượng vàng. Thống lĩnh cấm vệ đâu?”

Vừa nói dứt câu, một thân hình cao lớn lập tức quỳ mọp xuống lết tới vài bước, dập đầu lia lịa, run rẩy nói: “Hoàng thượng, tội thần đáng chết! Tội thần đáng chết!”

Trương Cường chán ghét quan sát tên thống lĩnh cấm vệ phụ trách bảo vệ an toàn hoàng cung, đó là một đại hán ngoài ba mươi, mặc giáp nhẹ, sắc mặt trắng bệch, tinh thần hoảng loạn, đôi mắt dưới cặp lông mày rậm tràn ngập sợ hãi và bất an, đôi môi mấp máy run bần bật. Nhìn thấy Trương

Cường quắc mắt giận dữ, tên thống lĩnh bủn rủn tay chân, lết tới trước ghế rồng dập đầu lia lịa.

Lý Tư nghiêm mặt quát lớn: “Bệ hạ bị hành thích, thống lĩnh cấm vệ khó thoát tội liên đới, xin bệ hạ trừng trị nghiêm để răn đe!”

Trương Cường nhìn về phía Lý Tư, chỉ thấy Lý Tư tối sầm mặt, thành khẩn nói tiếp: “An toàn của bệ hạ liên hệ đến toàn thiên hạ, nếu có gì sơ sót giang sơn xã tắc nhất định lâm nguy, Lý An thân là thống lĩnh cấm vệ phụ trách bảo vệ an toàn cho bệ hạ, thế mà trong vòng một ngày liên tiếp phạm sai sót, theo luật lệ Đại Tần thì tội không thể tha, xin bệ hạ nghiêm trị để làm gương!”

Lý An nghe những lời của thừa tướng Lý Tư, sợ đến nổi lạnh cóng toàn thân, chỉ biết quỳ rạp xuống đất không thốt ra được lời nào.

Trương Cường cười gằn một tiếng, đang định nhân cơ hội này trừ khử Lý An, sắp xếp cho Thành Thái lên giữ chức thống lĩnh cấm vệ, nhưng vô tình liếc thấy nụ cười hí hửng phớt qua trên mặt Lý Tư, trong lòng giật thót, nhớ tới trong lịch sử Tần Nhị Thế có thể lên ngôi hoàng đế vốn chẳng thuộc về mình, công lao của Lý Tư không hề ít hơn Triệu Cao bao nhiêu. Lý Tư quan tâm đến chuyện này như thế chẳng lẽ lão ta có toan tính gì khác?

Đang lúc trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe một tiếng cười quen thuộc vang lên, Triệu Cao ung dung đứng dậy, bước đến trước mặt Trương Cường đặc ý nói: “Bệ hạ, lão nô đã điều tra rõ lai lịch của thích khách, kẻ chủ mưu sau lưng cũng có thể triệu cáo thiên hạ được rồi.”

Trương Cường ngấm ngầm lo lắng, theo như những gì sử sách ghi chép về Triệu Cao thì hình như tên thái giám gian tà này lại sắp bày ra độc kế gì rồi, không cần hỏi cũng biết hiện nay người mà Triệu Cao muốn trừ khử nhất chính là thừa tướng Lý Tư, nhân vật có khả năng uy hiếp đến lợi ích của lão.

Lý Tư vì lợi ích cá nhân không nghĩ tới vận mệnh quốc gia, hại chết công tử Phù Tô, giúp Hồ Hợi hoang dâm vô đạo lên ngôi hoàng đế nên cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, hiện nay mình thân cô thế cô, nếu Triệu

Cao và Lý Tư đấu đá với nhau, mình ở giữa ngư ông đắc lợi cũng là một cách hay.

Nghĩ vậy, Trương Cường giả đồ làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Phủ lệnh quả nhiên là trọng thần của trẫm, chỉ trong chốc lát mà đã truy tìm ra lai lịch thích khách, thật khiến người ta kinh ngạc. Không biết thích khách rốt cuộc là ai, kẻ chủ mưu sau lưng lại là người nào?”

Lý Tư nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Triệu Cao, thót tim một cái, xen vào nói trước: “Bệ hạ bị hành thích, chuyện lớn như vậy phủ lệnh làm sao có thể điều tra rõ ràng chỉ trong thời gian ngắn được chứ? E rằng trong đó sẽ có nhiều điểm thiếu sót, xin bệ hạ minh giám!”

Lý Tư vừa nói dứt câu, Triệu Cao đã lạnh lùng vặn lại: “Thừa tướng còn chưa biết lão nô điều tra được gì, sao biết sẽ có thiếu sót chứ?”

Trương Cường liếc nhanh về phía Lý Tư đang cố tỏ ra bình tĩnh, nghiêm giọng nói: “Phủ lệnh xưa nay luôn trung thành với trẫm, nếu đã thế thì hãy mau nói ra kẻ chủ mưu đi! Trẫm phải tru di cửu tộc kẻ mưu phản đó.”

Triệu Cao nghe vậy càng thêm đặc ý, nhìn trừng trừng vào Lý Tư, lạnh lùng nói: “Bệ hạ anh minh, lòng trung thành của lão nô có trời cao chứng giám!”

Lúc này Lý Tư đã đoán ra trò hành thích này chính do một tay Triệu Cao bày ra, mình bị lão chơi cho một võ bất ngờ, bây giờ muốn phản công e rằng khó hơn lên trời đây. Nghĩ tới đây, Lý Tư toát mồ hôi lạnh, nhưng dù sao cũng là nhân vật đã trải qua biết bao sóng gió, lúc này tuy biết tình hình cực kỳ bất lợi cho mình, nhưng Lý Tư vẫn cười gằn một tiếng, nói: “Nếu đã vậy, thần là thừa tướng Đại Tần đương nhiên có trách nhiệm với an nguy của bệ hạ, xin bệ hạ phê chuẩn cho thần đích thân xét xử vụ án này!”

Trương Cường chưa kịp mở miệng, chỉ thấy Triệu Cao đã quỳ một chân xuống đất, làm bộ đau xót cất tiếng: “Bệ hạ, lão nô đã điều tra rõ lai lịch của thích khách, chỉ cần bệ hạ ban lệnh là lập tức có thể diệt trừ kẻ chủ mưu ngay.”

Trương Cường nhủ thầm: Xem ra Triệu Cao muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Lý Tư, tuy Lý Tư cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng một khi Lý Tư không còn, mục tiêu kế tiếp của Triệu Cao sẽ là mình, trước mắt phải bảo

vệ Lý Tư trước đã. Quyết định xong, Trương Cường khẽ gật đầu một cái, hỏi: “Phủ lệnh không cần nôn nóng, không biết lai lịch thích khách thế nào?”

Triệu Cao lập tức chớp thời cơ bấm báo: “Thích khách tên là Hà Thiệu, chính là môn khách trong phủ thừa tướng, thật không ngờ thừa tướng nhìn có vẻ trung thành, thế mà dám chỉ thị môn khách lên vào cung...”

Không đợi Triệu Cao nói hết lời, Lý Tư đã nước mắt ràn rụa kể lể: “Bệ hạ, thần theo hầu tiên đế bốn mươi mấy năm, xưa nay luôn một lòng trung thành, đối với bệ hạ càng tận tâm tận lực phò trợ, tuyệt nhiên không giống phủ lệnh đã nói. Thích khách Hà Thiệu kia tuy là môn khách phủ thừa tướng nhưng thần chưa từng gặp mặt, làm sao mà chỉ thị hành thích hoàng thượng được chứ? Hơn nữa tiết mục ca múa góp vui trong yến tiệc do một tay phủ lệnh sắp xếp, nếu muốn nghi ngờ thì phủ lệnh cũng có phần mới phải.”

Trương Cường nghe Lý Tư càng nói càng kích động, bèn hít một hơi sâu, cố tỏ ra bình thản, phán: “Thừa tướng phò trợ tiên đế hơn bốn mươi năm, giờ đây lại một lòng phò trợ trẫm, điều ấy tất nhiên trẫm biết rõ, phủ lệnh trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi đã điều tra ra lai lịch thích khách...”

Nói tới đây, Trương Cường cố tình dừng lại giây lát, liếc về phía Triệu Cao, chỉ thấy Triệu Cao tối sầm mặt, ánh mắt lóe lên tia sáng mưu mô, vội ho khan một tiếng, tiếp lời: “Phủ lệnh trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi đã tìm ra lai lịch thích khách, quả nhiên là trung thần tâm phúc của trẫm, vậy thì trẫm có thể yên tâm hưởng lạc được rồi. Ha ha... ha ha!”

Sắc mặt Triệu Cao giãn ra đôi chút, không cam tâm liếc xéo vào Lý Tư đang thở phào nhẹ nhõm, từ tốn nói: “Lần này vụ việc nghiêm trọng, đáng lý ra phải xử nặng những kẻ tình nghi, nhưng nếu bệ hạ không muốn truy cứu thêm thì lão nô đành tuân lệnh, lão nô sẽ tru di cửu tộc tên thích khách để răn đe những kẻ có ý đồ mưu hại bệ hạ!”

Trương Cường đang muốn lão thái giám già này biến càng nhanh càng tốt, bèn mau mắn gật đầu chấp thuận: “Tất cả hãy làm theo ý phủ lệnh đi! Lần này trẫm may mắn thoát khỏi mũi kiếm của thích khách cũng nhờ phó

thống lĩnh cấm vệ Thành Thái cứu giá kịp thời, trăm quyết định để Thành Thái theo hầu bên cạnh để bảo vệ trăm, đồng thời cũng giúp trăm huấn luyện mấy tên thái giám múa kiếm góp vui, xem hoài tiết mục cũ trăm đã chán lắm rồi.”

Triệu Cao nghe vậy mừng thầm trong bụng, lão đang lo chức thống lĩnh cấm vệ sẽ rơi vào tay Thành Thái, lúc này thấy Trương Cường chỉ lo hưởng thụ cá nhân nên tất nhiên không có lý do gì phản đối, nhưng ngoài mặt vẫn giả đồ dừng dừng nói: “Nếu bệ hạ xem trọng Thành Thái như thế thì cứ để hẳn theo hầu bệ hạ vậy!”

Trương Cường quá đổi vui mừng khi bước đầu tiên trong kế hoạch của mình đã thành công, cười ha hả thốt lên: “Phủ lệnh luôn hiểu ý trăm, trăm có được hiền tài như khanh phò trợ đúng là vạn hạnh. Ha ha... Ha ha...”

Lần này tuy Triệu Cao không diệt trừ được Lý Tư như mong muốn, nhưng cấm vệ vẫn nắm trong tay, xem như không có tổn thất gì, Lý Tư tuy bị Triệu Cao vu khống nhưng may mắn Trương Cường không chấp nhận cũng trút bỏ gánh nặng, không truy cứu thêm nữa. Quân thần 3 người đều mang toan tính riêng trong lòng, vở kịch thích khách xem như hạ màn kết thúc.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Mỹ Nhân Như Hoa

Trong tấm cung, Trương Cường uể oải dựa đầu vào một cung nữ tuyệt sắc, cung nữ khoảng mười tám đôi mươi, tuy không phải sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng tú lệ đáng yêu lắm rồi, mùi thơm thoang thoang xộc vào mũi làm Trương Cường phấn chấn tinh thần, chỉ vì Lý Tư đang đứng trước mặt nên hắn phải kiềm chế dục vọng. Nhìn bộ dạng thấp thỏm của Lý Tư, Trương Cường biết ngay lão có chuyện gì quan trọng muốn nói.

Trương Cường ngồi thẳng người dậy, truyền lệnh đám cung nữ và thái giám đứng hầu xung quanh: “Các người lui xuống mau! Không có lệnh của trẫm, bất cứ ai cũng không được bước vào điện nửa bước.”

Đợi sau khi đám thái giám cung nữ lui xuống hết, Trương Cường mới nghiêm túc cất tiếng: “Thừa tướng có chuyện gì cứ việc nói ra, trẫm tuyệt đối không tiết lộ nửa lời ra bên ngoài.”

Lý Tư ngơ ngác nhìn vào mắt Trương Cường, giây phút này lão cảm thấy đôi mắt ánh tỏa ra khí thế chững chạc, ánh mắt như nhìn xoáy vào tim mình vậy.

Lý Tư vội tiến lên một bước, quỳ mọp xuống đất, nức nở: “Bệ hạ, xin hãy cứu mạng lão thần!”

Trương Cường bị hành động bất ngờ của Lý Tư làm giật bắn người, vội nhồm dậy kéo lão đứng lên, dùng giọng nói ôn hòa an ủi: “Thừa tướng là trọng thần của Đại Tần, kẻ nào to gan dám đe dọa tính mạng thừa tướng chứ?”

Lý Tư không ngờ Trương Cường lại đích thân đỡ mình dậy, ngậy mặt ra một lúc mới nước mắt ngấn dài thổ lộ: “Hôm nay bệ hạ bị hành thích rõ ràng là do Triệu Cao muốn mượn đao giết người, nếu không phải bệ hạ anh minh, chỉ e lúc này lão thần đã hàm oan nơi chín suối rồi.”

Trương Cường nhìn thẳng vào mắt Lý Tư, gật đầu một cái, nói: “Mưu đồ của Triệu Cao tất nhiên trăm biết rõ, lòng trung thành của thừa tướng trăm càng thấu hiểu nên dù người khác vu khống thế nào, trăm vẫn tin thừa tướng một lòng trung thành với Đại Tần, chỉ là...”

Lý Tư nghi hoặc quan sát Trương Cường một lúc, trầm ngâm hỏi: “Chẳng lẽ bệ hạ lo ngại thế lực của Triệu Cao?”

Trương Cường cười buồn, gật đầu thú nhận: “Trăm chưa từng xử lý chính sự, mọi việc trong triều đều do một tay phủ lệnh lo liệu, tin chắc thừa tướng cũng biết rõ, có những chuyện trăm cũng đành xuôi theo thời thế thôi.”

Lý Tư lui lại nửa bước, trịnh trọng quỳ xuống nói: “Chỉ cần bệ hạ tin tưởng lão thần, thần sẽ liều cái mạng già này để đền ơn bệ hạ. Thật ra bệ hạ cũng không cần lo lắng nhiều, Triệu Cao tuy nắm quyền lớn trong triều nhưng không khống chế được quân đội, chỉ cần bệ hạ nắm binh quyền trong tay, sợ gì không diệt trừ được một tên hoạn quan chứ?”

Trương Cường cười thầm trong bụng, việc hãn cần làm là diệt cùng lúc cả hai tên gian thần này, tuyệt đối không được để binh quyền rơi vào tay một trong hai người, một khi chúng nắm lấy quân đội thành công thì đó là lúc cái mạng nhỏ của mình tiêu đời mất.

Nghĩ vậy nhưng Trương Cường vẫn giả dò thờ dài than thở: “Trăm không hề hiểu gì về quân vụ, sau này chắc phải nhờ cậy cả vào thừa tướng.”

Lý Tư thấy đã đạt được mục đích, sợi dây thần kinh đang căng như dây đàn mới giãn ra, lúc này lão càng cảm thấy muốn khống chế Trương Cường thì phải loại trừ Triệu Cao trước nên tỏ ra quyết tâm ngay: “Xin bệ hạ yên tâm, lão thần nhất định sẽ nghĩ cách chiếm lấy binh quyền, tuyệt đối không để gian kế Triệu Cao thành công.”

Lý Tư vừa nói dứt câu, một tên thái giám ngoài điện hô to bẩm báo: “Bệ hạ, phủ lệnh đại nhân cầu kiến.”

“Triệu Cao?” Trương Cường thót tim một cái, thật không ngờ tai mắt Triệu Cao lại nhanh nhạy đến thế, mình vừa mới trò chuyện riêng với Lý Tư một lúc đã bị phát giác, phải nhanh chóng nghĩ cách thay hết các cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh mới được, bằng không e rằng mình bỏ mạng lúc nào cũng không biết ấy chứ.

Lý Tư không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ khom lưng vái chào Trương Cường: “Bệ hạ bảo trọng, lão thần xin phép cáo lui.” Nói xong, Lý Tư nhanh nhẹn lên ra tấm màn rút lui bằng cửa sau.

Lý Tư vừa đi khuất, chỉ nghe một tiếng cười cổ quái từ ngoài điện vọng đến: “Bệ hạ còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Trương Cường biết nhất định Triệu Cao được tai mắt báo lại mình vừa gặp riêng Lý Tư nên vội vàng kéo đến tìm hiểu thực hư, nếu là thế thì chẳng còn gì phải che giấu nữa, hăn bình thản gật đầu một cái, cất tiếng: “Thừa tướng vừa mới rời khỏi, chẳng lẽ phủ lệnh không gặp?”

Triệu Cao một mặt quan sát cẩn thận khắp đại điện, một mặt định hành đại lễ quân thần, đột nhiên nghe Trương Cường nói thế, trong lòng nhẹ nhõm, nếu Trương Cường không giấu giếm việc gặp riêng Lý Tư, xem ra Lý Tư không đạt được mục đích rồi.

Sau khi đã yên tâm, Triệu Cao cười ha hả khoái chí, nói: “Lão nô biết bệ hạ ở trong cung buồn tẻ nên đã chọn được 20 mỹ nhân tuyệt sắc đến hầu hạ bệ hạ.”

Dứt lời, Triệu Cao quay mặt ra ngoài đại điện hét lớn: “Vào hết cả đi!”

Hai hàng mỹ nữ thướt tha xuất hiện, cô nào cô nấy đều liễu yếu đào tơ, xinh đẹp tuyệt trần, dù là dung mạo, thân hình hay khí chất nếu đặt ở thế kỉ 21 đều thuộc hàng hoa hậu đẳng cấp quốc tế. Trương Cường vừa nhìn thấy đã toàn thân rạo rực, nhất thời thấp thỏm ngồi không yên vị, chỉ muốn ào tới ôm người đẹp vào lòng.

Nhưng nghĩ tới lão thái giám già đang nhìn chăm chăm vào mình kể bên, Trương Cường giảm hứng thú đi một nửa, cười phá lên một tiếng, gật

đầu nói: “Lệnh phủ quả là người hiểu trăm nhất, thật là đại trung thần hiếm có của Đại Tần, trăm phải trọng thưởng cho khanh mới được!”

Triệu Cao nhìn bộ mặt háo hức của Trương Cường, đặc ý gật đầu nói: “Lão nô không dám nhận ban thưởng của bệ hạ, số mỹ nhân này đều do lão nô tuyển chọn kỹ lưỡng dâng tặng bệ hạ, ngoài kia còn có một giai nhân tuyệt sắc, đợi khi bệ hạ nhìn thấy nhất định sẽ vui thích ngay.”

Dứt lời, Triệu Cao mỉm cười hô to: “Yên nhi, mau đến tham kiến bệ hạ nào!”

Một mỹ nhân đẹp như tiên nữ giáng trần lập tức bước từ ngoài điện vào, chỉ thấy nàng dáng người thanh mảnh, mái tóc dài óng mượt lung linh huyền ảo hòa cùng ánh nến, búi tóc cài cây trâm ngọc quý phái, dưới cặp lông mi cong vút, đôi mắt long lanh ngấn nước, sống mũi thẳng cao cao, đôi môi chín mọng, cặp gò bông đào nhô cao ngạo nghễ, chiếc eo thon lắc lư theo từng nhịp bước chân, mùi thơm trinh nữ phảng phất ngất ngây.

Chỉ thấy nàng tiến lên phía trước một bước, thẹn thùng hành lễ, nhỏ nhẹ cất tiếng: “Triệu Yên tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”

Trương Cường nuốt nước bọt cái ực thèm thuồng, cố gắng chế ngự cảm xúc muốn sở hữu ngay mỹ nhân trước mặt, quay sang Triệu Cao cười ha hả vui vẻ, nói: “Trăm cảm tạ trước hậu lễ của phủ lệnh, có chuyện gì mai hãy bàn tiếp vậy!”

Nhìn bộ dạng nôn nóng của Trương Cường, Triệu Cao đặc ý đáp lời: “Trăng thanh gió mát, bệ hạ hãy từ từ hưởng dụng mỹ nhân, lão nô không dám làm phiền bệ hạ nữa, xin phép cáo lui!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Thương Hoa Tiếc Ngọc

Ánh trắng sáng vành vạnh treo trên cao soi rọi mọi góc khuất của cung A Phòng, trong đại điện sáng rực ánh nến, Trương Cường tỉ mỉ chiêm ngưỡng những mỹ nữ tuyệt sắc, ngấm ngấm khâm phục: Triệu Cao dùng mỹ nhân kế đúng là cao chiêu, khiến người ta không cách gì cưỡng lại được, nhưng chỉ e đằng sau những mỹ nhân kia lại chính là những nhát dao vô hình thôi, mình phải cẩn thận đối phó mới được, nói không chừng trong số họ có người là mật thám do Triệu Cao cài vào giám sát mình. Tất nhiên, trước miếng ngon dâng tận miệng, không hưởng thụ thành ra có lỗi với mình sao? Chi bằng tương kế tựu kế, tiến từng bước thận trọng vậy.

Nghĩ như thế, Trương Cường đưa mắt nhìn xuống hai mươi mỹ nhân kiều diễm bên dưới, chỉ thấy tấm thân liễu yếu đào tơ của họ đang run lẩy bẩy, không gian trong đại điện trở nên choáng ngợp, sự im lặng hồi lâu của Trương Cường vô tình gây áp lực lớn đến các mỹ nữ.

Trương Cường đón lấy tách rượu ngon do một tên thái giám dâng qua, mùi rượu thơm nồng xộc vào mũi, hần kinh ngạc liếc nhìn tên thái giám, tên thái giám vội khúm núm bẩm báo: “Bệ hạ, đây là rượu nho mới được chưng cất, không hại đến long thể đâu ạ! Bệ hạ có thể yên tâm.”

Trương Cường nghe thế mới yên tâm phần nào, ngửa cổ uống cạn tách rượu, trong bụng lan tỏa hơi ấm, dục vọng càng trở nên mãnh liệt, hần nhìn về phía một thiếu nữ mặc áo hồng, thân hình thướt tha, dung mạo thanh tú, gần giọng: “Nàng qua đây cho trẫm nhìn rõ hơn nào!”

Thiếu nữ kia thoáng đỏ mặt, ngoan ngoãn đứng dậy bước đến cạnh Trương Cường, liếc nhanh vào đôi mắt mê mê của hắn, then thùng nhìn đi nơi khác, dịu dàng cất tiếng: “Nô tì Nhu Nhi, tham kiến bệ hạ!”

“Nhu Nhi?” Tiếng nói trong trẻo rót vào tai làm Trương Cường xao xuyến, dục vọng bị đè nén lâu nay không còn kiềm chế được nữa, hắn vòng tay ôm lấy thiếu nữ, tay trái thò vào xiêm y nàng nhào nặn thô bạo, hỏi nhỏ: “Nàng được Triệu Cao chọn từ khi nào thế?”

Nhu Nhi bị động tác của Trương Cường làm cho thở hỗn hển, cố đáp lời: “Nô tì vào cung chưa được nửa năm, vẫn luôn ở trong phủ đệ phủ lệnh đại nhân học cách... hầu hạ... bệ hạ...” Chưa nói hết câu, bờ môi chín mọng đã bị Trương Cường khóa chặt bằng một nụ hôn.

Đây là lần đầu tiên Trương Cường gặp phải mỹ nữ dịu dàng thần phục như thế, ngọn lửa dục vọng càng bùng cháy dữ dội hơn. Khắp đại điện nhanh chóng tràn ngập sắc xuân, tiếng rên xiết và hơi thở gấp gáp như từng khúc nhạc ngân nga vang đến mọi góc ngách trong đại điện. Những mỹ nữ còn lại tuy cách một lớp màn khá dày nhưng vẫn bị âm thanh sung sướng ấy làm cho đỏ mặt tía tai, then thùng không dám ngẩng đầu lên.

Hồi lâu sau, trời quang mây tạnh, ôm mỹ nhân trong vòng tay, Trương Cường cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đôi mắt đen láy của Nhu Nhi say đắm nhìn vào mình, hai má ửng đỏ. Nhận ra ánh mắt ôn hòa của Trương Cường, Nhu Nhi then thùng đề nghị: “Nô tì... hầu hạ... bệ hạ thêm một lần... được không?”

Trương Cường liếc thấy vài vết máu đỏ trên giường, trong lòng thương xót, lắc đầu nói: “Không cần đâu, lần sau hãy hầu hạ trăm cũng không muộn.”

Nhu Nhi tiếc nuối nhìn ra ngoài, hỏi nhỏ: “Không biết bệ hạ cần vị ti muội nào hầu hạ thêm ạ?”

Trương Cường chợt nhớ ra vẫn còn mười mấy mỹ nhân đang đợi mình, giật mình một cái, vén màn nhìn ra ngoài, bị Triệu Yên xinh đẹp nhất trong số 20 mỹ nữ thu hút, thấy nàng đang lạnh lùng nhìn về phía mình, đôi mắt quyến rũ ấy thoáng phớt qua nét đau đớn rồi tan biến nhanh chóng.

Trước ánh nhìn nghi hoặc của Trương Cường, Triệu Yên không hề hoảng hốt né tránh như những mỹ nữ khác, nàng bình tĩnh nhìn ngược lại Trương Cường. Trương Cường hít một hơi sâu, cố đè nén dục vọng một lần nữa dâng trào.

Công bằng mà nói vẻ đẹp của Triệu Yên gần như khiến người khác ghệt thờ, chỉ là đằng sau vẻ đẹp ấy có một cảm giác kỳ lạ làm Trương Cường không dám tiếp cận, bằng không vừa rồi hẳn đã không chọn Nhu Nhi sở hữu nhan sắc kém hơn Triệu Yên một bậc rồi.

Bản lĩnh người lính đủ để Trương Cường trấn tĩnh lại, trực giác mách bảo Triệu Yên có gì đó kỳ lạ, Trương Cường làm bộ chưa được thỏa mãn, nheo mắt liếc nhìn Triệu Yên, cất tiếng: “Mỹ nhân qua đây, trăm phải ngắm nàng rõ hơn mới được!”

Triệu Yên sáng rực đôi mắt, thốt tha bước nhẹ đến cạnh giường, quỳ xuống nói nhỏ: “Triệu Yên xin hầu hạ bệ hạ...”

Dứt lời, không đợi Trương Cường ra lệnh đã tự trút bỏ xiêm y, làn da trắng mịn như tuyết đập vào mắt Trương Cường, mùi thơm quyến rũ phảng phất khắp đại điện.

Trương Cường hít một hơi sâu, chỉ cảm thấy máu nóng toàn cơ thể bốc lên đầu, dục vọng vừa được đè nén lại dâng cao dữ dội. Trương Cường thót tim một cái, càng thêm nghi ngờ, nhưng vẫn giả đồ rên khẽ: “Hơ... Mỹ nhân, mau đến với trăm...”

Vừa nói Trương Cường vừa thò tay chụp vào bộ ngực căng đầy của Triệu Yên, khi bàn tay chạm được cơ thể mềm mại ấy, đột nhiên một tia sáng sắc lạnh lóe lên, hơi gió quật thẳng vào mặt.

Trương Cường đã sớm cảnh giác, ngã người ra sau tránh né, đồng thời tay phải tóm lấy cổ tay Triệu Yên vặn mạnh, thoát khỏi nhát dao găm hiểm hóc của Triệu Yên trong đường tơ kẽ tóc.

Phản ứng của Trương Cường trong cơ thể Tần Nhị Thế tuy kém xa kiếp trước nhưng may mà Triệu Yên thân nữ nhi sức yếu nên hẳn mới thoát chết. Triệu Yên hình như không ngờ Trương Cường trong tình huống này vẫn phản ứng nhạy bén, thất bại lần đầu, hơi chững lại trong giây lát, đang

định tiếp tục tấn công, bị Trương Cường khóa tay ấn xuống giường không động đậy được nữa.

Trương Cường dùng hết sức khống chế Triệu Yên xong mới nghiêm giọng hỏi: “Là Triệu Cao phái nàng đến hành thích trẫm?”

Vừa hỏi dứt câu, nghĩ lại thấy có vẻ không hợp lý, Triệu Cao tuyệt đối không hành thích lần hai sau khi mình đã bị hành thích một lần, hơn nữa trong yến tiệc vừa rồi, màn kịch thích khách do Triệu Cao dàn dựng chỉ nhằm mục đích diệt trừ Lý Tư, trước khi kế hoạch đoạt ngôi của lão chuẩn bị xong, Triệu Cao sẽ không ngu dốt lấy mạng Tần Nhị Thế ngay lúc này đâu.

Vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe Triệu Yên giận dữ quát lên: “Hôn quân, là một mình Triệu Yên này muốn lấy mạng người, không liên quan gì đến các tỉ muội.”

Trương Cường mơ hồ đoán ra đối phương chắc có thù hận sâu nặng với Tần Nhị Thế, bèn hỏi tiếp: “Rốt cuộc nàng là ai? Nếu không khai thật ra thì trẫm sẽ để nàng ném thử cực hình của Đại Tần đó!”

Triệu Yên nghe vậy thoáng lộ vẻ sợ hãi nhưng vẫn hiên ngang nói: “Ta không sợ chết, người đừng hại người vô tội là được.”

Trương Cường lắc đầu cười buồn, xem ra Triệu Yên đang mang mối huyết hải thâm thù với Đại Tần rồi, bằng không sẽ không liều cả mạng sống đi hành thích hoàng đế Đại Tần đâu. Thở dài một tiếng, Trương Cường hạ quyết tâm phải giúp nàng, dù sao Tần Nhị Thế đã đổi thành người khác rồi, hơn nữa mỹ nhân sắc nước hương trời như thế hẳn cũng không nở trừng trị nàng.

Nhìn thấy dung mạo tuyệt đẹp bị mình đè bên dưới, Trương Cường buông lỏng tay thả mỹ nhân không còn chống cự, tuyệt vọng chờ chết ra. Triệu Yên không ngờ rằng Trương Cường lại tha cho mình, vừa cử động được lập tức lui về sau thoát khỏi tầm khống chế của Trương Cường rồi mới ngơ ngác nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt tràn ngập cảnh giác và thù hận.

Trương Cường biết lúc này Triệu Yên vẫn chưa hết nguy hiểm, một mặt ngấm ngầm phòng bị, mặt khác lên tiếng trấn an: “Cô nương không cần

hoảng sợ, trẫm không phải là hôn quân, chỉ là bị kẻ khác lợi dụng mà thôi, nếu không phải vậy chỉ cần trẫm hô to một tiếng, cấm vệ ngoài điện sẽ xông vào tấn cung ngay...”

Triệu Yên thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt dịu lại rất nhiều, Trương Cường nói tiếp: “Chuyện đêm nay chấm dứt tại đây, nếu cô nương không muốn ở lại trong cung, trẫm sẽ phái người đưa cô nương rời khỏi, trẫm hứa không động vào một cọng tóc của cô nương!”

Triệu Yên trầm ngâm giây lát, tuy cô không tin Trương Cường sẽ đưa mình rời khỏi cung, nhưng thấy đối phương quả nhiên không làm kinh động các cấm vệ ngoài điện, trong lòng có vài phần tin tưởng vào những gì tên hôn quân trước mặt vừa nói.

Lúc này, ánh nến lung linh hắt từ bên ngoài vào, dung mạo của Triệu Yên càng thêm diễm lệ. Trương Cường trở mắt ngăm nhìn hồi lâu, nghĩ rằng mỹ nhân như thế may mà gặp được kẻ mạo danh Tần Nhị Thế là mình, bằng không e rằng đã bị bắt thành thịt tương rồi, nếu thế thì đáng tiếc biết bao.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 8

Tin Dữ

Thở dài một tiếng, Trương Cường nở nụ cười thân thiện, đề nghị: “Nếu cô nương không phiền thì hãy tạm ở lại trong cung đêm nay, đợi khi trời sáng trăm sẽ phái người đưa cô nương rời khỏi.”

Triệu Yên kinh ngạc nhìn thẳng vào vẻ mặt ung dung của Trương Cường, lui lại nửa bước, quỳ xuống nói nhỏ: “Triệu Yên đa tạ... bệ hạ đã tha mạng!”

Nói xong, Triệu Yên lẳng lẳng lui vào góc tối trong đại điện, không thèm nhìn Trương Cường nữa.

Trước thái độ lạnh nhạt của nàng, Trương Cường lắc đầu ngao ngán, tò mò hỏi: “Không biết cô nương vì lý do gì lại mạo hiểm vào cung hành thích trăm? May mà không bị người khác phát giác, bằng không ngay cả trăm cũng không đảm bảo được an toàn cho nàng đâu.”

Triệu Yên lạnh lùng liếc nhìn Trương Cường, không lên tiếng trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào ánh nến leo lét, hình như nàng định dùng sự im lặng để bày tỏ khinh miệt chất chứa trong lòng.

Trương Cường biết hiểu lầm của nàng đối với mình vẫn chưa thay đổi, thở dài một tiếng, quay sang các mỹ nữ quỳ dưới đất truyền lệnh: “Trừ Nhu Nhi ở lại hầu hạ trăm, các nàng đều lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, Trương Cường không đoái hoài đến Triệu Yên và các mỹ nữ kia nữa, ôm lấy Nhu Nhi vào lòng đang định ngủ, đột nhiên một cung nữ mặc y phục màu tím lợt hoảng hốt xông từ ngoài vào nhảy lên giường, quỳ xuống dập đầu lia lịa, luôn miệng nói: “Bệ hạ, khai ân!”

Thật ra lúc này Trương Cường vẫn chưa buồn ngủ, chỉ vì muốn Triệu Yên yên tâm nên mới làm bộ tỏ ra mệt mỏi, hắt lạt người ngồi dậy, quan sát tỉ mỉ cô cung nữ, nghĩ thầm: Tại sao hôm nay lại cùng lúc có đến hai cô gái quấy rầy giấc mộng đẹp của mình thế nhỉ?

Vừa định mở miệng hỏi chuyện, ngoài điện vọng vào tiếng bước chân dồn dập, cô cung nữ hoảng sợ lách người núp phía sau tấm rèm. Trong lúc Trương Cường còn đang ngơ ngác, một tên thái giám ngoài bốn mươi tuổi dẫn theo một nhóm thái giám trẻ hồi hả xông vào điện bẩm báo: “Bệ hạ, vừa rồi có người lên vào cung, không làm kinh động đến bệ hạ chứ ạ?”

“Cái gì? Có người lên vào cung sao?” Trương Cường thốt lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này, cô cung nữ trốn sau tấm rèm hốt hoảng nhìn vào Trương Cường, đôi mắt chất chứa nỗi sợ xen lẫn cầu xin. Trương Cường nhanh chóng nghĩ tới một khả năng: Chẳng lẽ cô cung nữ này có việc gì khẩn cấp nên liều mạng đến tìm gặp mình?

Tên thái giám kia lên tiếng nói tiếp: “Làm kinh động bệ hạ, nô tài tội đáng muôn chết, nô tài nhất định tìm ra kẻ to gan kia, xin bệ hạ yên tâm!”

Trương Cường ổn định lại tâm trạng, vờ nổi giận quát lên: “Biết làm kinh động đến trẫm còn không mau lui ra! Người đâu, lôi xuống dưới đánh 20 trượng!”

Tên thái giám sợ đến nỗi bủn rủn tay chân, run rẩy van xin: “Bệ hạ, nô tài chỉ lo cho an nguy của bệ hạ chứ không cố ý xông vào cung cấm, xin bệ hạ nể mặt phủ lệnh đại nhân tha cho nô tài lần này.”

“Phủ lệnh?” Trương Cường bị tin nằm trong dự đoán này làm thót tim một cái, tuy không biết Triệu Cao tại sao phải truy tìm một cung nữ trong đêm hôm khuya khoắt thế này, nhưng có một điều có thể khẳng định, cô cung nữ này nhất định nắm giữ bí mật mà Triệu Cao không muốn cho mình biết, bằng không lão ta cũng không phái người xông bừa vào tấm cung của mình rồi.

Thấy Trương Cường hồi lâu không lên tiếng, tên thái giám dè dặt nói tiếp: “Bệ hạ, phủ lệnh đại nhân vì phát hiện có kẻ khả nghi trà trộn vào cung nên vừa rồi mới...”

Trương Cường lạnh lùng rít lên: “Ở chỗ của trẫm không có kẻ khả nghi nào cả, người tự tiện xông vào tẩm cung, quấy rầy giấc ngủ của trẫm và mỹ nhân, tội thật đáng chết! Người đâu, lôi xuống đánh thật nặng cho ta!”

Cấm vệ canh gác ngoài điện nghe lệnh liền ủa vào lôi tên thái giám xuống, chỉ một lát sau, tiếng thét đau đớn xé tan màn đêm yên ắng, vang dội trong khoảng sân rộng phía trước đại điện nghe có phần rùng rợn.

Trương Cường nhíu mày khó chịu chui vào giường, Nhu Nhi vừa trải qua trận mây mưa lúc này cũng kinh ngạc trước những gì xảy ra, trố mắt há hốc miệng không nói nên lời.

Đưa bàn tay to bè xoa bóp nhẹ nhàng vào ngực Nhu Nhi, Trương Cường dịu giọng căn dặn: “Nhu Nhi, nàng hãy lui xuống trước, không có chỉ ý của trẫm bất cứ ai cũng không được bước vào đại điện!”

Nhu Nhi nghe lệnh rên lên khe khẽ hy vọng thu hút chú ý từ Trương Cường, chỉ là vào lúc này Trương Cường đã hoàn toàn tập trung vào cô cung nữ kia, tuy Nhu Nhi vẫn còn tiếc nuối nhưng đành ngoan ngoãn đứng dậy lui ra ngoài.

Trong điện không còn một ai, cung nữ kia mới thở phào nhẹ nhõm, thấy đám thái giám không dám xông vào nữa, nàng quỳ xuống hành lễ: “Thập nhất công chúa Doanh Thanh tham kiến bệ hạ!”

“Thập nhất công chúa? Vậy nàng là tử tử hay muội muội của trẫm?” Trương Cường bị thân phận bất ngờ của cô cung nữ làm giật mình, hẩn hơi nghi ngờ về khả năng ứng phó của mình trước sóng gió của cuộc sống cung đình xa hoa tráng lệ nhưng thực chất hiểm nguy chờ khắp nơi này.

Cô cung nữ kia nghe hỏi liền nhếch mép đáp lời đầy vẻ mỉa mai: “Thập nhất hoàng muội chẳng qua chỉ gặp mặt bệ hạ vài lần, hoàng huynh sao lại nhớ tới tiểu muội chứ?”

Trương Cường thở phào nhẹ nhõm, nếu vị hoàng muội này chỉ gặp mặt Tần Nhị Thế có vài lần thì những sơ hở do mình bộc lộ sẽ không bị phát hiện, hẩn an tâm gặt đầu hỏi: “Không biết hoàng muội đêm hôm khuya khoắt xông vào cung cấm là vì chuyện quan trọng gì?”

Doanh Thanh nghe vậy tỏ ra nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Trương Cường, quỳ xuống rồi lễ nói: “Bệ hạ, chư vị hoàng huynh đều một lòng

trung thành, tuyệt nhiên không dám gây bất lợi cho bệ hạ đâu, xin bệ hạ nể mặt tiên hoàng, hãy khai ân!”

Trương Cường giật mình một cái, tuy trong sử sách không ghi chép nhiều về chuyện Tần Nhị Thế loại trừ tông thất hoàng tộc nhưng hẳn vẫn hiểu được một ít, lúc này tuy thất kinh hồn vía nhưng không hề tỏ ra bất ngờ, chỉ lắc đầu cười buồn nói: “Trẫm không hề biết về việc này, mọi người hãy nói rõ hơn xem trẫm có cách gì cứu vãn không!”

Doanh Thanh mang sắc mặt trắng bệch thăm thẳm thương ngờ vực kể: “Ba ngày trước Triệu Cao truyền thánh chỉ nói Thập thất hoàng huynh và Nhị thập hoàng huynh bất mãn bệ hạ kế thừa ngôi vị nên có mưu đồ tạo phản...”

Nói đến đây Doanh Thanh đã nắc không thành tiếng, thấy Trương Cường không ngắt lời mới tiếp tục ghen ngào nói: “Bệ hạ, hai vị hoàng huynh xưa nay không màn tới việc triều chính, chỉ xin bệ hạ khai ân cho họ lui về ở ẩn, từ nay không lo thế sự nữa.”

Trương Cường tất nhiên đoán ra Triệu Cao diệt trừ hoàng tộc nhà Tần là vì dọn đường trước cho âm mưu đoạt ngôi của lão, tuy số hoàng thân quốc thích này cũng đe dọa đến mình, nhưng chỉ cần thế lực tông thất còn tồn tại thì Triệu Cao vẫn chưa dám đoạt ngôi, mình sẽ có thời gian chuẩn bị lực lượng tiêu diệt lão, bây giờ bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản lão ta tiếp tục hãm hại hoàng tộc.

Nghĩ đến đây, Trương Cường nhú mày khó chịu, giận dữ rít lên: “Triệu Cao dám hạ thủ với tông thất hoàng tộc mau đến vậy ư? Trẫm quả thật xem nhẹ lão ta rồi!”

Doanh Thanh thoáng giật mình, vội hỏi dồn: “Chẳng lẽ thánh chỉ kia không phải ý của bệ hạ?”

Trương Cường nghiêm túc gật đầu nói: “Trẫm không hề biết Triệu Cao lại dám ra tay với hoàng tộc, việc này trẫm chưa từng nghe nói tới.”

Doanh Thanh dập đầu cầu xin: “Xin bệ hạ cứu vãn tình thế!”

Trương Cường lắc đầu ngao ngán bày tỏ: “Hiện nay trẫm tuy là hoàng đế nhưng thực chất mọi việc triều chính đều nằm trong tay Triệu Cao và Lý Tư, dù trẫm có lòng muốn cứu người e rằng cũng không có khả năng. Ài!”

Doanh Thanh tỏ ra thất vọng, nhưng vẫn không cam tâm hỏi lần nữa: “VẬY... hai vị hoàng huynh đã hết cách giải cứu rồi sao?”

Trương Cường thở dài một tiếng, chán nản đáp lời: “Trẫm ngay cả bản thân còn lo chưa xong, nói gì đến cứu giúp người khác nữa.”

Doanh Thanh không hề nghĩ rằng mình mạo hiểm lên vào cung cấm, kết quả lại nhận được tin tuyệt vọng như thế, nhất thời đau buồn òa khóc nức nở.

Trương Cường nhìn bộ mặt nước mắt ràn rụa của Doanh Thanh, trong lòng chua xót, chỉ đành lắc đầu chán nản, đưa mắt nhìn ra ngoài đại điện, vô tình nhìn vào con rồng khắc trên ngai vàng của mình, trong đầu lóe lên một tia sáng, cuối cùng đã nghĩ ra cách có thể thử liều một phen.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Đấu Trí

Vừa nảy ra ý định, Trương Cường hỏi nhỏ: “Thanh muội, trẫm có vật gì đủ để làm tín vật không?”

Doanh Thanh suy nghĩ giây lát đáp lời: “Còn nhớ phụ hoàng trước đây có tặng cho các hoàng tử mỗi người một miếng ngọc bội có khắc tên, chỉ cần bệ hạ giao ngọc bội cho Doanh Thanh, muội lập tức đến thiên lao cứu hai vị hoàng huynh!”

Trương Cường rầu rĩ trong lòng, ngọc bội của Tần Nhị Thế mình không biết để ở đâu, làm sao tìm ra giao cho Doanh Thanh đây?

Trương Cường đành lắc đầu ngán ngấm, nói: “Mới hôm trước trẫm bị hôn mê, may mà phúc lớn mạng lớn nên mới hồi tỉnh, những chuyện trước kia đã quên đi không ít, miếng ngọc bội tùy thân kia trẫm không nhớ đang cất ở đâu nữa.”

Doanh Thanh nghe vậy dùng ánh mắt nghi hoặc quan sát Trương Cường hồi lâu, ngập ngừng hỏi: “Có thật là bệ hạ không nhớ ra?”

Trương Cường biết Doanh Thanh đang nghi ngờ mình tìm có thoái thác giúp đỡ, cười buồn nói: “Thanh muội đừng nghi ngờ trẫm! Tuy trẫm là hoàng đế Đại Tần nhưng thực chất chỉ là con rối trong tay Triệu Cao mà thôi.”

Nói xong, đưa mắt nhìn vào những góc khuất tối đen trong đại điện, hạ thấp giọng xuống: “Nếu không phải trẫm cố ý làm ra vẻ hoang dã vô dụng, e rằng đã sớm bị Triệu Cao lấy mạng rồi.”

Doanh Thanh giật mình kinh ngạc, vội ngồi thẳng người, hỏi dồn: “Chẳng lẽ lời đồn Triệu Cao đã sửa di chiếu của tiên hoàng là sự thật?”

Trương Cường làm sao dám thừa nhận ngôi vị hoàng đế của Tần Nhị Thế là do sửa di chiếu mà có được, vội đưa ra bộ mặt thành khẩn, bình thản nói: “Di chiếu của tiên hoàng trăm chỉ xem lướt qua một lần nên khó phân biệt thật giả nhưng tiên hoàng đột nhiên truyền ngôi trăm cũng cảm thấy bất ngờ, về lời đồn bên ngoài trăm cũng có biết, chỉ là không làm gì được mà thôi!”

Doanh Thanh nghe vậy trầm ngâm trả lời: “Ngọc bội tùy thân của bệ hạ chắc chắn được cất ở nơi kề cận, nếu không đeo trên người thì chắc là ở...”

Vừa nói, Doanh Thanh vừa xem xét tỉ mỉ chiếc giường lớn, Trương Cường đến giờ mới nhận ra mình chưa từng xem xét qua chiếc giường này. Thế cũng khó trách, hắn mới chết đi sống lại 2 ngày, những việc nghiêm trọng dồn dập ập đến trong 2 ngày qua khiến hắn mệt mỏi đối phó, làm gì còn thời gian quan sát chiếc giường chứ?

Lúc này được Doanh Thanh nhắc nhở, Trương Cường mới chú ý đến chiếc giường lớn, nó dài 5m, rộng 3m, phủ lên giường là một tấm nệm đen thêu hoa văn hình rồng, chiếc giường có thể cùng lúc chứa mười mấy người, xung quanh chạm khắc hình rồng trên thân gỗ hoa lê quý dùng trang trí, 4 góc giường có đặt 4 kệ hoa nhỏ tinh tế, phần đáy kệ hoa là hộp gỗ chứa đồ có thể đẩy ra thu vào gần giống ngăn kéo thời hiện đại.

Nhìn thấy 4 chiếc hộp gỗ, Doanh Thanh sáng rực mắt, vui mừng reo lên: “Hoàng huynh, ngọc bội chắc được để trong này!”

Chưa đợi Doanh Thanh nói hết câu, Trương Cường vội mở từng chiếc hộp ra, cuối cùng tìm thấy một chiếc hộp nhỏ hơn cất trong hộp gỗ ở góc cuối giường, hắn hồi hộp mở ra, phát hiện một miếng ngọc bội hình tròn nhỏ chỉ cao 5cm, đường kính khoảng 3cm làm bằng ngọc thạch quý, trên ngọc bội có khắc thần thú cổ đại hình thù giống rùa, chính là ngọc bội Tần Thủy Hoàng ban cho các hoàng tử.

Trương Cường cầm miếng ngọc trong tay, lo lắng hỏi: “Cái này không biết có tác dụng không? Dù sao đây chỉ là tín vật của trăm trước kia, e rằng không đủ quyền uy hiệu lệnh.”

Doanh Thanh vội nói xen vào: “Đành liệu một phen vậy, đây là tín vật do tiên hoàng ban tặng, dám ngục quan chắc sẽ nhận biết.”

Trương Cường cũng hy vọng có thể cứu mạng mấy vị hoàng tử, nghe vậy gật đầu đồng ý: “Nếu đã thế thì ngọc bội này giao cho muội đem đi vậy.”

Doanh Thanh tỏ ra hơi do dự, nàng vốn định xin Trương Cường ban một chiếu chỉ, miếng ngọc bội tùy thân này tuy không phải ngọc tỷ chính thức của hoàng đế nhưng cũng can hệ nghiêm trọng, lỡ xảy ra sơ sót gì không biết sẽ có bao nhiêu người đầu lìa khỏi cổ nữa.

Trương Cường thấy Doanh Thanh im lặng, không biết nàng đang nghĩ gì, đành dặn dò tiếp: “Đêm nay muội hãy cầm ngọc bội của trẫm cứu hai vị hoàng tử thoát khỏi đại lao, sau đó phải lập tức rời khỏi Hàm Dương tìm một nơi hẻo lánh ẩn cư, đợi tình hình trong triều ổn định mới quay về.”

Doanh Thanh hốt hoảng hỏi thêm: “Vậy ngọc bội của bệ hạ phải làm thế nào? E rằng đến lúc ấy không thể đưa trả vào cung...”

Trương Cường cười gằn nói: “Dù sao trẫm cũng là hoàng đế, Triệu Cao giờ đây vẫn chưa dám làm gì trẫm đâu.”

Doanh Thanh đón lấy miếng ngọc bội cất kỹ, lui lại một bước, quỳ xuống hành lễ, nói: “Tiểu muội thay mặt các hoàng huynh đa tạ đại ân của bệ hạ!”

Trương Cường động lòng thương xót, quay đầu ra ngoài điện hét lớn: “Thành Thái có ở bên ngoài không?”

Hắn vừa dứt câu, Thành Thái sải bước đi vào đại điện, quỳ xuống hành lễ: “Thành Thái tham kiến bệ hạ!”

Trương Cường đột nhiên triệu kiến trong đêm khuya khiến Thành Thái thấp thỏm lo âu, bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Thành Thái, Trương Cường nhỏ tiếng căn dặn: “Thành Thái, trẫm lệnh cho khanh lập tức bảo vệ Doanh Thanh công chúa đến thiên lao, cầm theo ngọc bội của trẫm cứu hai vị huynh trưởng bị Triệu Cao hãm hại rời khỏi Hàm Dương. Nhớ kỹ không được để lộ tin tức, trẫm giao phó sinh mạng của các vị hoàng huynh cho khanh, mong rằng khanh có thể sát cánh cùng trẫm diệt trừ gian thần, cứu vãn quốc vận Đại Tần!”

Thành Thái lúc này mới phát hiện Doanh Thanh cải trang thành cung nữ ở bên cạnh Trương Cường, nghe Trương Cường bảo mình bí mật giải cứu các hoàng tử bị Triệu Cao hãm hại, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Kinh ngạc vì hoàng thượng đối mặt với vụ việc nguy cấp như thế mà vẫn bình tĩnh ứng phó, hoàn toàn không giống bộ dạng một hôn quân trước đây. Mừng rỡ vì cuối cùng hoàng thượng đã phát hiện bộ mặt thật của gian thần Triệu Cao, tâm nguyện bấy lâu nay của mình có cơ hội trở thành hiện thực rồi.

Nghĩ đến đây, khó kiềm chế niềm hưng phấn trong lòng, Thành Thái chớp mắt vài cái, đồng dục nói: “Xin bệ hạ yên tâm! Thần dù có chết cũng quyết bảo vệ an toàn cho công chúa và các vị hầu gia.”

Trương Cường thở dài một tiếng, bước vỗ nhẹ vào vai Thành Thái, căn dặn: “Khanh nhất định phải sống sót trở về, trẫm còn có nhiệm vụ quan trọng khác giao phó cho khanh, trên đường nhớ bảo trọng!”

Doanh Thanh quan sát này giờ cũng bị khung cảnh bi tráng trước mắt cảm động, tất cả y như một giấc mơ, xem ra vị hoàng huynh hoang dã vô độ của mình đã trưởng thành rồi, trong lúc cảm động nàng không kịp nhận ra có gì bất thường, việc giải cứu không thể trì hoãn nữa, đành quay sang Trương Cường nói câu cuối cùng: “Bệ hạ bảo trọng! Tiểu muội đi đây!”

Dứt lời, hành đại lễ long trọng xong nhanh chân cùng Thành Thái biến mất vào màn đêm dày đặc.

Nhìn khắp một vòng đại điện trống trơn, Trương Cường cảm thấy hơi khó thở, trong lịch sử Tần Nhị Thế gần như giết sạch các huynh đệ tỷ muội hoàng tộc, cũng không biết mình có thay đổi được trang sử đẫm máu kia không nữa. Đợi khi Triệu Cao phát hiện số hoàng tử bị lão nhốt vào đại lao đã trốn thoát không biết sẽ có âm mưu gì tiếp theo, mình phải nghĩ ra một cách ổn thỏa để che mắt Triệu Cao, làm sao để lão ta vẫn tin rằng mình chỉ là một hôn quân hoang dã. Nghĩ ngợi một hồi, Trương Cường tiếc nuối về cuộc sống quân nhân kiếp trước tuy nguy hiểm nhưng đơn giản của mình, xem ra dù là làm một hôn quân cũng không hề dễ dàng gì. Ài!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Khổ Công Vạch Mưu

Khi tia sáng chói mắt làm Trương Cường giật mình tỉnh giấc, hắn mới ý thức được những kỉ niệm kề vai sát cánh chiến đấu cùng đồng đội chỉ còn xuất hiện trong giấc mơ mà thôi, cuộc sống hiện tại và sau này của mình chính là cung đình đầy âm mưu hiểm độc này.

Thấy Trương Cường tỉnh giấc, mấy tên thái giám theo hầu lập tức rón rén bưng thau nước và khăn tơ tắm qua, hai cô cung nữ ngoan ngoãn quỳ trước giường giúp Trương Cường chải chuốt mái tóc dài đến eo, nhìn vào khuôn mặt trắng bệch trong gương đồng, dưới vầng trán rộng là cặp lông mày rậm rạp, đôi mắt lơ lơ, sống mũi cao cao, bờ môi hơi mỏng, khuôn mặt ấy tạo cho người ta cảm giác nhỏ nhen nham hiểm.

Trương Cường lắc đầu ngao ngán, đây chính là bộ mặt của mình vào thời cổ đại rồi, tuy không đến nỗi xấu nhưng so với dáng vẻ uy nghi của một đội trưởng lính đặc nhiệm kiếp trước quả còn kém khá xa.

Chải tóc rửa mặt xong, cung nữ lại bưng cơm rượu dâng lên. Bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của Trương Cường, một cô cung nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi nhỏ tiếng bẩm tấu: “Bệ hạ, giờ đã gần trưa rồi, chắc bệ hạ đã đói bụng, mời bệ hạ dùng ngự thiện ạ!”

Trương Cường nghe vậy mới phát hiện quả nhiên giờ đã gần trưa, mình đã ngủ hơn mười tiếng đồng hồ, hắn ngấm ngấm lo lắng, thân xác Tần Nhị Thế đúng là bị tước sắc làm kiệt quệ mất rồi, xem ra mình phải nghĩ cách rèn luyện thân thể mới được, dù không đạt tiêu chuẩn của kiếp trước nhưng cũng không quá tệ như bây giờ.

Đang lúc suy nghĩ, một giọng nói nhừa nhựa quen thuộc đột nhiên vang lên từ ngoài điện: “Bệ hạ thật có nhã hứng, lão nô đến để dâng tặng bệ hạ một món ngon đây!”

Tuy biết chắc hôm nay thế nào Triệu Cao cũng vào cung gặp mình nhưng Trương Cường không hề nghĩ đối phương lại dâng tặng lễ vật, hình như lão ta có âm mưu gì đây, Trương Cường âm thầm cảnh giác.

Chỉ thấy Triệu Cao dẫn theo hai tên thái giám khệ nệ khiêng vò rượu bước vào điện, cung kính quỳ xuống hành đại lễ xong mới đứng dậy cười hớn hờ nói: “Lão nô có một vò rượu ngon thượng hạng xin được kính dâng bệ hạ!” Vừa nói vừa nheo mắt nhìn thẳng vào Trương Cường.

Trương Cường lạnh toát sống lưng, cổ tỏ ra hào hứng, gật đầu vui vẻ nói: “Phủ lệnh thật có lòng với trẫm, đêm qua số mỹ nhân do phủ lệnh dâng tặng quả là cực phẩm, hôm nay khanh lại mang đến rượu ngon, trẫm không biết nên ban thưởng thế nào cho khanh mới phải!”

Triệu Cao cười nhạt đáp lời: “Mời bệ hạ thưởng thức rượu ngon của lão nô xem khác biệt thế nào với các mỹ nhân!”

Dứt lời, khóe mắt Triệu Cao lóe lên tia sáng sắc lạnh, tuy chỉ trong một tích tắc nhưng vẫn lọt vào mắt Trương Cường đang cẩn thận đề phòng.

Bắt gặp ánh mắt hung tợn thoáng qua của Triệu Cao, Trương Cường thót tim một cái, chẳng lẽ rượu ngon mà Triệu Cao mang tới có vấn đề? Không biết đêm qua Doanh Thanh có giải cứu thành công hai vị hoàng tử thoát khỏi đại lao hay không, nhưng dù thế nào mình cũng phải làm bộ thơ ngây, trước mắt phải ứng phó tên thái giám già nham hiểm này rồi tính tiếp.

Ngấm ngầm suy nghĩ xong đối sách, Trương Cường nở một nụ cười thân thiện, cất tiếng: “Rượu ngon của phủ lệnh tất nhiên trẫm phải thưởng thức rồi, nhưng trẫm muốn mời phủ lệnh cùng thưởng thức với trẫm, dù gì đó cũng là tấm lòng thành của khanh, trẫm uống một mình sẽ cảm thấy áy náy lắm!”

Trong lúc nói chuyện, hai cung nữ đã rót rượu vào ly cho Trương Cường và Triệu Cao, nhìn vào ly rượu bạc có chạm trổ đá quý, chất lỏng màu đỏ lọt trong ly hình như phảng phất mùi máu tanh, tuy mùi thơm nồng đang

lan tỏa nhưng vẫn không sao che giấu nổi sát khí đằng đằng bốc lên, phản chiếu dưới ánh nắng gay gắt buổi trưa càng thêm rùng rợn.

Trương Cường cười phá lên, ngẩng đầu nhìn về hướng Triệu Cao, chứng kiến nụ cười gian xảo của lão, hắn đưa tay cầm ly rượu lên, nghĩ thầm: Theo như sử sách ghi chép thì Tần Nhị Thế vẫn còn sống thêm được 3 năm, trước mắt phải liều một phen thôi, nếu để Triệu Cao sinh nghi thì tính mạng này khó giữ.

Ý nghĩ lóe lên trong khoảnh khắc, Trương Cường nâng ly nói lớn: “Phủ lệnh quả nhiên hiếu lòng trăm, rượu ngon thế này trăm đầu thế bỏ qua chứ!” Dứt lời, ngửa cổ uống cạn ly rượu trong tay.

Nhìn trừng trừng vào Trương Cường đến khi hắn uống cạn ly rượu, Triệu Cao gật đầu hài lòng, nói: “Bệ hạ tin tưởng lão nô như thế, thật không uống công lão nô hết lòng vì bệ hạ!”

Trương Cường uống ly rượu vào bụng thấy không có gì bất thường xảy ra nên yên lòng đôi chút, xem ra cử chỉ vừa rồi của Triệu Cao chỉ nhằm mục đích thử thách mình, nếu mình do dự không uống rượu thì hậu quả khôn lường rồi.

Cố làm bộ uể oải, Trương Cường thốt lên: “Trăm cần dựa vào phủ lệnh lo toan mọi việc lớn nhỏ trong triều, có như thế trăm mới yên tâm hưởng lạc được chứ!”

Triệu Cao hớp một ngụm rượu ngon, đột nhiên thay đổi đề tài: “Lão nô nghe nói đêm qua có người lén vào cung cấm, không làm bệ hạ hoảng sợ chứ?”

Trương Cường giật mình một cái, nói ngay: “Đêm qua trăm cũng nghe báo có người lén vào cung cấm nhưng không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào? Phủ lệnh đã điều tra rõ vụ việc chưa?”

Dứt lời, ánh mắt ngạc nhiên nhìn vào Triệu Cao chờ câu trả lời, lúc này Trương Cường vì kinh ngạc tại sao đến giờ Triệu Cao mới nhắc đến chuyện đêm qua nên sắc thái biểu cảm của hắn xuất phát từ nội tâm, Triệu Cao dù gian xảo tinh tế cũng cảm thấy hắn không giả dối, mỗi nghi ngờ trong lòng đã giảm một nửa.

Nhếch mép cười nhạt, Triệu Cao quét mắt vào Trương Cường, thăm dò: “Còn nhớ trước đây tiên hoàng từng ban tặng cho bộ hạ và các vị hoàng tử mỗi người một miếng ngọc bội tùy thân, không biết ngọc bội của bộ hạ đang ở nơi đâu?”

Trương Cường sớm biết thế nào Triệu Cao cũng hỏi về miếng ngọc bội nên đã nghĩ sẵn cách đối phó từ đêm qua, hăn không hề do dự quay sang mấy tên thái giám đứng hầu xung quanh truyền lệnh: “Đi lấy ngọc bội của trẫm lại đây mau!”

Dứt lời, lại nói với Triệu Cao: “Ngọc bội kia trẫm luôn đặt ở chiếc hộp gỗ cuối giường, do từ lúc đăng cơ đến nay chưa từng sử dụng đến nên...”

Vừa nói đến đây, chỉ thấy một tên thái giám hốt hoảng chạy đến quỳ xuống, cuống cuồng bẩm báo: “Không hay rồi! Ngọc bội của bộ hạ đã bị mất.”

Trương Cường biết ngọc bội kia không phải ngọc tỷ hoàng đế nên có mất cũng chẳng có gì to tát, ngược lại đây là một cơ hội tốt để thay hết các thái giám kề cận nhằm loại trừ tai mắt của Triệu Cao.

Làm bộ kinh ngạc, Trương Cường giận dữ quát to: “Sao lại để mất hả? Đám nô tài các ngươi thật vô dụng, có một miếng ngọc bội nhỏ cũng canh giữ không xong. Người đâu, mau lôi bọn nô tài vô dụng này xuống đánh 20 trượng!”

Mệnh lệnh vừa ban xuống, cấm vệ bên ngoài lập tức ủa vào đại điện lôi đám thái giám ra ngoài, quân cấm vệ đã ghét cay ghét đắng bọn thái giám hống hách chẳng coi ai ra gì này từ lâu, lúc này có lệnh của hoàng thượng nên không hề nường tay, cầm gậy đánh tám mươi tên thái giám phụ trách hầu hạ tẩm cung của Trương Cường một trận tơi tả, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng một góc trời.

Trương Cường vẫn chưa hết giận, nhíu mày nói: “Đám nô tài này thật đáng ghét, dám làm mất ngọc bội tùy thân của trẫm, tội không thể dung tha!”

Triệu Cao cười gằn một tiếng, khẽ gật đầu phát ra tiếng âm u: “Bọn nô tài này quả đáng tội! Ngọc bội của bộ hạ lão nô xin hứa nhất định sẽ tìm về,

còn mấy tên nô tài tắc trách kia tội đáng muôn chết, phải xử tử để răn đe kẻ khác!”

Nói xong, Triệu Cao quỳ rạp xuống đất, nước mắt giàn giụa léo nhéo: “Đám nô tài này làm mất ngọc bội của bệ hạ tội không thể dung tha, lão nô thân là phủ lệnh cũng khó tránh liên đới trách nhiệm, xin bệ hạ giáng tội!”

Trương Cường không ngờ rằng Triệu Cao lại tàn độc như thế, xử tử hết toàn bộ thái giám trong tầm cung, tuy cảm thấy làm vậy hơi tàn nhẫn nhưng nếu muốn cứu lấy vương triều Đại Tần sắp sụp đổ thì số người phải hy sinh đâu chỉ là con số vài mươi mạng sống ít ỏi. Nghĩ thế, hắn thản nhiên nói: “Lòng trung thành của phủ lệnh trăm hiểu rõ, ngọc bội tùy thân cũng không phải vật quan trọng gì, phủ lệnh không cần tự trách!”

Lát sau, Trương Cường lại làm bộ lo âu thốt lên: “Đáng sợ quá! Trong tầm cung của trăm mà lại xảy ra chuyện này... Để đảm bảo an toàn của trăm sau này, trăm muốn đích thân lựa chọn mấy tên thái giám cận thân, bằng không nếu để kẻ gian trà trộn vào thì quả thật nguy hiểm!”

Triệu Cao nghe vậy khẽ nhú cặp lông mày bạc phơ, dừng dừng đề nghị: “Hay là để lão nô tuyển chọn vài tên nô tài lanh lẹ hầu hạ bệ hạ, như thế lão nô mới yên tâm.”

Trương Cường loại trừ các thái giám cũ chỉ nhằm mục đích không cho bí mật thân thế của mình bại lộ, về tâm phúc lựa chọn ưu tiên chính là Thành Thái, còn số thái giám mới hãy giao cho Triệu Cao quyết định để trấn an lão vậy.

Suy nghĩ thấu đáo xong, Trương Cường gật đầu chấp thuận: “Được rồi, mọi việc nhờ cậy cả vào phủ lệnh, phủ lệnh đích thân lo liệu trăm có gì mà không yên tâm chứ!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Mỹ Nhân Có Thì

Cuối chân trời hoàng hôn đỏ rực, gió mát dịu dịu, Trương Cường dựa người vào cơ thể mềm mại phảng phất mùi thơm của Lệ Cơ, bàn tay to bè không hề dè dặt nhào nặn bầu ngực căng phồng của nàng, đắm đắm theo dõi trận múa kiếm oai hùng của mười binh lính cấm vệ, bên cạnh là 4 tên thái giám do Triệu Cao tuyển chọn khúm núm hầu hạ.

Đang lúc cao hứng, một tiểu thái giám chạy từ bên ngoài vào quỳ xuống bẩm tấu: “Bệ hạ, Triệu Yên cầu kiến!”

Vì Doanh Thanh sau khi rời khỏi không hề có tin gì nên suốt 3 ngày liền Trương Cường đều thấp thỏm lo lắng, bề ngoài hắn vẫn phải làm bộ đắm chìm trong tử sắc nhằm che mắt Triệu Cao, bao nhiêu phiền não làm hắn quên mất Triệu Yên vẫn còn ở trong cung.

Lúc này nghe tên thái giám bẩm báo mới sực nhớ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Triệu Yên thanh mảnh đứng ngay trước mặt mình, đôi mắt long lanh nhìn thẳng, bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Trương Cường, Triệu Yên quỳ xuống hành lễ rồi không nói tiếng nào.

Hôm nay nàng mặc bộ y phục trắng thêu hoa mai càng tôn vinh vẻ đẹp thuần khiết diễm lệ, búi tóc cao xỏ cây trâm bạch ngọc, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy nàng đều khó kiềm chế dục vọng dâng trào.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Triệu Yên, Trương Cường đoán chắc nàng có việc gì quan trọng muốn nói với mình, hắn cố hết sức đè nén dục vọng vừa bộc phát xuống, bình thản cất tiếng hỏi: “Triệu cô nương đến gặp trẫm có việc gì không?”

Triệu Yên liếc mắt vào 4 tên thái giám đứng xung quanh không trả lời, Trương Cường thấy thế quay sang Lê Cơ và Nhu Nhi đang kề cận hai bên căn dặn: “Tất cả lui xuống hết đi!” Lê Cơ tuy lưu luyện không muốn rời khỏi nhưng không dám kháng chỉ, vội cùng Nhu Nhi ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Bốn tên thái giám vẫn đứng tại chỗ, bối rối đưa mắt nhìn nhau, một tên hơi lớn tuổi tiến lên phía trước, cung kính bẩm tấu: “Bệ hạ, chúng nô tài phụng mệnh phủ lệnh đại nhân bảo vệ an toàn của bệ hạ nên không dám rời khỏi.”

Trương Cường tức giận quát to: “To gan! Lệnh của trẫm mà người dám cãi lại hả? Ngoài điện có cấm vệ canh giữ, trẫm cần gì mấy tên nô tài các người bảo vệ chứ?”

Dứt lời, vừa định ra lệnh cho cấm vệ trừng phạt 4 tên thái giám hỗn xược, đột nhiên tiếng nói trong trẻo của Triệu Yên cất lên: “Nô tì có thể hầu hạ bệ hạ một lần không ạ?”

“Hầu hạ?” Trương Cường bị giọng nói ngọt ngào kia kích thích dây thần kinh cảm xúc, nuốt nước bọt cái ực, nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Triệu Yên, ngọn lửa dục vọng cháy hừng hực trong người lập tức bị dập tắt, hần mím cười nhạt nhẽo, hiểu ngay dụng ý của Triệu Yên.

Hừ một tiếng rõ to, Trương Cường lạnh lùng rít lên: “Trẫm phải cùng mỹ nhân đi nghỉ, các người mau rút hết ra ngoài, dám cãi lời nữa trẫm sẽ xử tử hết bọn nô tài láo xược các người!”

Đợi khi bốn tên thái giám lui xuống, Trương Cường và Triệu Yên leo lên giường, ngăn cách bởi một lớp màn dày cộm, trước mặt là một mỹ nhân tuyệt thế, Trương Cường hít một hơi sâu mùi thơm quyến rũ tỏa ra từ cơ thể nàng, hỏi nhỏ: “Triệu cô nương có chuyện quan trọng gì cần gặp trẫm vậy? Thế này chẳng lẽ không sợ trẫm xâm phạm đến nàng hay sao?”

“Xâm phạm?” Triệu Yên nhìn vào Trương Cường bằng ánh mắt kỳ lạ, từ ngữ này thốt ra từ miệng một bậc đế vương quả thật khó tin, nàng đưa tay tháo cây trâm bạch ngọc cài trên tóc xuống, ghé sát tai Trương Cường thủ thỉ: “Trong này có chứa xuân dược do phủ lệnh đích thân giao cho nô tì,

mỗi lần hầu hạ bệ hạ chỉ cần bôi một chút vào cổ và... chỗ ấy sẽ có thể giúp bệ hạ tăng thêm hưng phấn...”

Trương Cường ngửi thấy mùi thơm trinh nữ ngất ngây trên người Triệu Yên, nuốt nước bọt cái ực, cố gắng kiềm nén dục vọng dâng trào càng lúc càng dữ dội, thắc mắc: “Triệu Cao bảo nàng dùng thứ này chắc không chỉ nhằm mục đích tranh sủng chứ?”

Triệu Yên then thùng đỏ mặt, lí nhí đáp lời: “Dùng thứ này không chỉ được bệ hạ sủng ái mà còn ngầm gieo mầm tai họa vào cơ thể bệ hạ.”

Trương Cường nghe vậy thót tim sợ hãi, vội hỏi dồn: “Rốt cuộc là tai họa gì? Mau nói cho trẫm biết!”

Triệu Yên liếc nhanh ra bên ngoài, thấy không có ai mới yên tâm trả lời: “Có thể khiến bệ hạ trong lúc sủng hạnh nô tì đột ngột tử vong...”

Thấy Trương Cường thay đổi sắc mặt, Triệu Yên vội bổ sung thêm: “Phủ lệnh nói mỗi lần chỉ cần dùng một ít để chất độc tích tụ dần dần trong cơ thể bệ hạ, đợi khi thời cơ đến sẽ tăng gấp đôi lượng sử dụng mới xảy ra nguy hiểm.”

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu lên thõn thức: “Triệu Yên thật ra xuất thân từ hoàng tộc nước Triệu, bị Triệu Cao bắt vào phủ rồi đem dâng cho bệ hạ. Cả nhà nô tì đều chết dưới tay tên ác tặc Triệu Cao, đêm đó hành thích một vì trả mối thù quốc gia, hai là muốn giá họa Triệu Cao trả thù cho gia tộc, cũng có thể giúp thiên hạ diệt trừ...”

Triệu Yên không nói tiếp nữa, lăm lét nhìn vào mắt Trương Cường. Trương Cường thở dài nói giùm nàng: “Giúp bá tánh thiên hạ diệt trừ tên hôn quân như trẫm đúng không?”

Triệu Yên bối rối gật đầu nói: “Bệ hạ không phải... hôn quân. Ba ngày nay nô tì đã suy nghĩ kĩ, cảm thấy bệ hạ không giống như lời đồn nên mới tiết lộ âm mưu của Triệu Cao, chỉ hy vọng có một ngày bệ hạ cho phép nô tì tận tay giết chết kẻ thù gia tộc.”

Trương Cường động lòng thương xót, liền trấn an: “Nàng yên tâm, ngày mai trẫm sẽ đưa nàng xuất cung, nhưng nàng có chốn dung thân chưa?”

Triệu Yên cười buồn đáp lời: “Từ khi nước mất nhà tan, thiên hạ tuy rộng nhưng không có chốn dung thân dành cho Triệu Yên, nô tì quyết định

ở lại trong cung, một khi nô tì rời khỏi Triệu Cao nhất định sẽ chọn mỹ nhân khác để hãm hại bệ hạ, ngoài ra nô tì cũng có thể sát cánh cùng bệ hạ chống lại Triệu Cao.”

Trương Cường nghe vậy nhưng không dám hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Triệu Yên, chỉ cảm khái nói: “Trẫm rất hân hạnh được cô nương đặt niềm tin lớn như thế, chỉ có điều thế lực Triệu Cao quá lớn, trẫm dù muốn diệt trừ gian thần cũng lực bất tòng tâm.”

Triệu Yên nhìn xoáy vào mắt Trương Cường, sầu não nắc lên: “Bệ hạ vẫn không chịu tin Triệu Yên!” Dứt lời, nàng rút mạnh cây trâm bạch ngọc cài trên tóc xuống, nhắm vào cổ họng đâm mạnh.

Lúc này tuy Trương Cường phản ứng kém hơn kiếp trước rất nhiều nhưng do Triệu Yên ở ngay sát bên, thêm vào hấn đã ngấm ngấm phòng bị nên liền nhào tới giật lấy cây trâm trên tay Triệu Yên, dù là thế chiếc cổ trắng như tuyết của nàng cũng đã để lại một vết máu.

Triệu Yên thoát chết trong gang tấc, lập tức tỏ thái độ kiên quyết đề nghị: “Ồn cứu mạng của bệ hạ Triệu Yên không dám quên, nô tì không gì đền đáp, chỉ xin được hầu hạ bệ hạ một đêm để tỏ lòng chân thành!”

Trương Cường rung mình một cái, đưa mắt nhìn chăm chú vào Triệu Yên, thấy dung mạo tuyệt sắc của nàng đầy vẻ cương nghị, không giống định dùng mỹ sắc mê hoặc mình, trong lòng rạo rực, tất nhiên hấn ý thức rằng vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn vào Triệu Yên được.

Bật cười một tiếng, Trương Cường đưa tay ôm ngang eo mỹ nhân, đôi bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng làn da mịn màng của nàng, Triệu Yên run lên khe khẽ, vùng vẫy muốn thoát ra theo phản xạ tự nhiên. Trương Cường đâu để nàng dễ dàng thoát khỏi vòng tay, nhếch mép cười tủm tỉm, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên bờ môi đỏ mọng kia, sau vài nụ hôn phớt qua mới gia tăng động tác, dùng kỹ thuật hấn học được từ những đoạn phim AV đùa bỡn với mỹ nữ trong lòng, đôi tay từ từ lướt xuống, phớt nhẹ lên bầu ngực vút cao ngạo nghễ và vòng eo thon thả, lòng bàn tay áp vào phần bụng phẳng lì mơn trớn.

Triệu Yên toàn thân mềm nhũn run bần bật, chống cự một cách yếu đuối. Trương Cường đột nhiên thở dài một tiếng, buông cơ thể mềm mại

trong lòng ra, nhìn xoáy vào mắt Triệu Yên, lắc đầu nói: “Trẫm không hề có ý khinh bạc, chỉ là nét đẹp của cô nương quả thật khiến người khác khó kiềm chế. Trẫm không nhẫn tâm để cô nương vì bất đắc dĩ mới hiến thân cho trẫm, hy vọng cô nương hãy suy nghĩ kĩ!”

Trương Cường biết Triệu Yên tuy chủ động giao hảo với mình nhưng rất có thể là nhằm mục đích thử thách, nếu mình nhất thời bị dục vọng che mờ lý trí chiếm đoạt nàng thì sau này e rằng càng khó đề phòng, đối với loại mỹ nữ tính tình cứng cỏi thế này phải thật sự làm họ động lòng mới chiếm trọn trái tim họ, như vậy mới xem như thật sự tước đi một quân cờ do Triệu Cao cài vào bên cạnh mình.

Triệu Yên kinh ngạc nhìn trừng trừng vào Trương Cường, hình như cô không tin vào những gì vừa xảy ra, đợi khi bắt gặp nụ cười chân thành trên mặt hắn cô mới bình tĩnh lại, đứng dậy từ từ lui ra, trước khi đi để lại một câu: “Ba ngày sau nô tì lại đến gặp bệ hạ, mong rằng lần sau bệ hạ sẽ không đổi ý.”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Diệt Trừ Hoàng Tộc

Sáng sớm thức dậy, khi Trương Cường uể oải vươn vai tỉnh giấc, mỹ nhân Lệ Cơ đang ngủ say bên cạnh hăn cũng giật mình nhồm dậy, ngoan ngoãn khoác áo lên vai hăn, quay ra ngoài nói lớn: “Người đâu, mau đến giúp bệ hạ canh y!”

Trương Cường vuốt một cái vào ngực Lệ Cơ, thương tình nói: “Nàng không cần thức dậy đâu, cứ để họ hầu hạ trăm là được!”

Đêm qua sau khi Triệu Yên rời khỏi, Trương Cường đã trút toàn bộ dục vọng lên cơ thể dịu dàng của Lệ Cơ, Lệ Cơ chính là người đầu tiên Trương Cường quen biết khi lạc đến thế giới cổ đại xa lạ này, hơn nữa còn là một mỹ nữ tuyệt sắc nên hăn luôn nhớ đến nàng trong số vô vàn mỹ nữ chốn hậu cung, còn về mười mấy vị mỹ nhân do Triệu Cao dâng tặng, Trương Cường không dám đụng đến người nào. Ngoại trừ Triệu Yên có sắc đẹp chim sa cá lặn, Trương Cường chỉ mới lâm hạnh Nhu Nhi một lần, còn những người khác chưa lần nào được hăn triệu kiến.

Lệ Cơ mỉm cười mãn nguyện, thở thè: “Hình như bệ hạ khác xa so với trước thì phải!”

Trương Cường nghe vậy biết Lệ Cơ đã phát giác sơ hở của mình, nhưng chỉ cần không thuộc phe cánh Triệu Cao thì cũng không cần quá lo lắng, hăn tươi cười hớn hờ nói đùa: “Không biết trăm thay đổi thế nào nhỉ? Lệ Cơ thích trăm giống trước kia hay hiện tại?”

Lệ Cơ nhìn chăm chăm vào vị hoàng đế trẻ trước mặt, bắt gặp nụ cười ôn hòa trước kia chưa từng thấy, say sưa một lúc mới then thùng đáp lời:

“Tất nhiên là thích bệ hạ đang ở ngay trước mặt thần thiếp rồi!” Nói ra câu này xong, Lê Cơ giật mình một cái, tự biết không ổn, nàng cúi gầm mặt, lấm lét liếc nhìn Trương Cường.

Nào ngờ Trương Cường không hề nổi giận, đưa tay nựng nhẹ vào khuôn mặt ửng đỏ của nàng, thì thầm: “Đêm nay nàng phải hầu hạ trẫm cho tốt, trẫm sẽ trọng thưởng!” Vừa nói, Trương Cường vừa thò tay phải vào lớp xiêm y mỏng tang nghịch ngợm, Lê Cơ bị động tác táo bạo của hắn làm cho đê mê, tiếng rên khe khẽ vang lên.

Trương Cường vừa mới hồi phục sức lực, thấy thế mỉm cười hài lòng, đang định vui vẻ với mỹ nhân Lê Cơ lần nữa, chợt nghe tiếng chân gấp gáp từ ngoài điện vọng vào. Trương Cường thoáng giật mình, biết nhất định đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, dục vọng vừa mới nhen nhóm lập tức tan biến, vội hét hỏi đám thái giám đứng hầu bên ngoài: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Một tên thái giám hốt hoảng quỳ xuống bẩm báo: “Bệ hạ, phó thống lĩnh cấm vệ xin cầu kiến ngoài điện!”

Trương Cường hỏi tiếp: “Thành Thái là cận vệ của trẫm, tại sao không trực tiếp đến gặp trẫm hả?”

Tên thái giám vã mồ hôi lạnh, lắp bắp: “Nô tài thấy... bệ hạ chưa tỉnh giấc... nên đã...”

Trương Cường tức giận quát lớn tiếng: “Nếu còn lần sau thì cẩn thận cái mạng chó của người! Mau đưa Thành Thái vào phiến điện đợi trẫm!”

Dứt lời, Trương Cường nhanh chóng mặc y phục vào, rửa mặt xong bước nhanh vào phiến điện, chỉ thấy Thành Thái đang nôn nóng đứng chờ sẵn, Trương Cường thót tim lo lắng, chẳng lẽ Doanh Thanh xảy ra vấn đề gì rồi? Nghe tiếng bước chân quen thuộc, Thành Thái vội tiến lên một bước, quỳ xuống hành đại lễ cung kính: “Thần tham kiến bệ hạ...”

Không đợi Thành Thái nói xong, Trương Cường đã bước tới kéo hắn đứng dậy, nhíu mày hỏi thăm: “Có phải là công chúa xảy ra nguy hiểm gì không?”

Thành Thái thay đổi sắc mặt, đôi mắt đỏ hoe, cúi đầu cầu khẩn: “Xin bệ hạ hãy cứu mạng các tông thất khác, Triệu Cao hôm nay sẽ yêu trảm mười

bảy vị hoàng tử công chúa của tiên hoàng, ngay cả phận nữ nhi cũng không buông tha. Bệ hạ, khai ân...”

Dứt lời, Thành Thái quỳ xuống dập đầu lia lịa, khóc không thành tiếng.

Trương Cường nghe vậy càng thêm hốt hoảng, vội kéo Thành Thái đứng dậy, dò hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Mau nói rõ đầu đuôi để trẫm biết!”

Thành Thái thành thật bẩm báo: “Hôm qua thần bí mật bảo vệ công chúa rời khỏi Hàm Dương, khi hoàn thành nhiệm vụ trở về mới phát hiện trong thành hỗn loạn, dò la tin tức biết Triệu Cao giả truyền thánh chỉ dẫn cấm vệ bắt hơn hai mươi vị hoàng tử công chúa giam vào thiên lao, trong đó có mười hai vị hoàng tử và năm vị công chúa bị phán cực hình yêu trảm vào ngày mai.”

Trương Cường rung mình một cái, loạn choạng muốn ngã, may nhờ Thành Thái nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, hấn càng nghĩ càng giận, tức tối gầm lên: “Triệu Cao dám... lão già này quá ngông cuồng rồi!”

Tiếp đến, Trương Cường nghiêm giọng hạ lệnh: “Thành Thái, mau cùng trẫm về Hàm Dương, trẫm phải xem thử Triệu Cao yêu trảm huynh muội của trẫm như thế nào?”

Thành Thái phấn chấn tinh thần, nói lớn: “Thần lập tức triệu tập cấm vệ hộ giá!”

Thành Thái vừa nói dứt câu, một giọng nói nhừa nhựa kèm tiếng cười nham hiểm vang lên ngoài điện: “Hoàng thượng muốn đi đâu? Tại sao không thông báo lão nô một tiếng để lão nô thu xếp theo hầu.”

Trương Cường bị âm thanh âm u kia làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Triệu Cao khoác trường bào tím đậm, đầu đội quán ngọc cao sang, đang nghênh ngang bước vào điện, lạnh lùng liếc mắt vào Thành Thái, lão đến trước Trương Cường thành tỏ vẻ khẩn bẩm báo: “Bệ hạ, lão nô đã điều tra rõ vụ án ngọc bội bị mất, An Dương hầu, Định Thành hầu, An Hòa hầu... mười hai người âm mưu tạo phản, phái người lên vào cung cấm lấy trộm ngọc bội của bệ hạ, ngoài ra 5 vị công chúa tông thất Kim Diệp, Trường Thanh... biết mà không tố cáo, theo luật pháp Đại Tần, kẻ biết mà không báo xem như đồng phạm, theo luật tất cả phải chịu cực hình yêu

trăm. Lão nô tặc trung với bệ hạ, kính mời bệ hạ đích thân tới pháp trường giám trăm bọn nghịch tặc!”

Dứt lời, ánh mắt sắc lạnh của Triệu Cao bắn thẳng vào Trương Cường, nhếch mép cười khẩy, Trương Cường rung mình một cái, lạnh toát sống lưng.

Trước tia nhìn dữ dội từ Triệu Cao, Trương Cường hít một hơi sâu, cố gắng khống chế cảm xúc giận dữ trong lòng, dừng dừng cất tiếng: “Đám tông thất kia dám to gan mưu phản, trăm sẽ đến pháp trường xem thử mặt mũi nghịch tặc và cảnh chúng bị hành hình như thế nào!”

Quay sang Thành Thái đang ngơ ngác, Trương Cường bình thản ban lệnh: “Chuẩn bị xa giá, theo trăm đến Hàm Dương!”

.....

Bầu trời lam biếc không một áng mây, ánh nắng gay gắt rọi thẳng xuống mặt đất mênh mông, lúc này đang vào giữa trưa, bức tường thành hùng vĩ của tòa thành cổ Hàm Dương đã xuất hiện trong tầm mắt, Trương Cường ngồi trên chiếc xe ngựa lộng lẫy được 9 chú ngựa trắng như tuyết kéo, lắng nghe tiếng lạch cạch của bánh xe gỗ chạm trên mặt đường, xa giá được Thành Thái đích thân dẫn theo đội cấm vệ hộ tống vây quanh tiến vào cổng thành Hàm Dương, đây là lần đầu tiên Trương Cường tận mắt chứng kiến cảnh vật tòa thành cổ Hàm Dương đời Tần, tuy rất muốn quan sát kỹ hơn nhưng lúc này nhìn thấy bộ mặt hống hách của Triệu Cao liền mất hết hứng thú.

Vừa bước vào thành, Trương Cường liền cảm thấy tòa thành xem tựa phồn vinh phủ một màu tang tóc buồn bã, cửa tiệm hai bên đường mọc san sát nhau nhưng không hề thấy bóng người đi lại trên phố, khách khứa trong tiệm cũng nhẵn nhụi rầu rĩ, một số bá tánh Hàm Dương quỳ dọc hai bên xa giá, nín thở chờ xa giá đi ngang.

Đang lúc đắm chiêu suy ngẫm, Thành Thái thúc ngựa đến bên xe, nhỏ tiếng thông báo: “Bệ hạ, phía trước đã là pháp trường rồi.”

Trương Cường nghĩ thầm, giờ đây mình thân cô thế cô, muốn cứu số hoàng tộc này chỉ e lực bất tòng tâm, nếu Triệu Cao ngang tàng như thế chi bằng hãy để lão ta mất hết nhân tâm, còn mình vẫn phải nhẫn nhịn chờ đợi

cơ hội diệt trừ tên gian thần này, nghĩ vậy Trương Cường đành cười buồn bày tỏ: “Bây giờ ngoài ái khanh ra trẫm không còn tin vào ai được, một khi trở mặt với Triệu Cao ngay lúc này, không những trẫm khó bảo toàn tính mạng, cơ nghiệp của Đại Tần e cũng...”

Sắc mặt Thành Thái trở nên ảm đạm, nhìn trừng trừng vào Trương Cường không nói nên lời. Trương Cường thở dài ngao ngán, hạ thấp giọng nói: “Thành Thái hãy yên tâm! Sẽ có một ngày trẫm phải bắt tên gian thần kia nếm thử mùi vị yêu trẫm!”

Thành Thái ngẩng đầu lên, cố gắng kiềm nén cảm xúc kích động, gật đầu kiên định nói: “Thành Thái thề chết tận trung với bệ hạ!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Máu Nhuộm Hàm Dương

Ánh nắng giữa trưa chói chang gay gắt soi rọi xuống tòa thành Hàm Dương, Trương Cường được hai ngàn quân cấm vệ hộ tống đến trước pháp trường, xung quanh pháp trường đã đứng sẵn rất nhiều bá tánh Hàm Dương đến xem hành hình, vì số hoàng tử công chúa chịu hình không giống với các quan viên bình thường khác nên bá tánh bị quân cấm vệ áo giáp sáng choang ngăn lại cách mấy mươi bước chân, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Pháp trường mang không khí ngột ngạt đã bày sẵn một dãy ván gỗ sắp đều tằm tắp, sau mỗi tấm ván gỗ đều có trói một người, họ bị binh sĩ ấn quỳ xuống đất, có người đã sớm sợ đến nỗi ngã lăn ra, toàn thân run lấy bầy, ánh mắt ngây ngây dại dại. Có người thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt giận dữ lóe lên tia sáng sắc lạnh, nhìn trừng trừng vào Trương Cường đang ngồi bệ vệ trên đài cao. Bất gặp ánh mắt căm hờn đó, Trương Cường ngấm ngầm chua xót, không biết có bao nhiêu người hận thấu xương tủy hồn quân vô đạo như mình rồi?

Đám hoàng tử công chúa kia đa phần đều lớn tuổi hơn Tần Nhị Thế, do lúc Tần Thủy Hoàng tại vị không hề coi trọng đứa con trai nhỏ nhất và cũng lêu lổng nhất Hồ Hợi, cộng thêm Phù Tô là con trưởng, theo lễ pháp kế thừa ngôi vị là chuyện đương nhiên, nào ngờ bị Hồ Hợi không có tư cách nhất đoạt ngôi, một số người không cam tâm thần phục, lúc này lại đối mặt với cái chết, mấy vị hoàng tử lớn tuổi đã biết khó giữ được mạng sống, bèn vừa khóc lóc vừa mắng chửi: “Trời cao không có mắt, Đại Tần ta bị hủy trong tay gian thần tiểu nhân, uổng cho cơ nghiệp năm trăm năm của

Đại Tần, hai mươi năm thống nhất sáu nước! Phụ hoàng, hãy mở to mắt mà xem lũ gian tặc ác đồ này đi! Phụ hoàng ơi...” Chỉ chốc lát, mười bảy vị hoàng tử công chúa trong pháp trường đều cùng khóc lóc thảm thiết vang trời.

Tiếng khóc xoáy thẳng vào tim, không những Trương Cường toàn thân lạnh cóng, ngay cả bá quan có mặt và mấy vạn bá tánh tụ tập xung quanh pháp trường đều tỏ ra thương xót. Khoan nói đến các hoàng tử, mấy nàng công chúa mới quả thật oan ức, trong thời đại phong kiến trọng nam khinh nữ, phụ nữ phần lớn đều bị trở thành món đồ chơi cho kẻ thắng lợi, vốn dĩ họ không cần phải gánh lấy tội trạng, thế mà giờ đây bị đem ra làm vật hy sinh. Rất nhiều người đã bắt đầu rơi nước mắt, cảnh vật khắp thành Hàm Dương phủ một màu ảm đạm.

Trương Cường gần như không thể kiềm chế nổi cơn giận sôi sùng sục trong lòng, vừa định đứng dậy ngăn cản, chợt nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của bá quan văn võ bên dưới, hăn lắc đầu cười chua chát, trước mắt mọi thứ đã được định đoạt, dù mình có truyền lệnh xuống tạm thời cứu được mạng sống của những người này, nhưng mình không có bằng chứng biện minh cho họ, thậm chí ngay cả một người đáng tin cũng không có, làm sao chống chọi với gian thần Triệu Cao đây? Hơn nữa một khi trở mặt với Triệu Cao, e rằng vận mệnh và mạng sống của mình phải rút ngắn đi 3 năm rồi, ông trời đã sắp đặt hăn tới đây, Trương Cường không cam tâm để Triệu Cao đạt được ý nguyện, hăn quyết tâm thay đổi lịch sử. Nghĩ đến đây, Trương Cường cố gắng nuốt ngược cơn giận về.

Đúng lúc này, Triệu Cao nghênh ngang đến trước chỗ ngồi của Trương Cường, đồng dặc cất tiếng: “Bệ hạ, thời khắc đã đến, mời bệ hạ ban lệnh hành hình!”

Trương Cường lạnh lùng gật đầu một cái, nói: “Trẫm đã giao mọi việc cho phủ lệnh lo liệu rồi, phủ lệnh cứ ra lệnh là được!”

Triệu Cao đắc ý khẽ gật đầu, quay sang một tên thái giám bên cạnh hô lớn: “Hành hình!”

Tên thái giám kia mau mắn truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới, chỉ thấy mười bảy tên đao phủ vạm vỡ cỡi trần, tay cầm rìu lớn, đầu cột khăn đỏ

xuất hiện, bước đến đứng cạnh tấm ván, hai tên lính đứng canh giữ sau lưng tù nhân đồng loạt xé toạc y phục của tử tù bất kể nam nữ, đẩy họ nằm dài lên ván gỗ, tiếp đến đao phủ vung rìu lên chém mạnh xuống, tia sáng sắc lạnh lóe lên, máu tươi văng tung tóe, chỉ một thoáng khu vực xung quanh pháp trường đã bị nhuộm đỏ, mùi máu tanh nồng nặc hòa quyện cùng mùi đất bốc lên xộc thẳng vào mũi, thêm vào tiếng kêu la thảm thiết của tử tù, không gian như bị bóp nghẹt trở thành địa ngục trần gian.

Đây là lần đầu tiên Trương Cường chứng kiến cảnh hành hình tàn bạo “Yêu trăm” chỉ xếp sau hình phạt “Lăng trì” trong lịch sử cổ đại Trung Quốc, mười bảy người bị chặt ngang lưng tạm thời vẫn chưa chết, họ đang giãy giụa đau đớn dưới đất, tiếng kêu chột thẳng vào màng nhĩ, máu và nội tạng kéo lê dưới mặt đất, những người xung quanh đều cảm thấy khó thở, một số chịu không nổi khom lưng nôn mửa, số bá tánh đứng từ xa lạng lẽ rời đi, một số nhỏ sĩ đưa tay áo lên gạt nước mắt.

Có hai vị hoàng tử trên dưới ba mươi tuổi, phần eo đã bị chặt đứt hoàn toàn, thân dưới bị bỏ lại cách xa nửa thước, nội tạng lòi hết ra ngoài, hai người nắm chặt tay nhau, trên khuôn mặt trắng bệch chỉ có đôi mắt vẫn sáng lên dưới mái tóc bù xù, họ cắn răng không kêu lên tiếng nào.

Trương Cường gần như không kiểm soát nổi cảm xúc, hắt xuất thân từ thời đại văn minh, tuy là đội trưởng lính đặc nhiệm từng đối mặt với cái chết nhiều lần, nhưng cảnh hành hạ người khác một cách tàn bạo như thế đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhất là thấy đám người này đều vô tội, chỉ vì bị Triệu Cao hãm hại nên mới đón nhận cái chết thảm thương, trong lòng Trương Cường càng thêm khó chịu.

Trương Cường cố tỏ ra bình tĩnh, ngẩng đầu lên nói với Triệu Cao: “Trẫm thấy không khỏe, muốn về cung nghỉ ngơi, phủ lệnh hãy ở lại giám sát là được!”

Triệu Cao không thèm nhìn vào Trương Cường, dừng dừng nói: “Bệ hạ muốn về cung A Phòng hay ở lại thành Hàm Dương?”

Trương Cường nghe hỏi, nhớ tới các hoàng thân quý tộc đều ở trong thành Hàm Dương, mình muốn tụ tập lực lượng chống lại Triệu Cao thì nên

ở lại đây tốt hơn, bèn gật đầu đáp lời: “Trẫm tạm thời ở lại Hàm Dương, 3 ngày sau sẽ về cung A Phòng.”

Nói xong, mặc kệ Triệu Cao có đồng ý hay không, Trương Cường bước nhanh xuống đài cao leo lên xe ngựa, dưới hộ tống của Thành Thái đi thẳng vào khu vực trung tâm thành Hàm Dương.

Thành Thái thúc ngựa lại gần bẩm tấu: “Không biết bệ hạ muốn đến Cam Tuyền cung hay Hàm Dương cung nghỉ ngơi?”

Trương Cường thót tim một cái, hăn làm sao biết hai cung điện này có gì khác biệt? Suy nghĩ một lúc mới gật đầu dò hỏi: “Theo ý khanh thì trẫm nên đến nơi nào tốt hơn?”

Thành Thái trả lời thẳng thắn: “Bệ hạ nên vào ở Hàm Dương cung, đây là nơi ở của các đời Tần vương, nếu được tổ tiên phù hộ, nói không chừng có thể giúp chúng ta nghĩ ra cách đối phó với gian thần!”

Trương Cường nghe vậy đồng ý ngay: “Thế thì chúng ta hãy đến Hàm Dương cung!”

Khi Trương Cường được Thành Thái dẫn theo hai ngàn cấm vệ hộ tống về Hàm Dương cung mới phát hiện tòa cung điện này không hề thua kém cung A Phòng về mặt khí thế, thậm chí về độ chạm khắc tinh tế còn có phần tốt hơn, dù sao đây cũng là nơi ở suốt mấy trăm năm của các đời Tần vương, tuy diện tích không to như cung A Phòng, nhưng nét đẹp cổ điển uy nghi lại vượt trội hẳn. Hàm Dương cung là biểu tượng quyền lực tối cao của Đại Tần, vị trí chính trị quan trọng của nó không thể xem nhẹ, tòa cung điện chia làm 2 tầng trong và ngoài, phân biệt là Hoàng thành và Cung thành, trong hoàng thành là các cơ quan hành chính và phủ đệ quý tộc quan viên.

Cung thành rộng hơn trăm mẫu, là nơi nghỉ ngơi thượng triều của Tần vương, nơi đây gồm mấy mươi tòa điện lớn nhỏ, tuy từ khi cung A Phòng xây xong Tần Nhị Thế không ở tại đây nhưng nơi đây vẫn là trung tâm quyền lực và chính trị của triều đại nhà Tần.

Trương Cường vừa mới đặt chân xuống một tòa cung điện rộng lớn, đám đông cung nữ thái giám gần nghìn người chỉnh tề quỳ rạp dưới đất đồng thanh hô to: “Hoàng thượng vạn tuế!”

Trương Cường đứng trước một đồng người lạ, ngỡ ngác một hồi mới gật đầu nói: “Đứng dậy cả đi! Trẫm ở lại đây vài ngày, các người hãy tự lo liệu lấy!”

Sải bước đi vào trong đại điện, mấy cô cung nữ trẻ trung xinh đẹp đợi sẵn trong điện lập tức quỳ xuống hành đại lễ, Trương Cường cố gắng kiểm soát cảm giác xa lạ, ngưỡng ngừng gật đầu truyền lệnh: “Đứng dậy đi! Trẫm thấy không khỏe, các người lui xuống trước đi!”

Dứt lời, Trương Cường đi tiếp vào nội điện, do mới tận mắt chứng kiến cảnh hành hình đẫm máu nên đến giờ hăn vẫn chưa thể hồi phục bình tĩnh, tuy trước kia Trương Cường có đọc sách lịch sử thấy ghi chép những cực hình thời cổ đại nhưng không cảm thấy tác động mạnh như bây giờ, những ánh mắt đau đớn tuyệt vọng, những cơ thể ngập chìm trong máu không ngừng rên la giãy giụa, Trương Cường càng nghĩ càng thấy tức giận.

Không còn kiềm chế được nữa, Trương Cường nghiêm giọng quát lớn với một cung nữ đang đứng hầu trong điện: “Đi lấy rượu cho trẫm! MK, yêu trẫm, sau này tao thề phải bắt mày ném thử mùi vị đó!”

Cô cung nữ bị tiếng quát của Trương Cường làm run bắn người, vội khúm núm lui nhanh ra ngoài không dám nán lại nửa giây, do quá hốt hoảng nên đụng phải một lư hương gần đó, chỉ nghe “Choang!” một tiếng vang lên, chiếc lư hương rơi thẳng xuống đất, âm thanh dội lại trong đại điện rộng lớn càng thêm rợn người.

Trương Cường bị âm thanh đó làm giật mình bừng tỉnh, thấy cô cung nữ đang quỳ xuống dập đầu lia lịa, luôn miệng van xin: “Hoàng thượng tha tội, nô tì đáng chết!” Hăn thở dài một tiếng, dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Người lui xuống đi! Trẫm muốn yên tĩnh một mình.”

Dứt lời, Trương Cường quay đầu ra ngoài điện gọi lớn: “Thành Thái, khanh vào đây!”

Thành Thái nghe truyền gọi nhanh chân bước vào đại điện, thấy Trương Cường tối sầm mặt, bèn đến gần nói nhỏ: “Bệ hạ, Thành Thái đợi lệnh!”

Trương Cường nhú chặt mày, nhìn thẳng vào mắt Thành Thái dò hỏi: “Chắc Triệu Cao không phát hiện ra Thập nhất hoàng muội chứ? Chuyện

hôm nay nghiêm trọng như thế, Lý Tư thân là thừa tướng chẳng lẽ không hề đứng ra phản đối?”

Thành Thái cung kính đáp lời: “Hôm qua thừa tướng đã vì chuyện này cãi nhau một trận với Triệu Cao, hôm nay hành hình đáng lẽ phải do thừa tướng giám trảm, thừa tướng lấy cớ thân mang trọng bệnh không xuất hiện nên Triệu Cao mới thay thế. Đêm qua thần đã nhận được tin, nhưng do cung cấm đã đóng cổng, không có bộ hạ triệu kiến không cách gì vào cung, nên mới...”

Trương Cường chán ngán thở dài: “Trẫm trơ mắt đứng nhìn huynh đệ tỷ muội chết oan mà không thể cứu giúp, khanh có từng gặp một vị quân vương vô dụng như thế chưa?”

Thành Thái quỳ ngay xuống đất, trình trọng nói: “Bệ hạ là bậc minh quân, mối thù này sẽ có ngày chúng ta tính với tên gian thần Triệu Cao, vì Đại Tần, vì bệ hạ, thần dù có bỏ mạng cũng không tiếc nuối.”

Lúc này Trương Cường cần nhất là những trung thần nghĩa sĩ, nghe vậy tinh thần phấn chấn hẳn lên, tiến tới một bước đỡ Thành Thái đứng dậy, thốt lên: “Trẫm quả nhiên không nhìn lầm khanh!”

Thành Thái cảm động trong lòng, mấp máy môi vài cái, lại quỳ mọp xuống đất khấu đầu, nói: “Thần thề hết lòng tận trung với bệ hạ!”

Trương Cường tuy vẫn chưa dám đặt hết niềm tin vào người khác, nhưng nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ chân thành của Thành Thái, mối lo trong lòng tạm thời lắng dịu xuống.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Hoàng Hậu Đại Tần

Tâm trạng căng thẳng dần dần dịu lại, Trương Cường sai bước đi vào trong đại điện Hàm Dương cung, nền đất trong cung điện đều lót bằng gỗ quý, trên ván gỗ lại phủ lớp thảm dày, khí trời trở ấm, tuy chỉ mang vớ mỏng nhưng vẫn cảm thấy lòng bàn chân nóng bức, vừa định quay lưng bước ra ngoài hít thở không khí trong lành, đột nhiên nghe có tiếng bước chân nho nhỏ vọng ra từ nội điện, Trương Cường giật mình kinh ngạc, không biết là ai mà dám to gan như thế, không có lệnh truyền gọi tự tiện ra vào cung cấm, chỉ là đám thái giám cung nữ vừa lui xuống hết, giờ không thể hỏi ai, đành ngược mắt nhìn về hướng phát ra tiếng bước chân.

Chỉ thấy một cô gái thân hình mảnh mai từ nội điện bước ra, nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao cao nhưng lại hơi gầy, dung mạo tuy không thuộc hàng quốc sắc thiên hương nhưng cũng có bảy phần thanh tú và xen lẫn ba phần ưu uất, dưới đôi mày cong vút, cặp mắt đen láy lộ rõ niềm vui không sao che giấu được, trên mái tóc dài chấm lưng là phụng quán bằng vàng sáng lấp lánh sang trọng, cơ thể nàng được bọc trong tà áo thêu hoa văn hình phượng hoàng bằng chỉ vàng trên nền vải đen càng làm toát lên vẻ quý phái.

Nhìn thấy trang phục của cô gái, Trương Cường đoán chắc nàng không phải cung nữ bình thường, đang ngấm ngấm suy nghĩ về thân phận của nàng, chỉ thấy Thành Thái đứng bên cạnh đã quỳ xuống hành đại lễ, hô to: “Thành Thái tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Trương Cường thót tim một cái, toàn thân lạnh cóng, trong mấy ngày qua hẳn không hề nghe nhắc đến thông tin gì liên quan đến hoàng hậu, còn tưởng Tần Nhị Thế chưa thành gia lập thất, lúc này chợt nhớ ra chuyện này cũng bình thường, vào thời đại này nam nữ đa số đều tảo hôn, nam mười ba mười bốn tuổi, nữ mười hai mười ba tuổi thành thân không có gì lạ, nói không chừng cô hoàng hậu này còn do Tần Thủy Hoàng chọn cho Hồ Hợi ấy chứ.

Nghĩ tới đây, Trương Cường lắc đầu ngao ngán, các phi tần như Lệ Cơ mình còn có thể lấp lửng qua ải, còn hoàng hậu chắc rất hiểu về Hồ Hợi, khi giáp mặt chỉ e sẽ lộ sơ hở mất, tuy vì lợi ích bản thân có thể nàng ta sẽ không vạch mặt mình, nhưng dù sao tình hình cũng không mấy lạc quan, người chồng đột nhiên trở nên khác lạ rất khó thoát khỏi ánh mắt quan sát tinh tế của người vợ được.

Đang lúc chán nản, chỉ thấy hoàng hậu vui mừng bước tới gần, đôi mắt ngấn lệ, khom người hành lễ: “Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn phúc!”

Trương Cường lập tức trở nên bối rối, không biết có nên dìu nàng đứng dậy hay không, nhưng khi nhìn thấy cơ thể thanh mảnh như sắp bị gió thổi tung kia, Trương Cường không nỡ lòng đã tiến lên một bước, đưa đôi tay ra đỡ lấy hoàng hậu, giọng nói dịu dàng cất lên: “Hoàng hậu không cần đa lễ, trẫm thấy hình như hoàng hậu không được khỏe...”

Chưa nói dứt câu, bắt gặp đôi mắt sáng rực của hoàng hậu, Trương Cường cảm thấy ánh mắt ấy như như nhát dao sắc bén cắm phập vào tim mình, hẳn vội cười to để che giấu cảm xúc bất an, cất tiếng: “Hoàng hậu tại sao lại đến đây, trẫm đang chuẩn bị đến thăm hoàng hậu đây!”

Đôi mắt đen láy của hoàng hậu chớp khẽ, gật đầu một cái, then thùng nói: “Hoàng thượng cứ gọi nhũ danh của thần thiếp là được.”

Trương Cường đứng chết trơ, cô hoàng hậu xuất hiện bất ngờ này đã dồn hẳn vào chân tường, vừa rồi nếu không có Thành Thái hành lễ chắc hẳn còn tưởng đó là phi tần do Tần Thủy Hoàng để lại, đâu biết đó là hoàng hậu của Tần Nhị Thế, giờ còn nói gì đến nhũ danh chứ? Trong xã hội phong kiến dù là quốc mẫu một nước thì nhũ danh cũng không được ghi

chép lại trong sử sách, bây giờ có là chuyên gia sử học cũng bó tay, trước ánh mắt quan sát có vẻ nghi ngờ của hoàng hậu, Trương Cường đành dùng đến cách giải thích hợp lý duy nhất.

Cười phá lên một tiếng, Trương Cường cố giữ bình tĩnh giải thích: “Không giấu gì hoàng hậu, mấy hôm trước trầm từng hôn mê, nếu không có thần linh phù hộ chỉ e lúc này đã về nơi chín suối rồi, sau khi tỉnh lại trầm quên mất rất nhiều chuyện trước đây, nếu hoàng hậu không tin có thể truyền ngự y vào hỏi rõ.” Hôm Trương Cường chết đi sống lại đã gọi rất nhiều ngự y vào chẩn trị nên không sợ bị điều tra.

Hoàng hậu nghe Trương Cường nói từng hôn mê, thậm chí sém bỏ mạng, cơ thể mảnh mai run bắn lên, đến gần Trương Cường lo lắng nói: “Bệ hạ không sao chứ? Có cần tìm thêm nữ y trong cung thần thiếp chẩn trị không? Tuy họ là nữ nhi nhưng y thuật cũng rất cao minh đấy ạ.”

Trương Cường đang định nghĩ cách từ chối, chỉ thấy hoàng hậu sắc mặt tối sầm xuống, quay sang Thành Thái hạ lệnh: “Đại nhân hãy lui xuống trước, bốn hậu phải truyền nữ y vào điện chẩn trị giúp bệ hạ.”

Nữ y chính là thầy thuốc nữ, nghề này xuất hiện từ đời Tần, Hán và tồn tại đến đời Đường, Tống, nữ y chuyên trị một số bệnh phụ khoa cho các phi tần quý tộc mà nam y không tiện chữa trị, bước vào đời Minh, Thanh, do quan niệm lễ giáo không cho phép nữ nhi hành nghề thầy thuốc nên nghề nữ y mới dần dần chìm vào quên lãng.

Trương Cường không biết “nữ y” là gì, tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng lại không dám hỏi lung tung, sợ bị hoàng hậu phát hiện mình mạo nhận Tần Nhị Thế thì nguy to, hắn đành cố tỏ ra bình tĩnh theo hoàng hậu đi vào nội điện. Vừa bước vào trong, chỉ thấy căn phòng rộng lớn bài trí mọi vật dụng đều có chạm khắc hoa văn hình phượng hoàng, trong lòng càng thêm nghi hoặc: Nếu hoàng hậu đã phát hiện mình là kẻ giả mạo tại sao còn dẫn mình vào thăm thất, nhưng nếu chưa phát hiện thì ánh mắt nàng ta sao lạ như thế? Hay là hoàng hậu đã phát hiện ra bất thường, chỉ vì lợi ích bản thân và gia tộc nên quyết định liên kết với mình?

Không gian xung quanh im lặng đến đáng sợ, Trương Cường cười phá lên xua đi vẻ ngột ngạt, nói: “Trầm đã hoàn toàn khỏe lại, hoàng hậu không

cần bận tâm nữa rồi.”

Hoàng hậu làm như không nghe thấy những gì Trương Cường nói, quay sang cô cung nữ tùy thân dặn dò: “Người ra ngoài canh giữ, có ai hỏi thì nói hoàng thượng đang được nữ y bắt mạch, bất cứ ai cũng không được vào đây làm kinh động thánh giá!”

Cô cung nữ tuân lệnh xong nhanh chóng lui ra ngoài, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hoàng hậu và Trương Cường. Đứng đợi hồi lâu vẫn không thấy nữ y xuất hiện, Trương Cường cảm thấy chột dạ, ho khan một tiếng, dò hỏi: “Tại sao không thấy nữ y vào điện?”

Hoàng hậu mỉm cười nhạt nhẽo, đột nhiên hỏi nhỏ: “Rốt cuộc các hạ là ai, tại sao dám to gan mạo nhận hoàng đế Đại Tần, chẳng lẽ không sợ bị chu di cửu tộc?”

Trương Cường rung mình một cái, sắc mặt tối sầm, găng giọng: “Trẫm chính là hoàng đế Đại Tần, chẳng hay hoàng hậu đã nghe lời gièm pha của kẻ tiểu nhân nào mà nghi ngờ trẫm?”

Hoàng hậu không hề tỏ ra sợ hãi, nét mặt thoáng lộ vẻ buồn, âm thầm nói: “Bệ hạ có biết trước kia thần thiếp muốn gặp mặt hoàng thượng một lần đã khó, thế mà hôm nay hoàng thượng lại tỏ ra quan tâm dịu dàng với thần thiếp, hơn nữa bệ hạ chưa từng hỏi qua nhũ danh của thần thiếp, sao lại có thể quên được kia chứ?”

Trương Cường thót tim một cái, dù thế nào cũng không được tiết lộ bí mật của mình, bằng không khó giữ được tính mạng. Thấy hoàng hậu đang nhìn xoáy vào mình chờ câu trả lời, Trương Cường hít một hơi sâu, làm bộ đau lòng thở dài một tiếng, rầu rĩ giải thích: “Hoàng hậu, thật không dám giấu, lúc trẫm hôn mê từng gặp được tiên hoàng, tiên hoàng nổi giận lôi đình khi biết trẫm tin tưởng Triệu Cao, còn nói Triệu Cao chính là gian thần sẽ khiến Đại Tần diệt vong, nếu trẫm tiếp tục trọng dụng sẽ vong mạng vào tay lão, lại mắng trẫm trẻ tuổi hồ đồ không lấy quốc sự làm trọng. Tiên hoàng đánh trẫm một cú mạnh, khi tỉnh lại đầu óc trống rỗng, chuyện trước kia quên đi nhiều, chỉ có lời răn dạy của tiên hoàng là còn nhớ như in, trẫm vô cùng hối hận, quyết định sửa chữa lỗi lầm, biết trước đây đối xử với hoàng hậu không tốt, nên...”

Hoàng hậu chăm chú lắng nghe, nước mắt chực trào, nàng nghe nói tiên hoàng báo mộng, còn nổi giận đánh Tần Nhị Thế nên tỏ ra hốt hoảng, cộng thêm vẻ mặt hối lỗi của Trương Cường, trong lòng cảm thấy vừa cảm động vừa chua xót, xem ra 5 năm qua nàng chịu cảnh phòng không gối chiếu không hề uổng phí, vị phu quân u mê của nàng cuối cùng đã chịu tỉnh ngộ rồi.

Hoàng hậu vốn là ái nữ của quan phụng thường Tả Lâm chuyên cai quản lễ nghi cúng bái tông miếu, tên Tả Uyên, từ nhỏ đoan trang hiền thục. Tần Thủy Hoàng khi tại thế thấy Hồ Hợi suốt ngày ăn chơi lêu lổng nên mới chọn Tả Uyên ban hôn, hy vọng có thể thay đổi tính cách hắc, thêm vào Hồ Hợi là vị hoàng tử trẻ nhất, không cần thiết để hắc phát triển thế lực nên mới chấp nhận cuộc hôn sự không mấy tương xứng với một viên quan nhỏ. Hồ Hợi không hề thích vị hiền thê của mình, sau tân hôn vài ngày đã không đoái hoài đến Tả Uyên nữa, lên ngôi hoàng đế Đại Tần rồi liền phong cho nàng hư danh hoàng hậu, bản thân lại bỏ đến cung A Phòng hưởng lạc.

Nghe lời giải thích của Trương Cường, hoàng hậu tuy chưa hết nghi ngờ nhưng không dám tiếp tục dò hỏi, vội kiềm nén cảm xúc trong lòng, đưa tay lau sạch nước mắt, cất tiếng: “Thần thiếp tuy cảm thấy những lời bệ hạ vừa nói rất khó tin nhưng tin tưởng bệ hạ sẽ không lừa dối thần thiếp, nếu bệ hạ quả thật muốn diệt trừ gian thần, vì cơ nghiệp Đại Tần, vì bệ hạ, thần thiếp nhất định một lòng ủng hộ, dù có chết cũng không một lời oán trách.”.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Mở Rộng Liên Lạc

Trương Cường cố gắng che giấu niềm phấn khởi, gật đầu căn dặn: “Hoàng hậu hãy giúp trẫm bí mật liên lạc các chư hầu tông thất ở Hàm Dương, trẫm sẽ quay về cung A Phòng tiếp tục che mắt Triệu Cao.”

Hoàng hậu chợt nhớ ra chuyện gì, vội bước đến một chiếc tủ đen bằng gỗ quý đặt cạnh giường, mở tủ lấy ra một chiếc áo bào, cẩn thận bưng đến trước mặt Trương Cường, then thùng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, lắp bắp: “Bệ hạ, đây là... y phục do chính tay thần thiếp... làm tặng bệ hạ, nếu bệ hạ không chê...”

Trương Cường không đợi nàng nói hết câu đã cầm lấy áo bào, xem qua tỉ mỉ mới phát hiện đường chỉ thêu rất tinh tế, thậm chí còn hơn cả phòng thuê trong hoàng cung, đủ thấy tấm lòng nhớ thương phu quân của hoàng hậu, Trương Cường nghĩ tới nàng thân là hoàng hậu mà không bằng cả một phi tần bình thường, trong lòng vừa cảm động vừa thương xót.

Trương Cường khoác ngay áo bào lên người, ôn hòa nói: “Áo bào do hoàng hậu làm quả nhiên rất khác, trẫm mặc vào thấy thoải mái hơn so với y phục trong cung.”

Hoàng hậu vốn đang lo lắng Trương Cường tức giận vì bị nghi ngờ, trong lòng thấp thỏm không yên, sợ hãi phải tay bỏ đi sẽ phụ tấm lòng chân thành của nàng, nào ngờ Trương Cường không những không giận mà còn có lời khen, thế mới thở phào nhẹ nhõm. Đang định hỏi rõ hơn giấc mơ kỳ lạ của Trương Cường, chợt nghe hắn nói tiếp: “Trẫm tuy quyết tâm diệt trừ gian thần nhưng mọi thứ vẫn đang tiến hành trong bí mật, bởi vậy trước

mặt người ngoài chỉ đành tiếp tục lạnh nhạt với hoàng hậu, trầm lo hoàng hậu liên lạc các chư hầu tông thất sẽ không ai tin nên để lại một bức huyết thư, Hàm Dương nhờ cậy cả vào hoàng hậu rồi!”

Dứt lời, Trương Cường rút ngay dao găm ra cắt vào đầu ngón tay, viết vào lớp áo màu trắng 4 chữ vuông vức “Hồ Hợi huyết thư”, suốt mấy ngày liền Trương Cường đã chăm chỉ nghiền ngẫm văn tự đời Tần, hẩn lạc vào thời đại này với hai bàn tay trắng, đừng nói là số kiến thức về khoa học hiện đại không có đất dụng võ, ngay cả chữ viết phức tạp của đời Tần cũng làm cho anh đội trưởng lính đặc nhiệm tốt nghiệp đại học quân đội như hẩn bồng chốc trở thành kẻ mù chữ. Bốn chữ trên ngụ ý sâu rộng nên sau khi tách chúng ra hỏi 4 tên tiểu thái giám, Trương Cường lập tức siêng năng luyện tập, lúc này tuy nhìn không giống lắm nét chữ của Hồ Hợi, nhưng người xem chắc cũng cảm thấy khi viết huyết thư tất nhiên sẽ khác với ngày thường nên đủ để chứng minh rồi.

Cẩn thận giao huyết thư cho hoàng hậu, Trương Cường căn dặn thêm: “Trước khi gian thần bị tiêu diệt, trăm không cách gì quay về Hàm Dương nữa, nếu trăm có mệnh hệ gì, nàng phải nghĩ cách trốn khỏi Hàm Dương ngay, xưa nay nàng không được trăm để mắt tới nên tin chắc đám gian tặc kia không để ý đến nàng đâu.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của Tả Uyên, Trương Cường nghĩ thầm: Chỉ cần hoàng hậu chịu tin mình, cộng thêm bức huyết thư, hứa hẹn cho các chư hầu tông thất một số lợi ích, để họ phát triển thế lực nhất định trong thời gian ngắn, đợi khi mình tiêu diệt Triệu Cao rồi quay lại đối phó các thế lực tông thất nhỏ lẻ này cũng chưa muộn, do có mối quan hệ lợi ích chặt chẽ với mình nên không sợ số chư hầu tông thất này phản bội.

Hoàng hậu thấy Trương Cường giao phó trách nhiệm quan trọng cho mình, trong lòng vô cùng cảm động, nhìn vào bức huyết thư lòng đau như cắt, nếu không phải đối mặt với sinh tử tồn vong, một vị hoàng đế sao dễ dàng viết huyết thư chứ? Ý nghĩ hoàng đế khi nguy ngập mới nhớ đến mình lóe lên, Tả Uyên thoáng dâng lên cảm xúc phức tạp, nhưng nghĩ đến nếu hoàng đế có mệnh hệ nào thì không những sinh mạng của mình, ngay cả

gia tộc họ Tả cũng bị liên lụy, nàng và hoàng đế đã không thể tách rời nhau được nữa.

Trương Cường căng thẳng quan sát từng phản ứng của Tả Uyên, nếu như không thể nhờ hoàng hậu lôi kéo thế lực của tông thất về phía mình, chẳng lẽ phải chấp nhận ngôi yên chờ 3 năm sau mọi thứ diễn ra theo đúng lịch sử, mình bị Triệu Cao đâm dao xuyên tim mà chết sao?

Khí chất kiên cường của một quân nhân không cho phép Trương Cường buông xuôi, hắn quyết tâm nếu không nhận được giúp đỡ từ hoàng hậu, vậy thì đành nghĩ cách dụ Triệu Cao vào cung, sau đó lệnh cho cấm vệ bao vây cung cấm diệt trừ Triệu Cao, tuy làm vậy rất mạo hiểm nhưng đành phải liều một phen thôi.

Thấy Trương Cường không nói tiếng nào, Tả Uyên tưởng hắn đang lo nghĩ cho an nguy xã tắc, vội cẩn thận cắt huyết thư vào ngực áo, bày tỏ tấm lòng: “Thần thiếp và hoàng thượng đã kết nghĩa phu thê, dù thần thiếp có tan xương nát thịt cũng phải giúp phu quân hoàn thành nghiệp lớn.”

Trương Cường tuy không có tình cảm nam nữ gì với Tả Uyên nhưng trước cách xưng hô thân mật hắn cũng hiểu nàng đã hoàn toàn tin tưởng, giờ đây Tả Uyên xem hắn là người chồng có thể nương tựa suốt đời chứ không phải một vị hoàng đế nắm quyền lực tối thượng trong tay. Nhìn Tả Uyên thẹn thùng cúi mặt xuống, Trương Cường thở dài nói nhỏ: “Tạm thời trăm và hoàng hậu vẫn nên tỏ thái độ lạnh lùng như trước đây, trong cung toàn là tai mắt của Triệu Cao, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Hoàng hậu hơi thất vọng khẽ gật đầu, nhỏ tiếng yêu cầu: “Bệ hạ, hãy gọi thần thiếp là Uyên nhi...”

Trương Cường nhìn vào cơ thể thanh mảnh kia, trong lòng dâng lên tình cảm thương xót, vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của Tả Uyên, đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi nàng. Tả Uyên sống cô đơn một mình trong hoàng cung suốt 5 năm qua, do thân làm hoàng hậu nên dù là người thân khi tiếp xúc cũng giữ đúng lễ nghi, lúc này nhận được nụ hôn bất ngờ của Trương Cường nên toàn thân khẽ run lên, hai má ửng đỏ, toàn thân từ từ mềm nhũn, đôi mắt phủ một màn sương mỏng mở to nhìn đắm đuối vào Trương Cường.

Trương Cường thả lỏng vòng tay, ghé tai Tả Uyên thì thầm: “Ngày Triệu Cao đến tội chính là lúc nàng và ta ôn lại giây phút mặn nồng đêm đông phòng, Uyên nhi hãy yên tâm! Lần này trẫm đã thực sự tỉnh ngộ, tuyệt đối không xử tệ với nàng như trước nữa!”

Tả Uyên cảm động run rẩy nói: “Phu quân yên tâm, Uyên nhi nhất định giúp chàng giữ lấy cơ nghiệp Đại Tần, nếu thất bại thì phu thê ta thề cùng sống chết bên nhau, thần thiếp quyết không hai lòng!”

Trương Cường chứng kiến sức mạnh kiên cường ẩn chứa trong thân hình nữ nhi yếu đuối của Tả Uyên, bất chợt nhớ đến vẻ đẹp dịu dàng của Lệ Cơ và tuyệt thế giai nhân Triệu Yên, hẳn cảm nhận được một sức mạnh vô hình tuôn chảy trong cơ thể, nếu số phận đã sắp đặt mình đến thời đại này, để tránh trang sử tàn khốc kia tái diễn thì dù có liều cả mạng sống mình cũng quyết sống chết một phen với Triệu Cao.

Lúc này, chỉ nghe Tả Uyên cất tiếng: “Bệ hạ, Uyên nhi xin phép cáo lui! Để tránh Triệu Cao sinh nghi, bệ hạ hãy yên tâm quay về cung A Phòng, chư hầu tông thất ở Hàm Dương sẽ do Uyên nhi nghĩ cách liên lạc, dù có hy sinh lớn cỡ nào thần thiếp cũng quyết không phụ lòng tin tưởng của bệ hạ!”

Trương Cường nghe vậy giật mình một cái, sợ nàng bất chấp hậu quả làm bừa, vội nhỏ tiếng căn dặn: “Uyên nhi, nàng cố gắng là được, trẫm còn có cách khác, nếu nàng không giúp được gì cũng không sao đâu.”

Tả Uyên đưa tay sửa lại ngay ngắn y phục cho Trương Cường, mỉm cười nói: “Bệ hạ yên tâm! Thần thiếp biết nên làm gì, bệ hạ hãy nghỉ ngơi cho khỏe, thần thiếp cáo lui!”

Dứt lời, ôm lấy y phục Trương Cường vừa mới thay ra, Tả Uyên lưu luyến lui khỏi đại điện, Trương Cường dõi mắt trông theo đến khi hình bóng mảnh mai của nàng khuất dạng mới quay mặt đi.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Đại Tướng Chương Hàm

Ba ngày sau, còn chưa đợi Trương Cường mở miệng yêu cầu, Triệu Cao đã dẫn theo xa giá thiên tử đến đón Trương Cường quay về cung A Phòng, chắc lão cũng lo lắng Trương Cường tiếp xúc với các tông thất quý tộc trong thành Hàm Dương. Trương Cường giao phó trách nhiệm trọng đại cho hoàng hậu Tả Uyên, tuy không mấy lạc quan nhưng còn hơn khoanh tay không làm gì, để che mắt Triệu Cao, hẳn vui vẻ rời khỏi Hàm Dương quay về cung A Phòng nằm bên bờ sông Vị Thủy.

Khi về đến cung A Phòng, Trương Cường cảm thấy có gì đó hơi khác lạ, rất nhiều quan viên tụ tập ở cổng lớn nhỏ tiếng trao đổi, thần sắc tỏ ra nôn nao hoảng loạn. Thấy xa giá của Trương Cường từ xa, một quan viên trẻ xông tới chặn trước xa giá, quỳ xuống hét to: “Bệ hạ, thần liều chết can gián, giờ đây thiên hạ thảo khấu vô số, quần hùng khắp nơi nổi dậy, nếu bệ hạ còn chìm đắm trong tửu sắc, chỉ e Đại Tần nguy ngập!”

Chưa đợi Trương Cường lên tiếng, Triệu Cao ngồi trên xe ngựa đã lạnh lùng quát lên: “Triệu Lương, ngươi to gan lắm! Dám kinh động thánh giá, người đâu, bắt lại cho ta!”

Cấm vệ hai bên nghe lệnh lập tức xông lên trói Triệu Lương lại. Triệu Lương vừa vất vả chống cự vừa cố nói lớn: “Bệ hạ, cơ nghiệp Đại Tần đang đứng trước bờ vực thẳm, bệ hạ sao có thể chỉ lo hưởng lạc mà bỏ mặc giang sơn xã tắc? Tiên hoàng thống nhất thiên hạ không dễ, bệ hạ phải giữ lấy cơ nghiệp tổ tiên, cầu xin bệ hạ...”

Không cho Triệu Lương nói hết câu, Triệu Cao nổi giận ùng ùng, nghiêm giọng quát: “Thiên hạ làm gì có thảo khấu, rõ ràng là người ăn nói hàm hồ dối gạt hoàng thượng, dám ngăn cản xa giá thiên tử mưu đồ hành thích. Người đâu, lôi xuống cho ta!”

Triệu Lương lớn tiếng mắng chửi: “Triệu Cao, người là tên gian tặc, tiên đế đối xử với người không tệ, người dám to gan sửa đổi di chiếu, hủy cơ nghiệp năm trăm năm của Đại Tần, ta nguyện rửa tên súc sinh nhà người!”

Triệu Lương càng mắng càng giận, khuôn mặt đen sạm trở nên đỏ tía, chòm râu dưới cằm dựng đứng như châm nhọn, cấm vệ hai bên nghe hấn mắng khó nghe, hoảng sợ không cần đợi lệnh đã xông tới trối chết, ném trước xa giá đợi Triệu Cao trừng trị.

Triệu Cao lạnh lùng quét mắt một lượt các quan viên đứng lối nhỏ trước xa giá, rít lên âm u: “Triệu Lương thân là gián nghị đại phu, không chuyên tâm quốc sự, lại xách động quần thần kinh động xa giá thiên tử, tội đáng muôn chết, người đâu, đánh chết cho ta!”

Quân cấm vệ liếc mắt về phía Trương Cường ngồi trên xe, không thấy hấn phản ứng gì, đồng thanh nhận lệnh, ả Triệu Lương xuống đất, giơ cao gậy sắt chuẩn bị đập xuống.

Đột nhiên một giọng nói đồng dục cất lên: “Bệ hạ, Triệu đại phu trẻ tuổi công cuồng, chỉ một lúc lỡ lời, xin bệ hạ nể tình Triệu đại phu một lòng vì nước, khai ân miễn tội!”

Trương Cường thấy trong tình hình này mà có người không sợ chết đứng ra cầu xin cho Triệu Lương, vội dỗi mắt nhìn về hướng ấy, chỉ thấy đó là một tướng lĩnh cao lớn uy nghi trên dưới ba mươi tuổi, thân khoác chiến bào đỏ chót, lưng đeo giáp nhẹ, đầu đội mũ da bò, sắc mặt hơi vàng, lông mày thưa thớt, đôi mắt đen láy mở to, dưới chiếc mũi thô kệch là cái miệng to tăng thêm vài phần sát khí cho khuôn mặt dị thường, chòm râu ngắn dưới cằm tạo cảm giác chính nghĩa với người đối diện.

Trương Cường vốn đã khâm phục lòng can đảm của Triệu Lương khi dám đứng ra xung đột với Triệu Cao, lúc này thấy có người cầu xin cho Triệu Lương, trong lòng khắp khởi mừng thầm, nhưng vẫn tỏ ra bình thản

quát hỏi: “Người là ai? Dám chặn trước xa giá, chẳng lẽ không sợ trẫm bắt luôn cả người?”

Võ tướng kia không hề tỏ vẻ sợ hãi, tiến lên một bước, thành khẩn chấp tay nói: “Bệ hạ được tiên hoàng lựa chọn kế thừa đại thống, tất nhiên là bậc minh quân, chủ nhân thiên hạ sao lại chấp nhận chuyện cón con với thần tử kia chứ? Hơn nữa Triệu đại phu tuy kinh động xa giá, nhưng cũng vì một lòng lo cho an nguy Đại Tần.”

Thấy người này biết ăn nói uyển chuyển để can gián, Trương Cường mừng thầm trong bụng, quan văn trong triều cũng không thể nói ra những lời này, võ tướng này chắc chắn là bậc tướng tài thông thạo binh pháp lại có khả năng xử lý tình huống, hơn nữa hình như người này không thuộc bè đảng của Triệu Cao, tất nhiên không loại trừ đó là người của Lý Tư, nhưng dù thế nào lòng can đảm của người này thật đáng khâm phục.

Trương Cường không dám tỏ ra hí hửng, chỉ dừng dừng gật đầu một cái, hỏi tiếp: “Người là ai? Hiện giữ chức gì?”

Võ tướng kia cung kính đáp lời: “Thần thiếu phủ Chương Hàm, thề một lòng trung thành với bệ hạ!”

Lúc này Triệu Cao ngồi bên cạnh hình như đoán ra dụng ý của Trương Cường, vội lạnh lùng nói xen vào: “Bệ hạ, Triệu Lương kinh động xa giá, Chương Hàm là thiếu phủ không kịp thời hộ giá, tội không thể dung tha!”

Trương Cường làm như không nghe thấy, hào hứng reo lên: “Tin chắc tướng quân thân mang tuyệt kỹ, mau theo trẫm vào cung, trẫm lệnh cho khanh biểu diễn múa kiếm cho trẫm xem, tin chắc sẽ rất thú vị!”

Dứt lời, mặc kệ Triệu Cao bên cạnh, thờ ơ dặn dò quân cấm vệ: “Nhốt Triệu Lương lại đã, lát nữa giao cho thượng tướng quân xử trí, trẫm phải hồi cung xem tướng quân múa kiếm, các người khởi giá mau!”

Bá quan vốn đang lo lắng Triệu Lương bị đánh chết, ngay cả Chương Hàm đứng ra cầu xin cũng lo sẽ bị liên lụy, đột nhiên thấy Trương Cường chỉ lo vui đùa mà quên mất Triệu Lương, thậm chí không hề trút giận lên Chương Hàm, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Cao tối sầm mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Trương Cường nói: “Bệ hạ, nếu như chỉ lo vui đùa như thế, lão nô thật sự không cách gì phò trợ

bệ hạ được nữa!”

Trương Cường làm bộ giận dữ, lắc đầu vắn lại: “Trẫm đã giao toàn bộ triều chính cho phủ lệnh, chẳng lẽ ngay cả một trận múa kiếm cũng không được xem sao?”

Liếc xéo về phía Triệu Cao, uể oải nói tiếp: “Phủ lệnh nếu không còn việc gì thì hãy lui xuống đi! Trẫm còn phải xem múa kiếm, không dám làm phiền phủ lệnh bận tâm nữa!”

Triệu Cao lúc này tuy rất tức giận nhưng lại không dám đắc tội Trương Cường, dù gì hắn cũng là vua của một nước, trước mặt đông đảo bá quan văn võ lão cũng phải nể nang vài phần, sau khi “Hừ!” một tiếng rõ to, Triệu Cao đứng dậy phất tay áo bỏ đi.

Nhìn thấy bộ dạng tức anh ách của Triệu Cao, một số quan viên còn nuôi hy vọng vào triều chính như nhìn thấy tia sáng cuối chân trời, đây là lần đầu tiên hoàng đế làm ngược lại ý Triệu Cao, tuy không dám để lộ ra ngoài nhưng ai cũng tỏ ra phấn khích.

Trương Cường biết Triệu Cao vẫn chưa dám ngang nhiên chống đối mình, lần này giữ lại được mạng sống cho hai trung thần nghĩa sĩ hắn rất vui, vội hạ lệnh quay về tắm điện, cười tủm tỉm bước xuống xe, nhìn thẳng vào Chương Hàm còn đang ngơ ngác nói: “Tướng quân có biết kiếm vũ? Trẫm đang định nhờ tướng quân dạy các tiểu thái giám bên cạnh trẫm múa kiếm, Thành Thái tướng quân tuy cũng đang dạy, nhưng do công vụ bận rộn, lại phải bảo vệ an toàn cho trẫm nên trẫm đành tìm người khác rồi.”

Ánh mắt Chương Hàm tỏ ra buồn thảm, quỳ ngay xuống đất cẩn thận bẩm báo: “Nếu Thành Thái tướng quân đang dạy thì vi thần chỉ biết xông pha trận mạc, bảo vệ cương thổ cho Đại Tần, thần không biết múa kiếm góp vui, cúi xin bệ hạ thu hồi thánh mệnh!”

Trương Cường nhìn vào Chương Hàm đang quỳ dưới đất, thở dài một tiếng, còn nhớ sử sách ghi chép Chương Hàm là vị tướng lĩnh nhà Tần duy nhất trung thành với quốc gia, quyết chiến trên sa trường vào thời Đại Tần sắp diệt vong, hắn ý nhị nói: “Trẫm sao lại không biết tướng quân không biết múa kiếm góp vui chứ? Tâm ý của trẫm chẳng lẽ tướng quân đoán không ra?”

Chương Hàm giật mình một cái, tiến tới một bước bằng đầu gối, ngẩng đầu lên thăm dò: “Bệ hạ, chẳng lẽ...”

Trương Cường khẽ gật đầu, nói ngay: “Đúng vậy! Tướng quân hiểu được là tốt, hôm nay trẫm có cơ hội gặp được tướng quân đủ thấy trời cao phù hộ Đại Tần ta, mong rằng tướng quân lấy quốc gia làm trọng, trẫm muôn phần cảm kích!”

Chương Hàm không ngờ Tần Nhị Thế ngày thường hoang dâm vô đạo lại nói ra những lời này, trong lòng ngờ ngợ, đang định mở miệng hỏi thêm, chỉ nghe Trương Cường đã nói tiếp: “Thôi, khanh hãy biểu diễn một màn múa kiếm cho trẫm xem, sau khi kết thúc lập tức quay về chinh đồn binh mã cho trẫm, trẫm còn phải dựa vào khanh bảo vệ giang sơn Đại Tần đó.”

Chương Hàm nghe vậy đôi mắt lóe sáng, đồng dạc hét lớn: “Thần xin biểu diễn hầu bệ hạ!”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Lòng Kẻ Thất Phu.

Trở về cung A Phòng đã được nửa tháng, Trương Cường vừa lo tình hình hoàng hậu ở Hàm Dương vừa âm thầm lo lắng tìm một đám tiểu nội giám thích hợp. Triệu Cao là nội thị, hầu hết thái giám trong cung đều có liên quan với Triệu Cao, hoàng đế muốn tìm một số người mình có thể yên tâm, quả thật là vô cùng khó khăn. Mỗi ngày ngoài xem bọn ca múa diễn ra, chỉ biết tìm Lệ Cơ và Nhu Nhi nói chuyện phiếm, chuyện này cứ để ở trong lòng, cảm giác vô cùng khó chịu.

Hôm nay trời nắng ráo, hôm trước vừa có trận mưa to, làm cho những cung điện rộng lớn nghiêm trang hiện ra đầy phần chấn, những giọt sương đọng trên những chồi non mới nhú, dưới ánh nắng mặt trời hiện ra thật lấp lánh.

Trương Cường lười nhác đi ra khỏi điện, bên ngoài quảng trường, một hàng hộ vệ mặc áo giáp đứng ngay ngắn trước điện. Trương Cường hít sâu một hơi không khí tươi mới khác lạ, nhìn thấy thống lĩnh cấm vệ Thành Thái đang sai bước đi tới, bất giác hoàng đế nhíu mày, mình đã yêu cầu ông ta ngày ngày đến biểu diễn và huấn luyện nội giám, nhưng đã quá nửa tháng, một bóng nội giám cũng không thấy đâu, điều này quả thực làm Trương Cường rất đau đầu.

Thành Thái đến trước mặt Trương Cường, cúi chào, chấp tay nói: “Thành Thái bái kiến bệ hạ”

Trương Cường diềm nhiên nhìn hẩn rồi cười gượng: “Trẫm mấy hôm nay rất buồn chán, vốn muốn nhờ tướng quân tìm cho trẫm mấy tên tiểu nội

giám thích hợp, nhưng trăm vẫn không biết nên chọn lựa thế nào, lại làm tướng quân chê cười”

Thành Thái nghe thấy thế, thì nhìn chăm chăm vào Trương Cường gật nhẹ: “Thì ra bộ hạ lo lắng chuyện này, việc này không hề khó, trong cung có không ít nô tài tạp dịch, bọn họ thân thể cường tráng, phù hợp tập luyện, chỉ cần bộ hạ có lệnh triệu đến là được”

Hoàng đế nghe thấy không khỏi vui mừng, vội quay lưng sang tên nô tài bên cạnh nói: “Mau đi, đưa trăm đi tìm mấy tên nô tài to khỏe, trăm muốn ngay lập tức xem múa kiếm”

Tên nội giám nghe thấy thoáng sửng người, mới cẩn trọng thưa: “Bộ hạ, chuyện này Triệu công công đã lưu tâm lựa chọn rồi, hay là cứ đợi thêm cũng không muộn”

Trương Cường nghe thấy mặt biến sắc, liền gằn giọng nói với Thành Thái đứng bên: “Thành tướng quân, hãy lôi tên nô tài không biết tôn vương này ra”

Tên nội giám kia vì mấy ngày trước được Triệu Cao mấy lần dặn dò, hoàng đế có động tĩnh gì cũng phải nhanh chóng báo cáo, nay thấy Trương Cường ngay lập tức muốn đi tuyển chọn tạp dịch nội giám, không khỏi lo lắng, nhất thời quên mất tình cảnh vội vàng ra lời can ngăn, bây giờ nghe thấy Trương Cường muốn lôi hắt đi, nghĩ là bị phạt trượng đánh chết, sợ đến mức thở không ra hơi.

Tên nội giám tùy nô đứng bên cạnh thấy thế, không dám chậm trễ, vội mặt mày tái mét dẫn Trương Cường đi ra khỏi lối nhỏ bên cạnh điện. Thành Thái thấy tình hình như thế, vội bước lên trước, nhỏ giọng nói: “Bộ hạ thân quý muôn vàng, chỗ đó nên để vi thần đi thì hơn”

Trương Cường nghe thấy thế, mới nghĩ đến sau mình là 100 người, đi đến đâu cũng rầm rầm rộ rộ, chuyện này không nên quá lộ liễu, đành phải để Thành Thái đi lo liệu vậy.

Nghĩ đến đây, bất giác bình tĩnh lại, liền gật đầu với Thành Thái: “Nếu đã thế, tất cả đều do tướng quân lo liệu vậy, trăm chờ tin của khanh ở đây”

Thành Thái nghe lời chấp tay cung kính, rồi cất bước bước đi. Trương Cường nhìn theo cái dáng to lớn của ông, nghĩ đến bàn tay ma quỷ của

Triệu Cao không lúc nào là không có, bất giác hít một hơi sâu rồi cất bước quay lưng đi vào điện. Liền nhớ ra là nửa tháng rồi không gặp thừa tướng Lý Tư rồi, không biết hiện tại ông ta như thế nào, nghĩ đến đây, hoàng đế bất giác quay qua tên thái giám đi cùng nói: “Thừa tướng sao lâu rồi không thấy, hay là bệnh tình nghiêm trọng quá rồi?”

Tên nội giám cẩn trọng nhìn hoàng thượng một lượt, rồi mới đáp: “Ngoại thần không ý chỉ không thể tiến cung, cho nên, bệ hạ không triệu gọi thừa tướng, thừa tướng không thể đến diện kiến bệ hạ được”

Trương Cường nghe thấy không nhịn được cười nhạt: “Người đi truyền chỉ, nói trăm biết thừa tướng vì tận tâm với việc công, nên cơ thể mắc bạo bệnh, trăm ban cho ông ta thuốc quý tẩm bổ”

Tên nội giám kia vốn dĩ đang lo hoàng thượng sẽ ngay lập tức cho gọi Lý Tư, đang nghĩ cách thông báo cho Triệu Cao, bây giờ nghe thấy Trương Cường chỉ thưởng cho Lý Tư một số đồ vật, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội gật đầu: “Vâng, vâng, bệ hạ yên tâm, nô tài sẽ chuyển ngay cho thừa tướng” Nói xong, vội vàng đi ngay.

Trương Cường giơ tay vuốt tà áo, nhớ đến đôi mắt sáng ngời của hoàng hậu, quai hàm muốn chảy nước, trong lòng không khỏi xúc động. Đang trầm tư, thì thấy đằng sau một mùi hương thoang thoảng bay đến, mới phát giác ra, Triệu Yên đang cầm hoa lan màu trắng mỉm cười đi đến.

Những ngày này, do lo lắng hoàng hậu và chuyện nô tài đến đau cả đầu nên không có tâm trạng nào mà đi vui vẻ với Triệu Yên, điều đó làm cho Triệu Yên ba phần kính trọng Trương Cường, nhìn thấy điệu bộ hoàng thượng cứ lo lắng không vui, nên chủ động đến thăm, điều này làm cho hoàng đế rất kinh ngạc.

Nhìn thấy Triệu Yên cười, điệu bộ rất tươi tắn, Trương Cường bất giác rung động, suýt nữa không kiềm chế được bản thân, may quá kiếp trước bản thân đã rèn luyện rất lâu, không dễ gì kiềm chế được tình cảm của mình, hoàng đế định thần lại, khẽ mỉm cười: “Yên Nhi, sao nàng đến sớm thế, có phải là muốn gặp trăm hay không?”

Triệu Yên mặt ửng đỏ, đôi mắt chớp chớp nhìn Trương Cường, nhẹ than: “Bệ hạ, bên ngoài gió to, Thành tướng quân lát nữa mới quay về,

hoàng thượng nên vào điện chờ ông ấy”

Trông thấy điệu bộ lay động lòng người của nàng, Trương Cường âm thầm nuốt nước bọt, cười gượng một tiếng, rồi quay vào trong điện kiên nhẫn đợi Thành Thái, đồng thời cũng đợi Lý Tư đến.

Theo kế hoạch của mình, hoàng đế ban thưởng đồ cho đại thần, đại thần bất luận thế nào cũng phải qua tạ ơn, hoàng đế nghĩ mình không thể công khai triệu gọi Lý Tư đến nói chuyện, theo kinh nghiệm của Lý Tư, ông ta không thể không nhân cơ hội tạ ơn này để đến thăm mình.

Nghĩ đến đây, hoàng đế tự cười thầm: “Ta muốn xem xem Lý Tư rốt cuộc muốn nói gì với ta? Theo cách nhìn của Thành Thái, người ông ta thích thân lựa chọn hẳn không tệ, hơn nữa ông ta biết rõ các thế lực phe phái trong triều, bản thân coi như là đã bước được một bước rồi.

Đang trầm tư suy nghĩ, thì nghe thấy tiếng Triệu Yên nhỏ nhẹ: “Bệ hạ, Thành tướng quân đã về rồi ạ”

Trương Cường nghe thấy thế ngạc nhiên, hoàng đế không ngờ, Thành Thái quả nhiên đã mau chóng quay về như thế. Không lẽ xảy ra bất trắc gì hay sao? Trương Cường nhìn theo hướng mà Thành Thái đang đi đến, quả nhiên trông thấy Thành Thái đang dẫn theo một đám 60, 70 người khoảng 17, 18 tuổi trạc tuổi thiếu niên đang sải bước bước tới, nhìn thấy hoàng đế đang đứng trên bậc thềm của điện, bèn quỳ xuống dưới bậc thềm cao giọng bẩm: “Thành Thái đã mang 70 tên nội giám khỏe mạnh đến điện kiến bệ hạ”

Trương Cường nghe bẩm liền cẩn trọng đánh giá một lượt những tên đang quỳ bên dưới, chỉ thấy bọn họ sắc mặt vàng vọt, nhưng thể trạng rất cường tráng, quả nhiên là trông chắc chắn hơn những tên nô tài bên cạnh mình, không khỏi hài lòng, gật đầu: “Các người nghe đây, sau này các người theo Thành tướng quân, chăm chỉ luyện tập võ kiếm, nếu sau này có thể biểu diễn đẹp mắt cho trẫm xem, trẫm sẽ có thưởng, chỉ cần các người chịu nghe lời trẫm, trẫm không những sẽ miễn tội cho các người mà còn thưởng cho các người nhiều hơn nữa”

Những tên nô tài đang quỳ dưới điện nghe thấy thế, vốn dĩ đã là nô tài hạng bần cùng nhất, chỉ làm thô sử, một khi được triệu gọi, hầu như là đều

phải chôn theo hoàng đế để xuống suối vàng tiếp tục kiếp nô bộc, lần này bị Thành Thái đưa vào cung, ai cũng nghĩ chắc chắn phải chết, đã không dám lộ ra vẻ bi ai, đang lúc tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy rằng hoàng thượng không những không giết, mà còn trọng thưởng, nhất thời đều vui mừng khóc không thành tiếng, bò trên đất liên tục dập đầu.

Trương Cường nhìn thấy cảnh ấy than lên một tiếng, trong lòng thầm khâm phục Thành Thái, những tên này được chọn ra từ những tên nô tài hạ đẳng nhất, lại biến hoàng đế ta thành ân nhân như thế, tương lai cũng không sợ Triệu Cao sẽ biến bọn này thành tay chân rồi.

Đang lúc suy nghĩ thế, thì thấy một thiếu niên cao gầy liên tục dập đầu nói: “Bệ hạ, nô tài nguyện vì bệ hạ không tiếc sức mình, bệ hạ”

Trương Cường thấy hẳn nói năng không thô lỗ như bọn nô tài thường gặp, không khỏi ngạc nhiên, đang định hỏi, thì nghe thấy Thành Thái nói nhỏ bên tai: “Bệ hạ, những người này bệ hạ cứ an tâm, bọn họ sẽ hết lòng trung thành với bệ hạ”

Trương Cường gật đầu, đang định quay người, thì thấy tên thiếu niên đang quỳ trên đất kia cứ dáo dác nhìn quanh một lượt, trông thấy mấy tên nô tài trong điện đang đứng đằng xa, mới ngẩng cổ lên nói: “Nô tài chỉ cầu xin bệ hạ trừ khử tên nô tài Triệu Cao, nô tài tình nguyện chết ạ”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Đều Có Ý Xấu.

Lời vừa nói ra, đám đông đều nhất loạt im lặng, Thành Thái cũng bất giác biến sắc mặt, mặc dù ông biết Trương Cường đã có kế hoạch chuẩn bị trừ khử Triệu Cao, nhưng chuyện này còn đang là bí mật trừ bị, khả năng chỉ có ông và hoàng đế biết, bây giờ lại bị người khác nói to ra như thế, không khỏi giật mình lo lắng. Ông bước vội lên, một chân đá tên kia, gằn giọng nói: “Nô tài to gan, đây là chỗ cho người nói thế hay sao?”

Nói xong, đang nghĩ lời thưa với Trương Cường, thì thấy Trương Cường cười nhạt một tiếng, rút gươm, lạnh lùng đến bên tên nô tài gằn giọng nói: “Người dám xúc phạm trung thần, quả thực mắc trọng tội, không lẽ không sợ trảm giết người sao?”

Tên kia không hề tránh né bảo kiếm của hoàng thượng, mà chỉ cúi sập đầu. Máu trên trán trào ra, nhỏ tí tách xuống nền gạch xanh trước mặt, quả là làm người ta khiếp sợ. Hắn dường như không cảm nhận được vết thương trên trán, chỉ quyết tâm trả lời: “Hàn Hoán bị hấn hại đến nhà tan cửa nát, cả họ chỉ còn lại một mình Hàn Hoán, nếu bệ hạ thật sự muốn giết, thì xin bệ hạ cứ ra tay, Hàn Hoán đã có thể đi gặp người nhà nơi chín suối rồi”

Trương Cường quét mắt nhìn tên nô tài đứng ở đằng xa, do dự một lúc, mới từ từ gật đầu: “Người đã từng chịu cung hình”

Hàn Hoán nghe thấy cơ thể chợt rung lên, nước mắt: “Hàn Hoán chỉ là nô tài thô sử trong triều, không dám không nhận cung hình”

Trương Cường nghĩ một lát rồi cúi đầu nói với hắn: “Người rốt cuộc là vì lý do gì mà bị đưa vào trong cung làm nô tài?”

Hàn Hoán nhìn thấy vệ quân đưa quân tướng ép người dẫn vào cung, cho rằng hoàng đế muốn chơi trò săn giết nô tài, đã nghĩ là sẽ chết, nhưng thấy Trương Cường không hề có ý tức giận mà giết hắn, chỉ là hắn đã ô nhục chờ chết mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không sợ. Lúc này hắn thấy xúc động, thầm nghĩ bất luận thế nào, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một được tiếp cận hoàng thượng, nói không chừng đại thù của gia đình hắn sẽ có ngày sáng tỏ.

Nghĩ đến đây hắn liên tục dập đầu nói: “Nô tài là con trai độc nhất của ngự sử Hàn Chương, gia phụ vì tố cáo Triệu Cao, bị Triệu Cao ép chết, cả nhà vì thế mà mắc tội, ngoài nô tài, những người khác đã chết ở Li Sơn. Nô tài không cầu xin gì khác chỉ xin bệ hạ có thể nhìn thấu dã tâm hiểm ác của Triệu Cao, nô tài dù chết cũng không xá gì” Nói xong, hắn không ngừng dập đầu, làm cho nền gạch xanh loang lổ máu tươi.

Trương Cường nghe thấy thế thầm thở dài, Triệu Cao đã giết sạch các đại thần trung thành với quốc gia, làm cho thiên hạ trên dưới phần nọ, quả thực là đã tự đào mộ chôn mình. May mà mình đến kịp, lúc này nghĩ cách bổ cứu cũng chưa muộn, mặc dù có chút e sợ quý đạo lịch sử bị mình làm rối đến hướng nào, nhưng cũng không cách nào quay lại kịp nữa.

Nhìn Thành Thái đang trầm sắc mặt, Trương Cường chậm chậm gật đầu: “Trẫm biết gia phụ nhà người chết rất oan uổng, nhưng hiện tại trẫm lực bất tòng tâm, triều đình bị gian thần làm bại hoại, cơ nghiệp tiên hoàng khó khăn lắm mới gây dựng được sẽ bại hoại trong tay bọn cướp, trẫm có lòng muốn trăm gian thần, nếu người thật trung với đại thần, trẫm nhất định sẽ trả lại cho gia đình người sự trong sạch.

Hàn Hoán nghe thấy thế mắt sáng lên, cảm động rơi nước mắt, liên tục dập đầu tạ ơn: “Chỉ cần bệ hạ có thể rửa sạch nỗi oan cho nô tài, nô tài nguyện thề một lòng trung thành đến chết với bệ hạ”

Trương Cường thở dài, cái lời hứa suông hi vọng một ngày thực hiện được, cho dù hiểu rõ bản thân có thể thật sự sẽ không có cách nào thay đổi lịch sử, nhưng nhìn thấy những gì trước mắt, bản thân sao lại không lấy tinh thần, tiếp tục đứng dậy chứ?

Miễn cưỡng kiềm chế tâm trạng, thần sắc Trương Cường trầm ngâm nhìn tên nô tài đang quỳ dưới bậc thềm, trịnh trọng nói: “Các người hãy theo Thành tướng quân chăm chỉ luyện võ nghệ, tận trung với trẫm, sau này nhất định sẽ không bạc đãi các người. Nếu dám hai lòng, trẫm quyết không tha”

Bọn nô tài kia vốn dĩ nghĩ là đường chết, không dám nghĩ là không những không giết mà còn được biểu diễn võ kiếm cho hoàng đế, sớm đã vui mừng, lúc này nghe thấy chỉ cần trung thành sẽ được trọng thưởng, đều không kiềm được vui mừng mà nước nở.

Thấy trời đã về trưa, Thành Thái vội chấp tay bái: “Bệ hạ xin hãy yên tâm, bọn nô tài đều hãy giao cho vi thần, nhất định sẽ không làm cho bệ hạ thất vọng”

Trương Cường ngẩng đầu nhìn trời, biết mình đã ra ngoài điện rất lâu, nhằm tránh làm người khác nghi ngờ, lời Thành Thái nói quả là rất có lý, bèn từ từ gật đầu nói: “Tất cả mọi chuyện giao cho ái khanh, có yêu cầu gì khanh cứ nói ra”

Lúc này, một tên nội giám chạy đến trước mặt Trương Cường bái: “Bệ hạ, thừa tướng Lý Tư vào cung tạ ơn, không biết bệ hạ có muốn gặp ông ta không, nếu không gặp, nô tài sẽ đi hồi đáp thừa tướng”

Trương Cường nhìn hẩn, cười nhạt, Lý Tư lâu thế mới chậm chạp tiến cung tạ ân, nhất định là nghĩ đến cách mượn cớ bôi nhọ Triệu Cao, mình đã tiết kiệm được sức lực rồi, bèn gật đầu: “Thừa tướng bệnh nặng vẫn tiến cung tạ ân, trẫm nên vào gặp ông ta, các người hãy chuẩn bị yến tiệc, trẫm muốn vừa uống vừa trò chuyện với ông ta”

Nói xong vội vàng đi vào cung điện, bây giờ bản thân hoàng thượng đã không còn cách nào nắm được toàn cục, đành phải gắng hết sức giữ gìn sự cân bằng trước mắt, có chút dã tâm với Lý Tư, nhằm khống chế Triệu Cao, hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi chút. Ài, làm hoàng đế quả nhiên là không dễ.

Lý Tư cẩn trọng quỳ xuống đất nói to: “Thần Lý Tư tiến cung tạ ân, hoàng thượng vạn tuế”.

Hồi lâu, xung quanh không hề một tiếng động, bóng người trong đại điện kéo dài ra, ánh nắng chói mắt bên ngoài điện cũng dần dần dịu lại. Lý Tư xoay xoay đầu gối đã tê rần, liêu xiêu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên ngai vàng, mới phát hiện ra ngai vàng không một ai, tên hoàng đế ham chơi không biết đã đi đâu mất. Trong đại điện chỉ còn lại bóng mấy tên nô tài, cung điện rộng lớn không nghe thấy một động tĩnh gì.

Hồi lâu, vẫn không thấy bóng dáng của Trương Cường, Lý Tư không khỏi càng ngày càng bất an, ông hôm trước vừa cãi nhau với Triệu Cao một trận, đang đợi hoàng thượng cho gọi vào cung hỏi tội, nên vội vàng liên lạc với mấy vị đại thần trung thành với mình vào bàn bạc kế sách, nhưng không ngờ, sau đó lại nghe đồn là Triệu Cao trong pháp trường làm cho hoàng thượng không vui, vị hoàng đế trẻ tuổi không chờ hành hình kết thúc đã vội đi ngay. Sau đó còn trở mặt với Triệu Cao trên đường về cung A Phòng. Tin đồn ra, trong lòng Lý Tư không khỏi vừa vui vừa nghi ngờ, không biết đôi vua thần này đang chơi trò gì, hay thật sự trở mặt, không biết vị hoàng đế hoang dâm này rốt cuộc là chơi trò gì, nên càng nghi ngờ thấp thỏm ở nhà chờ đợi nửa tháng nay.

Hôm nay lại nhận được phần thưởng, đã cùng đám cố vấn thảo luận hồi lâu, nên mượn cớ tiến cung tạ ân, đến thăm dò hư thực, không ngờ càng đợi càng hư vô, không thể kiên nhẫn hơn nữa, đang định gọi hỏi tên nô tài đứng trong góc kia, thì nghe thấy tiếng bước chân đến, một tên nô tài 11, 12 tuổi rón rén tiến vào cung điện, nhẹ nói: “Kính mời thừa tướng đi theo nô tài vào điện Linh Lung, bệ hạ đang ở đó mời thừa tướng xem võ kiếm”

“Võ kiếm” Lý Tư sửng người, không ngờ nửa tháng không gặp, vị hoàng đế này lại tìm ra được trò mới, gương mặt đang căng thẳng bất giác từ từ giãn ra, xem ra không có gì bất lợi với mình cả.

Nghĩ đến đây, trong lòng tự nhiên nhẹ nhõm hẳn, trong lòng vẫn có chút kinh sợ cùng tên nô tài đi vào cung Linh Lung, không ngờ vừa bước vào điện thì nghe thấy tiếng gần: “Lý Tư, người thật to gan, người đâu, bắt ông ta lại”

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 19

Minh Thương Âm Kiếm

Lý Tư bị làm cho một trận cả kinh run cả người lên, giật mình giương mắt nhìn vào trong điện, chỉ thấy vài tên nội thị, tay cầm đao kiếm từ trong điện vọt ra, bao vây Lý Tư ở giữa, hơn mười trường kiếm sắc lạnh chói mắt, chỉ cần hấn có chút động tĩnh sẽ xuyên qua tim hấn! Lý Tư vừa sợ vừa giận, vội vàng lớn tiếng quát to: "Các người là ai, dám hành thích trọng thần triều đình? !"

Vài tên nội thị kia nghe vậy chỉ lạnh lùng nhìn trường kiếm trong tay, như không nghe thấy, Lý Tư lúc này tuy rằng tuổi già sức yếu, nhưng không sợ hãi, nhìn thấy mấy tên nội thị vẫn không có ý thối lui, Lý Tư không khỏi giận tím mặt: "Các người là ai? Hoàng thượng đâu? Ta muốn gặp Hoàng thượng, ta..."

Hấn còn chưa dứt lời, bỗng nghe thấy một trận cười từ trong điện vọng đến: "Ha ha... Ha ha... Thừa tướng, mấy tên nội thị của trẫm thế nào? Kiếm pháp của bọn họ không tồi chứ?"

Theo tiếng cười, Trương Cường được Thành Thái phò tá từ sau điện vòng đi ra, hấn mặc một cái áo nền đen thêu màu đỏ, khoác ngoài một trường bào bằng tơ đay, trên đầu chỉ dùng một cái dây cột tóc trâm châu màu đen đan xen mấy hạt trâm châu lớn nhỏ cột mớ tóc dày thành một búi sau đầu, một chuỗi ngọc bội tinh xảo xỏ xuống từ bên hông, thỉnh thoảng vang lên tiếng âm thanh êm tai, khi nhìn thấy Lý Tư, vỗ tay cười nói: "Thừa tướng tới đúng lúc, trẫm hôm nay tuyển vài tên nội thị, đến luyện kiếm cho trẫm xem, quả nhiên không tồi, rất là thú vị!"

Nhìn đến Lý Tư vẻ mặt âm trầm nhìn mình, Trương Cường ha hả cười nói: " Vừa rồi không dọa được thừa tướng? Xem ra bọn họ vẫn phải huấn luyện nhiều hơn, trăm thường nghe người ta nói, Thừa tướng là người phi thường, hôm nay thử một lần quả nhiên không tồi. Ha ha... Ha ha..."

Lý Tư lúc này mới hơi bình tĩnh lại, nhìn gương mặt tươi cười quen thuộc của Trương Cường, vội vàng quỳ xuống thi lễ nói: "Lão thần khấu kiến bệ hạ..."

Trương Cường sao có thể để hăn quỳ xuống, vội vàng tiến lên một bước, giơ tay nói: "Thừa tướng không cần đa lễ, trăm nghe nói thừa tướng thân thể không tốt, muốn thưởng nhân sâm của phụ hoàng cho trăm để bọn họ mang đến cho Thừa tướng, không biết Thừa tướng cảm thấy như thế nào?"

Lý Tư nghe vậy, vội vàng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng khóc nói: "Hoàng Thượng khai ân, lão thần không xứng, không xứng a!"

Trương Cường nghe hăn lời này thâm ý sâu sắc, bất giác cười thầm, ra vẻ khó hiểu kinh ngạc nói: "Thừa tướng phụ tá tiên đế hơn ba mươi năm, nay lại trung thành và tận tâm phụ tá trăm, trăm phải nể trọng Thừa tướng, sao Thừa tướng lại nói như vậy?"

Lý Tư nghe vậy biến sắc, áy náy nói: "Bệ hạ đăng cơ chưa lâu, trong triều phải làm lại từ đầu, lòng người không yên. Bệ hạ ở trong nội cung, thần dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó gặp bệ hạ, làm cho lão thần cả ngày lo sợ không an, rất sợ phụ kỳ vọng của bệ hạ, nhưng lại không thể chuyên tâm chuyện triều chính, lão thần nào dám nhận ân thưởng của bệ hạ?"

Trương Cường nghe vậy liên tục lắc đầu nói: "Thừa tướng sao lại nói như vậy, trăm không phải đã đem triều chính đều giao cho ái khanh và phủ lệnh sao? Nếu có người nào dám không nghe Thừa tướng, Thừa tướng có thể trị tội, trăm tuyệt đối yên tâm!"

Nói xong, xoay người đi đến ngồi xuống cái sập mềm mà bọn nội thị đã chuẩn bị sẵn, uể oải vắn vẹo eo lưng, đón nhận chén trà thơm của cung nữ bưng lên, gật đầu thở dài: "Trong triều có Thừa tướng và phủ lệnh cộng đồng phụ tá, trăm xem như có thể không lo nghĩ gì. Ha ha ha ha!"

Lý Tư nhìn thấy trước mắt mình vẻ mặt tươi cười của Trương Cường lộ ra một vẻ không chút cảnh giác, thở dài một hơi nói: "Bọn nội thị này của Hoàng Thượng là tìm ở đâu? Vi thần nhìn có chút lạ mắt a."

Trương Cường sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Trẫm vốn muốn xem múa kiếm, liền cho nội thị trong điện này học tập. Không thể tưởng được bọn họ mười phần không được, luyện nửa tháng, nhưng lại không luyện ra thể thống gì, vẫn là Thành tướng quân tìm cho trẫm vài tên tạp dịch khỏe mạnh này, bọn họ thân thể tráng kiện, chỉ học không đến nửa ngày, luyện múa kiếm quả nhiên ra hình ra dạng, trẫm đang chuẩn bị ban thưởng thật hậu cho Thành Thái đây!"

Lý Tư nghe vậy giương mắt liếc liếc một vẻ mặt của Thành Thái không chút thay đổi, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không thể tưởng được Thành Thái này không được người ta chú ý nhưng lại có thể hiểu rõ thánh ý như thế, hiện giờ mình đường đường là Thừa tướng Đại tần mà không bằng một gã Phó thống lĩnh cấm vệ nho nhỏ!

Nghĩ đến đây, không khỏi có chút bối rối, nhìn đến bộ dáng lười biếng của Trương Cường, vội tiến lên một bước thấp giọng nói: "Bệ hạ, thần có bản tấu!"

Trương Cường nhìn vẻ mặt lo lắng của hần, hiển nhiên đã có chút không kiềm chế được, không khỏi âm thầm cười lạnh: Lý Tư quả nhiên là danh nhân lịch sử, mình bức hần nửa ngày như vậy, lại lớn tiếng tạo không khí dọa người, lại là tiếng lóng cùng bức, lại gây sức ép đi xuống, mình thật không hiểu nên làm cái gì bây giờ.

Vội vàng lấy lại tinh thần, làm bộ như ngớ ngẩn, khó hiểu nói "Thừa tướng có chuyện gì? Trẫm còn muốn xem Thành tướng quân huấn luyện bọn nội thị này, nếu là Thừa tướng không có chuyện gì quan trọng hơn, mau chóng nói cho trẫm nghe."

Lý Tư nhìn Trương Cường một cái thật sâu, lúc này mới lén quét mắt một cái vào đám nội thị trong điện, há mồm ra, nhưng không nói một lời.

Trương Cường thấy thế cười nhạt, khẽ gật đầu nói: "Thừa tướng chẳng lẽ không yên tâm trẫm?"

Lý Tư nghe vậy chấn động cả người, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất thấp giọng khóc nói: "Hoàng Thượng, đều không phải là vi thần hoài nghi Hoàng Thượng, chính là thần muốn nói người này, vây cánh trải rộng trong cung, thần mặc dù không sợ cái gì, nhưng là lại lo lắng cho bệ hạ vì thần mà... Đã bị..."

Nói tới đây, hắn cố ý nức nở lên, liếc nhìn Trương Cường. Trương Cường đương nhiên biết hắn đang cố ý hướng suy nghĩ của mình vào lời nói của hắn, bèn hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: "Làm càn!"

Lý Tư cả người run lên, vội vàng phủ phục trên mặt đất âm thầm căn rằng nói: "Bệ hạ, vi thần tuy có mạo phạm cũng là lời nói thật, từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, vi thần mắt tìm thấy mầm mống sinh loạn nhưng không cách nào nhìn thấy bệ hạ, bệ hạ tự đóng trong thâm cung và các việc trong triều toàn bộ không biết, quan viên các nơi nhân không được chỉ thị bệ hạ mà sinh nghi, không thể yên tâm giữ chức, dân chúng thiên hạ vì không nhìn thấy bệ hạ mà lo sợ bất an, không thể an tâm lo việc, bá tánh bởi vậy mà không tuân thủ pháp luật kỷ cương, Đại tặc bởi vậy mà nguy!"

Lời còn chưa dứt đã sớm khóc không thành tiếng liên tục đập đầu, chỉ còn chờ Trương Cường hạ lệnh đem bắt chính mình, đến lúc đó lại giao ra đủ loại chứng cứ phạm tội của Triệu Cao đã sớm chuẩn bị xong, không sợ hoàng đế không tin, như vậy vừa có thể được một mỹ danh của trung thần, lại có thể không cần nói ra sự hoài nghi của Trương Cường với Triệu Cao.

Hắn trong lòng tuy muốn như vậy, nhưng người lại sợ hãi run rẩy đứng lên, thân hình có vẻ vô cùng thê lương đứng lên. Sau một lúc lâu, không thấy vẻ tức giận của Trương Cường như trong tưởng tượng, ngoài điện cấm vệ cũng không có nhảy vào trong điện, tất cả bình tĩnh thật lạ kỳ, có chút kỳ quái không nói nên lời.

Lý Tư giật mình giương mắt nhìn Trương Cường đang ngồi lười biếng trên ghế, lại thấy vẻ mặt bình tĩnh cơ hồ không có biểu hiện gì, nhìn kỹ hai tròng mắt không chút dao động làm cho hắn không kìm lòng được rét run từng trận.

Lý Tư nhẹ nhàng ho khan một tiếng, che dấu một chút bối rối từ trong đáy lòng, lúc này mới vô cùng thành khẩn nói: "Bệ hạ có thể nghe lời can

gián, thật sự là phúc của đại Tần ta!"

Trương Cường lạnh lùng cười nhẹ nói: "Thừa tướng ngầm ý nói chính là phủ lệnh? Trẫm nghĩ rồi, có thể đem triều chính làm đến như thế này tựa hồ chỉ có Thừa tướng và phủ lệnh, Thừa tướng sẽ không nói mình là gian thần, vậy tên gian thần kia nên là phủ lệnh mới đúng. Thừa tướng, trẫm nói có đúng không?"

Lý Tư thật không ngờ Trương Cường vô dụng từ trước, ý nghĩ lại rõ ràng thấu đáo như thế, bất giác hơi ngần ngại, thực lực của Triệu Cao trong mắt đích xác không phải một người có thể chống lại, nghĩ đến lần trước nói chuyện cùng với Trương Cường, trong lòng bèn cảm thấy có vài phần thắng, vội vàng gật đầu nói: "Vi thần chính là nhắc nhở bệ hạ, bệ hạ thiên tư thông minh, thì sẽ hiểu được đạo lý trong đó, cần gì lão thần nhiều lời."

Trương Cường cười lạnh một tiếng, chậm rãi gật đầu nói: "Thừa tướng một lòng vì nước, trẫm đương nhiên biết, chính là..."

Nói tới đây, bỗng nhiên theo ngoài điện truyền đến một tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lại mới thấy Lê Cơ dẫn một đội cung nữ, thướt tha đi đến, yếu điệu thi lễ, dịu dàng nói: "Bệ hạ, ca vũ đã chuẩn bị xong, không biết bệ hạ ở tấm điện xem, hay là ngay tại nơi này xem?"

Nói xong, một đôi mắt thanh tú liếc qua liếc lại trên cơ thể Trương Cường, một khuôn mặt cười làm mê hoặc lòng người, khiến người tìm lòng không được.

Bởi vì trong khoảng thời gian này Trương Cường hầu như chỉ sủng ái nàng, khiến địa vị của nàng cũng rất lớn không giống như ngày xưa, hơi có chút cảm giác sủng phi. Nàng càng ngày càng tự tin cảm thấy chỉ cần mang long thai, tại nơi thâm cung vắng vẻ này chính mình liền có chỗ dựa vào. Nghĩ đến mỗi đêm chưa bao giờ từng có yên ổn khiến cho nàng có một cảm giác bừng tỉnh trong cơn mơ, tuy rằng toàn cảm thấy một sự bất an, nhưng so với ngày trước, nàng vẫn vô cùng thỏa mãn.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Mất Hết Ý Xuân.

Việc ca múa của nhà Tần đều do phủ nhạc của vũ nhạc cung đình chuyên môn phụ trách, từ dân gian thu thập một ít dân ca sau đó cải tạo mà thành, vũ nhạc đều là tập thể ca múa trên hai mươi người, vũ cơ là khởi vũ ở giữa cổ nhạc, khung cảnh mặc dù không bằng khi đại lễ hiến tế trang nghiêm to lớn, nhưng lại có vài phần vẻ đẹp thanh nhã.

Trương Cường nhìn bóng dáng Lý Tư dần dần biến mất trong tầm mắt của mình, lúc này mới không nhịn được cười khổ một tiếng, mỗi ngày ở đây lẫn lộn cuộc sống giữa âm mưu quỷ kế, quả nhiên là áp lực vô cùng, giải quyết vấn đề múa kiếm trọng yếu, lại làm cho lập trường của Lý Tư dần dần đối lập với Triệu Cao, chính mình cuối cùng cảm thấy một sự thoải mái chưa bao giờ từng có.

Nhìn thấy ánh mặt trời sắp lặn về phía tây bên ngoài điện, Trương Cường lúc này mới phát hiện, đi vào thế giới cổ đại này đã hơn một tháng, mình vẫn chưa đi du ngoạn một chút cung A Phòng nổi danh này, quay đầu lại thấy các vũ cơ đang nối đuôi nhau tiến vào trong điện, khẽ lắc đầu nói: "Các người hãy lui ra trước, ta... Trẫm muốn một mình đi ra ngoài một chút."

Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài điện, lúc này, thanh âm ầm ập của Lệ Cơ bỗng nhiên thấp giọng nói: "Không biết bệ hạ muốn đi đâu, nô tì..." Nói tới đây, một đôi mắt đẹp động lòng người bay đến trên người Trương Cường, trên khuôn mặt ửng đỏ làm say lòng người

Trương Cường âm thầm cười nhẹ một tiếng, nhìn bộ dáng kiêu diễm kia, nhìn không được tiến lên sờ soạng lên bộ ngực trắng ngần của nàng, lúc này mới khẽ gật đầu nói: "Trẫm đi ra ngoài một chút, nàng ở trong điện ngoan ngoãn chờ ta, trẫm muốn một mình yên tĩnh một chút."

Lệ Cơ nghe vậy, then thùng né tránh ma chưởng nóng bỏng của Trương Cường, tĩnh tâm lại, nghĩ đến đêm tiêu hồn mê người kia, trong lòng lại xốn xang lên.

Trương Cường hài lòng liếc mắt một cái đôi mắt xuân dập dờn bỗng bành kia, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười ôn nhu chợt lóe rồi biến mất, mình đi vào trong thế giới cổ đại này đầu tiên nhìn thấy mỹ nữ, luôn có một cảm giác khác với người này, hoặc là Lệ Cơ ngoan hiền kia làm cho người ta trìu mến, làm cho mình không kháng cự nổi tâm địa. Lắc lắc đầu, Trương Cường bước nhanh ra khỏi cung điện, để cho ánh mặt trời nhu hòa ấm áp chiếu lên toàn thân, bộ y phục màu đen cũng sáng ngời đứng lên. Tâm trạng tâm tối từ lâu bấy giờ cũng bừng sáng lên, tuy rằng kiếp trước từng qua huấn luyện, tâm lý tố chất cứng cỏi người thường không thể bì kịp. Nhưng ở trong hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm này, trải qua chuyện kinh tâm động phách như vậy, áp lực tâm lý là khó tránh khỏi.

Đắm chìm trong ánh mặt trời màu vàng Trương Cường lúc này mới phát hiện ra, chính mình cũng không biết nên đi chỗ nào. Không khỏi do dự một lát, bỗng nhiên nghĩ đến nhớ rõ câu chuyện "Chỉ lộc vi mã" trong lịch sử, tựa hồ nhắc tới một lâm viên nhà Tần "Thượng lâm uyển".

Định bụng hỏi, rồi lại sợ làm người khác hoài nghi, bèn hỏi một gã nội thị bên cạnh: "Trẫm đi thượng lâm uyển một chút, các người đi cùng đi."

Một gã nội giám khoảng năm mươi tuổi nghe vậy, vội vàng tiến lên thấp giọng nói: "Bệ hạ, thượng lâm uyển cách đây rất gần, hay là ngồi kiệu đi."

Trương Cường nghe vậy cười thầm, vui vẻ nói: "Như thế rất tốt, trẫm ngồi kiệu đi."

Thượng lâm uyển nhà Tần khi cung A Phòng mất tích sau trận hỏa hoạn cuối đời Tần, lâm viên hoàng gia sớm nhất trên thế giới này lại bị các đế vương của Tây Hán kế thừa, thậm chí đến đời Đông Hán, lâm viên hoàng gia ở gần Lạc Dương cũng được gọi là thượng lâm uyển. Bắt đầu từ cung A

Phòng và thượng lâm uyển hai đời Tần Hán, lâm viên hoàng gia hình li cung của Trung Quốc không ngừng phát triển. Tới vườn viên minh của nhà Thanh, diện tích kém xa Tần Hán, nhưng vẫn là lâm viên hoàng gia đồ sộ nhất trên thế giới lúc đó. Nhưng lâm viên khổng lồ nhất trên thế giới ở trước mắt Trương Cường lại hóa thành tro tàn trong một trận đại hỏa, phủ đầy khói bụi của hơn hai ngàn năm lịch sử, cho người đời sau lưu lại vô vàn mơ tưởng và cảm thán.

Thượng lâm uyển là phát triển từ uyển hữu hoàng gia của thời Xuân Thu Chiến quốc, trải qua hơn một trăm năm phát triển, đã có rừng rậm đồng cỏ lớn và động vật hoang dã thành đàn cho các vương hầu quý tộc săn bắn, đồng thời cũng có một số kiến trúc cung điện kiểu li cung làm chỗ vui đùa có chỗ để hoàng đế nghỉ ngơi. Cùng với cung A Phòng đang tu sửa liền với nhau. Lúc này cung A Phòng vẫn chưa làm xong hoàn toàn, trừ nơi ở hàng ngày của Trương Cường, đại đa số đều còn chưa xây xong, bởi vì cung A Phòng đã hoàn toàn nhập vào thượng lâm uyển, Trương Cường đi, chỉ là một chỗ cách tắm điện của hãn gần nhất.

Lúc này sắc trời đã tối, xa xa một mảnh rừng rậm yên tĩnh, vờn quanh bên hồ nước dập dờn bông bênh. Cành lá xanh nhạt của mùa xuân còn không còn dày đặc, xoay quanh một ngọn sóng từ Vị Hà đưa tới, tựa như một làn khói mỏng màu xanh biếc, nhiễm phải khí ẩm, càng thướt tha hơn. Lúc này, tà dương như máu, tân thúy ướt át, giống như một bức hoạ mê li của thiên nhiên, khiến người không kìm lòng được muốn ngưng thở, sợ hơi thở yếu ớt làm tan vỡ cảnh đẹp như thơ.

Trương Cường say sưa với cảnh đẹp mê đắm lòng người trước mắt, liên tục thở dài, thiên nhiên cùng con người hài hòa thống nhất làm một, thật sự có thể thấy được lâm viên lúc này đã từ ý niệm vượt qua những cảnh được gọi là đẹp mang dáng vẻ kịch cỡm của đời sau.

Trương Cường chìm đắm trong cảnh đẹp mê đắm lòng người trước mắt, kìm lòng không được liên tục thở dài: "Hoa rơi nước chảy xuân đi cũng, thiên thượng nhân gian! Quả thật là thiên thượng nhân gian a!" Hãn tuy rằng biết ý gốc của từ này, lại cảm thấy ý nghĩa của chữ này tựa hồ càng thêm chuẩn xác với cảnh đẹp trước mắt, lúc này mới nhất thời thốt ra.

Thành Thái bên cạnh nghe vậy hai mắt sáng ngời, đang cân nhắc danh ngôn này "Hoa rơi nước chảy xuôi đi cũng, thiên thượng nhân gian ", càng cảm thấy chỗ tinh diệu của câu này hơn xa ở nhạc phủ cung đình lúc này, nhẩn nhai mà cảm động.

Đang lúc Thành Thái thầm giật mình bởi câu tuyệt vời như vậy xuất phát từ trong miệng Tần nhị thể không học vấn không nghề nghiệp, có chút khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn, thì nghe trong rừng bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài sâu kín: "Hay một cái 'thiên thượng nhân gian '! Cảnh đẹp, từ này đẹp hơn a."

Trương Cường nghe vậy, hơi kinh hãi, không thể tưởng được trong rừng lúc này cũng có người giống mình ngắm cảnh đẹp trời chiều, nhin không được gật đầu nói: " 'Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ là gần hoàng hôn. ' không thể tưởng được có người cũng giống với trăm lưu luyện cảnh phồn hoa này."

Tiếng thở dài sâu kín kia, lại khẽ thở dài: "Đáng tiếc thời gian qua mau, cảnh đẹp luôn hết sức ngắn ngủi!"

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh như sương khói từ trong rừng yếu diệu bước ra, đưa mắt nhìn lại, đúng là Triệu Yên mấy ngày không thấy, nàng lúc này mặc y phục màu trắng, cổ áo pha màu xanh nhạt, trên đầu mang một trâm ngọc màu trắng hoa lan, làm cho da thịt trắng nõn càng thêm mềm mại ướt át, khiến người kìm lòng không đậu muốn nuốt nàng vào trong bụng.

Nhìn thấy là Trương Cường, Triệu Yên hơi kinh hãi, vội vàng nghênh đón, thấp giọng nói: "Triệu Yên, không biết bệ hạ ở đây, mong bệ hạ thứ tội!"

Trương Cường bị thanh âm động lòng người này, mới tỉnh lại, vội vàng gật đầu cười gượng nói: "Không có gì, người không biết không có tội, Triệu cô nương ở trong này thưởng thức cảnh đẹp, trầm tới đột ngột."

Triệu Yên thật không ngờ Trương Cường lại khách khí như thế, nhất thời lại quên hành lễ, kinh ngạc giương mắt nhìn gương mặt anh tuấn kia, lúc này mới phát giác nửa tháng không gặp, sắc mặt u ám trước kia đã thêm vài phần khỏe mạnh, thân hình gầy gò trước kia cũng như cường tráng hơn,

hơn nữa động lòng người chính là sự tự nhiên trong mắt hân chưa bao giờ gặp qua, ánh mắt chiếu thẳng này, hoàn toàn không có một chút uy nghiêm của bậc đế vương, lại càng làm cho người ta tim đập thành thịch.

Cảm thấy hai gò má của mình có chút nóng lên, Triệu Yên bối rối không dám quay lại nhìn ánh mắt rung động lòng người của Trương Cường, run rẩy nói: "Triệu Yên quấy nhiễu thánh giá, sao dám khách khí với bệ hạ như thế."

Quay đầu lại liếc mắt một cái Thành Thái sớm thối lui ra xa, Trương Cường lúc này mới thả lỏng nhìn trời chiều xế bóng, xúc động lắc đầu nói: "Có thể thưởng thức đến cảnh đẹp như thế, có thể được giai nhân như Triệu cô nương làm bạn như thế, thật sự là phúc của trăm mối đúng, sao còn nói đến kinh động thánh giá. Triệu cô nương không nên cẩn thận như thế."

Nói xong, cẩn thận nhìn Triệu Yên tuyệt thế dung nhan kia, trong lòng âm thầm cảm thán, giai nhân như thế, phải giở thủ đoạn theo đuổi mới là nam nhi! Suy nghĩ nối tiếp nhau, chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ của Triệu Yên ửng đỏ lên, giống như xuân sắc kiều diễm sau cơn mưa móc, chỉ cảm thấy trong lồng ngực như đóng băng, một lúc sau mới ấm lên.

Triệu Yên bị người nhìn chăm chăm như thế, đã sớm thành thói quen, cũng không cảm thấy kỳ quái, chính là nhìn đến vẻ mặt mê say của Trương Cường chợt lóe chỉ hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được hoàng đế yêu thích nữ sắc lúc này lại có định lực như thế, không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi chưa bao giờ từng có.

Nhìn đến Triệu Yên sắc mặt lúc sáng lúc tối, Trương Cường nghĩ rằng nàng bị mình nhìn chăm chăm thế này xem chừng không tốt, không khỏi lưu luyến thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ: "Bỏ qua mỹ nhân như thế này, mình có cẩn thận quá mức không?"

Suy nghĩ nối tiếp nhau, chỉ nghe Triệu Yên nhẹ nhàng mà ôn nhu nói: "Bệ hạ, trời không còn sớm, khí lạnh lên không tốt thân thể, Triệu Yên đưa bệ hạ hồi cung đi."

Trương Cường nhìn thân thể mềm mại của nàng hơi hơi có chút cứng nhắc, biết mỹ nhân này đã có cảm tình với mình, không hề bài xích mình từ trước, trong lòng âm thầm cao hứng, trên mặt lại khẽ lắc đầu: "Triệu cô

nường không cần khách khí, trẫm không phải là lẻ loi một mình, nhưng thật ra cô nường, phải chú trọng thân thể mới được."

Triệu Yên nghe vậy kinh ngạc liếc mắt một cái Trương Cường, khẽ run lên, mới quỳ gối trên mặt đất, dịu dàng nói: "Triệu Yên cung tiễn Hoàng Thượng!"

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Mưa Gió Sắp Tới.

Năm Tần Nhị Thế đầu tiên, tháng bảy, mưa gió bao trùm cung A Phòng, tia chớp lập lòe sau mây đen, cơn mưa trên không trung điên cuồng đổ xuống. Mưa đập vào mái ngói kêu lộp bộp, lớp mưa dày chặn hết tầm mắt của mọi người, toàn bộ cung A Phòng chìm trong nước, trời và đất như dính vào với nhau, thấy không rõ đâu là trời nữa. Đột nhiên, một tiếng sấm vang rền nổi lên, khiến cho nội thị phải phát lạnh cả người, không dám cử động, thậm chí còn ngã quỵ xuống đất.

Trương Cường đứng ở cửa đại điện, đôi mắt nhìn ra ngoài, bốn bề mưa gió mông lung, không thể nhìn rõ được gì. Y phục của hắn lúc này cũng bị nước mưa vấy ướt, hai gã nội thị tùy thân vội mang áo choàng vải dầu ra, chuẩn bị trùm lên người Trương Cường.

Trương Cường cười gượng, nâng tay vẫy ý bảo họ lui đi, để mặc cho y phục ướt đẫm. Hắn nhìn bầu trời trắng xóa, trong lòng đang lo lắng lục lại kí ức về những mẫu chuyện lịch sử. Đáng tiếc, mọi thứ chỉ là mơ hồ, hình như không lâu nữa sẽ có khởi nghĩa nông dân, nếu ngày này đến, vận mệnh của Đại Tần và vận mệnh của mình sẽ chính thức đi cùng con đường.

Lúc này, một thanh âm thanh thúy yếu ớt truyền tới từ phía sau: "Bệ hạ, bên ngoài mưa lớn, cẩn thận cảm lạnh, hay là quay vào trong điện đi."

Trương Cường lúc này mới nhận ra, Triệu Yên vừa mới đun một nồi canh nóng, nhẹ nhàng bước tới, bởi vì tiếng mưa rơi lớn nên Trương Cường không nghe thấy tiếng chân cô, kinh ngạc nói: "Không ngờ rằng Triệu cô nương lại nấu canh cho trẫm ăn đó."

Từ sau lần ngẫu nhiên gặp mặt ở thượng lâm uyển, thái độ của Triệu Yên với Trương Cường không còn cứng nhắc như trước, mà dần dần mềm mại hơn. Nhất là mấy ngày gần đây, nhìn thấy Thành Thái đang huấn luyện tốt, Trương Cường vừa phải trốn ở trong cung để tránh tai mắt của Triệu Cao, vừa phải ngầm bức Lý Tư cùng Triệu Cao xung đột, chính mình ngư ông đắc lợi, lại còn phải lo lắng cho hoàng hậu ở cung Hàm Dương, rồi còn phải giả vờ ăn chơi phè phỡn hàng đêm, mệt đến hộc máu mồm. Triệu Yên thấy vậy, ngày ngày đều đun thuốc đúng giờ đưa tới cung của Trương Cường, hai người tuy rằng chưa có quan hệ xác thịt, nhưng lại có một loại tình cảm ấm áp nảy sinh từ đáy lòng.

Triệu Yên thoáng nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng đặt bát canh bổ lên bàn, cũng chưa lui ra, mà bắt đầu dọn dẹp những tấu chương Trương Cường chất đống ở cạnh đó.

Thời đại này giấy còn chưa xuất hiện, cho nên tất cả tấu chương đều viết lên thẻ tre, lật xem cũng đủ mệt rồi, thường một ngày tấu chương phải đạt chừng mấy chục kg, mà đó còn là Trương Cường không chịu để ý triều chính, Triệu Cao chỉ lựa chọn một vài tấu chương đưa tới cung cho Trương Cường phê duyệt, cho dù là như vậy Trương Cường vẫn cảm thấy áp lực không nhỏ rồi. Xem ra, mình quân đúng là không dễ làm, chỉ phê duyệt tấu chương đã mệt người vậy rồi, nếu tự mình chấp chính, thì mệt mỏi là không phải bàn cãi.

Trong lúc suy nghĩ, cơn mưa bên ngoài càng điên cuồng hơn, tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, khiến cho mọi người trong cung đều tâm thần không yên, giống như đều cảm thấy rằng cơn mưa lớn ầm ầm biểu thị điều gì đó, cảm giác áp lực khiến cho không khí càng trở nên nặng nề hơn.

Hồi lâu sau, Triệu Yên liếc nhìn Trương Cường vẫn đang đứng ở cửa đại điện, gật đầu với nội thị đứng cạnh hăn, ý bảo không cần gấp gáp, lúc này mới nhẹ nhàng đi lên, dịu dàng nói: "Bệ hạ nên uống canh đi, không thì sẽ lạnh..."

Trương Cường cười gượng, đang định xoay người, đột nhiên một loạt chuông du dương vang lên, xuyên qua làn mưa truyền tới. Trương Cường

đang ngưng thần lắng nghe tiếng chuông, đột nhiên lại thấy các nội thị và cung nữ xung quanh biến sắc, hoảng sợ nhìn về phía Trương Cường.

Trương Cường còn đang kinh ngạc, thấy phản ứng của mọi người, liền quay sang hỏi Triệu Yên thần sắc nhợt nhạt: "Triệu cô nương, tiếng chuông này là có ý gì? Các người..."

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy Triệu Yên quỳ xuống đất, run giọng nói: "Bệ hạ, chuông Cảnh Dương vang lên, nhất định là có đại sự phát sinh, mời bệ hạ mau chóng thay y phục thượng diện."

Triệu Yên nói xong, lập tức bảo nội thị tùy thân nhanh chóng thay y phục cho Trương Cường. Vừa mới thay xong, chợt thấy ở bên ngoài trời mưa, một gã nội giám ướt sũng chạy vào, cao giọng khẩn tấu: "Bệ hạ, các quan lại đã tới điện Triệu Thiên hậu giá, phủ lệnh đại nhân cũng đã tới điện Triệu Thiên, mời bệ hạ hỏa tốc lên đường."

Trương Cường âm thầm nhíu mày, sự kiện lần này liệu có phải là cuộc khởi nghĩa nông dân của Trần Thắng và Ngô Quảng? Nhớ rằng khi ở trường thầy giáo luôn nhấn mạnh đây là cuộc khởi nghĩa nông dân đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, thời gian cụ thể thì mình không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng là do mưa to mới khiến cho đường nghẽn, Trần Thắng Ngô Quảng để tránh né bị phạt mới khởi nghĩa vũ trang. Liên tưởng tới trận mưa to hôm nay, trong lòng lại càng thêm nặng nề.

Nghĩ vậy, hắn không khỏi giật mình, xem ra lịch sử vẫn tiến lên theo quỹ tích, không xuất hiện gì lệch lạc, mình nên cố gắng hay là phó mặc đây?

Nhìn thấy hắn lo lắng, Triệu Yên lại nghĩ là hắn lo vì chuông Cảnh Dương bỗng dưng vang lên, không khỏi thở dài an ủi: "Bệ hạ, có lẽ là do các quan lại chờ bệ hạ lâu không thấy đến, nên mới bất đắc dĩ cho người tới mời, xin bệ hạ đừng lo lắng quá."

Trương Cường cười gượng, gật đầu nói: "Mong Triệu cô nương đừng lo lắng, trẫm chỉ là một bậc hôn quân, khó mà được quần thần coi trọng như vậy."

Triệu Yên nghe thấy vậy, cơ thể khẽ run lên, ngẩng đầu lên nhìn Trương Cường, đúng lúc ngênh diện với ánh mắt của hắn, chỉ thấy trong ánh mắt

đó là một loại ánh mắt bi thương và thống khổ mà nàng chưa bao giờ gặp phải. Một ánh mắt như vậy mà lại xuất hiện trên một vị hôn quân hoang dân nổi tiếng, khiến cho nàng cũng phải hơi giật mình.

Lúc Trương Cường ngồi trên chiếc kiệu hoa lệ 36 người khiêng đi vào điện Triều Thiên, trong đại điện đã đầy chật mấy trăm bá quan văn võ đủ các phẩm cấp, tất cả đều vẻ mặt nghiêm trọng, tối tăm; có người thất thố nhìn chăm chăm vào ngự tọa đang trống rỗng, có kẻ lại đang thấp giọng bàn luận, có kẻ thì đứng không yên, chờ đợi Trương Cường tới.

"Hoàng thượng giá lâm!" Tiếng nói lạnh lạnh của nội thị vang lên, đại điện nhất thời trở nên im lặng, các quan lại đều đồng loạt quỳ xuống, hô vang: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Trương Cường gắng gượng khống chế quả tim đang đập bình bịch, mệt mỏi ngồi lên ngự tọa, phát tay nói: "Các khanh không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Lúc này bởi vì lễ chế phong kiến còn chưa hoàn thiện, các thượng khanh, quan viên và chư hầu khi hầu triều đều có thể ngồi đàm quốc sự, không cần phải cung kính đứng hầu triều như những đời sau.

Trương Cường vừa mới ngồi xuống, một vị cự thần khoảng chừng trên dưới năm mươi, râu tóc hoa râm, mặc áo dài đen đứng bên trái ngang nhiên đứng dậy nói: "Bệ hạ, cự thần hôm nay rơi vào đường cùng mới phải gõ chuông Cảnh Dương, mời bệ hạ lên triều, thật sự là bất đắc dĩ. Chuyện là Trần Thắng Ngô Quảng và một đám loạn phi đã khởi nghĩa vũ trang, tụ tập hơn 20 vạn quân chúng tiến công tới gần Hàm Cốc quan, cách Hàm Dương không tới trăm dặm, không tới năm ngày có thể thẳng tới Hàm Dương!"

"Quả nhiên là khởi nghĩa Trần Thắng Ngô Quảng!" Trương Cường tuy rằng đã dự kiến trước, nhưng vẫn chấn động há hốc mồm, ngoài điện bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, khiến cho toàn đại điện giống như là bị rung động.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Khởi Nghĩa Nông Dân

Trong cơn mưa ngập ngựa, con đường lớn ở làng Đại Trạch đi từ đất Kỳ tới Ngự Dương đã mấy ngày nay bị mưa làm cho lầy lội không đi nổi. Một đám đại đại quần áo không chỉnh tề liều mạng chạy về phía trước, bởi vì mưa to làm hỏng đường, bọn họ đã bị kẹt ở đây bảy ngày rồi. Mắt thấy kỳ hạn năm ngày đã qua, nếu không tới được đồn phòng vệ Ngự Dương, tất cả mọi người đều khó thoát khỏi mệnh vì chậm trễ mà bị chém đầu.

Bỗng nhiên, một thiếu niên còn nhỏ bị trượt chân, ngã bịch xuống đất, trán đập phải một tảng đá, máu tươi nhất thời chảy ra.

Người bên cạnh thấy vậy vừa định cúi người xuống nâng, một đại hán cường tráng ăn mặc kiểu binh sĩ vội chạy từ phía sau lên, giơ roi da lên lớn tiếng mắng: "Con mẹ nó, đừng có lười biếng, nếu làm chậm trễ, bố mày sẽ chém hết bọn này."

Lời của hãn của chưa dứt, roi da đã vung về phía thiếu niên kia. Thiếu niên đó bởi vì phải chạy liên mấy ngày, sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, lúc này nhận phải một roi da liền rú lên đau đớn, té xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Binh sĩ kia thấy vậy càng thêm căm tức, đang muốn giơ roi lên quất xuống, chỉ cảm thấy cổ tay cứng đờ, tay nâng lên không làm sao hạ xuống được.

Chỉ nghe thấy một thanh âm rầu rĩ vang lên: "Quân gia, chúng tôi cũng biết tội mất đầu nghiêm trọng, sao dám chậm trễ, nhưng mà thực sự là không thể đi được đâu."

Binh sĩ kia nghe thấy vậy cứng đờ người, quay lại nhìn, chỉ thấy một gã đại hán khoảng ba mươi lăm ba sáu tuổi đang lạnh lùng nhìn hắn, khuôn mặt xanh xao đang kiềm chế lửa giận, ánh mắt mỗi một tràn ngập tơ máu, đôi môi tím bầm mím lại thành một hàng thẳng tắp, trên trán gân xanh lúc ẩn lúc hiện.

Viên binh sĩ khinh thường hừ lạnh, tay phải run lên, giơ roi da quất về phía mặt đại hán đó, khuôn mặt đại hán kia lập tức xuất hiện một vết máu. Hóa ra đây không phải cây roi da bình thường, mà bên dưới còn giấu mũi châm nhọn, một roi đánh xuống da thịt, không chết thì cũng tàn phế.

Roi thứ hai hạ xuống, đại hán kia nhanh nhẹn tránh được một roi trúng ngay mặt, trầm giọng nói: "Trần Thắng mong quân gia nể mặt mọi người đều đang cùng trên một chiếc thuyền, tha cho đứa nhỏ này, chúng tôi sẽ cố sức để chạy tiếp."

Binh sĩ kia nghe thấy vậy, liền phun một miếng nước bọt, lạnh lùng nói: "Con mẹ nó, đừng có nói lời vô nghĩa, nhanh chạy tiếp cho lão tử, bằng không tao sẽ cho chúng mày làm thức ăn cho chó hết."

Lúc này, từ phía sau lại đi lên một hán tử ăn mặc kiểu quan quân, hắc khoác một chiếc áo vải dầu màu đen, lúc này cả người đã ướt đầm, đột nhiên thấy đội ngũ dừng lại, liền giận dữ đi lên dò xét.

Nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi giận dữ nói: "Người đâu, mau kéo thẳng nhóc này cho tao, có chết cũng phải để nó tới Ngư Dương rồi mới chết. Con mẹ nó, thật xui xẻo quá!"

Nói xong, tới bên cạnh thiếu niên đó, đá một cước khiến thiếu niên kia bay xa cả trượng, nặng nề đập vào tảng đá, lúc này mới lớn tiếng quát: "Đi mau! Đi mau! Còn dám trì hoãn nữa, không muốn sống nữa à!"

Mọi người bất đắc dĩ đành phải cắn răng mà đi, lúc này đại hán kia rầu rĩ đi tới bên cạnh thiếu niên, một tay nâng hắn lên vai, lão đảo tiếp tục đi.

Lúc này, một gã thanh niên khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi nhanh chóng tới bên Trần Thắng, thấp giọng nói: "Đại ca, trời mưa lớn như vậy, mà còn cách Ngư Dương tới sáu trăm dặm nữa. Cho dù trời có sáng sủa, khoái mã chạy vội, cũng không tới Ngư Dương kịp nữa, huống chi là trời mưa lầy lội như vậy."

Trần Thắng nghe thấy thế, cẩn thận thoáng nhìn mọi người đang đi vội vàng, nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Ngô huynh đệ có biện pháp nào không?"

Hán tử bên cạnh nghe thấy vậy liền biến sắc, nâng tay làm động tác chém, thấp giọng nói: "Tối chậm là chết, cho dù có tới Ngự Dương cũng sẽ chết. Theo tiểu đệ thấy, chẳng nào mà chả chết, chẳng thà liều mạng! Nếu có thể mở được đường máu, thì có thể về nhà đoàn tụ thê tử, nếu mà thất bại, cũng không uống một thân nam nhi bảy thước!"

Trần Thắng nghe thấy thế, hàng mi dựng lên, giương mắt nhìn lên xung quanh, chỉ thấy đất trời mênh mông, mưa bụi mịn mờ che đi những dải núi xung quanh, không thấy rõ gì cả.

Lúc này, hần bỗng nhiên phát giác thiếu niên ở trên vai dần dần cứng lại, vội vàng nhẹ nhàng đặt cậu ta xuống đất, mới phát hiện ra thiếu niên này chết cũng đã lâu, máu tươi chảy ra từ miệng cũng đã bị mưa to rửa sạch sẽ. Trên khuôn mặt trẻ tuổi, không nhìn ra một tia thống khổ nào, bàn tay tái nhợt còn nắm chặt một đồng tiền buộc tơ hồng, chính là đồng tiền trừ tà mà mẹ hắn đã tự mình đeo lên cổ cho. Trần Thắng nhíu chặt mày, hạ quyết tâm nhìn về phía Ngô Quảng, bốn mắt giao nhau, một kế hoạch lớn mật dần hình thành trong sấm chớp vang rền.

Trương Cường nhìn các văn võ bá quan đang hoảng loạn trong đại điện, gắng gượng lấy lại bình tĩnh, hỏi vị cự thần kia: "Ái khanh là..."

Lão nhân kia biến sắc, trầm giọng nói: "Cự thần hữu thừa tướng*, bệ hạ hàng đêm vui vẻ, không ngờ rằng đã quên mất cự thần rồi."

*Hữu thừa tướng là Khứ Tật, tả thừa tướng là Lý Tư.

Ông vừa dứt lời, đã thấy Triệu Cao cười lạnh nói: "Hoàng thượng vất vả quốc sự biết bao, giải trí một chút chẳng lẽ không được, lão thừa tướng dám nói xằng về phẩm hạnh của bệ hạ, quả là đại nghịch bất đạo, tội đáng chém!"

Nói xong, bước nhanh lên trước, quỳ rạp xuống, đau lòng nói: "Bệ hạ, Phùng Khứ Tật than là Hữu thừa tướng mà lại dám dèm pha bệ hạ, thật sự không theo đạo làm thần, thỉnh bệ hạ nghiêm trị! Nếu không, kỉ cương triều đình sao có thể uy nghiêm, sự uy nghi của bệ hạ cũng khó có thể bảo toàn!"

Phùng Khứ Tật nghe thấy vậy thì tức đến run người, chỉ vào Triệu Cao lớn tiếng mắng: "Đồ hoạn quan vô liêm sỉ, dám vu hãm đại thần, ta... Phùng Khứ Tật ta thân là thừa tướng Đại Tần việc can gián đương nhiên là trách nhiệm, làm gì có chuyện một tên thái giám lại có thể xen vào, hừ!"

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc áo dài xanh đứng dậy nói: "Hôm nay chuyện quá khẩn cấp, hữu thừa tướng lo lắng quốc sự, cho nên mới nhất thời nói lỡ, mong bệ hạ niệm công lao khi xưa mà khai ân."

Một gã mặt dài gầy gò đứng bên cạnh vuốt râu tiến lên nói: "Lời của phủ lệnh rất đúng, Phùng thừa tướng thân là quan viên đứng đầu, lại có thể gây tổn hại tới đạo lí quân thần như vậy, thật sự là không coi bệ hạ ra gì."

Phùng Khứ Tật biết, Nhị Thế hoàng đế trước mặt này luôn hoang tàn háo sắc, các đại thần chính trực trong triều luôn gặp phải thủ đoạn thâm độc. Nhớ lại thời Thủy Hoàng, Đại Tần uy phong đến thế nào, hiện giờ chưa tới một năm, mà ngay cả một lũ cướp nho nhỏ cũng có thể đánh thẳng tới Tần đô, khiến cho Phùng Khứ Tật vô cùng đau đớn, cho nên lúc này cũng lười không muốn biện giải, chỉ cố nén tức giận, lạnh lùng nói: "Cường đạo không tới năm ngày sẽ đánh vào Hàm Dương, không biết phủ lệnh có đối sách gì, lão phu dù đã tuổi già lắm rồi, nhưng vẫn muốn thỉnh giáo phủ lệnh!"

Triệu Cao cười lạnh nói: "Đại Tần hùng binh trăm vạn, chỉ là vài tên cường đạo mà thôi, có gì mà lo, các người chuyện bé xé ra to, không biết là mang tâm tư gì nữa không."

Trương Cường nhìn Phùng Khứ Tật vẻ mặt bi thống, thở dài nói: "Các vị ái khanh đừng ầm ĩ nữa, Phùng tướng một lòng vì nước, trăm cũng thấy được, cho nên trăm không có ý muốn trách tội. Chỉ là mong được thỉnh giáo thừa tướng, hiện giờ tình hình khẩn cấp, đối phương có hơn 20 vạn, dù chỉ là giặc cỏ, nhưng mà trước mắt Hàm Dương chỉ có ba ngàn cấm vệ, thêm thành vệ hai ngàn, binh lực trong thành năm ngàn, cộng thêm các đội quân bảo vệ thành tổng binh lực cũng không quá được năm vạn, nếu vị nào có thể giúp trăm qua được cơn nguy này, trăm nhất định sẽ rất cảm tạ!"

Trương Cường nhớ mang máng, theo lịch sử thì nên cho Chương Hàm xuất tướng. Để nhanh chóng lớn mạnh lực lượng của mình, hẳn cố ý đưa

ra hứa hẹn, để khi Chương Hàm giành chiến thắng Triệu Cao cũng không thể có cơ phủ định tấn phong.

Nghĩ tới đó, không khỏi nhàn nhã nhìn về phía quần thần. Không ngờ, một hồi lâu sau, đại diện vẫn tĩnh lặng như trước, quần thần đều trầm mặc không nói gì, tất cả mọi người đều bị những lời vừa rồi của Trương Cường làm cho cả kinh không hồi đáp lại. Ai cũng không ngờ rằng một hôn quân chỉ chìm đắm trong tử sắc lại có thể biết rõ ràng về binh lực Hàm Dương như vậy, thậm chí không ít người còn cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Nhìn thấy các quan lại đều im lặng giống nhau, Trương Cường bỗng nhiên cảm thấy một cơn lạnh chưa từng gặp, lòng trầm xuống. Liệu lịch sử có thay đổi được không? Hay là do mình đã quá tin vào lịch sử, mà trước mắt đây, mới chính là sự thực?

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Tiểu Nhân Âm Độc.

Đang lúc hoảng hốt, một thanh âm khàn khàn bỗng nhiên vang lên: "Thần, Chương Hàm, nguyện ý xin nghênh chiến!"

Trương Cường nhìn thấy Chương Hàm quả nhiên dám xuất động vào thời khắc này, không hỏi vui vẻ hẳn lên. Chỉ thấy Chương Hàm nhanh chóng tới trước Trương Cường quỳ gối xuống, cung tay làm lễ, nói: "Thỉnh bệ hạ giao quyền cho vi thần ba mươi bảy vạn hình đồ đang xây lăng mộ ở Li Sơn, hơn nữa lại triệu về ba mươi vạn đại quân ở tiền tuyến Hung Nô, thần tất có thể bình định được cường đạo!"

Trương Cường nghe thấy thế vẫn hơn lo lắng: "Ba mươi vạn quân biên cảnh, chỉ sợ không thể về kịp, ba mươi bảy vạn hình đồ tóm lại cũng không phải là quân chính quy, Chương tướng quân có nắm chắc không?"

Chương Hàm liếc mắt nhìn Phùng Khứ Tật, mới gật đầu nói: "Ba mươi vạn quân biên ải trong ba ngày có thể về tới Hàm Dương, thần có thể điều ba mươi bảy vạn hình đồ bám trụ quân phi, đợi cho quân biên ải đuổi tới. Đám phi này không thể nào là đối thủ của thiết kỵ Đại Tần, bệ hạ có thể yên tâm!"

Nói tới đây, hơi do dự liếc nhìn Trương Cường, mới tiếp tục bổ sung: "Có điều, nếu bệ hạ muốn hoàn toàn thắng lợi, thần còn có một thỉnh cầu, chỉ cần bệ hạ có thể đồng ý vi thần, vi thần xin hứa sẽ diệt hết đám phi, dương uy Đại Tần ta!"

Trương Cường sớm đã bị ý chí chiến đấu của Chương Hàm kích động, chỉ hận không thể tự mình xông ra chiến trường, thể nghiệm sự hào hùng

của chiến tranh, lúc này không khỏi hưng phấn mà gật đầu nói: "Ái khanh mau nói, chỉ cần có thể đánh thắng trận này, thì chính là công thần của Đại Tần ta, có yêu cầu gì trăm cũng sẽ gắng sức thỏa mãn!"

Chương Hàm nghe thấy thế, cung tay nói: "Thần hy vọng bệ hạ có thể đồng ý với vi thần, đợi khi vi thần chiến thắng trở về, bệ hạ có thể đặc xá cho những hình đồ này, để cho bọn họ yên tâm tác chiến, lập công lớn cho Đại Tần ta!"

Nói xong, hơi hồi hộp nhìn Trương Cường, nếu hoàng đế không chịu đồng ý, thì sĩ khí của ba mươi vạn hình đồ này sẽ khó mà lay động được!

Nghĩ tới đây, không khỏi lo lắng nhìn về phía Trương Cường, chỉ thấy viên quan trung niên mặt dài lúc này lại đứng dậy tấu: "Bệ hạ, những hình đồ này, phần nhiều đều là những phạm nhân, lúc này chưa khai chiến đã muốn thưởng, chỉ sợ kẻ dưới sẽ khó phục tùng. Tướng quân dường như suy nghĩ quá đơn giản, sao có thể khinh xuất như vậy?"

Hắn nói xong, liền đắc ý hừ lạnh, vừa liếc mắt nhìn Triệu Cao ngồi bên cạnh Trương Cường, lại khiêu chiến nhìn chăm chăm vào Chương Hàm.

Chương Hàm nghe thấy thế, trong lòng căng thẳng, đang chuẩn bị can gián Trương Cường, đã thấy Trương Cường ngồi trên ngự tọa gật đầu nói: "Chương Hàm, trăm đồng ý với khanh, nếu có thể đánh lui quân phi, ba mươi vạn hình đồ, trăm không những có thể đặc xá cho họ, còn có thể luận công khen thưởng!"

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Chương Hàm vui mừng quỳ rạp xuống, lớn tiếng nói: "Vi thần tuân mệnh!"

Lúc này, chỉ nghe thấy Triệu Cao lạnh lùng nói: "Bệ hạ, lão nô cảm thấy rằng tướng quân Phùng Kiếp cũng là một viên tướng tài, đang trong lúc cần người, hoàng thượng có thể phân cho Phùng Kiếp cùng Chương Hàm mỗi người phụ trách riêng biệt. Phùng Kiếp là lão tướng, công trạng nhiều, ba mươi vạn quân biên ải phải do Phùng Kiếp thống soái mới có thể đảm bảo chiến thắng được."

Lý Tư nghe thấy thế, vội đứng dậy tấu: "Bệ hạ không thể, quân phi tiến tới như vũ bão, nếu chúng ta tách đại quân ra, tự mình phân tán binh lực, chính là điều tối kỵ trong quân, bệ hạ tuyệt đối không thể làm vậy."

Nghe thấy các đại thần giương thương múa kiếm, Trương Cường gắng gượng kiềm chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Được rồi, trẫm đã biết, các khanh đừng âm ỷ nữa."

Nói xong, hần nói với Chương Hàm về mặt đang lo lắng: "Chương Hàm lĩnh ba mươi bảy vạn hình đồ và ba mươi vạn quân biên ải, trẫm ban cho khanh hổ phù, cho phép khanh điều động ba mươi vạn đại quân!"

Chương Hàm mới vừa nghe những lời của Triệu Cao, trong lòng đang suy nghĩ, lúc này lại nghe thấy Trương Cường chính thức giao cho hần quyền thống lĩnh ba mươi bảy vạn hình đồ cùng ba mươi vạn đại quân, không khỏi mừng rỡ như điên.

Khống chế tâm tình kích động, Chương Hàm khàn khàn nói: "Bệ hạ yên tâm, nếu không thể đánh lui quân phi, Chương Hàm nguyện ý xách đầu tới gặp."

Trương Cường liếc mắt nhìn Lý Tư một cái thật sâu, trầm giọng nói: "Chuyện hôm nay tới đây đã, bởi vì tình thế cấp bách, Chương Hàm cùng các quan viên khác có thể gặp trẫm bất cứ lúc nào."

Nói xong, liếc nhìn Triệu Cao mặt xanh mét, nhẹ giọng nói: "Phủ lệnh có lòng trung với nước hiếm có, trẫm ban thưởng cho một học châu báu, để an ủi cho tấm lòng ngay thẳng của phủ lệnh."

Một hồi gió lốc cứ như vậy mà chấm dứt sau màn phong thưởng cho Triệu Cao, một vài đại thần vẫn còn có ý kiến, thấy Trương Cường đã chấp thuận cho vào cung kiến giá, cho nên mới không dây dưa nữa, liền tự tản đi.

Bởi vì Chương Hàm còn phải chờ Trương Cường ban hổ phù, cho nên mới không thôi lui theo các quan, mà ở trong điện chờ đợi. Hổ phù bình thường đều do quân vương nắm giữ. Hổ phù sớm nhất xuất hiện từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, là bằng chứng để điều binh của quan lại địa phương hoặc thủ lĩnh quân đội. Ở mặt sau hổ phù có khắc chữ, được chia làm hai nửa, một nửa ở trong tay hoàng đế hoặc quân vương, nửa kia thì trong tay tướng soái hoặc quan địa phương. Hơn nữa cho tới lúc này vẫn là loại hổ phù chuyên dụng, mỗi địa phương một phù, tuyệt đối không thể dùng một

hồ phù điều động quân đội ở hai địa phương, lúc điều binh cần phải có hai mảnh hồ phù áp lại phù hợp, mới có thể có hiệu lực.

Trương Cường ngăm kỹ mảnh hồ phù trong tay, chỉ thấy nó dài chừng 8cm, rộng khoảng một tấc, hình mảnh hồ đang chạy, ở bên trái và bên phải đều khắc hai hàng chữ triện, ý nghĩa giống nhau, tượng trưng cho quân uy và tiến quân thần tốc. Bên trên hồ phù có khắc khoảng bốn mươi chữ vàng, ghi lại đối tượng điều binh cùng phạm vi, chế tác cực kỳ tinh xảo.

Nhìn hồ phù nặng trĩu trước mặt, Trương Cường kìm lòng không đậu, nghĩ lại thời Tam quốc, Gia Cát Lượng dựa vào một hồ phù nho nhỏ, có thể điều được quân Tào, không đánh mà cướp được ba thành trì, bởi vậy có thể thấy được tác dụng to lớn của hồ phù lúc ấy.

Nghĩ tới đây, trình trọng giao hai hồ phù cho Chương Hàm, thở dài nói: "Trẫm giao hồ phù này cho tướng quân, cũng giao vận mệnh của Đại Tần cho khanh, tin rằng khanh sẽ không làm cho trẫm thất vọng."

Chương Hàm nhìn ánh mắt kiên định của Trương Cường, sự lo lắng ban đầu cũng đã mất đi, hai tay tiếp nhận hồ phù bằng vàng, nặng nề quỳ xuống đất, cao giọng nói: "Hoàng đế vạn tuế!"

Nhìn thân ảnh của Chương Hàm dần biến mất trong làn mưa, Triệu Cao liếc nhìn Trương Cường, vui vẻ gật đầu cười nói: "Không ngờ rằng bệ hạ lại biết rõ việc triều chính như vậy, lão nô cuối cùng cũng yên lòng!"

Trương Cường nghe thấy thế, không biết biểu hiện hôm nay của mình có khiến cho Triệu Cao hoài nghi hay không, trong lòng hơi căng thẳng, vội cười gượng nói: "Trẫm cũng là do xem múa kiếm được Thành Thái nói cho vài thông tin liên quan đến binh lính Hàm Dương, còn chuyện khác thì vẫn phải dựa vào phủ lệnh đó."

Triệu Cao thản nhiên cười: "Không ngờ rằng bệ hạ lại cảm thấy hứng thú với binh đao, chẳng lẽ là các mỹ nhân trong cung đã nhàm chán rồi, nếu quả thực như vậy, lão nô lập tức chọn lựa sắc đẹp trong dân gian để dâng lên bệ hạ, làm phong phú hậu cung."

Trương Cường liếc mắt nhìn Triệu Cao, nhè nhẹ gật đầu nói: "Phủ lệnh có thể đưa tất cả sắc đẹp thiên hạ tới cho trẫm thì thật là tốt, chỉ có điều trước mắt đám loạn phi này thật là phiền lòng."

Triệu Cao nghe thấy thế, cười hà hà nói: "Bệ hạ, thiên hạ sở dĩ sinh ra loạn phi, là bởi vì bệ hạ quá mức nhân hậu. Những điều dân này phải dùng phương pháp tàn bạo mới có thể sinh sợ hãi được. Phàm là lỗi nhỏ cũng phải dùng khổ hình, có như vậy mới khiến cho bá tánh kinh sợ, đến lúc đó để xem điều dân có còn dám làm loạn nữa không."

Nói tới đây, hơi nghiêm trọng nói: "Bệ hạ hôm nay cũng thấy được, Phùng Khứ Tật thân là hữu thừa tướng, lại còn trước mắt đủ các quan lại, dám không để bệ hạ vào mắt, trước triều đình coi rẻ uy nghi thiên tử."

Trương Cường không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Theo phủ lệnh thấy, nên làm gì bây giờ?"

Triệu Cao đứng thẳng lưng, ngang nhiên nói: "Thân là thừa tướng, biết luật mà cố tình phạm, phải yêu trừng!"

Trương Cường thầm cười lạnh, mặt không đổi sắc do dự nói: "Phùng Khứ Tật thân là hữu thừa tướng, cũng là tông thất, nếu vô cớ xử lí, chỉ sợ lại sinh loạn. Nếu phủ lệnh có cách xử lý thích đáng, hết thảy đều giao cho phủ lệnh là được."

Triệu Cao vốn vừa rồi thấy Trương Cường bảo vệ Phùng Khứ Tật trước mặt các quan, trong lòng hơi bất ngờ, giờ đã yên tâm lại không ít.

Nhìn thấy bộ dáng không yên lòng của Trương Cường, vội vàng khom người nói: "Bệ hạ yên tâm, lão nô nhất định sẽ hết sức xử lý chuyện này."

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Bí Mật Vào Hầu Phủ

Đêm khuya, toàn thành Hàm Dương đều đã chìm vào giấc ngủ. Gió đêm mát mẻ, thổi bay hết không khí ẩm thấp mà cơn mưa liên tục mang đến. Phủ tướng quân Chương Hàm lúc này là bận rộn nhất, Chương Hàm vừa phái người cầm hồ phù đi trước tới biên ải triệu tập quân đội, lại triệu tập thủ hạ tì tướng của chính mình bắt đầu chuẩn bị kế hoạch xuất chinh. Lần này Chương Hàm lĩnh mệnh xuất chinh, chính là lần dùng binh quy mô lớn đầu tiên từ lúc Tần Nhị Thế đăng cơ, cho nên rất nhiều tướng lĩnh ẩn dật cũng tới để nghe ngóng tin tức.

Tì tướng Trịnh Thông thân hình tráng kiện, mặt đen lo lắng nói: "Tướng quân, đám phi khẩu này tuy chỉ là đám ô hợp, nhưng lại có sĩ khí tăng vọt, chúng ta nếu muốn thắng chỉ sợ cũng phải trả giá không nhỏ. Hừ, đám tiểu nhân trong triều cuối cùng cũng được thỏa mãn, ngày nào cũng gây họa cho dân, hôm nay rốt cuộc thiên hạ cũng đại loạn, lại phải chờ quân đội chúng ta tới dọn dẹp hỗn loạn, con mẹ nó nữa!"

Lão tướng Phùng Kiếp ở bên cạnh gật đầu thờ dãi: "Đáng tiếc cho Đại Tần ta, sau khi tiên hoàng ra đi gian nịnh đầy đường, triều chính dần dần hoang phế, tiền đồ đáng lo a!"

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Chương Hàm gật đầu nói: "Lần triều hội này, hoàng đế dường như không giống như trước nghe lời Triệu Cao răm rắp, mà việc lệnh cho Chương tướng quân một mình lãnh quân đúng là ngoài ý muốn."

Chương Hàm nghe thấy thế, do dự nói: "Phùng lão tướng quân, chẳng lẽ không hận Chương Hàm đoạt mất cơ hội xuất chinh của ngài?"

Phùng Kiếp nghe thấy thế, liên tục lắc đầu nói: "Lão phu làm sao lại không biết thủ đoạn nham hiểm của Triệu Cao, hắn ta lo lắng tướng quân một mình lãnh binh, tương lai thực lực sẽ rất mạnh, hắn không thể khống chế được. Hơn nữa hoàng thượng cũng dường như rất coi trọng tướng quân, chỉ sợ đây mới là trọng điểm. Cho dù là lão phu, cả đời ngựa chiến, biết rõ hiểm họa chiến trường, nếu thật sự phải chia ra mà chiến, lão phu cũng chẳng thể chiến thắng được. Ba mươi vạn người đối phó với hai mươi vạn phi sĩ khí đang tăng vọt, muốn diệt hết thì rất khó, nếu một khi để lọt lưới, tội thất trách khó thoát khỏi cái chết!"

Nói xong, nghiêm mặt nhìn Chương Hàm nói: "Lão phu chưa bao giờ lui tới với gian tặc Triệu Cao này, lần này tự nhiên lại đề cử với hoàng đế, cho nên có thể thấy được dụng tâm của hắn, chúng ta nếu thật sự trúng phải kế ly gián của tiểu nhân, tương lai có hối cũng không kịp."

Chương Hàm nghe thấy thế cảm thấy hổ thẹn, liền xoay người quỳ xuống nói: "Chương Hàm lấy lòng tiểu nhân phỏng đoán tướng quân, mong tướng quân đừng trách!"

Phùng Kiếp thở dài, nâng Chương Hàm dậy, gật đầu nói: "Hai ta cùng là người lãnh binh, đại chiến còn đang ở phía trước, tướng quân không cần tự trách!"

Tì tướng Trịnh Thông gật đầu nói: "Lão tướng quân nói rất đúng, đáng tiếc là Mông tướng quân đã... Bằng không..."

Tất cả mọi người đều biết hắn nói tới đại tướng quân Mông Điềm, lúc này đã bị Tần Nhị Thế bỏ tù, chỉ sợ tánh mạng khó bảo toàn, bởi vì uy tín của Mông Điềm trong quân ngày đó sợ rằng chỉ có vũ thành hầu Vương Tiễn mới có thể sánh được. Mọi người nghe thấy vậy đều buồn bã, không khí nhất thời trầm xuống.

Đang lúc mọi người ảm đạm, một gia nhân Chương phủ vội vào, nói với Chương Hàm: "Tướng quân, phó thống lĩnh vệ Thành Thái tới gặp tướng quân, tiểu nhân đã đưa ông ấy tới thư phòng chờ."

Chương Hàm nghe thấy thế âm thầm cả kinh: Thành Thái tuy rằng chỉ là phó thống lĩnh cấm vệ, nhưng bởi vì gần đây được điều tới bên cạnh hoàng đế, cho nên thân phận không. Hẳn nửa đêm tới như vậy, hay là có việc gì quan trọng?

Nghĩ đến đây, không khỏi vội vàng chạy tới thư phòng. Lúc tới thư phòng lại ngoài ý muốn phát hiện, đi bên cạnh Chương Hàm còn có một gã thiếu niên nhược quán (tầm 20 tuổi thì gọi là nhược quán). Hắn mặc một bộ áo trùm đen, đầu đội mũ trắng, dáng người tầm trung, khuôn mặt khề ần hiện phía sau Thành Thái, hơn nữa do ngọn đèn dầu heo hắt, nhìn cũng không rõ ràng, chỉ cảm thấy hơi quen mắt.

Trong lòng tuy ngạc nhiên, nhưng còn chưa kịp cẩn thận suy tư, đã thấy Thành Thái thấp giọng nói: "Chương tướng quân, thánh giá tại đây, mau mau tiếp giá!"

Chương Hàm chấn động cả người, vội nhìn về phía sau Thành Thái, chỉ thấy Thành Thái mỉm cười, thiếu niên vẫn đứng sau lưng Thành Thái, thản nhiên cười nhẹ nói: "Tướng quân một ngày không thấy, đã quên mất trầm rồi?"

Chương Hàm cả kinh, đầu óc trống rỗng, đứng đực một hồi xong, mới hoảng sợ quỳ rạp xuống, hô nhỏ: "Hoàng thượng, vi thần..."

Trương Cường mỉm cười, tự tay kéo hắn dậy, nói nhỏ: "Trầm ở trong cung rảnh rồi, nghĩ tới tướng quân sắp xuất chinh, cho nên mới tới thăm."

Chương Hàm thật không ngờ Trương Cường lại hiền hòa như vậy, chỉ cảm thấy đầu hơi nóng lên, chóp mũi cay cay, kinh ngạc nói: "Chương Hàm còn chưa lập được tặc công nào, nào dám để bệ hạ thân chinh tới thăm."

Trương Cường nhìn bộ dáng kinh động của hắn, không khỏi thầm bật cười, nếu mình mà còn học theo mấy vị hoàng đế trong truyền hình đi vi hành, thì không hiểu triều đình còn kinh động đến đâu.

Đang lúc suy nghĩ, đã nghe thấy Thành Thái nói: "Bệ hạ, không ngờ rằng trong phủ Chương tướng quân lại náo nhiệt như vậy, không ít tướng lãnh đều ở đây, bệ hạ..."

Chương Hàm nghe thấy vậy thì cả kinh, chỉ sợ Trương Cường hoài nghi, vội vàng giải thích: "Mặt tướng ngày mai xuất chinh, cho nên mọi người

đều tới tiền, điều này cũng nằm ngoài ý tưởng của mặt tướng."

Nói xong, mồ hôi trán đã ướt xuống lỗ chân lông, đang lúc hoảng sợ, chỉ thấy Trương Cường cười nhẹ nói: "Nếu đã tới đây, thì cùng nói với mọi người đi."

Một lát sau, tin tức nhận được khiến cho chúng tướng kinh nghi nhìn về phía thư phòng, nhìn thấy Trương Cường mặc y phục thường ngày, lập tức quỳ rạp xuống làm đại lễ.

Nhìn thấy các tướng lĩnh bất an, Trương Cường biết đây đúng là một cơ hội tốt để thu nạp các tướng lĩnh trong quân về bên mình. Theo thân phận của mình hiện giờ cùng với kinh nghiệm mơ hồ hai ngàn năm, trước mắt chỉ có thể ném hết tội danh lên đầu Triệu Cao. Hơn nữa nói thật, những con phượng cháu rồng của Tần Thủy Hoàng cũng có uy hiếp lớn với mình, nếu hoàn toàn có thể khống chế được những tướng lĩnh quân đội này, thì mình mới có thể tự bảo vệ được lực lượng.

Suy nghĩ xong, không khỏi thản nhiên cười nói: "Các vị tướng quân mau đứng dậy, trẫm vẫn luôn ở trong nội cung, cho nên không thể tự mình triệu kiến mọi người. Hôm nay cơ duyên xảo hợp, có thể gặp được đủ ở đây, có thể thấy được ông trời không rời Đại Tần ta. Trước mắt phi khẩu hoành hành, quốc gia lâm nguy, xã tắc khó an, trẫm tuy có tâm, nhưng lại vô lực, ai!"

Phùng Kiếp ánh mắt sáng quắc nhìn Trương Cường, dồn dập nói: "Bệ hạ chính là vua của một nước, cửu ngũ chí tôn, sao lại có thể hữu tâm vô lực, chẳng lẽ...?"

Trương Cường liếc nhìn Phùng Kiếp thật sâu, bùi ngùi thở dài nói: "Danh vọng của trẫm vốn không bằng được đại ca Phù Tô, lại được phụ hoàng giao cho trọng trách, nhất thời thất kinh, không yên tâm, mới giao việc triều chính cho Triệu Cao vốn được hoàng đế nể trọng, lại không ngờ mọi việc lại nằm ngoài tầm dự đoán của trẫm..."

Nói tới đây, hắt hơi dừng lại, chậm rãi quét mắt nhìn chúng tướng, lại cúi đầu thở dài: "Trẫm tuyệt đối không ngờ, trẫm lại nuôi một con sói dữ, lúc nào cũng có thể lao lên cắn mình! Trẫm hôm nay phải hao hết tâm lực mới có thể tránh được tai mắt trong cung, tới gặp Chương tướng quân,

không ngờ rằng có thể gặp được cả chư vị tướng quân, có thể thấy được Đại Tần ta quả nhiên số trời chưa hết!"

Đám người Chương Hàm bị những lời nói của Trương Cường khiến cho nhiệt huyết sôi trào, không thể ngờ rằng Tần Nhị Thế lúc trước hoang dân tàn bạo lại đều là do Triệu Cao một mình nắm giữ, những người này vốn đã hận Triệu Cao tới thấu xương, lúc này nghe thấy Trương Cường muốn diệt trừ Triệu Cao, cả đám đương nhiên đều vui mừng như điên.

Phùng Kiếp kích động đến cả người run rẩy, nặng nề quỳ rạp xuống, nức nở nói: "Hoàng thượng, cừu thần không thể chia sẻ nỗi lo với hoàng thượng, thật sự không còn mặt mũi nào gặp tiên hoàng. Bệ hạ nếu không chê cừu thần già cỗi, cừu thần nhất định cho dù tan xương nát thịt cũng tận lòng trung với Đại Tần!"

Trương Cường nghe thấy thế nhanh chóng nắm chặt hai tay Phùng Kiếp, trịnh trọng nói: "Lão tướng quân nếu có thể giúp trẫm một tay, trọng chấn triều cương, thì chính là công thần của Đại Tần ta! Vì cơ nghiệp thiên thu của Đại Tần, trẫm xin làm lễ với tướng quân!"

Nói xong, liền định chấp tay làm lễ, sợ tới mức Phùng Kiếp quỳ rạp xuống đất, ôm lấy Trương Cường, khóc lóc nói: "Bệ hạ yên tâm, cừu thần dù máu chảy đầu rơi cũng phải chém được gian nịnh này!"

Trương Cường nghe thấy thế, thầm thở ra một hơi, xem ra kế hoạch diệt trừ Triệu Cao của mình phải động thủ trước. Trước mắt đại chiến sắp tới, nếu không thể làm lớn mạnh lực lượng của mình, dọn dẹp sạch mọi chướng ngại, đợi tới lúc Triệu Cao cánh chim đã cứng cáp thì đã quá muộn! Lần này cũng có một chút thu hoạch, trong có Thành Thái bí mật huấn luyện nội thị, ngoài có quân đội ủng hộ. Trong tay Triệu Cao cùng lắm cũng chỉ có mấy quan văn và thích khách khó có thể làm nên đại sự, chính mình trong cuộc chiến này chiếm được tiên cơ, giờ chỉ cần chờ tới lúc thời cơ thành thực nữa mà thôi! Về phần lịch sử đã sớm biết rõ đó, giờ chỉ có thể ném ra sau đầu thôi.

.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Hoài Nghi

Đêm khuya, Trương Cường dưới sự bảo vệ của Thành Thái cùng mười tên thiếp thân nội thị, cải trang thành thị vệ tuần tra ban đêm, từ Chương phủ trở về cung A Phòng. Lần này bảy mươi nội thị do Thành Thái chọn lựa đã hoàn toàn đảm đương vai trò nội thị tùy thân của mình, đối với những nội thị do Triệu Cao phái tới, Trương Cường vẫn giữ nguyên như vậy, không thay thế bọn họ, tuy nhiên luôn kìm chân bọn họ trong tầm điện, hiệu quả quả nhiên không tồi. Triệu Cao tuy rằng vẫn biết được như trước, nhưng mà tốc độ truyền tin ra ngoài đã suy giảm cực lớn, nội dung tin tức cũng trở nên mơ hồ, không thập phần chuẩn xác, khiến Trương Cường có nhiều không gian hoạt động hơn.

Cấm vệ quân phụ trách phòng vệ ban đêm trong hoàng cung tuy rằng Thành Thái không nắm giữ chức vị chính, nhưng lại ở bên cạnh thiên tử, hơn nữa trường thống lĩnh tuy rằng do Triệu Cao đề bạt lên, nhưng lại không được hoàng đế ưu ái, khiến cho các cấm vệ trong cung đều mơ hồ coi Thành Thái thành thống lĩnh cấm vệ chân chính, cho nên mới có thể thoải mái giả dạng tự nhiên ra vào cung A Phòng thâm nghiêm.

Khi Trương Cường nương theo bóng đêm vội vã trở về tầm điện, còn chưa kịp thay y phục, đã nghe thấy nội thị tùy thân của mình là Hàn Hoán cách màn trướng nói: "Trần công công, đã trễ thế này, có chuyện gì sao?"

Chỉ nghe thấy Trần An quản lý tầm điện thì thầm: "Hàn Hoán, bệ hạ ngủ chưa?"

Trương Cường nghe thấy thế không cần cời y phục, liền lặng lẽ chui lên giường, đang định đắp chăn, chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại mịn màng mang theo một loạt hương thơm chui vào trong lòng mình.

Đang lúc Trương Cường nao nao, thanh âm quen thuộc của Lệ Cơ truyền ra: "Hàn Hoán, có chuyện gì vậy? Bệ hạ vừa mới ngủ, cẩn thận tội kinh giá!"

Hàn Hoán nghe thấy thế vội vàng quỳ xuống nhẹ giọng nói: "Nường nường tha mạng, nô tài không dám!"

Trương Cường nghe thấy thế liền hôn một cái thật sâu xuống cặp môi thơm, lúc này mới làm bộ mệt mỏi nói: "Ái phi... mau ngủ đi, trẫm... ngày mai lại tiếp tục lâm hạnh ái phi..."

Trần An xác định nghe thấy được giọng Trương Cường bên trong, mới thấp giọng nói: "Bệ hạ nếu đã ngủ, nô tài cũng an tâm. Hàn Hoán, hầu hạ cho tốt vào!" Nói xong, cẩn thận chậm rãi rời khỏi đại điện.

Trương Cường hôm nay đã được sự ủng hộ của quân đội, tâm tình cũng hưng phấn hơn bình thường, nhìn thấy Trần An đã rời khỏi hoàng điện, lúc này mới ôm lấy mỹ nhân trong ngực, đôi tay to lướt đi trên cơ thể mềm mại nóng bỏng, nhẹ nhàng hôn lên vành tai ngọc ngà của Lệ Cơ, thấp giọng nói: "Làm không tồi, muốn trẫm thưởng cho thế nào?"

Lệ Cơ bị bàn tay to của Trương Cường khiêu khích khiến cho thân thể mềm nhũn, run giọng nói: "Bệ hạ, nô tỳ chỉ vì bệ hạ, những chuyện khác đều không hiểu, chỉ cần bệ hạ yêu thương nô tỳ nhiều hơn là được."

Trương Cường bị giọng nói nũng nịu làm cho chấn động, nghĩ lại nữ tử thời này đều phụ thuộc vào nam tử, vô luận là hoàng hậu tần phi cao cao tại thượng hay là dân chúng thường dân, một khi bị nam tử mình dựa vào ghét bỏ, thì cũng thê lương giống như đồ cũ bị vứt đi vậy. Chính mình trong lúc vô ý hoàn hồn trên người Tần Nhị Thế, luôn nợ một phần tình cảm với những nữ tử nhu nhược ở thâm cung.

Lúc này nghe thấy thế, nhịn không được nhẹ thở dài, ôm chặt lấy thân thể mềm mại bên cạnh, dùng hết mọi thủ pháp dịu dàng để an ủi, Lệ Cơ chưa bao giờ được đối xử như vậy hơi ý loạn tình mê, cúi đầu nỉ non: "Bệ hạ, đừng bỏ rơi Lệ Cơ... Bệ hạ..."

Trương Cường thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt thanh tú lên, thấp giọng nói: "Lệ Cơ yên tâm, chỉ cần trăm còn sống, sẽ bảo hộ nàng cả đời."

Lệ Cơ cảm động vì lời nói này, giống như một con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng Trương Cường, si ngốc nói: "Bệ hạ... được hầu hạ bệ hạ là phúc khí của nô tì."

Trương Cường trầm xuống, âm thầm cười khổ, nếu mình không thể thay đổi số mệnh lịch sử, những nữ tử nhu nhược trong thâm cung này, sau khi Đại Tần diệt vong sẽ phải trải qua gian truân thế nào? Nghĩ vậy, lại tìm lòng không đậu nhớ tới hoàng hậu Tã Uyên ở cung Hàm Dương, nghĩ tới thân ảnh cao gầy đó sẽ theo sự diệt vong của Đại Tần mà biến mất trong khói bụi lịch sử.

Nghĩ tới vận mệnh của những nữ tử xinh đẹp đang quần trên người mình, Trương Cường bỗng nhiên cảm thấy nặng nề chưa từng thấy. Đến nơi này càng lâu, trách nhiệm tình cảm càng thêm nặng nề, bất luận là mình hay là vì những nữ tử xinh đẹp bạc mệnh, mình đều phải phấn đấu cố gắng hơn nữa, dù cho phía trước chính là kết cục."

Nhìn thấy Trương Cường hơi ngây người, Lệ Cơ nghĩ hẳn lại lo việc triều chính, không khỏi cúi đầu an ủi: "Bệ hạ, nghỉ ngơi sớm đi vậy, nô tỳ xin được lui xuống."

Nói xong, liền chuẩn bị đứng dậy, lại bị Trương Cường kéo vào lòng, Lệ Cơ hơi kinh hãi, duyên dáng hô: "Bệ hạ..."

Trương Cường nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, thở dài nói: "Lệ Cơ, nếu mà trăm chết, nàng sẽ thế nào?"

Lệ Cơ nghe thấy thế, thân thể mềm mại run lên, nói: "Bệ hạ chính là thiên tử, có thần bảo hộ, làm sao có thể..."

Nói tới đây, khuôn mặt ngọc đã sớm vương đầy nước mắt, khiến cho Trương Cường đau xót, vội dịu dàng an ủi: "Không phải là trăm có ý dọa nàng, mà là hiện giờ triều đình tình thế hiểm ác, trăm không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nếu vạn nhất trăm thực sự phát sinh bất trắc gì, nàng hãy tìm Thành Thái giúp nàng rời khỏi Hàm Dương, trăm sẽ dẫn dò hẩn."

Nói tới đây, hần nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại đang run rẩy, cúi đầu thầm thì: "Nàng cũng có thể tìm tới hoàng hậu, nàng ấy không được sủng ái, Triệu Cao có thể sẽ không để ý, cho dù tân đế có đăng cơ cũng không làm khó dễ các nàng được..."

Nói tới đây, mỹ nhân trong ngực đã sớm khóc không thành tiếng, ôm lấy Trương Cường, run rẩy không nói nên lời, thật vất vả mới nức nở nói: "Bệ hạ... nô tỳ thề sống chết... đi theo bệ hạ..."

Trương Cường đau lòng nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên má Lệ Cơ, dịu dàng nói: "Mỗi người đều có quyền được sống, các nàng phải học cách tự chăm sóc cho bản thân, trăm mới có thể thoải mái mà lo chuyện quốc sự. Hơn nữa, trăm chỉ lo cho tình huống xấu nhất thôi, chuyện có lẽ cũng không tới bước đó."

Lệ Cơ nghe thấy thế, vẫn kinh hồn nói: "Bệ hạ chính là thiên tử, tuyệt đối không thể có việc gì. Nếu thật sự có một ngày đáng sợ như vậy, nô tỳ..."

Nói tới đây, đôi mắt đẹp lại trở nên thập phần kiên định nhìn Trương Cường, cúi đầu nói: "Nô tỳ nhất định thề sống chết theo cùng!"

Trương Cường nhìn thấy mặt ngọc kiên định, trong lòng thầm thở dài một hơi, lén lút thổi tắt ngọn nến đặt ở cạnh giường, khiến đại điện chìm sâu trong bóng tối. Trương Cường dùng phương pháp ít gây chú ý này, để phát tín hiệu lui lại cho Thành Thái ở ngoài điện.

Thân thể mềm mại đang run run trong lòng hần cũng không phát hiện ra, sát khí vừa mới chột lóe rồi biến mất. Trương Cường nói những lời này, nghe như là chuẩn bị tư tưởng cho Lệ Cơ, nhưng kỳ thực cũng là một lần khảo nghiệm cẩn thận. Trong cuộc đua quyền lực người chết ta sống này, cho dù là người ngủ chung với mình cũng có thể là lang sói bán đứng mình. Bối cảnh của Lệ Cơ mình còn chưa nắm được chắc chắn, ở trong thâm cung đã bị Triệu Cao khống chế hơn 20 năm này, chính mình không thể tự tiện tin tưởng bất cứ ai được. Dù cho Triệu Cao có muốn khống chế Lệ Cơ, đó cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Áy náy thoáng nhìn người đẹp cuộn lại trong ngực mình, một cơn mệt mỏi mãnh liệt nổi lên trong lòng. Kiếp trước mình tuy là một gã đặc công vào sống ra chết, nhưng lại chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như hôm nay,

khó trách chủ nhân của thân thể này lại lựa chọn trốn tránh. Một cậu thanh niên mới hai mươi tuổi đã phải đối diện với cuộc sống phức tạp như thế này luôn sẽ mệt mỏi đúng không. Có điều mình lại không có cách nào trốn tránh, bởi vì không thể đối mặt với kết cục bi thảm kia được.

Trong bóng đêm, Lệ Cơ dường như càng thêm tham cái ôm của Trương Cường, thỉnh thoảng lại vuốt ve ngực hắn, hồi lâu mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Có lẽ là bị Trương Cường dọa, đến lúc ngủ say rồi vẫn không rời khỏi hắn.

Đêm càng tối, sự nặng nề giống như một cái lưới khổng lồ, bao trọn lấy toàn bộ thế gian, khiến cho người ta không thể giãy ra được, muốn ngừng cũng không được, chỉ còn có thể liều mạng mở một con đường máu!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Loạn Thế Kiêu Hùng

Ánh rạng đông đỏ tươi hé lộ ở chân trời, vẫn còn chưa đủ để sưởi ấm mặt đất. Tới gần tháng tám, thành Hí Dương ở trước Hàm Cốc quan đã xa xa trong tầm mắt, ngói xanh xây tường thành chìm đắm trong màu đỏ rực của ban mai. Từ dưới chân thành nhìn lên, có thể mơ hồ thấy được những binh lính quân Tần thủ thành Hí Dương đờ đẫn sát khí đứng đó.

Chu Văn theo Trần Thắng khởi nghĩa từ làng Đại Trạch suất lĩnh mười vạn nông dân, làm quân tiên phong tiến đến lá chắn cuối cùng của Hàm Cốc quan — Hí Dương. Trải qua một tháng tiến công thắng như chẻ tre, Trần Thắng cùng Ngô Quảng sau khi đánh hạ đất Trần chính thức thành lập "Chính quyền Trương Sở", kêu gọi thiên hạ chư hầu cùng phạt bạo Tần.

Đứng dưới ngọn cờ "Phạt vô đạo, tru bạo Tần" màu đen bay phấp phật trong gió, Chu Văn thân mình cường tráng ngồi trên một con chiến mã màu vàng, cẩn thận nhìn những cây nỏ trên tay binh lính Tần quân trên thành Hí Dương. Không ngờ rằng quân Tần ở Hí Dương lại được trang bị bá nỏ uy lực cường đại. Loại nỏ cực mạnh này hình dạng và cấu tạo to hơn nỏ bình thường của kỵ binh, lực xuyên thấu cũng kinh người. Tuy rằng không thể xuyên thấu được chiến giáp như vương nỏ, nhưng mà đối với những binh lính trang bị đơn sơ như nông dân quân mà nói thì lực sát thương thật không thể khinh thường.

Ba ngày liền, nông dân quân liên tục tiến công, đều bị loại nỏ có lực sát thương cực lớn này bắn chết, tổn thất trầm trọng, sĩ khí cũng hạ không ít.

Chu Văn ngoại trừ việc chờ đợi viện binh của Trần Thắng, còn thì không còn biện pháp nào khác.

Thành thủ Hí Dương là Hứa Thường, lúc này đang đứng trên tường thành nhìn xuống nông dân quân, chỉ thấy gần ba vạn đại quân, đông nghìn nghịt ở phía bên kia thành hào xếp thành đội hình nghiêm chỉnh, mà mười vạn binh mã ở phía sau, trong tiến gió phần phật không nghe ra được một tia ồn ào náo động, đặng đặng sát khí ngênh diện nhìn thẳng vào quân Tần trên tường thành.

Nhìn thấy đối phương bày ra thế trận công thủ đều có thể được, Hứa Thường vừa phái khoái mã đi gọi viện quân, vừa phái năm trăm nô binh duy nhất trong thành cổ thủ, hy vọng có thể làm đối phương kinh sợ.

Nhìn thấy tòa thành đóng cửa liên tục ba ngày không hạ được, Chu Văn vô cùng lo lắng đá một cái vào chiến mã, khiến cho con ngựa giật mình hí một tiếng, mũi thở phì phì, dường như đang kháng nghị lại sự thô lỗ của chủ nhân. Chu Văn cũng không để ý đến nó, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm vào quân Tần ở trên thành, tâm tình phức tạp tới cực điểm.

Lúc này một gã tì tướng bên cạnh Chu Văn nói: "Tướng quân, quân Tần liên tục ba ngày không ra, nếu còn tiếp tục như vậy, nếu để viện binh đối phương tới, chỉ sợ chúng ta không còn nắm chắc phần thắng nữa!"

Hắn vừa dứt lời, một gã tì tướng khác đã nhin không được xen vào: "Tướng quân đang lo ngại bá nỏ của đối phương? Chỉ có điều, nếu cứ trì hoãn nữa, chúng ta sẽ lại càng bất lợi."

Chu Văn sao lại không biết rõ tình hình, chỉ có điều hiện giờ chỉ có một mình mình ở đây, quân phòng thủ Hàm Cốc quan của quân Tần lại là một nhánh quân cực mạnh, nếu sau khi đánh hạ Hí Dương, mà Trần Thắng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân vẫn còn chậm chạp chưa tới, vậy thì mười vạn quân nông dân này sau khi đã bị tiêu hao cả về số lượng lẫn sĩ khí sẽ khó có thể nắm chắc phần thắng với viện binh của quân Tần lấy sức nhàn thảnh quân mỗi một.

Nghĩ đến đây, đang lúc do dự, chỉ thấy một con ngựa chạy như bay tới, không đợi ngựa dừng lại, kỵ sĩ đã nhảy mạnh xuống, thất thểu quỳ bực lên tới, khàn khàn tiếng nói: "Tướng quân, không ổn, ba mươi bảy vạn đại

quân Tần đã đuổi tới Hàm Cốc quan, đang hỏa tốc tiếp viện cho Hí Dương, trước mắt còn cách Hí Dương khoảng 60 dặm nữa."

Chu Văn chấn động cả người, suýt chút nữa thì ngã luôn xuống ngựa, mấy viên tì tướng xung quanh nghe thấy vậy cũng ngã ra, tất cả mọi người đều không ngờ được quân Tần phân tán rải rác ở biên ải lại có thể trong thời gian ngắn như vậy tập trung được ba mươi bảy vạn đại quân.

Chu Văn hơi suy nghĩ một chút, khó tin nói: "Quân Tần ở Hàm Dương chỉ có khoảng năm sáu vạn, 60 vạn đại quân đều đang đóng ở biên ải, nhanh nhất cũng phải ba ngày mới có thể tới được Hàm Dương, từ Hàm Dương chạy tới Hàm Cốc quan, ít nhất cũng phải mất thêm hai ngày nữa, 37 vạn quân Tần này là từ đâu mà ra?"

Thám mã kia nghe thấy vậy, vội cao giọng nói: "37 vạn quân Tần này đều là hình đồ xây dựng lăng Li Sơn, sau khi được Tần vương đặc xá, còn đồng ý chỉ cần giết được năm người sẽ phong thưởng gấp bội, lúc này sĩ khí cực lớn."

Chu Văn bị tin này khiến cho cả kinh, suy nghĩ hồi lâu, liền phân phó cho chúng tướng: "Lệnh cho đại quân toàn bộ lui về sau."

Hứa Thường đang nghiêm mật quan sát động tĩnh của nông dân quân, lúc này cũng đã nhận được tin tức do khoái mã của Chương Hàm phái tới. Ba mươi bảy vạn đại quân! Hứa Thường kim lòng không đậu thờ dài một hơi, lau cái trán đã vã mồ hôi lạnh, âm thầm suy nghĩ: "Ba mươi bảy vạn đại quân, thanh thế như vậy, chắc mật thám của đối phương đã biết được, mười vạn nông dân quân, đương nhiên là không muốn phung phí mũi nhọn, nhận được tin tất sẽ lui đi.

Nghĩ đến đây, xoay người phân phó với gã quân hầu bên cạnh: "Lệnh cho toàn quân, đợi lúc đối phương lui lại thì tiến công, ai trăm được 5 đầu sẽ được thưởng 1 tạ quân thực."

Tì tướng bên cạnh nghe thấy vậy, hơi chần chừ nói: "Tướng quân, vạn nhất đối phương không lui, chúng ta..."

Hứa Thường hừ lạnh một tiếng nói: "Không lui? Bản tướng quân lại đóng cửa không ra, chỉ cần thêm nửa ngày nữa, viện quân đến là đại sự thành."

Khi nói chuyện, đã thấy gã binh lính đột nhiên kinh hô: "Tướng quân, phi binh đã lui!"

Hứa Thường nghe thấy thế vội vàng nhìn xuống dưới thành, quả nhiên thấy 10 vạn nông dân quân đang theo đúng đội hình chậm rãi lui về sau, không khỏi hơi kinh hãi, không thể tưởng được trong tình huống này mà đối phương vẫn có thể giữ được đội hình không loạn, dường như đã định liệu được cuộc xuất kích của quân Tần.

Chỉ có điều, không để cho ông nghĩ nhiều, quân Tần nhận được mệnh lệnh, đã như kiếm sắc phá thành mà ra, thẳng tiến về phía đối phương...

Cung A Phòng đắm chìm trong ánh nắng buổi sớm, trong tấm điện, Trương Cường không yên lòng đẩy mấy bản tấu chương ra, lo lắng nhìn ra ngoài điện. Trời vẫn còn chưa nóng lên, trong đại điện vẫn còn vô cùng mát mẻ, cho dù mặc quần áo đơn bạc cũng không cảm nhận được cái oi bức của thành thị thời hiện đại, thế mới hiểu vì sao y phục thời cổ đại lại rườm rà nặng nề mà không sợ nóng, đúng là cũng do chịu ảnh hưởng từ khí hậu.

Chương Hàm xuất phát đã ba ngày, chắc là đã tới tiền tuyến Hí Dương, vì sao vẫn chậm chạp chưa thấy động tĩnh? Tuy rằng lịch sử đã ghi lại, nhưng mà mình vẫn không yên lòng, chắc là do chính mình đang ở trong diễn biến. Nghĩ tới đây, chỉ hận không thể tự mình ra tiền tuyến. Hắn đã sớm mơ về chiến tranh vũ khí lạnh hào hùng, chỉ có điều trước mắt thân phận của mình tuyệt đối không thể một ngày lên chiến trường. Nghĩ tới đây, Trương Cường nhin không được thở dài một tiếng, đứng dậy đi lòng vòng trong điện.

Lúc này, nội thị tùy thân Hàn Hoán tiến vào thấp giọng bẩm báo: "Bệ hạ, phủ lệnh đại nhân xin gặp bệ hạ."

Trương Cường nghe thấy thế, âm thầm nhíu mày, lúc này lão tới làm gì, hay là lại có độc kế gì khác?

Đang lúc suy nghĩ, cùng với một trận bước chân lộp bộp, đã nghe thấy tiếng nói lạnh lạnh của Triệu Cao: "Lão nô nghe nói tâm tình hoàng thượng không tốt, chẳng lẽ là lo lắng vì loạn phi?"

Trương Cường còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Triệu Cao tiếp tục nói: "Lão nô biết bệ hạ bị loạn phủ nhiễu loạn tâm tình, lo lắng đại sự thiên hạ, cho nên mới mời tới thuật sĩ linh nghiệm nhất để giải ưu cho bệ hạ."

Nói xong, liền vỗ tay ba cái, tiếng vỗ chưa dứt, đã thấy một lão trung niên mặc trường bào trắng, đầu đội mũ ngọc nhanh chóng nhập điện, nặng nề quỳ xuống, hô to: "Phương sĩ Hồ Phù, ra mắt hoàng đế bệ hạ!" (Phương sĩ là cách gọi đạo sĩ thời xưa)

Nhìn thấy phương sĩ đột nhiên xuất hiện trước mặt, Trương Cường nao nao, thiếu kiên nhẫn nói: "Phủ lệnh, đây là chuyện gì, sao ông lại tìm phương sĩ tới gặp trẫm, trẫm đâu có cần phương sĩ."

Triệu Cao nghe thấy thế, thở dài một tiếng, cẩn thận thoáng nhìn Trương Cường, lúc này mới vạn phần thương tiếc nói: "Bệ hạ, trời đất xoay vần quan hệ đến an nguy thiên hạ, phương sĩ Hồ Phù chính là bậc cao nhân, từng được tiên nhân chỉ điểm, chỉ cần ông ấy có thể ở bên cạnh phò tá bệ hạ, tất nhiên có thể khiến cho Đại Tần ta được ông trời phù hộ."

Lúc này, Hồ Phù kia cúi người tiến lên, cao giọng nói: "Trước mắt đạo phủ nổi lên bốn phía, nếu không phải do bệ hạ trị quốc bất lực, thì chính là do yêu nghiệt trong triều làm loạn, chỉ cần bệ hạ sớm diệt yêu nghiệt, đương nhiên có thể khôi phục lại thái bình cho tứ hải. Bệ hạ không cần phải lo lắng vì đám loạn phủ này, cứ làm thiên tử thần tiên thôi."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Thả Con Săn Sắt, Bắt Con Cá Rô

Trương Cường híp mắt lại, thấp giọng nói: "Thiên tử thần tiên?"

Triệu Cao nghe thấy thế, nhè nhẹ cười nói: "Chỉ cần tẩy trừ yêu nghiệt trong triều, Đại Tần ta đương nhiên có thể khôi phục uy phong khi xưa, chấn nhiếp tứ hải, thống lĩnh thiên hạ, bệ hạ chính là thiên tử Đại Tần, đương nhiên chính là thần tiên thiên tử rồi."

Trương Cường nhìn lướt qua Hồ Phù đáng vóc tiều tụy, khẽ gật đầu cười nói: "Trẫm đang nhàm chán đây, khó có được phương sĩ tiến cung, có thể biểu diễn cho trẫm xem ma... tiên thuật được không?"

Hồ Phù nghe thấy thế hai mắt sáng ngời, vội hưng phấn gật đầu nói: "Bệ hạ, tiên thuật của thảo dân chính là do tiên nhân tự tay giáo thụ, lúc trước khi dùng phải mộc dục canh y..." (ý là tắm rửa và thay y phục)

Nói tới đây, hần hơi dừng lại, thoáng nhìn Trương Cường đang lười biếng ngồi trên ghế, bổ sung thêm: "Có điều, bệ hạ chính là thiên tử, không phải là người thường, cho nên hôm nay không cần mộc dục, chỉ cần thay y phục là có thể biểu diễn cho bệ hạ được rồi."

Trương Cường nghe thấy thế là biết hần muốn chuẩn bị chút ít trước khi biểu diễn ma thuật, cũng không vạch trần, chỉ làm bộ hưng trí nồng hậu, liên tục gật đầu nói: "Đi nhanh về nhanh, trẫm sẽ ở đây chờ ái khanh."

Hồ Phù nghe thấy thế vội quỳ xuống hành đại lễ, sau đó mới theo nội thị đi ra ngoài. Nhìn thấy Hồ Phù đã rời khỏi đại điện, Triệu Cao chậm rãi bước tới trước ngự tọa, nhìn mấy bản tấu chương, lo lắng nói: "Khó có được hoàng thượng chăm lo triều chính như vậy, lão nô cuối cùng cũng yên

tâm rồi. Chỉ có điều bệ hạ thân thể yếu ớt, không nên làm lụng vất vả, lão nô thực sự không đành lòng nhìn thấy bệ hạ như vậy, đáng tiếc rằng lão nô không thể chia sẻ nỗi lo với bệ hạ được!"

Trương Cường sao lại không nghe ra ý tứ trong lời của Triệu Cao, không khỏi âm thầm cười lạnh, mặt không đổi sắc xoa xoa huyết thái dương, gật đầu cười khố: "Phủ lệnh nói rất đúng, trăm thật sự là đau đầu với mấy cái tấu chương này, may là có phủ lệnh san sẻ cùng, cho nên tấu chương mới không nhiều lắm, bằng không thì thật là khó chịu!"

Triệu Cao nghe thấy thế âm đạm thở dài, rưng rưng nói: "Hoàng thượng vất vả như vậy, lão nô sao dám không san sẻ? Chỉ cần hoàng thượng biết được tấm lòng của lão nô, dù lão nô có tan xương nát thịt cũng cảm kích bệ hạ..."

Trương Cường cười ha ha, nhìn ra ngoài điện, nhíu mày nói: "Sao vị phương sĩ kia còn chưa quay lại, trăm còn đang chờ hắc biểu diễn đó!"

Triệu Cao đang định há mồm, Hàn Hoán bỗng nhiên tiến điện bẩm tấu: "Bệ hạ, Thành Thái tướng quân cầu kiến, Hí Dương cấp báo!"

Trương Cường chấn động cả người, chiến báo cuối cùng cũng tới, nghĩ tới nông dân quân khí thế hùng hực, liền khống chế không được lạnh lùng nói với Hàn Hoán: "Mau dẫn Thành Thái tới gặp trăm!"

Hắn vừa dứt lời, Thành Thái đã vội vàng tiến điện, quỳ một gối, trầm giọng nói: "Bệ hạ, đại sự không ổn! Hí Dương bị chiếm, tặc quân đã vây quanh Hàm Cốc quan, thành thủ Hí Dương đã bị tặc quân giết chết, Chương Hàm đã lĩnh quân lui giữ Hàm Cốc quan!"

Trương Cường bị tin này làm cho ngẩn người, đá văng phương sĩ vừa mới tiến điện, đang định hành lễ, vọt tới trước mặt Thành Thái, trầm giọng nói: "Hí Dương bị chiếm, Hàm Cốc quan có thể chống đỡ được bao lâu?"

Thành Thái biến sắc, gian nan nói: "Tặc quân tuy chỉ có mười vạn, nhưng do thành thủ Hí Dương khinh địch, nên mới bị đối phương áp chế. Chương tướng quân trước kia đã từng trong quân vũ thành hầu, trải qua trăm trận, hiểu rõ binh pháp, bệ hạ có thể yên tâm!"

Triệu Cao nghe thấy thế, hừ lạnh một tiếng, nói: "Theo lời Thành tướng quân, lão nô cảm thấy không ổn. Chương Hàm nếu đã tới Hí Dương, vì sao

còn không đoạt thành trì mà còn phải lui về giữ Hàm Cốc quan? Hừ, chẳng lẽ là Chương Hàm lâm trận bỏ chạy? Nếu quả thực như thế, thì cần phải nghiêm trị mới phải!"

Thành Thái nghe thấy thế, lo lắng bước lên một bước, nói với Trương Cường: "Bệ hạ, tình trạng ở tiền phương như thế nào, thật sự là khó đoán, Chương tướng quân một lòng vì nước, bệ hạ tuyệt đối không thể nghe theo tin đồn, lâm trận đổi soái, chính là tối kỵ trong binh gia!"

Trương Cường thoáng nhìn Thành Thái có vẻ không khống chế được cảm xúc, bối rối nhíu mày nói: "Trẫm... rất phiền lòng, các người lui ra hết đi, trẫm cần phải yên tĩnh một chút..."

Triệu Cao nghe thấy thế, hơi nhíu mày, vẫn thành khẩn nói: "Bệ hạ bớt giận, để lão nô truyền ca nữ tới biểu diễn cho bệ hạ, việc này, bệ hạ không cần phải vất vả, hết thảy đã có lão nô."

Trương Cường nghe thấy thế thì cực kỳ giận dữ. nhưng lại không thể phản biện, chỉ có thể ngẩn ra, đang định nói gì, đã thấy Thành Thái cất cao giọng nói:

"Bệ hạ, thần may mắn được hầu hạ bệ hạ, nhưng tới nay chưa lập được một tấc công..."

Trương Cường nghĩ rằng hẳn muốn lĩnh quân xuất chinh, không khỏi liên tục lắc đầu nói: "Người là thống lĩnh cấm vệ của trẫm, trẫm ở đây còn cần người huấn luyện múa kiếm, làm sao có thể đi được? Đúng rồi, thống lĩnh cấm vệ là ai?"

Thành Thái cùng Triệu Cao nghe thấy thế đồng thời ngẩn ra, Thành Thái vốn muốn mượn cơ hội này để phát triển thế lực phe mình, vốn tưởng hoàng đế cũng có ý này, lại không nghĩ rằng Trương Cường lại đề cập tới tâm phúc của Triệu Cao là Lý An. Triệu Cao sở dĩ vừa rồi gắng sức khuyên bảo Trương Cường đổi Chương Hàm, chính là muốn thay vào bằng tâm phúc của mình, do đó có thể nắm giữ sáu mươi vạn đại quân trong tay, lại không nghĩ tới Trương Cường lại chủ động nhắc tới tâm phúc của mình, thống lĩnh cấm vệ Lý An. không khỏi cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Thành Thái nao nao, mới cẩn thận nói: "Thống lĩnh cấm vệ chính là con trai của Định An hầu, Vũ hoài quân Lý An, ý của hoàng thượng là..."

Trương Cường nghe thấy thế thoáng nhìn Thành Thái, chậm rãi gật đầu nói: "Trẫm mệnh cho Lý An lập tức đi tới Hàm Cốc quan, hiệp trợ Chương Hàm, chức thống lĩnh cấm vệ tạm thời do Thành Thái đảm nhận, chờ Lý An trở về, trẫm sẽ xem xét khôi phục chức."

Thành Thái nghe thấy thế cảm thấy kinh ngạc, tuy rằng cảm thấy sự bổ nhiệm của Trương Cường có hơi không ổn, nhưng tóm lại vẫn không biết không ổn ở chỗ nào, có lòng muốn can gián hoàng thượng, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Đang lúc suy nghĩ, chỉ thấy Trương Cường nhẹ nhàng gật đầu nói: "Phủ lệnh nói không sai, Chương Hàm tay cầm trọng binh, trẫm đúng là đã hơi chủ quan. Lý An chính là người do phủ lệnh một tay đề bạt, nhất định là trung thành với Đại Tần ta, phái hắn đi trẫm mới yên tâm được, không biết phủ lệnh thấy thế nào?"

Triệu Cao nghe thấy thế, thật sự là quá đổi vui mừng, kìm lòng không đậu thầm nghĩ: Lý An lần này là phụng chỉ khâm mệnh, đi tới cùng điều hành quân vụ. Chương Hàm chẳng qua chỉ là một thiếu phủ, làm sao dám có động tác gì, đến lúc đó, 30 vạn đại quân chẳng phải là đã vào tay mình sao, mục tiêu chờ đợi đã lâu thật sự đã cách mình không còn xa nữa.

Nghĩ vậy, không khỏi vẫn hơi hưng phấn, không phát hiện ra một chút sơ hở nào trong lời nói của Trương Cường, vội vàng kích động quỳ trên mặt đất, nghẹn ngào cơ hồ nói không ra lời, liên tục dập đầu nói: "Hoàng thượng tín nhiệm lão nô như vậy, lão nô dù có máu chảy đầu rơi nguyện xin tận trung với hoàng thượng!"

Trương Cường sao lại không biết tâm tư của Triệu Cao, trong lòng thầm cười lạnh: Cứ cho lão cái gối trước đã, ổn định tâm tư của lão thái giám này, chờ Chương Hàm mượn tay địch diệt trừ Lý An, mình cũng đã khống chế được hoàn toàn cấm vệ trong tay, vậy thì có thể thoải mái ra tay với đại gian tặc này rồi!

Suy nghĩ quá nhiều, hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, liền gắng gượng gật đầu nói: "Hết thầy giao cho phủ lệnh đi, trẫm hơi không thoải mái, các người lui ra hết đi! Đúng rồi, Thành Thái lưu lại, trẫm muốn xem múa kiếm."

Triệu Cao lúc này trong lòng chỉ có hồ phù điều động ba mươi vạn quân Tần, sớm đã khó dẫn lòng được, nghe thấy vậy cũng không nghĩ nhiều, vội vàng gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, lão nô sẽ về dặn dò Lý An, mệnh cho hắn ngày đêm chạy tới Hàm Cốc quan. Bệ hạ yên tâm, hết thủy đã có lão nô bố trí."

Nói xong, cực kỳ cung kính hành đại lễ, lúc này mới chậm rãi rời khỏi đại điện, hưng phấn ra ngoài.

Thành Thái ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Triệu Cao, hồi lâu sau, mới nhớ tới chiến hỏa ở Hàm Cốc quan, trong lòng không khỏi quynh lên, nặng nề quỳ gối xuống trước mặt Trương Cường, trầm giọng nói: "Xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

Trương Cường cười lạnh, quát lên: "Người thật to gan! Người đâu!"

Cấm vệ ngoài điện nghe thấy vậy tới tấp xông vào điện định bắt người, lại phát hiện ra quỳ trên mặt đất chính là thống lĩnh cấm vệ Thành Thái được hoàng đế sủng ái, không khỏi ngăn ra. Thành Thái lúc này đã quên đi hết thủy, chỉ nghĩ tới Triệu Cao đã thò một tay vào trong quân, cuộc chiến ở tiền phương lại đang lúc căng thẳng, không khỏi mạnh mẽ cắn răng nói: "Bệ hạ tuyệt đối không thể nghe lời gian nịnh, phái tướng lãnh khác lĩnh quân, chỉ sợ chẳng những Hàm Cốc quan khó thủ, ngay cả thiên hạ Đại Tần cũng bị hủy vào tay gian tặc!"

Trương Cường nghe thấy thế, tức giận tới mức gân xanh nổi lên, hồi lâu sau mới thở dài một hơi, cười lạnh nói: "Người thân là thống lĩnh cấm vệ, lại dám gièm pha trọng thần triều đình, người đã biết tội chưa?"

Thành Thái nghe thấy thế, tuyệt vọng giương mắt nhìn Trương Cường thần sắc lạnh lùng, run giọng nói: "Chỉ cần bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Thành Thái nguyện xin được chết!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Song Mỹ Đánh Cờ

Trương Cường cười lạnh, mặt không đổi sắc gật đầu nói: "Trẫm niệm tình người luôn trung thành, có di ngôn gì, trẫm sẽ gắng sức thực hiện cho."

Thành Thái nghe thấy thế thì lòng trầm xuống, nghĩ tới mẹ già vợ con, không khỏi hơi đau xót, nhưng mà trước mắt đại loạn đang nổi lên, mình vẫn chưa đền được nợ nước, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy, không khỏi cắn răng nói: "Chỉ cần bệ hạ đừng làm liên lụy tới mẹ già và vợ con Thành Thái, Thành Thái dù có chết cũng không uống!"

Nói xong, âm đạm than nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại chờ đợi Trương Cường hạ lệnh bắt mình. Hồi lâu sau, trong đại điện hoàn toàn im lặng, các cấm vệ dũng mãnh xông vào đại điện thấy Trương Cường không hạ lệnh, không ai dám cử động, chỉ ngơ ngác nhìn Thành Thái vẻ mặt sầu thảm cùng với Trương Cường lạnh lùng.

Thành Thái thấy trong điện hồi lâu vẫn không có động tĩnh, không khỏi kinh ngạc mở mắt, nhìn về phía Trương Cường, lại chạm phải ánh mắt khiếp người của Trương Cường, không khỏi sợ tới mức nao nao.

Lúc này, chỉ thấy Trương Cường bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, nói: "Trẫm có thể có một thần tử không sợ chết như khanh, thật sự là may mắn, trẫm há có thể giết khanh? Nếu mà trẫm giết khanh, thì trẫm mới chân chính là hôn quân!"

Nói xong, tiến lên một bước, đưa tay kéo Thành Thái đang quỳ trên mặt đất lên, nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay hăn, thở dài xúc động: "Tướng quân

chấn kinh rồi, trăm chỉ là tránh tai mắt kẻ khác, không thể dừng được, tướng quân mau đứng lên đi!"

Thành Thái bị biến hóa này làm cho cả kinh, hồi lâu sau mới giật mình, quỳ mạnh xuống tiếp, áy náy nói: "Thành Thái không biết, suýt làm hỏng đại sự, lẽ ra phải nhận hình phạt!"

Trương Cường biết hẳn đã nhìn ra mấu chốt của sự việc, nhin không được khề cười nói: "Chính vì người không nghĩ đến, trong tình thế cấp bách biểu lộ chân tình, nếu không Triệu Cao cũng sẽ không dễ dàng mắc mưu, trăm còn phải tổn thêm nhiều công sức nữa."

Nói xong, xoay người ngồi xuống trước bàn, nói với Thành Thái: "Thành tướng quân viết thay cho trăm một bức thư, mệnh cho Lý An giao cho Chương Hàm."

Thành Thái hơi kinh hãi, kinh ngạc nhìn Trương Cường, thấp giọng nói: "Mệnh Lý An giao cho Chương tướng quân?"

Trương Cường nhìn bầu trời xanh sâu thăm thăm ngoài điện, hơi suy nghĩ, gật đầu nói: "Không sai, để Lý An giao cho Chương Hàm, nếu dùng người khác, Triệu Cao sẽ nghi ngờ, tâm tư của trăm cũng sẽ uổng phí!"

Thành Thái nghe thấy thế vội nghiêm túc, xốc lại tinh thần, lấy ra một tấm lụa trắng, ngưng thần lắng nghe phân phó của Trương Cường.

Trương Cường hít sâu một hơi, thoáng suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Sát tận tặc khấu, lực thủ Hàm Cốc quan, an bang định quốc, bảo ngã Đại Tần!" (Giết hết giặc cỏ, găng thủ Hàm Cốc quan, an bang định quốc, bảo vệ Đại Tần ta!)

Thành Thái hơi ngẩn ra, không nghĩ rằng thư của Trương Cường lại ngắn gọn vậy, giật mình, mới cực kỳ cung kính trịnh trọng viết lên tấm vải trắng mười bảy chữ mà Trương Cường vừa mới nói ra, cẩn thận dâng lên cho Trương Cường xem qua.

Trương Cường cẩn thận liếc mắt nhìn, chậm rãi gật đầu nói: "Với kinh nghiệm của Chương Hàm, hẳn là sẽ hiểu được ý trăm, người giao bức thư này cho Triệu Cao đóng ấn, sau đó mệnh cho Lý An đưa tới Hàm Cốc quan!"

Thành Thái nghe thấy thế trịnh trọng chấp tay nói: "Bệ hạ, vi thần tới phủ lệnh để đóng ấn."

Nói xong, liếc nhìn Trương Cường vẻ mặt đang ngưng trọng, xoay người rời đi.

Thân ảnh Thành Thái vừa biến mất, nội thị tùy thân Hàn Hoán đã nhẹ nhàng đi vào, thấp giọng nói: "Bệ hạ, thừa tướng suất lĩnh các quan lại ở ngoài cửa cung xin cầu kiến bệ hạ."

Trương Cường nghe thấy thế, hai hàng lông mày nhướng lên, trong lòng biết các quan tiến cung là vì chuyện Hí Dương thất thủ, mình nếu lại xác nhận chuyện thay Chương Hàm bằng tướng mới, không khỏi lại phải nghe các quan dài dòng, liền nhíu mày nói: "Người đi truyền chỉ, nói rằng trẫm đã biết chuyện Hí Dương thất thủ, bảo bọn họ không phải ngạc nhiên, việc quân ở tiền phương khó lường, không thể lấy một trận thắng bại để xem xét đại cục, nói bọn họ an tâm để ý triều chính cho trẫm."

Nói xong, xoay người hướng đi vào trong điện, bước qua tấm bình phong phía sau ngự tọa. Đại điện vốn đã không nóng, lại được làm mát bằng băng đá nên lại càng thêm mát mẻ. Lệ Cơ cùng Triệu Yên hai người đang ngồi tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bàn cờ, trận chiến đang kịch liệt, ngay cả Trương Cường đi vào cũng không biết.

Trương Cường nhẹ nhàng đi tới cạnh hai người, yên lặng nhìn về phía Triệu Yên, chỉ thấy mái tóc đen của cô tùy ý vẫn ở sau đầu, dùng một cây trâm ngọc nhẹ nhàng cố định, mặc một bộ áo dài màu tím, đáng yêu dựa vào giường, một đoạn gáy ngọc lúc ẩn lúc hiện, khiến cho Trương Cường kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước miếng.

Trương Cường phát phát tay, ý bảo các nội giám hầu hạ trong điện chớ có lên tiếng, lúc này mới nhẹ nhàng bước tới, chỉ thấy quân đen đã bị quân trắng quần cho tơi tả vô cùng, khí thế của quân trắng ép tới, không cho quân đen tới một tấc đất. Lệ Cơ đang cầm quân đen, khuôn mặt diễm lệ giờ tái nhợt không còn tia máu, cắn chặt đôi môi anh đào, nâng tay ngọc chậm chạp không thể hạ xuống, hồi lâu sau, mới suy sụp thở dài nói: "Tỷ tỷ lại thắng! Lệ Cơ... ai!"

Triệu Yên khẽ liếc nhìn Lệ Cơ, gật đầu cười nói: "Lệ Cơ muội muội luôn không tập trung, Triệu Yên mới có thể thắng được."

Lệ Cơ nghe thấy thế hơi ngẩn ra, mới phát hiện ra mình vẫn luôn nhớ tới những lời nói đêm đó của Trương Cường, ngẫm lại vẫn cảm thấy kinh hoàng không thôi. Nghĩ tới ánh mắt lo lắng cùng lời nói chân thành thiết tha của Trương Cường, không khỏi lại hơi dần ra.

Lúc này, Triệu Yên xoay chuyển ánh mắt, vừa vặn thấy được Trương Cường mới vào, vội cả kinh đứng dậy khẽ hô: "Bệ hạ, Triệu Yên..."

Lệ Cơ nghe thấy thế mới phát giác ra Trương Cường đang đứng sau người, khẽ hô một tiếng, đang định hạ bái, đã bị Trương Cường ôm vào lòng, mùi hương cơ thể nam tính khiến cho Lệ Cơ cả người mềm nhũn, nhịn không được run giọng nói: "Bệ hạ thứ tội, Lệ Cơ..."

Lời còn chưa dứt, môi anh đào đã bị Trương Cường che trụ, một nụ hôn sau đầy dịu dàng, khiến cho Lệ Cơ uhm một tiếng rồi rốt cục không nói được gì nữa. Trương Cường lúc này thấy sự tình đã tiến triển được một bước thuận lợi, hơn nữa cũng biết rằng Chương Hàm sẽ bảo vệ được Hàm Cốc quan, cũng không còn hồi hộp cho chiến cuộc nữa, cho nên nhất thời tâm tình thoải mái, lại nhìn thấy hai mỹ nhân say đắm lòng người đang đánh cờ, càng thêm nổi cơn lộn lòng. Nếu không phải còn cố kỵ Triệu Yên, thì lúc này sớm đã ôm thiếu nữ trong lòng cùng lên đỉnh Vu Sơn rồi!

Triệu Yên bị màn xấu hổ trước mặt khiến cho đỏ bừng mặt, đang định lạng lẽ lui ra, đã thấy Trương Cường thở dài một tiếng, buông Lệ Cơ đã bị hôn mềm nhũn ra, gật đầu nói: "Trẫm thực không nên vào đây, chỉ nên trốn bên ngoài thưởng thức bức tranh hai mỹ nữ đánh cờ, cảnh đẹp như vậy lại bị trẫm làm cho hỏng bét, thực sự là có lỗi!"

Triệu Yên nghe thấy Trương Cường nói lời khôi hài, liền không nhịn được cười, giống như một đóa hoa nở rộ, khiến cho Trương Cường nhất thời hồn phách lên mây, hồi lâu sau mới tỉnh lại được.

Nhìn thấy bộ dáng cứng đờ của Trương Cường, Lệ Cơ cũng nhịn không được khẽ cười, Trương Cường nao nao, lúc này mới phát giác ra mình thất thố, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Găng gượng cười một tiếng, nói: "Lớn mật, dám giễu cợt trẫm, xem tối nay trẫm giáo huấn các nàng thế nào!"

Khuôn mặt diễm lệ của Lệ Cơ lập tức nhiễm một chút xuân sắc say đắm lòng người, khiến cho Trương Cường cả người khô nóng, dường như không thể khống chế nổi dục niệm.

Triệu Yên cũng bị không khí ám muội này làm cho xấu hổ, vẻ mặt đỏ bừng thấp giọng nói: "Bệ hạ, Triệu Yên xin cáo lui."

Nói xong, liền định xoay người rời đi, đã bị Lệ Cơ nhẹ nhàng giữ chặt, cúi đầu cười nói: "Tỷ tỷ không cần thẹn thùng, tương lai chúng ta sẽ cùng nhau hầu hạ bệ hạ, chẳng lẽ tỷ tỷ còn muốn trốn sao?"

Triệu Yên nghe thấy thế, đôi mắt đẹp hơi chuyển, kiều mỵ liếc nhìn Trương Cường, khẽ gắt: "Nha đầu không biết xấu hổ, tự muội hầu hạ là được rồi, kéo ta tới làm gì?"

Triệu Yên lời vừa dứt khỏi miệng, Trương Cường mới cảm thấy rằng lời nói của mình quả là quá ám muội, nhưng thật không ngờ Triệu Yên chẳng những không giận, lại dường như rất có ý tứ. Nghĩ tới tư vị tiêu hồn nếu mỹ nhân tuyệt thế này ở dưới thân, trong lòng không khỏi điên cuồng.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Bí Mật Trong Mật Thư

Ánh mặt trời dần lặn xuống sau núi, chỉ để lại một chút dư quang, tỏa ra chút ráng vàng lên Hàm Cốc quan. Ngọn cờ trên tường thành màu đen bay phấp phới, trên cờ là một chữ 'Chương' thêu màu trắng rất lớn. Trên tường thành, binh lính thủ thành lạnh lùng nhìn chăm chăm vào con đường uốn lượn, không một bóng người. Đại chiến sắp tới, dân chúng đã sớm tị nạn, trong Hàm Cốc quan ngoại trừ ba mươi vạn hình đồ ra, cũng chỉ còn một ít dân chúng lưu thủ trong thành.

Phủ đệ của thành phủ Hàm Cốc quan, giờ đã trở thành dinh thự của thống soái quân Tần Chương Hàm. Hãn vừa mới kết thúc cuộc tuần tra buổi chiều trở về phòng, đang định bỏ giáp trụ, chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa, một gã hộ vệ tùy thân thần sắc kích động đi vào sảnh, cất cao giọng nói: "Tướng quân, Vũ hoài quân Lý An phụng mệnh hoàng đế tới hiệp trợ tướng quân, hiện đã tới bên ngoài Hàm Cốc quan, thỉnh tướng quân mau nghênh đón."

Chương Hàm nghe thấy thế thì giật mình, nghĩ tới lần gặp mặt Trương Cường, Trương Cường đã có ý muốn diệt trừ Triệu Cao, như thế nào bỗng nhiên lại phái tâm phúc của Triệu Cao tới đây, không khỏi kinh ngạc nói: "Nghênh đón cái gì, đại chiến sắp tới, vạn nhất mở cổng thành bị phi quân khống chế, tội thất trách đó Lý An hãn có đảm đương được không?"

Nói xong, hừ lạnh một tiếng: "Người ở trên tường thành nói với Lý An, bảo hãn mau mau vào thành, nếu có chút gì sơ xuất, cứ theo quân pháp mà xử lý!"

Cận vệ kia nhận lệnh, liền xoay người đi ra ngoài, Chương Hàm lúc này mới kinh ngạc suy nghĩ: Dù cho ba mươi vạn hình đồ nhân số đông, nhưng mà chiến lực lại không đáng là bao. Trước mắt hai mươi vạn quân nông dân đã bao vây trước Hàm Cốc quan, mình chỉ có thể tạm thời ổn định cục diện, đợi cho ba mươi vạn đại quân biên ải đuổi tới, mới có thể đối mặt tác chiến với địch, cam đoan tiêu diệt toàn bộ quân địch, giảm bớt tổn thất của quân Tần.

Nghĩ đến đây, nhịn không được khẽ thở dài: Không biết vào thời khắc quan trọng này, hoàng đế phái Lý An tới đây là có dụng ý gì?

Suy nghĩ một chút vẫn không tìm ra trọng điểm, đành phải sửa sang lại giáp trụ, đang định bước ra ngoài, đã nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng vó ngựa. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mười mấy tên kỵ sĩ đang phi tới như tia chớp, người đi đầu chính là thống lĩnh cấm vệ Hàm Dương Lý An!

Nhìn thấy Chương Hàm ra cửa đón, Lý An sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, không xoay người xuống ngựa mà kéo mạnh dây cương, con ngựa giơ móng trước đứng thẳng lên, khiến cho bãi đất trước trận doanh bụi bay mù mịt.

Chương Hàm nhíu nhíu mày, tiến lên nói: "Vũ hoài quân, lâu ngày không gặp. Chương Hàm bận việc quân không thể nghênh tiếp từ xa, xin thứ lỗi!"

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Chương Hàm, Lý An ngồi trên lưng ngựa, khoe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười khinh mạn, ngạo nghễ gật đầu nói: "Chương tướng quân, bản tướng mang theo thư tay của hoàng thượng, mời tướng quân làm lễ rồi tiếp chỉ."

Chương Hàm nghe thấy thế thì chấn động, hẳn thật không ngờ đối phương lại mang tới thư tay của hoàng đế, không khỏi hơi ngần ra, lúc này mới nặng nề quỳ xuống, cao giọng nói: "Chương Hàm tiếp chỉ! Hoàng đế vạn tuế!"

Sau khi Chương Hàm quỳ xuống, mấy trăm thân binh bên người hắn cũng đồng thời quỳ rạp xuống, cùng hô to. Lý An lúc này mới xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt Chương Hàm, lấy một chiếc túi gấm đã niêm phong, khinh thường giao cho Chương Hàm, ngang nhiên nói: "Bản tướng

phụng mệnh cùng giải quyết quân vụ, hy vọng tướng quân có thể hiểu được dụng ý của hoàng thượng, chúng ta cùng đánh lui tặc quân, cũng là chia sẻ ưu phiền với hoàng thượng!"

Nói xong, liền mang theo mười mấy tên gia tướng tùy thân, không thèm để ý tới Chương Hàm, lập tức đi tới phủ nha nội.

Chương Hàm kinh nghi nhìn túi gấm trong tay, âm thầm suy nghĩ: Hoàng đế vừa phái thân tín của Triệu Cao tới để giải quyết quân vụ, lại vừa gửi mật túi cho mình, không biết là có dụng ý gì.

Lúc này, viên tì tướng đi theo hần lâu năm, tên là Chương Thành, tiến lên thấp giọng nói: "Tướng quân, hoàng thượng trong cung lâu ngày, chung quanh khó tránh khỏi tiểu nhân a dua. Hôm trước, tướng quân không đánh đã lui quân, bỏ lại Hí Dương, khó tránh khỏi sẽ có kẻ gièm pha, nếu hoàng thượng bởi vậy mà hoài nghi tướng quân, chỉ sợ..."

Chương Hàm nghe thấy thế hơi kinh hãi, giương mắt nhìn người tộc đệ của mình, Chương Thành đi theo bên mình luôn luôn thận trọng, giúp mình không ít việc, chỉ có điều lúc này, lời nói của hần giống như là cây kim vậy, châm vào chỗ sâu nhất trong lòng.

Gắng gượng lấy lại bình tĩnh, Chương Hàm vội liếc mắt nhìn những thân binh đang vây quanh mình vẻ mặt nghiêm trọng, chậm rãi gật đầu nói: "Chương Thành, người đi theo ta, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn!"

Cẩn thận cất túi gấm, quay đầu lại phân phó với gã hỏa đầu quân (đầu bếp trong quân) Ngũ Trường: "Các người hầu hạ Vũ an quân cho tốt, không được lười biếng."

Nói xong, mang theo Chương Thành đi vào trong trướng của hần, hai người bất an liếc nhìn nhau, lại đều không mở miệng. Không khí trong trướng lại càng thêm trầm trọng, giống như có thể ngưng kết lại được, nặng nề đè nặng lên hai người.

Chương Hàm gắng gượng khống chế quả tim đang đập mãnh liệt, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới run rẩy lấy chiếc túi gấm ra, cẩn thận đặt lên trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, hít sâu một hơi, giương mắt nhìn Chương Thành vẻ mặt cũng đang xanh mét.

Chương Thành theo bản năng nắm chặt trường kiếm, lạnh giọng nói: "Đại ca xem xem mật túi của hoàng thượng viết gì, nếu hoàng thượng thực hoài nghi chúng ta, vậy thì chúng ta vẫn cứ phải làm đến cùng! Dù sao trong tay chúng ta cũng có ba mươi bảy vạn binh mã, hiện giờ triều đình đã bị mờ mắt, anh hùng thiên hạ xuất hiện lớp lớp, chúng ta phải tự lập nên sự nghiệp thôi!"

Chương Hàm lạnh lùng thoáng nhìn Chương Thành, lắc đầu nói: "Hoàng thượng gặp ta mấy lần, thật không giống như đồn đại ngoài dân gian, ngược lại còn vô cùng anh minh. Sự tình không chắc đã như chúng ta tưởng tượng, xem xong mật túi, chúng ta tính toán cũng không muộn."

Nói xong, lấy cây chủy thủ bên hông cẩn thận rạch túi gấm, lấy ra một tấm vải trắng, cẩn thận đọc. Hồi lâu sau, sắc mặt vốn âm trầm của Chương Hàm lại càng trở nên trầm trọng hơn, khiến cho Chương Thành ở bên cạnh dường như không thể kiềm chế nổi tâm tình lo lắng của mình.

Đang muốn mở miệng hỏi, liền thấy Chương Hàm sắc mặt âm tình bất định nói: "Người xem giúp ta, hoàng thượng đến tột cùng là có ý gì?"

Nói xong, nhẹ nhàng xoay nhẹ tấm vải, những chữ viết rõ ràng rơi vào trong mắt Chương Thành: "Sát tần tặc khấu, lực thủ Hàm Cốc quan, an bang định quốc, bảo ngã Đại Tần!"

Chương Hàm tự mình nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy lời nói như là khen ngợi và chờ mong, cơ hồ chỉ là lời nói suông, không khỏi hơi ngẩn ra. Nghĩ rằng hoàng đế đã trịnh trọng giao mật tín cho mình như vậy, trong lòng không khỏi thấy nghi hoặc, chẳng lẽ mật tín chỉ có vài câu không liên quan như vậy?

Trong lúc suy nghĩ, chợt nhìn thấy một dấu đỏ ở trên tấm vải trắng, không ngờ lại là tám chữ đỏ tươi "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương", chính là ngọc tử truyền quốc tượng trưng cho quyền lực hoàng đế.

Khối ngọc tử này luôn do Triệu Cao cầm, nếu trên thư có dấu ngọc tử, vậy thì chắc chắn là Triệu Cao cũng đã xem qua. Một khi đã như vậy, mật tín mà hoàng đế phải hao tâm khổ tứ gửi cho mình, chắc chắn không chỉ có ý tứ bề ngoài như vậy.

Nghĩ đến đây, không khỏi lại cẩn thận quan sát, có suy nghĩ này, cho nên lúc này nhìn lại, liền không chỉ nhìn câu chữ đơn giản, mà còn xem chỉnh thể cả phong thư.

Lúc này, vài chữ nhập vào mắt Chương Hàm, khiến cho hần chột chân động, không chế không được lão đảo thối lui.

Chương Thành đang suy nghĩ thấy thế hơi kinh hãi, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ đại ca phát hiện ra gì rồi?"

Chương Hàm liếc nhìn Chương Thành bên ánh lửa lập lòe, thấp giọng nói: "Thử ghép ba chữ đầu của ba câu đầu lại với nhau xem, rồi đọc lên."

Chương Thành nghe thấy thế, liền kinh ngạc nhìn lại vào tấm vải trắng, thấp giọng nói: "Sát Lý An, bảo vệ Đại Tần ta!" (Chữ 'lực' trong câu 'lực thủ Hàm Cốc quan' đồng âm với chữ 'Lý' trong tên 'Lý An')

Hóa ra bốn câu này chính là một mật chỉ, ý là "Sát Lý An, bảo vệ Đại Tần ta!" Trương Cường vì biết Chương Hàm luôn luôn cẩn thận, hơn nữa còn mấy lần thổ lộ cõi lòng, Chương Hàm sẽ không thể không phát hiện ra được ảo diệu trong đó, về phần Lý An, chỉ là hạng vũ phu, chỉ nhìn ra được ý tứ bề ngoài đã là khó rồi. Triệu Cao dù có hoài nghi, cũng nhất định nghĩ rằng, chỉ cần Lý An hơi cẩn thận một chút, không để lộ sơ hở nào là Chương Hàm cũng không dễ dàng xuống tay, cho nên phong mật tín cực kì quan trọng này mới có thể tới được tay Chương Hàm.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Gặp Mông Điềm

Đêm mùa hạ, gió mát mẻ nhẹ nhàng lướt qua, thổi bay đi cái nóng nực của ban ngày. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo soi sáng từng góc khuất trong cung A Phòng, ánh trăng sáng tỏ lẳng lẳng treo trên bầu trời tối đen, dịu dàng ngóng nhìn mặt đất mênh mông. Từng đợt tiếng ca du dương truyền ra từ trong tấm điện, phá vỡ nét thê lương của ánh trăng, trong tấm điện lúc này đang vô cùng náo nhiệt.

Trương Cường hơi dựa trên giường, bên cạnh là Lệ Cơ xinh đẹp và Nhu nhi đã từng được Trương Cường lâm hạnh một lần. Do vì là lần đầu tiên thường thức ca múa với Trương Cường, cho nên có vẻ hơi câu nệ.

Vừa nhấp một chén rượu ngon, lại vừa hứng thú ngắm nhìn những ca nữ nhẹ nhàng múa. Hai đội vũ cơ hôm nay mặc áo múa vàng nhạt, tay áo dài, vừa hát vừa múa, khiến cho đêm mùa hạ càng thêm say đắm lòng người.

Ở bên cạnh Trương Cường, Lệ Cơ cẩn thận cầm một miếng bánh, đưa tới bên miệng Trương Cường, cúi đầu cười duyên: "Bệ hạ, dùng chút điểm tâm đi, đây là Triệu tỷ tỷ tự tay làm cho bệ hạ đó, đáng tiếc là tỷ ấy lại không chịu tới với bệ hạ."

Trương Cường nhận bánh, ôm eo nhỏ nhắn của Lệ Cơ, vừa lòng cười nói: "Bánh dù ngon, cũng không được ngoan ngoãn như Lệ Cơ của ta. Trẫm không cần ăn điểm tâm, phải ăn no nê sắc cái đã."

Lệ Cơ sáng ngời đôi mắt, si ngốc nói: "Bệ hạ nói thật là hay, sắc mà có thể ăn được sao?"

Trương Cường nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, chợt động trong lòng, nhẹ nhàng hôn một cái thật sâu xuống đôi môi anh đào, khiến cho Lệ Cơ thở gấp liên tục, lúc này mới cười ha hả nói: "Trẫm trước ăn sắc của nàng, sau đó lại ăn sắc của nàng kia... haha... haha..."

Lệ Cơ tuy rằng luôn được nhận mưa móc, nhưng mà được tán tỉnh trước mặt nhiều vũ cơ như vậy, vẫn còn hơi ngượng ngùng, khiến cho khuôn mặt đã xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp nhắm chặt lại, cúi đầu hờn nhỏ: "Bệ hạ, hay là... ăn luôn Nhu nhi đi... cũng được."

Trương Cường nghe thấy thế mới quay đầu lại nhìn Nhu nhi vẫn ngồi bên mình, vừa đúng lúc chạm với ánh mắt của Nhu nhi, phát hiện ra ngoài niềm vui còn có một sự chờ đợi sâu kín chợt lóe rồi biến mất.

Nhìn ánh mắt chờ đợi vô hạn đó, Trương Cường theo bản năng hơi nhú nhú mày. Nhu nhi ở trước mặt tuy rằng không có tuyệt sắc như Triệu Yên. nhưng mà so với Lệ Cơ thì không hề kém, thậm chí còn thêm phần mềm mại đáng yêu hơn Lệ Cơ, khó trách tên gọi của nàng lại là Nhu nhi. Nếu không phải ở giữa còn có hình bóng của Triệu Cao, Trương Cường có lẽ cũng sẽ không tẻ nhạt với cô như vậy.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Trương Cường, Nhu nhi nhất thời trầm xuống, là cung nữ đã từng được hoàng đế lâm hạnh, cô nếu không được hoàng đế sủng ái, ở trong thâm cung vắng vẻ, cũng chỉ có thể chịu đựng tịch mịch, khổ độ năm tháng, mãi cho tới lúc già đi, hồng nhan điều linh.

Lần này để có thể được bồi bên cạnh hoàng đế, nàng đã phải đau khổ cầu xin Triệu Yên vốn được hoàng đế yêu thích, lúc này mới đổi được một chút thời khắc mê người ngắn ngủi. Chính là thật không ngờ, lại có kết cục như vậy, nhất thời khó mà kìm lòng, nước mắt ồ ồ rơi xuống.

Tới khi ánh mắt đã nhòa lệ, Nhu nhi lúc này mới thất kinh phát giác ra mình thất thố, thân thể khẽ run lên, hoảng sợ liếc nhìn Lệ Cơ cầu xin trợ giúp.

Lệ Cơ lúc này cũng hoảng sợ vì sự thất thố của Nhu nhi, phải biết rằng rơi lệ trước mặt hoàng đế, trừ bỏ tiên hoàng băng hà, hoặc là trong lúc lên lút làm nũng chỉ một chút rồi thôi, chứ ở trước mặt công chúng đột nhiên

rơi lệ, cho dù có là quân vương nhân từ. cũng không thể thoát khỏi kết cục được ban thưởng cho bằng trắng (để treo cổ)! Các vũ cơ đang ca múa cũng bị màn trước mắt làm cho hơi ngẩn ra, tới tấp dừng lại, hoảng sợ nhìn về phía Trương Cường.

Lệ Cơ nao nao, đang do dự, lúc nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Nhu nhi, nhịn không được cẩn thận nhìn Trương Cường, thấp giọng nói: "Bệ hạ khai ân!"

Nhu nhi lúc này cũng đã lau đi nước mắt, sợ hãi quỳ gối trước mặt Trương Cường, run giọng nói: "Bệ hạ tha tội, Nhu nhi không dám nữa!"

Trương Cường nào đâu biết cái loại quy cũ vô nhân tính này, nhìn thấy phản ứng của mọi người mới hơi nao nao, kinh ngạc nhìn Lệ Cơ nói: "Lệ Cơ, các nàng làm cái gì vậy, trẫm đâu có trách tội ai đâu."

Lệ Cơ nghe thấy thế, khó có thể tin nhìn Trương Cường, ngạc nhiên vui vẻ nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ không trách tội Nhu nhi?"

Trương Cường ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng nói: "Trẫm đâu có trách nàng ấy, tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Các nàng mau đứng lên đi!"

Lệ Cơ nghe thấy thế, cẩn thận nhìn Trương Cường, cúi đầu nói: "Theo như quy cũ trong cung, phạm là những ai ở trước mặt hoàng đế vô cớ rơi lệ, đều sẽ phải chịu cực hình."

Trương Cường nghe thấy thế hơi ngẩn ra, không thể tưởng được rốt vại giọt nước mắt là sẽ bị xử tử, lúc này mới hiểu được ánh mắt hoảng sợ của Lệ Cơ cùng với khuôn mặt trắng bệch và ánh mắt tuyệt vọng của Nhu nhi.

Lấy lại bình tĩnh, Trương Cường âm thầm cười khổ, Nhu nhi sở dĩ thương tâm như vậy, thật sự cũng một phần lỗi là do mình. Đã làm cho mỹ nhân trước mặt phải rơi lệ, còn khiến cho nàng phải nhận tội danh đáng sợ đến như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, hơi áy náy nói: "Chuyện hôm nay, trẫm xá cho nàng vô tội."

Hắn vừa dứt lời, đã thấy thân thể Nhu nhi khẽ run lên, nặng nề quỳ xuống, vui quá mà khóc, liên tục dập đầu nói: "Nhu nhi tạ ơn bệ hạ khai ân, nô tỳ dù làm trâu ngựa cũng không báo đáp được thánh ân của bệ hạ!"

Trương Cường hít sâu một hơi, khoát tay, gật đầu với Lệ Cơ: "Lệ nhi, nàng đưa Nhu nhi về nghỉ ngơi đi, trẫm còn muốn ra ngoài một chút."

Lệ Cơ nghe thấy thế, kinh ngạc liếc nhìn Trương Cường, lúc này mới cẩn thận đỡ Nhu nhi cả người vô lực rời khỏi đại điện.

Trương Cường gắng gượng lắc đầu, cười gượng, âm thầm báo cho mình không thể để cho cuộc sống xa hoa ở trước mắt làm hao mòn đi sự kiên định đã rèn luyện bao năm, cuộc sống như vậy thật dễ dàng khiến cho người ta quên đi mọi chuyện.

Nghĩ đến đây, lững thững đi ra ngoài điện. Đêm mùa hạ sáng sủa mà mát mẻ, gió đêm dịu dàng thổi qua, hết sức thoải mái. Trương Cường tìm lòng không đậu nhắm hai mắt lại, tận tình thả lỏng tâm tình đang buộc chặt của mình, trong lúc nhất thời trời và đất dường như đều phải phụ thuộc vào mình, nghĩ đến dòng chảy lịch sử mạnh mẽ, Trương Cường lại nhin không được hưng phấn.

Lúc này, tiếng bước chân quen thuộc vang lên sau lưng, nội thị tùy thân Hàn Hoán cẩn thận tiến lên, thấp giọng nói: "Bệ hạ, chuyện vừa rồi, Nhu nhi cô nương tuy rằng đã được bệ hạ đặc xá, nhưng mà vẫn sẽ bị Vĩnh Hạng chương lệnh trách phạt, chỉ sợ là sẽ hơi khổ sở."

Trương Cường nghe thấy thế, hai mắt chợt lóe, lạnh lùng nhìn Hàn Hoán, trầm giọng nói: "Hả? Trẫm nếu đã đặc xá cho nàng, vì sao Vĩnh Hạng chương lệnh còn dám kháng mệnh?"

Hàn Hoán thấy sắc mặt bất hòa của Trương Cường, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, thấp giọng nói: "Đây cũng không phải là do chương lệnh không theo lệnh của bệ hạ, mà là chương lệnh có quyền xử trí những cung nữ xúc phạm tới cung đình. Nhu nhi tuy rằng đã được bệ hạ lâm hạnh, nhưng mà lại không có danh phận, cho nên vẫn sẽ phải chịu trách phạt từ chương lệnh."

Trương Cường nghe thấy thế thì hơi ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra Nhu nhi từ sau khi được mình lâm hạnh thì đã ném ra sau đầu, còn hại cho nàng suýt nữa bị xử tử, không khỏi gật đầu thở dài: "Một khi đã như vậy, thì phong cho nàng làm mỹ nhân đi, mặt khác phong cho Lệ Cơ làm Lệ phi,

mệnh cho Vĩnh Hạng chưởng lệnh chọn ngày lành tháng tốt cử hành đại lễ cho các nàng."

Hàn Hoán nghe thấy thế hơi giật mình, muốn nói lại thôi nhìn Trương Cường, cũng chưa xoay người đi truyền chỉ. Trương Cường thấy bộ dáng kì quái của hắn, không khỏi kinh ngạc nói: "Hàn Hoán, ngươi còn chuyện gì nữa?"

Hàn Hoán nghe thấy thế thì biến sắc, hồi hộp liếc mắt nhìn Trương Cường, do dự hồi lâu sau, mới trịnh trọng đi tới trước mặt Trương Cường, nặng nề mà quỳ trên mặt đất, nghiêm mặt nói: "Hàn Hoán một thân nghèo hèn, được ở gần thiên tử đã là cái phúc ba đời, chỉ có điều nô tài dù thân phận hèn mọn cũng biết tận trung với nước, nếu hoàng thượng có thể nghe lời này của nô tài, nô tài dù chết cũng không tiếc."

Trương Cường nghe thấy thế, nghĩ rằng hắn muốn mình diệt trừ Triệu Cao, không khỏi gật đầu cười nói: "Người mà Hàn Hoán ngươi muốn nói chính là Triệu mỗ phải không, trẫm biết rồi, ngươi không cần phải trịnh trọng như thế, trẫm hiện giờ đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, chỉ cần tin tức truyền đi được thuận lợi, đã có thể tóm được một con cá lớn!"

Hàn Hoán sắc mặt không đổi, tiếp tục nói: "Nô tài không phải muốn góp lời với bệ hạ về việc này, mà là muốn cầu tình cho đại tướng quân Mông Diêm. Mong bệ hạ có thể đặc xá cho Mông tướng quân. Mông tướng quân lòng son dạ sắt, ba đời phụ tổ đều lập vô số công huân cho Đại Tần ta, nếu nói tướng quân mưu phản thì thật sự là oan uổng quá."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Đại Danh Tướng

Trương Cường bị tin tức ngoài ý muốn này khiến cho lão đảo lui về sau một bước, hoảng sợ nói: "Mông tướng quân còn sống?"

Hàn Hoán giật mình liếc nhìn Trương Cường, lại cuống quýt cúi đầu xuống, cẩn thận nói: "Hoàng thượng, Mông tướng quân vẫn luôn bị Triệu Cao nhốt ở trong ngục Hàm Dương. Ngày đó Phù Tô công tử tự sát, Mông tướng quân luôn hoài nghi Triệu Cao có ý đồ khác, cho nên không chịu tự sát, ở trong ngục đã gần một năm, nếu hoàng thượng không đặc xá, Mông tướng quân lúc nào cũng có thể bị Triệu Cao hạ độc thủ."

Trương Cường tuy rằng cực kỳ ngưỡng mộ vị danh tướng Chiến Quốc tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử này, nhưng mà nghĩ lại vị hoàng đế Tần Nhị Thế này thật sự không đủ quang minh chính đại, không khỏi lo lắng nếu đặc xá cho Mông Điềm, ngược lại sẽ gây ra uy hiếp cho mình. Dù sao Tần Nhị Thế 'xịn' sở dĩ muốn diệt trừ Mông Điềm cũng không phải là vì sợ ông tạo phản, không có hồ phù do quân vương trao cho thì không có khả năng tùy ý điều động quân đội, mà bên cạnh đại tướng quân chỉ có khoảng chừng 5 ngàn người, cũng không đáng lo. Nguyên nhân chủ yếu là do Mông Điềm có quan hệ chặt chẽ với công tử Phù Tô, cùng với thế lực của các huynh đệ nhà họ Mông trong triều, mới là động cơ chính khiến cho Tần Nhị Thế muốn giết ông.

Nghĩ đến đây, Trương Cường gắng gượng khống chế sự kích động trong lòng, hai hàng lông mày hơi nhướng lên, cúi đầu nhìn về phía Hàn Hoán: "Khi Phù Tô công tử tự sát, Mông Điềm có ở bên người không?"

Hàn Hoán nghe thấy vậy thì run người, biết rằng cho dù mình có nói thật hay không thì hôm nay cũng khó có thể cầu tình cho Mông Diêm, còn có thể khiến cho mình phải táng mạng. Chỉ có điều sự tình đã tới nước này, cũng không còn lựa chọn cho hắn nữa, đành phải cắn răng nói: "Mông tướng quân từng khuyên công tử không thể dễ dàng tin vào thánh chỉ, dù sao Thủy Hoàng ngày đó cũng không có ý lạnh nhạt với công tử."

Trương Cường nghe thấy thế, âm thầm suy nghĩ: Công tử Phù Tô cũng đã qua đời, tuy rằng ngại vàng hoàng đế Đại Tần này còn chưa vững chắc, nhưng cũng đã được phần đông mọi người tán thành, thế lực phản đối cũng đã bị Triệu Cao tiêu diệt kha khá, cho nên mình cũng không ngại đi gặp vị đại danh tướng này. Trước mắt chiến loạn nổi lên bốn phía, đúng là lúc cần người, nếu mà quả thực không được, thì giết ông ta sau cũng không muộn.

Nghĩ tới đây, nhịn không được âm thầm cười khổ, chẳng lẽ một đại danh tướng thế này lại phải chết trong tay mình? Ai! Quả nhiên là tình thế bức bách, cũng không còn cách nào khác!

Nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Trương Cường, Hàn Hoán hồi hộp quỳ trên mặt đất, mồ hôi ướt đầm y phục, gió thổi qua khiến cho hắn cảm nhận được cái lạnh thấu xương, vào tận gan phổi.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Hàn Hoán cẩn thận khẽ di chuyển đầu gối đã cứng đờ, cắn chặt răng, đang muốn lại liều chết can gián, đã nghe thấy Trương Cường bỗng nhiên thở dài một tiếng, cúi đầu nói: "Người đã từng tới ngục Hàm Dương thăm Mông Diêm bao giờ chưa?"

Hàn Hoán nao nao, không đoán ra được ý tứ của Trương Cường, đành phải dập đầu nói: "Cả nhà nô tài chịu đại ân của Mông tướng quân, cho nên đã từng liều chết thăm hỏi..."

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, người bí mật gọi Thành Thái tới đây, các người đi theo trẫm tới ngục Hàm Dương, nhớ không được để lộ tiếng gió."

Ngục Hàm Dương ở bên trong hoàng thành, ở góc Tây Nam của nội thành, do được triều đình trực tiếp cai quản, cho nên bình thường đều giam giữ những quan viên chịu tội và tội phạm quan trọng, thủ vệ cực kỳ sâm

nghiêm, ra vào phải có hồ phù đặc biệt của Tần vương, cho dù là người thân vào thăm cũng phải đăng ký danh sách, mới được cho vào.

Khi Trương Cường nường theo bóng đêm, đi cùng với Thành Thái cùng Hàn Hoán tới nơi, đại danh tướng Mông Diêm đang nường theo bóng đèn tẩm tối trong tù cực kỳ nghiêm túc viết một tấu chương cầu tình lên thẻ tre gửi hoàng đế. Đây cũng không biết là thẻ tre thứ mấy rồi, tuy rằng biết rằng tâm huyết của mình có lẽ vĩnh viễn cũng không thể vào được tay hoàng đế, nhưng mà vẫn như cũ siêng năng viết. Không biết là vì một đường sinh cơ xa vời, hay là để tiêu hao thời gian, tự Mông Diêm cũng không biết được là vì sao.

Dưới ánh nến mỏng manh lay động, Mông Diêm buông cây bút trong tay, khẽ xoa ngón tay cứng ngắc, giương mắt nhìn ra ngoài cửa lao, tối nay dường như hơi khác thường.

Một trận tiếng chân nho nhỏ, phá vỡ sự yên tĩnh trong ngục Hàm Dương. Một gã thủ vệ trực đêm cảnh giác nhìn về phía bước chân truyền tới, chỉ thấy bốn người mặc trường bào nhìn không rõ mặt vội vào tới trước cửa ngục, người đi đầu chính là nội thị đã từng thăm hỏi Mông Diêm, Hàn Hoán.

Đô úy trực đêm ở ngục Hàm Dương vội vàng tiến lên đón Hàn Hoán, nói: "Ai vậy, nửa đêm vào ngục Hàm Dương là tử tội đó."

Người bên cạnh Hàn Hoán trầm giọng nói: "Lý Quân Khánh, bản tướng quân phụng mệnh tuần tra ngục Hàm Dương, người mau mở cửa ngục."

Lý Quân Khánh nghe thấy thế mới phát hiện ra, người đang nói chính là thống lĩnh cấm vệ Thành Thái, không khỏi hơi kinh hãi, vội vàng nhìn về phía hắn, chỉ thấy Thành Thái gật đầu, đưa từ trong tay ra một mảnh hồ phù chừng ba tấc, nói: "Bản tướng phụng mệnh tuần tra ngục Hàm Dương, đây là hồ phù khâm mệnh."

Lý Quân Khánh tiếp nhận hồ phù cẩn thận kiểm tra, hơi khom người chấp tay với Thành Thái: "Tướng quân chớ trách, Lý Quân Khánh chỉ làm đúng chức trách."

Thành Thái nghe thấy thế, giương mắt nhìn về phía đại lao sâu thăm, gật đầu nói: "Đưa ta đi gặp Mông tướng quân!"

Lý Quân Khánh nghe thấy thế thì cả kinh, thấy Thành Thái thần sắc lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mình, lời đến miệng vội nuốt vào trong, vội khom người nói: "Mông tướng quân được giam trong chuồng cọp chữ Thiên, mời tướng quân đi theo tiểu nhân." Nói xong, tự mình dẫn Thành Thái cùng Hàn Hoán đi vào sâu trong đại lao.

Ở sâu trong đại lao, nghe thấy một trận bước chân rõ ràng, Mông Diễm cả kinh, giương mắt nhìn ra cửa lao, chỉ thấy ba bốn gã mặc đồ đen thân bí đang đi về phía cửa lao của mình, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm vào mình. Mông Diễm khẽ chấn động, lúc nhìn thấy Hàn Hoán ăn mặc kiêu nội thị và Thành Thái sắc mặt nghiêm trang, ánh mắt thất thần chột lóe, buông thẻ tre trong tay, sửa sang lại y phục trong tù đã hỗn độn, nhẹ cười nói: "Hàn công tử, Thành tướng quân, khó có được các người tới thăm phạm nhân như ta, các người mau trở về đi, nếu bị phát hiện chỉ sợ sẽ gặp phiền hà."

Hàn Hoán nghe thấy thế biến sắc, đang định mở mồm, Thành Thái đi bên cạnh hăn đã bình tĩnh gật đầu nói: "Mông tướng quân, Thành Thái hiện giờ là thống lĩnh cấm vệ, nhận mệnh hoàng đế tới gặp tướng quân."

Mông Diễm nghe thấy thế xoay chuyển ánh mắt, bi thương cười: "Thành tướng quân mang đến ý chỉ của hoàng đế?"

Thành Thái cũng không để ý đến câu hỏi của Mông Diễm, mà mặt không đổi sắc gật đầu nói: "Tướng quân có điều gì muốn mặt tướng chuyển tới cho hoàng thượng không?"

Mông Diễm xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy phía sau lưng Thành Thái cùng Hàn Hoán còn có một thiếu niên mặc trường bào, bởi vì người nọ cố tình tránh sau lưng Thành Thái, hơn nữa đèn trong ngục mập mờ, nhất thời không thấy rõ được dung mạo, không khỏi âm thầm sinh nghi.

Lúc này nghe thấy thế, cười khổ nói: "Ta Mông thị Tam đại, vào sinh ra tử cho Đại Tần, thống lĩnh ba mươi vạn đại quân, hiện giờ tuy rằng thân hãm trong này, nhưng vẫn có thể như xưa uy vọng hiệu lệnh thiên hạ. Chỉ có điều, Mông Diễm đường đường nam tử, đương nhiên sẽ thủ nghĩa mà chết. Để tránh bôi nhọ tổ tiên, cùng ân tình của tiên đế, Mông Diễm cảm thấy rằng sai lầm đã phạm phải, nghe theo lời khuyên can có thể thức tỉnh."

Những lời này của ta, không phải là hy vọng được đặc xá, cũng đã chuẩn bị tinh thần lúc nào cũng có thể chết, hy vọng bề hạ lo nghĩ cho vạn dân, lựa chọn đi theo con đường quân minh."

Trương Cường đứng ở phía sau Thành Thái nương theo ánh sáng mờ mịt trong lao nhìn về phía Mông Diêm, chỉ thấy vị đại danh tướng danh chấn thiên hạ này ước chừng trên dưới 40, hai tay cường tráng, khuôn mặt chữ quốc uy nghiêm, lông mày rậm và mắt hổ lấp lánh, mũi thẳng, đôi môi mực thước giấu bên trong chòm râu hỗn độn, một bộ áo tù giờ đã không còn nhìn ra được màu sắc, nhưng vẫn vô cùng sạch sẽ.

Nhìn tới đây, Trương Cường hơi thả lỏng một chút, nếu Mông Diêm đã chú ý tới bề ngoài như vậy, tức là ông ta vẫn còn tràn ngập khát vọng sống, chỉ cần mình cho ông ta nhìn thấy hy vọng, thì không sợ không thể thuyết phục ông ấy.

Thành Thái không nhận được ý chỉ của Trương Cường, không dám nói nhiều, đành phải gắng gượng khống chế tình cảm của mình, tiếp tục mặt không đổi sắc nhìn Mông Diêm gật đầu nói: "Mặt tướng vâng mệnh tới gặp tướng quân, đương nhiên có thể truyền lời của tướng quân tới cho hoàng thượng, có điều hậu quả trong đó, Thành Thái không dám đoán bừa."

Mông Diêm ngửa mặt lên trời thở dài: "Xem ra Mông Diêm ta bao năm chinh chiến, giết người vô số, giờ bị thiên phạt, không tội mà bị xử tử! Ha ha... Ha ha..."

Trầm mặc thật lâu sau, lại cúi đầu thở dài: "Tội của Mông Diêm đúng là không thể tha, dựng Trường Thành, đào kênh rạch, đại khái đã làm gián đoạn địa mạch, mới khiến cho cái phúc của Đại Tần bị cắt, Mông Diêm đúng là đáng chết."

Nói xong, nhìn Thành Thái gật đầu nói: "Tướng quân, mang rượu độc ra đây đi."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Thả Hố Về Rừng

Vừa dứt lời, chỉ thấy thiếu niên đứng sau lưng Thành Thái bỗng nhiên đi nhanh tới cửa lao, quay đầu khẽ quát với đô úy ngục Hàm Dương: "Mở cửa lao ra!"

Thanh âm quen thuộc, khiến cho Mông Điềm chột chân động, chân hơi lảo đảo, run giọng nói: "Ồ... Hối..."

Thành Thái lập tức thấp giọng quát: "Lớn mật! Tục danh của đương kim thiên tử, sao có thể hô loạn!"

Mông Điềm lập tức tỉnh lại, vội vàng quỳ xuống mặt đất hô nhỏ: "Tội thần Mông Điềm, tham kiến hoàng thượng!"

Đô úy ngục Hàm Dương Lý Quân Khánh ở bên cạnh nghe thấy thế, mới biết rằng thiếu niên luôn đứng bên cạnh này chính là đương kim thiên tử, nhất thời sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngồi phịch trên mặt đất, thật vất vả mới gắng gượng đứng lên, run rẩy hai tay mở cánh cửa lao cồng kênh.

Trương Cường không quan tâm đến không khí vẫn đục, tanh tưởi trong lao, đỡ lấy Mông Điềm đang quỳ trên mặt đất, chân thành thở dài: "Trẫm đã khiến cho trung thần hàm oan rồi, tướng quân mau mau đứng lên đi."

Mông Điềm giật mình, chỉ cảm thấy lồng ngực đau xót, vẫn quỳ gối rưng rưng nói: "Mông Điềm thân phạm trọng tội, sao dám để hoàng thượng như thế..."

Nhìn Mông Điềm trước mắt, Trương Cường cũng không nhịn được khẽ thở dài, mạnh mẽ kéo ông dậy, áy náy nói: "Trẫm luôn ở trong nội cung, đại sự triều chính do phủ lệnh cùng thừa tướng để ý. Tướng quân hàm oan phải

ngồi tù, trầm lại không biết chút nào! Trầm không kịp giám sát, còn tưởng rằng tướng quân đã táng mạng. Hồ Hợi còn trẻ tuổi ngông nghênh, mong tướng quân chớ trách."

Mông Điềm kinh ngạc nhìn thiếu niên ở trước mặt, chỉ cảm thấy mình đang như ở trong mộng, nụ cười ấm áp đó, ánh mắt chân thành đó, lời nói cảm động đó, là từ thiếu niên lựa là Hồ Hợi mà mình đã gặp từ nhỏ sao? Sự xa lạ không nói nên lời, khiến cho Mông Điềm kim lòng không đậu rùng mình một cái, đồng thời, một hi vọng mới lại nổi lên trong lòng.

Lúc này, Thành Thái thấp giọng nói với Trương Cường tâm tình đang kích động: "Bệ hạ, nếu đặc xá cho Mông tướng quân, chỉ sợ sẽ kinh động tới Triệu Cao, kế hoạch của bệ hạ sẽ nguy mất."

Trương Cường nghe thấy thế, lúc này mới nhớ ra Mông Điềm là do Triệu Cao tự tay bỏ tù, nếu thả ông ra, đương nhiên sẽ kinh động tới bè phái Triệu Cao. Trước mắt thời cơ tuy rằng đã gần chín muồi, nhưng cũng không nên đánh rắn động cỏ, đặt mình vào vị trí bất lợi.

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy khó xử, mình nếu có thể hỗ trợ Mông Điềm, liền có thể vãn hồi được quân tâm đang li tán của Đại Tần, khi đó mới có thể sánh được với những đại anh hùng như Lưu Bang, Hạng Vũ. Nhưng mà, làm sao mới có thể giấu diếm được Triệu Cao tai mắt khắp nơi đây?"

Trong lúc suy nghĩ, chợt nghe thấy Hàn Hoán thấp giọng nói: "Bệ hạ, nô tài có một biện pháp có thể cứu được Mông tướng quân!"

Trương Cường nghe thấy thế, vừa mừng vừa sợ, không khỏi vội vàng truy hỏi: "Có biện pháp nào, mau nói!"

Hàn Hoán hơi kích động liếc nhìn Mông Điềm vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Nô tài nguyện ý thay Mông tướng quân ở lại ngục Hàm Dương, Mông tướng quân có thể thay y phục cấm vệ, theo Thành tướng quân rời đi."

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Mông Điềm quả quyết từ chối: "Không thể, Hàn công tử quyết không thể hy sinh thay cho Mông Điềm ta. Mông Điềm ta đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể mang trên mình cái danh bất nghĩa được?"

Hàn Hoán nặng nề quỳ xuống đất, kiên quyết nói: "Bệ hạ, Hàn Hoán vốn chỉ là một tiện nô ti tiện, được hoàng thượng khai ân, có thể đi theo bên cạnh, Hàn Hoán sớm đã cảm động đến rơi nước mắt. Hiện giờ Mông tướng quân chính là ân nhân nhà họ Hàn, Hàn Hoán nếu có thể hy sinh vì nghĩa, còn có thể tận trung với hoàng thượng, lại báo ân cho Mông tướng quân, cho nên mong bệ hạ thành toàn!"

Trương Cường nghe thấy thế rất là cảm động, không thể tưởng được mình chỉ nhắc tay làm, Hàn Hoán đã không quản ngại hy sinh tính mạng báo đáp cho mình. Mình dù sao cũng không phải người thời đại này, không thể coi những người thân phận thấp kém không đáng giá một xu. Huống hồ, Hàn Hoán lại là nội thị thông minh nhất trong những người bên cạnh mình, là người mình tin nhiệm nhất, nếu thật sự để hãm ở lại đây, thì mình cả về tình cảm và thực tế đều không nở. Hơn nữa, thân phận của Hàn Hoán đặc biệt, ở bên cạnh mình có thể giúp được nhiều việc mà Thành Thái không làm được. Nghĩ đến đây, không khỏi lại hơi do dự.

Lúc này, đô úy ngục Hàm Dương Lý Quân Khánh vẫn đứng ở bên bỗng nhiên cẩn thận bẩm báo: "Khởi bẩm... bệ hạ, thần cũng có một biện pháp tốt..."

Trương Cường nghe thấy thế vội rung động, thúc giục nói: "Biện pháp gì, mau nói! Nếu quả thực dùng được, trẫm sẽ thưởng lớn!"

Lý Quân Khánh nghe thấy thế, hưng phấn liếc nhìn Trương Cường thần sắc đang lo lắng, đặc ý nói: "Bệ hạ, trong lao phía trước có không ít tử tù, chỉ cần tìm một tử tù có thân hình tương đối giống Mông tướng quân, cắt lưỡi đi, ném vào chỗ này, lại để vi thần che giấu, cho dù Triệu Cao có đích thân tới đây cũng không thể nhìn ra khác thường!"

Trương Cường nghe thấy thế, chợt động trong lòng, vội vàng quay sang nhìn Mông Điềm, chỉ thấy Mông Điềm cũng đang nhìn lại mình, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Trương Cường cười gượng, cảm thấy cũng không có biện pháp nào tốt hơn, đành gật đầu nói: "Người phải tìm tử tù nào có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, không được làm hại người vô tội, nếu làm tốt, trẫm sẽ không bạc đãi người!"

Khi nói chuyện, Thành Thái cũng đã cởi y phục cấm vệ của mình ra, đưa cho Mông Diễm mặc, lúc này mới nói với Trương Cường: "Bệ hạ, trời không còn sớm, vi thần sẽ đưa ngài hồi cung, sau đó Mông tướng quân tạm thời sẽ ở nhà vi thần tránh né mấy ngày, từ từ đợi thời cơ."

Trương Cường nghe thấy thế gật đầu nói: "Trước mắt Triệu Cao thế lớn, trăm cũng chỉ có thể khiến Mông tướng quân oan khuất vài ngày, đợi trừ xong Triệu Cao, triều chính ổn định lại, lại mời Mông tướng quân rời núi."

Mông Diễm nghe thấy thế, nhất thời vô cùng kích động, quỳ thật mạnh xuống đất, chân thành nói: "Bệ hạ long ân, Mông Diễm kiếp này dù có tan xương nát thịt cũng phải báo đáp bệ hạ!"

Trương Cường đã có lòng muốn thu vị danh tướng thiên cổ này vào tay mình, không khỏi chân thành nói: "Tướng quân chính là trung thần của Đại Tần ta, hôm nay trăm sở dĩ mạo hiểm cứu tướng quân ra, cũng không phải vì vinh nhục cá nhân, mà là vì cơ nghiệp thiên thu của Đại Tần ta!"

Nói xong, dùng sức nâng Mông Diễm đang quỳ xuống đất dậy, trầm giọng nói: "Tướng quân có biết, Đại Tần ta đã tới thời khắc bất bênh? Đại Tần uy danh năm đó thống nhất sáu nước giờ đã không còn, hiện giờ Đại Tần đã tới nông nổi bị bọn giặc cỏ làm càn, Hàm Cốc quan hiện giờ bị hai mươi vạn quân phi vây khốn, trong tay Chương Hàm lại chỉ có 37 vạn hình đồ! Thiết kỵ của Đại Tần ta, đã sớm không còn uy phong như năm đó rồi!"

Mông Diễm từ sau khi bị bỏ tù cũng không biết tình hình bên ngoài, lúc này nghe thấy vậy, giận dữ tới mức gân xanh nổi hết lên, hồi lâu sau mới miễn cưỡng nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ lại ngồi chờ thời khắc Đại Tần diệt vong sao?"

Lời này vừa nói ra miệng, trong lòng cả kinh, vội nhìn về phía Trương Cường, lại phát giác ra Trương Cường không chút phật lòng, chỉ đau khổ thở dài nói: "Hiện giờ trong triều nịnh thần hoành hành, trăm lại hữu tâm vô lực, các quan lại thì hoàng sợ, nếu muốn chân chính bình định giặc cỏ, trước hết phải diệt trừ gian nịnh đã!"

Mông Diễm nghe thấy thế, rốt cuộc nhịn không được kích động trong lòng, mắt hồ rưng rưng nói: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ chiến đấu với gian thần tới cùng, đưa Đại Tần ta sánh với càn khôn!"

Lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập chợt truyền tới trong đêm, Trương Cường hơi kinh hãi, lần này chỉ dẫn theo hơn 100 cấm vệ bảo hộ an toàn cho mình, bởi vì sợ tiết lộ hành tung nên mới tận lực mang theo ít cấm vệ, miễn cho tin tức lộ ra. Đêm khuya thế này, tuyệt đối không có mấy người dám xông vào ngục Hàm Dương thủ vệ sâm nghiêm này.

Nghĩ đến đây, không khỏi kinh ngạc giương mắt nhìn về hướng bước chân, chỉ thấy một gã cấm vệ tùy thân, thần sắc kích động chạy vào.

Không đợi Trương Cường mở miệng, Thành Thái bên người đã khẽ quát: "Xảy ra chuyện gì mà không đợi ở ngoài ngục?"

Cấm vệ kia thấy thế, quỳ một gối xuống, thấp giọng nói: "Khởi bẩm thống lĩnh, mật tướng tuân lệnh cảnh giới bên ngoài ngục, nhưng lúc này trong thành Hàm Dương bỗng nhiên có mười thành vệ cưỡi ngựa tới nơi này, mật tướng sợ bị bọn họ phát hiện, nên mới đi vào bẩm báo!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Máu Nhuộm Đại Lao

Thành Thái nghe thấy thế thì chấn động, lạnh lùng nói: "Lệnh cho mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, tận lực giấu kín tung tích, toàn bộ tiến vào ngục chờ biến!"

Trương Cường bình tĩnh liếc nhìn mọi người thần sắc đang kích động, gật đầu nói: "Trẫm thấy những thành vệ này được điều động, chắc là tới vì Mông tướng quân, mọi người tản vào trong ngục, các ngục lao không được thấp đèn, các cấm vệ ẩn nấp quanh đây, Mông tướng quân lại trở về lao như trước, chúng ta cùng yên lặng chờ xem biến vậy."

Thành Thái bị sự bình tĩnh của Trương Cường cuốn hút, tâm tình hồi hộp cũng thả lỏng xuống, vội phân phó với cấm vệ kia: "Gọi tất cả mọi người vào, hết thảy theo lời của hoàng thượng!"

Cấm vệ kia sùng kính liếc nhìn Trương Cường, trịnh trọng chấp tay thi lễ, lúc này mới vội vàng xoay người ra ngoài. Một lát sau, hơn 100 cấm vệ thân thủ nhanh nhẹn, lặng yên tới trước mặt Trương Cường, đồng thời chấp tay nói: "Bệ hạ!"

Trương Cường thoáng nhìn những cấm vệ sắc mặt bình tĩnh này, vừa lòng gật đầu nói: "Các người năm người một tổ ẩn vào trong lao ngục đi, lúc có lệnh của trẫm, liền động thủ bắt người!"

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Thành Thái nói: "Bệ hạ không thể được, cấm vệ là để bảo hộ cho bệ hạ, sao có thể dễ dàng phân tán?"

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu nói: "Đối phương cũng không nghĩ là trẫm ở đây đâu, mọi người không cần lo lắng. Có điều lời của

Thành tướng quân cũng có lý, như vậy thì, mười người lưu lại. cùng trăm giả làm ngục tốt nơi này. Trăm muốn xem rốt cục là ai, lại dám tới ám hại đại tướng quân của trăm!"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều chấn động. Mông Điềm kích động không nói nên lời, chỉ yên lặng nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng thở dài, lúc này mới nhẹ nhàng cởi y phục cấm vệ ra, lại trở lại lao tù của mình. Trương Cường cùng Thành Thái và Hàn Hoán vội vàng thay y phục của ngục tốt do đô úy ngục Hàm Dương vừa đưa tới.

Vừa thay xong y phục, đã nghe thấy tiếng vó ngựa truyền từ bên ngoài tới, bốn người thầm hồ một tiếng 'nguy hiểm thật! '.

Mông Điềm lúc này vẫn như ở trong mộng, khuôn mặt quen thuộc đó, vẫn là thiếu niên bất hảo khi xưa. Khác biệt duy nhất là sự tự tin cường đại của hắn, cùng với sự uy nghiêm trầm ổn chưa từng có, điều này khiến cho hắn càng có sự uy nghi hơn so với Phù Tô đã chết. Hơn nữa còn có một loại thần thái không giống người thường, khiến cho đáy lòng yên tĩnh đã lâu của Mông Điềm trở nên chấn động.

Trong lúc suy nghĩ, tiếng bước chân hỗn độn từ xa xa đã tới gần. Trương Cường lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng lui về góc tối, lạnh lùng nhìn về phía bước chân truyền tới.

Chỉ thấy khoảng ba mươi võ sĩ, dưới sự dẫn dắt của một đại hán khoảng chừng trên dưới 30 đi nhanh tới. Chỉ thấy hắn thân mình hơi béo, mặc trường bào xanh, khuôn mặt ngăm đen, hàng mi thưa thớt, cái mõm to cùng với hai nhánh râu nhỏ khiến cho người ta có cảm giác hắn như một gã con buôn.

Đang lúc Trương Cường cảm thấy hơi nghi hoặc, đã thấy đô úy ngục Hàm Dương cẩn thận tiến ra đón, chấp tay nói: "An Vinh Quân, hôm nay ngọn gió nào đưa đại nhân tới vậy? Tiểu nhân còn không kịp nghênh đón từ xa!"

Đầu lĩnh An Vinh Quân nghe thấy thế, cũng không để ý tới Lý Quân Khánh, chỉ lạnh lùng liếc nhìn đại lao tĩnh mịch, thoáng nhìn Thành Thái giả dạng ngục tốt, lạnh giọng quát: "Mông Điềm ở chỗ này?"

Lý Quân Khánh cẩn thận cười gượng nói: "Không sai, Mông tướng quân đúng là nhốt ở chỗ của tiểu nhân, ông ấy chính là tội phạm khâm mệnh nghiêm trọng của triều đình, nếu thống lĩnh muốn gặp, phải có hồ phù. tiểu nhân mới dám đưa ngài đi được."

An Vinh Quân nghe thấy thế, chột lớn tiếng quát: "Lớn mật! Dám không coi An Vinh Quân ta ra gì, người có còn muốn sống chẳng?"

Lý Quân Khánh âm thầm kêu khổ trong lòng, An Vinh Quân này chính là cháu rể của Triệu Cao, ở trong Hàm Dương cáo mượn oai hùm, ngang nhiên hoành hành, mình đúng là không thể trêu vào được. Nhưng mà hoàng thượng còn đang ở bên cạnh đó, không có hồ phù, đang đem xông vào ngục Hàm Dương chính là tội chết, mà nếu mình tự tiện cho hắn vào thì cũng là tội chết thôi."

Nghĩ đến đây, sợ tới mức cả người nhũn ra, vội ngăn ở phía trước An Vinh Quân, thấp giọng nói: "Quân thượng, nếu không có hồ phù, ty chức thật sự không thể chịu trách nhiệm được đâu!"

An Vinh Quân khinh thường hừ lạnh một tiếng, một cước đá văng Lý Quân Khánh, lấy từ trong ngực ra một khối ngọc thạch, ném lên mặt Lý Quân Khánh, quát: "Mông Điềm ở đâu, mau dẫn lão tử tới, bằng không lão tử sẽ ném đầu mày xuống hồ!"

Lý Quân Khánh run rẩy cầm miếng ngọc, thấy ở trên đó là một chiếc ấn đỏ tươi, chính là ngọc tỷ truyền quốc tượng trưng cho hoàng quyền!

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Trương Cường ở trong góc, mồ hôi lạnh chột ướt đầm áo, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lã chã chảy xuống.

An Vinh Quân nghĩ là hấn sợ mình, không khỏi cười nhẹ, khinh thường quát: "Mau dẫn lão tử đi gặp Mông Điềm!"

Lúc này, Mông Điềm ở cách hấn mấy ngục lao, lắc lắc xiềng xích trên tay, một trận tiếng kim loại đập vào nhau vang tới, chỉ nghe thấy Mông Điềm nhẹ nhàng nói: "An Vinh Quân không ở trong phủ an hưởng phú quý, lại chạy tới nơi ngục lao dơ bẩn này làm gì, chẳng lẽ là muốn ném thử tư vị ngồi tù?"

An Vinh Quân nghe thấy thế, mới phát giác ra Mông Điềm đang ở trong lao, lạnh lùng cười nói: "Mông đại tướng quân, bản tướng phụng mệnh

hoàng thượng tới thăm tướng quân, tướng quân sao còn chưa quỳ xuống tạ ơn đi?"

Mông Điềm giương mắt nhìn về phía sau An Vinh Quân, Trương Cường đang ẩn trong bóng đêm, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "An Vinh Quân thân là cận thần của hoàng đế, chẳng lẽ không biết các hạ không có hồ phù dám xông vào ngục Hàm Dương chính là tội chết?"

An Vinh Quân nghe thấy thế, sắc mặt thay đổi, đắc ý cười to: "Mông Điềm, người con mẹ nó nghĩ lão tử là hài tử ba tuổi à, còn bị người dọa hay sao? Đừng nói là cái ngục Hàm Dương này, cho dù là hoàng cung, lão tử muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đã từng sợ ai chưa?"

Mông Điềm lạnh lùng liếc nhìn An Vinh Quân kiêu ngạo, sắp xếp tấu chương mà mình đã viết, gật đầu nói: "Người đêm khuya xông vào ngục Hàm Dương, là để thăm Mông Điềm?"

An Vinh Quân khinh thường nhìn Mông Điềm ở trong lao, hồi lâu sau mới đắc ý gật đầu nói: "Không sai, không sai, phủ lệnh lo có điều gì ngoài ý muốn, cho nên mới bảo bản tướng tới xem, thực là con mẹ nó xui xẻo, hại lão tử tới giờ vẫn còn hôi thối!"

Nói xong, lấy từ trong túi ra một chiếc bình sơn son tinh tế, nắm trong tay lắc lắc, lúc này mới thâm ý sâu sắc cười nói: "Tướng quân đã lo nghĩ nhiều rồi, để tránh cho tương lai máu tươi nơi pháp trường, thân thể chia lìa, đây chính là hảo tâm của phủ lệnh, ông hãy thức thời đi!"

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Trương Cường ở trong bóng tối bỗng nhiên cười lạnh: "Triệu Cao dám dùng rượu độc sát hại đại thần, quả nhiên là to gan!"

An Vinh Quân không ngờ lại có người dám châm chọc mình, không khỏi trầm mặt xuống, đang định mở miệng quát hỏi, chỉ nghe thấy một thanh âm hét lớn: "Bắt!"

Theo thanh âm này, vô số bóng đen bỗng dừng từ trong những ngục lao tối đen lao ra như tia chớp, trường kiếm trong tay loang loáng, hơn 30 thành vệ đi theo An Vinh Quân bị 100 cấm vệ khiến cho trở tay không kịp, chưa biết chuyện gì đã chết hơn một nửa. Lúc này, một nửa số cấm vệ đã vây quanh Trương Cường cùng Hàn Hoán, còn khoảng năm tới mười người

che chở cho Mông Diêm ở trong lao, còn lại đều toàn lực xông tới những thành vệ kia. Tất cả mọi người biết rằng hoàng đế đang theo dõi, chính là cơ hội ngàn năm có một, nếu không liều mạng thể hiện thì chính là có lỗi với chính mình, cho nên ai cũng anh dũng ầu ẩu.

Lúc này, An Vinh Quân cũng đã phản ứng lại, rút trường kiếm ra, toàn lực đâm về phía Trương Cường đang đứng ở nơi bí mật gần đó! Thành Thái ở bên cạnh nào có thể để cho hắn tới gần Trương Cường, đã sớm đề phòng, lạnh giọng quát: "Mọi người hộ giá!"

Đồng thời chân điểm nhẹ, lách mình tới trước người Trương Cường, chân trái đá mạnh vào mặt An Vinh Quân. An Vinh Quân thấy trường kiếm của Thành Thái hướng về mình, nhất thời cả kinh, đang định lách mình lui về phía sau, chân phải của đối phương đã đá tới, vội vàng nhảy mạnh về sau, lúc này những cấm vệ bảo vệ bên cạnh Trương Cường đồng thời hét lớn một tiếng, hơn mười cây trường kiếm sắc bén nhất thời đâm xuyên qua thân thể hắn!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Chi Mành Treo Chuông

Lúc này, một vài tên thành vệ thấy An Vinh Quân bị loạn kiếm đâm chết, đồng thời rống to một tiếng, mạnh mẽ lao về phía Trương Cường.

Thành Thái vội vàng bảo hộ bên cạnh Trương Cường, ra lệnh cho những cấm vệ bên cạnh: "Mọi người nghe lệnh, giết, không được tha mạng một ai!"

Lời vừa nói ra, các cấm vệ tới tập hén lớn vùng trường kiếm lao về phía những thành vệ đang cầm cự. Một đạo huyết quang bắn lên, một gã sĩ binh thành vệ giờ bảo kiếm trong tay đâm về phía cấm vệ, trường kiếm vừa đâm ra, không ngờ sau lưng lại xuất hiện một gã cấm vệ khác. Hàn quang lóe lên, bảo kiếm lạnh như băng chém mạnh vào lưng thành vệ, huyết quang bắn lên cao. Tên thành vệ quay người lại, dùng chút khí lực cuối, hung hăng đâm tới cấm vệ đánh lén kia. Cấm vệ kia không nghĩ rằng hắn bị thương mà có thể làm như vậy, nhất thời tránh không kịp, bị trường kiếm của đối phương đâm trúng sườn, lão đảo lui về sau.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Trương Cường âm thầm đau lòng, những thành vệ này thực sự là vô tội, tuy rằng mình không muốn lạm sát người vô tội, nhưng mà chuyện mình bí mật vào ngục Hàm Dương là chuyện không thể tiết lộ. Tuy rằng biện pháp của Thành Thái là khó chấp nhận, nhưng mà Thành Thái làm vậy cũng là vì sự an toàn của mình, cũng không thể trách móc được, dù sao suy nghĩ của mình so với suy nghĩ ở thời đại này thì khác xa.

Nghĩ đến đây, thoáng nhìn những thi thể dưới mặt đất, nói với Lý Quân Khánh đã mặt cắt không còn hột máu: "Ghi lại tên họ những người đã chết, tương lai trăm sẽ ban thưởng cho bọn họ. Chuyện tối nay, cứ nói là binh lính thủ vệ ngục Hàm Dương ngộ thương với bọn họ, ngày mai trăm sẽ trợ cấp!"

Thành Thái nghe thấy thế, rất cảm động, không khỏi gật đầu nói: "Hoàng thượng thật nhân từ, nếu không phải bọn họ không thể không giết, mặt tướng cũng không muốn tuyệt tình như vậy, trong số bọn họ cũng có không ít người trung nghĩa!"

Lý Quân Khánh nghe thấy thế, âm thầm kêu khổ, vội vàng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu nói: "Bệ hạ, An Vinh Quân này chính là cháu rể của phủ lệnh, nếu phủ lệnh không chịu buông tha cho tiểu nhân, mong bệ hạ khai ân!"

Trương Cường thật không ngờ người này lại nhát gan như vậy, không khỏi khẽ nhíu mày nói: "Người yên tâm, trăm nhất định sẽ không để cho Triệu Cao giết người!" Nói xong, lại quay sang nói với Thành Thái ở bên cạnh: "Chúng ta lập tức hồi cung, tin tức này một khi truyền ra, Triệu Cao nhất định sẽ có động tĩnh. Thành ái khanh theo trăm vào cung, Mông tướng quân tạm thời để Hàn Hoán đưa tới phủ Thành Thái."

Quay đầu lại nhìn Mông Điềm đã biến sắc, nói: "Tướng quân tạm thời tạm lánh ở trong phủ Thành tướng quân mấy ngày, sau này trăm còn phải dựa vào tướng quân, hy vọng tướng quân hãy bảo trọng."

Nói xong, xoay người cười chiến mã Thành Thái đưa tới, nường theo bóng đêm vội vã phi về hướng cung A Phòng.

Sắc trời hơi sáng lên, một đám thành vệ vũ trang đầy đủ dưới sự dẫn dắt của Triệu Cao, vội vàng tiến tới cung A Phòng. Tiếng vó ngựa thanh thúy đánh thức cả thành cổ Hàm Dương, những thành vệ quân bắt đầu đuổi hết dân chúng vừa mới bước khỏi cửa về nhà. Hoàng thành đã bị mấy ngàn thành vệ bao vây, các quan lại cũng bị giam lỏng ở nhà, không được liên hệ với nhau, không khí vô cùng ngưng trọng lan tỏa trên bầu trời Hàm Dương, những con chim dường như cũng nhìn ra được không khí tiêu điều xung quanh cung điện, không thấy một bóng chim nào bay trên trời.

Trương Cường lẳng lặng ngồi trên giường trong tấm điện, ngóng nhìn cây nến đỏ trong đại điện, ánh lửa phập phù, lúc sáng lúc tối, giống như không nỡ buông bỏ một chút sinh cơ cuối cùng.

Trương Cường nhin không được thở dài một hơi, lại nhìn về phía sau, Triệu Yên đang yên lặng ngồi phía sau Trương Cường, ngón tay mảnh khảnh hồi hộp bấu vào gối, nhìn chăm chăm vào đại điện trống rỗng. Một vài nội thị đặng đặng sát khí đứng ở trong góc, lạnh lùng nhìn từng ngõ ngách trong đại điện.

Lệ Cơ hồi hộp kéo tay Triệu Yên, không ngừng nhìn lên bầu trời đầy sương mù bên ngoài điện.

Trương Cường hít một hơi thật sâu, quay đầu lại nhìn Triệu Yên sắc mặt tái nhợt, cùng với Lệ Cơ khuôn mặt không còn chút huyết sắc, nhin không được đau lòng nói: "Yên nhi, Lệ phi, các nàng về đi, trăm không việc gì đâu, các nàng cứ yên tâm là được."

Triệu Yên ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ lên, gắng gượng lắc đầu nói: "Bệ hạ, Thành tướng quân vẫn thủ bên ngoài điện, Triệu Yên muốn được ở bên bệ hạ."

Lệ Cơ nghe thấy thế, vội ngồi thẳng dậy, lắc đầu nói: "Bệ hạ, Lệ Cơ chỉ cần ở bên bệ hạ, việc gì cũng không sợ!"

Trương Cường cười gượng, khẽ lắc đầu thở dài: "Các nàng đừng nên liên lụy vào, trăm không muốn các nàng phải chịu thương tổn!"

Triệu Yên nghe thấy thế, thân thể mềm mại hơi chấn động, kinh ngạc nhìn Trương Cường. Nàng không ngờ rằng thiên tử một quốc gia, vào thời khắc nguy hiểm vẫn còn quan tâm tới những nữ tử nhu nhược trong cung, ở cái thời đại mà nữ tử chỉ như tài sản này, chuyện một vị quân vương vào thời khắc nguy nan còn suy xét cho phi tần, đây là chuyện mà Triệu Yên chưa từng ngờ tới. Nhất thời trăm mối ngổn ngang, chỉ cảm thấy mắt hơi mờ hồ, nước mắt rớt cuộc không khống chế được chảy ra. Nàng hơi kinh hãi, vội nâng tay lau nước mắt, vào thời khắc này, nàng không muốn Trương Cường phải lo lắng cho mình.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân quen thuộc truyền tới từ ngoài điện, ba người trong điện đồng loạt căng thẳng, nhìn lên, chỉ thấy một thân ảnh

quen thuộc đang đi về phía Trương Cường, đó là thống lĩnh cấm vệ Thành Thái!

Trương Cường hồi hộp nhìn Thành Thái thần sắc ngưng trọng, lúc này mới phát giác ra hai vị mỹ nhân cũng đã sớm hồi hộp, hơi rung mình một cái, cố tình làm ra bộ dáng như không có việc gì, dùng sức vỗ nhẹ lên kiêu đồn của Lê Cơ, nhẹ giọng cười nói: "Được rồi, chuyện nào có nghiêm trọng đến như vậy, hơn nữa, trong tay trẫm còn có tới ba ngàn cấm vệ, Triệu Cao không dám xằng bậy đâu."

Thấy hân thoải mái, Triệu Yên cũng hơi thả lỏng một chút, nhẹ nhàng gật đầu: "Như vậy thì tốt, may mà bệ hạ tính toán từ trước, đã dời Lý An khỏi Hàm Dương."

Trương Cường lúc này đang lạnh lùng nhìn về phía Thành Thái, trước mắt lịch sử đã không còn là lịch sử như mình đã biết, sự hỗn loạn khiến người ta cảm thấy xa lạ. Để tiếp tục sống sót, mình chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi!

Trong lúc suy nghĩ, Thành Thái đã nhanh chóng tới trước mặt Trương Cường, vẻ mặt nghiêm túc quỳ một gối xuống, giọng khàn khàn nói: "Bệ hạ, Triệu Cao dẫn theo một ngàn thành vệ, đang đi tới cung A Phòng, chỉ sợ là không có ý tốt!"

"Hà!" Triệu Yên cùng Lê Cơ nghe thấy thế đều không khỏi hoảng sợ hô lên. Nghĩ tới những lời của Trương Cường nói với mình đêm đó, Lê Cơ lại cảm thấy lạnh thấu xương, mồ hôi lạnh nhất thời thấm đẫm cả y phục.

Trương Cường nghe thấy thế, quay đầu lại trấn định Triệu Yên cùng Lê Cơ: "Đừng sợ, trẫm ở đây, tuyệt đối không để ai làm hại các nàng đâu."

Nói xong, quay lại gật đầu với Thành Thái, nói: "Người nói là Triệu Cao hiện giờ mang theo một ngàn thành vệ, đã tới cung A Phòng rồi?"

Thành Thái nghe thấy thế, lo lắng nói: "Bệ hạ, mặt tướng cảm thấy rằng Triệu Cao lần này đến là không có hảo ý, bệ hạ cần phải đề phòng!"

Trương Cường gật đầu nói: "Bảo những nội thị sẵn sàng nghe phân phó, những người hầu hạ nơi này nếu không có mệnh lệnh của trẫm cũng không được tự tiện tiến vào, nếu không, giết không tha!"

Nói tới đây, hân lạnh lùng liếc nhìn khoảng sân trống trải trước tầm điện, nói nhẹ: "Triệu Cao còn chưa lấy được hồ phù điều động 30 vạn đại quân, lão ta tuyệt đối sẽ không động thủ trong tình không cấm vệ đang không nằm trong sự khống chế của lão. Lão đã nhịn nhiều năm như vậy, sẽ không để ý tới mấy ngày ngắn ngủi đâu, các người cứ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không cần quá hồi hộp."

Thành Thái nghe thấy thế, thấy cũng có lý, nhưng vẫn không yên lòng nói: "Bệ hạ, mặt tướng cảm thấy rằng, vẫn nên cấm Triệu Cao tiến cung là tốt nhất..."

Trương Cường nghe thấy thế, lắc đầu nói: "Các người cứ bố trí xong rồi ra ngoài đi, trẫm cứ ở đây tự mình gặp Triệu Cao. Tin tức từ bên Chương Hàm chưa về, trẫm còn chưa thể động thủ. Các người cứ yên tâm, trẫm chẳng lẽ không biết sinh mạng quý giá ra sao? Chuyện không nắm chắc trẫm nhất định sẽ không làm."

Nhìn ánh mắt kiên định của Trương Cường, Thành Thái muốn nói lại thôi, quỳ xuống nói: "Một khi đã như vậy, vi thần sẽ ở lại đây để bảo vệ hoàng thượng, nếu không vi thần thực sự không yên lòng!"

Trương Cường thầm than một tiếng, yên lặng gật đầu, xoay người ngồi lên giường, thở dài một hơi, lẳng lặng chờ Triệu Cao đến.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Thăng Quan Tiến Chức

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào tấm điện, Triệu Cao mặc áo choàng màu đen, đầu đội khăn đen, cưỡi một con chiến mã cũng màu đen, chậm rãi đi vào cung A Phòng, cấm vệ phụ trách bảo vệ bên ngoài tấm điện của Trương Cường nhìn thấy Triệu Cao tới từ xa xa, lạnh lùng nói: "Trong cấm cung, kẻ nào dám cưỡi ngựa tự ý xông vào?"

Triệu Cao xoay người xuống ngựa, âm trầm nhìn về phía tấm điện, cũng không để ý tới những binh lính đó. Trước tấm điện, Hàn Hoán vẻ mặt bình tĩnh ra đón, cúi đầu cười nói: "Phủ lệnh hôm nay tiến cung sớm như vậy là có việc gì? Tối hôm qua bệ hạ ngủ muộn, lúc này còn chưa dậy, để nô tài thông báo cho ngài."

Triệu Cao cười lạnh, xanh mặt, đang định mở mồm, đã nghe thấy tiếng cười của Trương Cường bỗng nhiên truyền đến từ trong điện: "Phủ lệnh tiến cung gặp trăm sớm như vậy, là có việc gì?"

Theo thanh âm quen thuộc này, Trương Cường mặc áo dài đen, còn hơi ngái ngủ bước ra từ trong điện, Lệ Cơ đi ở bên cạnh đang cầm theo một chiếc áo choàng tím quàng lên vai hăn.

Triệu Cao nghe thấy thế, vội quỳ xuống đất, trầm giọng nói: "Bệ hạ, người nhà lão nô hôm qua bị người sát hại ở ngục Hàm Dương, xin bệ hạ làm chủ cho lão nô!"

Trương Cường lười biếng đuổi người, miễn cưỡng đi vào trong điện, lười biếng nói: "Là kẻ nào mà to gan như vậy, dám kiếm chuyện với người nhà phủ lệnh?"

Triệu Cao không đợi cho Trương Cường ngồi xuống ngự tọa, đã tiến lên một bước, nghiêng rằng nói: "Đô úy ngục Hàm Dương không ngờ là không coi lão nô ra gì, nhất định là có người sau lưng xúi giục, xin bệ hạ làm chủ cho lão nô!"

Trương Cường nghe thấy thế, vừa tiếp nhận trà nóng của cung nữ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới gật đầu nói: "Lời của phủ lệnh nói cũng có lý, như vậy đi, phủ lệnh cứ dựa theo pháp luật mà xử trí đô úy cai ngục Hàm Dương đó đi."

Nói tới đây, thâm ý sâu sắc liếc nhìn Triệu Cao, gật đầu nói: "Không biết người chết là gì với phủ lệnh?"

Triệu Cao nghe thấy thế thì biến sắc, đau lòng nói: "Không gạt hoàng thượng, người chết chính là cháu rể của lão nô! Đáng thương thay cho muội muội của lão nô chỉ có một đứa con rể, hiện giờ không ngờ lại chết không minh bạch như vậy, lão nô biết ăn nói ra sao với người nhà đây, bệ hạ ời!"

Trương Cường âm thầm cười lạnh, thầm nghĩ: cháu rể ông là do ta giết, trẫm còn muốn giết cả nhà ông đó, đcm, đã ngu còn thích tỏ ra nguy hiểm!

Nhúu nhúu mày, Trương Cường gật đầu nói: "Không biết phủ lệnh đại nhân dẫn theo nhiều người tiến cung vậy, chẳng lẽ là vì chuyện này?"

Triệu Cao nghe thấy thế, biến sắc, do dự liếc nhìn Trương Cường, lúc này mới quỳ mạnh xuống đất, liên tục dập đầu nói: "Lão nô thực có lỗi với bệ hạ, xin bệ hạ cứ xử trí nặng tay!"

Trương Cường hơi không rõ ý đồ của lão, đành phải bất đắc dĩ gật đầu nói: "Phủ lệnh sao lại nói vậy? Lòng trung của phủ lệnh trẫm luôn luôn biết rõ, sao có thể trách tội phủ lệnh chứ, phủ lệnh đừng nôn nóng, mau mau đứng lên!"

Nói xong, tiến lên một bước, nâng Triệu Cao dậy, liên mồm nói: "Phủ lệnh mau nói đi, trẫm sẽ không trách tội đâu!"

Triệu Cao nghe thấy thế, lúc này mới run rẩy đứng dậy nói: "Bệ hạ, lão nô dẫn thành vệ vào cung A Phòng, thật ra là bởi vì..."

Lão vừa mới nói tới đây, đã nghe thấy ngoài điện truyền tới thanh âm quen thuộc của Thành Thái: "Bệ hạ, đô úy ngục Hàm Dương báo lại, tội

thần Mông Diễm đã bị một tên đạo tặc giả dạng thành vệ, cầm trong tay chiếu thư giả cứu ra ngoài. Hẳn ta hiện đang ở ngoài điện chờ bệ hạ xử trí!"

Trương Cường nghe thấy thế, giận tím mặt, lớn tiếng quát: "Gọi đô úy ngục Hàm Dương lẫn ra đây, một đám phế vật, đường đường ngục Hàm Dương, mà lại dễ dàng để trọng phạm được cứu ra như vậy! Người đâu, mang phế vật đó vào đây!"

Vừa dứt lời, đô úy ngục Hàm Dương Lý Quân Khánh đã lộn nhào đi vào, quỳ trên mặt đất run giọng nói: "Tiểu nhân Lý Quân Khánh khấu kiến bệ hạ, bệ hạ tha mạng, thật sự không phải tiểu nhân cố ý để trọng phạm bỏ trốn, mà bởi vì kẻ đó cầm trong tay chiếu thư của bệ hạ, tiểu nhân không dám không theo!"

Trương Cường tức giận đến mức một cước đá bay Lý Quân Khánh, lạnh lùng nói: "Người bỏ bê nhiệm vụ, coi sự tín nhiệm của trẫm như trò đùa, để trọng phạm quốc gia bỏ chạy, người có biết người phạm tội gì không?"

Lý Quân Khánh tuyệt vọng quỳ rạp trên mặt đất, khóc rống lên nói: "Bệ hạ, thần thật sự đáng chết, chỉ cầu bệ hạ buông tha cho thể nhi lão mẫu của tiểu nhân!"

Trương Cường nghe thấy thế, hít sâu một hơi, nhìn ánh mặt trời sáng rực ở ngoài điện, chậm rãi nói với Thành Thái: "Miễn tất cả tước vị của đô úy ngục Hàm Dương, áp nhập tử lao, chờ vụ án điều tra xong sẽ xử trí."

Thành Thái lập tức đáp lời, gọi hai gã cấm vệ dẫn Lý Quân Khánh mặt không còn chút máu đi.

Bình phục lại cảm xúc, Trương Cường quay đầu sang gật đầu với Triệu Cao mặt đang ủ dột: "Phủ lệnh vừa rồi định nói gì? Đúng rồi, trẫm cũng đã phân phó, mấy ngày nữa sẽ chính thức sắc phong Lệ Cơ là Lệ phi. Lần trước phủ lệnh cho đưa tới cho trẫm một mỹ nhân có tên là Nhu nhi đúng không, trẫm cũng phong cho nàng ấy là mỹ nhân, hết thấy đại lễ, còn phải làm phiên phủ lệnh!"

Triệu Cao nghe thấy thế, mặt không còn chút máu gật đầu nói: "Bệ hạ... lão nô... lần này tùy tiện dẫn thành vệ tiến cung, thật sự tội không thể tha, xin bệ hạ giáng tội!"

Đêm qua sau khi lão biết được An Vinh Quân ở ngục Hàm Dương bị đao tặc không rõ thân phận sát hại, lão lập tức nghĩ ngay tới hoàng đế đang có hành vi càng lúc càng khả nghi. Dù sao, trước mắt ở thành Hàm Dương, trừ bỏ hoàng đế, không ai dám công nhiên đối kháng với lão, bởi vì lão lo sợ bị hoàng đế tiên hạ thủ vi cường, cho nên mới dẫn thành vệ tới cung A Phòng để tìm hiểu sự thật.

Nhưng lại bị Thành Thái quấy rối, khiến cho kế hoạch ban đầu bị nhiễu loạn, khiến cho Triệu Cao giận tới mức chỉ có thể cắn răng chửi thề, về sau nhất định phải băm thây vạn đoạn Thành Thái!

Đối mặt với câu hỏi của Trương Cường, trước khi Thành Thái xuất hiện, Triệu Cao cực kỳ nắm chắc có thể trước mặt hoàng đế đổ tất cả tội lỗi lên người đô úy nhỏ của ngục Hàm Dương kia. Mà bây giờ, đột nhiên, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía mình, không khỏi sợ tới mức hai chân mềm nhũn, lại quỳ rạp xuống đất, rưng rưng khóc nói: "Hoàng thượng, lão nô... thật sự là vì an toàn của bệ hạ, cho nên mới..."

Trương Cường lại ngồi về ngự tọa của mình, lơ đãng gật đầu nói: "Phủ lệnh đừng sợ, trẫm biết phủ lệnh luôn trung thành và tận tâm, lần này chắc chỉ là hiểu lầm thôi, cho nên trẫm sẽ phái người đích thân đi điều tra việc này, về phần Mông Diêm, trẫm sẽ lập tức hạ chỉ truy nã, không sợ hã có thể chạy ra khỏi Hàm Dương!"

Nói xong, quay đầu lại phân phó với Hàn Hoán: "Người lập chỉ cho trẫm, lệnh cho toàn thành một khi phát hiện ra kẻ khả nghi thì bắt ngay lập tức!"

Hàn Hoán cẩn thận nói: "Bệ hạ, Nhu mỹ nhân thân thể không khỏe, thái y cũng đã tới thăm hỏi, bệ hạ có tới hay không?"

Trương Cường thoáng nhìn Triệu Cao thần sắc đang buồn bực, thầm cười, nghiêm mặt nói: "Không biết trong nhà phủ lệnh còn có thân nhân nào?"

Triệu Cao giờ vẫn chưa đoán ra được ý đồ của Trương Cường, vội gắng gượng nói: "Lão nô chỉ có một nữ nhi, đã gả làm vợ cho Tín Dương hầu Diêm Nhạc, trong nhà còn có một huynh trưởng nữa."

Trương Cường nghe thấy thế không khỏi hơi kinh ngạc, không ngờ một hoạn quan như Triệu Cao lại có thể có con gái, trong lòng tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không dám biểu lộ, đành phải gặng gượng không chế tâm tư, gật đầu thờ dài với Triệu Cao: "Phủ lệnh đã hầu hạ bên cạnh tiên hoàng và trăm hơn 30 năm, thật sự là công lao vô cùng to lớn, khiến cho một ít kẻ khó tránh khỏi tâm sinh đổ kỵ, cho nên mới có một vài lời đồn đại không hay. Trẫm hy vọng phủ lệnh đừng để trong lòng, tiếp tục để ý triều chính cho trẫm."

Triệu Cao nghe thấy thế, không thấy có chỗ nào khả nghi, liền vội vàng tạ ơn. Trương Cường bước lên một bước, nhẹ nhàng nâng lão dậy, gật đầu nói: "Từ hôm nay, trẫm chính thức sắc phong cho phủ lệnh làm An Quốc hầu, thực tấp mười vạn tạ!"

(chả hiểu thực ấp là cái gì, chắc có liên quan tới lương thực thực phẩm)

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Chỉ Hươu Bảo Ngựa

Ngày hè tháng bảy, thời tiết nóng nực vẫn chưa có dấu hiệu biến mất, mặt trời chói chang nhô lên cao, khắp nơi đều chói lọi, khiến cho người ta không thể tránh khỏi hơi choáng váng. Trong đại điện, Trương Cường khổ sở ngồi trên giường lạnh, trong lòng nhớ xô đa ướp lạnh và điều hòa nhiệt độ vô cùng tận. Cái nóng khiến cho cả người lười biếng chẳng muốn nhúc nhích tí nào nữa. Trương Cường chỉ mặc một bộ y phục tơ tằm mỏng, hai cung nữ ở bên cạnh cầm chiếc quạt tròn đường kính chừng một thước, ra sức phe phẩy. Trên hai cây quạt là hình kim long bay múa, theo động tác lên xuống của quạt, giống như lúc nào cũng có thể bay thẳng lên bầu trời.

Đang lúc buồn bực, chợt nghe thấy ngoài điện truyền tới tiếng bước chân quen thuộc. Tiếng hô của nội thị lạnh lạnh truyền vào: "An Quốc hầu, phủ lệnh Triệu Cao kiến giá!"

Trương Cường mới ngồi thẳng dậy, Triệu Cao đã nhanh chóng đi vào điện, kích động nói: "Bệ hạ, lão nô muốn bệ hạ xem một vật rất hiếm có, bệ hạ nhất định sẽ thấy thú vị, để giảm nỗi phiền muộn trong cung."

Trương Cường nghe thấy thế thì hứng thú gật đầu cười nói: "Là thứ gì vậy, khó có thứ gì mà phủ lệnh chưa từng thấy qua."

Triệu Cao tiến lên một bước, khom người nói: "Đại Uyên ở Tây Vực đưa tới một con ngựa hiếm, hiện giờ đang đặt ở thượng lâm uyển, lão nô mời bệ hạ tới thưởng thức cùng các quan lại."

Trương Cường nghe thấy thế thì chấn động mạnh, trong lòng bỗng nhớ tới câu chuyện 'Chỉ hươu bảo ngựa' nổi tiếng trong lịch sử, không khỏi hơi

rung động, hồi lâu mới kiệt lực khống chế được tâm tình của mình, âm thầm cảnh giác. Xem ra Triệu Cao đã muốn động thủ rồi, may mà kế sách 'Chỉ hươu bảo ngựa' này mình đã sớm biết, không đến mức bị làm cho trở tay không kịp.

Nghĩ đến đây, giả ý vui vẻ đi tới. Nhìn thấy kiệu của Trương Cường tới, Lý Tư cùng với chúng quan viên phía sau cùng nhanh chóng tới nghênh đón, cùng hô lên: "Bệ hạ!"

Nói xong, liền định tới tấp quỳ xuống hành lễ, Trương Cường vội vàng xua tay nói: "Hôm nay cũng không phải họp triều, các khanh không phải đa lễ, mau mau đứng lên đi!"

Lý Tư đã chờ đợi lâu, mồ hôi chảy đầm đìa. Mặc dù nội thị đã đưa tới nước trà giải nhiệt, nhưng dù sao cũng là một lão nhân trên 70 tuổi, chỉ cảm thấy cả người uể oải như muốn ngất. Phải vất vả lắm mới thấy Trương Cường tới, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi trở lại chiếc giường nhỏ mà nội thị mang tới cho ông, vô lực chấp tay nói với Trương Cường: "Bệ hạ, thân thể cự thần không khỏe, thực lòng..."

Trương Cường gật đầu nói: "Thừa tướng không cần đa lễ, trẫm không để ý đâu."

Nói xong, âm thầm cười lạnh, xốc lại tinh thần, làm bộ dáng ngạc nhiên, nhìn xung quanh một hồi, lúc này mới kinh ngạc nói: "Phủ lệnh không phải muốn cho trẫm xem ngựa hiếm ở Tây Vực sao? Sao lại tới lộc uyển xem, chúng ta lẽ ra phải tới chuồng ngựa chứ?"

Triệu Cao mỉm cười, chỉ vào một con hươu sao xa xa trong lộc uyển, gật đầu nói: "Bệ hạ mời xem, đó chính là ngựa hiếm Tây Vực!"

Trương Cường cố nén cười, ra vẻ kinh ngạc nói: "Đây rõ ràng là một con hươu sao, đâu có phải ngựa hiếm, phủ lệnh hay là bị kẻ khác lừa rồi?"

Triệu Cao thầm cười nhẹ, lạnh lùng liếc nhìn mười mấy quan viên gần đó, khẽ gật đầu nói: "Lão nô rõ ràng thấy đó là con ngựa, không hiểu sao bệ hạ lại thấy là hươu nhỉ?"

Lúc này, Tín Dương hầu liền gật đầu nói: "Quả thật là ngựa hiếm khó gặp! Hoàng thượng có được con ngựa hiếm này đúng là trời giáng điềm lành, vi thần chúc mừng bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!"

Vài tên đại thần vây quanh Triệu Cao lập tức phụ họa theo: "Chúc mừng bệ hạ được diễm lành, Đại Tần ta nhất định có thể uy chấn thiên hạ!"

Lúc này, Lý Tư dù thân thể mệt nhọc, cũng cố đứng dậy nhìn con hươu sao, lạnh lùng nói: "Lão phu thấy rõ ràng chỉ là một con hươu sao bình thường, sao lại bảo là ngựa hiếm được, thật là trò đùa cho thiên hạ!"

Triệu Cao cười lạnh, khinh thường gật đầu nói: "Trong hai người chúng ta tất có một kẻ nói dối, không bằng để cho mọi người ở đây cùng nhìn, xem là hươu hay là ngựa?"

Lý Tư nghe thấy thế thì hừ lạnh một tiếng: "Ai nhìn thấy là hươu thì đứng sau lưng lão phu, nếu dám lừa gạt hoàng thượng, sẽ trị tội thật nặng!"

Lão vừa dứt lời, đã thấy một gã trung niên khoảng chừng trên dưới ba mươi, khuôn mặt trắng, có ba sợi râu dài tiến lên nói: "Vi thần Vũ Uy hầu xác định đây chính là một con ngựa!"

An Nhạc hầu Diêm Nhạc cũng hòa theo Triệu Cao tiến lên nói: "Vi thần cũng thấy thật là một con ngựa!"

Lập tức, cùng với Vũ Uy hầu đứng ở phía sau lưng Triệu Cao, đặc ý nhìn Lý Tư đang sắc mặt âm trầm. Lúc này, mười mấy quan viên còn lại do dự một hồi, rồi cũng đi tới chỗ Triệu Cao, ở sau Lý Tư, trừ bỏ gia nhân và mấy tên hầu, cũng chẳng có mấy người lưu lại!

Trương Cường cố nén lửa giận trong lòng, khẽ gật đầu nói: "Trẫm thấy rõ ràng là một con hươu sao, không ngờ các khanh lại đều thấy là con ngựa, thật sự là kinh ngạc, không biết là do mắt trẫm có tật, hay là mắt các khanh có tật? Thôi quên đi, phủ lệnh cùng thừa tướng đều là những đại thần trung thành nhất Đại Tần ta, không thể vì một con súc sinh mà làm tổn thương hòa khí được. Được rồi, được rồi, trẫm còn phải hồi cùng xem ca múa với mỹ nhân, hai vị cứ về đi."

Lý Tư nghe thấy thế, vừa bực vừa giận trầm giọng nói: "Bệ hạ, đó rõ ràng là một con hươu, Triệu Cao không biết phân biệt phải trái, thật là ti tiện vô liêm sỉ!"

Triệu Cao cười lạnh nói: "Bệ hạ luôn luôn tín nhiệm thừa tướng, lão nô cũng không dám ly gián tình cảm quân thần, chỉ có điều hiện giờ chiến sự tiền phương quan trọng, lão nô cũng không dám dối gạt hoàng thượng!"

Trương Cường nghe thấy thế không khỏi hơi kỳ quái, xem ra Triệu Cao làm vậy tựa hồ là muốn chữa mọi mũi mâu lên Lý Tư, hay là lão ta còn có độc kế gì khác?

Nghĩ tới đây, trong lòng cả kinh, gần đây mọi kế hoạch đều có trọng điểm là bảo vệ mình, nhưng không ngờ Triệu Cao lại động thủ với Lý Tư trước.

Trong lúc suy nghĩ, đã thấy Lý Tư do phải gắng sức kiềm chế tâm trạng phần nộ, thân mình run rẩy, quỳ mạnh xuống đất, đau khổ nói: "Bệ hạ, lòng trung thành của cữu thần có trời đất chứng giám, bệ hạ không thể vì những lời gièm pha mà sai lầm được."

"Lòng trung thành?" Triệu Cao khinh thường cười lạnh, lấy từ trong lòng ra một miếng vải lụa trắng đầy chữ viết, cung kính đưa lên cho Trương Cường, nói: "Bệ hạ, đây là mật tín viết tay của Lý Tư gửi cho thủ lĩnh thổ phỉ Ngô Quảng, chính là ước định cho con trai của Lý Tư là Lý Do làm quận thủ ở Tam Xuyên, khi Trần Thắng làm loạn tới sẽ không tích cực trấn áp, cũng ước định sau khi phản tặc giành được Hí Dương, sẽ hơi tạm dừng. Lý Tư sẽ ở trên triều lôi kéo bè phái, sau đó mượn danh chiêu hàng, bình định thiên hạ, phản quân lúc đó sẽ lập thừa tướng làm hoàng đế!"

Nói xong, không để cho Lý Tư kịp mở miệng, liền khóc rống lên nói: "Hoàng thượng, Lý Tư không ngờ lại không để ý tới ơn tri ngộ của tiên hoàng, dám rắp tâm cướp giang sơn Đại Tần ta. Hoàng thượng, lão nô hôm nay dù chết cũng phải can gián, làm cho rõ bộ mặt thật của Lý Tư."

Lý Tư lúc này bất ngờ không kịp phòng bị, hoàn toàn không dự đoán được Triệu Cao sẽ phát động với mình, không khỏi vừa vội vừa giận, cả người run lên nói: "Bệ hạ, vi thần luôn một lòng trung, dốc hết tâm huyết cho Đại Tần, tâm huyết cả đời như vậy, sao có thể cấu kết với phản quân? Bệ hạ tuyệt đối phải điều tra rõ a!"

Không để cho Trương Cường mở miệng, Triệu Cao đã cười lạnh nói: "Lão phu cũng chẳng muốn so đo với người, bức thư này đã bị bản hầu chặn được, mà Lý An ở Hàm Cốc quan xa xôi cũng đã sớm biết, tính toán của người chỉ sợ là thất bại rồi!"

Nói xong, ngang nhiên đứng dậy, cúi người hành lễ với Trương Cường, nói: "Bệ hạ, Lý Tư tuy rằng trước kia đúng là trung thành với Đại Tần ta, nhưng như thế không có nghĩa là ông ta sẽ trung thành mãi mãi, càng không biết được có trung thành với bệ hạ hay không. Những gì người này làm, đều chỉ vì tư lợi bản thân mà thôi! Ngày đó tiên hoàng nghe nói công tử Hàn Phi nước Hàn là nhân tài hiếm có, sai người mời Hàn công tử tới Hàm Dương, lại bị thừa tướng gièm pha hãm hại, hạ nhập tử lao. Đáng tiếc khi bản hầu biết được tin bẩm báo lên Thủy Hoàng thì Hàn công tử đã sớm bệnh chết trong tù. Thủy Hoàng vì nghĩ Hàn công tử cũng đã chết, Lý Tư lại có năng lực nên mới miễn đi tội này, không truy cứu nữa."

Nói tới đây, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trương Cường, ngạo nghễ nói: "Lý Tư loại người không để ý tới tình cảm đồng môn, vì lợi ích của riêng mình mà hãm hại người khác thật là khiến người ta cười chê. Loại tiểu nhân chỉ biết nghĩ cho bản thân này sao lại không có khả năng bán đứng quốc gia chứ? Triệu Cao ta tuy xuất thân hèn mọn nhưng cũng biết trung nghĩa! Uống cho Lý Tư thân là thừa tướng. Xin bệ hạ hãy tru di tội thần phản bội này."

Trương Cường thật không ngờ Triệu Cao lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nói ra chuyện ít người biết nhất của Lý Tư ra. Tuy rằng nói Lý Tư phản quốc không khỏi khiến người ta khó tin, chỉ có điều sau khi người ta nghe nói Hàn Phi chết là do Lý Tư hãm hại, thì tia cảm thông với ông ta cũng không còn sót lại chút nào!

Lúc này, nhìn thấy vẻ trầm mặc của Trương Cường, những quan viên đứng bên cạnh Lý Tư đều trầm mặc, mà những quần thần đứng đằng sau Triệu Cao đều cười lạnh trách cứ Lý Tư bất trung bất nghĩa. Chuyện Lý Tư hại chết Hàn Phi là có thật, cho dù có muốn cãi lại, cũng không thể lảng tránh sự thực này, nhất thời á khẩu không nói nên lời, tuyệt vọng ngã xuống đất.

Tín Dương hầu vẻ mặt nghiêm túc đi tới, cung kính nói với Trương Cường: "Bệ hạ, tội phản quốc như vậy thật sự không nhỏ, vì thần cảm thấy rằng phải để phủ lệnh tự thân xử án, mới có thể tìm ra được chân tướng."

Trương Cường thoáng nhìn Lý Tư đang co quắp trên mặt đất, cũng cảm thấy rất chán ghét. Đương nhiên, hắn cũng biết rõ kết cục bi thảm của Lý Tư, cho nên lúc này cũng muốn vãn hồi cho ông ta một cái mạng, nhưng lại chẳng tìm ra được lí do nào thích hợp. Tội phản quốc, cùng với mưu đồ soán vị, đều là những tử tội không thể đặc xá. Là hoàng đế như hắn nhiều nhất chỉ có thể ban cho ông ta một cái chết có thể diện, hưởng chi, trước mắt, bàn cờ còn chưa tới phiên mình đánh. Cho dù là phái người khác xử án thì cũng không thoát khỏi mưu kế của Triệu Cao.

Nghĩ đến đây, không khỏi chán ghét gật đầu nói: "Vụ án này liền giao cho phủ lệnh tự mình tra rõ đi, trẫm nghe kết quả là được rồi!"

Lý Tư nghe thấy vậy, giãy dụa hét lớn: "Bệ hạ, Lý Tư tuy rằng bất nghĩa, nhưng tuyệt đối không bất trung! Bệ hạ!"

Tiếng hô thảm thiết của ông còn chưa dứt, Triệu Cao đã lạnh lùng quát với cấm vệ: "Áp vào tử lao cho ta, bản hầu sẽ thẩm vấn tỉ mỉ!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 37

Lý Tư Chết

Năm đầu Tân Nhị Thế, tháng tám, thời tiết nóng bức đã dần dần bị gió bắc thổi bay, khí trời hơi lạnh lên, trong đại điện cũng đã bắt đầu cảm thấy mát mẻ, phải mặc nhiều y phục hơn.

Trương Cường vỗ nhẹ vào kiều đồn của mỹ nhân đang ngủ trong lòng ngực, lại xoa bóp ngọc ngũ tuyết bạch một hồi, mới thấp giọng cười nói: "Mỹ nhân, rời giường thôi!"

Lệ Cơ nghe thấy thế, chợt tỉnh lại từ giấc mộng, nhìn thấy Trương Cường cũng đã đứng dậy, vội hoảng loạn nói: "Nô tì đáng chết, không hầu hạ bệ hạ đứng dậy..."

Trương Cường nhìn mỹ nhân trước mắt bộ dạng chưa tỉnh ngủ, trên cái gáy tuyết trắng còn lưu lại dấu vết đêm qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ý xuân vẫn còn chưa rút, nhịn không được thở dài một tiếng, hôn một cái thật sâu vào bờ môi béo mạp đó. Lệ Cơ đang định đứng dậy bị cái hôn này làm cho cả người mềm nhũn, yêu kiều hô một tiếng, mềm nhẹ ngã vào lòng Trương Cường.

Lúc này, từ ngoài trường truyền tới tiếng bước chân của Hàn Hoán. Trương Cường chợt động trong lòng, biết Hàn Hoán nhất định là có chuyện quan trọng muốn bẩm tấu với mình, nếu không sẽ không trong trường hợp chưa có mệnh lệnh của mình mà tới đây.

Vừa vào cung nữ hầu hạ mình mặc quần áo, vừa hỏi Hàn Hoán ở sau trường: "Có chuyện gì sao?"

Hàn Hoán thấp giọng nói: "Bệ hạ, Thành Thái tướng quân cầu kiến!"

Mấy loại y phục cổ đại này thật là không dễ mặc, khiến cho một kẻ lơ ngơ đi vào thời đại này như hẳn cảm thấy cực kỳ không thích ứng. Khiến cho hẳn hoài niệm nhất vẫn là quả đầu đỉnh thời quân nhân, nào có giống hiện giờ, chải cái đầu cũng mất nửa giờ, lại còn mặc quần áo rửa mặt, cái chuyện ngày xưa chỉ mất ba phút giờ mất cả tiếng mới xong. Có điều cuộc sống ở đây cũng chậm chạp hơn so với thế kỷ 21 nhiều, mình cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục, cố thích ứng với thế giới cổ đại xa xôi này thôi.

Trong lúc suy nghĩ, trông thấy Thành Thái đứng xa xa nơi cửa điện, vẻ mặt cung kính chờ mình, không khỏi lắc đầu theo bản năng, dứt bỏ mấy cái chuyện lung tung suy nghĩ không đâu, đi tới ngồi lên giường, gật đầu với Thành Thái nói: "Chẳng lẽ tiền phương có biến?"

Thành Thái mắt sáng ngồi nhìn Trương Cường, trong ánh mắt che giấu không được vui sướng cùng hưng phấn, nghe thấy Trương Cường hỏi, không khỏi vội chớp tay nói: "Bệ hạ, tiền phương truyền đến tin chiến thắng, Chương tướng quân đã suất lĩnh 60 vạn đại quân, đánh lui toàn bộ 20 vạn đạo tặc bao vây Hàm Cốc quan, hiện giờ đang đuổi theo tàn quân của đạo tặc, Hí Dương cũng đã đoạt lại được!"

Trương Cường nghe thấy thế thì vui mừng quá đỗi, vốn dựa theo phỏng đoán của hẳn, khởi nghĩa Trần Thắng Ngô Quảng chắc phải tới tháng 12 mới có thể tiêu diệt được, không thể tưởng được chiến báo lại tới sớm hơn so với lịch sử tới gần nửa năm. Hòn đá đặt trong lòng cuối cùng cũng rớt xuống, mình đã có thể đặt toàn bộ tinh lực lên Triệu Cao.

Nghĩ đến đây, kinh hỉ nói: "Không tồi, không tồi! Chương Hàm quả nhiên không phụ kỳ vọng của trẫm, trẫm phải thưởng cho hẳn thật lớn mới được!"

Lúc này, Thành Thái hơi ngập ngừng nói: "Bệ hạ, Chương tướng quân hồi báo, Võ Hoài quân Lý An, trong trận chiến tranh đoạt Hí Dương với tặc quân bất hạnh chết trận, đã hi sinh vì quốc gia!"

Trương Cường nghe thấy thế, quay đầu nhìn Thành Thái, mắt chớp sáng, mới nhẹ nhàng gật đầu nói: "Không tồi! Không tồi! Hay cho một thân hi sinh vì quốc gia! Quả nhiên là mãnh tướng của Đại Tần ta, không cô phụ cho nỗi khổ tâm của trẫm a!"

Thành Thái nghe thấy thế, gắng gượng kiềm chế tâm tình hưng phấn, liếc nhìn hơn mười nội thị đứng cúi đầu trong đại điện, nén cười gật đầu nói: "Đúng vậy, tướng quân một lòng vì nước, thật sự khiến người ta cảm động!"

Trương Cường nghe thấy thế, thoáng nhìn chường lệnh nội thị Hoàng Lực đang đi tới, hơi cao giọng nói: "Không tồi, trăm phải trợ cấp thật tốt cho vị dũng sĩ đã hi sinh vì Đại Tần ta!"

Hoàng Lực nghe thấy thế nao nao, lúc này mới cẩn thận bẩm báo: "Bệ hạ, phủ lệnh đại nhân mang theo kết quả xử trí Lý Tư đang tiến vào cung mời bệ hạ xem qua!"

Trương Cường kỳ quái hỏi: "Phủ lệnh có quyền tự do xuất nhập cung cấm, sao bỗng nhiên lại mệnh cho người vào thông báo? Cứ việc tiến vào gặp trăm là được rồi!"

Hoàng Lực nghe thấy thế, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, phủ lệnh cũng đã điều tra toàn bộ chân tướng vụ án Lý Tư. Lý Tư cấu kết với tặc quân phản quốc soán vị là thực, cho nên phủ lệnh đã áp giải cha con Lý Tư tới Hàm Dương, yêu trăm giữa phố..."

Trương Cường nghe thấy thế thì giận tím mặt, không ngờ rằng Triệu Cao lại dám tùy tiện yêu trăm Lý Tư trước khi thông báo với mình, thật sự là quá mức kiêu ngạo! Nhưng mà dù gì Lý Tư cũng đã bị giết, sự tình cũng không vẫn hồi được nữa, mình phải lập tức động thủ thôi! Nếu không, Lý Tư vừa chết, mục tiêu của Triệu Cao nhất định sẽ là mình. Nếu kéo dài thêm, sẽ chỉ thêm bất lợi cho chính mình mà thôi.

Nghĩ đến đây, cố nén lửa giận, lạnh lùng nói: "Phủ lệnh vất vả rồi, trăm thưởng cho mười khóa trân châu, mặt khác Vũ Hoài quân hi sinh vì quốc gia, trăm đặc biệt phong làm Vũ Hoài hầu, dùng lễ chư hầu để an táng. Thành Thái chính thức đảm nhiệm chức thống lĩnh cấm vệ!"

Suy nghĩ một chút, thoáng nhìn Thành Thái, mới gật đầu nói: "Như vậy đi, trăm sẽ tới trai cung tế điện anh linh, bẩm báo với phụ hoàng chuyện Lý Tư, hy vọng sau khi yêu nghiệt được loại trừ, có thể khôi phục lại uy phong khi xưa của Đại Tần ta!"

Hoàng Lực nghe thấy thế, vội khom người nói: "Lão nô tuân chỉ, phủ lệnh sau khi từ pháp trường về, sẽ tới trai cung kiến giá!" Nói xong, cực kỳ cung kính hành đại lễ, mới nhẹ nhàng mà lui ra ngoài.

Trương Cường nhìn bầu trời xanh thăm ngoài đại điện, thấp giọng nói với Thành Thái: "Thành Thái, người lập tức lệnh cho cấm vệ sau khi Triệu Cao tiến cung lập tức đóng tất cả các cửa cung, bất luận kẻ nào nếu không có lệnh bài do trẫm tự tay viết sẽ không được ra vào. Lệnh cho Hàn Hoán dẫn 76 gã nội thị mai phục trong trai cung, những nội thị mà Hàn Hoán không biết không được tiến vào, làm sai giết không tha!"

Thành Thái nghe thấy thế, trong lòng kinh hoàng, vội ổn định nỗi lòng, cẩn thận nói: "Trong tầm điện có 14 người do Triệu Cao bố trí, trong trai cung vì là nơi tế tự cho nên ngoài nội thị quét tước cũng không có chức vị nội thị nào khác, cũng không cần lo lắng, chỉ không biết 14 người này nên xử trí thế nào? Có nên giết hết toàn bộ?"

Trương Cường suy nghĩ một chút, cảm thấy rằng không nên đánh rắn động cỏ, gật đầu nói: "Lệnh cho Hàn Hoán phân nội thị ra làm nhóm hai hoặc ba, phân biệt lừa những người này tới nơi hẻo lánh, tạm thời... bắt đi."

Thành Thái nghe thấy thế, vội vàng thấp giọng nói: "Bệ hạ nhân từ, chỉ có điều những kẻ này sau khi bị bắt, nhờ để lộ ra tiếng gió gì, hậu quả thật không thể tưởng tượng, vì thần cảm thấy nhỡ cỏ phải nhổ tận gốc mới thỏa đáng."

Trương Cường cười gượng, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Cũng được, việc này cứ giao cho Hàn Hoán làm đi, càng nhanh càng tốt. Mặc khác sau khi Triệu Cao đến tội, người ngay lập tức dẫn theo hai ngàn cấm vệ quân tới phủ đệ của Triệu Cao, cầm theo thánh chỉ của trẫm bắt cả nhà Triệu Cao. Mặt khác, phàm là những đại thần hòa theo Triệu Cao chỉ hươu bảo ngựa cũng hạ ngục hết! Mà những kẻ dù không phụ họa theo đuôi, nhưng vì tình thế mà phải đứng sau Triệu Cao, cũng phải canh chừng."

Thành Thái nghe thấy thế, quỳ một gối xuống, chắp tay nói: "Bệ hạ yên tâm, vi thần nhất định sẽ sống chết bảo hộ bệ hạ!"

Trương Cường gật đầu thở dài: "Những người mà trẫm có thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ có dăm ba người, các người chính là những công thần của

trăm, ngày mà Đại Tần ta phục hưng, các người cũng chính là công thần của toàn bộ dân chúng Đại Tần!"

Hắn vốn định nói: "Các người chính là đại ân nhân của trăm!" Lại thấy rằng lời như vậy không giống phát ra từ miệng hoàng đế, đành phải sửa miệng.

Thành Thái nghe thấy thế thì nhất thời kích động, lệ nóng tuôn trào, mắt hồ long lanh, hồi lâu sau mới vất vả hít sâu, nói: "Bệ hạ, lần này dù sao cũng quá hung hiểm, ngộ nhờ bị Triệu Cao phát giác..."

Trương Cường khẽ gật đầu nói: "Người yên tâm, chỉ cần hắn đi vào trai cung, tức là chết chắc rồi... ha ha... ha ha..."

Thành Thái tuy rằng với niềm tin tất thắng của Trương Cường thì thấy hơi kì quái, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ lo lắng nhìn Trương Cường. Đang định há mồm, đã thấy Trương Cường nhẹ nói: "Hôm nay Lý Tư chết, Triệu Cao tuy rằng mất đi một Lý An nhưng cũng không ảnh hưởng tới thực lực hùng mạnh của lão. Lý Tư vừa chết, trong triều chỉ do một mình lão định đoạt, hơn nữa trăm lại vừa mới phong trước cho Lý An, lúc này sao lão có thể hoài nghi trăm được? Người cứ yên tâm đi làm đi!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Chém Gian Thần

Ngày đã đến giữa trưa, nhiệt độ cũng không còn nóng nực như mùa hạ, tuy rằng ánh mặt trời vẫn chói mắt như trước, nhưng cũng không khiến cho người ta mỏi mệt. Triệu Cao vừa mới hành quyết xong cha con Lý Tư, đang đắc ý ngồi trên chiếc kiệu sáu người chậm rãi đi tới cung A Phòng. Lần này lão không cưỡi ngựa mà chỉ mang theo 500 thành vệ quân, mặt khác 4500 thành vệ sớm đã được lão bố trí ở mọi con đường trọng yếu dẫn tới cung A Phòng, đoạn tuyệt mọi khả năng lưu chuyển tin tức.

Lão mặc một chiếc áo dài thiên thanh, đầu đội ngọc quan chế tác tinh mỹ, dưới ánh mặt trời chói mắt, bắn ra từng đợt sáng lấp lánh, khiến cho khí sắc của Triệu Cao lại càng thêm quắc thước, hoàn toàn không có vẻ lụ khụ của một lão già hơn 50.

Lão thoải mái dựa vào ghế ngồi, kéo màn che đi ánh nắng mặt trời chói mắt, lão vừa chậm rãi tiến tới cung A Phòng, vừa âm thầm nghĩ cách giải thích với Trương Cường như thế nào về việc yêu trăm Lý Tư.

Mấy ngày này lão đã sớm thấy Trương Cường cố ý bảo vệ Lý Tư, ngày đó chuyện chỉ hươu bảo ngựa chính là muốn xem xem thế lực của Lý Tư ở trong triều lớn tới đâu, nhưng không dự đoán được thế lực của Lý Tư vẫn như cũ không thể khinh thường. May mà mình đã sớm chuẩn bị tâm lý, mới mệnh cho Lý An mấy đêm liền chuẩn bị thư giả, lại nói ra chuyện cũ năm xưa của Lý Tư, khiến cho lão ta không thể phản biện, cho nên mới ngoan ngoãn đi theo bố trí của mình.

Lần này không xin phép Trương Cường mà đã tự tiện xử tử cha con Lý Tư, đó là muốn cho cha con Lý Tư không có cơ hội trở tay, dùng thế lôi đình để quét sạch thế lực của Lý Tư, dọn dẹp sạch trường ngại tương lai cho mình, cho nên mới dám mạo hiểm làm. Trước mắt tuy rằng chưa biết thái độ của hoàng đế, nhưng mà ngày đó thấy Hồ Hợi sau khi nghe chuyện Lý Tư hãm hại huynh đệ đồng môn xong, ánh mắt thể hiện rõ sự chán ghét, cho nên lão cũng yên tâm không ít. Huống hồ ngôi vị hoàng đế của Hồ Hợi là do mình dốc sức đẩy lên, hơn nữa, toàn bộ cung A Phòng sớm đã nằm trong tay mình. Lần trước có tuyển khoảng hơn 70 đứa nội thị múa kiếm, mặc dù hơi cổ quái, nhưng mà mấy đứa nhóc choai choai nhược quán thì có thể làm gì được mình?

Nghĩ đến đây, hơi cảm thấy thoải mái một chút, lúc này mới nhìn về phía trước, chợt phát hiện ra kiệu không đi về phía tẩm điện của Trương Cường, mà lại đi qua Thận Tư điện ở hướng tây. thẳng hướng tới trai cung thờ phụng linh vị của Đại Tần Vương, không khỏi hơi giật mình, vội thấp giọng hỏi: "Hoàng Lực, sao lại thế này, chẳng lẽ hoàng thượng không ở tẩm cung?"

Hoàng Lực cười nịnh tới trước mặt Triệu Cao, ân cần gật đầu nói: "Hoàng thượng nghe nói Vũ Hoài hầu lấy thân hi sinh vì nước, cho nên sáng lên đã tới trai cung để tế điện Vũ Hoài hầu, dặn phủ lệnh sau khi tiến cung thì tới trai cung gặp mặt."

Triệu Cao nghe thấy thế, hoài nghi nói: "Hoàng thượng lúc nghe nói Vũ Hoài hầu mất thì có phản ứng gì, lúc đó người có ở bên cạnh không?"

Hoàng Lực cẩn thận nhớ lại tình hình buổi sáng, lúc này mới gật đầu nói: "Lúc hoàng thượng nghe được tin tức, nô tài ở ngay ngoài điện, tình hình lúc đó không có gì khả nghi. Hoàng thượng sau khi nghe tin Thành Thái bầm tấu Vũ Hoài hầu hi sinh vì nước, từng đau lòng nói "Tướng quân một lòng vì nước, thật khiến người ta cảm động" cho nên nô tài cảm thấy rằng hoàng thượng vẫn luôn tin tưởng phủ lệnh. Hơn nữa Vũ Hoài hầu tuấn thân vì nước, khắp triều đình này, còn có ai có thể trung thành hơn phủ lệnh đây?"

Triệu Cao nghe thấy thế thì mỉm cười, yên tâm hơn một chút, lại nghĩ tới Triệu Yên sắp xếp bên cạnh Trương Cường cũng không đưa tới tin tức gì dị thường, hơn nữa 500 thành vệ tùy thân này tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng là những tinh anh trong thành vệ quân, cực kỳ trung thành với mình, thật cũng chẳng cần lo lắng Trương Cường dám làm gì.

Bởi vì con rể Diêm Nhạc của Triệu Cao chính là Hàm Dương lệnh, cho nên thành vệ gần như hoàn toàn là tâm phúc của Triệu Cao, mà cấm vệ lại do hoàng đế tự mình khống chế, hơn nữa thành viên cấm vệ phần lớn đều là con dòng cháu giống, cho nên muốn nắm giữ hoàn toàn cũng không dễ dàng. Có điều, bởi vì Tần Nhị Thế luôn luôn tín nhiệm Triệu Cao, cho nên cấm vệ mới rơi vào tay Triệu Cao. Sau khi Trương Cường thu hồi lại cấm vệ, trong thành Hàm Dương ngoại trừ cấm vệ cùng thành vệ thì còn đóng hai vạn quân. Những quân binh này dù rằng mình không thể điều động, nhưng dựa vào thân phận Hàm Dương lệnh của Diêm Nhạc, chỉ cần đội quân này vào thời khắc mấu chốt bảo trì trung lập, vậy thì mình không có gì phải lo lắng.

Nghĩ đến đây, không khỏi ổn định tâm tình, gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta tới trai cung kiến giá thôi!"

Hoàng Lực xưng vâng, đi đầu dẫn kiệu, hướng về phía trai cung đi tới.

Tới gần cửa trai cung, đã thấy một tiểu nội thị vội vàng tiến lên đón, từ xa khom mình hành lễ nói: "Bệ hạ đang rất thương tâm trong trai cung, lúc này muốn gặp mặt phủ lệnh một mình, bệ hạ có chuyện muốn nói với phủ lệnh."

Triệu Cao nghe thấy thế thì nao nao, trong lòng thoáng chút hoài nghi, thử gật đầu nói: "Hoàng Lực, Trịnh Tuyên theo bản hầu vào."

Tiểu nội thị kia nghe thấy vậy vội cung kính nói: "Mời phủ lệnh đi theo nô tài!"

Triệu Cao thấy hăn không ngăn cản mình mang Hoàng Lực cùng Trịnh Tuyên vào trai cung, hơn nữa cũng không thấy có cấm quân ở trong cung, trai cung vốn là nơi mà ngay cả thống lĩnh cấm vệ cũng không được vào, cho nên cũng hơi yên tâm, mang theo hai gã nội thị tâm phúc là Hoàng Lực cùng Trịnh Tuyên đi vào trai cung.

Trai cung thời này là trai cung tiền điện, trong điện thờ phụng linh vị các vua Tần qua các thời đại. Khi Triệu Cao đặc ý đi vào, phát giác bên trong chính điện im ắng không một bóng người, một trận gió lạnh thổi qua chiếc màn trắng khiến cho người ta sờn gai ốc, chiếc màn che phiêu đảng, giống như ẩn giấu uy hiếp không nhìn ra, không khí tiêu điều khiến cho Triệu Cao thấy hơi nao nao.

Hoàng Lực ở bên cạnh dường như cũng phát hiện ra điều gì, thấp giọng nói với Triệu Cao: "Phủ lệnh, không ổn, chúng ta mau lui lại!"

Hắn vừa dứt lời, đã thấy 'ầm' một tiếng, cánh cửa lớn chạm trở rỗng của đại điện đột nhiên đóng chặt lại, chặn ánh sáng mặt trời bên ngoài, khiến cho đại điện vốn âm u nay lại càng thêm nặng nề.

Triệu Cao lúc này cũng phát giác ra tình huống khác thường, lão trời sinh khỏe như trâu, ở trong cung phục dịch một thời gian, bởi có thần lực trời sinh mà được Thủy Hoàng sủng ái, cho nên mới có thể ở bên cạnh Tần Thủy Hoàng. Lúc này tuy rằng đã già, nhưng mà thân thủ vẫn mạnh mẽ như xưa, tuy rằng không biết võ nghệ, nhưng cũng không bị run sợ.

Nhìn thấy tình huống dị thường, lập tức cười lạnh, rút từ trong ống tay áo ra một thanh chủy thủ dài nửa thước, từ ánh sáng mỏng manh trong điện có thể thấy được ánh sáng xanh yếu ớt lấp lóe từ chủy thủ, hóa ra còn có cả kịch độc!

Hoàng Lực cùng Trịnh Tuyên đã sớm sợ đến nhũn cả người, đang muốn tiến lên mở cửa điện, chỉ nghe thấy bỗng dưng đằng sau linh vị truyền tới một tiếng quát khê.

Sau tiếng quát lạnh này, hơn mười thanh trường kiếm lạnh lẽo giống như tia chớp đâm tới Triệu Cao! Đồng thời, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm, Hoàng Lực cùng Trịnh Tuyên đang chạy tới cửa bị thảm kêu lên, đã bị hai thanh trường kiếm đâm thủng ngực!

Triệu Cao cũng đã nhận ra không còn đường sống, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, vung chủy thủ trong tay ra sức ngăn chặn những trường kiếm đâm về phía mình, vừa cố gắng lui lại về cửa. Những nội thị đã huấn luyện nhiều ngày này, sớm đã nhận được mệnh lệnh của Thành Thái, nếu

không giết được Triệu Cao, bọn họ cũng sẽ tuần táng toàn bộ, cho nên tuy kiếm pháp không thực tinh thông, cũng vẫn liều mạng phi kiếm.

Chỉ trong ngăn ngủi, Triệu Cao tuy rằng có thần lực, nhưng chung quy tuổi già lực suy, hơn nữa chủ thủ trong tay cũng không phải là địch thủ của trường kiếm, vừa mới né được một thanh trường kiếm đâm vào ngực, đang định lắc mình lui về sau, không ngờ từ phía sau lại có một trận gió đánh tới, một ánh hàn quang lóe lên, đâm mạnh vào dưới sườn lão!

Triệu Cao hoảng sợ giãy dụa nhìn về phía sau, thấy được một khuôn mặt quen thuộc, Trương Cường lạnh lùng cười nhẹ: "Giặc nước phải chém, đồ chó hoạn! Trăm hôm nay giết người, chính là vì tội ác chồng chất của người!"

Nói xong, tay nắm chặt, rút mạnh thanh trường kiếm, chỉ nghe thấy Triệu Cao kêu lên một tiếng đau đớn, đôi mắt vô thần nhìn về phía đại diện, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng, phẫn nộ cùng tuyệt vọng...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Dọn Dẹp Chiến Trường

Nhìn thi thể dần dần cứng ngắc trong vũng máu, Trương Cường lau máu đen trên mặt, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vài tên thị vệ nhanh chóng lao lên vây lấy hãn hộ giá. Trương Cường hít một hơi thật sâu, đi nhanh tới trước cơ thể Triệu Cao, lạnh lùng liếc nhìn đại gian thần nổi tiếng nhất lịch sử này, trong lòng thầm giật mình vì lịch sử cuối cùng đã thay đổi. Nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy trong lòng ngực sôi trào, áp lực tâm lý từ lâu nay đã được thả lỏng.

Lại quay lại nhìn ánh mắt kích động của Thành Thái, Trương Cường gắng gượng bình tĩnh lại tâm tình, nói: "Thành Thái, người lập tức mang theo hồ phù đi điều động 2 vạn quân đóng ở Hàm Dương, nhanh chóng vây chặt phủ đệ của Triệu Cao, đồng thời khống chế sở chỉ huy thành vệ, nếu có phản kháng, giết không tha!"

Thành Thái xưng vâng, nhưng vẫn chưa xoay người rời đi, mà lo lắng nhìn Trương Cường, do dự nói: "Bệ hạ, vi thần đi trước, sự an toàn của bệ hạ làm sao bây giờ?"

Trương Cường thoáng nhìn Hàn Hoán vẻ mặt nghiêm trang, gật đầu nói: "Ở đây trăm đã có Hàn Hoán cùng 3000 cấm vệ bảo hộ, người cứ yên tâm."

Thành Thái vẫn lo lắng nói: "Những nội giám trong cung dường như đều nghe lời Triệu Cao, nếu trong đó có kẻ nào chưa chết tà tâm, vạn nhất làm bệ hạ bị thương..."

Trương Cường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Như vậy đi, người tự mình giao hồ phù cho Mông Diêm, mệnh cho hãn khống chế hai vạn binh

mã Hàm Dương, sau đó lập tức truy bắt dư đảng Triệu Cao, đồng thời khống chế thành vệ sở, mệnh cho tất cả thành vệ nếu có vọng động thì sẽ cùng tội với Triệu Cao."

Nói xong, thoáng nhìn thi thể Triệu Cao trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Trước treo thi thể Triệu Cao lên cửa trai cung đã, trẫm muốn xem xem kẻ nào còn dám làm loạn!"

Thành Thái bị lửa giận phát ra từ Trương Cường khiến cho nao nao, chỉ cảm thấy Trương Cường ở trước mặt, ngoại trừ trầm tĩnh, còn có một loại khí chất cường giả bức về phía mình, Thành Thái chỉ cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn như là muốn quỳ xuống đất.

Trong lòng cả kinh, lúc này mới thanh tỉnh lại, vội vàng ổn định nỗi lòng, mới gật đầu nói: "Cũng tốt, nơi này đã có Hàn Hoán cùng với phó tướng của vi thần bảo hộ bộ hạ, vi thần đi một lát sẽ quay về ngay, bộ hạ cần trọng!"

Nói xong, lạnh lùng liếc nhìn hơn 70 nội thị do chính mình tự tay huấn luyện, nói: "Các người bảo hộ hoàng thượng cho cẩn thận, ngoài điện có 3000 cấm vệ bảo hộ, còn an toàn trong điện giao hết cho các người, nếu có chút gì sơ suất, nhất định sẽ bị tru di cửu tộc!"

Hàn Hoán bình tĩnh gật đầu nói: "Tướng quân yên tâm, Hàn Hoán dù có muôn chết, cũng sẽ bảo vệ bộ hạ không có việc gì!"

Thành Thái gật đầu nói: "Người hiểu là được rồi, an nguy của hoàng thượng trong điện giao cho người!"

Nói xong, xoay người nói với Trương Cường: "Phó tướng của vi thần tên là Vương Định, trước kia từng ở dưới trướng Vương Tiễn, đảm nhiệm đô úy cấm vệ, tính tình cực kỳ chính trực trung nghĩa, vi thần sẽ gọi hắn tiến điện, để bộ hạ gặp."

Trương Cường nghe thấy thế, cực kỳ hứng thú với danh tướng Chiến Quốc Võ Thành hầu Vương Tiễn, không khỏi gật đầu nói: "Cho hắn vào đi!"

Hắn vừa dứt lời, một tướng quân trung niên dáng người vạm vỡ, khoảng trên dưới 40 nghiêm nghị bước vào trong điện. Hắn mặc chiến bào xanh

biếc, đầu đội mũ da trâu, tuy rằng đã trên dưới 40, nhưng mà không thấy có chút dấu hiệu già cỗi nào, cực kỳ cường tráng.

Hắn nghiêm trang tới trước mặt Trương Cường, quỳ mạnh xuống, cất cao giọng nói: "Đô úy cấm vệ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế!"

Trương Cường gật đầu nói: "Khó có được người trung thành, sự an toàn ở bên ngoài cung điện người phải để ý cẩn thận, không được sơ sẩy chủ quan."

Vương Định đứng dậy nói: "Bệ hạ yên tâm, mặt tướng từng đi theo Vũ Thành hầu, biết rõ quốc gia nghĩa lớn, hiện giờ hoàng thượng gạt bỏ gian nịnh, triều cương chưa ổn, mặt tướng nhất định sẽ toàn lực phòng bị tiểu nhân, bảo hộ an nguy của hoàng thượng!"

Trương Cường nghe thấy thế thì không khỏi bất đắc dĩ: Không ngờ rằng một đội trưởng đặc công như hắn lại có ngày được người khác bảo hộ! Có điều trước mắt tình huống đang nguy hiểm, mình không thể không cẩn thận phòng bị.

Nghĩ đến đây, khẽ gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, Thành tướng quân lập tức đi gặp Mông Diêm đi. Vương Định phụ trách cảnh vệ trong cung."

Thành Thái liếc nhìn Trương Cường, trịnh trọng chấp tay thi lễ, lúc này mới nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Thành Thái rời đi, Trương Cường nhin không được âm thầm hít sâu một hơi, gắng gượng khống chế tâm tình hồi hộp, cố ý làm ra vẻ thoải mái, xoay người ngồi lên giường, không yên lòng nâng chén trà đã sớm lạnh lẽo ở bên giường. Chợt nghe thấy một thanh âm mềm mại dịu dàng nói: "Bệ hạ, trà đã lạnh, để nô tỳ thay trà nóng, rồi bệ hạ lại dùng."

Trương Cường nghe thấy thế thì hơi ngoài ý muốn, không thể tưởng được lúc này lại vẫn còn cung nữ lưu ở trong điện, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Hàn Hoán. Hàn Hoán thấy thế, vội vàng thấp giọng nói: "Những cung nữ này phụ trách ở trai cung, bởi vì tiểu nhân lo lắng để ra ngoài thì bị Triệu Cao phát hiện, cho nên mới lệnh cho họ ở tại đây. Nô tài sơ suất nhất thời chưa bẩm báo cho hoàng thượng, hoàng thượng thứ tội."

Trương Cường nghe thấy thế, dựa theo bốn ý của mình, loại việc nhỏ này vốn không vấn đề gì, nhưng mà nghĩ tới trước mắt Hàn Hoán nghiêm nhiên đã trở thành nội thị có thể lực lớn nhất trong cung, nghĩ tới trong lịch sử đã vô số lần nội thị đảo chính, trong lòng không khỏi hơi rùng mình.

Lúc này mới lạnh lùng nói: "Việc này tuy nhỏ, nhưng lại can hệ tới sự an toàn của trăm trong trai cung, cho nên không thể sơ sẩy được. Niệm tình lần này công lao của người không nhỏ, trăm cũng không truy cứu, nhưng nếu còn có lần sau, trăm sẽ y luật xử trí!"

Hàn Hoán cẩn thận thoáng nhìn Trương Cường, mặt không còn chút máu quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu nói: "Nô tài tạ ơn bệ hạ khai ân, nô tài tuyệt đối không dám vi phạm nữa!"

Trương Cường nghe thấy thế mới xoay người lại gật đầu với cung nữ kia: "Trà lạnh không cần đổi, người xuống dưới đi!"

Hắn vừa dứt lời, từ bên ngoài điện đã nghe ầm ầm như có tiếng kêu, Trương Cường hơi kinh hãi, mười mấy tên nội thị ở bên cạnh cũng đồng thời chấn động, tới tấp nhìn ra ngoài điện. Hàn Hoán thân hình chột lóe, bảo hộ trước người Trương Cường, hai gã nội thị bên cạnh thấy thế cũng lập tức vọt đến bên người Trương Cường, lập trận hình sẵn sàng đón địch! Không khí trong đại điện nhất thời trở nên hồi hộp, Hàn Hoán cầm trong tay trường kiếm cẩn thận nhìn chăm chăm về phía cửa điện đóng kín, lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

Hàn Hoán bình tĩnh lại, thấp giọng phân phó những nội thị đang vây quanh Trương Cường: "Mọi người cẩn thận, chúng ta tạm thời lui ra sau đây!"

Nói xong, liền che chở cho Trương Cường lui về sau điện.

Trương Cường âm thầm nhíu nhíu mày, đang muốn mệnh cho bọn họ không cần kinh hoảng như vậy, chỉ nghe thấy một trận bước chân truyền tới từ ngoài điện, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy Vương Định nhanh chóng bước vào điện, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, quả nhiên có người vẫn chưa chết tà tâm, không ngờ lại giấu đao kiếm lao vào trai cung, đã bị vi thần bắt giữ!"

Trương Cường nghe thấy thế, thong dong gật đầu nói: "Chuyện bên ngoài người tự xử trí đi, không cần hồi bẩm!"

Vương Định kinh ngạc liếc nhìn Trương Cường thần thái thông dong, thân hình hơi chấn động, cực kỳ kính cẩn chấp tay thi lễ, lúc này mới lui ra ngoài.

Lúc này, chỉ nghe thấy một trận vó ngựa bỗng dừng truyền tới, vô số tiếng hoan hô nhất thời vang lên trong đại điện. Trương Cường khẽ rung lên, biết nhất định là Thành Thái đã về, vội vàng nói với Hàn Hoán bên cạnh mình: "Thành Thái đã trở lại, các người đi theo trăm nghênh đón!"

Lời còn chưa dứt, đã thấy thân hình cao lớn của Thành Thái hiện ra ở cửa điện, nhìn thấy Trương Cường, Thành Thái bước lên một bước, quỳ xuống đất cao giọng nói: "Bệ hạ, Mông Diêm tướng quân dẫn dắt 2 vạn đại quân, đã không chế được thành vệ, truy nã toàn bộ dư đảng của Triệu Cao, ba đời đã toàn bộ bỏ tù, theo đúng luật yêu trăm, hết thảy đều như sở liệu của bệ hạ!"

Trương Cường nghe thấy thế thì thoải mái đi nhiều, âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định phóng thích Mông Diêm của mình. Chỉ có điều hai nhân vật lịch sử Triệu Cao cùng Lý Tư rốt cuộc lại chết dưới tay mình, đó là kết cục mà hắn năm mơ cũng không nghĩ tới.

Nếu lịch sử đã thay đổi, như vậy kế tiếp mình sẽ phải đối mặt với Hạng Vũ Lưu Bang danh chấn ngàn đời, sau này đến tận cùng là có bao nhiêu phần thắng thuộc về mình?

Nghĩ đến đây, không khỏi hơi ngẩn ra, ngay cả những tiếng hô ầm ầm vang lên bên ngoài điện cũng không để ý.

Hết Quyển 1

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 2

- Chương 1: Trở Về Hàm Dương
- Chương 2: Lâu Ngày Gặp Lại
- Chương 3: Ngu Cơ Kiểm Vũ
- Chương 4: Nhu Tình Mật Ý
- Chương 5: Động Phòng Uyên Mộng
- Chương 6: Triều Hội Thảo Luận Chính Sự
- Chương 7: Cải Trang Vi Hành
- Chương 8: Tửu Lâu Đổ Máu
- Chương 9: Xảo Lui Bình Huýnh
- Chương 10: Bành Việt
- Chương 11: Triệu Yên Dâng Hiến
- Chương 12: Ngọc Nữ Tiêu Hồn
- Chương 13: Luận Bàn Thế Cuộc (1)
- Chương 14: Luận Bàn Thế Cuộc (2)
- Chương 15: Tứ Đại Phát Minh
- Chương 16: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn
- Chương 17: Trung Thần Nghĩa Sĩ
- Chương 18: Thu Phục Bành Việt
- Chương 19: Mông Diêm Phạt Thục
- Chương 20: Trừng Trị
- Chương 21: Tử Anh Mưu Tần
- Chương 22: Giấy Mối
- Chương 23: Cuộc Chiến Thương Thủ
- Chương 24: Báo Tin Thắng Trận
- Chương 25: Hạng Vũ Khởi Binh
- Chương 26: Sơ Thí Khoa Cử
- Chương 27: Âm Phục Sát Khí
- Chương 28: Lăng Trung Huyết Chiến
- Chương 29: Tâm Tình Mỹ Nhân
- Chương 30: Diệu Kế
- Chương 31: Lăn Đầu Gặp Tiêu Hà
- Chương 32: Lăn Thử Thuốc Pháo Đầu Tiên
- Chương 33: Chế Tạo Bom
- Chương 34: Quyết Chiến Dã Lang
- Chương 35: Luận Chính Trong Tuyết
- Chương 36: Lương Thần Tiêu Hà

Chương 37: Tình Thế Sẽ Loạn

Chương 38: Họa Mi Chi Lạc

Chương 39: Mãnh Tướng Vương Bôn

Chương 40: Trương Cường Địch Thân Chính Phạt

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Trở Về Hàm Dương

Mặt trời chiều mang theo ánh nắng diêm lệ dần chìm vào đường chân trời âm u, ánh lửa đỏ nhuộm đỏ cả nửa chân trời. Trương Cường mặc miện phục dành riêng cho triều hội, ngồi trên xe ba mươi sáu ngựa kéo xa hoa, dưới sự bảo vệ của 3 ngàn cấm vệ, khởi giá từ cung A Phòng, chậm rãi xuất phát tới Hàm Dương ở phía bên kia sông Vị Thủy.

Thành Thái mặc một thân nhung trang cười trên chiến mã màu vàng, đi ở đằng trước, bên cạnh hẳn là đại tướng quân Mông Diêm ăn mặc đồng dạng. Tuy rằng Trương Cường vẫn chưa chính thức khôi phục chức quan cho Mông Diêm, nhưng hiện giờ Mông Diêm đang tạm thời chỉ huy 2 vạn quân, hộ tống cho xa giá của Trương Cường tới Hàm Dương cung, cho nên mới có thể đi được thoải mái, ở ven đường vô số dân chúng chen lấn, quỳ gối ở bên, liên tục dập đầu không thôi.

Một số dân chúng sau khi hành đại lễ, đứng dậy hưng phấn chỉ về chiếc đầu của Triệu Cao ở cao cao trên đầu chiếc giáo của một gã cấm quân cao gầy, mỗi khi xa giá đi qua, đều vang lên tiếng hoan hô đình tai nhức óc.

Trương Cường ngồi trong xe ngựa rộng mênh mông, lắng nghe tiếng hoan hô liên miên bên tai, nhất thời cảm xúc mênh mông, cơ hồ khó có thể kiềm chế, nhất là khi nghĩ tới hoàng hậu Tả Uyên ẩn cư trong Hàm Dương cung, nghĩ tới thân ảnh mềm mại, đôi mắt u oán, trong lòng không khỏi lại rung động.

Bây giờ tuy đã diệt trừ được Triệu Cao, nhưng chính quyền lúc nào cũng có thể sập của mình đang phải đối mặt với nguy cơ tứ phía, đây là thời đại

mà anh hùng xuất hiện lớp lớp, nghĩ tới Sở bá vương Hạng Vũ và Hán vương Lưu Bang danh tiếng vang lừng núi sông, cùng với hàng loạt những nhân vật lịch sử tiếng tăm lừng lẫy, liền khó mà giữ được bình tĩnh. Âm thầm cười khổ, giờ mới là lúc kéo màn lên để đối mặt với vô số khiêu chiến đây.

Trong lúc suy nghĩ, chợt thấy ngoài xe vang lên một trận huyên náo ồn ào, mới phát giác, không biết từ lúc nào đã tới bên ngoài thành Hàm Dương. Tường thành cao lớn đắm chìm trong ráng vàng ban chiều, nơi nơi đều vàng rực rỡ, giống như trời đất đều bừng sáng lên.

Bên ngoài cổng thành, một đám văn võ đại thần dưới sự dẫn dắt của hữu thừa tướng Phùng Khứ Tật, vui mừng đón xa giá đi tới. Lúc còn cách xa giá mười thước, liền đồng loạt quỳ xuống đất hô to: "Bệ hạ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

Phùng Khứ Tật lúc này vừa mới được Mông Điềm cứu ra từ ngục Hàm Dương, lúc nhìn thấy Mông Điềm dẫn theo binh lính xuất hiện trong ngục Hàm Dương, Phùng Khứ Tật đang giận dữ chờ chết dường như không tin nổi vào hai mắt mình, trong lúc kinh ngạc mới biết được Trương Cường đã xử tử Triệu Cao trong trại giam, Mông Điềm lại đã sớm được bí mật phóng thích. Nghe xong hết thảy, Phùng Khứ Tật kích động cơ hồ muốn khóc rống lên, may mắn là ở bên cạnh có Mông Điềm khích lệ khuyên bảo mới biết được hóa ra vị hoàng đế tưởng như vô năng hoa mắt ù tai này đã âm thầm bố trí kế hoạch để diệt trừ Triệu Cao khuynh đảo triều chính, con mắt nhìn Trương Cường cũng khác với khi xưa.

Lúc này nhìn thấy xa giá của Trương Cường tới, vội dẫn theo các quan lại trình trọng tiến ra đón, quỳ lạy theo đại lễ. Các quan lại ở đây cùng lắm chỉ lên tới 100, các quan viên đương nhiệm ở Hàm Dương, phải tới một nửa đã bị bỏ tù vì liên quan đến vụ án của Triệu Cao cùng với cha con Lý Tư.

Ở bên cạnh những quan viên thừa thốt, Phùng Khứ Tật nhin không được nóng lòng, hơn nữa vừa mới ra khỏi ngục, tâm sinh lý thay đổi khiến cho vị cựu thần hơn 60 tuổi bị lao lực quá độ, chỉ cảm thấy hoa mắt ù tai, hai đầu gối mềm nhũn, ngã mạnh về phía trước!

Trương Cường ngồi trên xe ngựa từ xa đã thấy dáng vẻ mỗi một của Phùng Khử Tật, suất lĩnh đủ các quan lại ra ngoài thành nghênh đón, đang muốn phân phó cho mọi người không cần hành lễ, đã thấy Phùng Khử Tật lão đảo, ngã lên mặt đất, không khỏi cả kinh, đang định đứng dậy xuống xe, bỗng nhiên nhớ tới đang trong tình huống trước mặt quần chúng, chính là cơ hội tốt để thu nạp lòng người, hơn nữa quả thật cũng lo lắng cho thân thể của Phùng Khử Tật, cho nên vội vàng phân phó cho Thành Thái đang ở bên cạnh xa giá: "Thành Thái, đỡ Phùng thừa tướng vào xe của trẫm, sau khi hồi cung sẽ mệnh cho ngự y khám bệnh."

Thành Thái nghe thấy thế, hơi ngần ra, kinh ngạc nói: "Bệ hạ, xa giá của thiên tử, sao có thể để người khác ngồi? Huống hồ bệ hạ thì sao đây?"

Trương Cường cao giọng quát: "Phùng thừa tướng trung thành và tận tâm, suýt chút nữa đã bị tên cầu tặc Triệu Cao hại chết, hiện giờ bị té xỉu ven đường, trẫm há có thể không để ý mà đi?"

Nói xong, đứng dậy nhanh chóng ra khỏi xe, khễ quát lên với những cấm vệ canh giữ quanh xa giá: "Còn không mau đỡ thừa tướng vào trong xe?"

Các cấm vệ lúc này mới như tỉnh mộng, ba chân bốn cẳng dìu Phùng Khử Tật đã hôn mê bất tỉnh vào xa giá của Trương Cường. Bởi vì xe ngựa cực kỳ rộng, dưới sàn còn trải một tấm thảm mềm mại, cho nên các cấm vệ đặt Phùng Khử Tật vào trong thùng xe, cũng khiến cho ông nằm vừa vặn trong xe, cực kỳ thoải mái, còn không ảnh hưởng tới Trương Cường.

Nhìn thấy Trương Cường vì Phùng Khử Tật mà chia sẻ xa giá, các quần thần lớn nhỏ tới nghênh đón đều lệ nóng lưng trông, mà dân chúng Hàm Dương lúc này cũng là lần đầu tiên gặp được vị hôn quân trong truyền thuyết này, chỉ cảm thấy vị hoàng đế này khác xa với trong các câu chuyện kể, cứ nhìn ngài đối xử với cựu thần xem, là đã thấy một phần rồi. Một vài người đang đứng vây xem, không khỏi thở dài kinh ngạc không thôi.

Xa giá chậm rãi tiến tới, Trương Cường hít thật sâu một hơi không khí trong trẻo nhưng hơi lạnh lẽo, phóng nhãn nhìn những dân chúng vây quanh xa giá ở xa xa. Bọn họ phần lớn đều mặc áo vải bông hoặc sợi đay thô ráp, đủ mọi loại màu sắc. Lúc này vẫn chưa có quy định về màu sắc

trang phục cho dân thường, cũng không có phân chia cấp bậc, không giống như thời Hán sau này, những dân chúng bình thường chỉ có thể mặc áo vải trắng gọi là 'bố y' hoặc là 'bạch đình'. Lúc này quần áo có đủ màu đỏ thẫm, phấn hồng, xanh lá cây đậm nhạt, tím, trắng, xanh da trời, đủ mọi màu sắc, vô cùng diễm lệ, khiến cho Trương Cường âm thầm kinh ngạc không thôi.

Thành Thái lúc này đi bộ bên cạnh xa giá của Trương Cường, tự mình bảo vệ cho xa giá, dưới sự vây quanh của 3 ngàn cấm vệ và dân chúng, chậm rãi tiến tới Hàm Dương. Lúc tới Hàm Dương cung thì màn đêm cũng đã dần hạ xuống.

Vừa mới tiến vào nội thành, đã thấy khoảng năm sáu mươi tôn thất quý tộc vẻ mặt tức mưng đứng khom người bái hạ trước cổng nội thành. Trương Cường vội vàng phân phó cho Thành Thái: "Mệnh cho mọi người không cần đa lễ."

Nói xong, hướng mắt nhìn về phía cung thành xa xa, chỉ thấy trong trời chiều mông lung, Hàm Dương cung khổng lồ giống như một con cự thú trầm mặc, lạnh lùng ngóng nhìn những khách qua đường vội vã. Trương Cường không khỏi nghĩ tới hoàng hậu Tả Uyên mang theo u buồn phảng phất, thân ảnh nhẹ nhàng tú dật, cùng với ánh mắt kiên định ngày đó khi tiếp nhận huyết thư của mình, liền nhin không được thở dài, Tả Uyên cũng không biết rằng, nàng đã khiến cho vị hoàng đế giả mạo này phải gặp nhiều kinh hãi.

Sau khi nhận được tin, hoàng hậu Tả Uyên lúc này sớm đã đứng ở cửa chính Hàm Dương cung, mặc lễ phục đen mạ vàng, đầu đội mũ phượng, đẹp đẽ quý phái dẫn theo mấy ngàn cung quyến vẻ mặt kích động chờ đợi xa giá của thiên tử tới.

Hôm nay sau trưa, Hàm Dương cung bỗng nhiên bị quân lính bao quanh, Tả Uyên vốn không có tin tức gì bị việc ngoài ý muốn này khiến cho cả kinh thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, may mắn là người đi đầu tiến cung lại là đại tướng quân Mông Diêm, Tả Uyên lúc này mới vứt đi thanh chủy thủ giấu ở trong người, lòng vui sướng đợi chờ Trương Cường tới.

Nhìn thấy xa giá chậm rãi dừng lại trước cửa cung, Tả Uyên tiến lên một bước, thấp giọng rưng rưng nói: "Nô tì cung chúc bệ hạ diệt trừ gian nịnh,

đưa Đại Tần ta sáng với càn khôn. Hoàng thượng vạn tuế!”

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 2

Lâu Ngày Gặp Lại

Trương Cường lúc này sao có thể để nàng hạ bái với mình, vội vàng chui ra khỏi xe ngựa, bước lên bậc thang đi xuống, lúc này mới phát hiện ra, phía dưới xe ngựa lại có một cái thang cuốn làm bằng vàng ròng, lúc dùng có thể hạ xuống, khi không cần lại có thể thu lại, không ảnh hưởng tới xe chạy, thật có hơi tương tự với thang cuốn ở hậu thế, khiến cho Trương Cường hơi giật mình, nếu không phải chung quanh có vô số con mắt nhìn mình, thật còn muốn tiến lên quan sát

Lấy lại bình tĩnh, kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, Trương Cường tiến lên đỡ thân thể mềm mại đang hạ bái của Doanh Doanh dậy, nắm chặt lấy đôi bàn tay ngọc nhỏ nhắn lạnh lẽo, thấp giọng thở dài: "Hoàng hậu đã chấn kinh rồi, đâu cần hành đại lễ như vậy nữa, chúng ta tiến cung đi thôi!"

Tả Uyên bị đôi bàn tay ấm áp của Trương Cường nắm chặt, cả người kìềm lòng không đậu khẽ run lên, khuôn mặt đỏ bừng, giọng như muỗi kêu nói: "Bệ hạ, nô tì..."

Trương Cường nghe thấy thế, lúc này mới nhớ ở sau lưng là mấy trăm văn võ bá quan cùng với tôn thất quý tộc thêm cả mấy ngàn cấm vệ, không khỏi cười một tiếng nói: "Hoàng hậu theo trăm tiến cung đi!"

Nói xong, xoay sang phân phó với Thành Thái: "Thành Thái đi truyền ngự y, nhất định phải chăm sóc Phùng thừa tướng cẩn thận, trước mặt triều chính hoang phế, phải dựa nhiều vào thừa tướng."

Nói tới đây, xoay người lại nói với các quan lại và tôn thất quý tộc sau lưng mình: "Trẫm hôm nay mệt mỏi rồi, mọi người hồi phủ trước đi thôi."

Mọi người tuy rằng hơi do dự, nhưng thấy Trương Cường có thể dùng thủ đoạn như vậy để diệt trừ Triệu Cao, không khỏi cũng ần ần sinh ra sợ hãi, nghe thấy Trương Cường nói vậy, đều vội vàng gật đầu nói: "Chúng vi thần xin cáo lui!"

Nhìn đám người dần dần biến mất vào màn đêm, Trương Cường nhẹ nhàng ôm vòng eo mềm mại của Tả Uyên, hít mùi hương thơm nồng nàn, nhẹ nhàng nói: "Uyên nhi, bên ngoài gió lạnh, theo trẫm vào trong điện đi."

Tả Uyên nghe thấy thế, khẽ run lên, giãy ra nói: "Bệ hạ, nô tì đã chuẩn bị tiệc tối cho bệ hạ, mừng bệ hạ hồi cung."

Trương Cường nhìn dáng người khoan thai của Tả Uyên, bỗng nhiên nhớ tới đã 1 ngày không gặp Lê Cơ cùng Triệu Yên, trong lòng âm thầm cười khố: Hôm nay một ngày kinh tâm động phách như vậy, chỉ sợ hai người bọn họ cũng lo lắng hãi hùng, mà mình còn chưa kịp gặp mặt các nàng, không khỏi gật đầu thở dài: "Uyên nhi, trẫm..."

Đôi mắt đẹp của Tả Uyên liếc nhìn Trương Cường, khẽ gật đầu nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ còn có chuyện gì quan trọng?"

Trương Cường vốn là muốn trưng cầu ý kiến hoàng hậu, cảm thấy rằng Tả Uyên đã là hoàng hậu, chuyện Lê Cơ cùng với Triệu Yên, Nhu nhi, cũng không nên gạt nàng. Nhưng mà nghĩ lại, nói điều này ra thì thực không phù hợp với thân phận hoàng đế. Trong tưởng tượng, loại hôn quân bất hảo như Tần Nhị Thế hẳn là sẽ không trưng cầu ý kiến hoàng hậu về việc cho mỹ nữ vào cung, cho dù có là lăng tử quay đầu, cũng không thể biến hóa quá lớn, nếu để cho Tả Uyên hoài nghi thì đúng là mất nhiều hơn được.

Nghĩ đến đây, không khỏi xoay người nói với Hàn Hoán đang theo hầu bên người: "Lê phi cùng Nhu mỹ nhân người đã đón tới chưa?"

Hàn Hoán lập tức bước lên thấp giọng nói: "Bệ hạ, nô tài lập tức phái người đi nghênh đón!"

Trương Cường lạnh lùng liếc nhìn Hàn Hoán, hơi gật đầu, rồi xoay người nắm tay Tả Uyên đi tới tấm điện của mình ở Hàm Dương cung.

Bỗng nhiên nhớ tới hai vạn quân của Mông Diêm còn chưa lui, không khỏi lại quay sang gật đầu nói với Mông Diêm đang đứng đó không xa:

"Mông tướng quân hôm nay khôi phục lại chức thượng tướng quân, tạm giữ chức Hàm Dương lệnh. Mông Nghị đã mất, trăm phong làm Trung Liệt hầu, có thể an táng lại theo hầu lễ!" (Mông Nghị là em trai Mông Điềm)

Mông Điềm mắt hồ lấp lánh, tiến lên một bước, quỳ mạnh lên mặt đất, trầm giọng nói: "Mông Điềm tạ ơn ân điển của hoàng thượng!"

Trương Cường cúi người thở dài nói: "Tướng quân cứ lui trước đi, ngày mai lâm triều, trăm còn có chuyện quan trọng muốn phó thác cho tướng quân, tướng quân cứ về phủ nghỉ ngơi đi."

Mông Điềm gật đầu nói: "Bệ hạ khởi giá trước đi, vi thần cung tiễn bệ hạ!"

Trương Cường gật đầu, ngồi lên kiệu nhỏ, chậm rãi để kiệu đưa mình tới đại chính điện của Hàm Dương cung, hoàng hậu Tả Uyên ở bên cạnh thất thần nhìn mảnh trưởng rủ xuống, ngửi mùi hương nam tính quen thuộc của Trương Cường ở bên cạnh khiến cho nàng có cảm khác hồi hộp không biết từ đâu.

"Không biết làm sao mà lại hồi hộp nữa?" Tả Uyên gượng cười, lặng lẽ nhớ lại Trương Cường lúc chuyên chú nói chuyện với Mông Điềm, trong lòng không khỏi mãnh liệt!

Gắng gượng không chế được nỗi lòng của mình, âm thầm suy nghĩ: Vị nam tử này sao lại vừa quen thuộc vừa xa lạ như vậy? Tuy rằng chàng là phu quân của mình, nhưng chàng cũng là thiên tử Đại Tần, liệu mình có thể vẫn hồi được sự sủng ái của chàng với mình? Nghĩ đến đây, lại nhớ tới Lệ phi và Nhu mỹ nhân mà Trương Cường vừa mới phân phó đón đến Hàm Dương cung, không khỏi dâng lên một chút ghen tuông.

Trương Cường chợt ngửi thấy hương thơm nhẹ nhẹ, không khỏi theo bản năng nhìn lại Tả Uyên, vừa vặn gặp được ánh mắt bất định của Tả Uyên, cùng với vẻ đỏ ửng trên khuôn mặt, trong lòng lập tức nhin không được hơi rung động.

Kìm lòng không đậu nắm chặt lấy bàn tay ngọc không xương, Trương Cường nhẹ nhàng cúi xuống bên tai Tả Uyên nói: "Uyên nhi, Triệu Yên khác với đám Lệ phi, còn cần nàng lo lắng nhiều hơn."

Tả Uyên hơi nao nao, khẽ cười nói: "Bệ hạ yên tâm, Uyên nhi đã biết."

Trương Cường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Như vậy là trăm yên tâm rồi."

Nói xong, nhin không được ôm lấy vòng eo mảnh khảnh vào lòng, hít sâu một hơi hương thơm nhẹ nhàng đó, tình tế thường thức tư vị mất hồn của hoàng hậu Đại Tần, lại lo lắng thân phận của hoàng hậu không thể để mình tùy ý khinh bạc, cho nên vẫn phải tiếp tục giữ sự xao động trong lòng, thấp giọng thở dài: "Khó có được hoàng hậu thông cảm cho trăm như vậy."

Tả Uyên hơi tránh khỏi cái ôm của Trương Cường, gật đầu cười nói: "Bệ hạ chiếu cố cho Uyên nhi như vậy, Uyên nhi cũng đã thỏa mãn rồi."

Trương Cường làm sao không nghe được trong giọng nói của nàng có mang theo u oán nhẹ nhàng, nhin không được âm thầm cảm thán, thâm cung vắng vẻ, tịch mịch cô độc, một cô gái còn tuổi thanh xuân mà phải sống suốt quãng đời còn lại trong cung, quả thực là khiến cho người ta phải than thở.

Trong lúc suy nghĩ, chỉ cảm thấy kiệu hơi chậm lại một chút, nhìn ra ngoài, mới phát hiện đã tới khoảng sân rộng trước đại chính điện. Mấy ngàn nội thị cùng cung nữ đều đứng chỉnh tề ở khoảng sân rộng trước điện, nhìn thấy xa giá đã tới, nhất tề quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô to: "Hoàng thượng vạn tuế, nô tỳ cung nghênh thánh giá!"

Lúc này, trong đám người đột nhiên có hai mỹ nhân tuyệt sắc mặc trang phục hoa lệ đi tới, một người mặc áo hồng nhạt, một người mặc áo dài xanh lam, đang tươi cười như hoa nhìn Trương Cường, chính là Lệ Cơ cùng Nhu nhi.

Trương Cường chấn động, vội nhìn về phía Tả Uyên, chỉ thấy nàng cũng đang mỉm cười nhìn mình, thấy ánh mắt kinh ngạc của Trương Cường, Tả Uyên khẽ cười nói: "Bệ hạ, buổi trưa Uyên nhi nghe nói bệ hạ thiên uy nổi giận, chém chết Triệu Cao trong trại cung, bởi vì nghĩ những tỷ muội trong cung sợ bệ hạ không có thời gian rảnh để lo liệu, nên đã phái người dùng chiến mã tới đón ba vị cô nương tới Hàm Dương. Bởi vì xa giá của hoàng thượng đi thông thả, cho nên mới tới cung trước bệ hạ, hiện giờ mới có thể lộng lẩy tiếp giá như vậy."

Nói tới đây, nhìn ánh mắt lo lắng hơi tìm kiếm của Trương Cường, khẽ thở dài nói: "Triệu Yên cô nương, bởi vì lo lắng cho bệ hạ, nên đã một mình tới trai điện, mộc dục canh y, cầu phúc cho bệ hạ bảy ngày, không thể tới tiếp giá!"

Trương Cường nghe thấy thế mới thở ra một hơi, vừa rồi thấy Triệu Yên không có ở bên cạnh Lệ Cơ cùng Nhu nhi, còn tưởng rằng Triệu Yên đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đang âm thầm nôn nóng, nghe thấy hoàng hậu nói như vậy, cũng yên tâm hơn.

Nhìn Nhu nhi thần tình then thùng cùng với Lệ Cơ vẻ mặt vui vẻ, Trương Cường nhin không được âm thầm cảm thán, nếu mình thật sự giống như trong lịch sử, bị Triệu Cao bức thoái vị tự tử, những người trước mặt không biết là sẽ thế lương tới mức nào. Mình cho dù chỉ vì các nàng cũng có thể đối diện với những mưa gió sắp tới phía trước.

Nghĩ đến đây, nhin không được nắm chặt hai bàn tay nhỏ xinh, nhanh chóng đi tới đại chính điện, âm thầm nói với chính mình, nếu chuyện đã như thế này, để cho mưa gió tới mãnh liệt hơn nữa đi!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 3

Ngu Cơ Kiếm Vũ

Trong đại điện, dưới ánh sáng đèn dầu, ba bàn tiệc sắp xếp chỉnh tề, ngồi ở bàn giữa chính là Trương Cường cùng với hoàng hậu, hai bàn bên trái phải là Lệ Cơ cùng Nhu nhi, lúc này đã bày thức ăn phong phú.

Nhìn thấy Trương Cường đang chăm chú nhìn bàn tiệc, Tả Uyên khẽ cười một tiếng, cúi đầu nói: "Bệ hạ mau ngồi ổn định đi, nô tì đã chuẩn bị ca múa rồi, nhóm ca múa này chính là do vũ cơ nổi tiếng nhất thiên hạ Ngu mỹ nhân tự mình suất lĩnh, thiên hạ ai cũng biết danh tiếng bọn họ. Bọn họ luôn chu du khắp thiên hạ, biểu diễn cho hoàng thân quốc thích các nước, lần này đi ngang qua Hàm Dương, vừa lúc bệ hạ diệt trừ gian nịnh, nên nô tì mới truyền bọn họ vào cung ca múa cho bệ hạ."

Trương Cường nghe thấy thế không khỏi kinh ngạc, không thể tưởng được thời đại này đã xuất hiện một kiểu đoàn thể giải trí, nhịn không được hỏi: "Cái gì mà nhóm ca múa chứ, chẳng lẽ bọn họ không sợ bị những kẻ quyền quý gây khó dễ? Vả lại đang thời loạn thế, chu du khắp thiên hạ như vậy, chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Hoàng hậu nghe thấy thế, khẽ cười nói: "Nhóm múa này, cho dù thiên hạ chư hầu chiến loạn thường xuyên, các nàng vẫn bình yên vô sự, là bởi vì ở sau lưng đã có người âm thầm bảo hộ. Vị Ngu mỹ nhân này tục truyền có quý tộc ở nước Sở chống đỡ, cho nên người bình thường tuyệt đối không dám có ý đồ gì với bọn họ. Ngay cả một vài quý tộc có chút tương tư, cũng phải cho người ở sau lưng chút mặt mũi."

Trương Cường giật mình, không thể tưởng được nước Sở đã diệt vong hơn 20 năm, lại vẫn còn có thế lực quý tộc, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Quý tộc nước Sở chẳng lẽ còn chưa bị tiên hoàng tru sát hết?"

Tả Uyên nghe thấy thế, liếc nhìn Trương Cường một cái thật sâu, mới hơi lắc đầu nói: "Đương nhiên là tiên hoàng sau khi tiêu diệt nước Sở, tru sát cũng đều là những quý tộc trực hệ của nước Sở, chứ còn những chi nhánh xa, trải rộng khắp nơi, muốn giết cũng không thể. Hoàng thượng chẳng lẽ còn chưa từng nghe thái phó giảng qua?"

Trương Cường nghe thấy thế, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, những thế lực còn sót lại của sáu nước, ngày thường nuôi dưỡng vũ cơ để che mắt mọi người, để người ta tưởng mình đã sa đọa, nhưng trên thực tế lại đang âm thầm phủ định sự thống trị của Tần vương triều. Đáng tiếc là nước Tần từ sau khi Tần Nhị Thế đăng cơ, nội loạn không ngừng, xao nhãng triều chính, không theo dõi sát sao sáu nước đã diệt vong như trước, cho nên những thế lực ở các nước này có cơ hội không nhỏ.

Nghĩ đến đây, không khỏi nhú mày nói với Tả Uyên: "Ngu mỹ nhân này, lai lịch đến tột cùng là ra sao, hoàng hậu đã từng điều tra rõ ràng chưa?"

Hoàng hậu gật đầu khẽ cười nói: "Ngu mỹ nhân là một trong những mỹ nhân nổi danh nhất nước Việt, thường nói Ngô Việt xuất mỹ nhân, tư sắc của Ngu mỹ nhân quả nhiên thế gian ít có, nếu để bệ hạ nhìn thấy chỉ sợ sẽ cảm thán Tần cung không có mỹ nhân!"

Nói tới đây, nhìn Lệ Cơ cùng Nhu nhi thần sắc hơi ảm đạm, hơi lộ ra ý cười nhè nhẹ, lúc này mới tiếp tục nói: "Vị Ngu mỹ nhân này chẳng những sắc đẹp kinh nhân, hơn nữa tuyệt kỹ múa kiếm còn danh chấn thiên hạ nô tì nghe nói bệ hạ yêu thích múa kiếm, cho nên mới sai người mời vào cung."

Trương Cường nghe thấy thế, không khỏi bật cười nói: "Hoàng hậu có tâm như vậy, thì mời các nàng ấy vào biểu diễn đi."

Hoàng hậu cười nhợt nhạt, nâng chén rượu trong tay lên nói: "Nô tì trước tiên chúc bệ hạ trọng chấn triều cương, khôi phục uy phong xưa của Đại Tần ta."

Trương Cường nhìn bộ dáng mê người của nàng, kiềm chế tâm trạng khô nóng trong lòng, gật đầu cười nói: "Đã như vậy, mau mời mỹ nhân xuất trường mới phải."

Hắn vừa dứt lời, một tiếng nhạc trầm thấp uyển chuyển đã truyền tới từ sâu trong đại điện, tiếng nhạc du dương réo rắt liên miên, giống như thể lương bất tận. Bỗng nhiên, tiếng nhạc chợt chuyển, một loạt tiếng trống trận trầm thấp chợt vang lên, tiếng nhạc cũng theo đó mà điên cuồng!

Trong tiếng nhạc, một đội chiến sĩ mặc giáp nhẹ tay khê huy động trường kiếm, phát ra hàn quang chói mắt. Một đội vũ cơ mặc vũ y đỏ chói dung mạo tươi đẹp cầm trường kiếm múa ra, trường kiếm trong tay hàn quang chớp động, chói mắt người, ở giữa hàn quang, một vị mỹ nhân tuyệt thế mặc áo trắng lách mình tách khỏi đám vũ cơ mặc áo đỏ vây quanh, giống như một tia sáng óng ánh phá không mà ra!

Chỉ thấy nàng mặc một bộ vũ y bó sát trắng noãn, lộ ra những đường cong cực kỳ mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, đôi mắt đẹp kinh nhân, cực kỳ xứng với chiếc mũi khéo léo giống như là điêu khắc mà ra vậy. Đôi môi anh đào đỏ tươi mà mê người, một đoạn gáy ngọc lỏa lồ trong không khí, khiến cho người ta như muốn thềm thuồng.

Mỹ nhân áo trắng giống như con chim yến, nhẹ nhàng múa kiếm, giống như tiên tử đến từ thiên ngoại, phiêu dật đi tới trước ngự tọa của Trương Cường hạ bái, dịu dàng nói: "Ngu Cơ ra mắt bệ hạ, hoàng thượng vạn tuế!"

Trương Cường chấn động cả người, lật cả chén rượu, khiến rượu ngon rớt ra cả y phục, hoảng sợ nói: "Ngu Cơ?!"

Ngu Cơ khó hiểu liếc nhìn Trương Cường sắc mặt hoảng sợ, kinh ngạc nói: "Bệ hạ đã từng nghe tên Ngu Cơ? Ngu Cơ chưa bao giờ tới Hàm Dương, không biết bệ hạ nghe thấy từ đâu?"

Nói xong, đôi mắt như muốn câu hồn đoạt phách thẳng hướng tới Trương Cường.

Trương Cường nghe thấy thế, chỉ cảm thấy bất khả tư nghị khi mình gặp được nhân vật chính Ngu Cơ trong câu truyện truyền tụng thiên cổ 'Bá vương biệt cơ'! Ngẫm lại thế sự đúng là khó đoán trước, như là khiêu khích trí tưởng tượng của con người.

Hoàng hậu Tả Uyên thấy Trương Cường kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Ngu Cơ, không khỏi cười nói: "Bệ hạ, Ngu Cơ còn chưa biểu diễn múa kiếm cho bệ hạ đâu!"

Lệ Cơ ở bên cạnh nhìn thấy bộ dáng thất thần của Trương Cường, hơi âm thầm nhìn Ngu Cơ, lén lút đánh giá vị tuyệt sắc mỹ nữ khiến cho hoàng đế phải khiếp sợ như vậy.

Nhu nhi luôn bị Trương Cường lạnh nhạt, lúc này cũng không mất mát như Lệ Cơ, không khỏi tò mò liếc nhìn Ngu Cơ, tán thưởng tự đáy lòng: "Ngu tử tử chẳng những bộ dáng xinh đẹp, kiếm pháp cũng tốt như vậy, khiến cho người ta phải hâm mộ."

Trương Cường bị thanh âm mềm mại của Nhu nhi làm cho giật mình, lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn thấy vẻ mặt quái dị của các nữ tử, không khỏi cười một tiếng nói: "Tới! Tới! Tới! Trước rượu nên hát, đời người ngắn lắm*, chúng ta cứ nên thưởng thức tài nghệ múa kiếm của Ngu mỹ nhân đi!"

(*Nguyên gốc là "đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà", 'trước rượu nên hát, đời người bao nhiêu? ', là hai câu đầu 'Đoán Ca hành' của Tào Tháo, về sau chắc bị thanh niên nó nhại thành như vậy.)

Hắn chỉ nhớ được hai câu đầu bài thơ này, còn về phần sau thì trong lúc vội không nghĩ ra, cho nên đành phải trôi chảy nói chuyện vào. Bốn mỹ nữ tuyệt sắc ở đây đều bị câu thơ mang theo tang thương vô hạn của hắn đã động, đều kìm lòng không đậu nhìn về phía Trương Cường. Dưới sự bao vây của bốn đôi mắt đẹp, Trương Cường âm thầm cười khổ, mình lại lấy trộm danh ngôn của hậu thế rồi, amen!

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Tả Uyên gật đầu cười duyên nói: "Không sai, không sai, Ngu Cơ khó có dịp tới Hàm Dương, chúng ta nên thưởng thức kiếm vũ có một không hai trong thiên hạ của nàng đi."

Ngu Cơ nghe thấy thế, lơ đãng cười cười, lúc này mới đứng dậy đi tới bên cạnh Trương Cường, hơi thở như lan cười nói: "Nghe nói bệ hạ yêu thích kiếm vũ, Ngu Cơ chỉ sợ mình kỹ năng vụng về làm nhục thánh đồng của bệ hạ!" (đồng trong đồng tử)

Trương Cường biết kiếm vũ của cô được truyền tụng mấy ngàn năm, ngay cả Ngu Cơ trong kinh kịch 'Bá vương biệt cơ' cũng là sau khi múa kiếm, vung kiếm tự vẫn, không khỏi gật đầu nói tự đáy lòng: "Tuyệt nghệ của cô nương, những kiếm pháp thấp kém trong cung sao có thể sánh bằng được, cô nương cứ thể hiện hết tuyệt kỹ là được."

Ngu Cơ nghe thấy thế, gật đầu với những vũ cơ đang đứng trong đại điện, chợt nghe thấy âm nhạc lại vang lên, Ngu Cơ áo trắng phiêu phiêu cầm trường kiếm lóng lánh hàn quang trong tay, nhẹ nhàng nhảy lên, trường kiếm lập tức xuất ra một hàng loạt hàn quang bao quanh thân thể mềm mại, hàn ý lạnh thấu xương dường như xuyên thấu cả không khí ấm áp trong đại điện. Dung nhan xinh đẹp, càng thêm vẻ lạnh lùng cao quý, giống như tiên nữ trên bầu trời, lãnh diễm mà phiêu dật.

Kiếm vũ phần khích trước mắt khiến cho ba cô gái trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không khỏi kinh hô, Ngu Cơ không hề để ý tới tiếng hô của mọi người, mà cổ tay rung lên, đâm thẳng ra phía sau mình!

Lần này, ngay cả Trương Cường cũng nhin không được thất thanh hô: "Ngu Cơ!"

Ngu Cơ khẽ cười một tiếng, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên cao, trường kiếm vung lên như tia chớp, thân thể mềm mại nhẹ nhàng uốn lượn, vũ y tung bay giống như mây trắng, nhẹ nhàng phiêu dật. Trong đại điện đã yên lặng tĩnh mịch, hồi lâu sau, cả ba nữ tử kinh hồn lạc phách cùng với Trương Cường mới hồi phục lại tinh thần, những cung nữ cùng nội thị trong đại điện tuy rằng không dám làm càn quan khán, nhưng vẫn bị kiếm vũ này hấp dẫn, nhất thời tiếng vỗ tay vang lên như sấm trong đại điện.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Nhu Tình Mật Ý

Trương Cường bị kiếm vũ phần khích này đả động, cảm thán thật sâu, hóa ra kiếm pháp còn có thể luyện tới được trình độ như vậy, thật sự xem thế là đủ rồi, khó trách tuyệt kỹ kinh người này lại được truyền tụng ngàn đời.

Tả Uyên nâng chén rượu trong tay, cười nhẹ với Trương Cường: "Bệ hạ, kiếm vũ như vậy quả thực là thế gian nhất tuyệt, nô tì có thể tận mắt nhìn thấy, chính là do bệ hạ ban tặng, không biết bệ hạ muốn tưởng thưởng Ngu Cơ thế nào?"

Lời vừa nói ra, bốn đôi mắt đẹp lại lập tức bay tới Trương Cường, Trương Cường hơi suy tư một chút, gật đầu nói: "Người ta hay nói 'Bảo kiếm tặng anh hùng, phần hồng tống giai nhân', trăm hôm nay sẽ lấy bảo kiếm tặng cho giai nhân đi!"

Lời vừa nói ra, Ngu Cơ đang quỳ trên mặt đất hai mắt sáng ngời, khuôn mặt thanh tú không ngờ lại hơi ửng hồng, hồi lâu sau mới cúi đầu nói: "Ngu Cơ tạ ơn thánh ân của bệ hạ!"

Hoàng hậu Tả Uyên nghe thấy thế, nhin không được thấp giọng thở dài: "Bệ hạ nói ra những lời tuyệt mỹ như vậy, quả thực khiến cho người ta phải động lòng!"

Trương Cường hơi ngẩn ra, chợt nhớ tới, câu ngạn ngữ mà mình trích dẫn, thời này đại khái là còn chưa xuất hiện, không khỏi gượng cười nói: "Trăm chỉ là thấy kiếm pháp của Ngu cô nương tinh tuyệt, nhất thời xúc cảm mà phát thôi."

Nói xong, phân phó cho Hàn Hoán ở bên người: "Mang bội kiếm tùy thân của trẫm ra đây."

Ngu Cơ nghe thấy thế, thâm ý liếc nhìn Trương Cường, dịu dàng nói: "Tạ ơn thánh ân bệ hạ!"

Lúc này, hoàng hậu Tả Uyên ở bên cạnh gật đầu cười nói: "Tiếp theo còn là màn múa tập thể của nhóm múa, bệ hạ cứ mời Ngu Cơ chuẩn bị trước đi."

Ngu Cơ nghe thấy thế, nhẹ nhàng thi lễ, nhìn Trương Cường khẽ nói: "Vũ kỹ của Ngu Cơ không phải thập phần cao minh, vũ kỹ của những gia nhân đó cũng khó mà hợp pháp nhãn của bệ hạ. Sau khúc kiếm vũ này, thỉnh bệ hạ thưởng thức những màn ca múa khác mới phải." *

Nói xong, không hề để ý tới Trương Cường mà xoay người lui ra ngoài. Thấy nàng bỗng nhiên rời khỏi, Trương Cường nao nao, quay đầu sang hoàng hậu hỏi: "Hoàng hậu còn bố trí màn ca múa khác?"

Tả Uyên khẽ nhún mày nói: "Ngu Cơ có nói với nô tì chuẩn bị ca múa, nhưng không nghĩ nàng lại rời đi sớm thế."

Lúc này, Nhu nhi cười nhẹ một tiếng nói: "Bệ hạ, theo như Nhu nhi thấy, chỉ sợ là Ngu cô nương đã động lòng vì bệ hạ, phương tâm đã loạn, cho nên có muốn hiển nghệ cho bệ hạ, cũng là hữu tâm vô lực mà thôi."

Trương Cường nghe thấy thế, liếc nhìn Nhu nhi mềm mại đáng yêu, nhớ tới nụ cười thâm ý sâu sắc của Ngu Cơ, không khỏi hơi động trong lòng, gật đầu thở dài: "Chỉ sợ trong lòng nàng sớm đã có tình riêng, một vị hôn quân như trẫm sao có thể được nàng chú ý."

Hoàng hậu Tả Uyên gật đầu nói: "Nghe nói, Ngu Cơ có tới lui thân mật với đại tướng nước Sở Hạng Yến chi tôn (cháu của Hạng Yến), Ngu Cơ sở dĩ có thể chu du các nơi, là do Hạng thị âm thầm xuất không ít lực, chỉ có điều mỹ nhân này vẫn chưa phản ứng, cũng không tỏ vẻ gì cả."

Trương Cường nhảy dựng trong lòng, vội thấp giọng nói: "Hạng yến chi tôn, có phải tên là Hạng Vũ?"

Tả Uyên giật mình nhìn Trương Cường, kinh ngạc gật đầu nói: "Nô tì cũng không biết cháu của Hạng Yến tên gọi là Hạng Vũ, chỉ có điều Hạng thị đã nhiều thế hệ làm tướng, Vũ Thành hầu Vương Tiễn ngày đó suất lĩnh

sáu mươi vạn đại quân phá Sở, Hạng Yển một mình nghênh chiến, tuy rằng sau đó binh bại tự sát, nhưng cũng bởi vậy mà dương danh thiên hạ. Nô tài bởi vì ngày đó từng theo phụ thân học tập kinh sử, cho nên biết. Chỉ có điều Hạng Vũ cháu của Hạng Yển này, nô tì quả thật chưa từng nghe nói qua. Không thể tưởng được, bệ hạ ở trong thâm cung lại biết rõ về Hạng thị, hay là bệ hạ còn lo lắng nước Sở tro tàn lại cháy?"

Trương Cường lấy lại bình tĩnh, nhớ lại đoạn thiên cổ có một không hai của Ngu Cơ cùng Sở bá vương, nhin không được gật đầu cười khò: "Trẫm đã từng nghe Mông Điềm tướng quân đề cập đến Hạng Yển chi tôn, hình như tên gọi là Hạng Vũ, chuyện đến tột cùng là thế nào, cũng không biết rõ ràng. Nước Sở lập quốc đã gần 800 năm, tuy rằng mất nước 20 năm, nhưng mà căn cơ sâu xa, nhân tài xuất hiện lớp lớp, phải phòng bị!"

Tả Uyên xoay chuyển đôi mắt, thấp giọng nói: "Bệ hạ nếu cố tình, thì cứ giữ Ngu Cơ lại ở trong cung, nhìn xem phản ứng của Hạng thị, nếu bọn họ không muốn dâng mỹ nhân cho bệ hạ, thì bệ hạ có thể tru diệt."

Trương Cường âm thầm suy nghĩ, căn cứ theo ký ức lịch sử, trước mắt Hạng Vũ cũng đã sắp tạo phản, Ngu Cơ này không ở bên cạnh hẳn làm bạn, lại ngàn dặm xa xôi tới Hàm Dương, đến tột cùng là muốn làm gì? Nghĩ đến đây không khỏi hơi nghi ngờ, âm thầm cảnh giác.

Lệ Cơ ở bên cạnh Trương Cường lúc này tâm tình vô cùng phức tạp, nhìn thấy hoàng hậu đẹp đẽ quý phái, đã tự thấy xấu hổ rồi, giờ lại nhìn thấy kiếm vũ có một không hai của Ngu Cơ, cùng với vẻ mặt thất hồn lạc phách của Trương Cường, liền lại trầm xuống thêm, chỉ cảm thấy dung nhan mà mình vốn kiêu ngạo trước giờ ở trước mặt Triệu Yên cùng Ngu Cơ thì lại ảm đạm thất sắc không thôi. Khí chất cao quý, tao nhã của Triệu Yên mình tuyệt đối không thể bằng, vốn còn trông cậy vào suy nghĩ được hoàng thượng sủng ái có thể nhanh chóng mang cốt nhục của hoàng thượng, như vậy dù có thất sủng, cũng vẫn còn hi vọng. Nhưng mà trước mắt Ngu Cơ này chẳng những dung mạo tuyệt mỹ, tuyệt nghệ lại kinh nhân, nhìn thấy bộ dáng si mê của hoàng đế, hơn nữa lại có hoàng hậu ủng hộ, chỉ sợ mình tiền đồ khó liệu.

Nghĩ vậy, Lệ Cơ nhin không được khê than một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Cường, lại vừa vắn gặp được ánh mắt khiếp người của Trương Cường.

Trương Cường lúc này đang suy nghĩ ý đồ chân chính của Ngu Cơ, bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt u oán của Lệ Cơ, chột động trong lòng, gật đầu cười với Lệ Cơ: "Lệ nhi, đến ngồi bên cạnh trầm đi!"

Lệ Cơ hai mắt sáng ngời, mềm mại đứng dậy đi tới ngồi cạnh Trương Cường, thấp giọng thở dài: "Nô tỳ còn tưởng rằng bệ hạ..."

Trương Cường nhìn thấy bộ dáng u oán của nàng, sao lại không biết được suy nghĩ trong lòng nàng, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực sữa đầy đặn của nàng, cúi đầu cắn tai ngọc thấp giọng nói: "Lệ nhi đừng sợ, trầm sẽ không làm nàng đau lòng đâu..."

Lệ Cơ bị bàn tay to của hắn vuốt ve khiến cho thân mình run rẩy, chỉ cảm thấy dục hỏa khó nhin, nhưng mà hoàng hậu ở bên cạnh còn như hồ rình mồi, tuy rằng không nở nhưng vẫn từ chối: "Bệ hạ... không nên.. không nên đâu..."

Nàng lời còn chưa dứt, đôi môi anh đào nhỏ nhắn đã bị Trương Cường phủ kín, rốt cuộc nói không nên lời, hai tay vô lực giãy dụa, lại càng khiêu khích dục hỏa của Trương Cường. Chỉ có điều hoàng hậu còn ở bên người, cũng không nên nhiệt tình quá, miễn cho hoàng hậu ghi hận với tiểu mỹ nhân, thì không ổn rồi. Huống hồ hoàng hậu dù sao cũng là nhất quốc chi mẫu, mình vẫn phải hơi cố kỵ.

Nghĩ đến đây, đành phải cười nhẹ, buông lỏng thân thể mềm mại đang vô lực giãy dụa trong lòng mình, lúc này chỉ nghe Nhu nhi cúi đầu cười nói: "Hoàng thượng, Lệ Cơ tỷ tỷ mấy ngày không thấy hoàng thượng, đã sớm trông mòn con mắt, vô cùng nhớ nhung được hoàng thượng sủng ái đó."

Lệ Cơ nghe thấy thế, xấu hổ đỏ bừng mặt, gất: "Nhu nhi, chẳng lẽ muội không muốn sao? Còn nói..."

Trương Cường thấy hai mỹ nhân trêu ghẹo nhau, dục hỏa càng thêm khó chịu, lại không thể lập tức phát tiết, đành phải cắn răng cười khổ nói: "Mấy người các nàng, còn dám khiêu khích trầm, trầm sẽ ăn hết toàn bộ luôn!"

Hai người nghe thấy thế, bỗng nhiên nhìn thấy hoàng hậu ở bên cạnh đang mỉm cười nhè nhẹ nhìn mình, trong lòng cả kinh, không dám trêu đùa lung tung nữa.

Trương Cường thấy thế, quay lại nhìn hoàng hậu, đại khái chắc là do bị không khí ám muội vừa rồi cảm nhiễm, cho nên ngọc dung tái nhợt đã hơi hơi ửng hồng, đôi mắt sương mù mênh mang nhìn về phía Trương Cường, khiến cho Trương Cường lại hơi rung lên, dục hỏa vừa mới áp chế lại bốc lên không thể ngăn chặn.

Lấy lại bình tĩnh, Trương Cường nhìn hoàng hậu thật sâu, thấp giọng cười nói: "Hoàng hậu, tối nay ngày tốt cảnh đẹp, trẫm đã từng nói, ngày diệt trừ gian nịnh, đó cũng là lúc nàng và trẫm ôn lại lúc động phòng. Hoàng hậu theo trẫm tới tắm điện thôi, không nên bỏ lỡ ngày lành một khắc đáng giá ngàn vàng."

Hoàng hậu khẽ run lên, muốn nói lại thôi nhìn Trương Cường, lẩm bẩm: "Ngày tốt cảnh đẹp, sao những lời nói của hoàng thượng luôn rung động lòng người như vậy, nô tì..."

Nói tới đây, nghĩ tới sự lạnh lùng cô tịch trước kia, cảnh lúc này như ở trong mơ, nhất thời cơ hồ không thể nhẫn nhịn, hai hàng thanh lệ tràn mi mà ra.

Trương Cường thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng, nhanh chóng đi tới giường ngủ. Lệ Cơ cùng Nhu nhi tuy rằng không nở, cũng đành phải đứng dậy rời khỏi điện. Giờ phút này thuộc về hoàng hậu của Đại Tần...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 5

Động Phòng Uyên Mộng

Buông rèm trướng xuống, dưới ánh nền mông lung, Tả Uyên ở trong trướng đã cởi bỏ áo dài đen thêu vàng, chỉ còn mặc một chiếc tiểu y thiếp thân đỏ thắm, mái tóc dài xõa xuống hông, rối tung giống như thác nước, khiến cho làn da nõn nà như tuyết trắng lại càng thêm lả lướt.

Trương Cường nhịn không được thán một tiếng, mỹ nhân tuyệt diệu này mà phải một mình ở thâm cung thì quả là khiến người ta phải than thở! Nghĩ đến đây nhịn không được, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại, dọc theo gáy ngọc mê người, thẳng hôn tới ngọc nhũ tuyết bạch ở phía trước. Nụ hôn dịu dàng khiến dục vọng kìm nén đã lâu của Tả Uyên bị khiêu khích lên không kìm nén nổi, thân thể mềm mại nóng bỏng hơi run rẩy, tiếng rên rỉ không thể kìm chế được nhẹ nhàng phát ra từ môi anh đào của Tả Uyên.

Trương Cường thương tiếc nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, bàn tay to lả lướt trên thân thể nóng bỏng, ấn xuống nơi phía dưới bụng. Động tác của Trương Cường khiến cho Tả Uyên cả người run rẩy, lúc này như là bị dục vọng làm cho té xỉu, nhưng mà nàng không giống như những phi tần bình thường cực lực đón ý, mà chỉ ồm ờ hơi rụt rè. Trương Cường đau lòng thờ dài nói: "Uyên nhi, đừng sợ, trẫm sẽ yêu thương nàng."

Vừa dứt lời, thân thể ở trong lòng dần dần cũng thả lỏng xuống, Trương Cường than nhẹ một tiếng, dùng phương pháp nhẹ nhàng nhất của mình, thẳng tiến vào nơi tiêu hồn đó, phát tiết dục vọng của chính mình, khiến

cho thân thể mềm mại ở dưới thân lên tới cao trào dục vọng nguyên thủy nhất.

Tình cảm mãnh liệt thống khoái qua đi, Trương Cường ôm thân thể nõn nà trắng mịn, thở dài trong lòng, mỹ nhân mất hồn như vậy, Hồ Hạo lại không biết điều mà quý trọng, thật sự là khiến cho người ta phải than thở.

Đôi mắt đẹp thê lương của mỹ nhân nhìn Trương Cường, tứ chi quẩn lầy hẳn, tay nhẹ nhàng xoa bộ ngực dày rộng của Trương Cường si ngốc nói: "Bệ hạ, bệ hạ hôm nay như là thay đổi thành người khác vậy, đối với Uyên nhi thật sự tốt quá."

Trương Cường nhẹ nhàng hôn lên mái tóc thơm ngát đen nhánh, thấp giọng nói: "Uyen nhi, trăm đúng là đã thay đổi không ít, Hồ Hạo trước kia đã chết rồi, trăm hiện giờ chính là Nhị Thế hoàng đế của Đại Tần, thống lĩnh thiên hạ, khống chế vạn dân, Uyên nhi chính là hoàng hậu của trăm, trăm tuyệt đối sẽ không để cho Uyên nhi phải khổ tâm đâu"*

Tả Uyên trong lòng ngực nhẹ nhàng vuốt ve Trương Cường, nhìn khuôn mặt như quen thuộc lại như xa lạ của Trương Cường không biết chán, con tim yếu ớt âm thầm tự hỏi: Liệu đây có chính là trượng phu của mình? Dịu dàng như vậy, trù mẫn mình như vậy, không giống người thiếu niên tùy hứng trước kia một chút nào, con người biến hóa thật là khó tưởng tượng, nhớ lại lời nói của phụ thân ngày đó quả không sai: "Hồ Hạo thiên tính bất hảo, nhưng mà còn chưa mất đi sự hồn nhiên của thiếu niên, nếu dẫn đường thích hợp, tất thành châu báu!"

Hiện giờ thiếu niên bất hảo đó quả nhiên giống như lời đoán của phụ thân, đột nhiên trong tình thế nguy hiểm có thể dùng thủ đoạn sắc bén để chém chết nịnh tặc Triệu Cao trong trại điện, khiến cho bè phái Triệu Cao bất ngờ không kịp phòng bị, lại không làm ảnh hưởng tới đại cục, nhỡ có tận gốc thế lực đã cầm quyền hơn 30 năm trong cung của Triệu Cao, thật là khiến cho người ta thán phục.

Nghĩ vậy, không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, nắm chặt lấy cánh tay cường tráng, tham lam ngửi mùi hương nam tính trên người Trương Cường xa cách đã lâu lúc này mới thấp giọng hỏi Trương Cường: "Không biết bệ hạ định bố trí Mông Diêm tướng quân như thế nào?"

Trương Cường nghe thấy thế, trong lòng hơi động, trầm ngâm nói: "Chuyện của Mông tướng quân, trẫm còn chưa nghĩ ổn thỏa, trước phong một tước vị an ủi, chuyện của ông ta ngày mai lúc lâm triều thương nghị với mọi người mới có thể quyết định."

Tả Uyên không dám hỏi thêm nhiều, vội thay đổi đề tài: "Nô tì ngày mai sẽ thu dọn Chiêu Minh cung để bố trí cho Lệ phi cùng Nhu mỹ nhân ở, còn về phần Triệu Yên cô nương, nô tì còn muốn nghe theo bố trí của bệ hạ. Tuy rằng nàng còn chưa thị tẩm, nhưng mà nghe nói hoàng thượng cực kỳ yêu thích nàng, nô tì không muốn bạc đãi nàng, nên còn muốn xin chủ ý của hoàng thượng."

Trương Cường nhẹ nhàng mà vuốt ve nụ hoa mềm mại của Tả Uyên, khẽ thở dài: "Thật sự là khó có được hoàng hậu có tâm như vậy, không biết trong cung có nơi nào tương đối thanh nhã, thì cấp cho Triệu Yên ở một mình đi."

Tả Uyên hơi suy nghĩ nói: "Phi Tiên điện hoàn cảnh thanh nhã, rất hợp với lời của hoàng thượng."

Nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy Trương Cường, vừa lòng nhắm mắt lại.

Nhận thấy người đẹp trong lòng đã dần im lặng, Trương Cường không khỏi cười gượng, mới phát giác ra mình cả người cũng mệt mỏi, trải qua một ngày kinh tâm động phách như vậy, lúc này rốt cuộc cũng không kiên trì nổi nữa, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Trong đại điện, nội thị trực đêm dập tắt những ngọn nến ở trong đại điện, chỉ để lại một vài ánh sáng mỏng manh leo lắt.

Bên ngoài đại điện, mặt trăng sáng sữa treo trên chân trời xa xôi, bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong một gian cung điện mộc mạc, Triệu Yên đang quỳ gối trước một hàng linh vị Tần vương âm thầm cầu nguyện. Một tiểu cung nữ ước chừng 12 13 tuổi mặc áo xanh lá, cẩn thận hầu hạ bên người. Hồi lâu sau, Triệu Yên thở dài một tiếng, đang định đứng dậy, không ngờ bởi vì quỳ đã lâu mà chân đã sớm cứng ngắc, suýt nữa thì té ngã ra đất, may mắn mà đỡ kịp chiếc bàn dài bên cạnh, cho nên mới hữu kinh vô hiểm.

Lục y cung nữ ở bên cạnh hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng bước tới đỡ Triệu Yên lão đảo ngồi xuống đất, lúc này mới nén giận nói: "Cô nương, hôm nay bệ hạ hồi cung, hậu cung tần phi ai cũng ra nghênh giá, sao cô nương lại cố tình núp đi? Còn tới trai điện lạnh lẽo này, bế quan mình bảy đêm! Cô nương chẳng lẽ không sợ hoàng hậu cùng Lệ phi nhân cơ hội này nói xấu mình trước mặt hoàng thượng?"

Triệu Yên nghe thấy thế, thản nhiên cười, ngọc dung tuyệt mỹ ngẩng lên, nhìn ánh trăng lạnh lẽo, hơi chút suy nghĩ nói: "Hoàng thượng diệt trừ gian nịnh, nhất định sẽ vui vẻ quay về, hoàng hậu đã lâu không thấy hoàng thượng, thâm cung cơ khổ, nhất định đã chờ mong ngày này lâu rồi. Nếu mà ta tới nghênh giá, nhờ đâu hoàng thượng nhất thời hứng trí lên, muốn ta thị tẩm, thì ta đây phải đối mặt với hoàng hậu ra sao?"

Nói tới đây, cúi đầu thở dài: "Triệu Yên tuy rằng còn chưa thị tẩm, nhưng mà được hoàng thượng sủng ái không hề kém so với những tần phi khác, thậm chí còn hơn. Tâm ý của Triệu Yên với hoàng thượng khắc sâu trong lòng, không muốn vào thời điểm này mà dẫn tới sự chú ý của mọi người, tranh giành tình cảm trong thâm cung ở đâu cũng vậy, hôm nay ta chỉ có thể lấy lui mà tiến!"

Lục y cung nữ khó hiểu nói: "Nghe nói hoàng hậu hôm nay cố ý mời Ngu mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt tới biểu diễn kiếm vũ cho bệ hạ, cô nương chẳng lẽ không sợ hoàng thượng bị sắc đẹp mê hoặc, sủng hạnh Ngu mỹ nhân, mà quên mất cô nương?"

Triệu Yên khinh thường bĩu môi nhỏ nhắn mê người, lạnh lùng nói: "Kỳ thật, hoàng hậu làm như vậy chẳng lẽ không phải là hướng về ta? Cho nên, ta chỉ có thể đành ở trong trai điện mấy ngày để né tránh mũi nhọn thôi."

Nói tới đây, nàng hơi dừng lại, nhẹ nhàng nói: "Hơn nữa, hoàng hậu dường như cũng chưa hiểu rõ hoàng thượng. Có thể mặt không đối sắc diệt trừ gian nịnh Triệu Cao, không có sự quyết đoán và đảm lược thì không thể làm được. Huống hồ, ngày đó ta dùng sắc dụ, hoàng thượng cũng không bị u mê, huống chi một vũ cơ như nàng ấy sao có thể trước mắt bao người mà câu dẫn được?"

Lục y cung nữ nghe thấy thế, nghi hoặc hỏi: "Ngay cả cô nương dung mạo tuyệt thế như vậy, hoàng thượng cũng không có hành động gì? Chẳng lẽ là có..."

Triệu Yên lắc đầu nói: "Lúc đó ta cũng hơi hoài nghi, nhưng mà sau này hỏi Lệ phi, mới biết được hoàng thượng chẳng những không có bệnh gì, mà còn thập phần cường tráng khiến cho Lệ Cơ vô cùng si mê. Cho nên hoàng thượng không có đơn giản như bề ngoài đâu, thật sự là sâu khó lường được đó!"

Nói xong, xoay người nói với lục y cung nữ: "Người đã theo ta mấy năm, từ phủ Triệu Cao, tới theo ta tiến cung, thật sự là làm khó người!"

Lục y cung nữ nghe thấy thế, quỳ mạnh lên mặt đất, thấp giọng khóc nói: "Cô nương, ngày đó nếu không có cô nương cứu giúp, Lục Phi sớm đã bị Triệu Cao xử tử, nào có thể làm bạn với cô nương hôm nay? Huống hồ cô nương đối đãi không tệ, Lục Phi dù chết cũng không báo đáp hết được."

Triệu Yên nhẹ nhàng cầm hai tay Lục Phi gật đầu nói: "Chúng ta đều có thân phận giống nhau, nói gì chuyện báo đáp, chỉ cần trong tương lai có thể gắn bó trong thâm cung là tốt rồi."

Lục Phi cảm động rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng nói: "Cô nương yên tâm, Lục Phi cùng cô nương tuy hai mà một, nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau, nếu vi phạm lời thề nhất định sẽ chết không chỗ chôn!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Triều Hội Thảo Luận Chính Sự

Ánh bình minh phía cuối chân trời tỏa ra muôn ngàn ánh hồng lên đại địa vừa mới thức tỉnh. Trong đại chính điện mang phong cách cổ xưa, Trương Cường mặc miện phục, đầu đội mũ miện, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi trên ngự tọa. Trong đại điện hữu thừa tướng Phùng Khứ Tật ngồi ở dưới tay trái của Trương Cường, đối diện với ông là Mông Diêm sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt trang trọng.

Phùng Khứ Tật thoáng nhìn các quần thần đang lo sợ bất an trong điện, buồn rầu thở dài, đứng dậy nói với Trương Cường: "Bệ hạ, hôm qua thượng tướng quân Mông Diêm tự mình dẫn đại quân từ trong phủ của Triệu Cao tìm ra được hơn 17 ngàn lượng vàng, hơn 5 ngàn 800 xâu tiền, cự thần hy vọng những tài vật đó có thể nộp hết toàn bộ vào quốc khố. Hiện giờ không ít địa phương đang gặp bão lụt, đất vườn bị hủy, dân chúng trôi dạt khắp nơi, nhu cầu cấp bách phải trấn an."

Nói tới đây, liếc nhìn Mông Diêm đang trầm mặc, mới tiếp tục nói: "Bệ hạ, cự thần từ sau khi được Mông tướng quân cứu ra từ trong đại ngục mới phát giác, quan viên trong triều đã không còn đủ hai trăm người. Rất nhiều vị trí quan nha bị bỏ trống, chính vụ hoang phế, dân chúng không biết theo ai. Cho nên hy vọng bệ hạ xét xử nhẹ tay vụ án Triệu Cao, không thể làm dao động căn cơ của quốc gia, trước mắt tiên phương chiến sự thường xuyên, là lúc đang rất cần người, mong bệ hạ ân chuẩn cho những quan viên phạm tội có cơ hội lập công chuộc tội, một lần nữa lập công huân cho Đại Tần ta."

Trương Cường nghe thấy thế, nhìn những quan viên sợ hãi ở trong điện, chậm rãi gật đầu nói: "Ngày hôm trước Triệu Cao chỉ hươu bảo ngựa, trầm nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo đó thật sự là tức giận tới cực điểm!"

Nói tới đây, lạnh lùng liếc nhìn hết thấy quan viên, trầm giọng nói: "Khiến cho trăm thất vọng nhất chính là, lại có quá nhiều đại thần chẳng phân biệt được đen trắng, phản biện sự thật, lẫn lộn phải trái, đồng thanh phụ họa. Nếu còn yêu cầu trăm đặc xá, trăm thật muốn hỏi, lương tâm của các khanh chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ đều bị chó ăn rồi sao? Vì một tiểu nhân gian nịnh, mà lại vứt bỏ thiên hạ đại nghĩa ra sau đầu, trong mắt các khanh có còn một hoàng đế như trăm hay không, có còn thiên hạ dân chúng, có còn an nguy xã tắc của Đại Tần nữa hay không?"

Lời vừa nói ra, ngoại trừ một số ít đại thần hôm đó không phụ họa theo Triệu Cao, những người khác đều đã sợ tới mức cả người run lên, đồng thời quỳ xuống đất vừa then vừa xấu hổ, kinh sợ run giọng hô: "Bệ hạ tha mạng!"

Trương Cường vốn biết trong tình trạng Triệu Cao độc đại, một số ít người khó tránh khỏi vì để tự bảo vệ mình mà phải phụ họa theo đuôi, kỳ thật trong lòng cũng thật sự không muốn vậy. Chỉ có điều nhìn thấy những kẻ tự xưng là trung nghĩa đó, trong lòng lại thấy tức giận, đồng thời vừa nói ngữ khí lại càng thêm sắc bén.

Lúc này, Mông Điềm vẫn ngồi phía dưới Trương Cường bỗng nhiên đứng dậy chấp tay nói: "Bệ hạ, tuy rằng những quan viên đó phạm phải lỗi nhỏ, nhưng mà dưới tình huống đó làm ra tình huống trái lương tâm, cũng không thể trách được, xin bệ hạ niệm tình bọn họ còn chưa thật sự thông đồng với Triệu Cao làm bậy, không nên truy cứu thêm!"

Trương Cường nao nao liếc nhìn Mông Điềm, mới suy nghĩ, nói: "Những ai ngày đó nói phụ họa theo, vô luận là quan viên hay quý tộc, đều phải ra tiền quân phục vụ. Những người khác, giáng chức một bậc, phạt bổng nửa năm, vụ án Triệu Cao giao cho Phùng thừa tướng toàn quyền thẩm tra xử lý định đoạt, không cần bẩm báo."

Lúc này, tướng quân Phùng Kiếp bỗng nhiên đứng dậy tấu: "Bệ hạ, Mông Điềm tướng quân đã tấn phong làm thượng tướng quân, không biết

có nên thay thế cho Chương Hàm đóng quân ở Hàm Cốc quan không?"

Trương Cường nghe thấy thế, liếc nhìn các quan viên, trầm giọng nói: "Chương Hàm thống lĩnh sáu mươi vạn đại quân, trước mắt đang truy kích tàn quân của địch, lâm trận đối tượng là tối kỵ trong binh gia, Mông tướng quân vừa mới ra tù, thân thể mệt nhọc, thật sự không nên lập tức cầm binh, chờ sau khi Chương tướng quân ca khúc khải hoàn lại tính tiếp đi."

Nói xong, thoáng nhìn những quần thần cảm như hén, khê gật đầu nói: "Triều nghị hôm nay chấm dứt ở đây đi, các khanh nếu còn việc gì khác có thể gặp trực tiếp trăm để bẩm tấu, trăm nhất định sẽ phúc đáp."

Quần thần trong triều sớm đã bị thủ loạn lôi đình mà Trương Cường dùng để xử lý Triệu Cao làm cho kinh sợ, trong lòng đều thầm run sợ, lại thấy hôm nay trong triều hội Trương Cường mỗi tiếng nói cử chỉ đều mạnh mẽ vang dội, trăm ổn quyết đoán, ai cũng kinh ngạc phát giác ra hoàng thượng cũng không có ngu ngốc bất hảo như xưa. Những đại thần trung trinh như Phùng Khứ Tật nhìn thấy biến hóa của Trương Cường thì đều âm thầm kinh hãi, vui mừng tính toán xem nên can gián Trương Cường như thế nào, để tạm dừng việc tu kiến lăng Tần Thủy Hoàng cùng với cung A Phòng.

Sau một lúc trầm ngâm, Phùng Khứ Tật vẫn quyết định sẽ can gián với Trương Cường. Lúc này, Trương Cường cũng đã chuẩn bị rời đi, đang định đứng dậy, chỉ thấy Phùng Khứ Tật cực kỳ trịnh trọng nói: "Bệ hạ, cữu thần có chuyện quan trọng muốn bẩm tấu!"

Trương Cường nghe thấy thế, khê gật đầu nói: "Chuyện gì, cứ nói ra."

Phùng Khứ Tật cẩn thận liếc nhìn Trương Cường, lúc này mới quỳ mạnh lên mặt đất, can rằng nói: "Bệ hạ, hai công trình lớn Thủy Hoàng lăng tẩm cùng với cung A Phòng, khiến cho dân chúng chịu gánh nặng, trước mắt đạo tặc nổi lên bốn phía, thật sự không nên tiếp tục hao tổn sức dân, bệ hạ minh giám!"

Nói xong, hồi hộp quỳ trên mặt đất, âm thầm suy nghĩ không biết Trương Cường sẽ xử trí mình như thế nào, theo biểu hiện của hoàng đế hôm nay thì khả năng dùng trọng tội là rất lớn, vừa nghĩ tới hình phạt cắt mũi, chém đầu, trong lòng cũng hơi run sợ. Chỉ có điều nghĩ tới cục diện

chính trị Đại Tần hiện giờ như vỏ trứng, cho dù có phải chịu khổ hình, cũng phải liều chết can gián.

Các đại thần ở đây đều bị những lời của Phùng Khứ Tật làm cho hoảng sợ muốn chết, phải biết rằng nếu dừng việc tu kiến lăng Tần Thủy Hoàng, hoàng đế sẽ bị thiên hạ coi là bất hiếu, về phần cung A Phòng ngay lúc Thủy Hoàng tại vị đã cẩn thận xây dựng, muốn xây dựng cung điện đồ sộ nhất thiên hạ, biểu tượng cho vũ lực của Đại Tần, còn để an hưởng tôn vinh sau khi nhất thống thiên hạ. Nếu hoàng đế tức giận, tính mạng của Phùng Khứ Tật sẽ thập phần nguy hiểm.

Trong lúc quần thần còn đang run sợ cho Phùng Khứ Tật, đã thấy Trương Cường chậm rãi gật đầu nói: "Lăng tẩm tiên hoàng quy mô khổng lồ, trước nay chưa từng có, hậu thế sau này cũng không có lăng tẩm nào bì được, hiện giờ Đại Tần chiến hỏa nổi lên bốn phía, thực lực đất nước có hạn, lăng tẩm Thủy Hoàng dù không nên đình chỉ, cũng có thể tu kiến thông thả, về phần cung A Phòng thì có thể dừng lại toàn bộ, dù sao trăm tử nay cũng sẽ ở Hàm Dương cung. Thừa tướng một lòng vì nước, lòng này đáng khen, trăm ban thưởng cho một học kim châu để khen thưởng."

Phùng Khứ Tật cảm thấy như giấc mộng, nhất thời quên cả tạ ơn, chỉ ngơ ngác quỳ gối ở đó, Phùng Kiếp ở bên cạnh âm thầm sốt ruột, vội thấp giọng nói: "Thừa tướng, mau tạ ơn đi!"

Phùng Khứ Tật lúc này mới chấn động kinh ngạc tỉnh lại, nhớ tới những lời sắc bén vừa rồi của Trương Cường, nhất thời không thể khống chế được tâm tình kích động, nhin không được rưng rưng khóc: "Bệ hạ anh minh! Bệ hạ anh minh! Cựu thần cuối cùng đã có thể an tâm đi gặp tiên hoàng..."

Trương Cường cười nhẹ, đứng dậy tới trước mặt Phùng Khứ Tật, nhẹ nhàng nâng ông dậy, thấp giọng thở dài: "Trăm trước giờ luôn phải đề phòng Triệu Cao, hơn nữa lại ở trong thâm cung, không thể nhúng tay vào triều chính. Việc ác của Triệu Cao trăm chẳng những biết, còn phải giả vờ thuận theo, chỉ chờ đợi thời cơ diệt trừ gian nịnh. Khiến cho các khanh phải chịu khổ rồi!"

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế thì lão lệ tung hoành, nhất thời không biết nói gì, chỉ ghen ngào. Các quần thần trong điện cũng bị những lời nói của

Trương Cường khiến cho cảm động lệ nóng lưng tròn, trong nhất thời, không khí trong điện xúc động vô cùng.

Phùng Khứ Tật bình tĩnh lại tâm tình kích động, cung tay nói: "Bệ hạ, chức thống lĩnh thành vệ hiện giờ còn đang trống, không biết bệ hạ đã chọn ai chưa?"

Trương Cường hơi suy nghĩ một chút, nghĩ tới phó tướng Vương Định hôm nay phụ trách bảo hộ mình, gật đầu nói: "Vương Định có công hộ giá, tạm thời cho đảm nhiệm chức thống lĩnh thành vệ đi."

Nói xong, thoáng nhìn các quần thần đang tâm tình kích động, gắng gượng khống chế nổi lòng của mình, nhẹ nhàng gật đầu thờ dài: "Mọi người nếu không còn chuyện khác, thì đều về đi."

Quần thần liếc nhìn lẫn nhau, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cùng hô to: "Cung tiễn bệ hạ!"

Trương Cường đi cùng với Hàn Hoán, nhanh chóng bước tới tấm điện của mình. Lúc này đã tới gần giữa trưa, ánh mặt trời cuối thu ấm áp chiếu lên người, khiến cho người ta sáng khoái. Trương Cường nghĩ đến Chương Hàm đang truy kích tàn quân của Trần Thắng, không biết hiện giờ thế nào. Tuy rằng tin tưởng trong lịch sử Chương Hàm có thể tiêu diệt toàn bộ tàn quân của Trần Thắng, nhưng mà trước mắt lịch sử đã thay đổi, mình cũng không nắm chắc được toàn bộ, trong lòng hơi nặng nề.

Nhìn thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của Trương Cường, Hàn Hoán cẩn thận nói: "Bệ hạ nếu không vui, có thể bách bộ tới chỗ Lệ phi. Nghe nói hoàng hậu nương nương đã ban cho Lệ phi nương nương không ít trân bảo, Lệ phi nương nương hiện giờ đang rất cao hứng."

Trương Cường nghe thấy thế, thoáng nhìn những cấm vệ đứng ngoài điện, chợt động trong lòng, thấp giọng phân phó với Hàn Hoán: "Hàn Hoán, tìm vài người tin cậy tới, trầm muốn xuất cung một chút."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 7

Cải Trang Vi Hành

Cổ thành Hàm Dương gần giữa trưa, bao phủ trong ánh mặt trời ấm áp. Trương Cường đi cùng Hàn Hoán cùng Thành Thái, cùng với hơn 100 cấm vệ cải trang hoặc ngoài sáng hoặc trong tối bảo vệ, mặc thường phục rời khỏi Hàm Dương cung, xuyên qua nội thành, đi dạo trong phố xá Hàm Dương náo nhiệt phi phàm. Nơi này bởi vì đang giữa trưa nên vô cùng sầm uất, một vài người bán rong vôi vàng dẫn trâu bò chạy qua, các nữ tử ra ra vào vào mấy gian tơ lụa, trước cửa một vài tiệm tạp hóa chất đầy đồ gia dụng, cùng với da thú đã trải qua xử lý sạch sẽ, không ít dân chúng mặc áo vải bố ra ra vào vào.

Lúc này đang là lúc ăn cơm trưa, trong phố xá sầm uất những tửu lâu có vẻ náo nhiệt vô cùng, trong quán vang ra tiếng hét to của chủ quán, trong tửu lâu liên tiếp truyền ra tiếng vỗ tay hòa cùng với tiếng rao náo nhiệt của những người bán hàng rong, thêm tiếng xe ngựa đi tới đi lui của quan viên, hợp thành một bản hòa âm phố xá động lòng người.

Trương Cường hưng phấn hết nhìn đông tới ngó tây, đối với cảnh tượng Hàm Dương 2000 năm trước, hẳn thực rất tò mò. Lần trước tới Hàm Dương cũng chỉ ngồi xa giá cưỡi ngựa xem hoa, hơn nữa còn bị Triệu Cao làm tâm tình buồn bực, không thoải mái như hôm nay. Bên cạnh hẳn là Thành Thái, Hàn Hoán cùng hơn 30 hộ vệ tùy thân, trong bán kính 500 thước xung quanh còn có ước chừng 300 cấm vệ mặc thường phục âm thầm bảo hộ. Đây là kế sách do Trương Cường đưa ra dưới sự kiên quyết

phản đối của Hàn Hoán cùng Thành Thái, lúc này mới thuyết phục được hai người bọn họ.

Nhìn thấy vẻ mặt hào hứng của Trương Cường, Hàn Hoán cùng Thành Thái lại đang vẻ mặt nghiêm trọng, bàn tay hồi hộp tới vã mồ hôi.

Trương Cường vừa xem một cửa hàng làm đồ sành sứ, âm thầm suy nghĩ nếu mang về thế kỷ 21 thì có thể bán được bao nhiêu tiền, có thể khẳng định chỉ cần mang về một chút, đã có thể giúp mình sống cuộc đời thường thường bậc trung cả đời. Càng nghĩ càng thấy ý tưởng của mình thật là buồn cười, rồi lại không biết người thân của mình ở thế giới kia giờ thế nào.

Nghĩ đến đây, hơi thở dài, phân phó cho Hàn Hoán: "Chúng ta đi vào kia đi, trăm... muốn nếm thử xem hương vị đồ ăn dân gian như thế nào."

Nói xong, đi đầu bước vào một tửu lâu sạch sẽ chỉnh tề. Thành Thái cùng Hàn Hoán cuống quýt cẩn thận theo sát sau, âm thầm phòng bị.

Chủ quán đứng ở trước cửa tửu lâu đón khách, trông thấy Trương Cường y phục hoa lệ, cách ăn nói không tầm thường, vội cẩn thận tiến lên nghênh đón, nịnh nọt cười nói: "Các vị công tử mời vào bên trong, tiểu nhân nơi này có đủ các mỹ vị trên thiên hạ, sẽ khiến ngài khó lòng mà quên được..."

Hắn lời còn chưa dứt, Thành Thái đã chặn lời: "Dài dòng lời thôi, mau bố trí một căn phòng trang nhã, bằng không cẩn thận cái mạng chó của người!"

Chủ quán nghe thấy vậy, đau khổ nói: "Thật không phải tiểu nhân muốn chậm trễ, mà thật sự là ngài tới không khéo, hôm nay các căn phòng trang nhã đã kín rồi, tiểu nhân..."

Trương Cường kỳ quái nói: "Đã kín rồi? Sinh ý của các người tốt như vậy? Thật là không thể tưởng được!"

Chủ quán kia nghe thấy thế, lộ ra vẻ thần bí, thấp giọng cười nói: "Hôm nay Ngụ cô nương biểu diễn trong điểm, cho nên, các phòng trang nhã đã sớm được các vương công quý tộc đặt hết rồi, ba vị nếu không chê, trong điểm còn có không ít chỗ ngồi, có điều không nhất định có thể xem diễn được."

Trương Cường hơi cảm thán, chủ quán này quả nhiên thuần phác, còn nói ra cả sự thật là có thể không xem diễn được, chỉ sợ là khó mà lưu khách ở lại được.

Trong lúc suy nghĩ, chỉ thấy Hàn Hoán khẽ nhú mày nói: "Cứ chỗ nào yên lặng là được rồi, không được để những kẻ gây lộn xộn chung quanh chúng ta."

Chủ quán liên tục gật đầu nói: "Công tử yên tâm, tiểu nhân đã hiểu!" Nói xong, xoay người mang theo một hàng 30 người của Trương Cường vào trong điểm.

Trương Cường đi vào trong điểm mới phát giác, tửu lâu này hóa ra là một căn phòng cực lớn, mọi người đều khoan chân ngồi trên giường nhỏ, chung quanh thỉnh thoảng có tiểu nhị rót rượu thêm đồ ăn qua lại, ở trên lầu có một dãy phòng nhỏ độc lập, có thể từ trên cao nhìn xuống toàn bộ đại sảnh, cũng có thể bảo trì được tư mật, đại khái chính là phòng trang nhã theo lời chủ quán.

Chủ quán đưa hàng người Trương Cường tới ngôi vị trí gần trung tâm, liên tục chấp tay nói: "Các vị công tử mời ngồi, tiểu nhân sẽ đưa cơm rượu lên." Nói xong, khom người lui xuống.

Thành Thái liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh, âm thầm phân phó cấm vệ cảnh giới, mới gật đầu nói: "Công... tử, nơi này quả nhiên không tồi, để cho chúng ta một nơi có thể xem ca múa, chủ quán kia quả nhiên giữ chữ tín."

Hàn Hoán cẩn thận thấp giọng nói: "Bệ... công tử mời nhập tọa."

Trương Cường vừa hứng trí ngôi vị trí chủ tọa, vừa chỉ vào chỗ giữa của sảnh, gật đầu cười nói: "Nói vậy nơi đó chính là nơi mà các ca cơ biểu diễn?"

Thành Thái cẩn thận gật đầu nói: "Không sai, chủ quán quả nhiên là có nhãn lực, vị trí này cũng không tệ."

Khi nói chuyện, chủ quán cũng đã bưng rượu và thức ăn lên, hóa ra Hàn Hoán ở bên cạnh đã sớm gọi đồ và thức ăn, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trương Cường, Hàn Hoán thấp giọng cười nói: "Những đồ ăn ở nơi đây đều có tiếng cả, hương vị không hề thua kém đồ ăn trong cung, cũng rất nổi danh."

Trương Cường thường thức thấy quả không tồi, không khỏi gật đầu nói: "Không tệ, không tệ! Mùi vị không tệ!"

Nói xong, đảo mắt nhìn Hàn Hoán và Thành Thái vẫn còn đang đứng, không khỏi nhú mày nói: "Mau ngồi xuống, che hết tầm mắt người khác là không tốt."

Thành Thái nghe thấy thế vội ngồi ở bên cạnh Trương Cường, bất đắc dĩ cười khổ nói: "Công tử ngồi trước, ai dám mạo phạm?"

Hàn Hoán đang cẩn thận lui ra phía sau Trương Cường, đã thấy Trương Cường cười nhẹ nói: "Mau ngồi xuống đi, nơi này đã có tửu bảo hầu hạ, không cần dùng tới người nữa, người cũng ăn uống chút đi, nơi đây không phải trong cung, cứ như người thường là được rồi"

Hàn Hoán nghe thấy thế, tay chân hồi hộp không biết đi đâu, nhìn thấy ý cười trong mắt Trương Cường, mới hơi trầm tĩnh lại.

Lúc này, chợt nghe thấy một trận huyên náo truyền tới từ trên lầu, thanh âm chói tai có vẻ thiếu kiên nhẫn: "Một ca cơ nhỏ nhỏ như nó, lại dám không tới bái kiến bản quân, quả nhiên là chán sống, con mẹ nó, tiểu tử người nghe đây, gọi nó mau ngoan ngoãn tới biểu diễn cho bản quân, bằng không cẩn thận ta hủy Lâm Phong lâu của người!"

Một thanh âm hơi lo lắng cẩn thận nói: "Hầu gia bớt giận, Ngu Cơ không phải là nô tỳ của tiểu nhân, nàng cũng giống như Hầu gia, đều là khách nhân của Lâm Phong lâu, mấy hôm trước biểu diễn quả thực là do Ngu cô nương nể mặt tiểu nhân, hôm nay thân thể nàng không được khỏe, mong Hầu gia thông cảm."

Thanh âm chói tai kia phần nộ quát: "Người đâu, kéo người ra đây cho bản hầu, một ca cơ nhỏ nhỏ lại không để bản quân vào mắt, quả nhiên là chán sống!"

Lời vừa nói ra, đại sảnh vốn ồn ào nhất thời im lặng xuống, bối cảnh của Ngu Cơ không ít người đều biết rõ, thế lực của Tây Sở Hạng thị khiến cho người ta không dám có ý với Ngu Cơ, lúc này thấy có người dám chủ động khiêu khích, không ít người bởi vì muốn được thấy kiếm pháp kinh thế của Ngu Cơ, cũng đồng thanh ủng hộ reo hò.

Thấy tình hình trong đại sảnh, Thành Thái vội vàng ra dấu cho thân binh phía sau, phái 100 người gác ở bên ngoài tiến vào, đồng thời phái người đi tới sở chỉ huy thành vệ báo tin. Lúc này nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Cường, không khỏi âm thầm cả kinh, nghĩ tới hôm qua Ngu Cơ từng tiến cung hiến nghệ, không khỏi lo lắng cho kẻ vừa mới khiêu khích.

Phải biết rằng Ngu Cơ chỉ là một ca cơ nho nhỏ, nếu chỉ bởi vậy mà vẫn tội, sẽ khiến cho không ít quý tộc tâm sinh bất mãn. Nghĩ đến đây, đang muốn nhắc nhở Trương Cường, đã thấy Trương Cường cười lạnh nói: "Không được lệnh cho ai rời vị trí, bản công tử muốn xem xem Ngu Cơ này đến tột cùng chịu đựng được đến đâu."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 8

Từ Lâu Đổ Máu

Các cấm vệ đang trong tư thế sẵn sàng vội vàng đình chỉ hành động, làm bộ như đang theo dõi náo nhiệt, đứng yên lặng cạnh Trương Cường, âm thầm bảo hộ Trương Cường ở trung tâm. Lúc này, chỉ thấy thang lầu rung động, một đám ăn mặc kiểu võ sĩ cầm kiếm hùng hổ vọt xuống, đánh thẳng vào một cánh cửa sơn son phía sau bình phong.

Ngay lúc người trong điểm đang lo lắng, chỉ nghe thấy một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài bóng người bắn ra, nhìn chăm chú vào, hóa ra chính là mấy kẻ vừa mới lao vào. Lúc này trên mặt ai cũng đầy vết thương xanh tím, hóa ra là bị người đánh bay ra.

Biến hóa này khiến cho mọi người trong sảnh đều ngoài ý muốn, đều hoảng sợ nhìn về phía cánh cửa sơn son, lại thấy cánh cửa đó đã đóng chặt lại như trước, không thấy được manh mối gì.

Lúc này, người trên lầu rốt cuộc đã không kiềm chế được, bịch bịch bịch lao xuống lầu.

Trương Cường vội vàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam thanh niên khoảng chừng 25 26 tuổi mặc thâm y thiên thanh, bên ngoài khoác một chiếc áo lụa tím thẫm, đầu đội mũ quan nam ngọc trắng, mái tóc đen thẫm búi ở sau đầu, hai hàng lông mày không đậm không nhạt, đôi mắt dài nhỏ chứa lửa giận vô cùng, khuôn mặt căng ra, dưới cái mũi thanh tú đôi môi mỏng mím lại thành một đường. Nếu không phải vì giận dữ mà khuôn mặt vặn vẹo, hẳn cũng là một người trẻ tuổi không khó coi.

Trương Cường thấy hắn áo quần hoa lệ, lại tự xưng là bản quân, không khỏi nghi hoặc, quay lại nhìn Thành Thái. Thành Thái bước lên trước một bước, thấp giọng nói: "Công tử, đây chính là con trai của An Dương hầu, Bình Huỳnh quân Tử Huỳnh. Mấy ngày nay tâm tình hắn không tốt, luôn làm loạn ở Hàm Dương, đã hai lần bị thành vệ kéo về phủ rồi."

Trương Cường nghe thấy thế, lạnh lùng nhíu mày nói: "Sao hắn không chịu yên ổn làm cái Bình Huỳnh quân đó, lại khiến cho Hàm Dương gà bay chó sủa không được an bình, chẳng lẽ Hàm Dương lệnh cứ để mặc kệ?"

Thành Thái khẽ gật đầu nói: "Công tử không biết đó thôi, cha của Bình Huỳnh quân là An Dương hầu bị liên lụy vào án của Triệu Cao, chỉ sợ sẽ bị lột tước vị, Bình Huỳnh quân ngày thường ỷ vào quan hệ giữa An Dương hầu và Triệu Cao, luôn ngang ngược trong thành Hàm Dương, đắc tội với không ít người, có thể nói là tiếng ác đồn xa. Lần này Triệu Cao đến tội, hai cha con này trước kia làm nhiều việc ác, lúc này khẩn cầu khắp nơi cũng không ai để ý tới, Bình Huỳnh quân mới ngày nào cũng chạy tới phố phường, gây chuyện thị phi khắp nơi để phát tiết."

Nói tới đây, liếc nhìn Tử Huỳnh vẻ mặt giận dữ, khẽ lắc đầu nói: "Xem ra, Ngu cô nương đã nghe nói tới Bình Huỳnh quân, cho nên mới không muốn ra."

Trương Cường gật đầu, gờ chén lên như không có việc gì: "Chúng ta ăn trước đã, ta thấy đồ ăn nơi đây quả nhiên không tồi, các người đều nếm thử đi."

Thành Thái cùng Hàn Hoán lúc này chỉ sợ Bình Huỳnh quân xung đột với Ngu Cơ mà làm bị thương tới Trương Cường, đó là tội mất đầu diệt tộc đó, hồi hộp tới mức lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh, lúc này nhìn thấy bộ dáng khí định thần nhàn của Trương Cường, tâm tình cũng thoáng thả lỏng một chút.

Thành Thái gắng gượng gật đầu nói: "Công tử dùng trước đi, chúng ta ngày thường cũng tới được, công tử thì lại khó được."

Nói xong, lại hơi cả kinh, tự cảm thấy lời không ổn lắm, sửa miệng cũng đã không kịp rồi, đành phải run rẩy liếc nhìn Trương Cường, lại phát giác

ra Trương Cường thần sắc bình tĩnh, làm như không nghe thấy, mới lén lút thở ra một hơi.

Lúc này, chợt nghe thấy một thanh âm ngọt ngào truyền ra đại sảnh: "Quân thượng bớt giận, cô nương nhà ta thân thể hơi ốm nhẹ, ngày khác nhất định sẽ đăng môn tạ tội!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nha đầu tuyệt sắc khoảng chừng 14 15 tuổi đứng trước cánh cửa sơn son, cảm tưởng như một mình nàng có thể chống lại được mười mấy tên đại hán như lang như hổ! Nàng mặc một bộ áo trắng thêu hoa, đôi mắt sáng ngời tràn ngập linh khí, dưới cái mũi linh hoạt, hé ra cái miệng nhỏ nhắn, thần sắc lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Bình Huỳnh quân mặt đã xanh ngắt.

Bình Huỳnh quân nao nao, dường như có chút hơi ngoài ý muốn là đối phương chỉ phái một tiểu cô nương ra gặp mình, hiển nhiên là cực kỳ khinh thường, không khỏi tức giận tới gân xanh nổi lên trên trán, quát lên với hơn 30 người vây quanh mình: "Bắt lấy tặc đồ cho bản quân!"

Theo mệnh lệnh của hã, hơn 30 đại hán phía sau Bình Huỳnh quân đều đồng thời hét lớn, nhất tề xông lên! Chỉ thấy nữ tỳ kia khinh thường hừ lạnh, tay phải hơi rung, mọi người chỉ hơi hoa mắt, trong tay nha đầu đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện thanh kiếm sắc nhọn sáng lóa.

Trương Cường thấy thế, tuy rằng không hiểu kiếm pháp, nhưng cũng nhìn không được rùng mình, không thể tưởng được một tỳ nữ nhỏ nhỏ như vậy mà đã thành thạo kiếm pháp kinh người, chỉ riêng cái ra tay này đã khiến cho người ta kinh ngạc.

Lúc này, chỉ thấy Thành Thái kinh ngạc hô nhỏ: "Kiếm pháp của nha đầu kia không ngờ lại lợi hại vậy, Bình Huỳnh quân dù đông người chỉ sợ cũng không chiếm được ưu thế."

Trương Cường khẽ gật đầu nói: "Bình Huỳnh quân nếu đã biết chính mình có thể gặp họa, còn có thể kiêu ngạo như vậy, xem ra đúng là một phế vật vô dụng!"

Hàn Hoán cẩn thận nói xen vào: "Bệ hạ, nô tài thấy, một kẻ vô dụng như vậy đâu đáng để bệ hạ quan tâm, thời gian không còn sớm, công tử mau trở về đi thôi."

Thành Thái nhất thời nhớ ra Trương Cường một mình xuất cung, thật sự là quá nguy hiểm, nơi đây đúng là không nên ở lâu, không khỏi lập tức phụ họa theo: "Đúng vậy, công tử, chúng ta mau về thôi!"

Trương Cường lúc này đang muốn chờ xem Bình Huỳnh quân sẽ khổ sở vì cô nữ tỳ xinh đẹp kia thế nào, đâu có thể dễ dàng rời đi, không khỏi lắc đầu cười nói: "Không ngại, không ngại, chúng ta cứ xem diễn đã rồi đi cũng không muộn!"

Hàn Hoán cùng Thành Thái bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục cẩn thận canh giữ bên cạnh Trương Cường, ngưng thần đề phòng, sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Lúc này chỉ thấy nữ tỳ đáng yêu kia quát lên một tiếng, thân mình nhảy lên, chân phải đá mạnh vào mặt một gã đại hán xông lên trước, khiến cho hãn máu me be bét bay ra ngoài.

Đồng thời, tay phải run lên, hàn quang khê lóa, hai gã đại hán đang lao lên chột kêu thảm, huyết quang bắn ra, hai gã đại hán tránh né không kịp, đã bị cắt yết hầu, ngã trong vũng máu, đi đời nhà ma.

Mọi người ở đây đều không ngờ một tiểu nha đầu nhìn kiêu my mà lại ra tay tàn nhẫn như vậy, trong chốc lát đã hai chết một bị thương, những gia tướng Bình Huỳnh quân thấy vậy cũng ngẩn ra, do dự không dám lên trước.

Thấy như vậy, Bình Huỳnh quân sắc mặt lại càng xanh mét, gân xanh nổi đầy trán, kiếm pháp kinh nhân của đối phương khiến cho hãn chấn động, có ý muốn rời đi, nhưng lại sợ người ta cười nhạo hãn vì một cô gái nhỏ nhỏ mà phải chật vật chạy trốn. Nghĩ tới nghĩ lui thấy mình mấy hôm nay đi đâu cũng gặp trắc trở, trước mắt ngay cả thị nữ của một ca cơ nhỏ nhỏ mà cũng có thể không coi mình ra gì, không khỏi vừa hận vừa giận, cho dù nguy hiểm cũng không quản, tiến lên một bước, cười lạnh nói: "Tiện tỳ to gan, dám giết người vô cớ, y theo luật pháp Đại Tần ta, người đã mắc phải tử tội, còn làm liên lụy tới gia nhân! Người đâu, mau bắt toàn bộ nhóm ca kỹ này lại cho ta!"

Những gia tướng này đều thấy sự lợi hại của nữ tỳ kia, nghe thấy mệnh lệnh của Bình Huỳnh quân đều hơi do dự một chút mới cẩn thận xông lên, cũng đã không còn khí thế sắc bén như trước. Thiếu nữ kia khinh thường

cao giọng nói: "Còn dám lao lên, cũng đừng trách bốn cô nương thủ hạ vô tình!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 9

Xảo Lui Bình Huỳnh

Lời vừa nói ra, những gia tướng Bình Huỳnh quân đang định xông lên đều không dám chủ quan, tới tấp dừng chân lại, Bình Huỳnh quân ở bên cạnh thấy thế then quá tức giận mắng: "Con mẹ nó tiểu kỹ nữ, bản quân đã cho người mặt mũi, muốn người biểu diễn, người lại dám động thủ làm bị thương gia nhân của bản quân, không cho người nếm chút đau khổ, bản quân còn mặt mũi đi gặp ai đây!"

Nói xong, quát lên với gã gia nhân bên cạnh: "Tìm thống lĩnh thành vệ tới đây, nói gia nhân của bản quân bị cường đạo sát hại, bản quân muốn chúng nó phải lấy mạng đổi mạng!"

Hắn vừa dứt lời, đã nghe thấy từ ngoài điểm truyền tới thanh âm vang dội: "Quân thượng, bản nhân chính là thống lĩnh thành vệ Vương Định, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Thành Thái lúc này tuy rằng vạn phần sốt ruột, nhưng cũng không thể không theo ý tứ của Trương Cường, vội vàng mệnh cho cấm vệ không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, nhìn thấy thống lĩnh thành vệ đại giá quang lâm, Bình Huỳnh quân không khỏi mừng rỡ, vội ra đón Vương Định, chấp tay nói: "Vương tướng quân, tại hạ Bình Huỳnh quân Tử Huỳnh, vài ca cơ này không chịu biểu diễn cho bản quân đã không tính, không ngờ còn dám giết hai gã gia tướng của bản quân, thật sự phải trị tội thật nặng!"

Vương Định nghe thấy thế, nhanh chóng liếc nhìn tình hình trong điểm, vừa mới nhận được thông báo của cấm vệ nói mình mau chóng tới Lâm

Phong lâu, đang lúc kinh ngạc, chợt nhận ra được Thành Thái cùng Hàn Hoán trong đám người, trong lòng hơi động, mới trầm ngâm nói: "Nếu đã dây tới mạng người, bản tướng quân không thể không thận trọng xử lý, nha đầu kia là tỳ nữ của ai? Dám can đảm để cho tỳ nữ hành hung người, y theo luật pháp Đại Tần, phải chịu tội chung."

Thành Thái biết chuyện Ngu Cơ hôm qua vừa kiến giá, hôm nay tuy chỉ là xảo ngộ, nhưng mà hoàng thượng kỳ thật đúng là vì đã thấy Ngu Cơ biểu diễn nên giờ mới hứng trí như vậy, không khỏi sợ hoàng thượng đã có ý với Ngu Cơ, lúc này chỉ sợ Vương Định xử trí không ổn, sẽ khiến cho hoàng đế tức giận, rước tới họa sát thân, lại không thể ra mặt nhắc nhở Vương Định, không khỏi âm thầm sốt ruột.

Trương Cường lén lút qua đám người nhìn về tỳ nữ kia, chỉ thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thấy Vương Định mang theo mười mấy thành vệ bao vây lấy điểm cũng không kinh sợ, không khỏi âm thầm nghiêm nghị. Thử nghĩ bình thường một nhóm ca kịch lấy múa kiếm sống nhìn thấy những thành vệ phụ trách an toàn trong thành không thể nào bình tĩnh như không như vậy, huống chi hiện trường còn có hai thi thể máu chảy đầm đìa nữa!

Nghĩ đến đây, quả nhiên thấy cái trang ra khỏi cung thu hoạch không nhỏ, dường như đã nắm bắt được một mạch ngầm thần bí, mạch ngầm này chắc chắn là hướng về Sở bá vương kia rồi.

Lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ, thân phận của nữ tỳ này nhất định không tầm thường, tối hôm qua khi Ngu Cơ biểu diễn kiếm vũ cũng không phát hiện ra tiểu nha đầu kiếm pháp siêu tuyệt này, xem ra bọn họ còn có nơi ở khác.

Trong lúc suy nghĩ, đã thấy cánh cửa nhỏ sơn son kéo kẹt một tiếng, nhẹ nhàng mở ra, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn lại, mới phát hiện ra Ngu Cơ tay nâng trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc chậm rãi đi ra. Một bộ áo dài tím nhạt, ôm trọn lấy thân thể mềm mại lả lướt, càng phụ trợ cho vòng eo thon gọn của nàng, khiến cho người ta suy nghĩ xa xăm. Mái tóc dài đen bóng dùng trâm vàng buộc sau đầu. Mặt ngọc chói lọi, cơ hồ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt tham lam, ngưỡng mộ và ao ước, nhất là đoạn gáy ngọc nõn nà

đó, khiến cho mỗi một hán tử nơi này đều phải kìm không được ý niệm vô hạn muốn thu mỹ nhân này vào trong phòng.

Nhìn thấy Ngu Cơ thần sắc lạnh như băng bỗng nhiên hiện thân, Bình Huỳnh quân đặc ý cười lạnh nói: "Mỹ nhân, gia tướng của bản quân đã bị nô tỳ của nàng giết chết, bản quân cũng đã báo cáo với thống lĩnh thành vệ Vương tướng quân, người nếu không thể cấp cho bản quân một câu trả lời thuyết phục, bản quân sẽ y theo luật pháp Đại Tần mà trừng trị nặng!"

Nói xong, tham lam nhìn chăm chăm vào Ngu Cơ, đặc ý cười rộ lên.

Trương Cường nhìn thấy Ngu Cơ đi ra, lo là nàng sẽ nhận ra mình, liền lặng lẽ lui về sau mấy bước, mới đưa mắt nhìn lại.

Chỉ thấy Ngu Cơ cũng không để ý tới ánh mắt dâm loạn đó, chỉ nhè nhẹ mỉm cười: "Tiểu nữ tử hôm nay thân thể không khỏe, không thể biểu diễn cho chư vị, không thể tưởng được lại gây ra tai họa như vậy, cũng không phải là bốn ý của thiếp. Chỉ có điều trước mắt đã thương tổn mạng người, tiểu nữ tử cũng cảm thấy vạn phần sợ hãi."

Âm thanh đáng yêu uyển chuyển đó, khiến cho Bình Huỳnh quân nghe thấy mà chỉ cảm thấy như bị vô số con mèo con cào cào, ngứa ngáy tới mức cả người mềm nhũn, lại nghe thấy trong lời mỹ nhân ẩn ẩn có sự bất lực, không khỏi càng thêm đặc ý, buồn bực tích tụ mấy ngày qua như biển mất sạch.

Nghĩ đến đây, nhất thời khôi phục cao ngạo khi xưa, ngạo nghễ gật đầu nói: "Bản quân cũng không thể có lỗi với những gia tướng đã chết được, đành phải nhờ Vương tướng quân quyết xem nên xử trí thế nào. Có điều, nếu mỹ nhân có thể tự mình tới nhà biểu diễn, bản quân thật có thể bỏ qua chuyện cũ!"

Nói xong, vẻ mặt đặc ý nhìn chăm chăm vào ngọc dung tuyệt mỹ của Ngu Cơ, âm thầm suy nghĩ tư vị động lòng người khi mỹ nhân này bị mình đặt dưới thân, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, dục hỏa không thể khống chế được bốc lên, nhất thời hận không thể ôm lấy mỹ nhân trước mặt vào lòng.

Lúc này, chỉ thấy Ngu Cơ trang trọng tiến lên một bước, hơi cúi người hành lễ, nhè nhẹ nói: "Tiểu nữ tử nhớ rõ luật pháp Đại Tần nghiêm cấm lên

dùng binh khí ấu dả, Quân thượng thân là Bình Huỳnh quân, lại chủ động khơi mào tư đấu, không biết nên đảm đương tội gì?"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều ngẩn ra, tất cả mọi người đều bị chú ý bởi lời nói của Bình Huỳnh quân, nhưng lại quên mất, việc này đúng là do Bình Huỳnh quân khiêu khích, không khỏi khâm phục phản ứng nhanh nhẹn của Ngu Cơ.

Vương Định bởi vì xuất thân, lúc này vừa mới đảm nhiệm thống lĩnh thành vệ, luật pháp còn chưa nhớ hết, nhưng mà đã biết rõ điều này. Lúc này nghe thấy thế, không khỏi gật đầu: "Y theo luật pháp Đại Tần, phạm là những kẻ tư đấu đều bị tử tội, những kẻ biết mà không báo thì đồng tội, trong vòng năm đời đều phải chịu hình phạt cắt mũi, chặt đùi!"

Bình Huỳnh quân nghe thấy thế hơi ngẩn ra, sắc mặt trắng bệch, đại khái lúc này mới nhớ An Dượng hầu bởi vì án của Triệu Cao mà đã bị bỏ tù, mình đã không còn nơi nào để dựa vào, không khỏi hoảng sợ.

Vội vàng xoay người chấp tay nói với Vương Định: "Làm phiên tướng quân, bản quân với Ngu cô nương thực ra chỉ là hiểu nhầm thôi, bản quân còn chuyện quan trọng, không tiện ở lâu, không tiện ở lâu..."

Nói xong, xoay người mang theo đám gia tướng đã không còn chút ý chí chiến đấu nào rời khỏi, chỉ thấy Vương Định lạnh lùng nói: "Quân thượng từ từ đã, chờ bản tướng hỏi cho rõ ràng rồi lại hỏi phủ cũng không muộn."

Theo lời hăn, hai gã thành vệ mặc giáp nhẹ tiến lên ngăn cản đường đi của Bình Huỳnh quân. Vương Định lạnh lùng liếc nhìn Bình Huỳnh quân vẻ mặt hồi hộp, lúc này mới quét mắt nhìn mọi người trong điểm, xoay chuyển ánh mắt, thấy được Thành Thái bảo hộ bên cạnh Trương Cường, vội vàng chấp tay với Thành Thái nói: "Tướng quân cũng ở đây? Mặt tướng có lẽ!"

Thành Thái sợ hăn nhìn thấy Trương Cường, tiết lộ hành tung, vội tiến lên trước chắn cho Trương Cường ở sau, gật đầu nói: "Bản quan hôm nay mở tiệc chiêu đãi bằng hữu, không ngờ rằng lại gặp chuyện ngoài ý muốn này."

Vương Định tạm thời còn chưa phát hiện ra Trương Cường ở phía sau Thành Thái, hơi trầm ngâm, mới chậm rãi hỏi Thành Thái: "Tướng quân có

thấy Bình Huỳnh quân chủ động khiêu khích không?"

Thành Thái gật đầu nói: "Không sai, đúng như Ngu cô nương nói, chính là Bình Huỳnh quân cường cầu biểu diễn, cho nên mới khiêu khích trước."

Vương Định mắt hồ chợt lóe, tay vung lên nói: "Bình Huỳnh quân một mình khơi mào sự tình, mạo phạm luật pháp, bắt lấy cho ta!"

Vừa dứt lời, một đám thành vệ như lang như hổ đã lao lên, ấn chặt Bình Huỳnh quân xuống đất, trói chặt lại!

Bình Huỳnh quân được nuông chiều từ bé, đâu có chịu được tra tấn thế này, hét lên như heo thiến, các gia tướng bên cạnh tuy rằng không ít, nhưng lại không ai dám phạm tội diệt tộc mà lên cứu.

Bình Huỳnh quân giận dữ lớn tiếng mắng: "Vương Định, người dám phạm thượng, bản quân sẽ cho người đẹp mặt."

Vương Định lạnh lùng quát: "Việc còn chưa điều tra rõ, bản quan còn phải báo cáo lên hoàng thượng, chỉ có điều Quân thượng lại không chịu phối hợp, xin thứ cho hạ quan vô lễ!"

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, đi đầu áp giải Bình Huỳnh quân tới sở chỉ huy thành vệ.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 10

Bàn Việt

Nhìn theo Bình Huỳnh quân cùng với mấy thi thể được thành vệ đưa đi, trong tửu lâu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, một ít tạp dịch bắt đầu ra dọn dẹp giường chiếu bị hư hỏng cùng với rượu và thức ăn vương vãi, một số khách còn lại trong tửu lâu đều thấp giọng nghị luận một màn kinh người vừa rồi.

Ngu Cơ lúc này cũng đã thấy được Thành Thái thân hình cao lớn, nhẹ nhàng tiến lại, hơi cúi người hành lễ, cảm kích nói: "Ngu Cơ tạ ơn tướng quân."

Thành Thái biết nàng vừa mới tiến cung ra mắt Trương Cường, lo lắng nàng sẽ phát hiện ra Trương Cường cải trang xuất cung, sẽ làm lộ hành tung Trương Cường, ở trong tửu lâu ngư long hỗn tạp này, nhờ đâu có thích khách hay gì đó, thì thật sự một cái mạng của mình không thể bồi được!

Nghĩ đến đây liền tiến lên phía trước, ngăn chặn tầm mắt cô, chấp tay nói: "Chỉ là nhắc tay làm phiền thôi, cô nương không cần khách khí!"

Ngu Cơ áy náy cười nói: "Hôm nay Ngu Cơ đích xác thân thể không khỏe, không thể ở lại bồi tướng quân, chỉ tạ ơn vậy thôi."

Nói xong, dịu dàng cúi đầu, mới xoay người cầm bảo kiếm, nhẹ nhàng tiến vào trong cánh cửa sơn son, khiến cho một đám nam sĩ trong điểm đều âm thầm nuối tiếc!

Trương Cường nhìn theo bóng dáng yếu điệu kia biến mất sau cánh cửa sơn son, nhin không được âm thầm thở dài một hơi, hy vọng mỹ nhân lưu danh thiên cổ này sẽ không đối đầu với mình. Nhưng mà thế sự khó liệu,

nhờ mà thực sự có một ngày như vậy, mình cũng không biết có thể cứng rắn nổi không?

Âm thầm cười gượng, khuôn mặt buồn bã nhìn quanh tữu lâu, lại phát giác ra, ở một bàn cách mình không xa, vài người ăn mặc giống sĩ tử cùng với một gã tráng hán đang vây quanh một bàn trà, thấp giọng nghị luận chuyện vừa phát sinh.

Trương Cường không khỏi kinh ngạc, cẩn thận liếc nhìn đại hán kia vài lần. Hắn ước chừng trên dưới 30 tuổi, dáng người vạm vỡ, vẻ mặt trầm tĩnh, hàng mi thưa thớt, đôi mắt nhỏ dài lấp lánh, cái mũi tuy rằng hơi thô kệch, nhưng mà trên khuôn mặt chữ điền đó, lại có vẻ nhu hòa đi vài phần. Hắn đang nghiêm túc lắng nghe mấy sĩ tử nói lại chuyện vừa rồi còn cẩn thận hỏi han.

Trương Cường bất giác cảm thấy kỳ quái, một gã đại hán ăn mặc tầm thường, lại có thể thân mật hòa mình với đám sĩ tử mắt cao hơn đầu, thật là khiến người ta cảm thấy khó tin.

Lúc này, chỉ nghe thấy một người trong đó cao giọng nói: "Lần này gian tặc Triệu Cao quả nhiên là cuồng vọng tự đại, còn định cướp ngôi hoàng đế, một nô tài mà muốn ngồi lên ghế cửu ngũ chí tôn, thực là buồn cười!"

Đại hán kia nghe thấy thế, khề gật đầu nói: "Không sai, Triệu Cao hại chết công tử Phù Tô, vu sát thừa tướng Lý Tư, các kế hoạch đều được tính toán chặt chẽ, quả thực khiến cho người ta không thể coi thường. Chiếm cứ trong cung hơn 30 năm, thế lực trải rộng triều đình. Nhưng mà ngoài ý muốn nhất là hoàng thượng có thể bắt giết được ác tặc, không ngờ rằng một hôn quân lại có thể có bản lĩnh như vậy, thật là không thể xem thường!"

Chúng sĩ tử nghe thấy thế tới tấp gật đầu phụ họa, một người trong đó nói theo: "Hoàng thượng lần này bí mật cứu Mông Diêm tướng quân ra, thực là đúng theo lòng người, bằng không Đại Tần nguy cơ tứ phía trước mắt quả khiến cho người ta lo lắng."

Đại hán kia nghe thấy hai chữ "Mông Diêm", hai mắt sáng lên, nói: "Mông Diêm tướng quân ngày đó từng đuổi quân Hung nô tới tận Thiên Sơn, bình định thiên hạ chư hầu, thật khiến cho người ta khâm phục! Nếu thật sự bị gian tặc Triệu Cao hại chết, thì chính là ngày diệt vong của Đại

Tần! Nếu có ngày được chiêm ngưỡng phong thái của tướng quân, thật sự là may mắn trong đời."

Trương Cường nghe thấy thế, càng cảm thấy đại hán này không tầm thường, không khỏi đứng dậy bước tới trước mặt mấy người, hơi chấp tay nói: "Tại hạ Trương Cường, nghe nói các hạ ngưỡng mộ Mông tướng quân, cho nên có lòng muốn tương giao với tráng sĩ."

Thành Thái cùng Hàn Hoán đám người ở phía sau Trương Cường âm thầm kinh hãi, nhưng mà nhớ lại hăn chỉ trong nháy mắt có thể tru diệt tam tộc của Triệu Cao đã chiếm cứ cung đình hơn 30 năm, liền lại bình thường trở lại.

Đại hán kia nghe thấy thế, liếc mắt nhìn Trương Cường cùng Thành Thái đi phía sau hăn, khẽ cười nói: "Tiểu nhân Bành Việt, chỉ là một thảo dân, thật sự không dám trèo cao công tử, chỉ sợ làm bẩn danh dự của công tử."

Lời vừa nói ra, Hàn Hoán đứng hầu phía sau sợ tới mức cả người run lên, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất, chỉ thấy hai chân nhũn ra, không còn chút khí lực! Trong lòng lại thầm lo lắng cho đại hán tên là Bành Việt này, phải biết rằng hoàng đế nếu long nhan nổi giận, chẳng những cái đầu Bành Việt khó bảo toàn, chỉ sợ cả gia tộc phía sau hăn cũng khó mà thoát khỏi."

Bành Việt lúc này thấy Trương Cường quần áo hoa lệ khí độ bất phàm, lại làm bạn với thống lĩnh cấm vệ, trước mắt ở trong thành Hàm Dương, những nhân vật chạm tay có thể bồng chính là Thành Thái xuất lực nhiều nhất trong đợt diệt trừ Triệu Cao vừa rồi cùng với Mông Điềm vừa mới được hoàng thượng phong làm thượng tướng quân. Lúc này nhìn thấy Thành Thái danh chấn Hàm Dương lại cẩn thận ở trước mặt thiếu niên này, liền nghĩ rằng đây là dạng công tử quyền quý. Hăn tuy rằng không phải là đại nhân vật, nhưng cũng có chí lớn, trong lòng tuy có tâm kết giao, nhưng biết rõ không thể nóng vội quá, bằng không sẽ dục tốc bất đạt, đành phải uyển chuyển từ chối ý kết giao của Trương Cường.

Trong lúc Hàn Hoán run sợ, Trương Cường lại ngạc nhiên nghĩ tới một trong những tướng lĩnh nổi tiếng nhất Tây Hán, Lương Vương Bành Việt.

Càng cảm khái nghĩ tới Bành Việt trong lịch sử cuối cùng bị hải hình mà chết thảm khiến cho người ta phải sợ hãi. Cái gọi là hải hình, chính là một loại khổ hình băm thành thịt vụn trong cổ đại. Hơn nữa, Hán Cao Tổ Lưu Bang còn ban thịt vụn này cho các chư hầu, để đạt mục đích giết một người răn trăm người. Trong lòng âm thầm kinh ngạc, không ngờ rằng mình lại gặp được vị Tây Hán danh tướng có kết cục thảm này.

Lúc này, Thành Thái thấy Bành Việt không ngờ lại không biết tốt xấu mà từ chối Trương Cường, trong lòng cả kinh, cũng không biết phải làm sao cho phải, chỉ thấy Trương Cường khề gật đầu: "Nếu các hạ đã không muốn kết giao, ta đây cũng không thể mang người đi gặp Mông Điền tướng quân!"

Bành Việt mắt hồ sáng ngời, kinh ngạc nói: "Người quả thực có thể gặp Mông Điền tướng quân?"

Trương Cường lại cười nói: "Ta có quen biết với Mông tướng quân, nếu ta tiến cử với hã, nhất định có thể khiến người có tiền đồ!"

Bành Việt này sau này sẽ là mãnh tướng giúp cho Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh hạ núi sông, hiện giờ mình lại đứng dịp gặp được, không thể để cho hã đầu nhập vào Lưu Bang được, tương lai sẽ uy hiếp đến thiên hạ của Đại Tần, nếu không thể thuận lợi thu phục, thì chỉ có thể giết chết, đoạn tuyệt hậu họa!

Bành Việt lúc này lại nhìn Trương Cường nghiêm mặt nói: "Vị công tử này, tại hạ tuy rằng chỉ là thảo dân áo vải, nhưng mà thấy công tử nhất định là người hiền vinh, có một vài lời từ đáy lòng, hy vọng có thể nói ra, nếu công tử trách móc, có thể giết tại hạ, nhưng mà Bành Việt hy vọng công tử có thể chuyển lời của tiểu nhân tới cho thiên tử."

Trương Cường âm thầm suy nghĩ, mặt không đổi sắc gật đầu cười nói: "Có điều gì muốn nói, cứ nói đi, ta nhất định sẽ chuyển tới hoàng thượng, có điều nếu người làm cho hoàng đế tức giận, ta cũng không giúp được gì."

Bành Việt nghe thấy thế, lòng nghi ngờ biến mất, hã vốn vẫn hơi hoài nghi thân phận của Trương Cường, lúc này thấy Trương Cường hơi lộ ra vẻ sợ sệt, mới thoải mái mà tin rằng Trương Cường quả là một công tử quyền quý. Có lòng muốn nói lời kinh nhân, liền bất chấp nguy hiểm, xúc động

nói: "Hiện giờ thiên hạ quần hùng cùng lên, trước mắt đã là thời loạn, nếu có thể phế bỏ nghiêm hình khốc pháp, thiên hạ dân chúng nhất định có thể an tâm lạc nghiệp, sẽ không bởi vì tránh né hình phạt thảm khốc mà chạy vào thâm sơn đại trạch, trở thành cường đạo gây họa cho dân chúng! Nếu Đại Tần không thể bãi bỏ khốc pháp nghiêm hình, thì chắc chắn đạo phi trên thiên hạ sẽ càng nhiều, có thể nguy hiểm tới thiên hạ."

Thành Thái bị lời này làm cho chấn động, phải biết rằng từ sau cải cách của Thương Ưởng, Tần quốc luôn dùng nghiêm hình khốc pháp để ước thúc hành vi của dân chúng, khiến cho những người nước Tần có thể an tâm sản xuất, không gây chuyện thị phi. Pháp lệnh này đã được nước Tần thi hành hơn 200 năm, khiến cho những người nước Tần tạo thành thói quen tuân thủ theo pháp luật và kỷ cương. Nếu bảo bọn họ rời khỏi cuộc sống này, ngược lại sẽ khó tiếp nhận. Nhưng mà dân chúng của sáu nước vừa mới gia nhập bản đồ Đại Tần lại không thể tiếp nhận được những hình phạt tàn khốc của nước Tần, cho nên mới có khẩu hiệu "Phạt vô đạo, tru bạo Tần" của Trần Thắng Ngô Quảng kích động quần chúng đứng lên phản kháng. Nhưng dù sao, pháp dù có tàn bạo cũng không thể dễ dàng phế bỏ, đó chính là căn cơ giúp cho nước Tần thống nhất thiên hạ.

Nghĩ đến đây, vội vàng cẩn thận liếc nhìn Trương Cường sắc mặt càng lúc càng trầm xuống, bàn tay hồi hộp đã đổ mồ hôi ướt đẫm.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Triệu Yên Dâng Hiến

Nhìn thấy bộ mặt hốt hoảng của đám người đứng sau lưng Trương Cường, Bành Việt còn tưởng họ bị những lời vừa rồi của mình làm cho hoảng sợ, liền cảm thấy hơi đắc ý nhìn về phía Trương Cường, trịnh trọng gật đầu nói: "Nếu như công tử lập tức bắt giữ tiểu nhân đem nộp cho quan phủ, tiểu nhân không hề sợ chết, nhưng nếu công tử có thể chuyển lời của tiểu nhân đến tai thiên tử, tiểu nhân dù chết cũng nhắm mắt mãn nguyện!"

Dứt lời, Bành Việt nhìn thẳng vào mắt Trương Cường, mấy sĩ tử vừa mới huyên thuyên với Bành Việt lúc này cũng bị những lời của hắn làm bất ngờ, họ không hề nghĩ rằng Bành Việt với ngoại hình thô kệch lại có cách suy nghĩ như thế, ai nấy đều há hốc miệng kinh ngạc.

Đúng lúc này, một sĩ tử lo sợ Trương Cường quả thật hạ lệnh bắt giữ Bành Việt, vội đứng dậy nói: "Vị công tử này, lời của Bành Việt tuy ngông cuồng nhưng lại rất có lý, hy vọng công tử có thể suy nghĩ kỹ lưỡng, bằng không sẽ tổn thất một nhân tài hiếm có thì thật đáng tiếc!"

Thành Thái này giờ thấp thỏm lo âu, sợ Trương Cường nhất thời tức giận để lộ thân phận, nguy hiểm đến long thể, vội cố giữ bình tĩnh lên tiếng nhắc nhở: "Công tử, giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên quay về thôi, bằng không trong nhà sẽ loạn lên mất!"

Trương Cường vẫn làm như không nghe thấy, nhìn trừng trừng vào Bành Việt, cố đè nén tâm trạng phấn khích, làm ra vẻ bình thản khẽ gật đầu nói: "Thật không ngờ người lại có cách nhìn nhận như thế, nếu người đã không sợ chết thì có dám theo ta vào cung diện kiến thiên tử không?"

Bành Việt rung mình một cái, ngơ ngơ ngáo ngáo nhìn về phía Trương Cường, ánh mắt toát lên vẻ mừng rỡ pha lẫn kinh hãi.

Trương Cường cười phá lên một tiếng, từ tốn nói tiếp: "Nếu người có vận may, nói không chừng sẽ được thiên tử phong cho chức quan nào đó, nhưng nếu người xui xẻo, chọc cho thiên tử nổi giận thì khó tránh khỏi bị chu di cửu tộc, đến lúc ấy người có hối hận thì đã muộn mất rồi!"

Bành Việt khảng khái ngẩng đầu lên cao nói lớn: "Bành Việt này nếu là kẻ tham sống sợ chết thì đã không nói ra những lời vừa rồi với công tử rồi."

Trương Cường gật đầu về hai lòng, chậm rãi đề nghị: "Nếu đã vậy, ngày mai người hãy đến phủ của Thành Thái hãn sẽ đưa người vào cung gặp mặt hoàng thượng."

Bành Việt ngó người trong giây lát, vội dò hỏi về hồ nghi: "Tại sao công tử không chịu đưa tiểu nhân đi gặp thiên tử mà lại bảo Thành tướng quân đưa đi?"

Trương Cường quay đầu nhìn sang Thành Thái đang nhíu chặt mày căng thẳng, hí hửng giải thích: "Thành tướng quân nay là trọng thần được hoàng thượng tín nhiệm, để Thành tướng quân dẫn đi sẽ tốt hơn ta nhiều đó, ha ha.."

Thành Thái lại nôn nóng hối thúc: "Công tử, không còn sớm nữa, chúng ta nên quay về thôi! Tên Bành Việt này cứ giao cho Thành Thái là được, công tử có thể yên tâm."

Trương Cường biết Thành Thái và Hàn Hoán đang lo sốt vó lên rồi, không nỡ để họ chịu tội thêm, bèn mỉm cười nói: "Được rồi, chúng ta hãy quay về!"

Dứt lời, chấp tay với Bành Việt chào từ biệt: "Ta ngày bận trăm công ngàn việc, khó khăn lắm mới có dịp ra ngoài một lần, lại tình cờ gặp được các hạ, đúng là một tin vui, chuyện ngày mai tuy rất khó dự liệu nhưng xin các hạ đừng bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này."

Nói xong câu cuối cùng, Trương Cường đứng phắt dậy sải bước ra khỏi tiệp, Thành Thái vội cẩn thận bảo vệ kề bên, quân cấm vệ chia ra canh giới bên ngoài cũng đề cao tinh thần cảnh giác vây lấy ba người vừa rời khỏi tiệp, đoàn người nhanh chóng biến mất khỏi phố xá đông đúc.

Khi về đến hoàng cung đã quá trưa, khắp đại điện tuy vào mùa thu vẫn ấm áp lạ thường, Trương Cường được Hàn Hoán giúp đỡ cởi bộ trang phục sĩ tử trên người xuống, thay vào bộ y phục dành cho bậc đế vương, quay sang Thành Thái đang đứng chờ lệnh trong nội điện dò hỏi: "Khanh có từng nghe qua về Bành Việt?"

Thành Thái suy nghĩ một lúc, dè dặt đáp lời: "Bành Việt vừa mới đến Hàm Dương, nghe nói người này đã từng chu du sáu nước, tuy không phải là sĩ tử nhưng lại thường ở cùng đám sĩ tử bàn luận thiên hạ đại sự, hẳn xưa nay rất khiêm tốn, không phải nhân vật dễ bị người khác chú ý đến."

Trương Cường nhận lấy chiếc khăn do Hàn Hoán đưa qua lau tay xong, gật đầu nói: "Khanh hãy điều tra giúp trẫm, xem thử người này ngày thường hay qua lại với những ai, trình danh sách những người này lên cho trẫm."

Thành Thái ngờ ngợ nhìn vào Trương Cường, ngẫm nghĩ giây lát, chấp tay hô lớn: "Thần tuân chỉ! Bệ hạ yên tâm, thần sẽ điều tra kỹ lưỡng."

Trương Cường gật gù hài lòng, hạ lệnh: "Khanh lui xuống trước đi! Ngày mai hãy dẫn Bành Việt đến Trầm Hương Các kiến giá."

Thành Thái quỳ xuống hành đại lễ xong mới cung kính lui ra khỏi đại điện.

Sau khi Thành Thái rời khỏi, Hàn Hoán khoác lên cho Trương Cường chiếc áo bào lông lấy thêu hình rồng uy nghi, nhẹ giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, hôm nay Triệu Yên cô nương đã hết kỳ chay tịnh, bệ hạ có cần truyền gọi nàng kiến giá?"

"Yên nhi đã xong kỳ chay tịnh rồi ư?" Trương Cường nhớ đến dung mạo tuyệt sắc, đôi mắt long lanh e ấp tình ý khiến người ta trọn đời không quên của Triệu Yên, trong lòng bồi hồi nhưng nhớ.

Trong lúc nghĩ ngợi, lại nghe Hàn Hoán dè dặt bẩm tấu: "Chiếc áo bào này là do chính tay Triệu cô nương thêu cho bệ hạ trong thời gian chay tịnh đó ạ, áo bào thêu trước thần linh và tổ tiên sẽ có thể phù hộ bệ hạ, Triệu cô nương thật có lòng!"

"Hử?" Trương Cường ngạc nhiên nhìn sang Hàn Hoán, thấy y mặc áo bào màu lục đậm, búi tóc bằng mảnh vải đen, dáng vẻ cung kính thần phục.

Trương Cường cười thầm trong bụng, không biết 30 năm trước tên gian thần Triệu Cao có phải cũng là bộ dạng ấy không nhỉ?

Thấy Trương Cường không lên tiếng, Hàn Hoán không đoán ra thánh ý, sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, đứng khép nép không dám nhiều lời nữa.

Trương Cường ngẫm nghĩ một lát, gật đầu nói: "Hãy đi cùng trăm đến Phi Tiên điện, trăm phải đến thăm Yên nhi."

Hàn Hoán vội tiến lên một bước quỳ xuống, khúm núm tâu: "Triệu cô nương đang ở ngoài điện, do chưa được chỉ ý của hoàng thượng nên không dám tự tiện vào trong."

Trương Cường nghe vậy tâm trạng rộn rã hẳn lên, vội bước nhanh ra ngoài điện, đứng ngay trước cửa đại điện đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, quả nhiên thấy Triệu Yên đang mặc trường bào đỏ thêu chỉ vàng, đầu cài cây trâm phỉ thúy, dung mạo tuyệt sắc hiếm gặp trên đời thấp thoáng dưới ánh nắng dịu dịu càng thêm cao sang quý phái, hết như một con thiên nga kiều diễm lượn lờ trước mặt mình.

Triệu Yên đứng ngoài điện chờ đợi hồi lâu, lúc này vẫn chưa nhận được ý chỉ truyền triệu của Trương Cường, trong lòng đang thấp thỏm không yên, muốn xông bừa vào đại điện ngay để gặp mặt vị anh hùng mà nàng đã tư tưởng suốt bảy ngày bảy đêm, nhưng lại lo dù sao đây cũng không phải là cung A Phòng, lời tin này truyền đến tai hoàng hậu thì không hay lắm nên đành kiên nhẫn chờ đợi, bây giờ đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Trương Cường xuất hiện, tấm thân mảnh mai xúc động khẽ run lên, vội quỳ xuống định hành đại lễ.

Trương Cường bắt gặp Triệu Yên mang sắc đẹp khiến người đối diện nghệt thở, đâu còn quan tâm đến lễ nghi gì nữa, lập tức quên luôn cả xô chân vào ủng, chỉ mang đôi vớ trắng chạy ào tới chỗ Triệu Yên, khiến Hàn Hoán chạy theo sau lưng sợ hãi sém ngã lăn ra ngất xỉu.

Thấy Trương Cường hùng hổ phóng thẳng về phía mình, dung mạo tuyệt đẹp của Triệu Yên sợ hãi không còn hột máu. Trương Cường đâu biết đến chi tiết ấy, giờ đây trong người hẳn chỉ có dục vọng tuôn trào cuộn cuộn không sao ngăn nổi, nhào tới ôm choàng lấy thân hình mảnh mai yếu ớt kia

vào lòng, tận hưởng cảm giác khoan khoái sau khi loại trừ được mối đe dọa lớn nhất Triệu Cao.

Siết chặt vòng tay hơn, hít một hơi sâu mùi thơm quyến rũ từ cơ thể tinh khiết của mỹ nhân, Trương Cường ngắm nghía nàng tỉ mỉ hơn, bảy tám ngày không gặp, Triệu Yên gầy đi nhiều, cơ thể vốn mảnh mai lúc này càng thêm yếu ớt.

Trương Cường xót xa trong lòng, thở dài một tiếng, nhỏ nhẹ nói: "Trẫm chẳng phải đã an toàn rồi sao? Tại sao còn tự hành hạ mình như thế, 7 ngày chay tịnh, trẫm lo lắng chết đi được."

Triệu Yên không ngờ Trương Cường lại đa tình đến thế, nước mắt tuôn trào, dựa đầu vào ngực Trương Cường, nức lên thành tiếng: "Bệ hạ, Triệu Yên không nên để bệ hạ lo lắng.."

Trương Cường cúi xuống hôn lên khuôn mặt diễm lệ ấy, dịu dàng dùng đầu lưỡi lau lấy giọt lệ long lanh, bế người đẹp trong lòng lên, sải bước đi nhanh vào tấm điện.

Vào giây phút này, còn có thứ gì trên thế gian quan trọng hơn mỹ nhân đang bế trên tay chứ?

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 12

Ngọc Nữ Tiêu Hồn

Nhìn vào Triệu Yên đang e ấp nằm trên giường rồng, Trương Cường mỉm cười dịu dàng nhắc lại chuyện cũ: "Yên nhi, còn nhớ hôm đó nàng đã quyến rũ trẫm thế nào không?"

Triệu Yên thoáng đỏ mặt, gật đầu khe khẽ, lí nhí: "Bệ hạ không hề dao động trước mỹ sắc, quả khiến Triệu Yên khâm phục."

Trương Cường đưa tay vỗ nhẹ vào cặp môi đầy đặn ấy, giả vờ nổi giận: "Lần này nếu nàng còn dám làm trái chỉ ý của trẫm thì trẫm sẽ không tha tội nữa đâu."

Triệu Yên chớp chớp đôi mắt long lanh, ngoảnh mặt đi lên khe khẽ: "Xin bệ hạ hãy nhẹ nhàng với nô tì ạ.."

Trương Cường bị hấp hồn bởi vẻ đẹp yếu ớt mỏng manh kia, chưa đợi nàng nói hết câu đã cúi xuống khóa ngay cặp môi đỏ mọng, Triệu Yên khẽ rùng mình một cái, toàn thân mềm nhũn, Trương Cường hôn phớt qua chiếc cổ trắng như bạch ngọc của nàng, bàn tay to bè mặc sức nhào nặn bầu ngực căng tròn, Triệu Yên bị hấn từ từ dẫn dắt nhập cuộc, không hề chống cự nằm dài trên giường mặc cho hấn sờ soạng.

Một lúc sau, y phục của Triệu Yên được trút bỏ hoàn toàn, cơ thể trắng nõn mịn màng, mơn mớn sức sống hiện ra trước mặt Trương Cường, làn da trắng mịn như tuyết, tô điểm bằng hai chấm hồng đầy khiêu khích, phần bụng phẳng lì không một tí thịt thừa, chính giữa cặp chân dài thon thả thấp thoáng vùng đất cấm đang chờ đợi hấn khám phá.

Trương Cường không kìm chế nổi phải thốt lên: "Trời ạ, Yên nhi, nàng đúng là mỹ nhân hiếm có trên thế gian này!"

Triệu Yên rên nhẹ một tiếng, then thùng van nài: "Bệ hạ, nô tì mong được bệ hạ trân trọng."

Trương Cường thở hắt ra, đôi tay bắt đầu mơn trớn làn da mịn màng trên cơ thể kiều diễm ấy, không hề bỏ qua một điểm nào, cuối cùng mới chạm đến vùng cấm kỵ cảm nhất.

Lúc này Triệu Yên hoàn toàn bị Trương Cường điều khiển, nàng mấp môi cặp môi không ngừng phát ra tiếng rên khe khẽ, toàn thân rung lên từng chập, đôi tay bấu chặt lấy lưng hắn.

Trương Cường tham lam siết chặt tay hơn, nụ hôn trở nên mạnh bạo, Triệu Yên cũng không kiểm soát nổi ngọn lửa dục vọng bùng cháy dữ dội, nàng rú lên một tiếng cao vút, cuồng nhiệt hưởng ứng. 7 ngày nhớ nhung dài đằng đẵng, mọi thứ đều được thỏa mãn trong khoảnh khắc hai người kết hợp lại làm một, cảm giác ngọt ngào đến cực điểm.

Trương Cường hùng hổ xâm nhập, Triệu Yên lim dim đôi mắt một cách ngất ngây, hai cơ thể chà xát vào nhau truyền cho nhau hơi ấm và hoan lạc. Đến giờ này, Trương Cường hài lòng khi sở hữu được trinh tiết của Triệu Yên, tận hưởng cảm giác khoan khoái hạnh phúc nhất của đời người.

Một trận mây mưa điên cuồng qua đi, Triệu Yên không còn tí sức lực gối đầu vào ngực Trương Cường, say đắm nhìn vào mắt hắn, lí nhí: "Bệ hạ, Yên nhi giờ đã thuộc về ngài rồi, bệ hạ có mãi mãi yêu thương Yên nhi như thế không?"

Trương Cường đưa tay véo nhẹ vào mũi nàng, nhỏ nhẹ an ủi: "Nàng yên tâm! Trẫm tuyệt đối không phải hạng người phụ tình bạc nghĩa, sao lại phụ lòng Yên nhi của trẫm được chứ?"

Dứt lời, Trương Cường nhìn đắm đắm vào đôi mắt long lanh của Triệu Yên, trịnh trọng nói: "Yên nhi, nàng cũng biết trẫm là vua của một nước, tuy có hậu cung giai lệ 3000, nhưng tất cả yêu thương của trẫm đều dành hết cho một mình nàng thôi."

Triệu Yên cảm động thốt lên: "Những lời của bệ hạ thật khiến người ta cảm động, chỉ e rằng câu thơ hay nhất trên thế gian cũng không bằng câu

nói vừa rồi của bộ hạ."

Trương Cường bắt gặp đôi má ửng hồng của Triệu Yên, trong lòng xao xuyến, vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của nàng, hỏi nhỏ: "Không biết Yên nhi muốn trăm làm một vị hoàng đế tầm thường chung tình hay một vị quân chủ gây dựng bá nghiệp thiên thu, lưu danh ngàn đời như tiên đế?"

Triệu Yên cúi đầu xuống thổ lộ: "Bộ hạ là trang nam tử hấp dẫn nhất thế gian, cũng là đại anh hùng trong thiên hạ, Triệu Yên chẳng qua chỉ là một cô gái tầm thường, dù thế nào e rằng cũng không thể ngăn cản bá nghiệp thiên thu của bộ hạ."

Trương Cường cười chua chát một tiếng, tự mĩa mai: "Hoàng đế như trăm mà cũng được xem như một bậc quân chủ vĩ đại sao?"

Triệu Yên đưa tay lên vuốt ve mặt hảnh, dịu dàng nói: "Bộ hạ có thể nhẫn nhịn vì đại nghiệp, lại không bị mỹ sắc mê hoặc, hơn nữa ngài có thể nhận ra bộ mặt thật của tên gian thần Triệu Cao, còn âm thầm bày mưu tính kế diệt trừ lão ta, bộ hạ tài giỏi như thế sao lại không phải một bậc quân chủ vĩ đại chứ?"

Nói đến đây, Triệu Yên bật ra tâm ý tận đáy lòng: "Sau này đại nghiệp của bộ hạ nhất định sẽ vượt qua cả tiên đế mới đúng!"

Trương Cường không ngờ Triệu Yên lại tin tưởng mình đến thế, nhưng suy nghĩ kỹ hơn, mình có lợi thế biết trước những gì xảy ra thuộc về lịch sử 2000 năm trước, trước mắt lại là thân phận hoàng đế quyền uy tối thượng, chỉ cần biết xử lý khéo thì không khó để thay đổi kết thúc đáng buồn cho triều đại nhà Tần, nhưng một khi thay đổi lịch sử sẽ xảy ra hậu quả đáng sợ đến mức nào, hẳn không thể dự liệu, một cảm giác lo âu bất chợt ập tới từ mọi phía.

Siết chặt Triệu Yên trong vòng tay, Trương Cường cúi đầu tự lầm bầm: "Dù thế nào đi chăng nữa, mỗi người đều phải đấu tranh giành lấy quyền sống, mặc kệ tiếp theo sẽ có hậu quả gì, trăm đều phải mạnh mẽ tiến tới, dù rằng mọi thứ sẽ tan biến như giấc mộng đẹp ngắn ngủi. Vì mọi người xung quanh đã đặt niềm tin vào trăm, trăm phải làm một bậc quân chủ lưu danh ngàn đời."

Triệu Yên không nghe rõ Trương Cường lầm bầm những gì, chỉ cảm nhận được khí thể bá chủ toát ra từ người hắc, khí thể đó trộn lẫn một luồng sức mạnh vô hình trói chặt trái tim nàng.

Nhận biết mỹ nhân trong vòng tay đã hoàn toàn thần phục mình, nghĩ lại nàng vừa dâng hiến tấm thân trong trắng, Trương Cường thương xót nói: "Yên nhi, có phải nàng đã mệt rồi không? Chúng ta hãy ăn chút gì, ăn xong mới đi nghỉ ngơi."

Triệu Yên khẽ động dậy, chợt nhớ ra bây giờ mới là buổi chiều, mình đã không biết xấu hổ làm chuyện chăn gối, nàng e ấp ôm gì lấy Trương Cường không chịu ngồi dậy.

Trương Cường cảm thấy tức cười, vỗ nhẹ vào hông nàng, trêu chọc: "Nàng không chịu ngồi dậy thì trẫm sẽ yêu thương nàng thêm một lần nữa đó!"

Triệu Yên vừa mới ăn trái cấm lần đầu, đâu chịu nổi hai lần liên tiếp, nghe vậy lập tức sợ hãi ngồi bật dậy, lí nhí van xin: "Bệ hạ hãy tha cho Yên nhi.."

Trương Cường không nỡ làm nàng sợ, bèn dịu dàng trấn an: "Yên nhi ngoan, chúng ta vừa đại chiến một trận, lúc này rất cần bổ sung năng lượng, nàng còn không chịu ăn gì thì trẫm sẽ nuốt chửng nàng thật đó!"

Triệu Yên ôm lấy chiếc gối đỏ tươi, cười khanh khách nói: "Cái gì là bổ sung năng lượng? Năng lượng của bệ hạ chẳng lẽ lại mau hết đến thế?"

Trương Cường cười ha hả, thò tay áp vào bụng nàng, hỏi nhỏ: "Chắc nàng vẫn chưa dùng ngọc thiện đâu nhỉ?"

Dứt lời, Trương Cường ngồi dậy, vừa định hạ lệnh các tiểu thái giám đang châu chực bên ngoài dâng thức ăn vào, chỉ nghe ngoài điện đột nhiên vọng đến tiếng bước chân hối hả, Trương Cường hét hỏi: "Là ai?"

Tiếng bước chân dừng lại, giọng nói cung kính của Hàn Hoán vang lên ngoài màn che: "Bệ hạ, Chương Hàm tướng quân cấp báo!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Luận Bàn Thế Cuộc (1)

Trương Cường nghe báo thót tim một cái, biết chắc là Chương Hàm chinh chiến ở tiền tuyến đã có tin tức gì đấy, bèn ngồi dậy ngay để Triệu Yên bên cạnh và hai cung nữ giúp mặc lại y phục ngay ngắn, quay sang Hàn Hoán hỏi: "Mau đọc cấp báo cho ta nghe!"

Hàn Hoán không dám chậm trễ, cẩn thận mở bức thư cấp báo được niêm phong bằng sáp ong, đọc ro ro: "Cấp báo! Hiện đã công phá nghĩa quân Điền Tạng tại Huỳnh Dương, đại quân tiến thẳng về Trần Bộ, đầu não quân giặc Trần Thắng trốn chạy, thuộc hạ của y bị tiêu diệt toàn bộ."

Trương Cường giật mình một cái, không dám tin vào những gì vừa nghe: "Chương Hàm đã tiêu diệt toàn bộ đại quân của Trần Thắng Ngô Quảng?"

Hàn Hoán quỳ mọp xuống đất, mừng rỡ reo lên: "Nô tài chúc mừng hoàng thượng, quân giặc bị diệt, Đại Tần từ nay an toàn rồi."

Triệu Yên sau lớp màn che nghe tin cũng mỉm cười chia vui: "Chúc mừng bệ hạ, Chương tướng quân quả là bậc nhân tài hiếm có, may nhờ bệ hạ có cặp mắt sáng suốt biết dùng người."

Trương Cường mỉm cười chua chát, thắng lợi của Chương Hàm hẳn vốn đã biết trước, mọi thứ đều được ghi chép trong sử sách, sắp tới đây trận chiến Cự Lộc nổi tiếng mới mang tính quyết định, hẳn tự nhủ phải cẩn thận ứng phó mới được.

Càng nghĩ càng thấy lo, Trương Cường không hề tỏ ra vui mừng trước tin thắng lợi, chỉ khẽ gật đầu thản nhiên hạ lệnh: "Lập tức truyền Mông

Điềm tướng quân vào gấp trăm, đồng thời mệnh lệnh Chương Hàm đóng quân ngay tại chỗ, trước khi nhận được lệnh mới không được khinh suất hành động!"

Hàn Hoán ngạc không hiểu nhưng cũng dập đầu tuân lệnh, lui vội ra ngoài đại điện đi truyền triệu Mông Điềm vào cung kiến giá.

Nhìn bộ dạng Trương Cường tỏ ra căng thẳng, Triệu Yên cảm thấy ngạc nhiên, dè dặt dò hỏi: "Bệ hạ vừa nhận được tin vui, tại sao lại buồn bã lo âu như thế?"

Trương Cường thở dài một tiếng, ngao ngán giải thích: "Tin thắng trận tuy không phải giả, chỉ là sau trận thắng này vẫn còn những trận ác chiến khác, ván cờ loạn thế vừa mới bắt đầu, nếu chỉ vì ăn được một quân cờ của đối phương đã mừng rỡ khinh địch thì kết cục sẽ thua trắng tất cả, thử hỏi trăm làm sao vui mừng được kia chứ?"

Triệu Yên nghe vậy ngạc nhiên thốt lên: "Không ngờ bệ hạ lại có thể suy nghĩ sâu xa đến thế, chẳng lẽ bệ hạ khẳng định sau này sẽ còn có trận chiến khốc liệt hơn nữa xảy ra?"

Trương Cường ngao ngán đáp lời: "Nếu không xảy ra đương nhiên là chuyện tốt nhất trên đời rồi, còn mọi thứ diễn ra đúng như dự đoán của trăm thì nguy to, trăm phải bàn tính trước đối sách ứng phó với mọi tình huống xấu nhất, đành cố hết sức chống chọi với số phận thôi."

Dứt lời, Trương Cường ngoảnh đầu lại, bắt gặp vẻ mặt sợ hãi của Triệu Yên, hần dng tay ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc dài óng mượt, buồn bã nói: "Hiện giờ điều may mắn nhất là trăm còn có Mông tướng quân, Mông tướng quân thống lĩnh đại quân thì trăm mới có lòng tin phân tranh với cường địch trong tương lai."

Nói đến đây, Trương Cường chợt nghĩ đến có một ngày mình sẽ chỉ huy Mông Điềm quyết chiến ác liệt với Sở Bá Vương Hạng Vũ, Hán vương Lưu Bang, một luồng máu nóng tuôn chảy khắp cơ thể, vừa hồi hộp vừa lo âu, không biết cuộc đối đầu giữa danh tướng lưu danh thiên cổ thời Chiến Quốc và Sở Hán song hùng sẽ có kết quả như thế nào đây?

Đang lúc trầm ngâm nghĩ ngợi, Hàn Hoán đã quay về bẩm báo: "Bệ hạ, Mông tướng quân đã đến, hiện đang chờ ngoài Noãn Các."

Trương Cường hít một hơi sâu, ổn định lại tâm trạng, sải bước rời khỏi tầm điện đến Noãn Các, nơi đây được Trương Cường sau khi quay về Hàm Dương cung đã sai người dựng lên, ngày thường hẳn phê duyệt tấu chương, tiếp kiến triều thần, xử lý công vụ ở đây, có thể xem đó là một văn phòng làm việc trong thời hiện đại.

Đặt chân vào Noãn Các, thân hình vạm vỡ của Mông Điềm đã đứng chờ sẵn trong điện, vẻ mặt nghiêm nghị đang suy nghĩ chuyện gì, ngay cả Trương Cường bước vào cũng không nhận ra.

Hàn Hoán theo sau lưng Trương Cường thấy thế định lên tiếng nhắc nhở Mông Điềm hành đại lễ quân thần nhưng bị Trương Cường đưa tay ra dấu ngăn lại.

Trương Cường biết vị danh tướng tài ba kia chắc đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng, hẳn không muốn làm gián đoạn nên đứng yên lặng một chỗ, kiên nhẫn chờ đợi. Mông Điềm tuy vẫn tiêu tụy nhưng trải qua mấy ngày tịnh dưỡng tinh thần đã tốt lên thấy rõ, khí thế uy nghi dù chỉ hồi phục ba phần cũng đã khiến người ta có cảm giác khó thở.

Lúc này Mông Điềm đã biết tin cấp báo từ tiền tuyến của Chương Hàm, hơn nữa ông đã thông qua hệ thống liên lạc quân đội của mình trước kia nắm được tình hình đại khái về nghĩa quân khắp nơi, nghĩ tới một mối nguy hiểm to lớn mà đến nay vẫn chẳng ai phát giác, nếu không thể sớm loại trừ mầm mống tai họa đó thì dù Chương Hàm tiêu diệt sạch tàn quân của Trần Thăng Ngô Quảng, thiên hạ của Đại Tần vẫn như ngàn cân treo sợi tóc. Lúc này đột nhiên được Trương Cường truyền triệu, Mông Điềm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kinh ngạc vì nghĩ tới trường hợp Trương Cường có cách nghĩ tương đồng với mình trong mức độ nào đó? Bằng không chắc giờ đây Trương Cường đã hạ lệnh mở tiệc ăn mừng long trọng mới đúng, dù gì thì đây cũng là thắng lợi lần đầu lớn nhất từ khi Nhị Thế hoàng đế đăng cơ đến nay, hơn nữa vừa rồi cũng không nghe thấy mệnh lệnh của Trương Cường muốn phong thưởng cho Chương Hàm.

Nghĩ đến đây, Mông Điềm càng lúc càng kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu lên mới nhận ra Trương Cường đã đứng trong điện từ lúc nào, đang mỉm cười nhìn về phía mình, thế mà mình không hề phát giác.

Giật mình một cái, Mông Diễm vội quỳ xuống hành đại lễ: "Mông Diễm tham kiến bệ hạ, thần không kịp thời nghênh tiếp thánh giá, tội đáng muôn chết!"

Trương Cường xua tay trấn an: "Tướng quân không cần hốt hoảng, là trẫm thấy tướng quân đang trầm ngâm nghĩ ngợi nên không định làm phiền thôi."

Mông Diễm ngó người trong giây lát, ông không ngờ Trương Cường lại tinh tế đến thế, vội thỉnh tội: "Mông Diễm thật đáng chết, chỉ lo suy nghĩ lung tung, sém chút làm hỏng việc lớn của bệ hạ."

Trương Cường bước đến ngồi vào ghế, gật đầu nói: "Tướng quân hãy ngồi xuống trước đã, trẫm đang có chuyện quan trọng cần bàn với tướng quân đây."

Mông Diễm vội chấp tay nói: "Bệ hạ có việc gì xin cứ hạ lệnh, không cần khách sáo với Mông Diễm như thế đâu ạ."

Trương Cường nghe vậy cũng không khách sáo nữa, nhìn thẳng vào mắt Mông Diễm, từ tốn hỏi: "Hôm nay trẫm vừa nhận được tin cấp báo từ Chương Hàm, Chương tướng quân đã công phá sào huyệt của Trần Thắng, không biết tướng quân suy nghĩ thế nào?"

Mông Diễm bình thản nói: "Mông Diễm xin chúc mừng hoàng thượng!"

Trương Cường nhìn chăm chăm vào mắt Mông Diễm, chậm rãi nói: "Tướng quân cứ nói thẳng suy nghĩ của mình, trẫm tuyệt đối không trách tội."

Mông Diễm kinh ngạc khi nhận ra Trương Cường không hề tỏ ra vui mừng trước tin chiến thắng, thót tim một cái, biết cách nghĩ của hoàng thượng cũng giống như mình, bèn cảm khái gật đầu trình bày: "Chương Hàm lần này tuy tiêu diệt thành công hai mươi mấy vạn đại quân của đối phương, còn công phá sào huyệt quân giặc, nhưng theo cách nhìn của Mông Diễm thì..."

Nói đến đây, Mông Diễm dè dặt liếc nhanh về phía Trương Cường, phát hiện hắn đang chăm chú lắng nghe, thế mới phấn chấn tinh thần nói tiếp: "Thần cho rằng chỉ vài tên thảo khấu không đáng lo ngại, kẻ địch cần phòng ngừa thật sự chính là dư đảng của sáu nước bị Đại Tần ta diệt quốc,

đám người này vốn có thể lực và danh vọng không nhỏ ở địa phương, nếu chúng nhân cơ hội giương cờ nổi dậy chống lại Đại Tần thì sẽ rất đáng ngại..."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Luận Bàn Thế Cuộc (2)

Trương Cường vỗ tay một cái tán thưởng: "Lời tướng quân không sai tí nào, trẫm cũng cảm thấy hiện nay tặc phi nổi dậy khắp nơi, nhưng kẻ thật sự uy hiếp đến giang sơn Đại Tần ta chỉ có thế lực tàn dư của sáu nước, lúc tiên hoàng tại thế, đám người này khiếp sợ uy danh của tiên hoàng nên không dám làm bừa, giờ đây thiên hạ đại loạn, chính là thời cơ tốt để chúng hành động, vì thế trẫm mới lệnh cho Chương Hàm đóng quân tại chỗ trấn thủ chặt Hàm Cốc Quan. Trước mắt chúng ta cần củng cố xây dựng lại lực lượng, không cần thiết truy đuổi đám thảo khấu kia, quần hùng nổi dậy đã là cục diện Đại Tần không thể kiểm soát, chi bằng cứ mặc chúng thừa nước đục thả câu, chúng ta giữ chặt Hàm Cốc Quan, khoanh tay đứng nhìn chúng tàn sát tranh giành lẫn nhau, đợi thời cơ thích hợp mới tiêu diệt tận gốc."

Mông Điềm kinh ngạc nhìn về phía Trương Cường, những việc này ông cũng mới nghĩ tới, không hề có phương án đối phó chi tiết như Trương Cường vừa nêu, ngẩng đầu lên góp ý: "Bệ hạ nói rất đúng, chỉ là mặc cho các thế lực tự tung tự tác, lỡ một trong số chúng lớn mạnh lên chẳng phải chúng ta tự kờ dao vào cổ mình, hay sao?"

Trương Cường cười phá lên, khẳng khái nói: "Sợ gì chứ? Trẫm có tướng quân ở đây, cùng lắm lại thống nhất sáu nước một lần nữa, lập lại chiến công lẫy lừng của tiên hoàng."

Mông Điềm bị hào khí của Trương Cường ảnh hưởng, vỗ ngực nói to: "Đúng vậy! Nhớ năm xưa Vũ Thành hầu Dương Tiễn công thành đoạt đất oai phong biết bao? Mông Điềm hận không ra đời sớm hơn vài năm nên

không có đất dụng võ, đây là cơ hội tốt để thử một phen cảm giác oai phong của Dương Tiễn tướng quân khi san bằng sáu nước năm xưa."

Trương Cường gật đầu nói thêm: "Có câu "Loạn thế xuất anh hùng", giờ đang là thời loạn thế, chính là cơ hội để tướng quân kiến công lập nghiệp."

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy Hàn Hoán đang lấp ló ở bên ngoài, Trương Cường quay đầu lại hét lớn: "Hàn Hoán, có chuyện gì mà lấp ló ngoài kia thế hả?"

Hàn Hoán giật mình một cái, vội bước nhanh vào quỳ xuống bẩm báo: "Bệ hạ, thừa tướng Phùng Khứ Tật cầu kiến ngoài điện, nói có chuyện quan trọng cần gặp hoàng thượng, nô tài thấy hoàng thượng và Mông tướng quân đang bàn luận việc lớn nên không dám làm phiền."

Trương Cường gật đầu hạ lệnh: "Không cần nói nhiều, mau đi mời thừa tướng vào đây!"

Một lúc sau, thừa tướng Phùng Khứ Tật lê bước nặng nề vào điện, thấy Trương Cường và Mông Điềm đang ngồi chung với nhau, thoáng giật mình kinh ngạc, vừa định quỳ xuống hành đại lễ quân thần, bị Trương Cường đưa tay ngăn lại.

Đang lúc ngạc nhiên, chỉ nghe Trương Cường mỉm cười hòa nhã nói: "Thừa tướng tuổi đã cao, sau này không cần hành đại lễ như thế nữa."

Phùng Khứ Tật được bàn tay ấm áp đỡ lấy, trong lòng cảm động, vừa định lên tiếng tạ ân, Trương Cường đã gật đầu nói tiếp: "Thừa tướng đến đúng lúc lắm, thượng tướng quân cũng ở đây, trăm có việc quan trọng cần bàn với thừa tướng."

Phùng Khứ Tật khẳng khái nói ngay: "Hoàng thượng có việc gì cần bàn với lão thần? Chỉ cần lão thần có thể góp sức, dù bảo tẩm thân già này thịt nát xương tan cũng không dám phụ lòng hoàng thượng."

Trương Cường nghĩ ngợi giây lát, nghiêm túc nói: "Trẫm đang nghĩ, nếu có thể bãi miễn một số hình phạt hà khắc, để những ai chỉ vì phạm phải một số tội nhẹ vì muốn trốn tránh cực hình mà lưu lạc chốn rừng núi trở thành thảo khấu có thể về nhà, an tâm sản xuất tiếp tục cuộc sống, từ đó ngăn chặn nguồn lực lượng bổ sung cho các cuộc làm loạn, không biết thừa tướng cảm thấy cách này có khả thi không?"

Phùng Khứ Tật và Mông Điềm cùng lúc giật mình kinh ngạc, hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cất tiếng: "Bệ hạ có thật muốn miễn giảm hình phạt hà khắc?"

Trương Cường hít một hơi sâu, trịnh trọng gật đầu nói: "Đúng vậy, người Tần áp dụng luật pháp hình phạt nghiêm khắc, nhờ đó người Tần uy dũng thiện chiến, nhưng người dân của sáu nước vốn quen sống thoải mái nên rất khó chấp nhận luật pháp Đại Tần, do đó oán thán khắp nơi, Đại Tần ta mất sạch nhân tâm.

Có câu "Đắc nhân tâm giả đắc thiên hạ", Vũ Vương phạt Trụ chính nhờ thuận theo lòng dân, trẫm không muốn Đại Tần giẫm lên vết xe đổ của Ân Trụ."

Phùng Khứ Tật nghiêm túc hỏi thêm: "Không biết bệ hạ định giảm miễn hình phạt hà khắc như thế nào?"

Trương Cường suy nghĩ một lúc lâu, mỉm cười chua chát nói: "Trẫm muốn hạ chỉ xá miễn những ai phạm tội nhẹ, hơn nữa cho phép những ai từng tham gia vào hàng ngũ quân giặc nếu thật lòng quay về an phận sinh sống sẽ được miễn tội, hơn nữa nếu họ thuyết phục lôi kéo được những người khác cùng về quê nhà, trẫm sẽ phong thưởng xét theo quân công."

Dứt lời, Trương Cường quay sang Phùng Khứ Tật trở mặt ngơ ngác thành khẩn giải thích: "Thừa tướng, trẫm làm vậy cũng vì nghĩ cho cơ nghiệp thiên thu vạn đại của Đại Tần, thân làm quân vương phải có tấm lòng bao dung thần dân khắp thiên hạ chứ không phải hạn hẹp trong một đất nước một thành trì."

Mông Điềm đứng phắt dậy, khẳng khái nói: "Hoàng thượng nói rất có lý, tuy luật pháp cần nghiêm khắc thực hiện nhưng cũng phải hợp với lòng người, nếu triều đình bãi miễn hình phạt để xoa dịu lòng dân, lo gì bọn phản loạn có chốn dung thân chứ?"

Trương Cường nghe vậy càng tăng thêm niềm tin, quay sang Phùng Khứ Tật mái đầu bạc phơ, hạ lệnh: "Thừa tướng hãy lập tức soạn thánh chỉ theo ý của trẫm vừa nói, 3 ngày sau công bố thiên hạ, bất kể là ai nếu dám to gan kháng chỉ tội sẽ nặng thêm."

Phùng Khứ Tật rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt cương quyết của Trương Cường, không dám nói thêm lời nào, chỉ chậm rãi gật đầu nói: "Nếu bệ hạ đã quyết chí làm vậy thì lão thần nhất định tuân chỉ, lần này lão thần đến gặp hoàng thượng là muốn hỏi xem, thiếu phủ Chương Hàm đã đại phá quân giặc, không biết bệ hạ có phong thưởng gì không?"

Trương Cường không cần suy nghĩ đã nói ngay: "Phong thưởng thế nào sẽ do thừa tướng quyết định, trẫm không có ý kiến."

Phùng Khứ Tật vội khom lưng hành lễ, cất tiếng: "Lão thần tuân chỉ, mọi việc sẽ làm theo ý chỉ của hoàng thượng, lão thần xin phép cáo lui!"

Trương Cường ra lệnh cho Hàn Hoán mang đến một cây nhân sâm ngàn năm đặt trong hộp gấm, trịnh trọng đưa tận tay Phùng Khứ Tật, quan tâm căn dặn: "Thừa tướng hãy giữ gìn sức khỏe, đất nước đang vào lúc nguy nan, sau này thừa tướng vẫn còn nhiều việc phải nhọc tâm."

Phùng Khứ Tật cảm động rơi nước mắt, sụt sùi nói: "Lão thần... cáo lui... Bệ hạ bảo trọng!" Dứt lời, toàn thân run lên bần bật, ôm hộp nhân sâm lê bước ra khỏi đại điện.

Trương Cường nhìn theo bóng lưng Phùng Khứ Tật rời đi, thở dài một tiếng, quay đầu nói với Mông Diêm: "Trẫm muốn nhờ tướng quân huấn luyện giúp trẫm một đội kỵ binh để phòng lúc cần thiết sẽ dùng đến."

Mông Diêm nghe vậy vội nói: "Hoàng thượng, thần giao chiến nhiều năm với hung nô nên biết rõ kỵ binh hung nô vô cùng dũng mãnh, có thể nói thuộc loại mạnh nhất thiên hạ, thiết kỵ của Đại Tần đủ sức chống lại hung nô chỉ vì dựa vào uy lực của nỏ Tần, chỉ có điều nỏ Tần không dễ mang theo, kỵ binh trong lúc bắn nỏ phòng vệ kém nên tổn thất cũng rất lớn, nếu muốn huấn luyện một đội quân dũng mãnh hơn chỉ e không phải chuyện dễ."

Trương Cường chợt nảy ra một ý, bèn hỏi: "Kỵ binh của chúng ta có phải đã được trang bị tên nỏ thu gọn?"

Mông Diêm gật đầu nói: "Kỵ binh khi tác chiến mang theo tên nỏ chỉ có thể tấn công ở cự ly xa, hơn nữa sau đợt bắn đầu tiên đành phải vứt nỏ đi

dùng đao kiếm chém giết, một khi bị quân địch áp sát nỏ Tần sẽ không thể phát huy tác dụng được.."

Trương Cường nghĩ tới một nghiên cứu thời hiện đại chỉ ra rằng sức chiến đấu của kỵ binh cổ đại Trung Quốc được nâng cao rõ rệt gắn liền với sự ra đời của bàn đạp yên ngựa, liền ngắt lời Mông Điềm nói: "Không biết thời này đã có bàn đạp yên ngựa chưa?"

"Bàn đạp yên ngựa?" Mông Điềm há hốc miệng kinh ngạc, ngơ ngác hỏi: "Không biết bàn đạp yên ngựa mà bộ hạ nói đến là thứ gì? Chẳng lẽ là binh khí mới mà thần không biết?"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Tứ Đại Phát Minh

Nhất thời Trương Cường không biết dùng lời gì để diễn tả cho Mông Diễm hiểu bàn đạp yên ngựa là gì, đành dùng ngón tay chấm nước trà vẽ đơn giản lên mặt bàn hình thù của nó và giảng giải tác dụng, Mông Diễm chăm chú lắng nghe, hồi lâu kích động rung lên bần bật, háo hức thốt lên: "Bệ hạ, vật phẩm này có thể nói là một phát hiện mới kinh thiên động địa, nếu như kỵ binh Đại Tần đều được trang bị thì có thể giúp kỵ binh có thêm một cánh tay, điều khiển chiến mã sẽ dễ dàng hơn, nhờ đó sử dụng loại nỏ mạnh hơn, vượt xa uy lực và tầm bắn của cung tên hung nô. Bệ hạ... quả là chân mệnh thiên tử, nghĩ ra được diệu kế khắc chế nhược điểm của kỵ binh Đại Tần."

Trương Cường cười thầm trong bụng, mình có tài năng gì đâu, chẳng qua là nhờ bọn học giả thế kỷ 21 nghiên cứu đẩy thôi, nhưng hẳn vẫn làm bộ gật gù nói tiếp: "Loại bàn đạp yên ngựa này nếu có thể trang bị hết cho toàn bộ kỵ binh của chúng ta thì đó là việc tốt, nhưng quá trình chế tạo rất tốn thời gian, trầm sợ không kịp đến lúc giao chiến với quân địch."

Mông Diễm suy ngẫm giây lát, gật đầu nói: "Nếu rèn bằng sắt thì sẽ tiêu tốn rất nhiều công sức và tiền của, trước mắt triều đình không có đủ ngân sách để gánh nổi, hay là thay bằng dây thừng, như thế không những có thể lập tức đưa vào sử dụng, lại không tốn nhiều tài lực, không biết ý bệ hạ thế nào?"

Trương Cường nghe vậy mừng rỡ nói ngay: "Làm thế đúng là cách vẹn cả đôi đường, Mông tướng quân quả nhiên có kinh nghiệm tác chiến phong

phú, tất cả sẽ giao cho tướng quân lo liệu vậy!"

Mông Điềm xúc động vì được giao phó trọng trách, chấp tay hô lớn: "Bệ hạ yên tâm, thần lập tức làm ngay!"

Dứt lời, Mông Điềm hành đại lễ với Trương Cường xong, sải bước rời khỏi đại điện, ánh mắt sáng rực không giấu nổi vẻ háo hức, hiển nhiên ông đang vô cùng kích động muốn thử phát minh mới của Trương Cường ngay tức khắc.

Nhìn theo bóng lưng Mông Điềm rời khỏi, Trương Cường đột nhiên nảy ra một ý, nếu như đem tứ đại phát minh trong lịch sử Trung Quốc, nhất là hỏa dược đưa vào sử dụng trong thời đại này, tin chắc quân đội Đại Tần sẽ như hổ mọc thêm cánh, trở thành một đạo quân bất khả chiến bại.

Quay về nội điện, từ xa đã thấy Triệu Yên đang ngồi trước bàn sắp xếp lại sổ tấu chương bừa bộn, Trương Cường liếc qua từng xấp tấu chương chất cao như núi, thở dài ngao ngán, xót thương lên tiếng hỏi: "Yên nhi, nàng đã ăn gì chưa? Những việc này cứ để Hàn Hoán sai người thu dọn là được rồi."

Triệu Yên ngẩng đầu nhìn lên thấy Trương Cường bước vào, vội đứng dậy nghênh đón: "Thần thiếp chỉ giúp bệ hạ thu dọn lại tấu chương, chút mệt mỏi này có đáng là gì chứ?"

Trương Cường bước nhanh tới gần, đưa tay ôm lấy mỹ nhân vào lòng, hôn say đắm lên bờ môi chín mọng của nàng, thương cảm nói: "Tiếc rằng thời đại này vẫn chưa có giấy, bằng không đã khỏi cần vất vả thu dọn như thế rồi."

Cơ thể Triệu Yên rất nhạy cảm, chỉ một nụ hôn cũng khiến nàng e ấp quay mặt đi, nghe Trương Cường nói vậy liền kinh ngạc hỏi: "Bệ hạ cần giấy để làm gì? Giấy không những đắt đỏ mà độ dày mỏng không như nhau, loại giấy thượng hạng chỉ thỉnh thoảng được dùng để vẽ tranh, rất ít quan viên dùng giấy để viết tấu chương."

Trương Cường cảm thấy bất ngờ, hỏi dồn ngay: "Thời này đã có giấy rồi sao?"

Triệu Yên gật đầu đáp lời: "Sản xuất giấy phải trải qua công đoạn nhiều khô, hơn nữa nguyên liệu đều là loại vải thô làm y phục cho tù nhân được

quan phủ cấp phát, loại vải này không giữ ấm, mặc vào không thoải mái, đó là một cách để trừng phạt tù nhân, chỉ có quan phủ mới sở hữu số lượng lớn nên thường sẽ do quan phủ làm ra giấy, mỗi năm số giấy đưa vào cung cũng chỉ có vài mươi cân, số giấy thượng hạng toàn bộ được dùng cho việc hội họa cung đình hoặc để hoàng thượng ban thưởng."

Trương Cường nghe giải thích mới hiểu ra: "Thì ra làm giấy vất vả như thế, chả trách thời nay giấy vẫn chưa thay thế thẻ tre được."

Triệu Yên ngờ ngác hỏi: "Tại sao bệ hạ lại đột nhiên nghĩ đến thứ không thực dụng như thế? Nếu có việc gì cần dùng đến Yên nhi, bệ hạ cứ ra lệnh là được."

Trương Cường gật đầu trình bày: "Trẫm nghĩ ra một cách cải tiến quy trình làm giấy, chỉ là không biết có thực hiện được hay không, cũng không rõ nếu đưa giấy vào sử dụng rộng rãi trong cuộc sống sẽ mang đến thay đổi gì."

Triệu Yên nghe vậy mừng rỡ, đôi mắt đen láy chớp khê nhìn đắm đuối vào Trương Cường, sùng bái nói: "Nếu có thể đưa giấy vào sử dụng rộng rãi trong cuộc sống thì có thể loại bỏ việc dùng thẻ tre nặng nề để ghi chép, hiệu quả làm việc của các quan viên được nâng cao rõ rệt, sĩ tử học hành cũng thuận tiện hơn, đó là việc tốt ích nước lợi dân, bệ hạ tại sao lại nghĩ đến việc cải tiến cách làm giấy? Yên nhi thật khó mà tưởng tượng."

Trương Cường siết chặt vòng tay hơn, hít một hơi sâu mùi thơm thoang thoảng từ cơ thể yêu kiều của Triệu Yên, hào hứng nói: "Trẫm đã suy nghĩ từ lâu rồi, chỉ vì chưa trừ khử được gian thần Triệu Cao nên trẫm đành gác lại ý tưởng của mình, không ngờ nó lại mang đến nhiều lợi ích như thế."

Triệu Yên gật đầu đề nghị: "Bệ hạ có ý tưởng táo bạo như thế, chi bằng hãy sai người làm thử để biết hiệu quả thế nào."

Trương Cường tăng thêm lòng tin, nhìn đắm đuối vào mỹ nhân Triệu Yên nói: "Nếu đã thế, ngày mai trẫm sẽ tìm thừa tướng bàn thử, còn hôm nay trẫm phải dành hết thời gian cho Yên nhi của trẫm rồi."

Triệu Yên nghe vậy thoáng đỏ mặt, cúi đầu xuống lí nhí: "Bệ hạ đừng đùa nữa, Yên nhi không dám làm trể nài chính sự của bệ hạ đâu ạ."

Trương Cường bị dáng vẻ e ấp của Triệu Yên hấp hồn, toàn thân nóng rang, lại cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn, dịu dàng hỏi: "Yên nhi, trăm nên phong cho nàng danh hiệu gì nhỉ?"

Triệu Yên khẽ động đậy, hồi lâu mới nói nhỏ: "Yên nhi vào cung chưa lâu, được bệ hạ ân sủng đã muôn phần hân hạnh, sao dám đòi hỏi phong thưởng danh hiệu chứ?"

Trương Cường thấy nàng trong lúc nói chuyện để lộ nỗi buồn man mác, trong lòng chua xót, thở dài nói: "Phong nàng ở dưới hoàng hậu trăm đã không nhẫn tâm rồi, làm sao có thể để nàng đứng dưới cả Lệ phi chứ?"

Triệu Yên xúc động dựa đầu vào ngực Trương Cường, lên tiếng khuyên nhủ: "Được bệ hạ ân sủng, Triệu Yên suốt đời không quên ân tình của bệ hạ, chỉ là bệ hạ vừa mới hồi cung, hoàng hậu sống cô độc trong cung nhiều năm, bệ hạ nếu đã về Hàm Dương thì nên dành nhiều thời gian ở bên hoàng hậu hơn mới đúng."

Trương Cường nghe thế nghĩ đến bóng dáng mảnh mai của Tả Uyên và cảm giác phiêu diêu khoái lạc đêm ấy, trong lòng bồn chồn, bèn cảm khái nói: "Yên nhi, nàng rộng lượng như thế, trăm phải thương yêu nàng hơn mới được."

Triệu Yên thở dài một tiếng, mỉm cười từ tốn thổ lộ tâm sự: "Thần thiếp dù có mong mỏi được bệ hạ ân sủng cũng hiểu rằng bệ hạ chính là hoàng đế Đại Tần chứ không chỉ là phu quân của Triệu Yên."

Trương Cường xao xuyến trước tấm chân tình của mỹ nhân, đưa tay định ôm chặt Triệu Yên vào lòng thỏa mãn dục vọng, nào ngờ Triệu Yên nhanh nhẹn lách người thoát khỏi vòng tay của hắn, Trương Cường bắt hụt ngã chúi nhủi, lồm cồm bò dậy, chỉ nghe Triệu Yên cười khanh khách trêu đùa: "Bệ hạ, thứ cho thần thiếp không nghe theo!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

Triệu Yên tinh nghịch chạy trốn vòng tay của Trương Cường càng khiến hắn muốn bắt được nàng để thỏa mãn một phen, ngật nổi mỡ nhân nhanh như một con sóc, mỗi lần sắp chạm tới lại bị vượt khỏi tay, nhìn thấy nụ cười quyến rũ của Triệu Yên, Trương Cường cười ha hả thốt lên: "Yên nhi dám đùa với trẫm à? Đợi khi trẫm bắt được nàng sẽ cho nàng biết tay!"

Triệu Yên nghe vậy, lại bắt gặp ánh mắt rực lửa và hơi thở hỗn hển của Trương Cường đuổi theo sau lưng, thót tim một cái sợ hãi, vừa rồi nàng mới thử trái cấm lần đầu, trong thời gian ngắn như thế không chịu nổi lần thứ hai, trái tim yếu ớt đập thành thịch, vội cất tiếng van nài: "Yên nhi không dám nữa đâu, bệ hạ tha cho Yên nhi lần này đi!"

Trước dáng vẻ yêu kiều và bộ mặt hoảng sợ tội nghiệp của Triệu Yên, Trương Cường phải cố gắng lắm mới kiềm chế nổi ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy, cười hi hí nói: "Nàng còn không mau lui xuống, trẫm sắp phải nuốt chừng nàng đây!"

Triệu Yên thoáng đỏ mặt, làn da trắng mịn bao phủ bởi sắc xuân mơn mớn khiến người ta khó chống nổi dục vọng giày vò. Đúng lúc này, tiếng bước chân quen thuộc vang lên ngoài điện, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đám tiểu thái giám bưng mâm thức ăn bước vào. Lúc trưa ở Lâm Phong lâu chả ăn được bao nhiêu đã bị tên Bình Huỳnh quân phá hỏng, quay về lại mây mưa một trận với mỹ nhân Triệu Yên, lúc này nhìn thấy ngự thiện liền cảm thấy bụng đói cồn cào, Trương Cường quay sang Triệu

Yên nói: "Hôm nay trẫm đã học được rất nhiều thứ từ nàng, giờ trẫm ban cho nàng ngự thiện xem như cảm tạ vậy."

Đợi khi Triệu Yên ngồi yên vị, Trương Cường lại hỏi tiếp: "Yên nhi, nàng biết thứ gì là hỏa dược không?"

Triệu Yên cảm thấy kinh ngạc, ngơ ngác hỏi: "Hỏa dược? Thứ này Yên nhi chưa từng nghe qua, nếu đã gọi nó là Dược* chẳng lẽ đó là một loại thuốc?"

Trương Cường lắc đầu giải thích: "Đó là một thứ rất dễ bắt lửa, làm từ hỗn hợp lưu huỳnh và một số chất khác."

Triệu Yên suy ngẫm giây lát mới nói: "Lưu huỳnh là thứ thường được các đạo sĩ dùng luyện đơn, nếu trong hỏa dược mà bệ hạ nói đến có chứa lưu huỳnh thì có thể tìm đạo sĩ hỏi thử, nói không chừng họ sẽ biết rõ hơn."

Nói đến đây, Triệu Yên ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Trương Cường, thốt lên: "Ý tưởng kỳ lạ của bệ hạ thật khiến Yên nhi bất ngờ, chỉ e khắp thiên hạ không tìm ra người thứ hai nữa rồi."

Trương Cường nghe vậy đành tạm gác lại ý tưởng hỏa dược, lại hỏi tiếp: "Yên nhi, nàng có biết tư nam (*) không?"

Triệu Yên gật đầu đáp lời: "Tư nam tuy quý trọng nhưng phạm là trong nhà quý tộc đều có vật này, nhất là trong quân đội còn là vật không thể thiếu, chẳng lẽ bệ hạ lại có ý tưởng gì?"

Trương Cường lo lắng mình nói một hơi ra hết mọi hiểu biết thời hiện đại sẽ khiến Triệu Yên nghi ngờ, bèn chấm dứt câu chuyện: "Trẫm chỉ hỏi thử cho vui thôi, Yên nhi không cần để ý làm gì."

Dứt lời, Trương Cường nghĩ thầm trong bụng: Xem ra nên truyền gọi tên phương sĩ lần trước vào cung gặp mình đến hỏi thử, nói không chừng có thể tìm ra cách chế tạo hỏa dược, nếu áp dụng hỏa dược vào lĩnh vực quân sự thì Hạng Vũ Lưu Bang có đáng là gì chứ? E rằng trong thời đại này đem cộng hết toàn bộ quân đội khắp thế giới cũng đủ dùng chống lại quân đội Đại Tần có hỏa dược trong tay.

Nghĩ đến đây, khó kiềm chế được niềm háo hức trong lòng, Trương Cường vui mừng quên cả cơn đói.

Phủ Hoài An hầu.

Thành Thái thấp thỏm không yên ngồi trên ghế, trước mặt bày la liệt sơn hào hải vị, một đội vũ cơ xinh xắn đang lả lướt ca múa góp vui. Lần này bày tiệc chỉ mời có hai người tham dự, ngoài Thành Thái ra chính là huynh trưởng của Hoài An hầu, hiện là tộc trưởng Doanh thị Vũ ứng hầu Doanh Trọng, điều này khiến Thành Thái thất kinh không nhỏ.

Thành Thái dè dặt liếc mắt về hướng Hoài An hầu, trong lòng nhủ thầm: Lần này Hoài An hầu đột nhiên mời mình đến đây nhưng không nói rõ nguyên nhân, chỉ vì trước thịnh tình không dễ từ chối nên đành miễn cưỡng đến tham dự, dù sao Hoài An hầu cũng là hoàng đệ của Tần Thủy Hoàng, hiện là một trong mấy vị trưởng bối tông thất có danh vọng, ngay cả hoàng đế cũng phải nể mặt ba phần, mình chỉ là một thống lĩnh cấm vệ nhỏ nhoi không thể không nể mặt, nghĩ đến đây, Thành Thái càng thêm lo âu, không đoán ra ý đồ của đối phương là gì.

Đúng lúc này, Hoài An hầu chợt cười phá lên một tiếng, khăng khái nói: "Thành tướng quân được kề cận bên cạnh thiên tử thật khiến người ta ngưỡng mộ!"

Thành Thái vội khiêm tốn nói: "Thành Thái chỉ là một viên thống lĩnh cấm vệ nhỏ nhoi, được hầu gia đề cao như thế thật không dám nhận."

Hoài An hầu vào khoảng sáu mươi tuổi, do sống an nhàn nên đầu tóc vẫn đen tuyền, không hề ra dáng già nua, thêm vào khí thế uy nghi trấn áp người đối diện toát ra trên người ông càng khiến người khác cảm thấy bức bối khi tiếp xúc.

Hoài An hầu cười ha hả, phất tay một cái, 12 nàng vũ cơ đang ca múa lập tức dừng lại, thướt tha bước tới xếp hàng ngay ngắn dọc hai bên, ngoan ngoãn đợi lệnh từ Hoài An hầu.

Thấy Thành Thái tỏ vẻ ngạc nhiên, Hoài An hầu mỉm cười dò ý: "Thành tướng quân thấy số vũ cơ này thế nào? Có thể xem là mỹ nhân chứ?"

Thành Thái giật mình một cái, vội gật đầu khen: "Hầu gia quả có ánh mắt tuyệt diệu, số vũ cơ này mỗi một nàng đều là tuyệt sắc giai nhân."

Hoài An hầu nghe vậy ung dung vuốt râu, cười ha hả nói: "Được Thành tướng quân để mắt tới thì tốt quá, tướng quân cứ lựa chọn thoải mái, nếu

thích thì cứ lên tiếng, bốn hầu đích thân sai người đưa đến phủ dâng tặng tướng quân."

Nói đến đây, cảm thấy cần có lý do gì đó để tặng quà, Hoài An hầu nhìn thẳng vào Thành Thái trấn an: "Tướng quân không cần hốt hoảng, bốn hầu làm vậy chẳng qua chỉ vì một chút lợi ích riêng mà thôi."

Thở dài một tiếng, Hoài An hầu mỉm cười chua chát nói tiếp: "Bốn hầu thấy tướng quân nay được hoàng thượng tin cậy, sau này tiền đồ nhất định tươi sáng nên hy vọng kết giao với tướng quân, cũng vì nghĩ cho gia tộc, tướng quân chắc có biết từ sau khi hoàng thượng lên ngôi luôn đối xử nghiêm khắc với tông thất, bốn hầu lo gia quyến trong nhà không nên thân, nếu quả thật làm hoàng thượng nổi giận, mong tướng quân có thể nói tốt vài lời trước mặt hoàng thượng, ngoài ra không còn ý gì khác, tướng quân không cần nghi ngờ."

Thành Thái nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt xem qua một lượt các nàng vũ cơ tuyệt sắc, chậm rãi gật đầu nói: "Hầu gia chính là bậc trưởng bối trong tông thất, hoàng thượng chắc sẽ nể tình, nếu đúng như lời hầu gia vừa nói, Thành Thái nhất định cố sức giúp đỡ."

Dứt lời, Thành Thái chỉ tay vào một nàng vũ cơ mặc y phục xanh lục, chắp tay hành lễ với Hoài An hầu: "Thành Thái xin đa tạ lễ vật của hầu gia!"

Hoài An hầu cười to sảng khoái nói: "Thành tướng quân không cần khách sáo, sau này bốn hầu còn cần tướng quân chiếu cố mới đúng. Ha ha."

(*) Tư nam: Vật dùng để xác định phương hướng, có thể xem là “La bàn” cổ đại từ thời 2000 năm trước, nhưng chưa chính xác như la bàn.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

Trung Thần Nghĩa Sĩ

Ánh nắng chói chang soi rọi khắp nơi, mặt trời mùa đông phủ bóng xuống mặt đất tạo nên một khung cảnh ấm áp, Trương Cường ngồi trên chiếc kiệu lớn tám người khiêng từ từ đi về phía Trầm Hương các, vừa đi vừa nghĩ ngợi, tảo triều sáng nay Phùng Khử Tật đã công bố chiếu thư đại xá thiên hạ, quan viên trong triều không ai lên tiếng phản đối, xem ra động thái xá miễn hình phạt hà khắc quả nhiên hợp với nhân tâm, tuy tạm thời thủ đô Hàm Dương vẫn chưa chấp hành đợt đại xá trên, nhưng cảm giác vẫn rất tốt, ngay cả lão thần thủ cựu như Phùng Khử Tật cũng không phản đối, đủ thấy tâm ý của các đại thần rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Cường hài lòng ngã lưng dựa ra sau, toan tính làm cách nào để chế tạo hỏa dược và áp dụng nó vào lĩnh vực quân sự, tuy hẳn là một quân nhân nhưng không hiểu biết nhiều về cách chế tạo hỏa dược, xem ra phải nhờ vào bọn đạo sĩ rồi, đám người này thích trò luyện đan dược trường sinh bất lão, dù không có căn cứ khoa học nhưng lại là khởi nguồn của nền khoa học hiện đại mai sau nên không thể xem nhẹ, chí ít Trương Cường muốn chế tạo thành công hỏa dược để trang bị cho quân đội Đại Tần vẫn phải nhờ cậy vào đám đạo sĩ này.

Chợt nghĩ tới một chuyện ngoài lề rất tức cười, nếu có thể làm ra pháo hoa bắn lên trời, tin chắc sẽ chiếm được trái tim của biết bao thiếu nữ, nghĩ đến bầu trời rực rỡ khói lửa, ánh mắt ngạc nhiên lẫn thích thú của Triệu Yên, Lệ Cơ, Trương Cường bùm miệng cười hi hí vui vẻ.

Đúng lúc này, một thái giám theo hầu cung kính bẩm báo: "Bệ hạ, đã đến Trầm Hương các rồi ạ, bệ hạ có cần truyền triệu Thành tướng quân kiến giá?"

Trương Cường bước xuống kiệu đi nhanh vào nội điện, gật đầu hạ lệnh: "Gọi Thành Thái vào đi!"

Thành Thái thập thồm không yên đi vào đại điện, hít một hơi sâu ổn định lại tâm trạng, quỳ xuống hành lễ: "Thành Thái tham kiến bệ hạ!"

Trương Cường quét mắt nhanh vào vẻ mặt bất an của Thành Thái, ngồi xuống ghế rồng bắt đầu phê duyệt từng xấp tấu chương chất cao như núi, dừng dừng hỏi: "Thành Thái, chẳng lẽ khanh có chuyện gì cần nói với trẫm?"

Thành Thái giật mình một cái, nhớ lại cảnh gặp mặt với Hoài An hầu hôm qua, lại nghĩ về khi xưa kề vai sát cánh cùng Trương Cường bí mật sắp đặt kế hoạch diệt trừ gian thần Triệu Cao, trước thái độ ôn hòa và nụ cười thân thiện của Trương Cường, Thành Thái chợt muốn khai báo thành thật cuộc tiếp xúc với Hoài An hầu.

Nhưng lại cảm thấy lo âu: vốn dĩ hôm qua mình chỉ định xem thử thế lực của Hoài An hầu trong triều đình lớn đến đâu, chỉ là trước đó không báo với hoàng thượng một tiếng, lỡ sự việc bại lộ, công lao lập được trước đó tan thành mây khói khoan nói đến, nói không chừng còn bị hoàng thượng nghi ngờ. Hôm nay đành phải đánh cược một phen, nếu thành công thì mình sẽ trở thành cận thần tin cậy nhất bên cạnh hoàng thượng, còn nếu thất bại, hậu quả chẳng khác gì để sự việc bại lộ sau này.

Thấy Thành Thái ngơ ngơ ngáo ngáo hồi lâu, Hàn Hoán lăm lét nhìn về phía Trương Cường, phát hiện Trương Cường hình như chưa nổi giận, bèn nhỏ tiếng nhắc nhở: "Tướng quân, Thành tướng quân!"

Thành Thái bị tiếng gọi của Hàn Hoán làm giật mình bừng tỉnh, vội ổn định lại tâm trạng, tiến lên phía trước một bước, quỳ xuống dập đầu nói: "Bệ hạ, Thành Thái tội đáng muôn chết, chỉ xin bệ hạ nghe thần kể lại đầu đuôi mọi việc."

Trương Cường động lòng gật đầu nói: "Thành Thái, khanh là người trẫm tin tưởng nhất, khi xưa Triệu Cao lạm quyền, bên cạnh trẫm chỉ có khanh

và Hàn Hoán, hơn nữa Hàn Hoán cũng do khanh tiến cử, nếu không có lòng trung thành của khanh thì hôm nay trẫm không thể nắm lại triều chính trong tay, đợi thêm một thời gian nữa trẫm định phái khanh đến làm việc trong quân, cũng để tạo cơ hội cho khanh kiến công lập nghiệp, sau này phong hầu bá tước, trẫm không muốn bạc đãi khanh, nếu có chuyện khó khăn gì cứ việc nói ra, trẫm tin tưởng khanh."

Thành Thái không ngờ Trương Cường lại tin tưởng mình như thế, nhất thời hổ thẹn về cách suy nghĩ vừa rồi của mình, cuối cùng đã hạ quyết tâm nói ra tất cả, nghiêng răng bẩm báo: "Bệ hạ, Thành Thái vừa rời khỏi phủ Hoài An hầu, Hoài An hầu còn dâng tặng mỹ nhân cho thần."

Trương Cường thót tim một cái, Hoài An hầu là bậc trưởng bối đức cao vọng trọng, hơn nữa còn là tộc trưởng Doanh thị, ngay cả khi xưa Triệu Cao ra tay tàn sát hoàng tộc tông thất cũng không dám đụng đến là biết ngay người này không hề đơn giản, mình thân làm hoàng đế cũng không thể lơ là cảnh giác. Lần này Hoài An hầu tiếp cận mua chuộc Thành Thái nhất định có âm mưu gì đó, may mà gần đây mình tỏ ra là một bậc đế vương thánh minh, trước lão ta một bước lùi kéo được nhân tâm.

Chỉ là Hoài An hầu làm vậy nhằm mục đích gì chứ? Hiện giờ con cháu của Tần Thủy Hoàng đã bị Triệu Cao giết gần hết, số người có khả năng đe dọa vương vị của mình chẳng còn ai, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Trương Cường cố giữ bình tĩnh, thản nhiên mỉm cười nói: "Thật không ngờ Hoài An hầu lại hào phóng như thế, ha ha... Mau đứng dậy đi! Khanh là đại công thần, chỉ dâng tặng vài mỹ nhân có đáng là gì, Hoài An hầu đã quá xem thường tướng quân rồi."

Thành Thái hổ thẹn trong lòng, cảm khái nói: "Thành Thái đáng chết, vừa rồi còn lo lắng bị bệ hạ giáng tội, không ngờ bệ hạ lại tin tưởng thần đến thế, Thành Thái tuy chỉ là hạng võ biên nhưng cũng biết đạo lý chết vì người tri kỷ, thần được bệ hạ tin tưởng trọng dụng, dù có..

Nói đến đây, Thành Thái xúc động nghẹn ngào không nói thành lời, Trương Cường gật đầu hài lòng, nói xen vào: "Thật ra như thế cũng tốt, khanh có thể tương kế tựu kế, giả đồ về phe Hoài An hầu, xem thử họ đang

mưu tính chuyện gì, nếu đúng thật âm mưu tạo phản thì... Hừ! Chúc tộc trưởng Doanh thị cũng nên để người khác thay thế rồi."

Thành Thái vẫn chưa hết lo lắng, nay được Trương Cường vẽ nên một tương lai đầy mê hoặc trước mặt mình, nghĩ lại nhiệm vụ tiếp cận Hoài An hầu thật ra chả có gì nguy hiểm, thế mới hào hứng khi lựa chọn thành khẩn nói ra sự thật của mình là hành động vô cùng sáng suốt, phần chấn tinh thần vỗ ngực nói ngay: "Bệ hạ, Thành Thái dù có thịt nát xương tan cũng không đủ báo đáp ân tình của bệ hạ, xin bệ hạ yên tâm! Thần nhất định sẽ điều tra rõ về Hoài An hầu."

Trương Cường phất tay một cái, bước lên trước đỡ Thành Thái đứng dậy, xong quay về ghế rồng ngồi xuống, hài lòng nói: "Lòng trung thành của khanh trầm hiểu rõ, nhưng khanh cũng phải hành động cẩn thận, đừng phụ lòng kỳ vọng của trẫm!"

Thành Thái vừa định mở miệng, lại nghe Trương Cường hỏi tiếp: "Bành Việt mà trẫm đã gặp hôm trước đã đến tìm khanh chưa?"

Thành Thái lúc này mới nhớ đến Bành Việt đang chờ ngoài điện, vội bẩm báo: "Bành Việt đang ở bên ngoài, thần sẽ đưa hắn vào ngay." Dứt lời, vội quay lưng bước nhanh rời khỏi đại điện.

Bành Việt đứng đợi bên ngoài, hít một hơi sâu không khí trong lành, nhìn xuống bên dưới thấy các thị vệ lăm lăm giáo mác sáng choang trên tay ngay hàng thẳng lối, khí thế uy nghiêm, nghĩ tới giờ đây mình đã đứng trước cung điện của hoàng đế Đại Tần, trong lòng còn cào, muốn hét to một tiếng để bày tỏ lòng phấn khích.

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe một tiếng gọi vang lên sau lưng: "Bành Việt ở đâu? Mau vào điện kiến giá!"

Trương Cường ngồi chênh chế trên ngai rồng, nghe ngoài điện vọng đến tiếng bước chân quen thuộc, Thành Thái ung dung bước vào, theo sát sau lưng là Bành Việt thần thái cung kính, chỉ thấy hôm nay hắn mặc y phục xanh lục, khoác thêm chiếc trường bào xám bên ngoài, đầu đội mũ đen, ánh mắt không giấu được vẻ phấn khởi.

Lúc này Bành Việt bước khếp nép sau lưng Thành Thái, cúi đầu nhìn xuống đất, bộ dạng trang nghiêm không dám tỏ ý bất kính, thỉnh thoảng cơ

thể lại khẽ run lên, bước chân hơi rời rạc, chợt thấy Thành Thái dừng bước, đồng dặc hô to: "Tàu bệ hạ, Bành Việt tấn kiến!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Thu Phục Bành Việt

Trầm Hương các là một ngôi điện độc lập nằm ngay bên cạnh tấm điện của Trương Cường, do diện tích nhỏ hơn nên chỉ gọi là “Các”, được xây dựng từ thời Tần Huệ Vương, vào thời ấy nơi đây là nơi nghỉ ngơi thư giãn của Tần vương sau buổi chiều, tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng bao lâu nay vẫn được các đời Tần vương ra lệnh tu bổ, thêm vào Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất thiên hạ lại hạ lệnh đại tu một lần nên có thể miễn cưỡng sử dụng, trước đó Trương Cường đã lệnh cho các thái giám quét dọn sạch sẽ để dùng đến khi cần thiết.

Tuy đã vào mùa đông, nhưng ở trong Trầm Hương các lại cảm thấy ấm áp lạ thường, thì ra phía dưới ngôi điện nhỏ này có các lò lửa sưởi ấm, Trương Cường cảm thán làm hoàng đế đúng là được hưởng thụ khác với dân thường, chả trách nhiều người bất chấp đầu rơi máu chảy vẫn điên cuồng lao vào cuộc phân tranh hoàng giành lấy quyền lực tối thượng.

Bành Việt đã vào đến đại điện, tâm trạng thấp thõm lo âu, quỳ xuống hành đại lễ xong, dập đầu hô to: "Thảo dân Bành Việt tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Hành lễ xong, Bành Việt vẫn quỳ tại chỗ không dám đứng dậy, đợi người ngồi trên ghế rồng lên tiếng. Nói thật lòng, Bành Việt chả mấy tin tưởng vị hôn quân theo lời đồn sẽ tiếp nạp ý kiến của mình, nếu không cẩn thận làm hoàng đế nổi giận, không những khó giữ tính mạng, ngay cả gia tộc cũng khó tránh bị liên lụy. Nghĩ đến đây, tâm trạng háo hức vừa rồi

giảm đi một nửa, nhưng lúc này cũng không đến lượt hăn hối hận nữa rồi, đành quỳ đó chờ đợi giây phút quyết định vận mệnh của mình.

Trong lúc lo lắng, chợt nghe một giọng nói quen thuộc cất lên: "Ái khanh mau đứng dậy đi! Trẫm đã từng nghe khanh nói chuyện rồi, cũng từng gặp mặt khanh rồi, không cần căng thẳng như thế đâu. Ha ha..

Bành Việt giật mình sợ hãi, vội đứng dậy run rẩy nhìn về phía ghế rồng, thấy ngay một khuôn mặt quen thuộc, chính là người cùng Thành Thái xuất hiện ở Lâm Phong lâu, trong nhất thời há hốc miệng không biết nói gì, lắp bắp: "Hoàng thượng, ngài chính là hoàng thượng.."

Trương Cường mỉm cười chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt nói: "Ái khanh ngồi xuống trước đi, là trẫm đã làm khanh sợ rồi, ha ha..

Bành Việt toàn thân run rẩy, bò bằng gối lên phía trước, dập đầu cái mạnh nói: "Bành Việt nguyện vì bệ hạ tan xương nát thịt!"

Trương Cường gật gù hài lòng, từ tốn nói: "Ái khanh mau đứng dậy, trẫm sẽ sắp xếp cho khanh góp sức trong quân đội của Mông Diêm trước, khanh thấy thế nào?"

Bành Việt giật mình kinh ngạc, không ngờ hoàng đế lại nhìn ra sở trường về mặt quân sự của mình, hưng phấn nói: "Bành Việt nhất định không phụ lòng kỳ vọng của bệ hạ! Bành Việt có mắt như mù, hôm đó dám mạo phạm thánh giá, thật là đáng chết..

Trương Cường cười ha hả vui vẻ, xua tay nói: "Ái khanh ngồi xuống đi, những lời khanh nói hôm đó rất có lý, trẫm cảm thấy khanh là người tài hiếm có nên mới truyền triệu khanh vào cung nói chuyện tỉ mỉ hơn."

Bành Việt nghe vậy vội cẩn thận nói: "Bành Việt phát ngôn bừa bãi, bệ hạ không giáng tội đã là khai ân rồi."

Trương Cường thấy hăn tỏ ra khúm núm e dè, hoàn toàn mất đi khí khái hôm đó, thở dài nói: "Khanh là người mang hoài bão lớn, đâu cần mang thái độ e dè dặt như thế đối mặt với trẫm. Trẫm gọi khanh đến đây chính vì chí hướng bao la của khanh, nếu khanh chỉ là một kẻ tầm thường mưu cầu công danh lợi lộc thì trẫm cũng không cần gặp khanh rồi."

Bành Việt rung mình một cái, trong lòng vừa cảm kích vừa kinh ngạc, hổ thẹn nói: "Bành Việt thân phận thấp hèn, nay được thiên tử để mắt, Bành

Việt không có thứ khác, chỉ có một bầu nhiệt huyết hết lòng tận trung với bệ hạ.."

Nói đến đây, một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất đã xúc động nước mắt tuôn trào, nói không ra tiếng.

Nhìn bộ dạng kích động không thể kiềm chế của Bành Việt, Trương Cường thở dài một tiếng, chậm rãi giải thích: "Đại Tần ta xưa nay lấy quân công làm trọng, trăm thấy ái khanh hình như thân hoài tuyệt kỹ, không biết khanh có bằng lòng phục vụ trong quân đội không? Hiện nay chiến loạn khắp nơi, chính là lúc đấng nam nhi kiến công lập nghiệp, nếu ái khanh có thể lập chiến công hiển hách cho Đại Tần ta thì đó mới là bản sắc nam nhi."

Trương Cường cẩn thận né tránh nói đến nguy cơ đang đối mặt của Đại Tần, vẽ ra trước mắt Bành Việt một tiền đồ sáng lạng, thầm lôi kéo hãn góp sức vì mình, đối với loại người mang tài năng trong mình mà không được trọng dụng, nhất là vào thời đại chủ nghĩa anh hùng cá nhân được đề cao, chỉ đơn giản hứa hẹn quyền lực và vinh hoa phú quý chưa chắc có tác dụng, chỉ khi mang tấm lòng chân thành ra mới có thể thuyết phục nhân tâm, để họ bán mạng cho mình, vì thế những lời vừa rồi của Trương Cường khiến Bành Việt xúc động không nói nên lời.

Nhìn theo bóng lưng Bành Việt rời khỏi đại điện, Trương Cường thở dài một tiếng, không biết 3 nhân vật kiệt xuất khai quốc của nhà Hán hiện đang ở đâu? Nếu không thể sớm lôi kéo họ về phe mình, sớm muộn gì đó cũng là đại họa.

Lúc này, Thành Thái liếc nhanh về hướng Bành Việt vừa rời khỏi, cẩn thận dò hỏi: "Bệ hạ, có thật là sắp xếp người này vào trong quân của Mông Diêm?"

Trương Cường gật đầu xác nhận: "Đưa vào quân đội rèn luyện một thời gian, sau này chắc sẽ có lúc cần dùng đến."

Thành Thái vẫn cảm thấy không an tâm, nhíu mày nói: "Bệ hạ, người này mỗi lần xuất hiện đều gây ồn ào, từ quyền quý đến dân đen thấp hèn hẳn đều kết giao, chỉ e đó không phải là người chịu sống yên phận."

Trương Cường thở dài một tiếng, bình thản nói: "Trăm biết rồi, khanh lui xuống trước đi!" Dứt lời, Trương Cường đứng dậy đi khỏi đại điện.

Hàn Hoán thấy Trương Cường bước ra, vội hồi hả chạy nhanh tới, Trương Cường biết có chuyện xảy ra, lớn tiếng hét hỏi: "Hàn Hoán, xảy ra chuyện gì mà người hốt hoảng thế?"

Hàn Hoán bủn rủn tay chân, quỳ xuống thở hổn hển nói: "Thừa tướng và đại tướng quân có việc gấp, đang ở chánh điện chờ bệ hạ.."

Trương Cường biết tình hình không hay, trước mắt thiên hạ đại loạn, xem bộ lại xảy ra chuyện lớn gì rồi, vội chạy nhanh ra ngoài, leo lên kiệu hồi thúc bọn thái giám tiến nhanh về phía chánh điện.

Vừa vào trong, chỉ thấy Phùng Khứ Tật và Mông Điềm vẻ mặt nôn nóng bước tới gần, vừa định quỳ xuống hành lễ, Trương Cường xua tay lia lịa ngăn lại: "Có chuyện gì thừa tướng mau nói trẫm biết, không cần hành lễ nữa."

Phùng Khứ Tật nhớ ra mình có chuyện gấp cần bẩm báo, vội nghiêm nghị nói: "Bệ hạ, Chương Hàm tướng quân đã y lệnh đóng quân trấn thủ Hàm Cốc quan, ngoài ra cháu của Hạng Yên nước Sở đã khởi binh, hiện đã thu nạp tàn quân của Trần Thắng Ngô Quảng, khí thế không thể xem thường."

Nói đến đây, nhìn vào Trương Cường do dự giây lát, Phùng Khứ Tật dè dặt nói tiếp: "Con trưởng của công tử Phù Tô, Tử Yên khởi binh ở đất Thục, tự xưng y mới là cháu đích tôn của Thủy hoàng đế, nay đã lôi kéo được không ít người ủng hộ, tập trung binh lực hơn 3 vạn."

Trương Cường nghe hết tin chấn động này đến tin chấn động khác, hồi lâu vẫn chưa định thần lại, không ngờ mình lại bỏ sót mất vị Tần vương cuối cùng trong lịch sử (*), trong thời khắc quyết định bị y chơi cho một vố đau.

Mông Điềm tiến lên một bước cất tiếng: "Bệ hạ, vi thần.."

Trương Cường cười phá lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài điện, dừng dừng nói: "Mông tướng quân và hoàng huynh tình nghĩa sâu nặng, giờ đây có thể đến theo phò trợ Tử Yên, trẫm tuyệt đối không miễn cưỡng."

Dứt lời, Trương Cường nhìn chăm chăm vào Mông Điềm chờ đợi, trong lòng ngấm ngấm toan tính, nếu Mông Điềm quả có ý ra đi, mình nhất định

phải ra tay diệt trừ hậu họa, tuyệt đối không thể để mãnh tướng như thế theo phò trợ Tử Yên được.

Mông Diễm rùng mình một cái, quỳ xuống âm thầm nói: "Bệ hạ minh xét, Mông Diễm đã quyết tâm theo hầu bệ hạ, hơn nữa vị công tử Tử Yên này là thật hay giả vẫn chưa thể xác định."

Trương Cường xoa tay vào ngọc bội đeo ở thắt lưng, thản nhiên hỏi: "Nếu đó là thật thì sao? Mông tướng quân sẽ quyết định thế nào?"

(*) Doanh Tử Yên: Sau khi Tần Nhị Thế lên ngôi 3 năm bị Triệu Cao giết chết đã được Triệu Cao đưa lên kế vị, Tử Yên là một vị vua có tài, cũng là người chém gian thần Triệu Cao, tiếc rằng khí số nhà Tần đã tận, Tử Yên làm vua được 3 tháng rồi bị Lưu Bang bao vây thành Hàm Dương, vì không muốn bá tánh đổ thêm máu nên mở cổng thành ra hàng, sau đó Lưu Bang vì không chống lại được Hạng Vũ mới nhین nhục dâng thành Hàm Dương cho Hạng Vũ, Tử Yên và hoàng tộc bị Hạng Vũ chém đầu trước cổng thành.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

Mông Diêm Phạt Thục

Mông Diêm thở dài một tiếng, đồng dục nói: "Mông Diêm là thần tử của Đại Tần, nếu tận trung với bệ hạ sẽ gánh lấy tội danh bất nghĩa, nếu vì tình nghĩa xưa kia với công tử Phù Tô sẽ gánh lấy tội danh bất trung, Mông Diêm thật không nên sống sót trên đời này!"

Trương Cường cười chua chát nói: "Nếu không có Mông tướng quân, cục diện hiện nay chiến loạn khắp nơi, Đại Tần vong quốc chỉ là chuyện sớm muộn."

Phùng Khử Tật bị lời của Trương Cường làm hoảng sợ giật mình, lập tức nói xen vào: "Bệ hạ, Đại Tần ta trấn thủ chỗ hiểm yếu, Hàm Cốc quan địa thế dễ thủ khó công, sao bệ hạ lại lo lắng đến thế?"

Trương Cường hít một hơi sâu, lắc đầu nói: "Đại Tần từ khi tiên hoàng thống nhất thiên hạ đã lạm dụng hình phạt hà khắc, dân chúng oán thán khắp nơi, thêm vào các thế lực tàn dư sáu nước ẩn mình từ lâu, lúc tiên hoàng tại thế chúng không dám hành động. Nay quần hùng nổi dậy khắp nơi, dư nghiệp sáu nước chỉ cần dựng cờ khởi sự sẽ được nhất hô bách ứng, cục diện quả thật nguy nan, vụ Tử Yên dù là thật hay giả chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình thế."

Lại quay sang Mông Diêm nói: "Mông tướng quân không cần lo lắng, trẫm vẫn lệnh cho khanh trấn thủ biên ải, trước mắt Đại Tần phải đối phó với nội loạn, hung nô lúc nào cũng có thể thừa cơ hội xâm lăng, biên ải đành nhờ cậy vào tướng quân rồi."

Mông Điềm giật mình một cái, cảm kích nhìn về phía Trương Cường, lúc này ông sợ nhất là hoàng đế hạ lệnh cho ông đi trấn áp Doanh Tử Yên, đang lúc không biết xử lý thế nào, chợt nghe Trương Cường ra lệnh mình trấn thủ biên ải, cảm kích muôn phần, năm xưa mình và công tử Phù Tô có tình nghĩa sâu nặng, trong cục diện nguy cấp thế này mà Trương Cường không những không bắt mình hỏi tội, lại giao ba mươi vạn đại quân cho mình, điều này Mông Điềm không hề dám nghĩ tới.

Xúc động rơi nước mắt, Mông Điềm nấc lên thành tiếng: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định không phụ lòng tin tưởng của bệ hạ!"

Trương Cường gật đầu nói: "Khanh lui xuống chuẩn bị đi, 3 ngày sau dẫn quân trấn thủ biên ải, quân hung nô dừng mãnh thiện chiến, không thể khinh địch, khanh cẩn thận đối phó. Thành Thái vừa tiến cử với trẫm một tướng tài, trẫm muốn lệnh hắn theo khanh rèn luyện, sau này sẽ trọng dụng."

Suy nghĩ giây lát, Trương Cường tháo thanh kiếm đeo bên mình trình trọng đưa đến trước mặt Mông Điềm, cảm khái nói: "Trẫm ban kiếm này cho khanh, bảo kiếm xứng anh hùng, hy vọng khanh không phụ lòng trẫm, dù thế nào cũng không thể để giang sơn Đại Tần hủy hoại trong tay trẫm."

Mông Điềm nhận lấy thanh kiếm, trình trọng gật đầu nói: "Chỉ cần bệ hạ triệu hồi, Mông Điềm dù có muôn chết cũng quay về Hàm Dương hộ giá."

Trương Cường ngó người trong giây lát, nhủ thầm: Chẳng lẽ là mình quá cẩn thận rồi, nhưng dù sao quan hệ giữa Mông Điềm và Phù Tô không phải tầm thường, mình không phòng không được, nhưng quan sát thái độ của Mông Điềm này giờ không giống đang mang lòng riêng, mình đã quá đa nghi sao? Mà sắp xếp như thế cũng không ảnh hưởng gì, nếu Mông Điềm trung thành thì mọi việc tốt đẹp, còn Mông Điềm muốn tạo phản, mình có thể dùng đến Bành Việt để trấn áp, trước mắt đành phải cẩn thận chuẩn bị đối phó với tình huống xấu nhất thôi.

Đang lúc nghĩ ngợi, chợt nghe Phùng Khứ Tật lên tiếng: "Bệ hạ, lão thần tiến cử Mông tướng quân dẫn quân đến dẹp yên loạn đảng giả mạo công tử Tử Yên."

Câu này nói ra, không chỉ Trương Cường giật mình hoảng hốt, ngay cả Mông Diễm cũng toàn thân run bần bật, quay sang Phùng Khứ Tật nghiêm túc nói: "Thừa tướng, Mông Diễm không thể bất nghĩa."

Phùng Khứ Tật gằn giọng nói: "Bệ hạ diệt trừ Triệu Cao, hạ lệnh bãi miễn hình phạt hà khắc, lão thần cảm thấy bệ hạ mới là người xứng đáng kế thừa ngôi vị nhất trong số các hoàng tử của tiên hoàng, Tử Yên tuy là cháu đích tôn, nhưng lại đổ dầu vào lửa trong lúc Đại Tần ta đối mặt với tình thế nguy nan, vì lợi ích cá nhân không màng cơ nghiệp tổ tiên, người như thế sao đủ tài đức đảm nhiệm trọng trách chứ? Hơn nữa bệ hạ kế vị chính là tuân theo di chiếu tiên hoàng, không phải mưu triều đoạt vị, vì thế lão thần khẩn xin bệ hạ lập tức hạ lệnh phái binh dẹp loạn, không được nhân từ dung túng nữa."

Nói đến đây, Phùng Khứ Tật quay sang Mông Diễm đang tỏ vẻ khó xử, ung dung nói: "Lão thần tiến cử Mông tướng quân là có lý do, lê dân bá tánh khắp thiên hạ đều biết tình nghĩa giữa Mông tướng quân và công tử Phù Tô, nếu do Mông tướng quân dẫn quân dẹp loạn, người khác chắc chắn tin rằng kẻ tạo phản là tên giả mạo, hơn nữa Doanh Tử Yên nếu biết Mông tướng quân dẫn quân đến chắc sẽ xuống tinh thần, lòng quân chịu ảnh hưởng nặng nề, điều đó rất có lợi cho quân ta."

Trương Cường nghe vậy động lòng, lời của Phùng Khứ Tật rất có lý, nhưng nếu Mông Diễm dẫn theo đại quân đi đầu hàng, chẳng phải mình mất cả chì lẫn chày ư?

Suy nghĩ giây lát, Trương Cường quay sang Mông Diễm nói: "Lời thừa tướng rất có lý nhưng trẫm không hy vọng Mông tướng quân vì thế mà ô nhục suốt đời, dẫn quân dẹp loạn hay trấn thủ biên ải, tướng quân hãy tự quyết định, trẫm tuyệt đối không miễn cưỡng."

Mông Diễm cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu nói: "Bệ hạ tin tưởng Mông Diễm như thế, thần nếu vì danh dự cá nhân mà quên đi quốc gia đại sự thì thật uổng làm thần tử Đại Tần. Bệ hạ yên tâm, Mông Diễm nhất định tiêu diệt phản tặc, đền đáp ơn tri ngộ của bệ hạ."

Trương Cường chính là đang đợi lời hứa chân thành từ đối phương, lập tức đồng ý khen ngợi: "Hay lắm! Trẫm quả nhiên không nhìn lầm khanh,

khanh đúng là một trang nam tử anh hùng, xả thân vì đại nghĩa."

Dứt lời, Trương Cường hạ lệnh: "Mông Điềm, trăm sắc phong khanh làm Định Dương quân, thống lĩnh 20 vạn đại quân đến dẹp loạn, nếu lập được đại công trăm nhất định ban thưởng hậu hĩ."

Mông Điềm quỳ xuống rơi lệ nói: "Ân tình của bệ hạ, Mông Điềm nhất định xả thân báo đáp!"

Trương Cường gật đầu hài lòng, căn dặn: "Tướng quân lui xuống chuẩn bị đi, trăm còn có việc cần bàn với thừa tướng."

Mông Điềm cung kính hành đại lễ xong, đứng dậy sai bước rời khỏi đại điện.

Phùng Khứ Tật thấy Mông Điềm rời khỏi mới bước lên trước bẩm báo: "Bệ hạ, chiếu chỉ xá miễn hình phạt đã ban bố 3 ngày, đến nay đã có mấy vạn lưu khấu tự giác đến quan phủ đầu thú, còn có hơn một ngàn người thuyết phục đồng bọn đầu hàng nên nhận được quân công. Khắp nơi lưu khấu liên tục quay về quê hương yên tâm sinh sống, tất cả đều nhờ bệ hạ anh minh, dù là tiên hoàng chỉ e cũng khó đưa ra được quyết định bãi miễn hình phạt, giảm được rất nhiều dân oán trong thời loạn thế này."

Trương Cường mỉm cười nói: "Đó chính là thay đổi theo thời thế, nếu giữ khư khư quy tắc mấy trăm năm không đổi, mặc kệ tình thế quốc gia trước mắt, chính là hành động tự chuốc lấy thất bại."

Gạt chuyện Doanh Tử Yên sang một bên, Trương Cường đưa ra ý kiến: "Trăm muốn triệu tập quân Tần đóng ở khắp nơi về Quan Trung, giữ lấy căn cơ Đại Tần trước, đợi lực lượng hồi phục mới thống nhất thiên hạ lần nữa, không biết ý thừa tướng thế nào?"

Phùng Khứ Tật suy ngẫm hồi lâu, gật đầu nói: "Bệ hạ nói rất có lý, lão thần cảm thấy đó là cách tốt nhất, chỉ là hiện nay tình thế vẫn chưa thật sự nguy hiểm, chỉ e các triều thần phản đối, nếu quần thần cùng phản đối thì lão thần cũng khó làm chủ được."

Trương Cường bình thản nói: "Trăm lập tức hạ chỉ, mệnh lệnh ngoại trừ 60 vạn đại quân của Chương Hàm ra, tất cả quân Tần đóng ở các nơi rút về trong Hàm Cốc quan, giải tán toàn bộ dân phu tu sửa cung A Phòng, hạ lệnh miễn giảm sưu thuế 3 năm."

Nghe đến đây, Phùng Khứ Tật hốt hoảng kêu lên: "Bệ hạ miễn giảm sưu thuế, quân đội lấy gì để duy trì? Tuyệt đối không được đâu bệ hạ."

Trương Cường cười chua chát nói: "Sao trẫm lại không biết chứ? Nhưng trẫm làm vậy chỉ vì muốn cứu vãn nhân tâm, người dân sẽ không vì sưu cao thuế nặng mà buộc phải làm phản, còn về quân phí hãy lấy từ nội vụ phủ, lệnh cho các vương hầu quý tộc tự giác giảm bổng lộc, trẫm sẽ ghi công, đợi sau khi bình định thiên hạ sẽ luận công ban thưởng."

Phùng Khứ Tật tỏ vẻ khó xử nói: "Hoàng thượng chính là thiên tử, nếu phải tiết kiệm chi tiêu chỉ e làm tổn hại đến thiên uy, hơn nữa để hoàng thượng chịu khổ, lão thần thật có lỗi với tiên hoàng, xin bệ hạ nghĩ lại!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 20

Trùng Trị

Trương Cường lắc đầu ngao ngán nói: "Không vì cục diện trước mắt trả giá, chẳng lẽ đợi khi bị vây thành mới nhịn nhục bỏ thành đầu hàng sao?"

Phùng Khử Tật rùng mình một cái, cố thuyết phục thêm: "Bệ hạ, lão thần xin bệ hạ nghĩ lại!"

Trương Cường vừa định lên tiếng, chợt nghe Hàn Hoán ở ngoài điện bẩm báo: "Bệ hạ, Tín Lăng hầu, Huỳnh Dương hầu, các vị tông thất cùng ngự sử đại phu Tả Dịch, lang trung lệnh Vương Hoàn dẫn theo bá quan văn võ đứng đợi chỉ ngoài cung, yêu cầu lập tức vào cung kiến giá."

Trương Cường nhíu mày hỏi: "Bọn họ có việc gì vậy? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi?"

Phùng Khử Tật vội cẩn thận nhắc nhở: "Bá quan chắc vì loạn đảng ở Thục Trung đến gặp bệ hạ, bệ hạ hãy gặp mặt họ một lần."

Trương Cường nghĩ ngợi giây lát, gật đầu nói: "Cũng được, trẫm cũng muốn bàn với mọi người về việc miễn giảm sưu thuế, gọi họ vào cả đi!"

Một lúc sau, mười mấy vị tông thất quý tộc và quan viên thần sắc trang trọng đặt chân vào đại điện, sau khi hành đại lễ quân thần, một vị quý tộc trẻ khoảng ba mươi tuổi tiến lên phía trước cất tiếng: "Bệ hạ, chúng thần nghe nói đất Thục xảy ra biến loạn, lo lắng muôn phần nên mới vào cung kiến giá, mong nhận được tin tức xác thực từ bệ hạ."

Chưa đợi Trương Cường mở miệng, Phùng Khử Tật đã lạnh lùng nói thay: "Chỉ là một bọn loạn đảng mượn danh công tử Tử Yên để làm loạn, các vị không cần hốt hoảng như thế."

Vị quý tộc trẻ tuổi kia cười phá lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào Trương Cường, hơi khom lưng về phía trước, dò hỏi: "Bệ hạ, thần nghe nói có người tận mắt nhìn thấy công tử Tử Yên, không biết đó có phải sự thật không?"

Đúng lúc này, Mông Điềm đứng ra gần giọng nói: "Sau khi công tử Phù Tô bị gian thần Triệu Cao hại chết, công tử Triệu Yên bắt vô âm tín, giờ chưa thể xác minh kẻ cầm đầu nổi loạn ở đất Thục có phải là công tử Tử Yên hay không, Huỳnh Dương hầu sao có thể võ đoán như thế chứ?"

Trương Cường ngấm ngấm quan sát cục diện trước mắt, liếc nhanh về phía Huỳnh Dương hầu, chỉ thấy thân hình cân đối, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt sáng uy nghi, chỉ duy nhất chiếc mũi đẹp làm người khác khó chịu, toàn thân lan tỏa khí thế ngùn ngụt bức ép người đối diện.

Trương Cường lạnh lùng đáp lại ánh mắt thách thức của Huỳnh Dương hầu, cười thầm trong bụng, mình vừa mới giành lại quyền triều chính từ tay gian thần, giờ lại xảy ra phân tranh về huyết thống, rõ ràng sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực đến triều thần, nguy hại đến nhân tâm vừa hướng về mình, cách duy nhất là phải loại trừ những lời đồn thị phi, bằng không trong thời đại xem trọng huyết thống trường thứ, Doanh Tử Yên không còn đơn giản là phản tặc nữa, hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Huỳnh Dương hầu hình như bất ngờ về việc Mông Điềm lại đứng về phía Trương Cường, hừ một tiếng lạnh lùng, vừa định mở miệng cãi lại, chợt nghe Trương Cường cười gằn nói: "Trẫm kế thừa vương vị theo di chiếu của tiên hoàng, lời đồn soán ngôi đoạt vị là do kẻ gian bịa đặt ra, Huỳnh Dương hầu thân là tông thất lại đem lời xằng bậy của phản tặc ra gây rối loạn triều chính, tội đáng muôn chết."

Dứt lời, không đợi Huỳnh Dương hầu phản ứng, lập tức nghiêm giọng hét lớn: "Người đâu, mau bắt lấy kẻ ngông cuồng loạn chính này cho trẫm!"

Cấm vệ ngoài điện nghe lệnh lập tức ủa vào ấn Huỳnh Dương hầu còn đang ngơ ngác quỳ xuống đất đợi lệnh. Từ sau khi Triệu Cao bị diệt, trong mắt triều thần Trương Cường trở nên anh minh hơn nhiều, nhưng cũng vì thế mà có phần đôn hậu, thêm vào bí mật ngôi vị của Tần Nhị Thế được

đồng thời ngoài dân gian đã lâu, gần như đã không còn là bí mật gì, một số người ủng hộ công tử Phù Tô muốn mượn cơ hội này nhân danh huyết thống đoạt vương vị về. Trương Cường biết rõ điều này, nếu không kịp thời trấn áp sẽ thành mối họa về sau, xem ra đã đến lúc mình phải đem ai đó ra thí mạng để làm tấm gương cảnh cáo rồi.

Nghĩ đến đây, quay sang Phùng Khứ Tật nghiêm giọng hỏi: "Kẻ loạn chính đáng tội gì?"

Phùng Khứ Tật trước thái độ chuyển biến đột ngột của hoàng thượng cũng hoảng sợ giật mình, vội đáp lời: "Tội đáng chu di!"

Huỳnh Dương hầu sợ xanh mặt, vội hét lớn: "Ta chính là trưởng tử của tộc trưởng Doanh thị, người dám đụng vào ta!"

Trương Cường biết vào thời này quan niệm dòng tộc rất nặng, nhằm xây dựng quyền lực tối thượng của mình, thân phận của người này càng cao, càng thích hợp làm đối tượng cho mình đưa ra cảnh cáo những kẻ khác.

Trương Cường cười phá lên, nhếch mép mỉa mai: "Người chỉ là con trai của tộc trưởng, còn trẫm chính là hoàng đế Đại Tần."

Dứt lời, phất tay một cái ban lệnh xuống: "Lôi ra ngoài đánh chết cho ta!"

Lệnh được ban ra, mấy mươi quan viên và quý tộc trong đại điện đều run bắn lên, sợ đến nỗi nín thở quỳ dưới đất không dám lên tiếng, mọi người không ngờ Trương Cường lại không hề do dự xử tử cả con trưởng của tộc trưởng Doanh thị, ai nấy đều cảm thấy may mắn khi những lời vừa rồi không thốt ra từ miệng mình.

Huỳnh Dương hầu hiển nhiên cũng không ngờ Trương Cường dám hạ lệnh giết mình, vừa cố sức giãy giụa vừa điên cuồng gào thét: "Hồ Hối, người hại chết Phù Tô soán ngôi đoạt vị, sát hại tông thất, người sẽ bị trời phạt!"

Bá quan bị lời lẽ ngông cuồng của Huỳnh Dương hầu làm sợ xanh mặt, những người vào cùng y co rúm người sợ hãi, toàn thân lạnh cóng, ai nấy mắng thầm trong bụng tên Huỳnh Dương hầu đáng chết, đến lúc này còn to gan chọc giận hoàng thượng, không biết hoàng thượng có giận cá chém thớt, vạ lây đến mình không nữa.

Trương Cường gần đây ôn hòa hơn nhiều, thêm vào trước đây nổi danh là một hôn quân, cộng thêm lời đồn sửa di chiếu kế thừa vương vị nên một số quan viên quý tộc ủng hộ Phù Tô trước kia vẫn chưa từ bỏ ý định, nảy sinh ý nghĩ đưa công tử Tử Yên lên ngôi, lần này mọi người kéo đến diện kiến thánh giá chỉ nhằm dò thử phản ứng của Trương Cường, nào ngờ hăn đột nhiên trở mặt, lúc này không biết nên làm thế nào, một số người muốn cầu xin giúp Huỳnh Dương hầu, lại sợ rước họa vào thân nên không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, Phùng Khứ Tật đứng ra nổi nhanh: "Hoàng thượng, Huỳnh Dương hầu lời lẽ phạm thượng, tội đáng muôn chết, nhưng xin hoàng thượng nể tình tông thất mà khai ân xá miễn tội chết"

Trương Cường nhủ thầm: số đại thần ủng hộ Phù Tô tuy đã bị Triệu Cao giết gần hết, nhưng từ sau khi Triệu Cao chết, số thế lực này có cơ hội hồi phục, vương vị của Tần Nhị Thế vốn không thể khiến người khác tâm phục khẩu phục, đành phải dùng quyền lực để trấn áp thôi.

Nghĩ vậy nên Trương Cường lạnh lùng phán: "Nể tình thừa tướng, tạm thời giam Huỳnh Dương hầu vào ngục Hàm Dương, giao cho thừa tướng toàn quyền xét xử, tội phạm thượng không thể tha, từ nay giáng làm thứ dân, con cháu đời sau không được hưởng bổng lộc tước vị nữa."

Huỳnh Dương hầu không ngờ Trương Cường lại phế bỏ tước vị của y, ngửa cổ lên cười như điên dại, vừa định mở miệng mắng chửi, Thành Thái đứng gần đó lập tức tung chân đá vào mặt y, gằn giọng: "Còn dám phạm thượng sẽ bị chu di diệt môn, ngươi khôn hồn hãy ngậm miệng cho ta!"

Huỳnh Dương hầu dính cú đá của Thành Thái vào mặt, máu mũi máu mồm be bét, đau đớn nằm lăn ra đất, Thành Thái chấp tay nói: "Bệ hạ, thần xin phép giải phạm nhân vào ngục Hàm Dương."

Trương Cường chậm rãi gật đầu, lạnh lùng quét mắt một lượt đám người quỳ co ro dưới điện, đồng dục hạ lệnh: "Thành Thái giải phạm nhân xuống dưới, ngoài ra lập tức bắt hết thân thích trực thuộc của Huỳnh Dương hầu, không bỏ sót tên nào. Những ai theo Huỳnh Dương hầu vào cung hôm nay, từ nay không có lệnh trẫm không được tùy ý vào cung, đợi khi mọi việc tra xét sáng tỏ mới định đoạt sau."

Mọi người rùng mình sợ hãi, không ngờ Trương Cường lại thẳng tay đàn áp, giam cầm những ai liên can, không ít người yếu bóng vía thậm chí từ bỏ luôn ý định ủng hộ Tử Yên từ lúc này, mặc kệ huyết thống trưởng thứ hoàng tộc, giữ lấy tính mạng mới quan trọng nhất.

Trước ánh mắt sợ sệt của bá quan, Trương Cường lạnh lùng cất tiếng: "Các người sau khi quay về chỉ được hoạt động trong phạm vi nơi ở của mình, trẫm sẽ phái cấm vệ canh giữ, nếu phát hiện có gì bất thường, nhất loạt đưa ra xét xử theo tội mưu phản!"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 21

Tử Anh Mưu Tàn

Lúc này, cho dù thừa tướng Phùng Khứ Tật cũng không thể mở miệng cầu xin, chỉ có thể chăm chú nhìn Trương Cường, không ngờ hẳn lại không giữ thể diện của quan viên và quý tộc, lại lấy biện pháp xử trí kinh sợ làm cho đối phương âm thầm kinh hãi.

Nhìn cấm vệ đem Tử Phú với vẻ mặt thê lương mang đi, Phùng Khứ Tật sau khi cân nhắc, lúc này mới miễn cưỡng tấu với Trương Cường: "Bệ hạ, nếu đem nhốt các quan viên trong nhà, công vụ chỉ sợ lại lỡ việc, việc này..."

Lời vừa nói ra, bọn quan viên đang bàng hoàng thất thố này lập tức tinh thần rung lên, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật vui mừng hết sức, chỉ nghe Trương Cường lạnh lùng cất giọng nói: "Thừa tướng, trẫm lập tức hạ lệnh, phạm bên trong thành Hàm Dương, gia cảnh trung bình trở lên, người thanh danh trong sạch, đều có thể tự tiến cử làm quan, sau khi Thừa tướng chọn lựa, lại qua trẫm gặp mặt sau đó sẽ phân công."

Phùng Khứ Tật lúc này đáp ứng không xuể các biện pháp mới liên tiếp của Trương Cường, đã sinh ra hệ miễn dịch không nhỏ, lúc này nghe vậy cũng bất chấp ngạc nhiên, chỉ vừa suy nghĩ, vừa cẩn thận nói: "Bệ hạ biện pháp quả nhiên mới mẻ, có thể giải quyết phân công quan viên, lại có thể thu nạp một bộ phận nhân tài bên người, bệ hạ anh minh, lão thần mặc cảm không bằng a."

Trương Cường nghe vậy cười nhạt, gật đầu nói: "Trẫm chỉ là có một chút ý tưởng, có dùng được hay không, còn nhờ vào Thừa tướng."

Mông Điềm ở bên cạnh nhìn Trương Cường ung dung nói cười, trong lòng không khỏi có một cảm giác sợ hãi, gã thiếu niên trước mắt, tuy rằng thủ pháp xử trí Triệu Cao làm cho người ta có cảm giác mới mẻ, nhưng là tình thế hãn luận thiên hạ, nghĩ đến việc hãn nghĩ ra bàn đạp của kỵ binh chiến lược, và thủ đoạn ứng đối mới lạ chồng chất làm người ta không theo kịp, khi thì ôn hòa, khi thì hành vi cử chỉ sắc bén, khiến người cảm thấy không thể nắm lấy, làm người ta sinh ra sự sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Mông Điềm không khỏi cẩn thận cung kính hướng về phía Trương Cường nói: "Bệ hạ, hiện giờ loạn lạc nổi lên bốn phía, trách nhiệm quan viên nặng nề, mong bệ hạ thoáng khoan nhượng một chút."

Trương Cường cười lạnh một tiếng, ngắt lời nói: "Khi Triệu Cao loạn chính những người này không nghĩ đến an nguy quốc gia, hiện tại thế cục vừa mới chuyển biến tốt đẹp lại cản trở, chẳng lẽ không suy nghĩ cho đến nơi đến chốn sao?"

Nói xong, lạnh lùng quét mắt một cái trên đám quan viên và quý tộc quỳ trên mặt đất mặt xám như tro, cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiếng cười lạnh lẽo phiêu đảng trong đại điện, làm cho mỗi người ở đây đều run cả người lên. Phùng Khứ Tật không kìm lòng được liếc nhìn Mông Điềm, lúc này mới thở nhẹ một tiếng, đi nhanh ra ngoài điện.

Vùng quê mùa đông có vẻ trống trải phá lệ, ở vùng quê Bắc Phong lạnh lẽo này hoàn toàn không có tiếng kêu chém giết bữa bãi, đại kỳ trên tường thành Thành Đô dựng thẳng đứng thối bay phất phới, trên đại kỳ nền đen chữ trắng thêu một chữ thật to "Anh". Một đám binh lính chiêu mộ lâm thời đang đầy mồ hôi vùi thân cây mới chặt bỏ xuống đất, cách đó không xa, một doanh trại vừa mới xây lên ở dưới lá cờ màu đen có vẻ xơ xác tiêu điều.

Quan nha nội trấn thủ Thành Đô, Doanh Tử Anh vẻ mặt u sầu ngồi ở trước chậu than, ngơ ngẩn ngóng nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy múa. Tâm tình hãn giờ phút này dường như không thể dùng lời nói mà diễn tả được, dưới sự bảo vệ của vài tên gia tướng cũ, Tử Anh thừa dịp phụ thân Phù Tô tự sát đã làm che chắn tốt cho hãn, tránh được sự tìm kiếm điên cuồng của Triệu Cao, rốt cục chạy trốn tới đất nhà Thục, có thể trốn thoát

được. Nghĩ đến ánh mắt kiên quyết trước khi phụ thân ly biệt, lời nói nghiêm nghị kia luôn quanh quẩn ở bên tai mình: "Nam nhi luôn phải lấy quốc gia làm trọng, huống chi người là đứa con cả Phù Tô, càng phải lấy thiên hạ làm nhiệm vụ của mình!"

"Lấy thiên hạ làm nhiệm vụ của mình!" Tử Anh không nhịn được âm thầm cười lạnh một tiếng, mình đã nửa năm qua khổ tâm chiêu mộ, trước mắt ngoài đại thần và gia tướng theo mình từ Hàm Dương chạy tới đây, mới miễn cưỡng chiêu mộ được hơn bảy mươi nghìn binh lính. Đương nhiên khi tuyên bố với bên ngoài đại quân đã hơn một trăm nghìn, tin tức vừa đưa ra, dẫn tới không ít quan viên địa phương và sĩ tử xin vào. Nhưng từ hai tháng trước sau khi tin tức Triệu Cao bị Hồ Hợi diệt trừ truyền đến, một số thế lực địa phương bắt đầu mong ngóng, không muốn nhanh chóng đặt niềm tin vào mình, làm cho tinh thần của những người bên cạnh cũng đang dần bị dao động. Nếu không dựa vào mình có máu mủ của tiên hoàng, chỉ sợ bảy mươi nghìn binh lính này cũng khó có thể bảo toàn.

Suy nghĩ nối tiếp nhau, không nén được thở dài một tiếng. Lúc này, một tiếng bước chân truyền đến, giương mắt nhìn lên, mới phát hiện là Vương Bôn đã theo mình chạy đến đất nhà Thục thần sắc nghiêm trọng đang đi nhanh đến.

Doanh Tử Anh trong lòng lo lắng, vội vàng hỏi với giọng bất an: "Vương Bôn, chẳng lẽ là Hồ Hợi phái đại quân tiến đến chinh phạt?"

Vương Bôn chính là con của Vũ Thành hầu Vương Tiễn, bây giờ khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo giáp mềm da trâu, đầu đội mũ da trâu, sắc mặt đỏ lựng, làm cho khí chất dũng mãnh vốn có lại càng nghiêm nghị uy nghi.

Nghe Tử Anh hỏi, Vương Bôn lạnh lùng nói: "Hồ Hợi đã muốn phát binh hai trăm nghìn binh mã tiến đến chinh phạt, chủ tướng... chính là Mông Điềm!"

"Mông Điềm không chết? !" Tử Anh bị tin tức ngoài ý muốn này làm cho cả kinh, sau một lúc lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Vương Bôn nghe vậy cường gượng một tiếng nói: "Trung nghĩa gì chứ, ta xem Mông Điềm cũng là kẻ tiểu nhân tham lam phú quý, ngày đó hẳn

cùng với công tử Phù Tô kết giao tình, hôm nay lại dẫn quân tiến đến chinh phạt, quả nhiên là tiểu nhân vô sỉ!"

Doanh Tử Anh lúc này mới nghĩ đến Mông Diêm chiến công hiển hách, tên tuổi uy danh, bảy mươi nghìn binh lính của mình sao có thể là đối thủ của hắn, không khỏi hoảng loạn nói: "Sư phó đâu? Ông ấy biết tin tức này chưa? Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? !"

Hắn vừa dứt lời liền nghe một âm thanh trong trẻo cười nói: "Công tử không cần sốt ruột, lúc này Hồ Hối hoa mắt ù tai đến nỗi này, chính là cơ hội hiếm có của chúng ta! Ha ha... ha ha ha..."

Theo tiếng cười, một gã khoảng bốn mươi tuổi, người trung niên ăn mặc như nho sinh chậm rãi bước đến, chỉ thấy hắn mặc bộ y phục màu thiên thanh, đầu đội mũ màu đen, khuôn mặt gầy gò, một đôi mắt phù thùng, khiến người khác cảm giác cực không thoải mái, cái mũi ưng hơi hếch lên càng tăng thêm cảm giác này. Nếu không có bộ râu dài làm cho hắn thêm phần nho nhã, người này từ bộ dạng mà nói khiến cho người ta khó có cảm giác gần gũi.

Doanh Tử Anh nghe vậy chăm chú nhìn hắn, ngờ ngác nói: "Sư phó sao lại nói lời ấy? Mông Diêm chính là một mãnh tướng, nổi danh cùng Vũ Thành hầu Vương Tiễn, hiện giờ chúng ta tuy rằng có bảy mươi nghìn binh lính, cũng chỉ là đám ô hợp chưa bao giờ đánh qua chiến trận, chiến mã không quá hai nghìn con, chiến xa một ngàn năm trăm chiếc, làm sao có thể so sánh với Mông Diêm đầy kinh nghiệm sa trường, sư phó phải nghĩ kỹ a!"

Người nọ nghe vậy cười nhạt, giơ tay vuốt bộ râu dài gật đầu nói: "Công tử không cần lo lắng, Trần Kiên ta theo Phù Tô công tử nhiều năm, biết rõ tình nghĩa của công tử ngày đó cùng với Mông Diêm tuyệt không đơn giản là quan hệ vua tôi, theo như Trần Kiên, việc này rất có thể chỉ là Mông Diêm đến nương nhờ công tử để tìm kế thoát thân. Chỉ cần đại quân vừa ra Hàm Dương, thử hỏi còn có ai có thể uy hiếp được đến Mông tướng quân đâu? Huống hồ có Thông Vũ hầu Vương Bôn tướng quân ở đây, lấy việc kết giao với tướng quân Mông Diêm, thuyết phục hắn không phải là việc khó."

Nói tới đây, vẻ mặt vui mừng nhìn Doanh Tử Anh đang ngẩn người, khom người thi lễ nói: "Trần Kiên xin chúc mừng công tử, chỉ cần Mông Diêm đại quân vừa đến, sẽ xong tất cả, khôi phục lại huyết mạch của Đại Tần, ngày một ngày hai sẽ xong! Ha ha... Ha ha..."

Doanh Tử Anh nghe xong, vẫn không vui mừng lên được, trong cuộc đấu tranh chính trị kinh tâm động phách này, hãn may mắn thoát chết được, ở sâu trong nội tâm luôn có một sự bất an không thể nói bằng lời, nhưng nhìn đến vẻ nhẹ nhàng của Trần Kiên, lời nói đến miệng lại lặng lẽ nuốt vào.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 22

Giấy Mới

Cung Hàm Dương, trong tấm cung của hoàng đế, Trương Cường vừa mới phê duyệt xong một quyển tấu chương dài dòng, đầu đầu day day huyết Thái Dương, trong lòng thật sự là đau khổ vô cùng, vẫn tự thời đại này mình đã trải qua hơn nửa năm học tập gian khổ, cũng có thể miễn cưỡng nắm được, nhưng lúc này thể văn tối nghĩa khó hiểu kia thật là làm hẩn cảm thấy vô cùng thống khổ, nếu không còn có Hàn Hoán ở bên cạnh hỗ trợ, thì chính hẩn chỉ có thể làm một hôn quân rồi!

Buồn rầu thở dài một hơi, đứng dậy vận động thân thể cứng ngắc, chỉ nghe Hàn Hoán ở ngoài điện nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, hoàng hậu giá lâm!"

Trương Cường nghe vậy không khỏi có chút ngạc nhiên, hoàng hậu luôn luôn rất ít đến tấm điện trong lúc mình đang phê duyệt tấu chương, suy nghĩ nối tiếp nhau, thân ảnh yếu điệu kia liền đã xuất hiện trong tầm mắt, nàng hôm nay mặc một bộ y phục gấm lụa màu vàng nhạt, trên đầu búi một cái kim phượng nho nhỏ, có thể tùy ý cởi bỏ, thể hiện ra thân phận cao quý của nàng, gấm lụa hoa quý kia vốn dĩ bộc phát cái khí chất cao quý, khiến người ta không khỏi dâng lên một ý niệm không thể kìm nén được.

Thấy Trương Cường chăm chăm nhìn mình, Tả Uyên không nhịn được thản nhiên cười nói: "Bệ hạ, trên mặt nô tì có gì không ổn sao?"

Trương Cường nghe vậy ngớ người, lúc này mới lắc đầu cười nói: "Uyên Nhi nên tin tưởng vào sắc đẹp của mình mới phải chứ."

Tả Uyên nghe vậy đôi mắt đẹp nhìn Trương Cường một cái thật sâu, lúc này mới khẽ cười nói: "Được Bệ hạ yêu quý, Tả Uyên không khỏi cảm

kích, chỉ là Uyên nhi thân là hoàng hậu, thật sự không nên quá so đo về dung mạo, mà nên giúp bệ hạ coi sóc hậu cung, làm cho bệ hạ sẽ không phải phiền lòng vì những việc vặt hậu cung, chuyên tâm triều chính, đấy mới là những điều hoàng hậu phải làm a."

Trương Cường nghe vậy, trong lòng cảm động vô cùng, không thể tưởng được hoàng hậu nhưng lại làm cho người khác yêu mến như thế, bèn tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm tay ngọc lạnh lẽo kia gật đầu thở dài: "Trẫm thật sự là không biết nên cảm kích hoàng hậu như thế nào mới phải, mọi việc trong hậu cung sau này nàng toàn quyền xử lý là được rồi."

Tả Uyên cười nhẹ, đôi mắt đẹp ngó nhìn Trương Cường, hơi suy tư nói: "Ngày trước Triệu Yên đã chính thức thị tẩm, bệ hạ chưa có ban thưởng, không biết bệ hạ chuẩn bị phong Triệu cô nương danh vị gì?"

Trương Cường nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Chỉ cần so với Lệ Phi cao hơn một chút là được, trẫm không muốn Yên nhi chịu oan khuất."

Tả Uyên nghe vậy ánh mắt chợt lóe sáng, chậm rãi gật đầu nói: "Trong cung phân vị cao nhất không quá danh hiệu phi, Lệ Phi đã là một trong tứ phi, Triệu cô nương cũng phong làm phi là được rồi. Chỉ là không biết nên phong danh hiệu gì."

Trương Cường nghe vậy thật sự không biết nên lấy chữ gì, nghĩ nghĩ, gật đầu nói: " Phong làm Tuệ phi. Tuy rằng không phải rất lịch sự tao nhã, nhưng cũng là một chút tâm ý của trẫm, cứ như vậy đi."

Tả Uyên nghe vậy, nhìn Trương Cường một cái thật sâu, khuôn mặt ngọc ngà đoan trang bỗng đỏ ửng lên, sau một lúc lâu mới cúi đầu nói: "Tâm ý Hoàng Thượng thật sự là hiếm có, Tuệ phi có thể được Hoàng Thượng sủng ái như vậy, thật sự là phúc của nàng. Nô tì ngày mai sẽ chuẩn bị tất cả công việc sắc phong, Hoàng Thượng yên tâm."

Nói tới đây, tựa hồ nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên giương mắt cười nói: "Nô tì thiếu chút nữa quên, từ nay trở đi nô tì thỉnh Ngu Cơ lại vào cung biểu diễn kiếm vũ, nghe nói Ngu Cơ sắp phải rời khỏi Hàm Dương, nô tì đã mời nàng biểu diễn cho bệ hạ xem trước khi đi, nàng cũng phải chào từ biệt bệ hạ, bệ hạ thấy thế nào?"

Trương Cường nghĩ đến biểu hiện của Ngu Cơ ngày đó ở trong tửu lâu, lại muốn nhìn thấy mỹ nhân danh truyền thiên cổ này, nhưng không ngờ hoàng hậu cũng nghĩ tới điều này, gật đầu hài lòng nói: "Hoàng hậu đã sắp xếp rất tốt, trẫm cũng muốn gặp lại Ngu mỹ nhân."

Ánh sáng mặt trời của buổi chiều đông chiếu vào trong đại điện, ánh sáng có chút mờ lung. Sau khi Hoàng hậu rời đi, Trương Cường thoải mái mà nằm nghiêng ở ngự thất, Triệu Yên bên cạnh mặc bộ y phục gấm lụa màu tím sẫm, thân mình nõn nà mê người kia lại càng mềm mại ướt át hơn. Trương Cường hít sâu một hơi mùi thơm cơ thể của Triệu Yên không khỏi thở dài nói: "Yên nhi, cái tên Tuệ này của trẫm nàng vừa lòng chứ? Trẫm thật sự là không biết lấy danh hiệu thế nào."

Triệu Yên đôi mắt đẹp lưu luyến nhìn khuôn mặt quen thuộc của Trương Cường, khẽ gật đầu thở dài: "Vô luận là danh hiệu gì Triệu Yên cũng không để ý, chỉ là tâm ý của bệ hạ với Triệu Yên, Triệu Yên trong lòng vô cùng cảm kích bệ hạ, cũng không biết nói lên từ đâu, duy nhất chỉ có thể trả lại cho bệ hạ một tấm chân tình của Triệu Yên, hy vọng bệ hạ ngày sau chớ quên là được."

Trương Cường nghe vậy ôm lấy vòng eo mềm mại kia, nhẹ giọng thở dài nói: "Yên nhi, yên tâm, trẫm tuyệt sẽ không phụ tấm chân tình này của nàng, nhất định sẽ giấu trong lòng của trẫm!"

Triệu Yên bị lời nói cảm động lòng người này làm cho thân thể mềm mại run lên, sau một lúc lâu mới ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ, trong đôi mắt đẹp nhạt nhòa nước mắt run giọng nói: "Bệ hạ, Triệu Yên kiếp này có thể hầu hạ bên cạnh bệ hạ, thật là hồng phúc!"

Nhìn thân thể mềm mại của Triệu Yên đang run nhè nhẹ, Trương Cường không nhịn được cười một tiếng nói: "Yên nhi, không nói những cái đó nữa, chăm sóc cho trẫm đi, trẫm mấy ngày này thật sự rất mệt mỏi a."

Triệu Yên nghe vậy, nhoẻn miệng cười, đôi mắt đẹp nhấp nháy, hưng phấn mà gật đầu cười nói: "Bệ hạ ngày hôm trước theo như phương pháp kỳ lạ cải tiến tạo ra giấy, Triệu Yên đã sai người tiến hành làm thử, hiệu quả thật là kinh người."

Nói tới đây, một đôi mắt đẹp động lòng người không kìm chế được sự hưng phấn, hai gò má trắng nõn tức thì đỏ ửng dần lên, càng làm cho người ta rung động tâm tư.

Trương Cường nghe nàng nói đã phái người làm thử, không khỏi vô cùng vui vẻ, nghe Triệu Yên nói hiệu quả rất tốt, không khỏi cũng vô cùng hiếu kỳ, vội vàng hỏi: "Kết quả thế nào? So với loại giấy hiện tại dùng tốt hơn không?"

Triệu Yên nghe vậy nhẹ nhàng cười, quay đầu hướng về người cung nữ bên cạnh nói: "Đi đem đồ vật ta muốn trình bệ hạ vào đi."

Cung nữ kia nghe vậy nhẹ nhàng lui ra ngoài, sau một lúc lâu mới cầm một cái bọc nhỏ đi vào trong điện.

Trương Cường nhìn thoáng qua cái bọc cực kỳ tinh xảo kia, mừng rỡ nói: "Yên nhi, trong đó là giấy mới chế tạo theo phương pháp như trăm nói?"

Triệu Yên cẩn thận đem cái bọc đưa cho Trương Cường, hơi hơi run giọng nói: "Bệ hạ mở ra thì biết."

Trương Cường nghe vậy kìm nén sự kích động trong lòng, cẩn thận mở ra cái bọc màu đen kia, chỉ thấy bên trong quả nhiên là hai thước vuông giấy gai, chất gai này đều đều, trang giấy màu vàng nhạt tản ra một loại hương vị Trương Cường hết sức quen thuộc, đó là hương vị của văn minh hiện đại, lại là một loại hương vị làm người ta nhiệt huyết sôi trào!

Nhìn một tập giấy gai nhỏ trong túi kia, Triệu Yên kích động có chút nói không thành tiếng: "Bệ hạ, giấy mới này... Chẳng những tiện lợi... Hơn nữa... Tính chất so với giấy cũ trong cung tốt hơn mấy lần, nếu được dùng rộng rãi, thật là làm người ta khó có thể tưởng tượng sự tiện dụng trong đó. Thẻ tre nặng nề hơn một nghìn năm nay sẽ bị thay thế, người đọc sách có thể nhẹ nhàng lật xem bộ sách, Hoàng Thượng và quan viên có thể thoải mái mà đọc và lật xem tấu chương! Bệ hạ! Giấy mới này thật sự là lợi quốc lợi dân a!"

Trương Cường lúc này đã khôi phục bình tĩnh, không khỏi gật đầu cười nói: "Dứt khoát, trăm sẽ hạ lệnh ở Hàm Dương mở mấy nhà xưởng chuyên

chế tạo giấy, tiến hành sản xuất quy mô lớn, thuận tiện còn có thể kiếm một ít tiền để tiêu vật. Ha ha... Ha ha..."

Triệu Yên thật không ngờ Trương Cường nghĩ đến cách làm ngoài dự đoán của mọi người này, không khỏi bật cười nói: "Nếu có bộ hạ chủ trì tiến hành sản xuất quy mô lớn, giấy mới này chỉ sợ không chỉ mang đến lợi nhuận đủ tiền tiêu vật, nói không chừng có thể làm cho bộ hạ phát tài lớn đó!"

Trương Cường nghe vậy, có chút hưng phấn gật đầu nói: "Trước mắt chiến loạn nổi lên bốn phía, thực lực quốc gia hư hao, nếu có thể kiếm chút quân phí cũng là rất tốt, mặc dù là như muối bỏ biển cũng tốt hơn là không có."

Triệu Yên nghe vậy thờ dài một tiếng nói: "Bộ hạ, không cần lo lắng quá mức như vậy, Đại Tần ở thời khắc nguy hiểm, có trời giáng minh chủ, đó là điềm lành, bộ hạ làm việc gì cũng sửa cũ thành mới, làm người ta cảm giác mới mẻ, như thế đúng là đạo của minh chủ, minh chủ trời sinh, đó là trời chiếu cố với Đại Tần ta, bộ hạ chỉ cần cố gắng hết sức là được."

Trương Cường cười gượng một tiếng, lạnh lùng gật đầu nói: "Không biết trước mắt có thể diệt trừ Doanh Tử Anh không, trăm vốn không muốn động đến hãn, dù sao hãn cũng là đứa con cả của Phù Tô, Triệu Cao đã giết không ít cốt nhục huynh đệ của trăm, chỉ là cây muốn lặng, mà gió chẳng ngừng! Hừ! Trăm cũng không nhân hậu nữa, đáng chết, một người cũng không để sống sót!"

Triệu Yên bị lời cả kinh này khê rung lên, cúi đầu nói: "Bộ hạ, không cần nói những chuyện không thoải mái nữa, bên ngoài thời tiết rất tốt, bộ hạ nên đi ra ngoài một chút."

Trương Cường nghe vậy, âm thầm thờ dài một tiếng, gật gật đầu, nắm tay ngọc của Triệu Yên đứng dậy đi ra ngoài điện.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23

Cuộc Chiến Thương Thủ

Lúc này Cung Hàm Dương thật ra được coi là cung điện bán lâm viên, và càng giống với Tử cấm thành đời sau. Phía trước cung điện chính của triều tương đối trang nghiêm túc mục, hậu viên của cung điện lại khéo léo tinh xảo hơn, khiến cho cung điện dường như là xen kẽ ở giữa ngự uyển, để cho quân vương có thể nghỉ ngơi ngắm cảnh bất cứ lúc nào.

Trương Cường xuống kiệu, nắm bàn tay ngọc ấm áp của Triệu Yên, chậm rãi đi theo hướng từ trong ngự uyển đi ra. Nhìn cung điện tiêu điều vào đông, lúc này mới nghĩ đến mình đã đến thời đại này một năm rồi, một năm này đủ loại chuyện kinh tâm động phách khiến người không khỏi quên hết khái niệm thời gian. Nhìn lại, mới phát hiện ra tất cả trước mắt đã sớm hoàn toàn thay đổi so với lịch sử đã biết kia!

"Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ chính mình có thể thay đổi lịch sử đã biết kia, tạo nên một lịch sử mới?"

Trương Cường vừa âm thầm kinh ngạc, vừa đau khổ suy tư: chẳng lẽ cái đó gọi là "không gian song song"? Nếu thật sự là như vậy, mình sẽ không do dự để thi triển quyền cước, để làm một đế vương oanh oanh liệt liệt!

Nhìn vẻ mặt Trương Cường lúc sáng lúc tối, Triệu Yên âm thầm kinh hãi, cũng không dám chặn dứt suy nghĩ của Trương Cường, chỉ cẩn thận nắm lấy bàn tay to của hắn chậm rãi tản bộ giữa lùm cây.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy đôi mày Trương Cường giãn ra, tựa hồ như đã nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên ngửa đầu cười ha hả: "Ha ha... Ha ha..."

Rất tốt, hết thấy đều có thể thay đổi, vận mệnh của chính mình phải chính mình nắm giữ mới đúng! Ha ha... Ha ha..."

Tiếng cười làm cho đàn chim sẻ ở trên cây thấp cạnh đó cả kinh bay lên bốn phía, bay quanh đỉnh đầu hai người thật lâu không dám hạ xuống. Triệu Yên kinh hãi nhìn chăm chăm vào vẻ mặt mừng như điên của Trương Cường, nắm bàn tay to ấm áp kia, chỉ cảm thấy thiên tử trẻ tuổi trước mắt dường như thêm một sự tự tin lớn mạnh chưa bao giờ từng có, loại tự tin này khiến cho khí thế khiếp người vốn dĩ trên người hắt lại càng lớn mạnh hơn, dường như làm cho người ta không dám ngược nhìn!

Miễn cưỡng kìm chế tình thần kích động của mình, phân công cho Hàn Hoán vẫn theo xa xa phía sau nói: "Hàn Hoán, người có nhớ rõ ngày hôm trước Triệu Cao tiến cử tên phương sĩ kia với trẫm?"

Hàn Hoán nghe vậy cẩn thận nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Nô tài nhớ rõ người nọ tên gọi Hồ Phù, bệ hạ nếu muốn triệu kiến hần, nô tài lập tức phái người đi tìm."

Trương Cường nghe vậy gật đầu nói: "Người mau chóng tìm được hần cho trẫm, trẫm muốn nhanh thấy hần!"

Hàn Hoán kinh dị liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, lúc này mới cẩn thận nói: "Nô tài lập tức đi tìm, bệ hạ yên tâm."

Trương Cường nghe vậy lúc này mới chậm rãi gật gật đầu, xoay người bước đi đến tấm điện. Triệu Yên không khỏi giật mình nói: "Bệ hạ muốn làm hỏa dược sao, việc này không cần sốt ruột như thế, đã là thuốc phải từ từ tìm phương, bệ hạ nên kìm nén sự sốt ruột, kéo lại hại đến thân."

Trương Cường nghe vậy lúc này mới tỉnh lại, có một số việc thật là không được vội vã, ví như cho dù tìm được hỏa dược rồi, chính thức vận dụng được trong chiến tranh cũng là một chuyện khó khăn vô cùng, đúng thật là không được gấp a.

Tuyết vụn tinh mịn, từ trên bầu trời dày đặc rơi xuống dưới, chưa rơi xuống đất liền hòa thành giọt nước không đầu không đuôi dừng ở trên ngọn cây, trên núi đá, và trên người mỗi một binh sĩ, quần áo của chiến sĩ trong

trời đông giá rét này đã bị trận mưa tuyết này làm cho ướt đầm, cái rét lạnh vào đông càng khiến người cảm thấy hơi lạnh thấu xương.

Lần này Mông Điềm tự mình dẫn hai mươi vạn quân Tần qua sông Gia Lăng xuôi dòng xuống, lao thẳng tới Thành Đô do Doanh Tử Anh tạm thời chiếm cứ. Bởi vì uy danh của Mông Điềm kinh sợ thiên hạ, những nơi đại quân đi qua không gặp phải một sự kháng cự nào, cho nên chỉ cần một tháng đã tới được Lăng Trung vốn che chắn cho Thành Đô.

Lăng Trung nằm ở đông bắc Ba Thục, là vùng trung du, đông gối núi Ba, tây dựa Kiếm Môn, diện tích lãnh thổ bao la. Với địa hình đồi núi nhấp nhô là chính, cố thành Lăng Trung tọa lạc tại bờ tây Lăng Thủy, là thủ đô nước Ba. Núi vây tứ phía, nước vòng tam phương, hình thành lá chắn thiên nhiên, ngàn năm tới nay, vẫn là chỗ xung yếu của Ba Thục, trọng trấn quân sự.

Tần Huệ Vương năm thứ mười ba, Tần diệt Ba Thục, Tần Huệ Vương thiết lập huyện Lăng Trung, cho tới lúc này đã có hơn một trăm năm lịch sử. Rồi các vương triều đời sau đều ở đây thiết lập quận, châu, phủ, đạo. Danh tướng Thục Hán Trương Phi đã từng trấn thủ Lăng Trung đến hơn bảy năm.

Khi Mông Điềm mang theo mười vạn quân Tần tiền trạm đến Lăng Trung, Thông Vũ hầu Vương Bôn của đất Thục đã tự mình tới Lăng Trung, nghênh mặt đón đánh mười vạn đại quân Mông Điềm.

Đứng trên tường thành xây cao cao của đất đỏ Lăng Trung, Vương Bôn dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy trời núi mênh mông, trời đất bị một đám sương bao phủ mờ mờ, làm cho người ta một cảm giác nặng nề tạt vào mặt. Tì tướng Vương Mông cẩn thận nói: "Tướng quân, mười vạn đại quân Mông Điềm hiện tại đã muốn đến đất Thương Thủ, chúng ta nên thừa dịp này bố trí mai phục trong sơn cốc ở đất Thương Thủ thông đến Lăng Trung, có thể cắt đầu quân địch khiến chúng trở tay không kịp!"

Vương Bôn lạnh lùng ngóng nhìn núi non xa xa, thản nhiên nói: "Trước mắt đang là mùa đông, núi rừng rậm rạp, gió bắc đang mạnh, đúng là thời cơ hỏa công tốt, nếu chúng ta bị đối phương dùng hỏa công tấn công sẽ vô cùng nguy hiểm!"

Tì tướng kia nghe vậy gật đầu nói: "Sao Tướng quân không dùng hỏa công? Khi Mông Diêm đi qua sơn cốc, châm cỏ cây trong núi, hẳn nhất định sẽ chịu tổn thất!"

Vương Bôn lạnh lùng cười, liếc nhìn đại kỳ tung bay phần phật trong gió, chậm rãi gật đầu nói: "Ta đã muốn phái Tề Uy dẫn dắt binh mã đi trước đến đất Thương Thủ, nếu là Lãng Trung thất thủ, Thành Đô sẽ gặp nguy trong một sớm một chiều, cho nên nhất thiết không được sơ ý!"

Khi nói chuyện, một gã tân binh vội vàng chạy lên đầu thành lớn tiếng nói: "Tướng quân, tì tướng Tề Uy dẫn một vạn binh mã đi trước đến mai phục ở Già Vân cốc, không ngờ bị năm vạn tinh binh Mông Diêm vây quanh, hiện đang phái người tiến đến hỏa tốc cầu viện!"

"Đáng chết!" Vương Bôn giận tím mặt, không ngờ Tề Uy không để ý đến lời dặn dò của mình, tùy tiện đi mai phục, Mông Diêm đầy kinh nghiệm sa trường, trò xiếc này nhìn qua là biết ngay, không thể kìm chế được lửa giận trong lòng! Dưới trướng mình hiện tại chỉ có không đến ba vạn binh mã, đất Thương Thủ một khi thất thủ, Lãng Trung liền không có tấm chắn, khi đại quân Mông Diêm tiến gần thành, mình chỉ có thể lui giữ Thành Đô!

Nghĩ đến đây, không khỏi phẫn nộ quát: "Toàn quân lui giữ, không có mệnh lệnh bản tướng quân, không được xuất chiến!"

Giữa gió lạnh như băng, Mông Diêm cười ở trên một chiến mã màu đen đôi mắt trông về phía chiến trường, bên người hẳn là Bành Việt mình mặc áo giáp. Bởi vì khu vực đất Thục hẻo lánh, đất cằn sỏi đá, thành trì rất thưa thớt, có thể gọi là thành bất quá chỉ có Thành Đô, huyện Bì mà thôi, nếu hôm nay có thể đánh hạ đất Thương Thủ, tiến tới đoạt được Lãng Trung, chính mình là có thể dọc theo sông mà lao thẳng tới Thành Đô.

Nghĩ đến đây, bèn đưa mắt nhìn quân Thục đang liều mạng chém giết, bởi vì đám quân Thục này trang bị đơn sơ, sĩ khí tuy rằng tăng vọt, cũng dũng mãnh tấn công đối thủ, nhưng không đến nửa canh giờ, một vạn quân Thục liền bắt đầu tháo chạy về hướng Thương Thủ, Mông Diêm lạnh lùng nhìn chăm chú động tĩnh trên chiến trường, nghiêm ngặt theo dõi hướng đi của quân Thục.

Lúc này, Tề Uy được Doanh Tử Anh phong làm Trung Lang tướng đang được sự bảo vệ của ba trăm tân binh gian nan mở một đường máu, đang xông ra khỏi vòng vây, hăn lần này đã không tuân thủ mệnh lệnh Vương Bôn, giữ nghiêm Thương Thủ, mà lại muốn mai phục tại Già Vân Cốc cách đất Thương Thủ sáu mươi dặm, định dựa vào nhược điểm đối phương không quen địa hình, giành trước bảo vệ chỗ xung yếu của sơn cốc, nhưng không ngờ quân đội Mông Điềm lại biết tin tức tình báo của mình, chạy tới Già Vân cốc trước, chuẩn bị sẵn vòng vây. Khi Tề Uy phát giác không ổn, thì một vạn đại quân đã rơi vào vòng vây của quân Tần. Lúc này không nghĩ đến hối hận ảo não nữa, mà chỉ có thể toàn lực chỉ huy tàn quân còn lại kiệt lực phá vây.

Tề Uy cười gượng một tiếng, dứt bỏ suy nghĩ hỗn loạn, thúc vào bụng ngựa, khê quát một tiếng, giơ trường kiếm lên chém bay một gã quân Tần xông lên, tia máu tươi nóng hổi bắn trên mặt lạnh như băng, khiến cho cả người hăn chấn động. Lúc này, chỉ nghe thiên tướng của mình hét lớn một tiếng: "Tướng quân cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một đạo kinh phong lao thẳng tới gáy, trong lòng kinh hãi, vùng lùi phải, đem chiến mã ở hông dưới chéch nửa bước, đồng thời cúi mạnh người, đánh trả lại một kiếm, chỉ nghe "choang!" một tiếng giòn vang, một mũi tên lớn khiến cho trường kiếm suýt rời khỏi tay, gan bàn tay cũng bị tê dại, cánh tay đã không còn một chút cảm giác.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Báo Tin Thăng Trộn

Tân binh bên cạnh thấy thế lập tức che chở cho hãn xông về phía trước, may mắn là phát hiện ra mũi tên đó kịp lúc, Tề Uy giật giật cánh tay phải tê buốt, quay đầu lại nhìn hơn ba nghìn người phía sau lớn tiếng hét lớn: "Con mẹ nó, xông lên cho ta!"

Theo tiếng hét của hãn, hơn ba nghìn người còn lại bắt đầu miễn cưỡng một lần nữa tổ chức thành trận hình, hợp lực xông về phía trước, chỉ là đối mặt quân Tần trang bị hoàn mỹ, nhất là cung nỏ nhà Tần uy lực thật lớn, liều chết một phen phá vây, những thi thể bỏ lại chông chát như núi, quân Tần dường như không có chút lay động trước cảnh máu huyết trước mắt này.

Thấy viện binh mãi không đến, tâm trạng Tề Uy cũng càng ngày càng tuyệt vọng, nhìn quân Thục bên người càng ngày càng ít, Tề Uy không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, kẹp mạnh vào bụng ngựa, trong tiếng chiến mã cuồng điên, Tề Uy hươ lên trường kiếm thẳng về phía quân Tần mà đánh!

Giữa lúc hỗn chiến, hai gã quân Tần giết đỏ cả mắt nhìn đến cách ăn mặc tướng lĩnh của Tề Uy, sốt ruột lập công, giơ lên ngọn giáo trong tay liền hướng lên đầu Tề Uy muốn chặt bỏ!

Tề Uy quát lên một tiếng lớn, mượn thế chiến mã đang xông lên phía trước, cúi người về phía trước một cái, trường kiếm trong tay lóe lên, không do dự xông lên chém vào tên binh sĩ Tần gần nhất, máu tươi phun trào, tên binh sĩ kia lão đảo từng bước mới nặng nề ngã xuống vũng lầy lội đã sớm bị máu nóng hòa tan.

Một tên binh sĩ Tần nhìn thấy bạn chết thảm, dường như bất động, cười lạnh một tiếng, hươu ngọn giáo, bổ tới Tề Uy đã tay không tắc sắt!

Bên cạnh đó, một gã thân binh của Tề Uy nhìn thấy chủ tướng lâm vào tình cảnh nguy hiểm, bèn không nề hà vô số quân Tần đang ở bên cạnh, quay người hét lớn một tiếng, thẳng hướng tên binh lính Tần kia đánh tới, tên binh sĩ Tần kia lúc này đang toàn lực hướng Tề Uy đánh tới, căn bản không thể phân tâm, lúc trường kiếm trong tay gã thân binh kia từ phía sau lướt tới mới đột nhiên kinh hãi, nhưng đã không thể né tránh. Chỉ nghe tên lính Tần kia kêu lên cuồn cuộn, giáo trong tay hướng về phía trước, không ngờ không để ý tới trường kiếm kia đã đâm vào người, nặng nề mà chém vào mặt của thân binh đã cứu Tề Uy, trong tiếng kêu thảm thiết của thân binh kia, tên binh sĩ Tần kia nặng nề ngã xuống vũng máu, trên mặt vẫn đọng lại một bộ mặt khiếp đảm.

Tề Uy thuận thế quay đầu ngựa, phía sau người rất thừa thớt, chạy trốn chết. Đang bối rối hết sức, chỉ nghe một tiếng cười lạnh truyền đến, trong núi rừng mập mờ bỗng nhiên hiện ra vô số quân Tần, dẫn đầu là một người ước chừng bốn mươi tuổi, cười trên một con chiến mã màu đen lạnh lùng nhìn về phía chính mình.

Tề Uy trong lòng kinh hãi, đã nhận ra người nọ chính là thượng tướng quân Mông Điềm!

Tề Uy lúc này đã biết, mình hôm nay nếu là không hàng, chỉ có một con đường chết, khôi phục lại vẻ bình tĩnh như xưa, lau một mảng máu đã khô dính ở trên mặt, cười lạnh một tiếng, lúc này mới từ xa vòng tay nói: "Tề Uy tham kiến tướng quân!"

Mông Điềm lạnh lùng liếc nhìn trận hỗn chiến, chỉ còn lại có hơn hai ngàn quân Thục đang đau khổ giãy dụa, hít sâu một hơi mang theo gió lạnh của khí huyết tinh nhát nhèo. Một gã thiên tướng của Mông Điềm ở bên cạnh nhìn thấy Tề Uy vẫn ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nói với hắn: "Tướng bên bại, mau mau xuống ngựa chịu hàng!"

Tề Uy cũng không để ý tới quân Tần đang xúm lại vây quanh mình, chỉ ngửa mặt lên trời cười nói: "Tề Uy ngưỡng mộ tướng quân đã lâu, hôm nay có thể được nhìn thấy, quả thật là may mắn!"

Lời còn chưa dứt, xoay người xuống ngựa, nhặt lên một thanh trường kiếm rơi trên mặt đất, nhìn Mông Điềm, nghiêm mặt nói: "Tề Uy báo đáp công ơn của công tử ngày đó, nên mới nhập Thục, hiện giờ dù đã chiến bại cũng không có mặt mũi nào đi gặp người cũ ở Hàm Dương!"

Nói xong, cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay hướng gần cổ dùng sức vung lên, tia máu bắn tung toé, thân hình cao lớn nặng nề ngã xuống đám máu lầy lội lạnh như băng, máu tươi trào ra hòa tan với tuyết trắng mỏng manh.

Mông Điềm nhìn thoáng qua thi thể trong vũng máu, hướng vào người thân binh bên cạnh thở dài nói: "An táng tử tể, hết thầy chi phí tính cho bản tướng quân."

Nói xong, vẻ mặt nghiêm lại, trầm giọng quát: "Mệnh lệnh đại quân tiêu diệt toàn bộ quân Thục, dùng tốc độ cao nhất xuất phát tới Lăng Trung!"

Đám quân Tần đang hứng khởi giết chóc nghe vậy, rất là hưng phấn, nhìn trận hỗn chiến, trong mắt đầy thú tính và lạnh lùng tàn khốc.

Trương Cường ngồi ở trong tấm điện, chăm chú phê duyệt tấu chương vừa mới trình lên, trang giấy mang theo mùi thơm ngát, đặt ở trên trường kỷ, qua nửa tháng sản xuất thủ, thợ thủ công đã có thể thuần thục sản xuất ra trang giấy tốt nhất, Trương Cường đem loạt giấy đầu tiên sản xuất ra ban cho đủ loại quan lại các cấp trong triều, cũng cố ý dặn, biểu tấu chương phải sử dụng giấy mới giống nhau, cứ như vậy khiến cho danh khí giấy mới lan truyền rộng khắp, trong thành Hàm Dương phàm là người đọc sách ai cũng lấy giấy mới làm quý, lúc đó quả nhiên là giấy quý của Hàm Dương, làm cho Trương Cường có được lợi ích ngoài ý muốn.

Bởi vì vụ án Triệu Cao liên lụy cực lớn, một số người phàm là được Triệu Cao tiến cử cũng sợ hãi bị liên lụy, trong đó có cả một số phương sĩ, mà Hồ Phù ngày ấy bị Triệu Cao tiến dẫn cho Trương Cường cũng lo lắng liên lụy. Ngày đó Triệu Cao bị tru di, Hồ Phù ngày sau liền rời khỏi Hàm Dương, tránh né tai nạn và rắc rối. Khi Trương Cường phái người tìm được hãn, các quan binh tìm người cũng không biết hoàng đế tìm hãn để làm gì,

cho rằng bắt hãn để chặt đầu, bèn lấy quy cách đối đãi tù phạm để chiêu đãi vị "Thần tiên" này.

Khi "Thần tiên" bị bắt về Hàm Dương, đã qua mấy tháng, làm cho Trương Cường chờ đợi thật là phiền lòng. Nhưng lại không thể giống trống khua chiêng để tìm kiếm phương sĩ luyện đan, sợ làm ảnh hưởng không khí vừa mới quét sạch trong triều, hơn nữa cũng lo lắng hủy diệt hình tượng của chính mình vừa mới cố công tạo nên, lúc này mới kiên nhẫn chờ Hồ Phù nhanh chóng vào cung.

"Bệ hạ, Hồ Phù đến." Hàn Hoán nhìn thoáng qua Trương Cường đang phê duyệt tấu chương, cẩn thận nói.

Trương Cường nghe vậy, hơi giật mình, đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy cửa chính đại điện một thân ảnh quen thuộc đang quỳ, mấy tháng không thấy, Hồ Phù gầy đến mức mình cũng không nhận ra.

Nhìn bộ dáng nghèo túng của hãn, Trương Cường không khỏi cười gượng một tiếng, thản nhiên nói: "Hồ Phù, người cũng biết mục đích trăm lệnh cho người tiến cung không?"

Hồ Phù sớm đã tâm lực tiêu tụy, lúc này nghe vậy, chỉ thành thật nói: "Bệ hạ, thảo dân không biết."

Trương Cường gật gật đầu, nhìn Hồ Phù nói: "Người có biết 'hỏa dược'?"

Hồ Phù nghe vậy chấn động cả người, vội vàng nói: "Tiểu nhân chỉ biết lưu huỳnh kết hợp với bột than củi có thể nổ rất mạnh, cũng chưa thử thêm đá tiêu vào trong đó. Bệ hạ chẳng lẽ muốn dùng cái đó? Đó chính là hỗn hợp lưu huỳnh, vô cùng nguy hiểm, bệ hạ không nên thử."

Trương Cường biết hãn hiểu lầm ý của mình, không khỏi lắc đầu nói: "Trẫm ở đây có công thức pha chế hỏa dược, người cầm chịu khó nghiên cứu chế tạo, nếu là thật có thể làm ra hỏa dược có sức công phá cực mạnh, trẫm sẽ lấy quân công để phong thưởng cho người."

Hồ Phù nghe vậy, gặp Trương Cường cũng không có truy cứu chuyện cũ của mình và Triệu Cao, không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này lại nghe được việc này nếu là làm tốt lắm còn phong thưởng, không

khỏi vừa mừng vừa sợ, sau một lúc lâu mới run giọng nói: "Hồ Phù tạ ơn bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!"

Trương Cường lúc này biết hăn cũng không biết sự nguy hiểm của hỏa dược, không khỏi dặn dò: "Vật ấy rất nguy hiểm, một khi bị thương, rất có thể nguy cơ đến tánh mạng, người phải tuyệt đối cẩn thận. Nhanh chóng nghiên cứu chế tạo thành công."

Hồ Phù nghe vậy, trong lòng định thần lại, vội vàng cẩn thận nói: "Bệ hạ yên tâm, tiểu nhân nhất định hết sức nghiên cứu chế tạo vật ấy, sẽ không làm cho bệ hạ thất vọng."

Trương Cường có tâm lại dặn hăn cẩn thận một chút, nghĩ ngợi cảnh tình chính mình đã không biết nên dặn như thế nào, dù sao loại hỏa dược này cuối cùng có thể chế thành như thế nào thật khó nói, chính mình mặc dù có nói, chỉ sợ hăn cũng sẽ không để ở trong lòng.

Bèn gật đầu nói: "Đã như thế, người về nghỉ ngơi đi, ngày mai trẫm liền phái người cho người tìm một chỗ yên tĩnh nghiên cứu chế tạo vật ấy."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 25

Hạng Vũ Khởi Binh

Trong đại điện yên tĩnh ngoài trừ tiếng lật xem trang giấy nhỏ của Trương Cường ra, trong cung điện không nghe thấy một chút động tĩnh, nội thị trong điện cẩn thận đứng ở góc đại điện, chỉ sợ không cẩn thận phá tan sự yên tĩnh, kinh động hoàng đế đang làm việc.

Phê duyệt xong một phần tấu chương cuối cùng, đã là lúc mặt trời sắp lặn, Trương Cường động dậy hai chân đã tê cứng, đang muốn đứng dậy, chợt cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, chân đứng không vững, do là hăn ngồi lâu quá, máu huyết của hai chân không lưu thông, nhất thời chưa cử động được.

Bên cạnh một gã tiểu nội thị thấy thế vội vàng tiến lên trước cẩn thận đỡ lấy Trương Cường, thấp giọng nói: "Bệ hạ cẩn thận."

Trương Cường nhìn thoáng qua, phát giác người này đúng là nội thị được luyện tập kiếm vũ, gật đầu nói: "Người hầu hạ ở nội điện từ lúc nào?"

Tiểu nội thị kia nghe vậy cả người hơi cứng đờ, cẩn thận nói: "Nô tỳ tên gọi Lưu Ổn, là Hàn công công phân công nội thị từ trước, lệnh tiểu nhân vào."

Trương Cường nghe vậy, vừa khẽ vận động cả hai chân đã tê dại, vừa hỏi Lưu Ổn: "Mông Điềm có tin tức gì không? Bên phía Chương Hàm nếu có tin tức gì lập tức báo lại, không được chậm trễ."

Lưu Ổn thấp giọng nói: "Bệ hạ yên tâm, Hàn công công đã sớm phân công nô tài, nô tài đã rõ."

Trương Cường gật gật đầu, đang muốn gọi Lưu Ôn đi truyền Thừa tướng Phùng Khứ Tật, hỏi han một chút chuyện quân Tần ở biên giới, thuận tiện còn muốn hỏi chuyện có liên quan tới Chương Hàm ở Hàm Cốc Quan.

Chỉ nghe một tiếng bước chân quen thuộc từ ngoài điện truyền đến, đưa mắt nhìn lại, thì là Hàn Hoán, mang về mặt khăn trương đi về phía trong điện.

Trương Cường trong lòng rung động, vội vàng quát khẽ nói: "Hàn Hoán, đã xảy ra chuyện gì?"

Hàn Hoán bị Trương Cường quát khẽ như vậy sợ tới mức cả người run lên, hai chân mềm nhũn, thuận thế quỳ trên mặt đất, giương mắt nhìn các nội thị khác trong đại điện, mới thấp giọng nói: "Bệ hạ, không xong rồi, cháu Hạng Lương là Hạng Vũ cùng tàn quân Trần Thắng hợp lại, dẫn hai mươi vạn tàn binh, đã dẹp xong hơn mười quận huyện biên giới nước Sở, một số phi khẩu cũng hòa theo, vì chiến loạn nổi lên bốn phía, các cấp quan nha đều không có người, khiến báo cáo chiến trận các nơi không thể kịp thời đăng trình, dẫn đến sự thế hôm nay. Thừa tướng đã ở đại chính điện hầu giá, mời bệ hạ lập tức đi trước!"

Trương Cường nghe vậy chấn động cả người, quả nhiên Hạng Vũ khởi binh! Mông Điềm ở bên ngoài, người có thể sử dụng bên mình chỉ có Phùng Kiếp. Hơn nữa nếu Hạng Vũ đã muốn khởi binh, Lưu Bang kia âm thầm ở trong bóng tối chỉ sợ cũng đã chuẩn bị được lực lượng không nhỏ. Đáng tiếc mình mấy ngày nay chỉ có vội vàng tập trung vào kỹ thuật tiên tiến cho đời sau, với hai gã cường địch này đã quá tin tưởng lịch sử, lúc này mới sợ bóng sợ gió, gánh nặng lo lắng không yên.

Nghĩ đến đây, vội vàng phân công cho Hàn Hoán nói: "Lập tức khởi giá, chạy tới đại chính điện!"

Nói xong âm thầm cười đau khổ, chuyện Doanh Tử Anh này còn không giải quyết xong, Hạng Vũ đã xông ra, nhưng cũng may lúc này, chính mình đã có phòng bị, trang bị hoàn mỹ, thực lực tổng thể của quân Tần bách chiến bách thắng vẫn chưa bị tổn thất gì. Hơn nữa ở chung quanh mình,

một cơ cấu hành chính càng ngày càng khỏe mạnh, đã không phải là bộ dáng của nhà Tần khi bị diệt vong trong lịch sử.

Khi Trương Cường vội vàng chạy tới đại chính điện, hơn sáu mươi quan viên có liên quan đã đang khẩn trương chờ ở chính điện, nhỏ giọng nghị luận, thừa tướng Phùng Khứ Tật và Thái úy Phùng Kiếp thần thái nghiêm trọng nhìn ngự tháp ở giữa đại điện, Phùng Khứ Tật mặt mày cau có, tựa hồ đang suy nghĩ nung nấu một cái gì.

Vừa mới vào đại điện, mọi người đang nóng lòng chờ ở trong điện đều giật mình, đang muốn quỳ xuống hành lễ, chỉ thấy Trương Cường đi nhanh vào trong điện, liên tục xua tay nói: "Các khanh bình thân, không cần nghi thức xã giao này."

Nói xong, xoa người hướng Phùng Khứ Tật nói: "Thừa tướng, đã xảy ra chuyện gì?"

Phùng Khứ Tật nghe vậy, cẩn thận bước từng bước trên mặt đất, lo lắng nói: "Lão thần vừa mới nhận được cấp báo của bốn quận nước Sở, cháu của đại tướng Hạng Lương nước Sở Hạng Vũ kết hợp với hai mươi vạn tàn quân Trần Thắng, đã đánh hạ ba nơi Viên Lăng, Bành Lễ, Ti Lương, nếu không thể đúng lúc dập tắt, chỉ sợ hậu quả khó có thể lường được."

Lúc này chỉ nghe Thái úy Phùng Kiếp nói: "Bệ hạ, trước mắt ngoài sáu mươi vạn quân Tần đóng ở Hàm Cốc Quan, ba mươi vạn quân Tần ở biên ải tuyệt đối không thể động đến, dân tộc Hung nô phải đề phòng, nếu là bọn họ thừa dịp tiến công xằng bậy, càng thêm khó có thể tưởng tượng."

Đám quan viên ở đây nghe vậy, đều trầm xuống, bất an nhìn về mặt không chút thay đổi của Trương Cường, âm thầm sốt ruột, không khí giữa đại điện nhất thời trở nên nặng nề, cảm giác áp lực làm cho mỗi người ở đây đều không khỏi cảm thấy nguy hiểm gần kề.

Trương Cường nhìn thoáng qua quần thần đang im lặng giữa đại điện, ung dung ngồi xuống ngự tháp, lật giở mấy bản tấu chương trên trường kỷ, gật đầu nói: "Thừa tướng và Thái úy nói rất đúng, bất quá, trong triều binh lực tuy rằng không đủ, chỉ cần Chương Hàm bảo vệ cho Hàm Cốc quan, sau khi Mông tướng quân bình định nước Thục phản loạn, sẽ đi trước càn quét bọn thảo khấu."

Quần thần trong điện bị vẻ bình tĩnh của Trương Cường cảm nhiễm, lúc này cũng đã trấn tĩnh lại, cha của hoàng hậu là Tả Lâm đã thăng làm đại phu Ngự Sử tiến lên nói: "Bệ hạ, bọn cường đạo này rất cuộc nên xử trí như thế nào, mong bệ hạ sớm quyết đoán!"

Trương Cường nhìn từng khuôn mặt trong điện lộ ra vẻ bất an, âm thầm nghĩ đến: lúc này nếu Hạng Vũ đã khởi binh, Mông Điềm lại tạm thời không thể chạy về Hàm Dương, Chương Hàm còn phải đóng ở Hàm Cốc quan, Thái úy Phùng Kiếp còn phải quản lý việc binh trong triều, Bành Việt không thể phân thân, có lẽ nên dùng cách thả hổ nuốt sói. Loại tiểu nhân Lưu Bang tuy rằng lợi hại nhưng âm hiểm độc ác, mình chỉ bằng tọa sơn quan hổ đấu, nhân dịp Lưu Bang và Hạng Vũ tự giết lẫn nhau, mình bảo vệ tốt lãnh thổ cố hữu nước Tần này, có kho lúa thiên nhiên của Ba Thục cung cấp, thêm từng bước tăng cường kế hoạch quân sự và kinh tế của nước Tần của mình, nghỉ ngơi dưỡng sức, bảo tồn thực lực trước, không sợ Lưu Bang kia chơi bất cứ kiểu gì, về phần Hạng Vũ, thì không phải sợ, chỉ là một kẻ mãng phu, không sợ hấn có thể làm gì.

Nghĩ đến đây, bình tĩnh nhìn thần sắc nghiêm trọng của Phùng Khứ Tật gật đầu nói: "Thưa tướng, quân Tần các nơi đã về Quan Trung bao nhiêu?"

Phùng Khứ Tật nghe vậy, không biết Trương Cường đến rốt cuộc chuẩn bị xử trí như thế nào, đành phải cung kính nói: "Quân Tần các nơi tổng số có năm mươi vạn, đã có ba mươi tám vạn lui về Quan Trung, còn lại mười hai vạn, đang rút về trên đường, bệ hạ nếu có bố trí khác, chỉ sợ không còn kịp rồi."

Trương Cường ung dung liếc nhìn Phùng Khứ Tật một cái, chậm rãi gật đầu nói: "Tất cả quân Tần theo kế hoạch lui về Quan Trung tu dưỡng, tất cả dân phu điều động toàn bộ nghỉ việc, lắng tắm Li Sơn tạm dừng đi. Vì giang sơn Đại Tần, tiên hoàng nghĩ đến cũng sẽ không trách tội."

Lúc này, Đại phu Ngự Sử Tả Lâm tiến lên nói: "Lão thần nghe nói, bệ hạ phải cắt giảm chi dùng trong cung, việc này... Bệ hạ không khỏi phải chịu cực khổ. Nghĩ đến vua Đại Tần các đời chưa từng phải chịu như thế, mong bệ hạ suy xét."

Trương Cường cười lạnh một tiếng, thấy vị nhạc phụ đại nhân thời đại này của mình, thần nhiên gật đầu nói: "Lời nói của Ngự Sử rất đúng, Đại Tần ta tiên vương các thời đại chưa từng có oan ức như hôm nay. Bất quá, trăm nếu không thể vì quốc gia mà làm gương cho binh sĩ, sao có thể nào yêu cầu người khác chứ?"

Ở đây mọi người bị lời nói của Trương Cường làm cho rung động, Phùng Khử Tật lại cảm động hai hàng lệ chan chứa, cả người run rẩy, sau một lúc lâu mới nức nở nói: "Bệ hạ tài đức sáng suốt như thế, lão thần dù có tan xương nát thịt cũng đáng giá!"

Mọi người ở đây lên tục thở dài, nhưng một số đại thần lại cảm thấy được Trương Cường tài đức sáng suốt không kém so với Tần Thủy Hoàng ngày đó, vốn dĩ trong lòng có chút do dự lại kiên định lên.

Trương Cường âm thầm quan sát phản ứng của mọi người, lúc này cố ý nói chậm rãi, nghiêm trọng nói: "Trước mắt, phải bình định loạn trong nước Thục, mới có thể nghênh chiến với giặc cỏ này. Không có tình cảnh nội bộ yên ổn, kẻ địch bên ngoài sẽ thừa dịp loạn mà vào!"

Nói tới đây, ngữ khí lạnh lùng, sắc bén nói: "Mặc kệ người của nước Thục phản loạn là thân phận gì, ở vào lúc sinh tử tồn vong của Đại Tần ta, thật họa vô đơn chí, kẻ tiểu nhân đó lại không quan tâm đến an nguy quốc gia, không đáng cho thế nhân bán mạng, người như vậy thật sự chết chưa hết tội!"

Mọi người trong điện bị lời nói của Trương Cường làm cho ngẩn người ra, nghĩ đến nguy cơ nguy ngập của triều chính trước mắt, các nơi chiến loạn nổi lên, đều cảm thấy rất có lý. Quan niệm huyết thống trước kia cũng yếu đi không ít. Đều cảm thấy được Tần Thủy Hoàng lựa chọn Hồ Hợi kế thừa đại vị quả nhiên rất có lý, những tiềm thức lúc trước giờ đã hơi tiêu tan đi.

Quan niệm vừa chuyển, thần thái của mọi người thay đổi không ít, Trương Cường đã cảm nhận được sâu sắc sự tôn kính trong nội tâm của đám quần thần trong điện, trong lòng bất giác thở dài trong lòng.

Lúc này, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân rời rạc, trong điện mọi người không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lại, thì ra là nội

thị Hàn Hoán, hẩn cẩn thận nhìn thoáng qua Trương Cường, lúc này mới thấp giọng bẩm tấu nói: "Bệ hạ, Mông tướng quân cấp báo!"

Trương Cường nghe vậy hơi kinh hãi, nói thật, trong lịch sử Doanh Tử Anh chết ở trong tay Hạng Vũ, nhưng trước mắt tình huống của Doanh Tử Anh đã khác xa lịch sử cả vạn dặm, may mắn Mông Điềm được mình cứu ra đúng lúc, bằng không theo thế loạn trước mắt, chính mình có ba đầu sáu tay cũng chỉ có thể chờ ngày Hàm Dương bị chiếm.

Nghĩ đến đây, quyết tâm kiềm chế sự lo âu, hướng về phía Hàn Hoán gật đầu nói: "Có tin tức gì, người cứ việc nói ra, vừa lúc Thừa tướng và Thái úy đều ở đây, trăm cũng muốn nghe ý kiến của mọi người."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26

Sơ Thí Khoa Cử

Trời chiều dần dần biến mất ở phía sau núi xa xa, chỉ còn lại một chút ánh nắng chiều diễm lệ, đem vấy ráng chiều màu đỏ chiếu vào tường thành Lãng Trung được xây bằng đất đỏ, Vương Bôn đứng ở trên tường thành khẩn trương ngóng nhìn về phía xa xa, phía sau hắn, chiến kỳ màu đen phần phật tung bay trong gió lạnh.

Lúc này, bên cạnh một gã tì tướng cẩn thận nói: "Tướng quân, Tề Uy bọn họ chỉ sợ..."

Vương Bôn cười lạnh một tiếng nói: "Tề Uy không tuân quân lệnh, là thuộc tử tội, bản tướng quân thà thấy hắn chết trận chiến trường, cũng không muốn nhìn hắn bị cực hình!"

Tì tướng Tiết Bưu nghe vậy gật đầu thở dài: "Chết trận chiến trường có thể giữ lại công trạng, tâm ý của tướng quân, thật là làm người ta cảm thán!"

Vương Bôn vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Tất cả mọi người phải vực dậy tinh thần, Mông Điềm tuy rằng uy danh xa chấn, nhưng là binh không theo (con) số, tất cả còn chưa kết luận được. Người mang cho bản tướng quân hai vạn binh lính và lương thực lập tức hướng về Thành Đô, cùng Tử Anh công tử hội hợp, ở chỗ công tử có mấy vạn quân đội vừa mới tập hợp, ta ở trong này đón đánh Mông Điềm đại quân. Nếu Lãng Trung thất thủ, các người lập tức nghĩ biện pháp lui vào nước Sở, trước mắt nước Sở đại loạn, chính là cơ hội của chúng ta."

Tiết Bưu nghe vậy ngớ người, khó hiểu nói: "Mông Điềm lợi hại cũng chỉ có hai mươi vạn, chúng ta có mười vạn đại giáp, tuy rằng có thể hao tổn, nhưng cũng có thể đánh một trận."

Vương Bôn nghe vậy cười gượng nói: "Mông Điềm dụng binh luôn luôn biến hoá kỳ lạ, khó có thể hiểu được. Chúng ta trong tay chỉ có mười vạn quân này, đã là cục diện không thể thắng được, cho nên tốt nhất phải tính toán đến cái xấu nhất."

Tiết Bưu hơi ngần người, thở dài nói: "Chỉ sợ Tử Anh công tử không chịu tiếp thu đề nghị của tướng quân, trước ngày, nghe nói Trần Kiên đề nghị công tử phải dựa vào Hạng Thi của nước Sở, và mượn dùng thế lực của Hạng Thi, chấn hưng lực lượng."

Hai hàng lông mày rậm rạp của Vương Bôn nhướng lên, lạnh lùng thốt: "Tử Anh công tử thân là thân thích của Đại Tần hoàng mạch, nếu thật sự vào Sở liên kết với Hạng, chỉ sợ sẽ sinh tâm hại người Tần, hừ!"

Khi nói chuyện, một tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến, một gã tân binh mang vẻ hương dân bình thường tiến lên một bước, lo lắng nói: "Tướng quân, Thương Thủ bị chiếm, Tề Uy tự sát, toàn bộ một vạn quân Thục bị Mông Điềm dẫn quân Tần tiêu diệt! Trước mắt, đại quân Mông Điềm đã cách Lăng Trung không đến trăm dặm!"

Vương Bôn nghe vậy chấn động cả người, ngửa mặt lên trời không nói gì, sau một lúc lâu mới âm trầm nói: "Truyền lệnh, bỏ Lăng Trung, toàn bộ lui về Thành Đô!"

Tì tướng Tiết Bưu nghe vậy, vội vàng ôm quyền nói: "Tướng quân, không chiến mà lui như vậy, chỉ sợ không biết ăn nói với công tử thế nào!"

Vương Bôn tức giận hừ một tiếng nói: "Khí thế đại quân Mông Điềm đang thịnh, hiện giờ sĩ khí đang dâng cao, hơn hai vạn người của ta làm sao có thể chiến đấu? Gọi là "Cường mà tránh" nếu không thể bảo tồn thực lực hữu hiệu, chúng ta sau này làm thế nào? Lăng Trung cũng không có chỗ hiểm yếu để thủ, nếu không như vậy, chỉ có một đường chờ chết!"

Nói tới đây, nhìn đám núi non xa xa dập dềnh, bùi ngùi thở dài nói: "Vương Bôn ta cũng không sợ chết, chỉ là hai vạn quân đội này có được

cũng không dễ dàng, là thực lực trước mắt duy nhất của chúng ta, nếu dễ dàng hủy diệt, thật là tự chịu diệt vong!"

Trong đại chính điện, Hàn Hoán cẩn thận mở ra cấp báo sơn son kín mít, nhìn thoáng qua Trương Cường lúc này mới lớn tiếng nói: "Mông Điềm cấp báo, hiện đã đánh hạ Thương Thủ, đại quân lao thẳng tới Lăng Trung, một khi chiếm được Lăng Trung, Thành Đô có thể dễ dàng nằm được, loạn ở Thục vẫn chưa mở rộng, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay."

Đọc xong, lập tức quỳ trên mặt đất, đem cấp báo giơ lên cao quá đỉnh đầu, lớn tiếng nói: "Nô tài chúc mừng bệ hạ"

Trương Cường tiến lên cầm lấy tin chiến thắng cẩn thận nhìn thoáng qua, lúc này mới kinh ngạc nói: "Vương Bôn? Là con trai của Vũ Thành hầu Vương Tiễn?"

Bên cạnh Phùng Khứ Tật vội vàng gật đầu nói: "Vương Bôn đích thật là con trai của Vũ Thành hầu, bệ hạ, Vũ Thành hầu có công lớn với Đại Tần ta, gia tộc này cống hiến vì mấy đời Đại Tần nối tiếp nhau, mong bệ hạ niệm công trạng của Vương thị, khai ân đặc xá cho người của gia tộc này!"

Nói xong, tiến lên một bước quỳ trên mặt đất, rưng rưng nói: "Bệ hạ, Vương Bôn quả là một mãnh tướng, nếu có thể đặc xá, Đại Tần ta cũng là có được một nhân tài hiếm có a!"

Trương Cường nghe vậy cười nhạt nói: "Tâm ý của thừa tướng trầm hiểu được, chính là, việc này trầm đã có tính toán, Thừa tướng yên tâm."

Nói xong, hướng vào Hàn Hoán đứng ở bên cạnh phân công nói: "Người lập tức hạ chỉ, lệnh Mông Điềm cố gắng dựa vào tình hình tự quyết đoán, hơn nữa phải mang Vương Bôn còn sống về Hàm Dương, trầm muốn gặp đứa con của Vũ Thành hầu!"

Nói xong, xoay người hướng vào đám người Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp nói: "Hôm nay, bàn bạc đến đây, mọi người giải tán. Thừa tướng phải mau đem danh sách thứ dân tự tiến cử làm quan giao cho trầm."

Phùng Khứ Tật nghe vậy, vội vàng khom người nói: "Sau khi bệ hạ ban bố ý chỉ, có tất cả hơn bảy trăm người tự tiến cử làm quan, trước mắt lão thần đang ở phân công đình trường địa phương kiểm tra thanh danh của

người đó có trong sạch hay không, một khi đã chọn, lập tức tấu trình bệ hạ tự mình chọn lựa. Thực hiện khoa cử lần này, người đọc sách thiên hạ chạy đến bày tỏ, đều rất mong mỗi bệ hạ sớm ngày tiến hành, để cho thiên hạ có dịp thi thố."

Trương Cường nghe vậy, âm thầm cười gượng, vốn theo tính toán của hắn là muốn đem khoa cử của đời sau mang đến thời đại này, nhưng là, qua một năm quan sát, mới biết khoa cử ở thời đại này căn bản không thể thực hiện được.

Lúc này làm quan đều có quý tộc tiến cử, sau đó vào triều làm quan, một số người đọc sách để có được cơ hội tiến cử thường phụ thuộc vào môn hạ quý tộc, được gọi là "Thực khách" hoặc là "môn khách". Điều này làm cho thế lực quý tộc tăng lên nhiều, thường ảnh hưởng đến uy tín của vương quyền, khiến cho nhân tài không thể trực tiếp được hoàng đế nhìn đến và tín nhiệm, tình trạng này vẫn kéo dài đến sau khi nhà Tùy xây dựng khoa cử.

Hành động này của Trương Cường chỉ là một lần thử nghiệm cẩn thận, dù sao nếu trực tiếp xây dựng khoa cử sẽ ảnh hưởng đến một số thế lực quý tộc lớn, trong thời đại bất ổn này, ổn định nội chính là việc làm cấp bách, cho nên chỉ có thể gia tăng thử nghiệm theo quy mô nhỏ, chọn lựa nhân tài lưu lạc ở dân gian.

Trở lại tấm điện, trời đã không còn sớm, thay y phục hàng ngày, ngồi xuống ngự tháp, Trương Cường lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nói thật, nghe được tin tức Hạng Vũ khởi binh, hắn thật vô cùng lo lắng, dù sao uy danh Sở bá vương thật sự không thể so sánh với những người khác.

Suy nghĩ nối tiếp nhau, chỉ nghe một tiếng bước chân từ ngoài điện truyền đến, đưa mắt nhìn lại, là hoàng hậu Tả Uyên cùng một đám cung nữ nội thị đang lả lướt bước đến.

Nhìn thấy Trương Cường, mới dịu dàng uyển chuyển vái chào, mỉm cười dịu dàng nói: "Nô tì diện kiến bệ hạ."

Trương Cường mấy ngày này dường như đều bị những việc triều chính trước mắt làm cho tâm trạng thật trầm trọng, thật không có tâm tình gì thân

cận cùng thê thiếp, lúc này nghe vậy, không khỏi hơi hơi có chút áy náy nói: "Hoàng hậu không cần phải xã giao như vậy"

Nói xong, vỗ vỗ đùi mình, nhẹ nhàng cười nói: "Hay là ngồi trên đùi trẫm đi."

Đôi mắt đẹp của Hoàng hậu nhìn Trương Cường, nhẹ cười nói: "Bệ hạ lại giấu cột Uyên Nhi rồi, chẳng lẽ không sợ Uyên Nhi ở trước mặt cung nhân mất hết uy nghi?"

Trương Cường một bên nhẹ nhàng ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, một bên ra vẻ uy nghiêm nói: "Người nào dám coi rẻ trẫm và hoàng hậu, trẫm sẽ xử tử!"

Tả Uyên nghe vậy, ý cười trong mắt càng tăng lên, nhưng chỉ là nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Trương Cường, lúc này mới nhìn Trương Cường, khẽ gật đầu thở dài: "Bệ hạ mấy ngày này suy nghĩ vất vả chuyện quốc sự, Uyên Nhi thấy mà thật đau lòng, đêm nay Ngu Cơ muốn vào cung chào từ biệt bệ hạ, nô tì đã lệnh cho nàng lại biểu diễn một màn kiếm vũ cho bệ hạ, hy vọng bệ hạ có thể được vui vẻ."

Trương Cường nghe vậy trong lòng vô cùng cảm động, không khỏi nắm lấy bàn tay tuyết trắng kia, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào mê người, lúc này mới cảm thán nói: "Khó có được hoàng hậu có thể thông cảm cho trẫm như thế, ai, trước mắt triều chính nguy cơ tứ phía, trẫm không thể không lạnh nhạt với các nàng, chuyện hậu cung phải nhờ hoàng hậu quan tâm nhiều hơn."

Tả Uyên nhẹ nhàng lắc đầu, kim phượng trên đầu hơi lắc lư, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng yên tâm, Uyên Nhi hiểu được, nếu không có Hoàng Thượng, Uyên Nhi cũng chẳng là gì cả, Uyên Nhi tình nguyện không có gì cũng không thể mất đi bệ hạ, chuyện hậu cung bệ hạ yên tâm."

Nói tới đây, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, thân thể mềm mại hơi chấn động, tránh khỏi bàn tay to của Trương Cường, ngồi thẳng lên, lại cười nói với Trương Cường: "Nô tì thiếu chút nữa đã quên đại sự! Nô tì chúc mừng bệ hạ!"

Nhìn đôi mắt đẹp rung động lòng người của hoàng hậu, Trương Cường chấn động cả người, miễn cưỡng nói: "Hoàng hậu nói mau, trẫm có tin vui

gì?"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27

Ám Phục Sát Khí

Tả Uyên cười nhẹ, khẽ gật đầu nói: "Nhu mỹ nhân đã mang thai, nô tì chúc mừng bệ hạ sắp có được long tử!"

"Cái gì?!" Trương Cường chấn động cả người, thất thanh nói. Tin tức này thật sự là ngoài ý muốn, làm hắn có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Nhìn Trương Cường bộ dáng vui mừng như phát điên, trên vẻ mặt Tả Uyên hiện lên một nụ cười gượng gạo, chợt lóe lên rồi biến mất. Khi Trương Cường đưa mắt nhìn, nàng lại trở lại vẻ dịu dàng, cười nói: "Nô tì chúc mừng bệ hạ sắp có được long tử!"

Trương Cường thật khó khăn mới trở lại bình tĩnh, trong lòng quả nhiên là vô cùng vui mừng, biết rằng trong triều lòng người không ổn, mình nếu có thể lập trước thái tử, liền có thể ổn định được một phần triều thần, nếu mượn cơ hội này bổ nhiệm vài tên thái phó, đem một bộ phận thế lực trong triều kéo đến bên thái tử, chính ngôi vị hoàng đế của hắn trên phương diện chính trị sẽ vững vàng hơn. Lần này nếu thật sự có thể sinh ra hoàng tử, thật sự là trời ban cho mình lễ vật hậu hĩnh.

Nghĩ vậy, quả thật là vô cùng vui mừng, không khỏi lập tức hướng về hoàng hậu nói: "Trẫm lập tức đến thăm Nhu nhi, hoàng hậu cùng trẫm đi. Mặt khác lệnh ngự y báo cáo tình trạng cơ thể của Nhu nhi, ngự thiện trong cung cũng phải cố gắng làm chút đồ ăn có dinh dưỡng!"

Hoàng hậu nghe vậy trong ánh mắt đẹp chợt lóe lên, kỳ quái nói: "Bệ hạ, 'Dinh dưỡng' là gì vậy? Chẳng lẽ là thực vật gì đó càng quý báu? Nô tì còn chưa bao giờ nghe qua đâu."

Trương Cường nghe vậy không khỏi lắc đầu cười nói: "Dinh dưỡng là những cái bổ dưỡng và động thực vật, trầm nhất thời nói sai rồi, thật không có gì*"

Nói xong, liền đứng dậy định đi đến Chiêu Minh cung của Nhu nhi và Lệ Phi cùng ở. Chỉ nghe hoàng hậu khẽ cười nói: "Bệ hạ, nên từ từ hãy đi. Giờ này ngự y đang bắt mạch cho Nhu mỹ nhân, chờ ngự y bắt mạch xong bệ hạ đi cũng không muộn."

Trương Cường nghe vậy, nghĩ một lúc, cảm thấy mình kích động như thế này chạy tới, chỉ sợ sẽ mang đến cho Nhu nhi áp lực không nhỏ, vội vàng gật đầu nói: "Cũng tốt, đợi ngự y bắt mạch xong, trầm sẽ đến thăm hỏi."

Nói xong, hướng về Hàn Hoán đang đứng ở trong điện, phân công nói: "Hàn Hoán, lập tức ban cho Nhu mỹ nhân một hộp kim thủ, năm mươi lượng vàng, để mà điều dưỡng thân thể."

Hoàng hậu nghe vậy đôi mi thanh tú hơi nhướn lên, cúi đầu thờ dài nói: "Tuệ phi và Lệ phi được bệ hạ sủng ái như vậy, lại không thể mang cốt nhục của Hoàng Thượng, thật sự làm cho người ta thấy đáng tiếc!"

Trương Cường nghe vậy, bởi vì tâm tình đang hưng phấn, vẫn chưa nghĩ nhiều, chỉ là gật đầu cười nói: "Hoàng hậu không cần thờ dài, chỉ cần trầm sủng ái các nàng nhiều hơn, mang thai là chuyện sớm muộn mà thôi."

Nói xong, bàn tay to nắm vào, nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn kia, bên tai ngọc thấp giọng nói: "Uyên Nhi, đêm nay chúng ta sẽ cố gắng tạo ra một hoàng tử, như thế nào?"

Tả Uyên nghe vậy ngọc dung nhất thời nhuốm một tầng xuân sắc, càng thêm quyến rũ mê người, cẩn thận liếc Trương Cường một cái, đôi mắt đẹp chớp chớp, thấp giọng cười nói: "Hoàng Thượng đừng vội làm loạn, tỳ nữ nữa còn phải đi thăm Nhu mỹ nhân, bệ hạ như vậy chẳng phải làm cho mỹ nhân đau lòng sao?"

Trương Cường nghe vậy, hít sâu một hơi mùi hương thân thể mềm mại thơm ngát của hoàng hậu, lúc này mới gật đầu nói: "Đêm nay sau khi xem kiểm vũ, hoàng hậu liền ở lại cùng với trầm đi."

Tả Uyên cười nhẹ, khẽ gật đầu nói: "Bệ hạ vẫn là đi thăm Nhu mỹ nhân trước rồi nói sau."

Chiêu Minh Cung nằm toàn bộ ở phía đông nam Cung Hàm Dương, chỉ là có ba gian chính điện và sáu gian điện thờ phụ tạo thành quần lạc cung điện, xây dựng từ thời Tần Vũ Vương, phong cách khí thế cổ xưa trang nghiêm, pha đủ khí vương giả, còn cách tấm điện Trương Cường rất gần, cho nên hoàng hậu mới đưa Lệ Phi và Nhu mỹ nhân bố trí ở gần đây. Trong cung Chiêu Minh cũng sở hữu bảy mươi sáu nội thị, năm mươi tám cung nữ, có thể nói không phải là vô cùng xa hoa rồi. Đương nhiên hoàng hậu bố trí như vậy cũng là bởi vì Trương Cường phải giảm bớt tiêu hao trong cung, cho nên ở đây khi bố trí nô tỳ hầu hạ liền giảm bớt hai ba phần.

Bởi vì Trương Cường thời gian trước vừa mới trở lại cung Hàm Dương, ngoài việc cùng hoàng hậu Tả Uyên ôn lại chuyện cũ lại được Triệu Yên mong nhớ ngày đêm, hơn nữa loạn trong giặc ngoài đồng thời mà đến, dường như đã suốt ba tháng không đến thăm Chiêu Minh Cung, Lệ Cơ ngày càng không chịu đựng được, chỉ là Nhu nhi mang thai lại làm cho người ta ngoài ý muốn.

Tin tức truyền đến, tâm trạng Lệ Cơ lại vô cùng phức tạp. Nhìn trong đông điện cách mình không quá mấy bước, bóng dáng ngự y vào vào ra ra bận rộn, truyền chỉ nội thị mang kim thủ vàng ròng tới không ngừng.

Lệ Cơ không chịu nổi sự khó chịu trong lòng, đang muốn xoay người trở lại tây điện, bỗng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vọng đến, đưa mắt nhìn lại đúng là Trương Cường đã lâu không thấy, thân thể mềm mại không khỏi khẽ run lên, vô lực quỳ trên mặt đất duyên dáng gọi to nói: "Bệ hạ vạn tuế! Nô tỳ diện kiến bệ hạ!"

Trương Cường mấy ngày qua vì thị tẩm liên tiếp không ngừng, hơn nữa cùng Triệu Yên đúng là đậm tình ngọt ý hết sức, đối với Lệ Cơ liền không khỏi lạnh nhạt một chút. Lúc này nhìn thấy, mới thấy, Lệ Cơ dung nhan ngọc ngà kiều mỹ động lòng người kia lại hao gầy rất nhiều, thân thể mềm mại đầy đà đáng yêu trước kia nay lại tiêu tụy đến nỗi chính mình dường như không nhận ra được, ánh mắt tha thiết mong mỏi kia khiến cho trong lòng Trương Cường không khỏi xao động.

Không kìm lòng bèn kéo thân thể mềm mại mỏng manh kia, áy náy nói: "Lệ Nhi, đều là trăm không tốt, mấy ngày này nhiều việc quá, đã không quan tâm đến nàng!"

Đôi mắt đẹp của Lệ Cơ hơi đỏ lên, sau một lúc lâu mới nức nở nói: "Bệ hạ, Lệ Cơ không có gì, bệ hạ mau vào điện đi thôi."

Trương Cường không khỏi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng an ủi nói: "Hôm nay hoàng hậu mời Ngu Cơ vào cung biểu diễn kiếm vũ, thứ nhất chào từ biệt trăm, thứ hai cũng là chúc mừng Nhu nhi mang thai, nàng đêm nay đến nhé, dù sao nàng và mọi người giống nhau, đều là thân nhân của trăm."

Lệ Cơ nghe vậy, đôi mắt đẹp lay động, rưng rưng gật đầu nói: "Bệ hạ có thể coi Lệ Cơ như thân nhân. Lệ Cơ thật sự không biết nên cảm tạ bệ hạ như thế nào."

Trương Cường âm thầm thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Theo trăm vào thăm Nhu nhi đi."

Nói xong, liền bước vào trong điện, thấy Nhu nhi mấy tháng không gặp mặc một bộ y phục màu hồng thắm, vui sướng đón từ trong điện, dịu dàng nói: "Bệ hạ, Nhu nhi diện kiến bệ hạ."

Trương Cường vội vàng tiến lên từng bước, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, gật đầu cười nói: "Nhu nhi, sau này không cần hành lễ, thân thể quan trọng hơn a."

Nhu nhi liếc nhìn Lệ Cơ đi theo phía sau Trương Cường, lúc này mới cười nhẹ, khẽ gật đầu nói: "Nhu nhi tạ ơn bệ hạ."

Lúc này, hoàng hậu tới cùng Trương Cường mới nhẹ nhàng cười, lạnh lùng nói với cung nữ nội thị ở phía sau Nhu nhi: "Các người đều nghe rõ rồi chứ, Nhu mỹ nhân lần này mang thai, các người phải cẩn thận hầu hạ, nếu có chút sơ xuất nào, bốn hậu sẽ không dễ dãi đâu!"

Nói xong, lúc này mới vào điện cùng Trương Cường tiến, vào trong điện, hoàng hậu liền kéo bàn tay ngọc mảnh khảnh của Nhu nhi, cẩn thận liếc mắt đánh giá cái bụng chưa nhô lên của nàng, gật đầu với Trương Cường cười nói: "Con mắt của Bệ hạ quả nhiên rất tốt, Nhu nhi quả là có vẻ mang thai nam, nô tì xin chúc mừng bệ hạ trước."

Trương Cường nghe vậy cũng không khỏi vui sướng trong lòng, gật đầu cười nói: "Nhu nhi quả nhiên khôn khéo, mau sinh cho trăm một bảo bối, đó là đứa con trưởng của trăm, ha ha... ha ha..."

Trong tiếng cười, hoàng hậu cẩn thận đánh giá bày biện trong điện, lúc này mới khẽ gật đầu nói: "Cũng coi như tạm được, bốn hậu sẽ phái vài người đặc lực qua đây chăm sóc, muốn tất cả sẽ thuận lợi."

Trương Cường nghe vậy, trước kia cũng xem qua không ít những vở kịch có liên quan đấu tranh ở cung đình, cũng hiểu rõ trong thâm cung này, ý nghĩa mang thai với một cung phi là như thế nào, không khỏi gật đầu nói: "Trăm cũng đang có ý này, hoàng hậu có tâm như thế, trăm thật là yên tâm."

Hoàng hậu nghe vậy, ánh mắt trong đôi mắt đẹp động lòng người kia hơi có vẻ lạnh đi, lúc này mới gật đầu cười nói: "Bệ hạ yên tâm, Nhu nhi mang thai là đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, người âm thầm ghen tị nhất định không ít, dù nói như thế nào, đứa nhỏ cũng là cốt nhục Hoàng Thượng, thứ tử của thần thiếp, vô luận là thế nào thần thiếp cũng phải đảm bảo mẫu tử bình an, cũng là san sẻ với bệ hạ."

Trương Cường nghe vậy, quả nhiên là vô cùng cảm động, không kìm được cầm lấy bàn tay ngọc ấm áp của hoàng hậu, cảm động nói: "Uyên Nhi, nàng thật sự là hoàng hậu tốt của trăm, trăm sau này nhất định sẽ không phụ nàng."

Hoàng hậu xoay chuyển ánh mắt, mỉm cười gật đầu nói: "Hoàng Thượng, chúng ta nên vào trong điện nghỉ ngơi, tiện thể hỏi han ngự y, xem tình hình của Nhu nhi thế nào."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28

Lăng Trung Huyết Chiến

Thời tiết âm u, bầu trời đêm đen đặc không thấy một tia ánh sáng, bông tuyết nhỏ vụn hỗn loạn lạnh như băng, gió lạnh thổi trên mặt giống như vô số lưỡi dao sắc bén vô tình xẹt qua trên mặt. Bông tuyết chưa kịp rơi xuống đất liền hòa tan thành giọt nước mưa, bị gió lạnh như băng thổi lập tức đông lạnh thành băng nhỏ vụn, nhánh cây bị gió thổi tạo nên âm thanh hỗn loạn, có khi còn có những nhánh cây bị gió thổi rụng xuống.

Trong đêm tối giờ tay không thấy năm ngón tay, một đoàn ước chừng hai vạn quân Tần dưới sự thống lĩnh của Mông Điềm, vòng qua thành Lăng Trung đang bị bao phủ trong bóng đêm, đi trên con đường nguy hiểm Dã Lang Giản tất phải qua để tới Thành Đô.

Trong gió lạnh thấu xương, Mông Điềm mặc áo giáp, khoác áo choàng màu đen, cưỡi trên lưng "Thiên Lang" đã theo mình mười năm, cố sức đi trên đường núi gập ghềnh hướng về phía trước. Hai vạn tinh binh, trong trời đêm mênh mông, ngoài tiếng phì phì thỉnh thoảng vang lên trong mũi của chiến mã ra, dường như không nghe thấy một động tĩnh gì.

Hai vạn quân đội, mặc cùng một loại áo choàng màu đen được bóng đêm che giấu đang gian khổ đi về phía trước, vì nhanh chóng kịp tới Dã Lang Giản, dường như mỗi người đều trang bị đơn giản, lính bắn cung chỉ có mang theo cung nỏ, bởi vì có bàn đạp ở hai bên yên ngựa của Trương Cường phát minh, đám kỵ binh này mang theo bá nỏ có uy lực lớn nhất, năng lực tác chiến tăng lên gần như gấp hai, bởi vì có thể dành ra tay phải, đám kỵ binh này ngay cả chiến giáp phòng thân cơ bản nhất đều không

mặc, chỉ có trang bị một thanh trường kiếm, khiến cho tốc độ di chuyển rất cao, phía sau Kỵ binh, một vạn năm nghìn bộ binh đều chỉ mặc áo giáp nhẹ, cùng một đạo kỵ binh nhanh nhẹn sừng sững đường núi tối đen sừng sững mà trèo lên.

"Thiên Lang" trượt mạnh, lão đảo một cái, làm cho chủ nhân trên lưng lắc mạnh, Mông Diêm lo lắng chiến mã bị thương, khẽ quát một tiếng, thúc vào bụng ngựa, dùng sức mạnh, kéo chiến mã chệch lên nửa bước.

Tân binh bên cạnh lập tức tiến lên quan sát bốn chân ngựa được bọc bằng vải bông, thấp giọng nói với Mông Diêm: "Tướng quân, chiến mã vô sự."

Mông Diêm nghe vậy quay đầu lại liếc nhìn quân Tần theo sau không quản mạo hiểm gió tuyết, thấp giọng nói: "Phía trước đó là Dã Lang Giản, lập tức thiết lập mai phục, chờ đợi mệnh lệnh bản tướng quân!"

Gió đêm rét buốt thỉnh thoảng khiến quân kỳ màu đen trên tường thành Lãng Trung thổi bay phất phới. Vương Bôn không quản ngại đến sương gió lạnh, ở trên tường thành cẩn thận tuần tra bảo vệ nghiêm ngặt. Từ trên tường thành nhìn ra xa xa, có thể nhìn thấy từng đám đại quân Mông Diêm đang bày ra quân trận dưới thành. Quân Tần sau khi chiếm lĩnh Thương Thủ liền lao thẳng tới Lãng Trung, trong tình hình mình không kịp lui về Thành Đô, hai mươi vạn đại quân Tần biến Lãng Trung thành nơi chật như nêm cối.

Suy nghĩ nối tiếp nhau, thân tướng bên mình, Vương Uyên nhìn đồng lõa bạt trong bóng đêm, lo lắng nói: "Tướng quân, phương pháp dụng binh của Mông Diêm luôn luôn không thể đoán được, trước mắt thời tiết ác liệt như vậy, ngày mai nếu là trời quang nhất định phải có một trận ác chiến, chúng ta..."

Vương Bôn đón gió lạnh đến thấu xương, hai mắt lim dim lúc này mới cúi đầu nói: "Tối nay thời tiết ác liệt như thế, Mông Diêm nhất định không thể công thành, đúng là cơ hội của chúng ta mượn cơ hội lui về Thành Đô."

Vương Uyên nghe vậy tuy rằng biết tình huống trước mắt rất nguy hiểm, nhưng vẫn có chút giật mình, phải biết rằng Vương Bôn dụng binh luôn

luôn dũng mãnh phi thường, lúc này không chiến mà lui quả là ngoài ý muốn. Không khỏi ngó người nói: "Tướng quân, thời tiết ác liệt như thế, liệu chết phá vây, phần thắng không lớn a."

Vương Bôn cau mày nhìn trận hình quân Tần dưới thành, chậm rãi gật đầu khẽ thở dài: "Chỉ là vì lúc này phần thắng không lớn, Mông Điềm mới không thể tưởng được chúng ta sẽ phá vây lúc này, từ Lãng Trung đi về Thành Đô, tuy rằng đường thủy lộ nhanh hơn, nhưng là, chiến thuyền chúng ta có không đến trăm chiếc, như muối bỏ biển, chỉ có thể đi đường bộ. Dã Lang Giản địa thế hiểm yếu, người mang trước năm nghìn tinh binh, đi trước đến Dã Lang Giản, nếu không có mai phục, liền lập tức đưa tin. Bản tướng quân tự mình dẫn dắt hai vạn người, yểm trợ các người đi trước."

Vương Uyên chấn động cả người, giương mắt nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc Vương Bôn, lúc này mới hơi trấn tĩnh lại, thấp giọng nói: "Mặt tướng hiểu, giờ sẽ đi chuẩn bị!"

Nói xong, liếc nhìn thật sâu Vương Bôn đang đứng thẳng trong gió lạnh, lúc này mới xoay người bước nhanh.

Trong bóng đêm, Mông Điềm nắm lấy "Thiên Lang" trên đường núi trơn trượt gian nan bước đi từng bước, đi tới không đến mười dặm là Dã Lang Giản, nếu muốn thắng trận này, nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất mau chóng đuổi tới Dã Lang Giản, theo tình thế trước mắt, Lãng Trung thành trì thấp bé, quân coi giữ không đủ, nơi hiểm yếu duy nhất cũng bị chính mình nắm được, tình hình này, Vương Bôn chỉ có một đường bỏ thành, nếu không sẽ là cảnh cá chết lưới rách. Trước mắt Doanh Tử Anh hẳn là vẫn còn ôm ấp một tia hi vọng với chính mình, nhất định sẽ lệnh Vương Bôn không được toàn lực nghênh chiến, để bộc bạch cõi lòng, chỉ là chính mình như bây giờ... !

Nghĩ đến đây, Mông Điềm không khỏi nặng nề mà thở dài một hơi. Bành Việt bên cạnh luôn đi theo phía sau nghe vậy, nghĩ đến Mông Điềm lo lắng vì hai mươi vạn đại quân đang vây khốn Lãng Trung không có chủ soái kia. Bèn thấp giọng nói: "Mông tướng quân, không cần lo lắng, Vương

Bôn hôm nay nhất định không dám ra khỏi thành ngay mặt nghênh chiến hai mươi vạn đại quân của ta."

Mông Điềm cười lạnh một tiếng, thản nhiên gật đầu nói: "Mọi người cẩn thận, phía trước là Dã Lang Giản, căn cứ tình hình mật thám cung cấp, nơi đây địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, trước phái người đi xuống kiểm tra tình hình, nếu không có gì khác thường, các người liền phân công nhau dẫn người mai phục ở hai sườn sơn cốc."

Bành Việt nghe vậy, trong lòng dao động, đây là lần đầu hãn tham chiến trong quân Mông Điềm, không khỏi có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức đại chiến một trận, thể hiện khổ học binh pháp và tuyệt nghệ của mình trước mặt danh tướng.

Nghĩ đến đây, không khỏi hưởng ứng nói: "Tướng quân yên tâm, mặt tướng hiểu được!"

Mông Điềm nhìn hãn liếc mắt một cái, chậm rãi gật đầu nói: "Người phải nhớ kỹ, trận chiến này là trận đánh ác liệt vào Thục, Vương Bôn chính là con trai của Vũ Thành hầu Vương Tiễn, luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, uy danh không dưới bản tướng quân, không thể quá mức hưng phấn mà đắc ý."

Bành Việt nghe vậy, nhất thời cả kinh, cảm giác hưng phấn lập tức giảm đi không ít, nhìn đến vẻ lạnh lùng trong mắt Mông Điềm, vội vàng vòng tay nói: "Tướng quân yên tâm, đại chiến sắp tới, tiểu nhân đã hiểu!"

Mông Điềm nghe vậy, lạnh lùng liếc nhìn một cái bóng đêm tối đen, chậm rãi gật đầu nói: "Bành Việt thống lĩnh một vạn binh mã mai phục ở rừng rậm phía tây Dã Lang Giản, sau khi nghe được trống trận của bản tướng quân, lập tức tiến công, không có hiệu lệnh của tướng quân, ai dám tự động di chuyển liền dùng quân pháp nghiêm trị!"

Mười phút canh đầu, cuồng phong nổi lên, trên thành Lăng Trung tỉnh mịch bỗng nhiên nổi lên vô số ánh lửa, hóa ra là vô số hỏa tiễn hướng về phía quân Tần ở dưới thành mà bắn ra!

Cũng vào lúc này, ước chừng một vạn quân Thục trong tiếng trống trận ù ù dốc toàn bộ lực lượng, lấy "Trùy hình trận" tiến công, nghĩa là đội hình

chiến đấu tiên phong như hình trùy. ‘Trùy hình trận’ phải có quân tiên phong bén nhọn, hai cánh hữu lực kiên cường, có thể thông qua quân tiên phong tinh nhuệ đánh chính diện kẻ địch, đột phá, chia nhỏ trận hình kẻ địch, hai cánh mở rộng chiến quả, một loại trận hình tiến công đột phá mạnh mẽ, thẳng hướng quân Tần đánh tới, tựa như một thanh kiếm đâm thẳng vào trận hình của quân Tần.

Quân Tần sớm đã có chuẩn bị ung dung kết thành trận hình, cũng không nóng lòng tiến công, mà lấy chiến xa dẫn trước, dưới sự yểm trợ của hàng giáo mác dài rậm rạp làm cho người ta không rét mà run, chậm rãi xông lên quân Thục mà chèn ép lên, căn bản không vì hỏa tiễn bắn xuống mà động tĩnh. Một số binh lính bị hỏa tiễn bắn trúng ngã xuống đất, lập tức liền có người bổ sung đi lên, trận hình tàn khốc chinh tề dường như không bị ảnh hưởng bởi những mũi tên nhọn trên tường thành kia bắn vào cơ thể. Mỗi phương trận đều khoảng nghìn người, mỗi một phương trận lớn đều bao gồm mười phương trận nhỏ khoảng trăm người. Phương trận hùng dũng lại lâm lì trong mưa tên, tựa như một quái vật khổng lồ, dần dần tiến lên tiếp cận gần kẻ địch, khí thế quân trận càng mạnh lên, làm cho trong lòng quân Thục mới chiêu mộ sợ hãi, nhưng không nghe thấy tiếng hô lui binh, đành phải cứng rắn ngẩng đầu xông lên phía trước!

Lúc này, chỉ nghe một tiếng hét to trong trận quân Tần, vô số quân Tần bỗng nhiên bốn phía mở ra, với năm người làm một tổ, cầm trong tay trường kiếm, hướng về phía quân Thục đánh tới! Một gã quân Thục thấy thế trong lòng rung mình đang muốn lệnh cho binh lính xông lên, chỉ cảm thấy một đạo kinh phong gầm gừ tiến đến, trong lòng cả kinh, thân hình chuyển động, liền lui về phía sau, đồng thời giáo trong tay dùng mãnh hướng bên trái chém tới!

Nhưng, giáo của hắn chưa kịp đâm ra, một luồng ánh sáng lóe lên, một gã binh sĩ quân Tần cầm trong tay cây rìu dài không để ý tới giáo dài ở bên cạnh, hươ cây rìu dài nặng nề mà chém vào trên cổ tên quân Thục kia, tên quân Thục kia kêu một tiếng thảm thiết, cổ liền bị cây rìu dài chém vào chỉ còn lại có một tầng da thịt ở trên khoanh cổ, chỗ đầu người bị chặt đứt, một tia máu phóng lên cao, luồng máu tươi nóng hổi tràn đầy lên thân thể tên

binh sĩ Tần kia, hấn lại không quan tâm đến máu tươi dính đầy mặt, lại găm nhẹ một tiếng, xông lên phía trước, dùng sức chặt bỏ đầu người với cặp mắt đang trợn lên, găm nhẹ một tiếng tiếp tục hướng về phía quân Thục đã không còn ý chí chiến đấu đang cách đó không xa đánh tới!

Trong bóng đêm mênh mông, trong tiếng trống trận ù ù, gió lạnh phát quá, một trận huyết tinh nồng đậm nổi lên, sát khí vô hạn lại càng thêm dày đặc...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 29

Tâm Tình Mỹ Nhân

Vương Bôn đứng ở trên tường thành liên tục thở dài khi thấy quân Thục không chống trả được. Những quân Thục này dù do chính mình huấn luyện, nhưng mà khí thế không thể nào bằng được người Tần trời sinh tính bừa hăn. Đối mặt với đoàn quân có thể nói là vô cùng chuyên nghiệp đó, đám quân mới chiêu mộ của Thục căn bản không phải là đối thủ. Hơn nữa, Doanh Tử Anh cũng không có được lời hiệu triệu mạnh mẽ, cho nên quân Thục cũng không muốn liều chết bán mạng. Chỉ sau ba lượt tấn công của quân Tần, trận hình quân Thục đã bắt đầu tán loạn, đội hình đã loạn, lại càng không phải đối thủ của quân Tần. Khó khăn lắm mới thu hút được một số ít quân Tần, cũng không thu hút được quân chủ lực của Tần.

Vương Bôn nhìn quân Thục ở dưới thành càng lúc càng ít, trong lòng kìm không nổi lo âu, nếu một vạn người này không thể thu hút được chú ý của Mông Điềm, lần này chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!

Nghĩ đến đây, áp lực trong lòng đột nhiên kích phát ra ngoài, 'Xoẹt' một tiếng rút bội kiếm ra, xoay người lên ngựa, khuôn mặt đỏ như lửa hét to: "Ra ngoài kia cùng lão tử, mọi người hội họp ở mười dặm trước Dã Lang Giản, tối nay chính là thời khắc sinh tử, con mẹ nó xốc hết tinh thần lên cho lão tử!"

Nói xong, kẹp vào bụng ngựa, con ngựa lồng lên phóng như điên ra ngoài thành. Vương Uyên ở phía sau Vương Bôn vừa sợ vừa vội, sợ Vương Bôn bị đánh tên bay lạc, không kịp suy nghĩ, cũng đá vào bụng chiến mã, chiến mã đau đớn, lồng lên, phóng như điên theo sau Vương Bôn.

Đón cơn gió lạnh thấu xương, Vương Uyên lo lắng hô lên với Vương Bôn phía trước: "Tướng quân, ta đã tập trung toàn bộ một vạn một ngàn người ở cổng Bắc, trước mắt cổng Nam đang chiến đấu kịch liệt, là cơ hội hiếm có để chúng ta rút lui từ cổng Bắc. Tuy còn chưa kịp tra xét Dĩ Lang Giản, nhưng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi!"

Vương Bôn kéo lại dây cương, quay đầu ngựa lại, nhìn Vương Uyên đã gấp đến độ mồ hôi ròng ròng, thở dài nói: "Thôi vậy, ý trời không thể trái! Vương Uyên, chúng ta lập tức dẫn dắt một vạn nhân mã còn lại phá vây!"

Nói tới đây, thân hình hơi cứng lại, hồi lâu sau mới thấp giọng thở dài: "Vương Uyên, lần này nếu người còn có thể sống về tới Thành Đô, nhất định phải tìm biện pháp ngăn công tử nhập vào Thục."

Vương Uyên chấn động cả người, thất thanh nói: "Tướng quân, chẳng lẽ ngài không định quay về Thành Đô?"

Vương Bôn cười gượng, khẽ lắc đầu nói: "Ta trước dẫn theo mọi người liều chết phá vây, còn có thể trở về Thành Đô hay không, thật khó có thể đoán trước, cho nên..."

Lời còn chưa dứt, đã thôi không nói nữa, quay lại hét lớn với hai gã thiên tướng: "Mọi người chuẩn bị đi, chúng ta chuẩn bị phá vây từ cổng Bắc, toàn bộ quân nhu vứt bỏ lại!"

Vừa dứt lời, liền đi đầu phóng vào bóng đêm.

Màn đêm nặng nề bao phủ thành cổ Hàm Dương yên tĩnh, gió bắc lạnh thấu xương làm cửa sổ nhà dân đập rền rĩ. Cung Hàm Dương, điện Triệu Đức, lúc này lại ấm áp như xuân. Những vũ cơ y phục hoa mỹ, thân thể lả lướt, dung nhan xinh đẹp đang múa trong tiến nhạc, khiến cho cái lạnh giá ban đêm hoàn toàn bị chặn ở ngoài điện, còn người ở trong điện đang chìm đắm trong say mê.

Trương Cường cùng với hoàng hậu và ba vị ái phi đang chuẩn bị tại tẩm cung của mình thưởng thức tuyệt nghệ kiếm vũ kinh động thiên hạ của Ngu Cơ. Bởi vì đã có ấn tượng tốt đẹp lần trước, mọi người đều thầm mong được chứng kiến lại khoảnh khắc động lòng người đó của Ngu Cơ.

Nâng chén lên uống một hơi cạn sạch rượu ngon, Trương Cường cố ý gật đầu thờ dài: "Kiếm vũ của Ngu Cơ đúng là hiếm có thể gian, không hiểu sao thời loạn thế này, một nữ tử yếu nhược như nàng lại phải phiêu linh đây đó như vậy."

Nhu nhi lần đầu tiên có cơ hội ngồi cạnh Trương Cường nghe thấy thế, nhột nhạt cười nói: "Ngu tử tử đúng là nữ tử hiếm có trên thiên hạ, mỹ nhân như vậy phóng nhân khắp thiên hạ cũng chỉ có bộ hạ mới có thể xứng đôi."

Trương Cường nhin không được thờ dài, khẽ lắc đầu nói: "Các nàng nói cũng đúng, thế gian này đúng là không ai có thể xứng đáng với nàng ấy. Trẫm tuy rằng ái mộ tài hoa của nàng, nhưng lại không muốn ép buộc nàng ở trong thâm cung. Thiên hạ rộng lớn bên ngoài, mới là sân khấu để Ngu Cơ triển lộ tài hoa."

Mọi người ở đây đều không ngờ Trương Cường lại có suy nghĩ khác người như vậy, đều âm thầm liếc trộm nhìn hắn. Chỉ có Triệu Yên ngồi ở bên cạnh Trương Cường là vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, cũng không có vì lời nói ngoài ý muốn này của Trương Cường mà kinh ngạc.

Hoàng hậu bình ổn lại, mới gật đầu thờ dài nói: "Bộ hạ thật là hào sảng hiếm có, lời này nói ra, chỉ sợ mỹ nhân trên thiên hạ sẽ đều ái mộ bộ hạ thôi."

Trương Cường không nghĩ tới suy nghĩ của mình lại khiến cho các mỹ nhân cảm thán, nhin không được cười nhẹ nói: "Một câu nói của trẫm lại khiến cho nhiều mỹ nhân cảm thán như vậy, trẫm thực nên nói ít đi một chút, miễn cho tất cả các mỹ nữ trên thiên hạ đều thương nhớ trẫm mới được."

Nhu nhi đại khái là bởi vì đang mang thai, thân phận không còn giống trước, cho nên lúc này cũng lớn mật hơn nhiều, nghe thấy vậy, khẽ cười nói: "Lời này của bộ hạ nếu Ngu Cơ tử tử nghe được, chỉ sợ sẽ thực sự ở bên cạnh bộ hạ đó!"

Trương Cường nhớ tới dáng người tuyệt diệu của Ngu Cơ, ngọc dung kinh động cõi trần, nhin không được chột động trong lòng, quay đầu lại nhìn Nhu nhi. Lúc này mới nhận ra, Nhu nhi hôm nay mặc một bộ thâm y

đỏ thắm thêu vàng, dưới ngọn đèn lay lắt, kim tuyến tỏa ra ánh sáng mê muội, khiến cho khuôn mặt vui vẻ của Nhu nhi lại càng thêm kiều mỹ.

Lúc này, hoàng hậu ngồi ở bên phải Trương Cường nhẹ nhàng gật đầu nói: "Hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ, lại có tấm lòng rộng rãi như vậy, thật là khiến người ta khâm phục vạn phần!"

Trương Cường thản nhiên cười, bỗng nhiên nhớ tới Triệu Yên vẫn đang trầm mặc không nói gì, không khỏi đưa mắt nhìn lại, đúng lúc chạm vào ánh mắt rung động lòng người của Triệu Yên, trong lòng chợt động, đang muốn hỏi han Triệu Yên, đã thấy một tiếng bước chân nhỏ truyền tới từ sau màn trướng. Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy Ngu Cơ mặc vũ y xanh ngọc, đi từ sâu trong đại điện tới, dáng người thướt tha động lòng người, những chỗ mềm mại là lướt khiến cho người ta nhìn không được mà miên man.

Ngu Cơ mỉm cười, nhẹ nhàng tiến lên thi lễ: "Nô tỳ tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!"

Trương Cường vội phẩy tay, gật đầu liên tục nói: "Ngu cô nương bình thân, trầm từ lần trước đó, vẫn luôn không quên được kiếm vũ của cô nương, chỉ có điều lại không có cơ hội mời cô nương tiến cung, phải kéo dài tới tận hôm nay."

Ngu Cơ cười nhẹ, hơi khom người nói: "Thịnh tình của bệ hạ thật hiếm có, Ngu Cơ sao dám không tuân thánh chỉ."

Trương Cường bị những lời mềm mại này khiến cho cứng người, không biết nói thêm điều gì. Đối mặt với mỹ nhân tuyệt thế như vậy, mà mình lại không thể lấy thân phận hoàng đế để cưỡng ép nàng, không khỏi cười gượng, lúng túng gật đầu nói: "Đã như vậy, Ngu cô nương cứ tự nhiên biểu diễn đi."

Ngu Cơ nhẹ nhàng thi lễ, đang muốn xoay người đi tới giữa sân, chợt nghe thấy Triệu Yên thấp giọng cười nói: "Ngu tỷ tỷ, giấy mới dùng tốt chứ?"

Ngu Cơ nghe thấy thế, đôi mắt đẹp sáng ngời, kinh hỉ nói: "Ngu Cơ thiếu chút nữa quên, đa tạ Tuệ phi nương nương ngày hôm trước đã ban tặng giấy mới, giấy đó đúng là đồ tốt khó tìm, trước mắt các thương nhân trong thiên hạ đều không quản chiến loạn mà chạy tới Hàm Dương, là vì

thứ giấy mới này. Giấy này đã tuyệt rồi, mà người chế tạo ra phương pháp làm giấy mới, mới khiến cho Ngu Cơ chân chính thán phục, chính là vẫn không biết người đó đến tột cùng là ai."

Triệu Yên nở nụ cười điên đảo chứng sinh, gật đầu nói: "Ngu tử tử có biết, giấy mới này là ý tưởng độc đáo của hoàng thượng không?"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 30

Diệu Kế

"Giấy mới là do bệ hạ chế ra?" Ngu Cơ chấn động, khó tin nhìn về Trương Cường, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trương Cường lơ đãng thản nhiên cười nói: "Giấy đó chỉ là ý tưởng nhất thời của trẫm, còn chân chính chế tạo ra, chính là công lao của Yên nhi, trẫm đâu dám kể công! Ha ha..."

Triệu Yên liếc nhìn Trương Cường, cười duyên nói: "Hoàng thượng khiêm tốn như vậy, thật khiến người ta yêu mến."

Ngu Cơ nhẹ nhàng gật đầu thở dài: "Không thể tưởng được bệ hạ lại có trí tuệ hơn người như vậy, Đại Tần có một quân chủ như vậy, vô luận là thiên hạ hỗn loạn thế nào, chỉ sợ cũng không lay động được Đại Tần."

Trương Cường bởi vì biết quan hệ giữa nàng và Hạng Vũ không tầm thường, mà trước mắt Hạng Vũ đã khởi binh ở Thục, lời này của nàng quả là có ngụ ý sâu đậm, không khỏi thuận tay nhón một quả hồng trước mặt, gật đầu nói: "Trẫm nghe nói Ngu cô nương sắp rời Hàm Dương, không biết chuẩn bị đi đâu? Trước mắt chiến loạn nổi lên bốn phía, cô nương lẻ loi một mình, tuy rằng thân mang tuyệt nghệ, nhưng mà cũng vô cùng khó khăn."

Ngu Cơ mắt phượng buồn bã, nhẹ nhàng gật đầu thở dài: "Khó có được thịnh tình của bệ hạ, trước mắt dù thiên hạ loạn lạc, nhưng Hàm Dương cũng không phải nơi ở lâu dài của Ngu Cơ, cho nên mới có ý muốn đi."

Trương Cường nghe thấy thế, buông quả hồng trong tay xuống, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Người đâu, bắt lấy Ngu Cơ!"

Lời còn chưa dứt, cấm vệ bên ngoài điện đã chen chúc mà vào, bao vây lấy Ngu Cơ. Ngu Cơ thấy thế, thân hình chớp lóe, vạt áo tung bay, chỉ thấy tay phải nàng chuẩn bị rút kiếm. Trương Cường biết nàng kiếm pháp kinh người, hơi rùng mình, đang chuẩn bị phân phó cho các cấm vệ cẩn thận phòng bị.

Chợt thấy Ngu Cơ dừng lại, khôi phục vẻ kiêu mỹ bình thường, đưa mắt nhìn Trương Cường, khẽ thở dài: "Không ngờ bệ hạ lại hoang dã như vậy, chẳng lẽ định dùng phương pháp này để giữ Ngu Cơ lại?"

Trương Cường thấy nàng không cố ý muốn động thủ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười lạnh nói: "Người có quan hệ thân mật với Hạng thị, đừng tưởng rằng trẫm không biết gì!"

Ngu Cơ nghe thấy thế, nhìn những cấm vệ đả đả sát sát khí, cười bất đắc dĩ nói: "Ngu Cơ có qua lại với Hạng thị, chẳng lẽ chỉ bởi vậy mà bệ hạ làm liên lụy tới Ngu Cơ?"

Lúc này, chỉ nghe thấy hoàng hậu cẩn thận gật đầu nói: "Bệ hạ, Ngu cô nương tuy rằng có quan hệ sâu sắc với Hạng thị, cũng không có mưu đồ thích khách, bệ hạ cẩn thận quá rồi!"

Triệu Yên cũng giật mình nói: "Bệ hạ, Ngu cô nương lan tâm tuệ chất, tính tình cương liệt, sao có thể cấu kết với Hạng thị được, huống hồ Hạng thị tuy rằng khởi binh, lại cách Ngu cô nương tới ngàn dặm, hai người họ sao có thể có liên hệ được?"

Trương Cường làm như vậy chỉ là muốn thử xem phản ứng của Ngu Cơ, đương nhiên không muốn bắt nàng chịu tội, lúc này thấy vẫn không có gì bất thường, chỉ có điều phản ứng của Ngu Cơ vừa rồi thật là kinh người. Vào tình huống bất ngờ không phòng bị như vậy mà vẫn có thể bảo trì được bình tĩnh, thật sự khiến người ta khâm phục.

Nghĩ đến đây, không khỏi coi như không có việc gì, nói: "Trẫm không có ý đó, chỉ hy vọng Ngu cô nương không nên bị liên lụy bởi những kẻ không đáng, trẫm dù có ý bảo vệ cũng khó khăn."

Lời này mang theo thâm ý, Ngu Cơ mắt đẹp hơi chuyển, liếc nhìn Trương Cường, ngọc dung khẽ nổi lên đau thương nhè nhẹ, khiến cho

Trương Cường nhin không được hơi động lòng, còn nghĩ rằng mình có quá đa tâm hay không.

Ngu Cơ nhẹ nhàng tiến lên thi lễ, nói: "Bệ hạ không phải lo lắng, Ngu Cơ chỉ là một nữ tử yếu nhược phiêu lưu tứ phương, cho nên mới..."

Nói tới đây, đôi mắt đẹp lộ ra một chút ý cười bất đắc dĩ, thở dài nói: "Mời bệ hạ giết Ngu Cơ ở trong điện Triệu Đức này, có thể chết ở trong hoàng cung, dù sao cũng còn hơn chết ở nơi hoang dã."

Lời này của nàng, vẫn xác minh cái kết cục lịch sử làm cho người ta thương tiếc kia, khiến cho Trương Cường khẽ run lên, bật thốt ra: "Nếu nàng có thể ở lại Hàm Dương, trăm có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự, vẫn còn hơn để ngày sau..."

Lúc này, hoàng hậu nhẹ nhàng gật đầu nói: "Không sai, Ngu cô nương là nữ tử kỳ tài trên thế gian, nếu có thể ở lại bên cạnh bệ hạ, mới không cô phụ đóa hoa tuyệt thế này..."

Ngu Cơ hơi nao nao, vẻ mặt khó xử, đôi mắt phượng không ngừng trông lại Trương Cường, tràn ngập kinh ngạc cùng nghi vấn, tựa hồ như đang dò xét dụng ý của Trương Cường.

Nhu nhi ở bên cạnh Trương Cường dường như bị sát khí trong điện làm cho sợ thất hồn lạc phách, lúc này nghe thấy vậy, cúi đầu nói: "Bệ hạ, không cần đâu."

Trương Cường vỗ vỗ ngọc thủ của Nhu nhi, khẽ gật đầu nói với Ngu Cơ: "Ngu cô nương nếu không ngại có thể ở lại Hàm Dương. Nàng chu du tứ phương, lấy ca múa để mưu lợi, không bằng chuyển sang thương nhân đi, liền cùng với Yên nhi chăm lo việc chế tạo và buôn bán giấy mới cho trăm, thế nào?"

Nhìn giai nhân tỏa nắng kia, dưới ngọn đèn nhu hòa, Ngu Cơ lại càng xinh đẹp. Đó khác với sự thanh nhã của Triệu Yên; quyến rũ của Lệ Cơ; cao quý của hoàng hậu; mà có thêm một loại anh khí, coi rẻ thiên hạ nam tử.

Nghĩ tới dáng người uyển chuyển, thân thể mềm mại lả lướt đó, càng khiến cho người ta cơ thể khô nóng. Có thể ôm mỹ nhân như vậy vào lòng, mỗi một nam nhân dường như có thể vứt bỏ tất cả.

Một tiếng thở dài ngắt đứt suy nghĩ của Trương Cường, đưa mắt nhìn lại, lại chạm với ánh mắt câu động lòng người của Ngu Cơ, hần vội gật đầu nói: "Ngu cô nương đừng lo lắng, trẫm không phải có ý đó, chỉ là không đành lòng nhìn cô nương phiêu linh thiên hạ, hơn nữa kiến thức đảm lược của cô nương không hề kém hơn nam tử, cho nên mới thành tâm mời vậy thôi."

Ngu Cơ khẽ run lên, vẻ mặt khó tin nhìn Trương Cường, kìm lòng không đậu gật đầu, cúi đầu thở dài: "Nếu đã vậy, Ngu Cơ xin lui xuống trước, ngày sau lại tiến cung thỉnh giáo công việc làm giấy với Tuệ phi nương nương."

Triệu Yên nghe thấy thế, lơ đãng liếc nhìn hoàng hậu ở bên người Trương Cường, nhìn thấy ngọc dung vốn luôn ung dung của Tả Uyên lúc này âm tình bất định, dường như đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Nhân vật chính hôm nay là Nhu nhi, nhìn thấy Ngu Cơ được giữ lại, khuôn mặt vốn vui vẻ lúc trước đã lui lại không ít, giờ đã bình tĩnh lại nhiều. Nhưng Lệ Cơ ngồi ở bên cạnh hoàng hậu thì vô cùng thống khổ, vẻ mặt vô cùng khổ sở.

Triệu Yên nhin không được thở dài một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Trương Cường, lại thấy được ánh mắt quen thuộc của Trương Cường đang nhìn về phía mình, đó là ánh mắt say mê của ý trung nhân, toàn bộ không hề có ý coi rẻ của bề trên với bề dưới, chính là phát ra từ tình yêu không nói nên lời.

Dưới ánh nhìn chăm chú đó, Triệu Yên nhin không được hơi say mê, lúc này, đã thấy hoàng hậu cười nhẹ nói: "Bệ hạ đúng là có ý tưởng kinh người kiếm có, có thể để cho nữ nhi bọn thiếp đảm đương trọng trách."

Trương Cường nhẹ nhàng cầm ngọc thủ ấm áp của hoàng hậu, gật đầu nói: "Trong lòng trẫm, chỉ cần có năng lực là được, mấy thành kiến của thế nhân trẫm chẳng để ý chút nào, ha ha, ha ha..."

Hàn Hoán đứng hầu bên cạnh thấy Trương Cường không có ý trách tội Ngu Cơ, lén lút phất tay với mười mấy tên cấm vệ đang đứng đực ra đó, ý bảo bọn họ rời điện, lúc này mới tiến lên, cẩn thận nói với Trương Cường:

"Bệ hạ, thời gian không còn sớm, ngày mai bệ hạ còn phải triệu kiến mấy trăm thường dân tự tiến cử làm quan, mời bệ hạ sớm nghỉ ngơi."

Trương Cường lắc đầu thở dài: "Trẫm còn chưa kịp thưởng thức kiếm vũ của Ngu Cơ, thời gian đã trôi nhanh như vậy rồi."

Triệu Yên nghiêng đầu cười nhẹ nói: "Nếu Ngu tử tử đã đồng ý với bệ hạ ở lại Hàm Dương, thì còn nhiều thời gian, bệ hạ có thể chậm rãi thưởng thức, đâu cần phải nóng lòng?"

Mục tiêu giữ Ngu Cơ ở lại Hàm Dương đã đạt được, Trương Cường trong lòng cũng vô cùng sung sướng, vui vẻ nói: "Cũng tốt, Ngu Cơ cùng với Yên nhi giúp trẫm lo việc giấy mới, trẫm hôm nay có thêm một vị nữ quan, không tồi! Không tồi! Ha ha... ha ha..."

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 31

Lần Đầu Gặp Tiêu Hà

Một buổi sớm mai trong lành, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, không khí trong lành mát mẻ, làm cho Trương Cường cảm thán sự ô nhiễm của hậu thế, sao có được không khí sạch sẽ tinh khiết như bây giờ. Vừa đến đại chính cung, đã thấy một đám người ăn mặc màu mè, nhiều lứa tuổi đang đứng trước quảng trường đại điện, thấy xe ngựa của Trương Cường đi qua vội cúi rạp người hành lễ.

Sau khi vào điện, Phùng thừa tướng vội đi đón, quỳ trên sàn hành lễ: "Bệ hạ vạn tuế, lão thần xin bái kiến bệ hạ"

Trương Cường xua tay, ngồi lên ngai vàng, gật đầu nói: "Số người này đều là do thừa tướng chọn lựa ư?"

Phùng Khứ Tật nghe thấy vội cẩn trọng đáp: "Những người này là những người theo ý bệ hạ đến trước tự tấn cung, tất cả có 673 người, trong số đó, những người vì gia cảnh có vấn đề, danh tính không trong sạch đều bị trả về, số còn lại tất cả là 521 người, đợi bệ hạ tiếp tục chọn lựa rồi quyết định giữ lại."

Trương Cường nghe thấy, thấy ông ta không phải tùy tiện chọn lựa, quả nhiên còn được coi là rõ đạo lý, rất hài lòng nói: "Thừa tướng vất vả rồi, hãy ngồi xuống đây đã."

Phùng Khứ Tật nghe thế, không dám ngồi xuống, mà từ trong ngực lôi ra một cuộn lụa trơn, hai tay dâng lên cho Trương Cường nói: "Bệ hạ, đây là danh sách những người đang đợi chỉ ngoài điện xin mời bệ hạ xem qua."

Trương Cường ngó Phùng Khứ Tật đang quỳ dưới đất, gật đầu: "Thưa tướng hãy ngồi xuống nói chuyện đã" Việc quỳ hành lễ ở thời đại này quả thật làm người ta không quen, qua một năm thích ứng Trương Cường mới miễn cưỡng chấp nhận cái lễ nghi khiến người ta không hề thấy thoải mái này.

Nói xong, liền tiện tay nhận cuộn vải lụa chăm chú xem, lúc này mới phát hiện Phùng Khứ Tật làm việc quả là chu đáo tận tâm, sau mỗi cái tên đều ghi rất chi tiết quê quán, đặc trưng tướng mạo và nguyên nhân người này được chọn cũng như gia cảnh từng người.

Đang xem thì bỗng thấy một cái tên rất quen, Trương Cường bất giác giật mình, thất thanh hỏi: "Tiêu Hà?"

Thì ra trên danh sách có viết hai từ "Tiêu Hà"

Lúc này, Trương Cường gần như không tin vào mắt mình, chăm chăm nhìn mấy phút, mới phát hiện thông tin dưới cái tên có viết "Tứ Thủy Bái Nhân sinh năm 3 Thủy Hoàng, 36 tuổi, hiện đang là quan coi ngục huyện Bái, tự tiến vào cung"

Trương Cường nhìn bút tích ngay ngắn của Phùng Khứ Tật trên cuộn giấy lụa, tư lự nói: "Không thể nào, thật là trùng hợp, con người này không phải là “Hàn Sơ Tam Kiệt” nổi tiếng lịch sử hay sao chứ? Rồi lại nghĩ đến câu chuyện nổi tiếng “Tiêu Hà nguyệt hạ truy Hàn Tín” được ghi chép trong lịch sử, và câu thành ngữ “Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà” trong lòng không tránh khỏi kinh ngạc.

Nhìn thấy Trương Cường nhìn chờ đẫn vào tờ danh sách, Phùng Khứ Tật có chút bất an nói: "Bệ hạ, có cần triệu gọi bọn họ không?"

Trương Cường nghe thấy tiếng, lúc này mới bừng tỉnh, vội gật đầu: "Lệnh cho họ vào đây."

Phùng Khứ Tật nghe thấy ngạc nhiên gật đầu, lệnh cho tên nội giám đang đứng ngoài điện vội vã đi dẫn hơn 500 người kia vào điện, diện kiến Trương Cường.

Nhìn thấy đám người rờn rần tiến vào điện, Trương Cường mới gật nhẹ nói: "Vị nào là Tiêu Hà? Mời đứng ra."

Đám người lúc này đang chuẩn bị tiến lên hành lễ, nghe thấy thế liền kinh ngạc nhìn Trương Cường, dường như muốn xem vị thiên tử kinh động này rốt cuộc là người như thế nào.

Hồi lâu, không có ai ứng chỉ, không khí trong điện đột nhiên trầm xuống, Phùng Khứ Tật biến sắc mặt, lạnh lùng ra lệnh: "Tứ Thủy huyện Bái, Tiêu Hà có ở đây không?"

Lời vừa dứt, trong điện không khí im lặng như tờ, đám đông im lặng nhìn Phùng Khứ Tật đang trầm tư, đợi xem Tiêu Hà to gan lên điện.

Đúng lúc Phùng Khứ Tật chuẩn bị ra lệnh cho người lôi tên tiểu tử to gan kia ra, một người đàn ông khoảng 36 37 tuổi từ trong đám đông bước ra, ung dung quỳ xuống bậc thềm, giọng sang sảng nói: "Khởi bẩm bệ hạ, thần không tự tiến vào cung, nên không thể tiếp chỉ."

Trương Cường lạnh lẽo cười gượng, Tiêu Hà quả nhiên lợi hại, vừa gặp mặt đã có màn chào hỏi đặc thù như thế này, trong lòng thấy khó chịu, nhưng sắc mặt không hề thay đổi nói: "Người là Tiêu Hà? Nếu đã đứng trước mặt trẫm, sao lại nói không thể tiếp chỉ."

Nghe thế, Tiêu Hà ung dung gật đầu thưa: "Thừa tướng có ân tiến cử với thần, hôm trước triệu gọi, không dám không đến, nhưng vì không phải thứ dân nên lúc này gặp mặt thiên tử không dám lừa gạt."

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế lạnh lùng hắng giọng: "Bệ hạ, Tiêu Hà mặc dù chỉ là quan coi ngục ở huyện Bái nhưng lại có thể công bằng chấp phạt, không nể tư tình, lại biết tùy cơ ứng biến, giảm miễn hình phạt, điều này rất phù hợp với sách lược trị quốc của bệ hạ, Tiêu Hà chỉ là một quan coi ngục nhỏ bé mà dám vì xoa dịu nhân dân mà mạo sát thân, từ đó có thể thấy, ông ta có tấm lòng yêu dân, quả là hiếm có, nên mới triệu ông ta đến gặp thiên tử. Xin bệ hạ niệm tình người tài, rộng lượng xem xét."

Tiêu Hà hình như không ngờ rằng Phùng Khứ Tật lại nói đỡ cho mình, bất giác sững người nói: "Thừa tướng nếu đã đánh giá cao Tiêu Hà như thế, Tiêu Hà quả thực rất hổ thẹn"

Trương Cường nhìn Tiêu Hà đang quỳ trên đất, cân nhắc đánh giá một lúc, rốt cuộc đại danh Tiêu Hà là như thế nào, chỉ nhìn ông ta mặc áo màu xanh thẫm, tóc đen búi gọn ghề, sắc mặt trắng xanh, lông mày rậm, hàng

râu dài dưới cằm, đôi mắt tinh anh sáng rực, làm người ta có ấn tượng sâu đậm, gặp rồi rất khó quên.

Trong lòng thầm cảm thán một tiếng, quả nhiên nhân vật được lịch sử ghi tên, quả không ngờ lại xuất chúng như thế, khó trách lại lưu danh thiên cổ.

Nghĩ đến đây, mới chậm rãi gật đầu: "Người thẳng thắn như thế, trẫm rất thích, tuy nhiên trẫm vẫn muốn hỏi người, theo cục diện tình thế trước mắt, trẫm nên làm thế nào?"

Tiêu Hà nghe thấy thế sửng người, thấy ngạc nhiên với câu hỏi mà Trương Cường vốn nên đưa ra với các vị đại thần, rốt cuộc thân phận của mình chỉ là một quan coi ngục ở huyện Bái, chốn này sao có đất cho mình phát biểu, nên không khỏi kinh ngạc nhìn Trương Cường.

Trương Cường mỉm cười, nhìn chăm chăm vào vẻ ngạc nhiên chờ đợi ông ta trả lời. Nhìn thấy nụ cười khó đoán kia của Trương Cường, Tiêu Hà miễn cưỡng sắp xếp lại dòng suy nghĩ hỗn loạn, trầm ngâm một lát, mới cung kính đáp: "Bệ hạ, hiện nay Đại Tần chiến loạn khắp nơi, triều đình bị phe phái Triệu Cao khống chế quá lâu, đến nay vẫn không còn cách nào khôi phục, bệ hạ có thể cứu được Mông Điềm và Phùng thừa tướng khỏi nhà ngục Hàm Dương quả đã khiến người ta cảm phục. Tuy nhiên, Đại Tần tổn hao sức lực quá lâu, cần có thời gian nghỉ ngơi, nếu bệ hạ có thể nắm chắc Thục trong tay, thì không sợ không có anh hùng trong thiên hạ. Tất cả những gì bệ hạ làm, đã là hiếm thấy, có thể cứu vẫn được cục diện trong hoàn cảnh nguy nan này, vì thần cho rằng khó có thể tìm thấy người thứ hai như bệ hạ được"

Trương Cường nghe thế, biết ông ta còn chưa nói hết tâm tư trong lòng, mà rốt cuộc cũng mới là lần đầu gặp mặt, chỉ cần có thể thu nhận về bên cạnh mình, thì có thể vô địch thiên hạ rồi.

Nghĩ đến đây, hoàng đế rất phấn chấn, nói với Phùng Khứ Tật: "Thừa tướng, thế này đi, lệnh cho bọn họ nội trong một ngày phải viết ra một bản về tình hình thế cuộc hiện nay, nếu có thể tìm được nhân tài, thừa tướng đứng ra xử lý là được rồi"

Nói xong, vui vẻ nói với Tiêu Hà: "Ý của ái khanh hình như chưa nói ra hết, cũng không cần vội, trẫm thực sự hi vọng ái khanh có thể ở lại bên cạnh trẫm, giúp trẫm trị vì thiên hạ"

Nói đến đây, hoàng đế không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của bao nhiêu con người trong điện, tiếp tục nói: "Mông tướng quân dẫn quân bên ngoài, thừa tướng tuổi cao lại đơn độc lo liệu chuyện triều chính, trẫm quả thật không đành lòng, chỉ là chuyện quốc gia quá nhiều, khó mà ứng phó. Vì thế trẫm muốn khanh phò giúp thừa tướng, giúp trẫm lo liệu chuyện thiên hạ, để Đại Tần chúng ta có thể khôi phục lại thế cũ, khanh có bằng lòng không?"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 32

Lần Thử Thuốc Pháo Đầu Tiên

Nói xong, hoàng đế nhìn Tiêu Hà không chớp mắt, trong lòng thầm chuẩn bị tâm lý ông ta sẽ không đồng ý, như vậy nhằm ngăn chặn sự đe dọa của Lưu Bang trong tương lai, đành phải xuống tay giết hại, rốt cuộc cuộc tranh đấu người chết ta sống này, không cho phép bản thân được phép có một chút do dự.

Tiêu Hà ngẩng đầu nhìn Trương Cường, nghĩ một lúc mới chậm chậm lên tiếng: "Chỉ là một tên coi ngục sao dám cùng cừu khanh tiến thân như thế, xin bệ hạ hãy suy nghĩ thêm"

Trương Cường mỉm cười khê lắc đầu: "Đã là anh hùng thì bất luận xuất thân, nếu không thể tiến cử nhân tài, trăm sao có thể nói đến chuyện phục hồi Đại Tần chứ?"

Tiêu Hà nghe thế, hai mắt sáng lên, nhìn Trương Cường, đón lấy ánh mắt đáng sợ của hoàng đế, lúc này mới phát hiện ánh mắt đó tràn đầy sự kỳ vọng và yêu mến, tâm trạng do dự chần chừ lâu nay bỗng vụt mất, bèn trình trọng đáp: "Tiêu Hà một lòng tận tâm, muốn làm tất cả nhưng chức trách có hạn, đại nghiệp an bang định quốc vi thần tự thấy khó mà gánh vác"

Phùng Khứ Tật ngồi trước mặt Trương Cường, chấp tay nói: "Bệ hạ, lão thần biết rõ Tiêu Hà, đảm nhiệm tả thừa tướng không phải chuyện khó, đúng là nhân tài an bang định quốc, thần tùy tiện tiến cử, xin bệ hạ định tội."

Lúc này, ngự sử đại phu Tả Lâm gật đầu: "Bệ hạ, hưng vượng quốc gia là nằm ở quân chủ đối đãi người tài, tài của Tiêu Hà lão thần có nghe nói,

ngày nay Đại Tần bỏ cũ đăi mới, là thời cơ dùng người, lão thần cho rằng ý của hoàng thượng là có lý"

Trương Cường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tả Lâm, cười ha ha: " Ngự sử nói không sai, đây đúng là thời cơ dùng người, cho nên..

Nói đến đây, hoàng đế ngừng lại nhìn đám đông trong điện, rồi mới gật đầu nói với Tiêu Hà đang quỳ rạp người: "Ái khanh mau mau bình thân, trẫm sẽ phong khanh làm phụng thường, là một trong cửu khanh, giúp sức cho thừa tướng và ngự sử lo liệu chuyện triều chính"

Tiêu Hà nghĩ một lát mới trịnh trọng thưa: "Vi thần xin tạ ơn bệ hạ, chỉ có điều... bệ hạ vạn tuế"

Trương Cường biết, Tiêu Hà chắc không bằng lòng làm phụng thường cho mình, tuy nhiên ông ta đã chấp nhận tấn phong mà tạm thời không thể rời khỏi Hàm Dương, cũng không thể về với Lưu Bang, kẻ địch mạnh cũng bớt đi một phù tá lợi hại, bất luận là hăn ta giúp hay không giúp mình cũng không quan trọng nữa. Đương nhiên, hãy cứ giữ hăn ở lại Hàm Dương rồi từ từ thu phục, nhân tài thế này mà đem giết, thì quả thực mười phần đáng tiếc.

Nghĩ đến đây mới thầm quyết định, con người Tiêu Hà này nếu muốn thu phục không đơn giản chỉ dựa vào mấy câu nói này mà được, bản thân hoàng đế phải mất chút công sức là phải thôi.

Hoàng đế nhìn sang hướng khác thấy Phùng Khứ Tật vẫn đang cúi rạp trên đất bèn vẫy tay: "Thừa tướng, mau đứng dậy, trẫm phải cảm ơn thừa tướng mới đúng"

Nói xong, lại quay sang tên nội giám bên cạnh dặn dò: "Mau đỡ thừa tướng ngồi xuống"

Phùng Khứ Tật lúc này đã nắm được một phần tính cách của Trương Cường, chính là thích mềm chứ không thích cứng, bề ngoài tỏ vẻ nhân hậu, nhưng thực ra làm gì cũng có giới hạn tiêu chuẩn của mình. Lúc này nghe thấy thế không dám trái lệnh, bèn ngồi xuống, rồi cẩn trọng bẩm: "Bệ hạ, những người tự tiến cử này hầu như đều tương đối có danh, đều hữu dụng với bệ hạ, quả thực là vinh hạnh của Đại Tần ta"

Trương Cường biết ý Phùng Khứ Tật là tin dùng muốn những nhân tài đích thân ông ta lựa chọn, tăng cường thể lực bản thân, đảm bảo vinh hoa tương lai, nhất thời gật đầu: "Chuyện này giao cho thừa tướng và ngự sử lo liệu, trẫm hồi cung trước đây"

Nói xong, đứng dậy nói: "Giải tán đi, nếu Chương Hàm và Mông Diêm có tin gì, lập tức báo cho trẫm, không cần thông truyền"

Phùng Khứ Tật thấy thế vội đứng dậy: "Lão thần rõ"

Ra khỏi đại chính cung, mới phát hiện đã gần trưa, mặt trời ngày đông đang lười nhác treo trên chân trời, tỏa ánh nắng ấm áp xuống mọi nơi, khiến cho con người cảm nhận được ngày nắng trong sáng.

Khoát tay cho kiệu đi sau lưng lui đi, Trương Cường vừa tiến vào điện, rồi chậm chân lại, Trương Cường chìm đắm trong ánh mặt trời ấm áp, vừa đi vừa nghĩ: Hiện nay, Hạng Vũ đã khởi quân, đã vào nước Sở trước Hàn Tín, đáng tiếc thân mình đang ở trong hoàng cung, không thể đích thân tìm kiếm những nhân tài tản lạc trong nhân gian này, nếu hạ chỉ tìm kiếm, thì sợ làm cho mọi người nghi ngờ. Nghĩ đến đây mới lặng lẽ cười gượng, không biết sắp tới Mông Diêm và Hàn Tín có thể thực sự quyết được cao thấp, nếu quả thực có thể thế, không biết cảnh tượng sẽ như thế nào?

Lại nghĩ đến Doanh Tử Yên đang gây họa trên đất Thục trong lòng vô cùng cảm thán, Doanh Tử Yên trong lịch sử vẫn là quân chủ sau cùng của Đại Tần, chết thảm trong tay Hạng Vũ, chỉ có điều không biết thời khắc lịch sử sớm đã thay đổi, ông ta có thể lựa chọn thoát khỏi kết cục bi thảm thế không?

Nghĩ thế, hoàng đế tự trào cười gượng: "Bản thân mình lúc này đến việc triều chính cũng mới chỉ đạt được chuyển biến tốt, việc diệt Sở Hán e là chuyện nhất thời khó thực hiện, thế nhưng bản thân lại có hơn hai nghìn năm kinh nghiệm hơn những người ở thời đại này, đối mặt với những nhân vật lịch sử này, chắc là chu chuyển một hai, trước mắt Lương Vương Bành Việt, danh tướng chiến quốc Mông Diêm đều không phải đã bị mình thu phục hay sao?

Nghĩ đến việc mình giả dụ nhờ vào thiết kỵ Đại Tần bình định thiên hạ, chinh phạt bốn phương Âu Á, thì thật khiến người ta nóng máu.

Hoàng đế lại nghĩ Tiêu Hà là nhân tài hiếm có, Lưu Bang có thể định đoạt thiên hạ Tiêu Hà có một nửa công lao, nếu ông ta có thể khuyên Lưu Bang chiếm Thục lấy bình nguyên Thục sản vật phong phú cung cấp bảo đảm hậu cần lớn nhất, còn Lưu Bang lại có thể phong cho Tiêu Hà công thần lớn nhất của Tây Hán, một nhân tài như thế nếu mình có thể dùng, đợi đến lúc ngồi vững cái ghế giang sơn, lại thêm quân Đại Tần hùng mạnh được trang bị thuốc nổ, chắc chắn là thế giới khó có được địch thủ.

Nghĩ đến đây, bất giác lại nghĩ đến đoàn quân La Mã hùng mạnh, không biết nếu so sánh với đội quân Đại Tần của mình, rốt cuộc bên nào hơn, nghĩ đến việc thiết kỵ của Thành Cát Tư Hãn đập bằng đại lục Âu Á mấy trăm năm sau, thiết kỵ Mông Cổ vẫn là cảnh trong ác mộng của người châu Âu, trong lòng cảm khái vô hạn.

Đang lúc suy nghĩ, thì nghe thấy Hàn Hoán bẩm: "Bệ hạ, phương sĩ Hồ Phù đang đợi trong tầm cung, bệ hạ có cho gọi không ạ?"

Trương Cường hơi ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: "Hồ Phù sao đã nhanh chóng đến gặp trăm thế, thuốc nổ của ông ta chuẩn bị đến đâu rồi?"

Hàn Hoán cười, đáp: "Nô tài không rõ, chỉ thấy Hồ phương sĩ khuôn mặt hoan hỉ, dường như có tin tốt, cái thứ thuốc nổ mà bệ hạ nói, nói không chừng đã tìm thấy rồi"

Trương Cường bất giác thấy buồn cười: "Thuốc nổ là do chế tạo mà có, sao mà tìm thấy được"

Hàn Hoán nhìn thấy vẻ mặt ung dung khoan khoái của Trương Cường, bất giác to gan gật đầu cười: "Có cây thuốc nào mà không lớn lên từ đất chứ?"

Trương Cường cười lớn: "Không sai, không sai, thuốc nổ này quả là mọc lên từ đất, ha ha ha"

Đến thì đằng xa đã nhìn thấy Hồ Phù toàn thân mặc đồ trắng đang đứng trước điện, nhìn thấy kiệu của hoàng đế, bèn quỳ rạp xuống hành lễ.

Trương Cường vừa đi vào điện vừa gật đầu: "Hồ Phù, hôm nay đến gặp trăm, thuốc nổ đã có tiến triển gì chưa?"

Nói xong, mới phát hiện, khuôn mặt Hồ Phù vẫn vô cùng vàng vọt, râu và tóc mai vẫn còn lưu tích vàng vọt, hình như là do thử nghiệm thuốc nổ

để lại, tuy nhiên nhìn toàn thân ông ta không bị thương gì, mới tạm yên tâm chút.

Nhìn Hồ Phù đang quỳ dưới đất, Trương Cường miễn cưỡng kiềm nén nỗi lo lắng trong lòng, nói: "Người đến gặp trăm sớm thế, không lẽ việc chuẩn bị thuốc nổ đã sắp xong rồi sao?"

Hồ Phù cẩn trọng đi theo sau Trương Cường, vào trong điện, lại quỳ xuống, mồm mấp má, cẩn trọng thưa: "Bệ hạ, thảo dân theo những phương pháp mà bệ hạ nghiên cứu đã nghiên cứu chế tạo ra được ít thuốc nổ, không biết có phải là thứ mà bệ hạ nói đến không, nhưng cũng tương đối nguy hiểm, em trai thảo dân vì thuốc nổ mà bị mất một cánh tay trái, nếu bệ hạ muốn đích thân chế tạo, chỉ e thảo dân không gánh nổi trách nhiệm."

Trương Cường đương nhiên hiểu rõ nguy cơ do thuốc nổ mang lại, nên nhẹ gật đầu: "Hèn chi người lại cẩn thận thế, vết thương của tiểu đệ nhà người đã đỡ chưa? Trăm thưởng cho người 20 lạng vàng, hãy dùng để chữa vết thương cho tiểu đệ người"

Hồ Phù nghe thấy thế vui mừng như điên quỳ xuống đất, run rẩy: "Thảo dân tạ ơn long ân bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế"

Trương Cường xua tay, gật đầu: "Thuốc nổ của người đâu, đưa trăm xem"

Hồ Phù nghe thế vội vã bò dậy, rút một túi vải từ trong ngực đưa ra, kính cẩn dâng lên trước mặt Trương Cường. Trương Cường nhận túi vải, mở ra xem, quả nhiên là thuốc nổ đen của hậu thế, mặc dù thô sơ hơn nhiều, nhưng vẫn là thuốc nổ. Đối với Trương Cường mà nói dường như lại nghĩ thấy mùi vị thời đại, nhất thời vui mừng như điên, gần như muốn nhảy múa loạn lên.

Hồ Phù đứng bên cạnh biết rõ sự lợi hại của thuốc nổ, nhìn thấy Trương Cường cứ nắm rịt trong tay, nhất thời sợ đến mức mặt mày biến sắc, nói: "Bệ hạ, bệ hạ, cẩn thận, cái thứ này nguy hiểm lắm ạ"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 33

Chế Tạo Bom

Trương Cường nhìn thấy cái bột mịn thuốc nổ, cười lớn nói: "Hồ Phù người làm rất tốt, trăm sẽ trọng thưởng cho người"

Hồ Phù nghe thấy sắc mặt xanh xám nhìn chăm chăm vào gói thuốc nổ trong tay Trương Cường, run rẩy nói: "Bệ hạ xin hãy bỏ thứ đó lên trên ki án, thảo dân xin được bầm tấu"

Trương Cường nhìn thấy hân sự đến thất kinh, đành phải mỉm cười, bỏ thuốc nổ nhẹ nhàng lên trường kỉ rồi gật đầu: "Sao? Còn có trường hợp khác hay sao? Trăm muốn thưởng cho người tước vị quân công cấp mười cũng đủ cho người cả đời dùng không hết"

Hồ Phù không nghĩ Trương Cường lại trọng thưởng hậu hĩnh cho mình như thế, phải biết rằng tước vị quân công cấp mười cũng tương đương với cấp quý tộc bậc trung, binh sĩ bình thường muốn thăng tiến lên vị trí này không bỏ một đời ngoài sa trường thì không đời nào có được, lại còn phải bỏ ra cái giá biết bao sinh mạng và máu tươi. Hồ Phù bị tin này làm cho ngạc nhiên đến mức quỳ đơ ra, dường như quên mất tất cả mọi thứ trước mắt.

Hàn Hoán đứng bên cạnh thấy thế, vội tiến lên trước nhắc: "Hồ đại nhân, Hồ đại nhân, mau tạ ân hoàng thượng đi"

Hồ Phù nghe thấy mới giật tỉnh, toàn thân run lên một tiếng, nước mắt nói: "Hồ Phù tạ ơn thánh ân bệ hạ"

Trương Cường lặng lẽ cảm thán một câu, kì thực nếu như thuốc nổ có thể phát huy tác dụng trong chiến tranh, chỉ e phải phong cho Hồ Phù là

quân hầu mới đáng, chỉ có điều thân phận Hồ Phù thấp hèn, hơn nữa người ở thời đại này lại không biết hết ý nghĩa của thuốc nổ, nếu phong cho Hồ Phù quá cao cũng khó coi, hơn nữa phong cho hần quá cao, cũng sợ hần nảy sinh ý đồ gì đó, vị trí trung đẳng này có thể không khiến cho quý tộc khác phản đối, có thể khiến cho Hồ Phù yên tâm tiếp tục giúp mình chế tạo nhiều thuốc nổ hơn nữa, để sản xuất và ứng dụng với quy mô lớn hơn nữa trong tương lai.

Nghĩ đến đây, bất giác gật đầu: "Tổng cộng người đã chế tạo được bao nhiêu thuốc nổ?"

Hồ Phù sắc mặt khó coi nhìn khuôn mặt đang hăm hở của Trương Cường, cẩn trọng nói: "Bệ hạ, đá tiêu (diêm tiêu) quả thực rất ít, số thuốc nổ này là tất cả những gì vi thần chế tạo được, nếu bệ hạ muốn sản xuất với số lượng lớn thì phải cho khai thác đá tiêu với quy mô lớn"

Trương Cường nghe thấy Hồ Phù nói số thuốc nổ chỉ có chút chút này, cũng có chút thất vọng, nhưng mà khai thác đá với quy mô lớn, đối với bản thân hoàng đế mà nói, cũng không phải là chuyện quá khó.

Nhìn thấy bột thuốc nổ vừa chế tạo trên trường kỉ, Trương Cường nhẹ gật đầu: "Hồ Phù, nếu người cho người toàn lực sản xuất, trong thời gian ngắn nhất có thể sản xuất được bao nhiêu?"

Hồ Phù không biết Trương Cường rốt cuộc muốn dùng thuốc nổ để làm gì, kinh ngạc và nghi ngờ nói: "Nếu có nhiều tiền và nhân lực, vi thần có thể chế tạo được 20 kg thuốc nổ trong 3 tháng, tuy nhiên, không biết bệ hạ định sử dụng như thế nào, nếu muốn chế tạo thành đơn thuốc, chỉ e không thể sản xuất kiểu này được"

Trương Cường nghe thấy, nghĩ đến pháo đốt của hậu thế, cải tiến lại có thể chế tạo được bom để dùng rồi, mặc dù uy lực của thuốc nổ vừa chế tạo khó mà so sánh với thuốc nổ hậu thế, nhưng với tình hình hiện tại chỉ có thế thôi.

Người của thời đại này, kiến thức và sự vận dụng đối với thuốc nổ tương đối ít, nếu muốn họ một lúc có thể nghiên cứu chế tạo ra bom cũng hơi khó khăn, hay là cứ chế tạo ra pháo đốt trước, sau khi bọn họ thành thục quá trình sản xuất xong, thì sẽ bắt đầu thử nghiệm sản xuất bom.

Nghĩ đến đây, bèn nói với Hồ Phù: "Người thử xem, hãy dùng loại giấy mới trăm vừa chế tạo ra để chế tạo ống dẫn dầu, sau đó bịt kín thuốc nổ vào trong, rồi dùng lửa đốt, nếu có thể cho nổ thành công, thì tức là đã thành công rồi, người đưa đến cho trăm, trăm có việc cần dùng."

Hồ Phù nghe thấy thế, sắc mặt biến đổi, trăm ngâm một lát mới cần trọng thưa: "Hồ Phù rõ, có giấy mới và phương pháp chế tạo của bộ hạ, chế tạo ngòi nổ chắc không cần bao lâu, tóm lại chỉ cần bịt kín thuốc nổ này, cũng không phải là chuyện gì khó."

Trương Cường ngạc nhiên và vui mừng, rốt cuộc thuốc nổ một ngày có thể sử dụng, có thể một ngày đưa đại quân Tần tiến lên khoa học thời đại, nghĩ thế, không kìm được sự lo lắng trong lòng, nhíu mày nói: "Trăm lệnh cho khanh trong 7 ngày phải chế tạo xong, sau 7 ngày hãy thử cả thùng giấy. Trong lòng thùng cho ít đinh sắt, dây thép gai, xem uy lực sau nổ như thế nào, cái thứ mới chế tạo mà có thêm đinh sắt và dây thép gai, người nhanh chóng nội trong một tháng chế tạo ra, nếu làm được, trăm sẽ phong thưởng."

Hồ Phù nghe thấy, toàn thân rung động, run rẩy nói: "Bộ hạ, thời gian một tháng ngắn quá, xin hãy kéo dài cho thần mấy tháng, thuốc nổ này quả thực chế tạo không dễ, xin bộ hạ hãy cân nhắc"

Trương Cường nghe xong, cũng bình tĩnh lại, ý thức được thuốc nổ không dễ chế tạo, rất nhiều việc không thể nhất thời nóng vội, bản thân đang nắm giữ mấy triệu đại quân Tần, chỉ cần nắm được nội chính, thì không phải sợ Hạng Vũ Lưu Bang, chỉ nội thế lực quân Tần bây giờ đã không có địch thủ, huống hồ lại có cả bom nguyên thủy, có thể đập bằng thiên hạ được rồi, ha ha ha ha...

Nghĩ đến đây, sóng lòng cuộn cuộn, không cách nào kiềm chế được hưng phấn trong lòng.

Nhìn thấy bộ dạng khác thường của Trương Cường, mấy tên nội giám vẻ run sợ, ai nấy đều thất sắc nhìn Hàn Hoán, Hàn Hoán lúc này mặc dù cũng sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, nhưng vì là hoạn quan gần gũi nhất bên cạnh Trương Cường, nên lá gan cũng to hơn chút.

Cần trọng nhìn hoàng đế, Hàn Hoán căng thẳng thưa: "Bệ hạ, bệ hạ, người không sao chứ ạ"

Hồ Phù lúc này bị tiếng cười như điên dại của Trương Cường làm cho run rẩy, cho rằng hoàng đế đang tức giận, nên càng run lấy bấy quỳ trên đất, liên tục dập đầu.

Nhìn thấy phản ứng của đám người trong cung, Trương Cường mới miễn cưỡng khống chế sự đắc ý vui sướng trong lòng, miễn cưỡng xua tay với Hồ Phù: "Hồ ái khanh mau bình thân, trăm không có ý trách mắng người, mau mau bình thân"

Hồ Phù nghe thế liền lấy tay lau mồ hôi lạnh, lấy bấy đứng dậy, cần trọng thưa: "Bệ hạ, cái thứ này vô cùng nguy hiểm, bệ hạ, xin bệ hạ thư thư vài ngày, vi thần sẽ tuyển mộ thợ"

Trương Cường nghe thấy thế gật đầu: "Cũng được, vậy sẽ hạn cho khanh hai tháng để chế tạo cho trăm, nếu làm tốt trăm sẽ trọng thưởng"

Sự lợi hại của thứ thuốc nổ này, mấy ngày nay, Hồ Phù đã vô cùng thấm thía, vì thế nghe thấy hoàng đế ra lệnh cho hắn trong 2 tháng phải chế tạo được bom, thứ thuốc nổ này đã đáng sợ đến thế, thì cái bom kia còn làm người ta kinh hãi hơn nhiều.

Nghĩ đến đây lại nghĩ mặc dù nguy hiểm nhưng lại được hoàng đế tấn phong, cũng không phải là chuyện không tốt, chỉ là độ khó của việc này quá lớn, tất cả đều chỉ có thể gắng hết sức.

Nghĩ đến đây đang định tạ ân, thì thấy Trương Cường quay sang tên nội giám lấy một tập giấy mới, rồi lấy ít thuốc nổ, cần trọng gói lại, sau đó lệnh cho người thả xuống đất, dặn dò bọn tiểu giám xung quanh: "Mang lửa đến đây, các người lùi xa ra, trăm muốn thử uy lực của thứ thuốc nổ này"

Nói xong, bèn xắn tay áo, vội vã cầm túi thuốc nổ đi lên quảng trường trước điện, khi lửa được mang đến, bèn lấy cây nến, đang định đốt, thì nghe thấy tiếng Hồ Phù run rẩy: "Bệ hạ không được, hãy để vi thần"

Trương Cường lạnh lùng nhìn hắn nói: "Người lui ra đằng sau, trăm muốn đích thân thử chất lượng loại thuốc nổ này"

Nói xong liền giơ cao ngọn nến lên châm lửa, rồi đi lùi ra sau.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ “bùm”, trong màn khói đen mù mịt, không khí đầy mùi thuốc nổ, đám đông trên quảng trường trừ Trương Cường và Hồ Phù đều sợ đến mức đờ người ra.

Một số cấm vệ đứng ngoài cung vì không được dặn dò nên chạy xông vào cung để hộ giá.

Nhìn thấy thứ thuốc nổ này còn kém xa so với hi vọng của mình, hoàng đế có vẻ thất vọng, lại nghĩ việc chế tạo bom không biết có thành hay không, mặc dù bản thân có chút kiến thức, nhưng cứ đợi đến khi chín muồi nói cũng không muộn.

Nghĩ đến đây bèn quay sang Hồ Phù nói: "Người hãy đi trước đi, hãy chuẩn bị kĩ lưỡng, vừa rồi người cũng xem rồi đấy, chính là ý đó, tuy nhiên hãy gói gói giấy thành thùng giấy là được"

Nghe xong, Hồ Phù có chút tư lự, cẩn trọng nói: "Thùng giấy e không dễ dàng gì chế tạo, nếu có túi vải thì dễ hơn nhiều"

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu: "Người có thể chế tạo ra là được, tất cả nguyên liệu, người xem mà làm, nếu không làm được lại đến tìm trẫm"

Nói xong, đi vào trong điện, rồi dặn dò Hàn Hoán: "Chuyện hôm nay không được tùy ý tiết lộ, tránh gây cho triều thần sợ hãi hoang mang"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34

Quyết Chiến Dã Lang

Trong gió đông lạnh lẽo, Mông Điềm dẫn hai vạn tinh binh mật phục ở Dã Lang Giản, im lặng đợi Vương Bôn đến. Gió đông nửa đêm lại càng thổi mạnh, cái rét càng tê tái, hai vạn quân Tần lặng lẽ mật phục hai bên khe núi hiểm yếu, dù tiếng gió thổi ghê người, vẫn đứng sừng sững bất động, chỉ có bóng con báo vì săn mồi trong đêm đen mà đã sớm quên mất môi trường xung quanh. Trong đêm đen, ngoài tiếng hí của một hai chiến mã, khe núi hoàn toàn yên tĩnh, sát khí vô hình bao phủ khắp sơn lâm.

Mông Điềm đứng nơi cao nhất của khe núi, lạnh lùng ngó trôn trôn khe núi đen đặc, lá cờ chiến màu đen sau lưng ông như tan vào đêm đen, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi cờ bay phấp phật. Nhìn đêm đen, Mông Điềm hít sâu một hơi khí lạnh, nắm chắc dây cương trong tay, con chiến mã bất an hí lên. Tiếng bước chân trầm trầm vọng từ núi xuống, hướng mắt lên nhìn, một tên lính hóa trang thành người miền núi, đầm đìa mồ hôi bước nhanh đến trước mặt Mông Điềm, nói lớn: "Tướng quân, đã phát hiện hơn 1 vạn 3 nghìn quân Thục đang nhằm hướng Dã Lang Giản tiến đến"

Mông Điềm nghe thấy, trm một tiếng, gật đầu, nói với tên lính thân cận bên cạnh: "Lệnh cho tất cả quân, không có mệnh lệnh của bản tướng quân, không ai được tùy ý hành động"

Tên lính thân cận đáp một tiếng rồi quay lưng mất hút vào đêm đen hun hút gió, cái sát khí lạnh buốt xương vốn có nay dưới mệnh lệnh lạnh như băng của Mông Điềm, lại càng thêm lạnh lẽo.

Theo mệnh lệnh ban ra, hai vạn quân Tần trong khe núi hứng phần chờ đợi sự xuất hiện của thú săn.

Một trận gió lạnh buốt xương thổi qua, âm ỉ đưa đến tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng phì phò của chiến mã, mấy bó đuốc soi tỏ vẻ mặt kinh sợ bí bách trên khuôn mặt binh sĩ, cùng vào khe núi, cánh quân Thục bắt đầu đẩy nhanh tốc độ hướng vào sâu trong khe núi.

Mông Điềm lạnh lùng nhìn đoàn quân theo ý đồ dưới núi toàn tốc đi qua khu vực địa thế hiểm yếu, mặt phục tứ phía, Vương Bôn quả nhiên rất giàu kinh nghiệm, đã ý thức được khả năng bị mai phục trong núi, không khỏi lặng lẽ thở dài, Vương Bôn và ông vốn là huynh đệ thân thiết, nhưng không ngờ lại có một ngày giao đấu thế này.

Đương lúc suy nghĩ, dưới núi quân Thục trong ánh lửa le lói đã tiến đại bộ phận vào giữa núi, Mông Điềm thở sâu một hơi khí lạnh, phát lệnh bắn cung tên với cánh quân bắn cung đã đứng chờ rất lâu đằng sau.

Trong tiếng vút nhói tai, vô số cung tên xé toạc màn đêm đen, bắn thẳng vào đám quân lính đang điên cuồng toàn lực chạy trốn, trong cơn mưa cung tên, vô số quân Thục còn chưa kịp phản ứng bị bắn xuyên thân, hai vạn quân Thục tổn thất hơn nửa dưới cơn mưa tên.

Vương Bôn cười trên chiến mã, vội vàng chỉ huy binh sĩ nhanh chóng đi qua hẻm núi trốn nguy cơ bị giết, cận tướng Vương Uyên bên cạnh đột nhiên nghe thấy tiếng rít vun vút từ trong rừng phía sau vọng lại, biết tình hình không tốt, vội hét to lên: "Tướng quân cẩn thận"

Vương Bôn ngay lập tức cảnh giác cao độ, lúc này cũng đã nghe thấy tiếng vun vút, biết sự tình không tốt, không đợi Vương Uyên nhắc nhở đã sớm nghiêng người xuống ngựa, đánh mạnh vào đầu ngựa, con ngựa thuận thế nằm ngã xuống trên mặt đất lạnh lẽo, đồng thời hét lớn: "Mọi người ẩn nấp, đối phương có cung tên"

Lời ông vừa dứt, vô số cung tên từ trong đêm đen phi đến, một số quân Thục không kịp phản ứng trong cơn mưa tên lần lượt bỏ mạng, lại thêm địa hình hiểm yếu trong khe núi, tối đen một màu, quân Thục đại bại, lúc còn chưa kịp định thần, đã bỏ mạng mất một nửa.

Khi cơn mưa tên vừa rơi xuống, thì nghe thấy tiếng hét giết chói tai trong đêm tối vọng đến, vô số quân Tần dường như đáp từ trên trời xuống, xông vào quân Thục.

Vương Bôn sau khi nấp tránh được sự công kích của cung tên, vồ vào đầu ngựa, chuẩn bị xoay lưng lên ngựa, thì phát hiện chiến mã không biết tự lúc nào đã bị cung tên bắn xuyên cổ, đã tắt thở từ lâu. Con chiến mã đã sát cánh cùng Vương Bôn gần 10 năm, nhiều lần cùng Vương Bôn vào sinh ra tử, lập được bao nhiêu chiến công hiển hách, lần này không ngờ lại chết nơi đây, thật khiến cho Vương Bôn vô cùng đau đớn.

Chỉ là lúc này không phải là lúc để cho ông nghĩ được điều gì khác, vô số quân Tần đang giương cao khiên, tay lăm lăm kiếm dài, điên cuồng lao ra từ trong rừng sâu đêm tối, quân Thục vừa bị cung tên tấn công còn chưa kịp định thần, còn chưa kịp tổ chức lại thế trận, liền bị quân Tần đánh cho tối tăm mặt mũi.

Đâu đâu cũng nghe thấy tiếng thét bi ai, vật lộn chống lại, tiếng đao kiếm va vào nhau, tiếng hí hét của chiến mã, trong ánh lửa hỗn tạp nhức mắt, mùi máu tanh lợm trong gió đông hun hút thổi bao trùm cả hẻm núi. Vương Bôn đang chỉ huy đám quân còn lại tổ chức lại trận thế phòng ngự, thì một cánh quân nghìn người từ bốn xung quanh xông lên, Vương Bôn hét một tiếng, vung kiếm, bổ vào bất kì tên quân Tần nào nhào đến.

Bên cạnh ông, cận tướng Vương Uyên cũng đã vung kiếm dài, nhắm xuống quân Tần đang xông đến, trong lúc hai người đang chuẩn bị ra sức, thì nghe thấy một âm thanh lạnh lùng từ trong đêm tối vọng lại: "Vương Bôn, không lẽ ông thật sự có thể ra tay với bộ hạ đã cùng ông sát cánh ngày xưa hay sao?"

Vương Bôn nghe thấy, người rung lên, buông lỏng cánh tay trái đang nắm bảo kiếm, thanh kiếm dài thiếu chút nữa là rời tay, hét lớn: "Ai?"

Ánh lửa bùng lên, thì thấy dưới ánh sáng của mười mấy bó đuốc, một bóng dáng quen thuộc trong ánh lửa hiện lên, chậm chậm tiến ra từ trong rừng sâu, dưới sự yểm trợ của màn đêm, như tử thần băng giá từ trời xuống.

Vương Bôn rùng mình, không ngờ Mông Diễm lại đích thân đến Dã Lang Giải bố trí mật phục, nhất cử nhất động của ông ta đều bị đối phương nắm rõ như lòng bàn tay, lần này mình chắc chắn là thua triệt để.

Vương Bôn nhìn sững vào Mông Diễm đang cười trên lưng ngựa, rồi miễn cưỡng nói: "Mông tướng quân thoát khỏi lao ngục, Vương Bôn xin chúc mừng"

Trong ánh lửa Mông Diễm khẽ chớp mắt, giọng nói không hề thay đổi gật đầu nói: "Vương Bôn tướng quân, Mông Diễm thân nhận long ân bệ hạ, không thể không làm theo ý chỉ, Mông Diễm là lính, chỉ biết lĩnh lệnh mà chiến, những chuyện khác, hi vọng tướng quân hiểu cho"

Vương Bôn quét mắt nhìn, xung quanh càng lúc càng thấy ít quân Thực mà xuất hiện càng ngày càng nhiều quân Tần không sao đếm được, trong lòng vô cùng bi thương, nghĩ đến những chiến công lẫm liệt, trăm trận trăm thắng. Đến hôm nay lại rơi vào tình trạng cầm tù thế này, lại còn liên lụy gia đình dòng tộc, không khỏi xót xa. Nhìn thấy con chiến mã đã cùng vào sinh ra tử với mình bao nhiêu lần, mà đến chết vẫn còn trân trân nhìn mình, ông không khỏi đau đớn, ngẩng trời hét lớn một tiếng, vung thanh kiếm dài định tự kết liễu.

Đúng lúc đó, thì nghe thấy tiếng “choang” giòn vang lên, một mũi tên đã cắm thẳng vào thanh kiếm dài của Vương Bôn, khiến cho eo bàn tay rung đến tê dại, cả nửa vai phải không có chút cảm giác nào.

Đương lúc trong lòng sợ hãi, thì nghe thấy Mông Diễm hét: "Vương Bôn, bản tướng quân lĩnh thánh chỉ của Tần hoàng đế phải bắt sống ông về Hàm Dương, ông không cần phải thế"

Vương Bôn cười lạnh một tiếng, gằn giọng nói: "Vương Bôn ta thà rằng chết nơi sa trường, cũng tuyệt đối không về Hàm Dương chịu nhục, Mông Diễm người vong ân phụ nghĩa, không còn nhớ tình ngày còn Phù Tô công tử, Vương Bôn ta không còn gì để nói, chỉ hi vọng sau khi Vương Bôn ta chết, người có thể đêm đêm mộng đẹp"

Mông Diễm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy bi ai của Vương Bôn, than một tiếng: "Vương hiền huynh, huynh đệ ta từ nhỏ đã là bạn tốt, chỉ không ngờ đến hôm nay lại giao đấu, tuy nhiên, Mông Diễm không hề

vong ân phụ nghĩa, hoàng thượng vẫn là một minh quân khó thấy trong thiên hạ, không hề thua kém tiên hoàng ngày nào, lần này Mông Điềm vào Thục hoàng thượng biết được tướng quân là con trai của Vũ thành hầu, đã vô cùng kinh ngạc, đồng thời dặn dò phải đối xử tử tế với dòng họ Vương Thị, và nói ‘Vương Thị chiến công trác tuyệt, nay dù phạm lỗi nhỏ, nhưng không bì được với công lao’. Vương hiền huynh, Mông Điềm có thể dùng cái đầu trên mình để bảo đảm, hoàng đế tuyệt đối không thể vì thế mà mưu sát hiền huynh, hoàng đế hôm nay, cầu tài, mở rộng cửa tự tiến, khiến nhân tài thiên hạ đều tụ hội tại Hàm Dương, một minh chủ như thế, đúng là minh quân mà huynh đệ ta có thể dựa vào, tương lai nói không chừng mỗi khắc đều ôm hoài bão lớn lao"

Những lời này của Mông Điềm, làm Vương Bôn hơi sững lại, thậm chí khi nghe nói Trương Cường không vì chuyện này mà liên lụy thân tộc của mình còn lưu lại Hàm Dương, trong lòng ngạc nhiên xúc động đến mức không từ ngữ nào diễn tả được. Hồi lâu mới thở dài, quỳ phịch xuống nền đất trơn trượt, nói: "Không ngờ hoàng thượng lại không gây liên lụy cho họ hàng dòng tộc, chỉ riêng điểm này, khiến Vương Bôn cũng cam tâm chịu phạt"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35

Luận Chính Trong Tuyết

Thời tiết âm u, những đám mây đen dày che phủ bầu trời, ánh mặt trời bị cản lại, không nhìn thấy ánh mặt trời đâu, khiến cho thành cổ Hàm Dương ban ngày bị bao phủ trong màn mây dày. Những bông hoa tuyết rơi từ trên trời xuống, bay lả tả, phủ một lớp trắng dày trên mặt đất.

Nhìn thấy ngoài điện tuyết bay lả tả, Trương Cường nắn nắn hai chân đã ngồi cho tê cứng đờ, viết nét cuối cùng trên bản tấu, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bỏ bút xuống, đưa cho Hàn Hoán đang hầu hạ bên cạnh, gật đầu nói: "Đợi lát nữa thừa tướng đến gặp, người lệnh cho ông ta vào thăm điện kiến giá, trầm nghỉ ngơi chút đã, ai"

Nói xong, liền đứng dậy vươn vai, cử động cơ thể đã cứng đờ, bước nhanh ra trước cửa điện, nhìn tuyết đang rơi mạnh trước mặt, chỉ thấy những bông hoa tuyết trắng tinh đang tung bay rơi xuống, rơi đầy mọi góc trên nền đất, không có chút gió nào, hoa tuyết trong ánh nắng đang từ từ nhạt dần, nhẹ nhàng xoay xoay, dường như tiên tử đang bay bay.

Ngẩng nhìn tuyết đang lả tả rơi xuống, Trương Cường trong lòng thấy lay động, không kiềm chế được than lên một tiếng: "Phong quang Bắc Quốc, vạn lí băng phủ, vạn lí tuyết rơi, nhìn trường thành trong ngoài duy dư mang mang, đại hà trên dưới đồn thát thao thao"

Đang lúc thỏa tình, thì nghe thấy tiếng vỗ tay giòn giã vọng lại, Trương Cường đang định đọc tiếp "Tần hoàng hán vũ đường tông tông tổ" bèn ngừng lại.

Quay đầu nhìn lại phát hiện thừa tướng Phùng Khứ Tật đang được một tên nội giám che ô lớn, đang bước vội đến bên hoàng đế, vừa đi vừa không ngừng than: "Bệ hạ, hay cho câu “vạn lí băng phủ, vạn lý tuyết bay”. Lão thần đúng là lần đầu tiên nghe được câu thơ tuyệt mỹ thế này, bệ hạ quả thật là nhân tài ẩn dật, người tài hoa như thế, lão thần chưa từng nghe thấy bao giờ"

Trương Cường lúc này mới hồi phục lại sự trầm định, khẽ cười gật đầu: "Chút tài mọn này, tự thưởng là được rồi, chẳng có gì cả, có nhân tài trị quốc như thừa tướng đây, mới là nhân tài tạo phúc cho thiên hạ, hai bên có sự khác biệt rõ ràng"

Phùng Khứ Tật vừa đến điện Triệu Đức đã nhìn thấy từ xa Trương Cường đang đứng một mình trước cửa lớn điện nhìn trời, đang định gặp người hành lễ, thì bị câu thơ của Trương Cường làm xúc động, cảm hứng chợt đến, nghe thấy sự giải thích đơn giản của Trương Cường, trong lòng vạn phần khâm phục.

Nhất thời không cầm lòng được bèn gật đầu than: "Đại Tần có bệ hạ một quân chủ như thế này quả thật là ý của ông trời, thần Phùng Khứ Tật có thể theo hầu hạ hai vị minh chủ thế này quả thực là đại vinh hạnh trọn đời của thần"

Trương Cường cười, kéo tay Phùng Khứ Tật, vừa đi vào điện vừa gật đầu cười: "Thừa tướng khoa trương như thế, không lẽ không sợ trẫm đặc ý lại biến thành một hôn quân hay sao?"

Phùng Khứ Tật nhìn nụ cười sáng khoái của Trương Cường, cười gượng lắc đầu: "Bệ hạ nếu nói thế, thì có thể thấy ưu điểm khiêm tốn và anh minh nơi bệ hạ, khiến người ta cảm thấy rất khâm phục"

Nói đến đây bỗng nhiên phát hiện tay mình đã bị bàn tay nóng ấm của hoàng đế nắm chặt, trong lòng rất ngạc nhiên lúc này mới nghĩ ra, mình còn chưa hành lễ, nên người run lên, vội thu tay lại, lùi lại đằng sau quỳ xuống, bất an thưa: "Lão thần nhất thời hồ đồ, quên mất hành lễ, suýt nữa đã phạm tội lớn"

Trương Cường nghe thế, cười gượng một tiếng, rồi đỡ ông ta dậy, gật đầu: "Thừa tướng tuổi đã cao, trẫm đã sớm miễn cho người không cần phải

hành lễ với trẫm, thừa tướng không cần phải tự trách mình, mau mau ngồi xuống"

Nói xong, bèn quay lưng ngồi xuống ngai vàng, lúc đó mới quay sang dặn dò với Hàn Hoán đang hầu bên cạnh: "Hãy mang trà nóng lên đây, thừa tướng tuổi đã cao, bên ngoài gió tuyết rét mướt, phải làm ấm cơ thể"

Phùng Khứ Tật trong lòng xúc động, run rẩy, nói với hoàng đế: "Tâm ý của bệ hạ, thật khiến lão thần suốt đời không quên"

Trương Cường nghe thấy thế cười nhẹ, cái cao chiêu thu phục lòng người, bản thân e là còn thành thực hơn bất cứ quân vương thời đại nào, vì góc độ bản thân đã đối đãi với những lão thần này và tầm nhìn tuyệt đối không giống với bất kì quân chủ nào của thời đại này.

Nghĩ đến đây, bất giác gật đầu: "Thừa tướng có chuyện gì gấp gáp, mà phải bất chấp tuyết lớn đến đây"

Phùng Khứ Tật nghe thấy liền cẩn trọng rút ra một bản tấu trong ngực ra, trình trọng hai tay dâng lên Trương Cường nói: "Bệ hạ, đây là danh sách 300 thứ dân mà lần trước bệ hạ đã gặp qua, mời bệ hạ xem qua, xem có thỏa đáng hay không"

Trương Cường cẩn thận xem tên và chú thích nghề nghiệp của những người trong danh sách, phát hiện phần nhiều là quan viên địa phương cấp dưới, gật đầu nói: "Những quan viên này tốt nhất là không nhận chức ở địa phương, hoặc là sau khi thăng lên cấp, mới hồi hương nhận chức, thế này ngăn chặn triệt để chút hiện tượng áp bức dân quê vì mưu lợi bản thân, đương nhiên, bản thân cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn được chuyện này, nhưng trước mắt chỉ có thể làm thế này"

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế, hít sâu một hơi nói: "Biện pháp của bệ hạ quả nhiên là có lý, lão thần nhất định làm theo ý chỉ hoàng thượng"

Nói đến đây, mới nhíu mày tiếp: "Chiến báo của Mông tướng quân còn chưa về, chắc là thời tiết khắc nghiệt, đường khó đi, mới chậm trễ như thế, lão thần đã sai người lên trước thăm dò tin tức, chắc không bao lâu sẽ có tin tức về. Công lao diệt tặc của Chương Hàm, lão thần thấy chuyện phong thưởng vẫn là bệ hạ đích thân ban thì hơn"

Trương Cường nghĩ một lát gật đầu: "Vây tạm thời phong cho hấn làm tướng quân, đợi lập thêm chiến công, thì sẽ phong thưởng hậu hơn"

Nói xong, đánh mắt nhìn Phùng Khứ Tật chậm rãi nói: "Chuyện Tiêu Hà mấy hôm trước, rốt cuộc là thế nào?"

Phùng Khứ Tật vội vàng thưa: "Con người Tiêu Hà có tài, mặc dù chỉ là một quan huyện nhỏ, lão thần có nghe nói, nên mới tận tâm tiến cử, con người này sau khi phụ giúp chuyện triều chính, trong mấy ngày ngắn ngủi đã xử lý chuyện thuế má gọn ghẽ, bản đồ Sơn Xuyên các vùng đã chỉnh lý thành sổ sách, quả là một triều thần có tài"

Trương Cường nghe thấy gật đầu nói: "Thừa tướng đã yêu mến tài cán như thế, trăm ngày mai sẽ đi gặp ông ta, xem ông ta rốt cuộc là có thái độ thế nào?"

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế có chút ngạc nhiên: "Thái độ? Hoàng thượng nói vậy là có ý gì? Tiêu Hà quả thực có tài, nếu hoàng thượng có thể tin dùng, sau này chắc chắn là một vị hiền tướng của Đại Tần ta, lão thần cũng yên tâm đi gặp cửu huyền tiên đế"

Trương Cường nghe xong, trong lòng hiểu rõ thâm tình giữa Lưu Bang và Tiêu Hà, có chút lo lắng, rốt cuộc có thể lưu vị vạn cổ minh thần này lại bên mình hay không, bất giác đứng dậy nhìn ra khoảng không trước điện đầy tuyết, rồi mới nói nhỏ với Phùng Khứ Tật: "Hãy nỗ lực hết sức vậy, cái tài của Tiêu Hà trăm biết, chỉ là... haiz"

Phùng Khứ Tật có chút không hiểu ý tứ trong câu nói này của hoàng đế, do dự gật đầu: "Nếu đã thế, lão thần xin cáo lui, bệ hạ xin hãy bảo trọng long thể, kịp thời mặc thêm áo ấm"

Trương Cường gật đầu, miễn cưỡng cười: "Trăm còn trẻ, chỉ cần lưu tâm chút sẽ không có vấn đề gì, thừa tướng hãy nhớ bảo trọng"

Phùng Khứ Tật nghe xong không biết nói gì, chỉ biết trình trọng quỳ xuống hành lễ, sau đó mới kính cẩn lui ra ngoài.

Nhìn thấy bóng Phùng Khứ Tật dần khuất, Trương Cường mới thầm thở dài, nghĩ đến Tiêu Hà nếu như không thể hữu dụng cho hoàng đế, biện pháp duy nhất chính là, nhằm cơ hội khi ông ta còn nhận chức ở Hàm Dương, sẽ ra tay, để tránh ngày sau sẽ thành đại họa. Chuyện cần ra tay,

tuyệt đối không được nường nhẹ, thậm chí với nhân tài hiếm có như thế này, chỉ có thể làm thế này.

Nghĩ đến đây, tâm trạng bỗng nhiên u uất kì lạ, Mông Điềm vào Thục đã gần nửa năm, tính thời gian, chắc cũng sắp về rồi, Hạng Vũ ở đất Sở sau khi công mấy đại thành của nước Sở ngày xưa, đã đề cử một tên hậu duệ của vua Sở, xưng làm Sở vương, rõ ràng là muốn tranh thiên hạ với hoàng đế, bản thân Lưu Bang còn chưa có tin tức gì, chắc là thực lực không đủ, còn chưa đủ mạnh. Đúng lúc quân Tần hầu hết đã lui về trong nước, quân Tần chinh phạt ở phía Nam đã chuyển về Bắc hết, mấy chục vạn đại quân Đại Tần còn chưa chịu một tổn thất nào, cũng coi như là nền tảng không tệ trong tương lai, có một danh tướng chiến quốc như Mông Điềm, e là thiên hạ cũng khó tìm được đối thủ, Hung Nô ở phía bắc, sau khi bình định được nội loạn trước mắt, sẽ trở thành cường địch quan trọng nhất của hoàng đế.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36

Lương Thần Tiêu Hà

Sau một đêm tuyết lớn, không khí sáng sớm trở nên vô cùng lạnh lẽo, thời tiết sau tuyết ngập tràn gió, gió bắc thổi rất hết cả mặt, đâu đâu cũng thấy một màu trắng lạnh lẽo, nổi trời với đất lại một dải.

Trong điện Chiêu Đức tại Cung Hàm Dương, mấy góc trong điện bày mấy bồn hoa hồng, khiến cho căn phòng có thêm chút sức sống. Mấy bồn hoa này là mấy bồn hoa hồng được Trương Cường chuyển vào phòng từ mùa hè, loại thực vật này với nhiệt độ trong phòng đã khiến cho hoa quên đi cái lạnh khắc nghiệt trong mùa đông, mấy nụ hồng đang ngậm chờ nở, dường như cũng không ngại đón cái lạnh khắc nghiệt của gió tuyết.

Trương Cường đang ngồi trước trường kỉ đọc bản tấu, trong đại điện im ắng, mấy tên nô tài kính cẩn đứng chờ hầu trong góc đại điện, Hàn Hoán đứng sau ngai vàng của Trương Cường, cẩn trọng chỉnh lý lại đồng bản tấu mà Trương Cường vừa phê xong.

Lúc này, tiếng bước chân từ ngoài điện vọng vào, một tên nội giám nhẹ nhàng chạy vào trong điện, nhỏ giọng bẩm: "Bệ hạ, Tiêu Hà đang ở bên ngoài điện chờ diện kiến"

Trương Cường nghe xong, viết cẩn thận lên một bản tấu về dẹp loạn trên đất Thục: "Sau khi bình định phản loạn xong, sẽ định đoạt, khanh hãy cứ quan tâm nhiều hơn đến nỗi khổ của nhân gian" vừa gật đầu, nói: "Hãy mời ông ta vào đây"

Tiêu Hà vì hôm qua nhận được lệnh hoàng đế triệu gọi hôm nay lên châu, trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng không dám kháng chỉ, đành miễn

cường đến ngoài điện chờ đợi. Lúc này nhìn thấy Trương Cường cần mẫn như thế, trong lòng thấy xúc động, lại thêm ấn tượng trong cuộc họp triều lần trước, cách nhìn với vị hôn quân Trương Cường đã thay đổi không ít, thấy trước mặt sáng sủa hơn chút ít.

Nghe thấy lệnh gọi, liền chỉnh sửa lại áo quần, rồi bước vào trong điện, nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ: "Bệ hạ vạn tuế"

Trương Cường nhẹ bỏ bút trong tay xuống, cười gượng nhìn chữ mình viết như leo trèo, ồ, thời đại này đều dùng bút lông, bản thân không biết dùng, đúng lúc Triệu Cao nắm triều chính, hoàng đế không cần đích thân phê chuẩn bản tấu. Đây là cơ hội cho hoàng đế khổ luyện thư pháp, qua một năm khổ luyện, cũng đã khá hơn, nếu chỉ việc phê chuẩn bản tấu, cũng coi như còn miễn cưỡng đối phó được, triều thần vì biết hậu duệ nhà Tần từ nhỏ đã ham chơi, thư pháp mặc dù không thực đẹp, nhưng đối với việc xử lý chuyện triều chính cũng không có ngăn cản gì lớn, đành phải nhắm một mắt, mở một mắt.

Nhìn thấy Tiêu Hà đã nhìn thấy bút tích mình phê chuẩn bản tấu không được vừa mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc rồi âm thầm cười gượng một tiếng, nhẹ xua tay nói: "Khanh ngồi đi, trăm triệu khanh đến, là vì nghe thừa tướng nói tài hoa của khanh đáng được trọng dụng, hiện tại công việc triều chính nhiều, Phùng thừa tướng tuổi cao, sức yếu, đã tận lực tiến cử khanh với trăm, vì vậy trăm muốn hỏi, khanh rốt cuộc là suy nghĩ như thế nào với thế sự bây giờ"

Tiêu Hà kinh ngạc nhìn điệu bộ thông thả của Trương Cường, thầm kinh ngạc cái thần thế trầm định của hoàng đế, lại có một điệu bộ hiền hòa ẩn dấu trong cái bá chủ khó thấy của một vị hoàng đế, tuy nhiên cái vẻ hiền hòa này không thể cố ý ngụy tạo, mà là một loại khí chất vô hình, khiến cho người khác có cảm giác gần gũi.

Nghe thấy tiếng hỏi của Trương Cường, sững lại, suy nghĩ một lát, mới từ tốn trả lời: "Không biết bệ hạ muốn nghe thần nói gì?"

Trương Cường nhìn Tiêu Hà, cười: "Đương nhiên là lời nói thật, khanh có gì cứ nói, trăm sẽ không trách tội"

Tiêu Hà nghe xong suy nghĩ kĩ rồi mới nhú mày nói: "Không giấu gì hoàng thượng, trước khi diệt được Triệu Cao, và sau khi diệt được Triệu Cao, là hai cục diện cô độc khác nhau, không biết bệ hạ muốn nghe điều nào?"

Trương Cường nghe thấy thế lấy tay gõ gõ trường kỉ, gật đầu: "Người cứ nói hết đi, trẫm đang nghe"

Tiêu Hà ung dung ngồi lên ghế trịnh trọng thưa: "Trước khi Triệu Cao bị diệt, bọn đạo chích cướp bóc nổi lên khắp nơi, nhân dân vì không cách nào gánh được lao dịch và thuế má mà lũ lượt nhảy vào giang hồ làm cướp, loạn vô cùng. Triệu Cao lại giấu không báo, càng làm cho tình hình thêm nghiêm trọng, triều chính hoang phế đã lâu, phe phái Triệu Cao chỉ biết mưu lợi cho mình mưu sát quan trong triều hơn một nửa, các vị trí quan viên đều thiếu vắng khiến tình hình các nơi không có cách nào kịp thời tấu lên triều đình, Lý Tư tuy là thừa tướng nhưng không có cách nào ngăn chặn được Triệu Cao, chỉ làm cho tình hình triều đình ngày càng xấu đi, nếu chưa diệt được Triệu Cao, Lý Tư chưa chết, thiên hạ Đại Tần, sẽ không có quang cảnh mười năm nữa"

Nói đến đây, liền cẩn trọng nhìn Trương Cường, đang định nói tiếp thì nghe Trương Cường nói: "Lý Tư là danh thần đã giúp Đại Tần ta thống nhất thiên hạ, người căn cứ vào điều gì mà nói thế"

Tiêu Hà nhìn kĩ Trương Cường, rồi mới cẩn trọng nói: "Lý Tư có công với tiên hoàng bình định thiên hạ, đúng là đại công thần hiếm có, nhưng bây giờ không giống như xưa, tiên hoàng tại thế, Lý Tư còn có thể tận tụy, còn được gọi là lương tướng. Thế nhưng con người này rất quan liêu, quá xem trọng lợi ích cá nhân, không đủ quang minh chính đại, khi nghìn cổ nhất đế tiên hoàng còn tại vị, ông ta còn có bớt phóng tay, sau khi tiên hoàng băng hà, ông ta bèn chỉ chăm chăm lợi ích cá nhân mà đấu đá riêng tư với Triệu Cao, hoàn toàn không quan tâm gì đến đại cục quốc gia, con người này chết rồi cũng không có gì đáng tiếc. Còn Phùng thừa tướng, trung thành tận tâm, mặc dù tài cán không bằng Lý Tư nhưng là người bệ hạ có thể tin tưởng nhờ cậy".

Trương Cường nghe xong, thầm ngạc nhiên với cách đánh giá chích một cái thấy máu của Tiêu Hà với Lý Tư, bèn gật đầu: "Theo khanh, trầm lại có thể bình định thiên hạ giống như tiên hoàng được không?"

Tiêu Hà nghe thấy, trầm ngâm một lát rồi nhận ánh mắt như bó đuốc của Trương Cường đáp: "Từ khi thần vào Hàm Dương, nhìn thấy bộ hạ ngày ngày cần mẫn chuyện triều chính, lại có những ý nghĩ đáng kinh ngạc, những cận thần bên bộ hạ đều là lương tướng danh thần, bộ hạ nếu muốn làm được như tiên hoàng cũng không khó khăn, tuy nhiên..

Nói đến đây, đôi mắt đầy thần thái quét nhanh qua Trương Cường, nhìn thấy Trương Cường không có ý trách tội, chỉ thể hiện thái độ lắng nghe rất chăm chú, trong lòng cảm động tiếp tục nói: "Nếu cách nghĩ của bộ hạ tránh đi một số thứ không thiết thực, thì xưng hùng thiên hạ cũng không phải việc khó. Tuy nhiên, Hạng Thệ ở đất Sở không thể không phòng, bộ hạ còn phải chuẩn bị sớm, mặc dù có tướng quân Mông Điềm, nhưng cũng không thể coi nhẹ"

Trương Cường nghe xong liên tục gật đầu, nói: "Không sai, Hạng Thệ ở đất Sở, thực sự là mối họa lớn trong lòng trầm, nhưng Hạng Vũ chẳng qua cũng chỉ là kẻ phạm nhân, quá xem trọng tình nghĩa, chỉ e ngày sau bị kẻ khác cướp mất, trầm thật sự cần phải đề phòng, người cần đề phòng nên là người ở trong tối mới phải"

Nói xong, liền nhìn Tiêu Hà đầy ẩn ý, nhẹ gật đầu: "Rốt cuộc kẻ ở trong bóng tối là ai, trầm còn chưa xác định được, rốt cuộc chỉ là suy đoán của trầm, tuy nhiên, trầm hi vọng ái khanh có thể thật sự lĩnh thiên ý, làm một danh tướng danh lưu thiên cổ"

Vừa dứt lời, liền nhìn Tiêu Hà rất chăm chú, cười nhạt một tiếng, hoàng đế nhìn nụ hoa hồng đang ngậm nụ chờ nở, nhìn trời nói: "Trầm đến đây, ngồi lên vị trí này, mặc dù là thân không tại mình, nhưng trầm sẽ tận lực làm tốt, không để Đại Tần chịu tổn thất nào, nếu có người có ý đồ khác, tuyệt đối không thể qua được mắt trầm"

Tiêu Hà nghe xong, toàn thân run lên, chầm chậm gật đầu: "Tiêu Hà hôm nay nói chuyện cùng bộ hạ, trong lòng rất thoải mái, Tiêu Hà vẫn là quan nước Tần, đương nhiên hi vọng Đại Tần quốc phú dân cường. Tiêu

Hà vốn chỉ là chức quan coi tù nhỏ bé lại được thiên tử coi trọng, quả thực vạn phần kính sợ, chỉ biết tận tâm hơn với bệ hạ tận tâm với xã tắc."

Trương Cường nhìn ông ta cười nhạt, gật đầu: "Những lời hôm nay trăm nói, đều hi vọng lưu tướng lại bên mình, ái khanh hãy quay về nghĩ thêm đi"

Tiêu Hà nghe xong, mới đứng dậy ung dung hành lễ: "Vi thần cáo lui"

Nhìn bóng Tiêu Hà dần dần khuất tầm mắt, Trương Cường không kiềm được thở dài một tiếng, con người Tiêu Hà thật khó ứng phó, đích thân hoàng đế múa lưỡi thuyết phục mà cũng không khiến hần đồng ý, quả nhiên là danh nhân lịch sử. Tuy nhiên lương thần như con lừa giỏi, mặc dù khó thuần phục, nhưng chỉ cần có người thực sự thuần phục được, tương lai sao mà không chinh phục được thiên hạ.

Nghĩ đến đây, liền cười, vứt bỏ phiền muộn trong lòng, một khi tất cả ở đây vì sự xuất hiện của bản thân hoàng đế mà hoàn toàn thay đổi, thì thế giới này nhất định phải để ta nắm lấy.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37

Tình Thế Sẽ Loạn

Cây nến hồng đã cháy cạn sau một đêm, ánh sáng yếu ớt lúc mờ lúc tỏ, ngoài điện trời vẫn còn tối. Trương Cường vốn đã quen dậy sớm, liền xoay người ngồi dậy, chuẩn bị đứng dậy, quay đầu nhìn thấy Triệu Yên vẫn đang ngủ say sưa như trong mộng, thân người mềm mại trắng trẻo khiến người ta khó cầm được lòng.

Trương Cường hít một hơi sâu, cố gắng xua đuổi ý nghĩ dục vọng, được sự giúp đỡ của tên nội giám hoàng đế mặc xong áo quần, rồi vội vã tiến đến chính điện, đám quân thần đang đợi triệu gọi ngoài cửa điện, đã đứng đợi rất lâu ở ngoài quảng trường đại điện.

Nhìn thấy sắc trời âm u, Trương Cường quay sang nói với tên nô tài đứng hầu bên cạnh: "Trời lạnh quá, hãy để cho các đại thần vào đi"

Tên nô tài kia vâng một tiếng rồi nhanh chân đi mất, không lâu sau một đợt gió lạnh tràn tới, đánh mắt nhìn lên, thì thấy Phùng thừa tướng đang dẫn theo mười mấy viên quan bước vào, bèn gật đầu cười: "Ái khanh đều đến đây ngồi cả đi, mấy ngày hôm nay trời lạnh tuyết lớn, thứ dân trong thành Hàm Dương có phải là đang miễn cưỡng sống qua ngày không?"

Triệu Thiên thay Diêm Lạc cai quản Hàm Dương, bước lên trước một bước cẩn trọng nói: "Bệ hạ yên tâm, Hàm Dương đã lệnh dựng những chiếc lều tạm để cứu giúp dân gặp nạn, đợt tuyết này mặc dù rơi dày nhưng thứ dân vẫn có thể sống qua ngày được"

Trương Cường nghe thấy, đáp nhỏ một tiếng, quay đầu lại nhìn thái úy Phùng Kiếp sắc mặt u uất nói: "Tin tức của Mông Diêm đã đến chưa? Hi

vọng trong năm sẽ bình định được loạn Thục nếu không năm tới sẽ rất khó có tinh lực đối phó với loạn đất Sở"

Thái úy nhìn Trương Cường, rồi mới miễn cưỡng đáp: "Bệ hạ tối qua lão thần vừa nhận được tin, Sở Hoài Vương của Hạng Thị ở đất Sở đã chính thức phong Hạng Vũ lên làm bá vương Tây Sở, đã tập hợp hơn 30 vạn quân phi, tiến đánh Hàm Dương, Chương Hàm ở Hàm Cốc mặc dù có hơn 60 vạn quan Tầ, mặc dù quân đông nhưng chỉ e có chút gấp gáp quá."

Trương Cường nghe xong nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu nói: "Mông Điềm dẫn quân đi dẹp loạn Thục chắc không có vấn đề gì, sau khi bình định đất Thục 20 vạn đại quân sẽ lưu lại đất Thục thay trấn khai khẩn đất hoang, đồng thời cũng thay trấn phòng bị loạn tặc đất Sở, sau khi Mông tướng quân trở về, 50 vạn quân nam chinh chắc cũng được chinh đốn xong, sẽ do tướng quân Mông Điềm thống lĩnh, sẵn sàng nhận lệnh trăm bất cứ lúc nào"

Phùng Kiếp nghe xong, chậm rãi nói: "Trước mắt, ngoài 20 vạn đại quân ở phía bắc, quân đội của Đại Tầ ta gần như đã hoàn toàn rút về nội quan Hàm Cốc, thế lực của Hạng Thị ở đất Sở càng ngày càng lớn, vi thân e rằng..

Trương Cường cười, gật đầu: "Thái úy nói không sai, trăm là muốn nuôi con hổ này, dùng hãn để thu hút ánh mắt thợ săn thiên hạ, trăm muốn thống nhất thiên hạ, khôi phục vương triều Đại Tầ ta, Hạng Vũ hung hăng khó thành đại khí"

Phùng Kiếp nghe xong nhìn hoàng đế đầy lo lắng, mới cẩn trọng thưa: "Không biết bệ hạ dựa vào căn cứ gì mà phán đoán như thế"

Trương Cường cười nhạt một tiếng, khiến cho Phùng Kiếp và Phùng Khứ Tật đang đứng trong điện cũng run rẩy toàn thân, lúc này mới nhận cái lò nhỏ cầm tay bằng vàng từ tay Hàn Hoán đưa cho, sưởi ấm đôi tay đang tê cóng, nói tiếp: "Bá vương Tây Sở! đúng là danh hiệu dễ ép người, cái danh hiệu gọi là “mộc tú tại lâm, phong tất thôi chi” xem ra cũng thấy con người này là đại anh hùng, quang minh lỗi lạc. Nhưng kì thực, cái danh hiệu của Hạng Vũ, trăm thấy, thứ nhất con người này không mấy tâm cơ, tương đối dễ đối phó. Thứ hai, cái danh hiệu này nhất định sẽ thu hút sự bất

mãn và đổ kị của một số người trong nội bộ bọn họ, chỉ cần nắm vững, thì việc diệt trừ không phải chuyện khó, chỉ cần quân đội Đại Tần ta thực lực không chịu tổn thất nào, thì một Hạng Vũ nhỏ bé, có thể đối địch lại 6 nước hay sao? Hơn nữa từ khi dùng bắt lao dịch, giảm thuế má, đa số thứ dân đều hồi hương, lưu manh ngày càng giảm, hiện nay làm mưa làm gió là dư nghiệt 6 nước, giữa bọn họ vốn dĩ không đủ đoàn kết, cái nền tảng của Hạng Vũ trước mắt chỉ là một chút thế lực ngày xưa còn lại của quân Sở mà thôi."

Đám đông trên điện nghe thấy, mặc dù vẫn có chút bất an nhưng nghe cũng thấy tương đối có lí, tâm trạng lo lắng căng thẳng đột nhiên cũng vơi đi ít nhiều.

Phùng Kiếp nghe xong thở dài một tiếng, chấp tay, đang định mở lời thì nghe thấy ngoài điện đột nhiên vọng lại tiếng bước chân dồn dập vội vã, đám đông cùng ngạc nhiên, vội vàng đưa mắt trông ra, thì thấy thống lĩnh quân cấm vệ Thành Thái sắc mặt đầy vẻ lo lắng bước vội vào.

Còn chưa vào giữa điện, đã nói lớn: "Vi thần vừa nhận được cấp báo, Mông tướng quân đã tấn công Thành Đô, đã bắt được Vương Bôn con trai Vũ thành hầu Vương Tiễn chỉ có điều..."

Trương Cường nhìn thấy Thành Thái do dự như thế, vội truy hỏi: "Còn gì nữa, nói nhanh"

Thành Thái run lên, cắn răng nói: "Sau khi thành Lang Trung bị thất thủ, Tử Yên dẫn theo 3 vạn tàn quân Thục men theo phía đông con sông, tiến vào đất Sở Hạng Thệ"

Trương Cường bị tin bất ngờ đó làm cho kinh ngạc đến sững người, lúc này hoàng đế mặc dù rất tức giận, Mông Điềm không thể phòng bị Doanh Tử Yên tiến vào đất Sở, nhưng cuộc đời quân nhân nhiều năm đã nuôi dưỡng cho hoàng đế năng lực tự khống chế cực tốt, nghe xong một lúc mới kiểm soát được tâm trạng hỗn loạn, đưa mắt nhìn Phùng Khứ Tật đang thất thần sắc mặt.

Phùng Khứ Tật đón ánh mắt sắc lạnh của Trương Cường, sợ đến mức những lời vừa đến miệng suýt nữa nuốt vào trong, khó khăn mở miệng

thừa: "Tướng quân Mông Diễm một lòng trung thành với Đại Tần ta, tuyệt đối không thể có hành vi tiểu nhân bỉ ổi như thế, xin bệ hạ soi xét"

Trương Cường nghe xong sững ra, hồi lâu mới nghĩ ra là Phùng Khứ Tật đã hiểu sai ý của mình, liền cười gượng, kì thực bản thân hoàng đế cũng không ngờ Mông Diễm lại một mình mở nước như thế, liền xua tay: "Thừa tướng đừng vội, trẫm không nghi ngờ Mông tướng quân, chỉ là muốn nghe thừa tướng xem xét chuyện này như thế nào"

Phùng Khứ Tật nghe xong mới thở phào một hơi, nghĩ ngợi một lúc mới gật đầu: "Doanh Tử Yên mặc dù đã nhảy vào đất Sở, nhưng lão thần cho rằng con người này rất khó gây uy hiếp cho bệ hạ, hiện nay sự đe dọa thật sự cho Đại Tần chính là Sở bá vương Hạng Vũ"

Trương Cường nghe xong, gật đầu: "Nếu đã thế, thì hãy lệnh cho Mông tướng quân mau chóng ban sư, 20 vạn quân Tần do Bành Việt tạm thời thống lĩnh, đợi Mông tướng quân quay về trẫm sẽ xem xét lại việc chọn lựa lĩnh quân"

Nói xong thấy các quan đều không ai ra lời phản đối, bèn đứng dậy nói: "Hôm nay chỉ nghị đến đây, chuyện của Mông tướng quân các khanh không cần nhắc đến nữa, trẫm tuyệt đối tin tưởng vị tướng hùng danh này". Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp nghe xong liền nhìn nhau, rồi mới đứng dậy hành lễ, rồi lui ra khỏi điện.

Trương Cường đợi bóng dáng bọn họ khuất hẳn, mới đứng dậy tiến đến trước cửa điện, sắc mặt trẫm lại nhìn bầu trời xanh thẳm bên trên, nền trời xanh như ngọc, màu xanh tinh khiết dường như viên đá quý lớn, trong ánh nắng buổi sớm đang phát ra sắc màu mê hoặc lòng người.

Hàn Hoán rón rén theo sau, khoác thêm áo cho hoàng thượng cần trọng nói: "Bệ hạ, bên ngoài gió lạnh, xin hãy cần trọng long thể"

Trương Cường thở dài, xua tay nói: "Trẫm không sao, không cần phải cần thận long thể"

Nói xong liền gật đầu: "Tình hình Nhu Nhi đạo này thế nào, ngự y đã xem bệnh chưa?"

Hàn Hoán cần trọng gật đầu nói: "Nhu mĩ nhân sức khỏe đã tốt rồi, nô tài nghe nói hoàng hậu nương nương ngày ngày cử người hăm thuốc bổ cho

Nhu mĩ nhân, được bao nhiêu người trong cung quan tâm như thế, hoàng thượng xin cứ an tâm"

Trương Cường cười đáp: "Hàn Hoán, người càng ngày càng giống một nô tài rồi"

Hàn Hoán nghe xong run rẩy giương mắt nhìn hoàng đế, rồi mới to gan, cẩn thận cười trừ: "Được hầu hạ bên cạnh một vị hoàng thượng thiên tử như thế này, bất luận là ai cũng đều ngoan ngoãn vâng lời, cuộc đời Triệu Cao, Lý Tư hùng hổ, còn không phải chết trong lòng bàn tay hoàng thượng hay sao?"

Trương Cường nhìn Hàn Hoán đầy ẩn ý nói: "Có người ở trong một môi trường rất lâu rồi, nên vô tri vô giác mà quên mất quá khứ của mình, cứ nghĩ tất cả những gì trước mắt vẫn là những gì mình nghiệm nhiên được hưởng, nên mới dần dần đặc ý vô dạng, quên mất những nguy hiểm rình rập bên mình, rồi tự dâng mình cho kẻ địch"

Hàn Hoán cảm giác như con mắt sắc sảo của hoàng đế dường như nhìn thấu tận nơi sâu nhất tâm can hắn, nên thấy toàn thân lạnh toát, vội quỳ xuống đất run rẩy thưa: "Nô tài một lòng hầu hạ hoàng thượng, tuyệt đối không hai lòng, sau khi Triệu Cao bị diệt, đại thù Hàn Hoán đã báo, đời này không còn tâm nguyện gì khác, chỉ nguyện cả đời hầu hạ bệ hạ, báo đáp đại ân của bệ hạ"

Trương Cường thấy thế, cười, vung ống tay áo rộng thùng thình nói: "Đứng dậy đi, trẫm không nói người, người có thể hiểu được lời trẫm nói, thì người còn được xem là người biết trước biết sau"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 38

Họa Mi Chi Lạc

Nhìn mặt trời ấm áp ngày đông sáng lạn ngoài điện, Trương Cường vươn vai, thả lỏng cơ thể đang cứng đờ, rồi cởi chiếc áo khoác ngoài to rộng, tiện tay vứt cho Hàn Hoán đang đứng bên cạnh, bắt đầu bài luyện tập xương cốt rèn luyện sức khỏe hàng ngày. Đối với hoạt động tập luyện sức khỏe này của hoàng đế, bọn thái giám đã sớm thành quen, nên lúc này không hề thấy ngạc nhiên gì, chỉ lặng lẽ đứng hầu tại các góc của đại điện.

Hàn Hoán tay ôm áo khoác ngoài của hoàng đế xoay người dâng lên một chiếc khăn khô ấm, thưa: "Bệ hạ sẽ đi xuống hậu cung hay là tiếp tục phê chuẩn bản tấu?"

Vì vừa mới nhận được tin bắt sống Vương Bôn, trong lòng rất vui mừng, lúc này nghe thấy thế, liền gật đầu cười: "Yên Nhi đã dậy chưa? Mấy hôm này nàng ấy cứ lười biếng như thế, làm cho người ta nhìn thấy cũng thấy lo"

Hàn Hoán cười: "Nường nường đã dậy rồi, đang trang điểm ạ"

Trương Cường nhớ đến câu nói của cố nhân: "Họa mi chi lạc" bèn cười, bước vào trong điện, xem Triệu Yên đang ngồi bên giường, cẩn thận chải tóc và trang điểm, vì vừa mới ngủ dậy nên mắt nhắm mắt mở vẻ ngái ngủ nũng nịu, khiến người ta trông thấy mà lay động cả tâm can.

Thấy nàng đang cầm trong tay một cây trâm ngọc, trên bàn trước mặt bày mấy hộp trang điểm, trong hộp có không ít đồ trang sức, trên bàn nhỏ còn có một cây kim phong thoa ngọc trai, nàng vừa cài lên tóc vừa chuyên

tâm ngắm gương đồng, nhúu mày, dường như đang suy nghĩ xem nên dùng cây nào.

Trương Cường bật cười, nhẹ nhàng đến sau lưng Triệu Yên, giúp nàng cài trâm lên tóc, rồi cười nói: "Yên Nhi cài cái gì cũng đẹp, kì thực trâm càng thích Yên Nhi trên giường hơn"

Triệu Yên nghe xong mặt ửng đỏ, đáp: "Bệ hạ, Yên Nhi..

Chưa nói xong lời, thì đôi môi đã bị Trương Cường lấy miệng bịt lại, không kịp nói hết.

Hồi lâu Trương Cường mới buông lỏng thân thể mềm mại của nàng ra, giang rộng tay vỗ nhẹ lên đôi vai mềm mại kia cười nói: "Sao, xem nàng còn dám vô lễ với trẫm không"

Triệu Yên bị Trương Cường hôn sâu, hôn đến mức toàn thân mềm nhũn, không còn sức lực nào nữa bèn dựa vào lòng Trương Cường, động lòng nói: "Sự dịu dàng của bệ hạ, quả thực khiến Yên Nhi cả đời không quên được"

Trương Cường nghe xong, than nhẹ một tiếng, nghĩ nếu như mình không đến đúng thời điểm như thế, Triệu Yên trong bàn tay ma quỷ Tần nhị thế nhất định nguy hiểm, kết cục chắc không biết phải khiến người ta cảm thán như thế nào. Nghĩ đến đây, liền ôm ghì lấy thân thể mềm mại vào lòng, dịu dàng nói: "Yên nhi, nàng yên tâm, trẫm tuyệt đối không để ai hại nàng cả"

Triệu Yên bị vòng tay ấm áp của Trương Cường ôm chặt vào lòng, lại nghe thấy lời Trương Cường hứa hẹn đầy xúc động như thế, tim nàng mềm xuống, quên mất đáp lời, chỉ ngó đăm đăm khuôn mặt anh tú của hoàng đế, nhất thời dường như quên mất mình đang ở đâu.

Nhìn thấy Triệu Yên chăm chú nhìn mình như thế, trong ánh mắt nàng đong đầy sự dịu dàng và say đắm, Trương Cường cười gượng: "Yên Nhi, giấy mới của nàng tình hình thế nào rồi?"

Thân thể mềm mại của Triệu Yên khẽ rung lên, vội bứt người ra khỏi lòng Trương Cường, ngồi thẳng dậy, nói: "Nguồn tiêu thụ giấy mới rất tốt, một số thương nhân lớn, đến nay không quan tâm chiến loạn, vẫn thường xuyên đến Hàm Dương, có thể thấy giá trị giấy mới rất lạc quan"

Trương Cường gật đầu: "Mặc dù lợi nhuận giấy mới rất lớn, nhưng Yên Nhi phải nhớ, tuyệt đối phải khống chế tốt giá cả không được để giá lên quá cao, đánh mất tấm lòng của trăm với giấy mới"

Triệu Yên nghe xong trịnh trọng gật đầu: "Bệ hạ yên tâm, Yên Nhi hiểu rõ, thế nên mới cùng Ngu tử tử hạ thấp giá bán, tuy nhiên..

Trương Cường suy nghĩ một lát gật đầu: "Quy mô sản xuất giấy mới còn phải tiếp tục mở rộng, nếu không do hiếm hàng mà quý, giá cả rất khó hạ thấp, chắc chắn ảnh hưởng đến việc mở rộng"

Triệu Yên gật đầu: "Yên Nhi hiểu, mấy ngày này đang sai người tìm nơi phù hợp, xây dựng thêm một số xưởng chế tạo giấy, bệ hạ ban ơn giấy mới cho thứ dân thiên hạ, tấm lòng của bệ hạ quả thật không có quân vương nào trong lịch sử có thể so sánh được"

Đang nói chuyện, thì một nhóm nội giám bưng thức ăn từ trong điện mang đến, mùi thơm hấp dẫn khiến cho cái dạ dày đang đói của Trương Cường bắt đầu dậy sóng, mặc dù buổi sáng đã ăn điểm tâm qua loa, nhưng cũng chưa ăn đủ no. Lúc này, vì chiều trời cả sáng, lại thêm vận động xương cốt, ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn đột nhiên thấy đói cồn cào.

Hít một hơi mùi thơm, Trương Cường quay sang nói với Hàn Hoán: "Đây là thức ăn do đầu bếp nào làm thế? Trẫm hình như không cho gọi cơm mà?"

Hàn Hoán cười, nhìn Triệu Yên dung nhan xinh đẹp, mới khom mình nói: "Đây là thức ăn nướng nướng vừa đặc biệt sai làm cho bệ hạ, vì bệ hạ mãi bận chuyện triều chính nên không để cho bệ hạ biết"

Trương Cường cười, liên tục gật đầu, rồi kéo tay Yên Nhi ngồi xuống bàn cười nói: "Không ngờ Yên Nhi lại chu đáo như thế, lại có thể làm ra hương vị ngon lành thế này, trẫm đúng là có phúc rồi, ha ha ha"

Nhìn thấy điệu bộ không thể chần chờ được nữa để thưởng thức món ngon, đôi mắt xinh đẹp của Triệu Yên lấp lánh niềm vui và tràn đầy yêu thương, hồi lâu mới cười nhẹ nói: "Bệ hạ, hoàng hậu lệnh cho Yên Nhi mỗi ngày đều đun thức bổ cho Nhu Nhi, thần thiếp đang thật sự lo lắng"

Trương Cường nghe xong, không nghĩ ngợi nhiều, chỉ thấy hiếu kì hỏi: "Đầu bếp trong cung rất nhiều, các cung đều có đầu bếp riêng, sao lại bắt

nàng đi nấu chứ? Hôm nay lệnh cho Minh Cung tự nấu, thế trăm mới yên tâm"

Triệu Yên nghe thấy, hòn đá trong lòng dường như được gỡ bỏ, bèn thở nhẹ một hơi, cười rạng rỡ nói: "Thần thiếp nghe nói, Mông tướng quân đã thuận lợi bình định phản loạn trên đất Thục, Yên Nhi xin chúc mừng bệ hạ"

Trương Cường nghe xong gật đầu nói: "Lần này Mông tướng quân có thể dẫn Vương Bôn an toàn về Hàm Dương, trăm quả thực rất vui mừng"

Triệu Yên nghe xong, có vẻ lo lắng nói: "Vương Tiễn tướng quân danh tiếng chấn động thiên hạ, không biết bệ hạ sẽ xử lý Vương Bôn như thế nào?"

Trương Cường nghe xong lắc đầu nói: "Chuyện này bây giờ nói còn hơi sớm, đợi Mông tướng quân quay về trăm sẽ đích thân đi gặp Vương Bôn rồi mới quyết định"

Nói đến đây, trong lòng thầm nghĩ: nếu như bản thân có thể thuận lợi thuyết phục Vương Bôn, không những có thể tăng cho mình thêm một mãnh tướng, mà còn có tác dụng không ngờ trước đối với việc sĩ khí nhân tâm của quân Tần, cũng có không ít tác dụng đối với sự ngưng tụ của nhóm quý tộc được thăng cấp vì chiến công, tóm lại Vũ Thành hầu Vương Tiễn trong uy vọng của quân Tần, không phải ai cũng so sánh được, mười phần cấp bách trông mong Mông Điềm sớm quay về.

Nhìn thấy Trương Cường đang đắm chiêu suy nghĩ, Triệu Yên tế nhị ra hiệu cho Hàn Hoán bưng đi mấy món đã nguội lạnh, rồi mới cười nói: "Bệ hạ nhìn cây trâm ngọc của Yên Nhi này, nghe nói là vật trước đây của mỹ nhân Việt quốc Tây Thi, là đồ mà hoàng hậu đặc biệt tặng cho Yên Nhi"

Trương Cường bị lời của Yên Nhi làm cho bừng tỉnh, lúc này mới ý thức được sự thất thần của mình, vội vàng gạt sang một bên những chuyện chính sự khiến người ta nhức đầu, đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Yên Nhi, cười nhẹ nói: "Theo trăm thấy, Yên Nhi không hề kém sắc Tây Thi, đều là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành"

Triệu Yên bị lời khen của Trương Cường làm cho mắt sáng lên, cười nũng nịu về đặc ý: "Yên Nhi sao lại dám so sánh với mỹ nhân Tây Thi, bệ hạ sao lại cười nhạo Yên Nhi"

Trương Cường nghe thế bật cười, vừa đứng dậy tiến vào trong đại điện, vừa than: "Có được một mỹ nhân xinh đẹp như Yên Nhi làm tri kỉ, trăm không còn mong muốn gì khác nữa"

Triệu Yên nghe thế sợ hãi, hồi lâu mới gật đầu than: "Sao bệ hạ lại nói những lời như thế, Yên Nhi được bệ hạ xem như tri kỉ thì ân này cả đời đã không lấy gì đáp đền, chỉ cầu có thể ở bên cạnh bệ hạ hầu hạ người suốt đời"

Nhìn thấy bộ dạng đó của Triệu Yên, Trương Cường nghĩ đến kết cục của bốn mỹ nhân trong lịch sử, đều kết cục thê lương, khiến người ta không khỏi xót xa, nói: "Yên Nhi, trăm hơi mệt, hãy cùng trăm ra ngoài đi dạo"

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39

Mãnh Tướng Vương Bôn

Sáng sớm ngày đông khí lạnh rét mướt, mặt mỗi binh sĩ đều dường như không nhìn thấy được sắc thái biểu cảm nào. Đội quân gần nghìn người, dường như không nghe thấy tiếng động nào, gió đông hun hút thổi, hai người đều đội mũ da dày, khiến người khác không nhìn rõ mặt, hai người cùng dáng người cao to, mặc dù cưỡi trên lưng ngựa, nhưng vẫn rất uy phong凛冽, khiến người ta không dám nhìn gần.

Lúc này, một trong hai kỵ sĩ ghì chặt dây cương trong tay, thúc mạnh vào lưng con ngựa, thật không tình nguyện mà dừng lại.

Người còn lại cưỡi trên chiến mã màu vàng, thở mạnh một hơi, đưa mắt nhìn lên phía trước, chỉ thấy bức tường thành cao lớn của thành Hàm Dương trong ánh nắng bí bách từ từ xuất hiện trong tầm mắt, nhìn thấy bức tường thành sừng sững nguy nga, kỵ sĩ trên lưng chiến mã, than thầm một tiếng, xoay người xuống ngựa, trao ngựa cho binh sĩ đứng bên cạnh, rồi đưa tay cỡi mũ trên đầu xuống, không ai khác chính là Vương Bôn người bị Mông Điềm bắt sống.

Bên cạnh ông, Mông Điềm trên lưng chiến mã màu đen, lúc này cũng xoay lưng xuống ngựa, đến bên Vương Bôn, gật đầu than: "Phía trước chính là Hàm Dương, chỉ e hình phạt sẽ đáp xuống người huynh đệ rồi"

Wương Bôn đưa mắt nhìn tường thành Hàm Dương cao lớn, rồi xoay lưng chấp tay với Mông Điềm: "Huynh trưởng cả đường chăm lo, tiểu đệ xin tạ ơn"

Mông Điềm cười gượng một tiếng, vỗ mạnh vào đôi vai rộng lớn của Vương Bôn, thở mạnh một hơi: "Huynh đệ yên tâm, Mông Điềm dù không cần cái mạng này cũng hết sức bảo đảm sự an nguy cho huynh, huống hồ trong triều có Phùng thừa tướng, ông ấy cũng không thể ngồi yên mà nhìn"

Vương Bôn cảm kích nhìn Mông Điềm, nói: "Tâm ý của huynh trưởng Vương Bôn hiểu rõ, Vương Bôn không sợ chết, nhưng nghe nói hoàng thượng chưa hề liên lụy gì đến người thân, mới chịu về Hàm Dương chịu tội, nếu không, chết nơi chiến trường, mới là cách chết của Vương Bôn này"

Nói xong, quay đầu lại nhìn Mông Điềm không thể hiện sắc mặt nào, mới gật đầu nói: "Huynh trưởng lần này không mang được Doanh công tử về Hàm Dương, chỉ sợ thân mình cũng khó giữ, Vương Bôn thân mang tội cũng không muốn làm liên lụy huynh, xin hãy ban hình phạt cho Vương Bôn"

Mông Điềm nghe xong đau khổ nhìn Vương Bôn sắc mặt đang rất bình tĩnh, xúc động nói: "Tính mạng Mông Điềm tôi là do bệ hạ cứu ra từ tù ngục Hàm Dương, thời khắc này nếu là chết, cũng đã nhắm mắt rồi, chỉ là nếu không bảo đảm được sự an nguy của huynh đệ, ta...."

Vương Bôn lúc này cảm động vô cùng, lệ ngân ngấn, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Huynh đệ chúng ta hôm nay hoạn nạn, ngày khác sẽ.."

Nói đến đây, một cánh tay lớn đã bị Mông Điềm nắm chặt, nửa câu sau không thể nói ra lời.

Trong cung Hàm Dương, Trương Cường thân mặc áo thiên tử trong quảng trường rộng lớn trước đại điện, đã chật kín cận vệ với phong thái uy nghiêm, không khí vô cùng yên lặng nghiêm trang.

Trong đại điện hàng trăm quan viên nhậm chức tại Hàm Dương và một số nguyên lão tông thất đã đợi sẵn từ lâu trong đại điện. Nhìn thấy Trương Cường ngự giá tới, đều dừng thảo luận, sốc lại tinh thần, theo thứ tự cấp bậc mũ mào tiến vào đại điện.

Vừa ngồi xuống ngai vàng, đã nghe thấy thừa tướng Phùng Khứ Tật đứng dậy bẩm: "Bệ hạ, Mông Điềm tướng quân đã về đến Hàm Dương, lúc

này đang đứng ngoài thành đợi chỉ. Ngoài ra, tội thần Vương Bôn cũng quay về cùng"

Nói đến đây, liền cẩn trọng nhìn Trương Cường không có phản ứng gì, mới tiếp tục nói: "Bệ hạ, Vương Bôn là phản thần tội không thể tha, chỉ là Mông Điềm không biết bệ hạ sẽ xử lý như thế nào"

Nói xong, liền nhìn nhanh sang thái úy Phùng Kiếp đang ngồi đối diện.

Phùng Kiếp than thầm một tiếng, vừa cân nhắc đắn đo, vừa nhìn Trương Cường chậm rãi nói: "Bệ hạ, Mông Điềm có nhiều công trạng với Đại Tần ta, Vương Bôn chiến công hiển hách, lần này chỉ là nhất thời không tỉnh táo, mới phạm sai lầm, xin bệ hạ hãy rộng lượng xem xét cho ông ta đã theo tiên hoàng đánh nam dẹp bắc lập không ít công trạng mà nới rộng tay"

Lúc này, ngự sử đại phu Tả Lâm nhú mày nói: "Bệ hạ, Mông Điềm và Vương Bôn dù có công với Đại Tần ta, nhưng ưu điểm là thứ yếu, khuyết điểm là trọng yếu, lão thần hi vọng bệ hạ lấy quốc pháp làm trọng, xử lý theo luật nước"

Ông ta vừa nói xong, chỉ thấy thống lĩnh cấm vệ Thành Thái sang sảng nói: "Đại Tần ta vốn xưa nay lấy công quân làm nền tảng tiến thân, Mông tướng quân và Vương tướng quân mấy thế hệ là tướng cho Đại Tần, vào sinh ra tử. Mông tướng quân nguyện chết chứ không chịu theo Triệu Cao, một con người trung nghĩa như thế tuyệt đối không giống như đám tiểu nhân, bệ hạ nếu muốn cầu hiền, sao lại đúng lúc nước nhà đại loạn mà lại tự phá hủy trường thành chứ? Thành Thái xin lấy cái đầu trên người bảo đảm cho hai vị tướng quân"

Trương Cường nghe xong liền quét mắt nhìn một lượt sắc mặt nghiêm trang của đám quân thần trong điện, gật đầu: "Các khanh nói đều không sai, chỉ là tình hình rối cuộc như thế nào, trẫm còn phải hỏi cho rõ ràng, rối cuộc hai con người này là nhân tài hiếm có của Đại Tần ta, đương nhiên luật pháp kỷ cương Đại Tần không thể tùy tiện lỏng lẻo, tất cả đều theo luật mà làm"

Nói xong, quay sang Hàn Hoán đang hầu bên cạnh dặn dò: "Cho truyền hai người đó cùng vào điện, trẫm có lời muốn hỏi bọn họ"

Hàn Hoán dạ một tiếng, rồi vội vã đi ra, Phùng Khứ Tật nhìn theo bóng Hàn Hoán sắc mặt hơi biến đổi, muốn nói thêm một câu, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm của Trương Cường, trong lòng lại trở nên do dự.

Những viên quan khác trong điện nhìn thấy sắc mặt Phùng Khứ Tật chùng xuống, cũng không hện mà cùng cùng nhìn hướng ra ngoài điện, đều muốn xem xem Vương Bôn lúc này sẽ có thái độ ra sao, không khí trong đại điện bỗng dưng trầm xuống.

Trương Cường quét mắt nhìn một lượt đám quan thần trong điện, trong lòng thầm suy nghĩ: tài năng quân sự của Vương Bôn không bằng Mông Điềm, thế nhưng cũng là một lão tướng không thể coi thường, nếu có thể hiệp sức cùng Mông Điềm, thì quả là một sự lựa chọn rất tốt.

Chỉ e, tâm ý của Vương Bôn với công tử Phù Tô, một hai câu cũng khó mà xoay chuyển, tuy nhiên Vương Bôn một khi đã nguyện cùng Mông Điềm về Hàm Dương, thì xem ra sự việc còn có đất cứu vãn.

Nghĩ đến đây, bất giác nhíu mày, trước mắt Mông Điềm đã về đến Hàm Dương, không biết ông ta có ý kiến gì với việc hoàng đế điều chuyển quân đội về phương nam, rốt cuộc, cuộc đại điều động chiến lược mang tính toàn cục này bản thân hoàng đế là lần đầu thử nghiệm, căn cứ chẳng qua chỉ là xem kết cục lịch sử quen thuộc, chỉ là trước mắt tất cả đã thay đổi khiến người ta không thể suy đoán tiếp theo sẽ phát triển như thế nào. Haiz, cá và gấu quả nhiên không thể cùng kiêu, đây chắc là hậu quả do mình thay đổi lịch sử mà nên.

Đang hồi suy nghĩ, thì nghe Hàn Hoán từ ngoài điện bẩm: "Bệ hạ, Mông tướng quân và Vương Bôn đang đứng ngoài điện chờ chỉ"

Hắn vừa nói xong, Phùng Khứ Tật toàn thân run lên, đưa mắt nhìn ra, chỉ nghe tiếng dây xích nhức tai kéo rê ra trên mặt đất vọng đến, đại tướng quân Mông Điềm gương mặt ung dung uy nghiêm đi cùng một vị đại hán thân hình to lớn tiến vào trong điện, nặng nề quỳ xuống đất hành lễ: "Thần Mông Điềm bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế"

Ông vừa nói xong, trong điện im lặng như tờ, không có sự cho phép của Trương Cường, Mông Điềm vẫn quỳ nguyên trên đất không dám cử động, ông miễn cảm mà trực giác thấy không khí nghiêm trọng trong đại điện,

Mông Điềm khó khăn nói: "Bệ hạ, thần đã dẫn Vương Bôn tới, xin bệ hạ niệm tình những công lao trước đây mà khai ân, tha mạng cho ông ta"

Lời vừa dứt trong đại điện vẫn im ắng không một tiếng động, hồi lâu Trương Cường mới cười nhạt: "Mông tướng quân, trẫm nghe nói bọn phản loạn đạo chích ở đất Thục đã nhảy vào nước Sở, đầu quân cho Hạng Thĩ, khanh thấy chuyện này nên xử lý như thế nào?"

Mông Điềm nghe xong, cả người ớn lạnh, biết ngay chuyện này xử lý không tốt, bản thân cũng khó mà nói cho rõ ràng. Nếu quả thật thế, không những Vương Bôn khó bảo đảm sự an toàn, mà ngay cả thân mình cũng khó giữ.

Không kịp nghĩ lâu đành cắn răng nói: "Mông Điềm tay nắm trọng quân, khó tránh có người đa tâm, thế nhưng Mông Điềm vẫn là nam tử hán đường đường chính chính, không làm là không làm, nhưng đã lập thân trong đời, nếu ngày đó vì tội mà Triệu Cao vu vạ mà chết há không phải là đã lãng phí khổ tâm hôm nay của bệ hạ hay sao"

Trương Cường nghe thấy, thầm kinh ngạc trước sự nóng nảy của Mông Điềm, tình huống này nhắc khéo hoàng đế, quả thực không hổ là danh tướng chiến quốc. Chỉ là trước mắt, không thể dễ dàng để lộ tâm tính, Vương Bôn phía sau Mông Điềm mới là mục tiêu quan trọng của hoàng đế ngày hôm nay.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Trương Cường Địch Thân Chính Phạt

Không hề để tâm đến Mông Điềm đang quỳ dưới điện, Trương Cường lạnh lùng ngó Vương Bôn đang quỳ trước mặt, chỉ thấy Vương Bôn khoảng trên dưới 40 tuổi, mớ tóc dày sau đầu rũ rượi ra, làn da trắng mai má, lại càng làm tăng thêm vẻ nho nhã cho khí thế uy nghiêm, hàng lông mày thưa thớt, đôi mắt sáng rực, tuy nhiên lúc này, trong đáy mắt hắt tràn đầy vẻ bi thương và hổ thẹn, dưới cái mũi, hàng râu mép rậm rạp phủ quanh miệng, dù có phần võ vàng tiêu tụy, vẫn rất uy nghi lắm liệt, làm cho người khác không dám nhìn gần.

Trương Cường miễn cưỡng khống chế tâm trạng vui mừng, chậm rãi gật đầu: "Vương Bôn, người có biết tội không?"

Vương Bôn khom người, đáp: "Hoàng thượng chưa từng làm liên lụy họ hàng Vương Bôn, Vương Bôn biết tội, can tâm chịu chết"

Lời vừa nói ra, Mông Điềm đang quỳ bên cạnh toàn thân run lên, vội thưa: "Bệ hạ, trước mắt chiến loạn bốn phương, cầu xin bệ hạ, hãy cho Vương Bôn cơ hội được lập công chuộc tội"

Trương Cường hừm một tiếng, liếc nhìn Mông Điềm, Mông Điềm đột nhiên sững lại, mồ hôi lạnh rơi xuống, chỉ thấy hoàng đế suy nghĩ khó đoán, trong lòng vô cùng lo lắng, vội đưa mắt nhìn thừa tướng Phùng Khứ Tật.

Phùng Khứ Tật lúc này cũng bị sự phát triển của tình thế làm cho bất ngờ đến mức chưa định thần lại được, ông không ngờ Vương Bôn lại bình

tình xin chết như thế, những lời vốn đã chuẩn bị để cầu xin cho Vương Bôn đột nhiên không biết phải nói ra như thế nào.

Lúc này, thái úy Phùng Kiếp chấp tay bắm với hoàng đế: "Bệ hạ, Vương Bôn theo Doanh Tử Yên vào Thục vốn dĩ về tình về lý cũng có thể thông cảm được, hôm đó Vương Bôn nhận di mệnh của Vũ Thành hầu Vương Tiễn, yêu cầu ông ta tận lực phò công tử Phù Tô, sau khi Phù Tô công tử chết, Tử Yên vội vàng vào Thục, Vương Bôn thân chịu lệnh cha không dám không theo, hơn nữa, hôm nay còn đích thân xin chịu tội, xin bệ hạ hãy niệm tình Vũ thành hầu một lòng trung thành, cho ông ta lập công chuộc tội"

Lời vừa dứt, trong điện không khí im lặng, mọi người đều đợi Trương Cường đang ngồi trên ngai vàng có thể tha cho Vương Bôn, rất nhiều vị triều thần trong điện đã từng nhận ân đức của Vương Tiễn mặc dù có lòng muốn nói đỡ cho Vương Bôn, nhưng nhìn thấy Phùng Khứ Tật và Mông Diêm đều không có cách nào xoay chuyển tình thế, hoàng đế dường như không có ý tha tội cho Vương Bôn, không khí trong điện đột nhiên chùng xuống, mọi người đều yên lặng đợi mệnh lệnh của Trương Cường.

Khẽ quét mắt nhìn đám triều thần trong điện Trương Cường chậm rãi gật đầu với Vương Bôn: "Vương Bôn, trăm nề tình phụ thân người có công lao với Đại Tần ta, hôm nay lại sẽ không liên lụy đến họ hàng nhà họ Vương, cái tước vị Vũ thành hầu trăm cũng sẽ không phế bỏ, người còn có lời gì muốn nói, trăm nhất định sẽ thay người thực hiện"

Vương Bôn nghe xong run lên, ông có phần ngạc nhiên nhìn Trương Cường đang ngồi trên ngai vàng, có thể giữ gìn được tước vị mà vô số tiên nhân đã hi sinh để đổi lại, ông quả thực đã không dám tin vào hai tai của mình. Một hồi sau, mới quỳ phịch xuống, thất thanh nói: "Vương Bôn không có tâm nguyện gì khác, can tâm chịu chết"

Trương Cường đảo mắt, nhìn Mông Diêm đang quỳ trên đất, xua tay nói: "Mông tướng quân hãy cứ ngồi xuống, trăm.."

Hoàng đế chưa dứt lời, Mông Diêm đã không kiềm được xen ngang: "Bệ hạ, Mông Diêm khẩn cầu bệ hạ xin hãy nhìn nguy cơ đại loạn với Đại Tần trước mắt mà khai ân, miễn tội chết cho Vương Bôn"

Chưa đợi Trương Cường mở lời, chỉ thấy Vương Bôn đã nhìn trời mà cười: "Mông tướng quân, Vương Bôn ta đáng chết, không theo di mệnh thủy hoàng, chỉ biết lợi ích bản thân, không quan tâm đến đại cục quốc gia, uổng nhận quốc ân, quả thực đáng chết"

Mông Điềm run lên, hồi lâu mới chấp tay trang nghiêm thưa: "Đại trượng phu tự nhận cái chết, nếu không được chết ở biên cương, cũng là đại nam tử, Mông Điềm ta một ngày không chết cũng sẽ thay huynh chăm sóc lão ấu trong nhà"

Vương Bôn nghe xong cười, chấp tay: "Đại ân như thế, chín đời Vương Bôn cũng không dám quên"

Đám triều thần trong điện, vì tình cảm của hai người làm cho cảm động, đều thầm thở dài, nhưng biết rõ tội của Vương Bôn, quả thực không thể thoát khỏi tội chết, nên đều ngậm lệ than.

Trương Cường nhìn thấy cảnh khiến lòng người không kiềm chế được, cũng không kiềm chế được máu nóng bốc lên, cười lớn một tiếng, đứng dậy bước đến trước mặt Vương Bôn, giơ tay đỡ ông ta dậy rút thanh kiếm đeo bên người, chém đứt dây xích, dây xích đứt, khiến Trương Cường ngạc nhiên, không ngờ bảo kiếm trong thời đại này lại sắc đến thế.

Đám triều thần trong điện, lúc này đã bị hành động bất ngờ của Trương Cường làm cho ngạc nhiên đơ ra, hồi lâu đều không thể định thần lại.

Nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của Vương Bôn, Trương Cường vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của ông, trầm giọng nói: "Nam nhi Đại Tần ta, quả nhiên là cứng như thép, như thế lo gì thiên hạ không bình được"

Vương Bôn lúc này đã đơ người ra, mặt nghệt ra còn chưa định thần lại, thì đã nghe thấy Trương Cường nói: "Vương Bôn, trẫm lệnh cho người từ hôm nay trở đi sẽ làm phó tướng cho Mông Điềm, thống lĩnh đại quân, hướng xuống phía nam, thay thế Chương Hàm ở Hàm Cốc quan"

Mông Điềm lúc này mới định thần lại trong lòng vô cùng cảm kích đang định tạ ân, đột nhiên nghe thấy mệnh lệnh này, ngạc nhiên nói: "Bệ hạ, vì thần thấy trước mắt quả thực không dễ tiếp tục án binh bất động, Hạng Vũ ở đất Sở thế lực càng ngày càng mạnh, chỉ e sẽ thành đại họa, vì thần tự rõ trước mắt nên diệt Hạng Thị"

Trương Cường nghe xong liền suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Thực lực Hạng Vũ không thể xem thường, lại thêm sự ủng hộ của 6 nước, trăm một mực án binh bất động, một là muốn cho binh sĩ Đại Tần có sự chinh đồn nhất định, để chuẩn bị cho việc sử dụng quy mô lớn trong thời gian tới, hai là tướng quân còn ở đất Thục trăm chưa thể hành động, đợi tướng quân quay về rồi mới quyết định"

Vương Bôn lúc này hoàn toàn không ngờ mình lại thoát khỏi tội chết, mà lại còn ngay lập tức được trọng dụng, nhất thời cảm động không nói nên lời, chỉ biết quỳ mọp dưới đất, liên tục dập đầu. Một lúc sau mới nức nở: "Bệ hạ, Vương Bôn thân mang trọng tội sao dám đảm nhận trọng trách"

Trương Cường gật đầu: "Lúc Triệu Cao nắm triều chính, trăm đã hiểu suy nghĩ của người, là một lương thần, vì thế chỉ cần các người không thật tâm phản lại Đại Tần, trăm cũng không chấp nhật. Nhưng từ hôm nay trở đi, bất luận là ai, dù có chút suy nghĩ khác pháp luật, đại thần cũng không dung tha"

Đám triều thần bị giọng điệu rắn đanh của Trương Cường làm cho ngạc nhiên tỉnh lại. Mông Điềm cũng bị khí thế của Trương Cường làm cho ngạc nhiên đến toát mồ hôi lạnh, miễn cưỡng định thần lại, cẩn trọng nói: "Vi thần cho rằng hiện nay đã đến lúc không cho Hạng Thị bành trướng thêm nữa, Mông Điềm nguyện quyết chiến vì bệ hạ"

Trương Cường nghe xong, trong lòng xúc động, nhìn sững vào Mông Điềm, chậm rãi gật đầu: "Mông tướng quân, lần này Nam tiến, có khanh đảm nhận tướng quân, trăm cũng đích thân ngự giá, ra trận"

Lời này vừa nói ra, trong điện im lặng như tờ, Phùng Khứ Tật lúc này mới bừng tỉnh lại, vội đứng dậy tiến lên ngai vàng nói lớn: "Bệ hạ không thể, bệ hạ thân quý ngàn vàng, sao lại dễ dàng xuất trận, bệ hạ là vinh nhục thiên hạ... lão thần..

Nói đến đây, mới khom người run rẩy, nức nở không ra lời.

Ngự sử đại phu Tả Lâm lúc này mới đứng dậy bẩm: "Bệ hạ là tôn nghiêm thiên tử, sao lại đích thân ra chốn hiểm nguy, quốc gia xã tắc sao không lo, hi vọng bệ hạ lấy thiên hạ làm trọng, Mông Điềm tướng quân thân chinh trăm trận, xin bệ hạ yên tâm"

Thái úy Phùng Kiếp đợi Tả Lâm nói xong, không chần chờ thêm nữa nói: "Bệ hạ, việc này hệ trọng xin bệ hạ cho bọn thần thảo luận xong rồi hãy định đoạt"

Trương Cường cười lắc đầu: "Trẫm đã quyết định rồi, chuyện trong triều toàn bộ sẽ giao cho ba vị ái khanh lo liệu, Tiêu Hà sẽ phụ giúp, trẫm cũng rất an tâm, hơn nữa, trên đường đi đều có ngựa cấp báo, giấy mới sẽ giúp trẫm phê chuẩn bản tấu bất cứ lúc nào. Mặc dù chiến trường nguy hiểm, nhưng trẫm thân là hoàng đế Đại Tần, trong lúc quốc gia nguy nan nếu cứ ngồi yên trong cung, thì còn mặt mũi nào đi gặp những nam nhi Đại Tần đã đổ máu vì Đại Tần ta chứ?"

Những lời nói này nói đúng tâm can từng người trong điện, khiến cho ai ai cũng xúc động. Người Tần vốn dĩ coi trọng nam tử hán đội trời đạp đất, những lời này của Trương Cường khiến cho những lời phản đối tắt hẳn, thay vào đó là ánh mắt ngưỡng mộ và tiếng thề quyết tử để bảo vệ quốc gia.

Mông Điềm nghe thấy thế mắt ngấn lệ, lúc này cũng không kiềm chế được tình cảm, nói lớn: "Bệ hạ đích thân chinh phạt, Mông Điềm nguyện vì bệ hạ xả thân"

Hết Quyển II

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 3

- Chương 1: Đại Chiến Mở Màn (1).
- Chương 2: Đại Chiến Mở Màn (2).
- Chương 3: Tiến Cử Hiền Tài
- Chương 4: Đội Quân Đặc Nhiệm
- Chương 5: Hạng Vũ Đoạt Quyền
- Chương 6: Tập Kích
- Chương 7: Quyết Chiến Hạng Vũ
- Chương 8: Thiên Binh Hạ Phàm
- Chương 9: Bao Vây Hạng Vũ
- Chương 10: Gặp Lại Ngu Cơ
- Chương 11: Biến Động Ngoài Ý Muốn.
- Chương 12: Tiếng Lòng
- Chương 13: Ngu Cơ Chiêu Hàng.
- Chương 14: Hạng Vũ Hoãn Binh
- Chương 15: Tứ Diện Sở Ca.
- Chương 16: Quyết Chiến Chương Thủy.
- Chương 17: Rơi Vào Tuyệt Cảnh.
- Chương 18: Bao Vây Cai Hạ.
- Chương 19: Lòng Người Hiểm Ác.
- Chương 20: Cuộc Chiến Cai Hạ.
- Chương 21: Lại Giao Phong.
- Chương 22: Hạng Vũ Phá Vây.
- Chương 23: Trận Chiến Cuối Cùng.
- Chương 24: Trường Kiếm Đương Ca.
- Chương 25: Ngờ Vực Trùng Trùng.
- Chương 26: Hồng Nhan Bạc Mệnh.
- Chương 27: Mối Đe Dọa Hung Nô.
- Chương 28: Bí Mật Về Sở Tuyên.
- Chương 29: Đổi Mặt Trương Lương (1).
- Chương 31: Trương Lương Vào Ngục.
- Chương 32: Nỗi Đau Mất Con.
- Chương 33: Tranh Đấu Hậu Cung.
- Chương 34: Ôn Lại Xuân Tình.
- Chương 35: Manh Mối Hung Thủ.
- Chương 36: Giương Cung Bạt Kiếm.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Đại Chiến Mở Màn (1)

Tờ mờ sáng, ánh nắng ban mai soi rọi một góc trời đỏ rực như máu, từng cơn gió lạnh quét qua, ngọn cờ lớn của quân Tần cắm trên tường thành Hàm Cốc quan bay phấp phật. Dõi mắt ra xa, con đường lớn trải dài không nhìn thấy biên giới, xung quanh vực sâu thăm thẳm, vách núi cheo leo, cây cối um tùm, địa thế hiểm trở nơi đây nổi tiếng khắp thiên hạ, năm xưa năm nước liên quân thảo phạt nước Tần vẫn phải chịu thua trước địa hình Hàm Cốc quan, nhỏ đó nước Tần có thể an nhàn trấn thủ, bất khả xâm phạm trước sáu nước.

Khi xa giá của Trương Cường và thượng tướng quân Mông Diêm thống lĩnh hai mươi vạn quân tần ồ ạt kéo đến đây, một tin tức không lạc quan lại vừa truyền đến Hàm Cốc quan.

Trong lều chỉ huy, Mông Diêm và Chương Hàm sắc mặt căng thẳng nhìn chăm chăm vào Trương Cường ngồi trên ghế rồng, Mông Diêm dè dặt bẩm tấu: “Bệ hạ, Sở Hoài Vương đã lệnh cho Bái Công Lưu Bang dẫn hai mươi vạn đại quân tiến đánh Hàm Cốc quan, ngoài ra quân Triệu tuy đã bị Vương Ly dùng hai mươi vạn đại quân vây khốn ở Cự Lộc, nhưng Sở vương đã phái Tổng Nghĩa dẫn năm vạn tinh binh đến chi viện, quân số không nhiều nhưng toàn là quân tinh nhuệ, phó tướng của Tổng Nghĩa chính là Hạng Vũ, người này tuy có công ủng hộ Sở vương lên ngôi, nhưng do tính khí nóng nảy nên không được Sở vương ưa thích, hiện tại chúng ta có bốn mươi vạn đại quân trấn thủ Hàm Cốc quan, nếu nghênh chiến tuy không đáng ngại nhưng cũng không thể khinh địch”.

Lúc này Chương Hàm vừa được phong chức tướng quân, có ý thể hiện tài năng trước mặt Trương Cường, nghe vậy bèn chấp tay nói: “Bệ hạ, Đại Tần ta có bốn mươi mấy vạn đại quân đóng ở Hàm Cốc quan, sợ gì đoàn quân hai mươi vạn của đối phương chứ?”.

Trương Cường một mặt lắng nghe ý kiến của hai người, một mặt suy tính trong đầu: Còn nhớ sử sách có ghi chép rằng trận chiến Cự Lộc xảy ra vào năm thứ hai Tần Nhị Thế tại vị, bây giờ vẫn chưa sang năm mới, nhưng chỉ còn hơn một tháng là tới, tin chắc mọi thứ sẽ diễn ra theo dòng lịch sử. Chỉ là tình thế trước mắt so với tình trạng quân Tần trong trận chiến Cự Lộc mà lịch sử ghi chép đã khác nhau xa rồi, ít ra trong tay mình còn có gần sáu mươi vạn đại quân có thể điều động.

Khác xa với lịch sử khi quân Hán tiến thẳng thành Hàm Dương, Doanh Tử Anh không còn quân để điều động, giờ đây ngoại trừ hai mươi vạn quân trấn thủ biên giới không thể khinh suất điều động ra, sáu mươi vạn hình đồ của Chương Hàm ở Hàm Cốc quan sau khi quyết chiến với Trần Thắng Ngô Quảng tuy tiêu hao hết bốn mươi vạn, nhưng hai mươi vạn còn lại đã được rèn luyện từ chiến trận thực tế, trở thành một đội quân chính quy đúng nghĩa.

Quân Tần nam chinh trong quan nội được điều đến hai mươi vạn bổ sung tuyến phòng thủ ở Hàm Cốc quan, ba mươi vạn còn lại đang tiếp tục chinh đồn đề phòng lúc cần thiết, hai mươi vạn quân của Mông Điềm phạt Thục dùng làm hậu cần, quân đội trong tay Trương Cường chiếm ưu thế tuyệt đối so với quân Sở, đó cũng là lợi thế khi xưa không giao chiến trực diện với nghĩa quân.

Lúc này, chỉ nghe Mông Điềm nhíu mày lên tiếng: “Lưu Bang thống lĩnh hai mươi vạn quân Sở tiến đánh Hàm Cốc quan, y không thể không biết rõ khoảng cách lực lượng giữa hai bên, thần lo rằng bên trong có âm mưu gì đó”.

Trương Cường gật đầu nói: “Đúng vậy, Lưu Bang nhất định không xua quân tấn công trong tình thế thực lực cách biệt rõ ràng như thế, có lẽ chúng ta nên lợi dụng cơ hội y còn đang phân vân, chủ động xuất kích, sau khi

tiêu diệt Lưu Bang sẽ quay về cứu viện Vương Ly bị quân Sở và quân Triệu giáp công”.

Mông Điềm nghe vậy liền tán đồng: “Bệ hạ nói phải lắm, theo ý thần có thể lệnh cho Vương Bôn đánh trận đầu tiên”.

Trương Cường ban lệnh xuống: “Vương tướng quân đúng là lựa chọn thích hợp nhất, hai vị tướng quân hãy dẫn quân ra nghênh chiến, Chương Hàm và trẫm sẽ trấn thủ Hàm Cốc quan, xin sàng tiếp ứng khi cần thiết”.

Mông Điềm chấp tay nhận lệnh: “Bệ hạ yên tâm, thần nhất định không phụ lòng tin tưởng của bệ hạ!”.

Vừa nói dứt câu, bên ngoài lều vọng đến tiếng bước chân hối hả, Hàn Hoán theo hầu Trương Cường chạy vội vào lều bẩm báo: “Bệ hạ, bắt được một tên gian tế!”.

Trương Cường nghe vậy cảm thấy tò mò, gật đầu nói: “Dẫn lên đây, trẫm phải đích thân tra hỏi!”.

Lệnh được truyền xuống, một lúc sau chỉ thấy một thanh niên ngoài ba mươi bị hai tên binh sĩ áp giải vào lều, hăn mặc áo vải xanh lục, búi tóc bằng mảnh vải thô, làn da trắng trẻo, dáng vẻ thư sinh, lúc này bị hai tên binh sĩ đẩy mạnh ngã chúi xuống đất, mặt mũi dính đầy bùn đất nhìn thật thảm hại.

Người này không hề tỏ ra sợ hãi, lồm cồm bò dậy, liếc mắt nhanh về phía hai mươi tên cấm vệ và Mông Điềm, Chương Hàm oai phong lẫm liệt đứng sau lưng Trương Cường, chỉnh trang lại y phục rồi mới quỳ xuống ung dung hô lớn: “Thảo dân Đại Lương Trần Dư, tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế!”.

Trương Cường lẳng lặng quan sát Trần Dư, thót tim một cái, chẳng lẽ người này chính là danh sĩ Trần Dư của Ngụy quốc đã chết dưới tay Lưu Bang trong lịch sử? Trần Dư và Trương Nhĩ vì trận chiến Cự Lộc mà thù địch với nhau, sau này Trương Nhĩ đầu quân Lưu Bang làm Thường Sơn Vương, còn Trần Dư chết thảm trong tay Trương Nhĩ, người này tuy không bằng Tiêu Hà, Hàn Tín nhưng cũng xem như là một nhân tài, chỉ là không biết tại sao hăn lại đến gặp mình vào lúc nhạy cảm như thế này, rốt cuộc là có ý gì?

Thấy Trương Cường hồi lâu vẫn không đoái hoài đến mình, Trần Dư tỏ ra khó xử, nhưng tình hình nguy cấp, đành lấy hết can đảm nói tiếp: “Thảo dân Trần Dư là đại tướng quân dưới trướng Triệu vương, hôm nay được Triệu vương phái đến đây tạ tội với bệ hạ, cầu xin bệ hạ tha tội, Triệu vương vốn không có ý định chống đối triều đình, chỉ vì bị Trương Nhĩ ép buộc nên đành làm trái lẽ trời, hiện nay Trương Nhĩ đã liên minh với Hán vương Lưu Bang, muốn mượn danh nghĩa Triệu vương mưu hại bệ hạ, Triệu vương biết không thể địch lại thiên uy của bệ hạ, quân Triệu chỉ có vài vạn ít ỏi, bị kẻ khác nuốt chửng chỉ là chuyện sớm muộn, nay chỉ mong được bệ hạ xá tội, Triệu vương bằng lòng giáng làm thứ dân để bảo toàn tính mạng!”.

Trương Cường nghe xong những lời này, nhếch mép cười gằn một tiếng, hét lớn: “Cái gì mà Triệu vương ở đây? Trong chư hầu của trẫm chưa từng nghe có phong hiệu này. Người đâu, bắt lấy tên này cho ta!”.

Cấm vệ sau lưng lập tức ủa tới ấn Trần Dư xuống đất đợi lệnh, Trần Dư cố giãy giụa nói thêm: “Chúa công của thảo dân nguyện đầu hàng bệ hạ, quân Triệu tuy không đông nhưng lại biết được một bí mật lớn của quân Sở”.

Trương Cường lạnh lùng gườm Trần Dư một cái, nhẹ nhàng phất tay, đợi cấm vệ lui ra mới gằn giọng nói: “Bí mật gì? Đại Tần ta có sáu mươi vạn thiết kỵ, sợ gì hai mươi vạn quân Sở chứ? Nếu đã là bí mật thì tại sao người lại biết được, tại sao dễ dàng đến thông báo với trẫm? Chẳng lẽ đó là mưu kế của các người?”.

Trần Dư rùng mình sợ hãi, vội phân bua: “Trần Dư chết không đáng tiếc, nhưng nếu bệ hạ không nghe lời thảo dân, mai này giang sơn lọt vào tay kẻ khác, đến lúc ấy hối hận thì đã muộn”.

Trương Cường chỉ tay vào Mông Điềm và Chương Hàm đứng bên cạnh, cười ha hả nói: “Trẫm có tướng tài ở đây, lại có mấy mươi vạn đại quân trong tay, sợ gì quân Sở Hán ô hợp, ha ha...”.

Trần Dư sắc mặt trắng bệch, nói lớn: “Bệ hạ có biết hai mươi vạn đại quân của Lưu Bang chỉ là phô trương thanh thế, chiến lược thực sự của họ chính là nhờ vào Hạng Vũ”.

Mông Điềm nghe vậy nói xen vào: “Hai mươi vạn quân của Lưu Bang đã không phải là đối thủ của quân Tần ta, Hạng Vũ không là thống soái quân Sở, về quân số cũng kém xa quân Tần, lời người nói khó khiến người khác tin được!”.

Trần Dư ướt đầm mồ hôi, quỳ rạp xuống đất nói nhanh: “Lưu Bang nham hiểm xảo trá, lần này vì muốn giành lấy cơ hội tấn công Hàm Dương, kìm hãm hai mươi vạn quân Sở nên đã nói không ít lời gièm pha Hạng Vũ trước mặt Sở vương, chủ ý đưa Tống Nghĩa lên làm thống soái cũng do Lưu Bang sàm tấu, lần này Lưu Bang tuyệt đối không giao chiến trực diện với quân Tần đâu, bệ hạ không cần đề phòng Lưu Bang làm gì. Hạng Vũ có uy danh vượt trội trong quân Sở, Tống Nghĩa không sao sánh bằng, thêm vào Tống Nghĩa tâm địa hẹp hòi, không được lòng quân ủng hộ, hai mươi vạn quân Sở sớm muộn gì cũng rơi vào tay Hạng Vũ thôi”.

Nói đến đây, thấy Trương Cường không quát lên ngắt lời, Trần Dư lại dè dặt nói tiếp: “Hạng Vũ một lòng tiến đánh Hàm Dương trả thù cho cha, chỉ e không lâu nữa sẽ dẫn quân đến Hàm Cốc quan. Thảo dân và chúa công biết được bí mật Hạng Vũ chuẩn bị đi đường vòng tấn công Hàm Dương, dùng tinh binh cải trang chia thành từng nhóm nhỏ vượt trăm dặm, nhân lúc bệ hạ ngự giá thân chinh ở đây, công phá thành Hàm Dương đang trống trải”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 2

Đại Chiến Mở Màn (2)

Gió lạnh quất từng cơn dữ dội, một đoàn quân âm thầm lầm lũi bước đi trên đường, mặc kệ gió lạnh tát vào mặt, đoàn quân kéo dài mấy mươi dặm hết như một con rắn đen uốn khúc trong khe núi, khí thế làm đám chim chóc bay tán loạn, hình như chúng cũng đánh hơi được mùi chết chóc sắp ập đến.

Một lá cờ trắng giương cao bay phấp phới trong gió, trên cờ thêu một chữ “Lưu” to tướng, mấy tên kỵ binh kéo cương dừng ngựa, chỉ tay về khe núi xa xa, tím tím bàn luận chuyện gì đó.

Một đại hán ngoài ba mươi tuổi tách ra không tham gia cuộc bàn luận, lẳng lặng ngồi trên con chiến mã màu trắng đôi mắt xa xăm, sau lưng y là một chiếc xe ngựa cũ kỹ được mấy mươi binh sĩ hộ tống chậm rãi lăn bánh.

Tên đại hán mặt vuông mày rậm, khí khái uy nghi, lúc này, một đại hán khác bên cạnh y nôn nóng cất tiếng: “Đại ca, chúng ta chỉ có hai mươi vạn đại quân, làm sao địch lại sáu mươi vạn quân Tần, chúa công xin ra ứng chiến quả thật là...”.

Đại hán trên lưng ngựa quét mắt lạnh lùng về dãy núi phía trước, chậm rãi gật đầu nói: “Lệnh cho đại quân hành quân thông thả, không được tiến nhanh, ai trái lệnh chém không tha!”.

Lệnh vừa ban xuống, một thân binh lập tức thúc ngựa chạy đi truyền lệnh, tên đại hán vừa bày tỏ lo lắng ngó người trong giây lát, trầm ngâm thốt lên: “Đại ca, ý huynh là chúng ta sẽ...”.

Đại hán trên lưng ngựa nhếch mép cười tự tin, gật gù nói: “Lần này ta khó khăn lắm mới thuyết phục được Sở vương, nắm giữ hai mươi vạn binh mã này, thời loạn thế chính là cơ hội tốt để chúng ta kiến công lập nghiệp, gia tăng thực lực là việc quan trọng nhất cần làm, dù thế nào hai mươi vạn đại quân của ta cũng không được giao tranh trực diện với quân Tần, chúng ta hãy tiến quân từ từ, đợi khi Hạng Vũ mất hết kiên nhẫn xua quân tấn công trước thì mới là thời cơ tốt cho chúng ta hành động. Ha ha... Lưu Bang ta thần cơ diệu toán, trời đã giúp ta rồi”.

Mấy tên kỵ binh xung quanh đưa mắt nhìn nhau, cùng cười to sảng khoái hưởng ứng: “Ha ha... Ha ha ha...”.

Đột nhiên chiếc xe ngựa theo sau lưng dừng lại, rèm cửa được vén lên, một cô gái trẻ hai mươi lăm sáu tuổi dừng dừng nói: “Gió lạnh cắt da cắt thịt, các huynh có việc gì hãy vào lều bàn luận, phía Triệu vương cũng không thể xem thường, người này thực lực yếu nhất khó đảm bảo sẽ không đầu hàng kẻ khác, các huynh nên cẩn thận đề phòng”.

Lưu Bang không vì bị phu nhân phê bình trước đám đông mà nổi giận, ngược lại còn nghiêm túc suy ngẫm một hồi mới lên tiếng: “Phu nhân nói rất đúng, Triệu Yết tuy không nổi bật nhưng cũng không thể không phòng. Phàn Khoái, đệ nghĩ cách liên lạc với người của chúng ta cài bên cạnh Tống Nghĩa, bảo hắn giám sát Triệu Yết, có tin gì phải cấp báo ngay”.

Lúc này, phu nhân Lưu Bang ngồi trong xe hình như nảy ra ý gì, chớp mắt một cái, tự tin thốt lên: “Thiếp có ý này, phu quân có thể thử xem sao”.

Trong lều chỉ huy quân doanh Đại Tần tại Hàm Cốc quan, Trương Cường trầm ngâm đứng nhìn vào tấm bản đồ da dê lớn vẽ địa hình Cự Lộc, lắng nghe Mông Điềm báo cáo về động thái của quân Sở.

Bên ngoài lều đứng đầy quân cấm vệ áo giáp sáng choang canh gác, ai nấy mặt lạnh như tiền, toàn thân toát ra sát khí ngùn ngụt, số quân Tần bình thường đi ngang cũng phải tránh xa, cùng một quân doanh mà người khác phải biết chọn đường khác mà đi. Còn các tướng lĩnh chốc chốc lại nhìn vào những cấm vệ quân thân cận của hoàng thượng với ánh mắt ngưỡng mộ, ngấm ngấm kinh ngạc trước khí thế dữ dội của đội quân này. Thật ra đội cấm vệ cận thân này được Trương Cường huấn luyện theo phương pháp

lính đặc nhiệm thời hiện đại, tạo ra một đội quân trực thuộc chỉ huy của mình, đội cấm vệ năm trăm người trên được lựa chọn kỹ từ ba ngàn cấm vệ trong cung, trải qua cuộc tập huấn gian khổ nâng cao sức chiến đấu lẫn thử thách lòng trung thành, đảm nhận nhiệm vụ cảnh vệ khi Trương Cường dẫn quân xuất chiến, nhằm tối ưu hóa trang bị, đội quân trên được trang bị cả “lựu đạn” do Trương Cường bí mật chế tạo.

Lúc này, Mông Điềm chỉ tay vào dãy núi trùng trùng điệp điệp trên tấm bản đồ Hàm Cốc quan nói: “Lưu Bang thống lĩnh hai mươi vạn đại quân tiến quân chậm rãi, xem ra quả đúng như bệ hạ dự liệu, chúng hình như chỉ muốn quan sát tình hình, không muốn giao tranh trực diện với quân ta, không biết bệ hạ có định nghe theo lời Trần Dư, men theo đường mòn quay về Hàm Dương đánh chặn quân đội của Hạng Vũ?”.

Trương Cường một mặt quan sát tỉ mỉ tấm bản đồ da dê, một mặt trầm ngâm hỏi: “Lời của Trần Dư, tướng quân tin mấy phần?”.

Mông Điềm nghĩ ngợi giây lát, hạ thấp giọng xuống đáp lời: “Thần chỉ tin ba phần”.

Trương Cường cười gằn một tiếng, tháo miếng ngọc bội đeo trên người ném xuống đất, miếng ngọc vỡ thành hai mảnh, thế mới khẽ gật đầu nói: “Trẫm chẳng tin phần nào”.

Mông Điềm giật mình kinh ngạc, ngơ ngác hỏi: “Ý của bệ hạ là?”.

Trương Cường nhìn trừng trừng hai miếng ngọc vỡ làm đôi dưới đất, lạnh lùng nói: “Triệu Yết mà Trần Dư ủng hộ hiện nay tuy thực lực không mạnh, nhưng hẳn chẳng phải thần tử quân Sở, cũng chẳng phải thần tử Đại Tần, giữ thái độ trung lập, gió chiều nào theo chiều nấy là tốt nhất, đâu cần thiết ngã về một bên nhanh như thế? Hơn nữa một khi Tống Nghĩa xảy ra nguy hiểm, quân Triệu cũng chả có lợi lộc gì, bề ngoài nhìn có vẻ hẳn muốn theo phe chúng ta, nhưng trẫm lo hẳn đang thầm giúp đỡ Lưu Bang”.

Mông Điềm kinh ngạc thốt lên: “Trần Dư và Lưu Bang không có giao tình sâu nặng, sao lại thế được chứ?”.

Trương Cường chậm rãi nói tiếp: “Theo trẫm nghĩ, có lẽ Trần Dư cảm thấy Tống Nghĩa nhát gan sợ chuyện, chẳng làm nên nghiệp lớn, còn Hạng Vũ một lòng chỉ muốn báo thù, hiển nhiên không thật lòng nghĩ cho quân

Triệu, trước mắt chỉ có duy nhất Lưu Bang xem bộ rộng lượng nhân nghĩa, còn đối với trăm thì ít nhiều hẳn cũng có thể bị xếp vào hàng phản tặc, mà thực lực của chúng lại không có tư cách bàn điều kiện với trăm”.

Nói đến đây, liếc mắt nhanh ra ngoài, Trương Cường hạ thấp giọng xuống nói tiếp: “Còn Lưu Bang thì khác, hai mươi vạn đại quân chỉ cần trì hoãn mười mấy ngày, đợi khi Hạng Vũ mất hết kiên nhẫn dẫn quân bắc tiến, quân Triệu sẽ thừa cơ theo phe Lưu Bang, một là có chỗ nương tựa, hai là thực lực Lưu Bang còn yếu chắc sẽ không làm khó quân Triệu, nói không chừng còn phải lợi dụng nhau tập hợp thể lực tàn dư của nước Triệu trước đây, lợi ích qua lại sẽ gắn kết Lưu Bang và quân Triệu với nhau”.

Mông Diêm nghe đến đây sáng suốt hẳn ra, vội gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm! Thần nhất định cẩn thận đề phòng, chỉ là chúng ta nên tấn công phe nào trước mới phải?”.

Trương Cường mỉm cười tự tin, phân tích: “Lưu Bang tuy đang trong giai đoạn tích trữ lực lượng, chúng ta cũng không thể xem thường, trước mắt hãy tiêu diệt Hạng Vũ trước, sau đó quay lại đối phó Lưu Bang, tướng quân thấy thế nào?”.

Mông Diêm chấp tay nói: “Bệ hạ sáng suốt, định ra kế sách như thế, Mông Diêm bái phục!”.

Trương Cường hài lòng hạ quyết tâm: “Nếu tướng quân cũng đồng ý thì chúng ta sẽ đánh Hạng Vũ trước, thừa lúc nội bộ quân Sở chưa ổn định, chúng ta phải giành lấy thế chủ động”.

Mông Diêm gật đầu đề nghị: “Theo ý thần, hay là phái Vương Bôn dẫn quân nghênh chiến, thần theo sau tiếp ứng, quân Sở hiện đóng ở Cự Lộc, hai mươi vạn đại quân của Vương Ly đang bao vây quân Triệu có thể tiêu diệt gọn bọn chúng”.

Trương Cường suy ngẫm một lúc, chỉ cảm thấy có gì đó vẫn chưa thỏa đáng lắm, nhưng lại không nghĩ ra sai ở điểm nào, trong kiến thức lịch sử của hẳn cũng không nắm rõ lắm về trận chiến Cự Lộc, thêm vào trong tay hiện có hơn bốn mươi vạn quân Tần nên chả mấy lo lắng.

Gật đầu một cái, Trương Cường hạ lệnh: “Tướng quân hãy báo tin cho Vương Ly trước, chúng ta sẽ bàn kế sách chi tiết sau”.

Mông Điềm chấp tay tuân lệnh: “Nếu đã thế thần sẽ đến chỗ Vương Ly ngay trong đêm, lệnh cho hãn toàn lực tấn công quân Sở”.

Đối mặt với thời cuộc hỗn loạn, Trương Cường không dám hoàn toàn tin vào lịch sử, tuy vẫn cảm thấy có gì không đúng, nhưng nhất thời lại chưa nghĩ ra cốt lõi vấn đề nằm ở đâu, thở dài một tiếng, quay sang Hàn Hoán dặn dò: “Mau đi gọi Thành Thái vào gặp trẫm!”.

Không thể xua tan cảm giác bất an, Trương Cường đành đặt hết hy vọng vào đội quân tinh nhuệ đặc biệt do mình chuẩn bị, xin sàng ứng phó với mọi tình huống lúc cần thiết.

Nhìn theo bóng lưng Mông Điềm rời khỏi lều chỉ huy, Trương Cường nhủ thầm: “Không biết lịch sử sẽ phát triển theo quỹ đạo nào đây?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 3

Tiến Cử Hiền Tài

Màn đêm mờ mịt che phủ, gió bắc lạnh căm rít từng cơn, các binh sĩ trực đêm trong doanh trại quân Sở run cầm cập, không ngừng chà xát hai má ửng hồng và những ngón tay đông cứng. Mấy tên quân Sở ngồi xung quanh một đóm lửa nhỏ sưởi ấm, ánh lửa lắt lự yếu ớt trong bóng đêm, soi sáng những nét mặt ngao ngán của binh sĩ.

Một tên lính xoa tay vào nhau, nhỏ tiếng than thở: “Thời tiết gì lạnh quá! Chết mất thôi”.

Một tên lính khác lập tức nói xen vào: “Ài! Nghe nói Tần vương ngự giá thân chinh, quân Tần đóng tại Hàm Cốc quan lên đến sáu mươi mấy vạn, lần này chúng ta lành ít dữ nhiều rồi, trận này khó thắng lắm đây!”.

Một tên lính ngồi cạnh thở dài một tiếng, góp lời: “Tổng tướng quân án binh bất động, chắc bị khí thế của quân Tần áp đảo rồi, cũng khó trách tướng quân, Tần vương đích thân xuất trận không thể xem thường, xem ra chúng ta còn phải chịu khổ dài dài”.

Tên lính mở lời lúc đầu nghe vậy lắc đầu nói: “Tần vương có gì đáng sợ chứ? Ta khâm phục nhất là Hạng tướng quân, đó mới là đáng anh hùng đầu đội trời chân đạp đất”. Vừa nói, tên lính vừa giơ cao ngón tay cái quơ quơ trước đóm lửa tỏ ý khâm phục.

Tên lính gần đó thở dài nói: “Hôm nay Tổng tướng quân ra lệnh các doanh trại không được tự ý rời quân doanh chính là làm khó Hạng tướng quân, Trần Phong này là người đầu tiên không phục. Hạng tướng quân anh

hùng cái thế, huynh đệ chúng ta đều xin sàng nghe lệnh Hạng tướng quân, tiếc rằng... Ài!”.

Mấy tên lính Sở đều gật đầu hưởng ứng, hào khí ngùn ngụt xua tan cả cơn lạnh. Vào lúc này, trong một túp lều nằm trong góc tại đại doanh trung quân, mấy vị tướng lĩnh áo giáp sáng choang ngồi lại với nhau, đang thì thầm to nhỏ bàn luận chuyện gì, người nào người nấy đều tỏ ra hậm hực.

Một tướng lĩnh trẻ khoảng ba mươi tuổi ngồi chính giữa, thân hình vạm vỡ, ánh mắt hùng hồn quét qua một lượt mọi người, chớp tay nói: “Hạng Vũ bất tài, bị vây khốn ở vùng đất chật hẹp này, không thể gánh thay nỗi lo giúp quân vương, lại không trả được thù cha. Hạng Vũ mời các vị đến đây chính là muốn nhờ các vị giúp cho một việc”.

Hạng Vũ vừa nói dứt câu, một đại hán hơi mập ngồi bên cạnh lập tức lên tiếng: “Tướng quân cứ việc ra lệnh, các tướng sĩ nhất định hưởng ứng”.

Hạng Vũ cảm khái gật đầu nói: “Tốt! Nếu các vị đã tin tưởng Hạng Vũ thì ta nhất định xả thân báo đáp, chỉ cần công phá Hàm Dương, Hạng Vũ dù có chết cũng cam lòng”.

Đại hán vừa lên tiếng hưởng ứng chớp tay nói: “Anh Bố từng chịu đại ân của Hạng lão tướng quân, thề chết theo hầu tướng quân, tướng quân cứ việc sai bảo”.

Hạng Vũ nhìn chăm chăm vào ba vị tướng lĩnh có mặt, trịnh trọng nói: “Tần vương thân chinh chính là thời cơ tốt của chúng ta. Tống Nghĩa gian trá nhất gan, khó bề phục chúng, Hạng Vũ ta đủ sức gánh vác thay trọng trách, nếu các vị không phục có thể nói thẳng, Hạng Vũ tuyệt đối không trách tội”.

Anh Bố nghe vậy cất tiếng ngay: “Tướng quân anh hùng cái thế, Hoài Vương không nghĩ đến công lao, lại đa nghi chèn ép tướng quân, lần này phái tên tiểu nhân Tống Nghĩa đề đầu cưỡi cổ tướng quân, thật khiến lòng người khó phục, y từng nhận di mệnh của Hạng lão tướng quân hứa phò trợ tướng quân, nay không những không nhớ mối huyết hải thâm thù của lão tướng quân, ngược lại còn làm khó Hạng tướng quân, thật khiến người ta tức giận!”.

Một tướng lĩnh thân hình gầy gò ngồi cạnh Anh Bố lên tiếng hưởng ứng: “Bồ Nghĩa nguyện đi theo tướng quân!”.

Hạng Vũ ngửa cổ cười ha hả, nói lớn: “Các vị xem trọng Hạng Vũ như thế, ta tuyệt không dám phụ lòng các tướng”.

Anh Bố trầm ngâm nghĩ ngợi, nhíu mày nói: “Tướng quân, hiện giờ chúng ta chỉ có mấy vạn binh mã, dù diệt được Tống Nghĩa, đối mặt với hơn bốn mươi vạn quân Tần, chỉ e...”.

Hạng Vũ lạnh lùng phán: “Nam nhi nước Sở toàn là sĩ tốt trăm người chọn một, lấy một chọi mười không thành vấn đề, hơn nữa bản tướng quân đã sớm có kế sách, đủ để đối phó hai mươi vạn binh mã của Vương Ly, nếu diệt được Vương Ly trước, thừa cơ thu nạp nghĩa quân sáu nước về tay mình thì có gần bốn mươi vạn quân, đủ sức phân tranh với Tần vương rồi”.

Anh Bố nghe vậy tràn trề niềm tin, nhưng vẫn lo lắng: “Tướng quân đã có kế sách thì không còn gì phải bàn, chỉ là...”.

Hạng Vũ liếc nhanh về phía Anh Bố, khẽ gật đầu nói thay: “Đúng vậy! Trước mắt chúng ta phải giành lấy quyền chỉ huy đại quân, sau đó mới nghĩ cách khơi dậy sĩ khí chiến đấu của binh sĩ, chỉ cần làm được hai việc quan trọng trên, đại sự chắc chắn thành công”.

Nhìn xa xăm vào màn đêm ngoài lều chỉ huy, Trương Cường mang tâm trạng nặng nề suy ngẫm về quyết định vừa rồi, còn nhớ trong lịch sử Lưu Bang chính là nhân cơ hội Hạng Vũ quyết chiến với quân chủ lực do Chương Hàm thống lĩnh ở Cự Lộc, thừa lúc Hàm Dương phòng thủ lơ là công phá Hàm Dương, Đại Tần vong quốc từ đó. Hiện nay trong tay mình ngoại trừ hai mươi vạn quân của Vương Ly vây khốn Cự Lộc còn có bốn mươi vạn đại quân trấn thủ Hàm Cốc quan nên không cần lo mọi thứ diễn ra theo lịch sử, chỉ là cục diện trước mắt hình như vẫn có một mối nguy hiểm vô hình cứ đeo bám lấy hắn.

Rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở đâu? Trương Cường nghĩ mãi không thông, thở dài một tiếng, may mà trong tay mình còn một đội quân đặc nhiệm tinh nhuệ, nổi bất an dịu lại đôi chút.

Lúc này, một bóng người xuất hiện ngoài lều, chỉ nghe tiếng Hàn Hoán cẩn thận cất lên: “Bệ hạ, tấu chương ở Hàm Dương đã được đưa tới, bệ hạ

có cần phê duyệt ngay không ạ?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Mang đến đây, trẫm sẽ phê duyệt một ít”.

Hàn Hoán cung kính dâng bằng hai tay một túi gấm đen lên cho Trương Cường. Trương Cường cầm lấy túi gấm, vừa định dặn Hàn Hoán lui xuống, lại nghe Hàn Hoán bẩm báo: “Bệ hạ, số tấu chương này do Tiêu Hà mang đến ngay trong đêm...”.

Trương Cường cảm thấy ngạc nhiên, Tiêu Hà xuất hiện ở đây vì lý do gì? Chẳng lẽ Hàm Dương xảy ra chuyện? Vội ra lệnh cho Hàn Hoán: “Mau gọi Tiêu Hà vào đây gấp trẫm!”.

Vừa nói dứt câu, một bóng dáng quen thuộc lập tức lách người vào lều, chính là Tiêu Hà đã xa cách mấy ngày.

Do đi đường vất vả nên Tiêu Hà nhìn có vẻ mệt mỏi, nhưng cũng không sao che giấu nỗi vui mừng khi gặp được Trương Cường. Trương Cường cảm thấy kinh ngạc, không biết vì chuyện gì mà Tiêu Hà vượt đường xa đến đây, hơn nữa còn tỏ ra phấn khích như thế.

Nén cơn tò mò xuống, Trương Cường chờ đợi Tiêu Hà sẽ nói gì, chỉ thấy Tiêu Hà bước đến gần, vừa định quỳ xuống hành đại lễ, Trương Cường liền ngăn lại: “Ái khanh bình thân đi! Khanh đến đây vội thế chẳng lẽ Hàm Dương xảy ra chuyện gì?”.

Tiêu Hà vẫn cung kính hành lễ quân thần xong mới ngồi xuống, nôn nóng nói ngay: “Thần đến đây không vì trong triều xảy ra chuyện, mà là vừa nhận được tin của một vị bằng hữu”.

Trương Cường tưởng Tiêu Hà nói đến Lưu Bang, liền mỉm cười nói: “Ái khanh chắc đang nói đến Lưu Bang đúng không?”.

Tiêu Hà lắc đầu giải thích: “Thần và Lưu Bang tuy là chỗ quen biết cũ, nhưng tình thế trước mắt hai bên đối địch, thần đương nhiên không nói đến người này với bệ hạ”.

Trương Cường càng thêm kinh ngạc, không biết Tiêu Hà vượt ngàn dặm đường đến đây vì ai? Chợt trong đầu nhớ đến một chi tiết trong lịch sử, rằng mình một cái, không trùng hợp đến thế chứ? Lúc này không biết người đó hiện đang ở đâu, Tiêu Hà sao lại có tin của hắn ta?

Đang lúc suy ngẫm, chỉ nghe Tiêu Hà phấn khích cất tiếng: “Bệ hạ, thần vừa được biết một vị bằng hữu đang ở trong quân của Hạng Vũ, tài năng của người này đủ sánh với thiên binh vạn mã, nếu bệ hạ có được tướng tài như thế lo gì không dẹp yên được cục diện loạn lạc chứ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

Đội Quân Đặc Nhiệm

Trương Cường cố giữ bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Tiêu Hà hỏi: “Là người nào mà ái khanh phải vượt đường xa đến đây tiến cử với trẫm thế?”.

Tiêu Hà trịnh trọng đáp lời: “Người mà thần muốn tiến cử với bệ hạ hiện vẫn đang trong quân doanh Hạng Vũ, không có chút danh tiếng gì nhưng lại là một tướng tài hiếm có”.

Trương Cường đã lờ mờ đoán ra được là ai, vẫn làm bộ hỏi: “Không biết ái khanh muốn nói đến ai đây?”.

Tiêu Hà chấp tay cung kính nói: “Bệ hạ, người này họ Hàn, tên Tín, quê ở Hoài Âm, nếu bệ hạ có được người này giúp sức, muốn bình định thiên hạ thật dễ như trở bàn tay”.

Trương Cường rung mình một cái, quả nhiên là Hàn Tín, tại sao các nhân vật lịch sử nổi tiếng đều xuất hiện bất ngờ thế nhỉ?

Thấy Trương Cường trầm ngâm không lên tiếng, Tiêu Hà nôn nóng nói thêm: “Ngày đó thần đi ngang vùng đất Hoài Hà, từng luận bàn đại sự với người này, cảm thấy đó là một nhân vật phi thường, do lúc ấy y một lòng đi theo Hạng Lương nên thần không miễn cưỡng giữ lại, gần đây nghe nói Hàn Tín không được Hạng Vũ trọng dụng, lại lo lắng trong lúc chiến loạn bệ hạ giết chết nhân tài nên thần cảm thấy đáng tiếc, vượt đường xa ngay trong đêm đến đây tiến cử, chỉ có điều bệ hạ có thu nạp được Hàn Tín hay không, thần không dám nói chắc, nhưng bệ hạ xưa nay luôn quý trọng người tài, lần này không nên nhường tướng tài cho kẻ khác”.

Trương Cường gật đầu nói: “Hiện nay trăm vẫn chưa giao tranh trực diện với quân Sở nên Hàn Tín tạm thời vẫn an toàn, nhưng Hàn Tín không biết ái khanh tiến cử y với trăm, trong lúc hai quân giao chiến, đao kiếm vô tình, trăm cũng rất khó bảo đảm an toàn cho y”.

Tiêu Hà thấy Trương Cường chịu nghe lời tiến cử, mừng rỡ nói: “Chỉ cần bệ hạ ra lệnh đại quân lưu ý hành tung của Hàn Tín là được, thần đã viết thư nói rõ với Hàn Tín, tin chắc không bao lâu nữa y sẽ về với bệ hạ”.

Trương Cường mừng thầm trong bụng, nếu ngay cả danh tướng lẫy lừng Hàn Tín cũng về dưới trướng, vậy mình sở hữu Mông Điềm và Hàn Tín là đủ ngạo nghễ thống nhất thiên hạ lần nữa rồi.

Nhưng chợt nghĩ tới quan hệ giữa Hàn Tín và Lưu Bang, lại lo âu cất tiếng: “Ái khanh sao không nói thử về Lưu Bang, trăm muốn nghe nhận xét của khanh”.

Tiêu Hà liếc nhanh quan sát sắc mặt Trương Cường, dè dặt nói: “Thần và Lưu Bang cùng xuất thân từ huyện Bái nên biết rõ về người này, không biết bệ hạ muốn nghe về chuyện gì?”.

Trương Cường chậm rãi cất tiếng: “Trước mắt đại quân ta đối mặt với hai kẻ địch lớn, nếu tấn công Hạng Vũ thì trăm lo Lưu Bang thừa cơ đánh lén, trăm muốn biết về mưu lược của Lưu Bang”.

Tiêu Hà hít một hơi sâu, từ tốn đáp lời: “Lưu Bang chính là một tên lưu manh nổi tiếng ở huyện Bái, quan viên địa phương đều phải nhường y ba phần, nay tuy đầu quân về dưới Sở vương nhưng thực lực lại không bằng Hạng Vũ, Lưu Bang và Hạng Vũ kém xa một trời một vực, không biết tại sao bệ hạ lại xem trọng Lưu Bang đến thế?”.

Trương Cường âm thầm lo lắng, chẳng lẽ Tiêu Hà lại không có giao tình sinh tử với Lưu Bang giống trong sử sách ghi chép? Càng nghĩ càng hồ đồ, đành thử thăm dò: “Ái khanh hình như vẫn chưa nói thật lòng, rốt cuộc trăm nên đề phòng bên nào?”.

Tiêu Hà sáng mắt lên, xem ra Trương Cường không hề vì những lời của mình mà xem thường thực lực Lưu Bang, cảm thấy vô cùng khâm phục về tài trí của hoàng đế Đại Tần.

Nghiêm túc suy nghĩ một lúc, Tiêu Hà trịnh trọng nói: “Nếu bệ hạ suy tính thấu đáo thì thần yên tâm rồi, trong quân tuy có hai vị tướng quân Mông Điềm và Vương Bôn, nhưng thần nghe thái úy nhắc đến viên dũng tướng Vương Ly, người này ít nhiều mang tính kiêu ngạo khinh địch, bệ hạ nên cẩn thận khi dùng đến”.

Trương Cường thót tim một cái, Vương Ly kiêu ngạo khinh địch mình chưa từng nghe qua, loại tướng lĩnh này rất dễ phạm sai lầm cơ bản nhất, luôn luôn sai một ly đi một dặm.

Nghĩ đến đây, buộc phải lớn tiếng ra lệnh với Hàn Hoán đứng hầu ngoài lầu: “Đi gọi Mông Điềm tướng quân đến đây gấp trăm, trăm có chuyện gấp!”.

Hàn Hoán không dám chậm trễ, vội chạy nhanh đến quân doanh Mông Điềm.

Lúc này đại chiến sắp nổ ra nên Mông Điềm bận tối mắt tối mũi điều động quân lương và chỉnh đốn binh mã, chưa kịp nghỉ ngơi lại nghe Trương Cường truyền gọi, lập tức đứng dậy đi nhanh về phía doanh trại chỉ huy.

Vừa đặt chân vào trong, thấy Tiêu Hà mang vẻ mặt lo âu, hình như đã xảy ra chuyện gì bất trắc, Mông Điềm thót tim một cái, vội hành lễ: “Thần tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường phất tay một cái, gật đầu nói: “Tướng quân hãy ngồi xuống, trăm nghe nói Vương Ly bao vây quân Triệu ở Cự Lộc tính tình kiêu ngạo, trăm lo y sợ ý khinh địch thất bại trong tay Hạng Vũ, không biết tướng quân hiểu về người này thế nào?”.

Mông Điềm liếc nhanh về phía Tiêu Hà mới nói: “Vương Ly tuy hơi ngạo mạn nhưng chuyện hành quân đánh trận chưa từng phạm sai sót, hơn nữa Hạng Vũ chỉ có mấy vạn binh mã, lại có Tống Nghĩa đề đầu cưỡi cổ, thần nghĩ chắc sẽ không xảy ra sự cố gì đâu”.

Tiêu Hà lo lắng nói xen vào: “Mông tướng quân tuy nói có lý, nhưng Hạng Vũ là nhân vật không thể xem thường”.

Mông Điềm nhíu mày nói: “Lúc này muốn đổi tướng chỉ e không kịp rồi, hôm qua trong quân đã dùng khoái mã đưa tin lệnh cho Vương Ly xuất

kích, lúc này e đã...”.

Lăm lét nhìn về phía Trương Cường, vừa định lên tiếng giải thích, chợt thấy Trương Cường bình thản nói: “Nếu sự việc đã không thể thay đổi thì đành ứng phó theo cách khác vậy, Vương Bôn ở lại trấn thủ, phía Lưu Bang không thể không đề phòng, trăm cùng Mông tướng quân đến Cự Lộc tiếp ứng Vương Ly!”.

Câu này nói ra, Mông Điềm và Tiêu Hà cùng giật mình một cái, Tiêu Hà quỳ ngay xuống đất thất thanh kêu lên: “Bệ hạ sao có thể đích thân ra trận tiền được chứ? Lỡ có gì bất trắc, thần làm sao đối mặt với bá quan trong triều và bá tính thiên hạ”.

Mông Điềm thất kinh nói thêm vào: “Không biết tại sao bệ hạ lại phải dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, quân đội Đại Tần ta xưa nay không có đối thủ, mong bệ hạ nghĩ lại!”.

Trương Cường biết từ xưa đến nay tuy có chuyện hoàng đế ngự giá thân chinh, nhưng đích thân hoàng đế ra tiền tuyến thì là sự thật rất khó chấp nhận, tất nhiên vào hậu thế có rất nhiều vị hoàng đế đoạt thiên hạ trên lưng ngựa, nhưng thời đại hai ngàn năm trước thì đó vẫn là chuyện không ai dám tưởng tượng.

Trương Cường ung dung cất tiếng: “Hai vị ái khanh không cần lo lắng, trăm cho hai khanh xem thứ này, vật này uy lực dữ dội, năm trăm tinh binh là đủ công phá mấy vạn binh mã của Hạng Vũ”.

Mông Điềm giật mình kinh hãi, nhưng vì lần trước Trương Cường phát minh ra bàn đạp yên ngựa nên lúc này không hề nghi ngờ lời nói của Trương Cường, khâm phục thốt lên: “Bệ hạ là bậc kỳ tài, Lỗ Ban năm xưa hãy còn kém xa, chỉ là không biết đó là vật gì mà có uy lực lợi hại đến thế?”.

Trương Cường ngẩng đầu dong dạc nói lớn với Thành Thái đang chờ bên ngoài: “Thành tướng quân, dẫn hai vị ái khanh đi xem thử kỳ binh của trăm!”.

Những ngày ngày Thành Thái miệt mài huấn luyện đội quân đặc nhiệm theo cách mà Trương Cường truyền dạy, lúc này đã thay da đổi thịt, trên

dưới toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lùng chết chóc, ngay cả dũng tướng như Mông Điềm cũng bị khí thế ấy uy hiếp.

Nghe lệnh Trương Cường, Thành Thái chấp tay tuân lệnh, quay lưng dẫn đường, Trương Cường chột tối sầm mặt, gằn giọng nhắc nhở: “Hai vị ái khanh, vật này là vũ khí tuyệt mật của quân đội Đại Tần, nếu để lộ tin ra ngoài thì trăm tuyệt đối không tha tội dù kẻ đó là ai”.

Mông Điềm khẳng khái nói: “Bệ hạ yên tâm, thần tất nhiên hiểu rõ quân pháp!”.

Tiêu Hà cũng bị thu hút bởi vũ khí bí mật trên, liền nghiêm túc nói: “Nếu để lộ nửa lời, bệ hạ có thể xử tội thần theo quân pháp!”.

Trương Cường mỉm cười hài lòng, chỉ tay vào một đồi núi nhỏ cách đó không xa, trên đồi có một doanh trại quân cấm vệ, cao hứng nói: “Trăm cũng rất lâu không đến đó rồi, lần này họ hành quân đến đây, trăm còn chưa đến thăm hỏi, hay là để trăm đi cùng”.

Mông Điềm và Tiêu Hà nghe vậy ngấm ngầm sợ hãi, trong quân cấm vệ có thêm một đội kỳ binh của hoàng thượng từ lúc nào thế? Tại sao ngay cả một tí tin tức cũng không hề lộ ra, hai người không khỏi vừa kinh ngạc vừa hết lòng khâm phục.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 5

Hạng Vũ Đoạt Quyền

Giữa trưa vào một ngày mùa đông, ánh nắng mặt trời uể oải soi bóng yếu ớt xuống mặt đất, cành cây khô và ngọn cỏ vàng úa lung lay trong gió rét, thời tiết lạnh cắt da cắt thịt.

Trong đại doanh quân Sở, thượng tướng quân Tống Nghĩa vừa kết thúc một ngày tuần thị quay vào trong lều, một tên thân binh lập tức lại gần hầu hạ y cởi bộ giáp trụ nặng nề xuống.

Tống Nghĩa khoảng ba mươi lăm sáu tuổi, mắt đen mày rậm, ánh mắt không giấu nổi vẻ bất an, cặp môi mỏng run lấy bầy. Tống Nghĩa nôn nao đi qua đi lại trong lều, khổ sở suy nghĩ kế sách đột phá vòng vây Cự Lộc, nghĩ mãi không ra cách hay, càng lúc càng buồn bực. Đang lúc cẩu gắt muốn gào lên, chợt nghe tiếng bước chân hồi hả vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là phó tướng Hạng Vũ đã đến.

Vừa nhìn thấy Hạng Vũ, Tống Nghĩa lập tức nhú mày khó chịu, lạnh lùng hét hỏi: “Bản tướng quân đang định thị sát quân tình, người không đi tuần tra doanh trại mà chạy đến đây làm gì?”.

Hạng Vũ cười gằn một tiếng, chấp tay nói: “Quân Tần bao vây Cự Lộc, tình thế vô cùng nguy cấp, thế mà tướng quân dừng tại An Dương đã 46 ngày, thời tiết giá lạnh, quân ta toàn là người Sở rất khó thích ứng, tướng quân nên hạ lệnh vượt sông, liên lạc với quân Triệu ở Cự Lộc, trong ứng ngoài hợp, nhất định có thể đánh bại quân Tần”.

Tống Nghĩa lạnh lùng lườm Hạng Vũ, bữu môi nói: “Chúng ta phải đợi quân Tần quyết chiến xong với quân Triệu mới tính tiếp, Tần vương đích

thân dẫn sáu mươi vạn đại quân lâm le dòm ngó, trong tay bản tướng chỉ có hai mươi mấy vạn quân ô hợp của chư hầu các nơi, làm sao chống lại quân Tần đang hùng hực khí thế? Hơn nữa đứng nhìn Tần Triệu giao tranh, chúng ta mới có thể ngư ông đắc lợi”.

Liếc xéo Hạng Vũ bằng ánh mắt khinh miệt, Tống Nghĩa mỉa mai: “Ra trận giết địch, Tống Nghĩa không dùng mãnh bằng Bá vương Hạng Vũ, nhưng nếu nói về kế sách thì người không sánh kịp ta đâu, trách nhiệm quan trọng của ta thì người làm sao hiểu được chứ? Hừ!”.

Dứt lời, lớn tiếng ban lệnh với thân binh: “Truyền lệnh xuống, nếu kẻ nào không phục tùng quân lệnh sẽ xử phạt theo quân pháp!”.

Tên thân binh hô to “Tuân lệnh!”. Nhanh chân chạy đi mất dạng.

Hạng Vũ cố nén cơn giận xuống, gằn giọng nói: “Hiện nay quân lương thiếu thốn, thêm vào thời tiết khắc nghiệt, binh sĩ vừa đói vừa lạnh, thượng tướng quân án binh bất động, chỉ biết tự mình ăn uống hưởng lạc, không lo nghĩ đến đại cục quốc gia, thật không xứng với chức thượng tướng quân”.

Tống Nghĩa nổi giận định gào to lệnh cho các thân binh ngoài lũy xông vào bắt giữ Hạng Vũ, xử y tội bất tuân quân lệnh, nào ngờ Hạng Vũ chưa nói hết câu đã xông thẳng về phía trước, trường kiếm vung lên loang loáng đâm thẳng vào Tống Nghĩa.

Tống Nghĩa chưa kịp la lên, trường kiếm trong tay Hạng Vũ đã đâm sát người, y tuy cũng là võ tướng nhưng mọi việc xảy ra đột ngột, muốn né tránh đã không còn kịp nữa. “Hự!”. Lên một tiếng, trường kiếm đã đâm xuyên ngực trái Tống Nghĩa.

Ánh sáng sắc lạnh lóe lên, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí, Hạng Vũ rút kiếm ra khỏi cái xác lạnh cóng nằm dưới đất, sải bước đi ra ngoài, đám tướng lĩnh Anh Bố, Bồ Nghĩa đã đợi sẵn, Hạng Vũ đồng dục cất tiếng: “Tống Nghĩa phản bội đại vương, ta phụng lệnh đại vương xử tử y, có ai không phục?”.

Anh Bố, Bồ Nghĩa liền hành động theo kế hoạch định sẵn, đồng thanh hô lớn: “Các tướng sĩ từ nay xin nghe theo lệnh Hạng tướng quân!”.

Lúc này doanh trại đã được Hạng Vũ bố trí thân binh bao vây chặt, thêm vào Tống Nghĩa đã chết, đoàn quân Sở này trước kia là phần lớn là thuộc

hạ cũ của Hạng Lương nên sớm bắt mẫn với Tống Nghĩa. Nay thời tiết lạnh giá, quân lương thiếu thốn, ai nấy đều hậm hực trước động thái án binh bất động của Tống Nghĩa, giờ đây thấy Tống Nghĩa bị Hạng Vũ giết chết đều cảm thấy hả hê, không ai chống cự, toàn quân nhanh chóng tung hô, thật lòng phục tùng Hạng Vũ.

Có mấy vị tướng lĩnh cấp thấp bước lên phía trước bày tỏ lòng thành: “Tướng quân một lòng vì nước, tướng sĩ quyết định đi theo tướng quân, sống chết có nhau”.

Hạng Vũ quay sang một tên thân binh căn dặn: “Đem hết tài sản của Tống Nghĩa chia cho mọi người, số thịt cá cung phụng cho một mình y đều lấy hết ra khao thưởng ba quân”.

Mấy vạn quân Sở cảm động trong lòng, tiếng tung hô vang lên như sấm, Anh Bố dẫn đầu hô to: “Tướng quân trọng tình trọng nghĩa, tướng sĩ sống chết theo hầu!”.

Hạng Vũ lệnh cho thân binh khiêng xác Tống Nghĩa vứt đi, quét mắt một lượt các tướng sĩ, đồng dặc nói: “Tần vương thống lĩnh đại quân ngự giá thân chinh, chúng ta không thể do dự nữa, nhân lúc đối phương bận đối phó Lưu Bang, chúng ta phải nhanh chóng chiếm lấy Cự Lộc, mong các vị lấy đại cục làm trọng, nếu ai có lòng riêng đừng trách Hạng Vũ này không nể tình xưa!”.

Dọn dẹp xong lều chỉ huy, Hạng Vũ cùng Anh Bố, Bồ Nghĩa vào trong lều ngồi xuống, cười ha hả nói: “Hôm nay ta rất vui, tên cầu tặc Tống Nghĩa thật vô dụng, chỉ một kiếm là lấy mạng y! Ha ha...”.

Anh Bố lo lắng nhíu mày nói: “Tướng quân, lỡ như Sở vương trách tội, chúng ta...”.

Hạng Vũ xua tay bình thản nói: “Đại vương chịu ơn của Hạng thị ta, nếu dám động vào Hạng thị chính là vong ơn phụ nghĩa, tin chắc đại vương không dám làm bừa đâu. Nay quân Sở tuy không nhiều, nhưng chỉ cần lôi kéo các lộ binh mã chư hầu thì chí ít cũng có hai mươi mấy vạn, đến lúc ấy ngay cả Sở vương cũng phải đến cầu xin ta thôi”.

Anh Bố nghe vậy mới yên tâm, phấn khích góp ý: “Trước mắt đại quân của Tần vương vẫn chưa kéo đến, chỉ bằng chúng ta nhân cơ hội này tiêu

diệt quân Tần ở Cự Lộc, gia tăng thực lực lẫn uy tín của mình, sau đó bắc tiến công phá Hàm Dương, đến lúc ấy tướng quân có thể tự xưng vương tranh giành thiên hạ với Tần vương rồi”.

Bồ Nghia tỏ ra không mấy lạc quan, than thở: “Đại quân của Vương Ly trang bị kỹ lưỡng, quân Tần lại dùng mãnh thiện chiến, chúng ta nếu muốn tấn công trực diện e không dễ”.

Hạng Vũ chỉ tay vào tấm bản đồ Cự Lộc, ngạo nghễ cất tiếng: “Mối liên hệ duy nhất giữa Vương Ly và đại quân của Chương Hàm chính là con đường vận chuyển lương thực Chương Thủy, nhưng số quân Tần được Vương Ly phái đi trấn thủ con đường huyết mạch này chỉ có một vạn, chỉ cần chúng ta chặt đứt con đường tiếp tế lương thực, quân Tần chắc chắn sẽ loạn, tiếp đến chúng ta liên lạc với quân Triệu bị vây ở Cự Lộc, giáp công hai bên tiêu diệt đại quân Vương Ly”.

Anh Bố cảm thấy kế sách này rất hay, nhưng vẫn bày tỏ nỗi lo: “Tướng quân, chủ lực quân ta chỉ hơn năm vạn người, tuy viện quân khắp nơi liên tiếp kéo đến nhưng chỉ e không dám ứng chiến, thuộc hạ sợ binh sĩ đối mặt với quân Tần gấp mấy lần binh lực chúng ta sẽ hoảng sợ, cần phải nghĩ cách vực dậy sĩ khí chiến đấu quân ta mới được”.

Hạng Vũ phất tay một cái, hạ lệnh: “Anh Bố, người dẫn hai vạn tinh binh bí mật đến Chương Thủy cắt đứt đường vận chuyển lương thảo của quân Tần ngay đêm nay, bản tướng sẽ đích thân dẫn ba vạn quân Sở giao chiến trực diện với Vương Ly”.

Anh Bố vỗ ngực nhận lệnh: “Tướng quân yên tâm! Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, Anh Bố nguyện đem đầu mình ra tạ tội!”.

Hạng Vũ ngửa cổ cười to, gật đầu nói lớn: “Lần này bản tướng phải bắt tên cầu tặc Chương Hàm nếm thử cảm giác bại trận, ha ha...”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Tập Kích

Mặt trời dần dần lên cao, gió bắc lạnh cóng đã không còn cắt da cắt thịt như lúc tờ mờ sáng nữa, một đoàn quân Tần mười mấy vạn đang băng rừng vượt suối, đại quân hết như một con rồng đen khổng lồ uốn lượn trong khe núi, một đội kỵ binh hộ tống một con tuấn mã ở giữa, kỵ sĩ trên lưng ngựa chính là hoàng đế Đại Tần. Trương Cường ung dung mỉm cười, dõng mắt xa xăm về phía trước, chỉ thấy núi cao chập trùng, trải dài không nhìn thấy biên giới.

Trương Cường nắm chặt cương ngựa, quay sang Mông Diễm nói: “Tướng quân không cần lo lắng, chúng ta hành quân trong đêm, tung tích vẫn chưa bại lộ, Hạng Vũ hiện đang dẫn quân tấn công chính diện Vương Ly, sẽ không mau phát hiện ra chúng ta đâu”.

Mông Diễm vẫn cảm thấy lo lắng, dè dặt nói: “Bệ hạ ngự giá thân chinh, thần không dám lơ là mất cảnh giác”.

Trương Cường biết rõ mình đích thân ra tiền tuyến đã gây không ít áp lực lên vai Mông Diễm, nhưng lại gia tăng rất nhiều sĩ khí chiến đấu nơi binh sĩ, vốn dĩ hành quân từ Hàm Cốc quan đến Cự Lộc phải mất ba ngày đường, nhưng do Trương Cường đích thân dẫn quân nên đoàn quân Tần này tiến lên với tốc độ kinh người, trong vòng hai ngày đã áp sát dãy núi cách Cự Lộc chưa đến trăm dặm.

Tốc độ hành quân thần tốc như thế khiến Mông Diễm kinh ngạc, nhưng ông cũng lo lắng cho sức khỏe của Trương Cường, dù gì hoàng thượng sống lâu ngày trong cung cấm, hành quân đường dài như thế ngay cả võ

tướng còn khó chịu đựng, may mà quân Tần đều được trang bị bàn đạp yên ngựa nên giảm đi rất nhiều mệt mỏi.

Trước ánh mắt lo âu của Mông Điềm, Trương Cường khẽ động dậy trên lưng ngựa, tuần mã lập tức dừng bước, trải qua một ngày một đêm, lúc này Trương Cường toàn thân ê ẩm, chỉ vì không muốn hình tượng vinh quang do mình nhọc tâm gây dựng bị hủy trong chốc lát nên mới miễn cưỡng gắng gượng. May mà sau khi diệt trừ gian thần Triệu Cao, trong nửa năm nay Trương Cường luôn kiên trì rèn luyện thể lực nên mới đủ sức trong cuộc hành quân lần này.

Suốt dọc đường, Thành Thái và Mông Điềm luôn kề cận hai bên, cố gắng chọn nơi bằng phẳng cho hãm đi qua, thêm vào được cười trên lưng tuần mã nên giảm đi rất nhiều mệt nhọc.

Thấy sắc mặt Trương Cường dần dần chuyển sang trắng bệch, Mông Điềm lo lắng quay sang Thành Thái nói: “Chúng ta nghỉ ngơi chút rồi hãy đi tiếp, nơi đây là con đường độc đạo thông đến Hàm Cốc quan, nếu đúng như bệ hạ dự liệu, Hạng Vũ nhất định đi qua đây, chúng ta mai phục sẵn chờ y đến nộp mạng là tốt nhất.

Trương Cường gật đầu nói: “Trẫm chỉ e Hạng Vũ chưa chắc đến tấn công Hàm Cốc quan, chúng ta hãy nghỉ ngơi chốc lát, đợi trời tối tiếp tục lên đường, tranh thủ đến được Hàm Đan phía tây Cự Lộc trước lúc trời sáng, chắc Hạng Vũ đã nhìn ra điểm yếu vận chuyển lương thảo qua Chương Thủy của Vương Ly nên sẽ cướp lương trước, sau đó để quân đội sáu nước thu hút quân chủ lực Vương Ly tại Cự Lộc, lương thảo bị cướp, lòng quân rối loạn, Chương Hàm muốn cứu đã quá muộn”.

Mông Điềm gật gù khâm phục: “Không ngờ bệ hạ lại am hiểu binh pháp đến thế, thần cảm thấy hổ thẹn, trước đây không nên phái Chương Hàm ứng chiến mới phải”.

Trương Cường làm như không nghe thấy lời than thở của Mông Điềm, nói tiếp: “Điều chúng ta cần làm bây giờ không phải tăng viện cho hai mươi vạn đại quân của Vương Ly mà là chặn lấy con đường độc đạo này, để quân Hạng Vũ không thể thừa thắng xông lên, cho Chương Hàm một con đường lui quân, chỉ có thế mới vây khốn được Hạng Vũ, sau đó chúng

ta chinh đồn lại hai mươi vạn đại quân nghênh chiến trực diện quân Sở, Mông tướng quân thấy kế sách này thế nào?”.

Trước vẻ tự tin của Trương Cường, Mông Điềm giật mình một cái, vội gật đầu nói: “Bệ hạ thần cơ diệu toán, thần không hề nghĩ đến kế sách vậy trước bắt sau ào diệu này, thần khâm phục bệ hạ!”.

Trương Cường thần nhiên quan sát địa hình xung quanh, hạ lệnh: “Tất cả nghỉ ngơi đi, chúng ta phải sẵn sàng tăng viện Chương Hàm, hai mươi vạn đại quân của Vương Ly chúng ta đã không cứu nổi rồi, hai mươi vạn quân của Chương Hàm dù thế nào cũng không để mất thêm”.

Mông Điềm cảm thấy ngạc nhiên, nhưng không dám để lộ cảm xúc, dè dặt hỏi: “Bệ hạ, chỉ có năm vạn quân Sở, có cần đề phòng cẩn thận thế không?”.

Trương Cường trầm ngâm giải thích: “5 vạn quân Sở chỉ là chủ lực của Hạng Vũ, ngoài ra còn có mười lăm sáu vạn quân đội sáu nước, tuy không thiện chiến bằng quân Sở nhưng cũng không thể khinh thường”.

Mông Điềm thốt ra lời tận đáy lòng: “Bệ hạ tinh thông binh pháp, dù là tiên hoàng ngày trước cũng phải nghiêng mình bái phục, Mông Điềm có thể kề vai sát cánh chinh chiến cùng bệ hạ là niềm vinh hạnh trong đời!”.

Lúc này đại quân nghe lệnh đã bắt đầu tìm vùng đất cao để dựng doanh trại, đội quân mười vạn người lại không hề gây ra một tiếng động, ngoại trừ tiếng hiệu lệnh và tiếng cửa gỗ đều đều, chỉ còn nghe tiếng hí của chiến mã giữa rừng sâu.

Lều chỉ huy của Trương Cường đã được cấm vệ dựng xong, Hàn Hoán cung kính bước tới bẩm báo: “Bệ hạ, xin hãy xuống ngựa nghỉ ngơi, nô tài đã sai người chuẩn bị nước nóng giúp bệ hạ xua tan mệt mỏi”.

Trương Cường được Hàn Hoán và Mông Điềm dìu xuống ngựa, ban lệnh xuống: “Dặn họ đun thêm nước nóng để mọi người đắp chân, sau đó dùng cơm nghỉ ngơi, đêm nay còn phải tiếp tục hành quân”.

Dứt lời, sai bước định đi nhanh, nào ngờ ngồi trên lưng ngựa quá lâu nên máu huyết chưa lưu thông, toàn thân tê rần không chút cảm giác, vội đưa tay tựa vào yên ngựa, Mông Điềm vội lao nhanh tới đỡ lấy Trương Cường, cùng Hàn Hoán dìu hẩn vào lều nghỉ ngơi.

Hồi lâu mới nghe Trương Cường thở dài một tiếng, cười chua chát thốt lên: “Trẫm đúng thật vô dụng, chỉ mới một ngày đã thành ra như thế, nghĩ mà hổ thẹn!”.

Mông Điềm đưa Trương Cường ngồi xuống, cảm thán nói: “Bệ hạ liên tục cưỡi ngựa vượt hơn sáu trăm dặm đường, Mông Điềm khâm phục!”.

Đang lúc nói chuyện, Hàn Hoán đã dẫn ngự y vào lều kiểm tra sức khỏe giúp Trương Cường, đồng thời xoa bóp đơn giản để máu huyết lưu thông.

Mông Điềm đứng dậy định lui ra ngoài, chợt nghe Trương Cường cất tiếng hỏi: “Mông tướng quân thấy hỏa dược của trẫm thế nào?”.

Mông Điềm dừng bước, phấn khích nói: “Uy lực hỏa dược quả thật đáng sợ, nếu dùng khi hai bên giao chiến có thể tiêu diệt phần lớn quân địch”.

Trương Cường tính thầm trong đầu, lần này chỉ chế tạo được bốn mươi cân hỏa dược, trừ đi mười cân dùng cho việc huấn luyện binh sĩ và chiến mã, chỉ còn khoảng ba mươi cân có thể đem sử dụng trên chiến trường, đến lúc đó chắc chắn không thể phát huy tác dụng lý tưởng nhất, bởi thế Trương Cường lại huấn luyện một đội quân đặc nhiệm phối hợp với hỏa dược, chỉ là kế hoạch này ngoài hãn và Thành Thái ra chưa ai được biết, làm vậy cũng vì mục đích phát huy tối đa uy lực của đội quân đặc nhiệm trên.

Lúc này nghe Mông Điềm hết lời khen ngợi hỏa dược, Trương Cường cười buồn nhủ thầm: Xem ra đưa hỏa dược vào sử dụng ở thời đại này chưa phải là cách sáng suốt, thời đại hai ngàn năm trước tuy đã có nguyên liệu chế tạo hỏa dược, nhưng lại không có chất hỗn hợp gây cháy gia tăng uy lực hỏa dược, chất gây cháy xuất hiện vào đời Đường, lúc con đường tơ lụa phần vinh, các đội thương buôn Âu Á qua lại tấp nập, dầu Hy Lạp du nhập vào Trang Hoa mới xây dựng nền tảng cho sự phát triển của việc sử dụng hỏa dược vào lĩnh vực quân sự. Thời đại này vẫn là thời của chiến mã và binh khí, hỏa dược cùng lắm chỉ là vai phụ mà thôi. Ài!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 7

Quyết Chiến Hạng Vũ

Cuối chân trời, ánh nắng mặt trời từ từ khuất bóng, hơi lạnh càng lúc dữ dội, sau nửa ngày nghỉ ngơi, đoàn quân Đại Tần do Trương Cường thống lĩnh bắt đầu hồi phục thể lực, một số binh sĩ khỏe mạnh đã đứng dậy vận động gân cốt trong doanh trại, chiến mã ăn cỏ no nê hài lòng thở phì phò ngủ gật.

Trương Cường vừa ngủ xong một giấc, đột nhiên nghe có tiếng bước chân khe khẽ ngoài lều, tiếng ngựa hí vang phá tan không gian tĩnh mịch xung quanh. Trương Cường lật người ngồi dậy, hét hỏi cấm vệ bên ngoài: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Vừa nói dứt câu, chỉ nghe Hàn Hoán cẩn thận cất tiếng đáp lời: “Bệ hạ, tiền tuyến cấp báo!”.

Lúc này Mông Điềm cũng lên tiếng: “Quả đúng như bệ hạ dự liệu, hai vạn tinh binh của Hạng Vũ đã cắt đứt đường vận chuyển lương thảo của Vương Ly, hai mươi vạn đại quân của Vương Ly bị vây khốn ở Cự Lộc, phi quân sáu nước hợp lực với quân Sở bắt sống Vương Ly, giết phó tướng, giải vây thành công Cự Lộc. Sĩ khí quân Sở đang lên cao, liên tiếp mấy lần đánh bại quân Chương Hàm, nay hai mươi vạn quân của Chương Hàm bị vây ở Kinh Nguyên, tình thế vô cùng nguy ngập!”.

Trương Cường nghe xong tin báo, kinh hoàng hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại, chợt nhớ ra đây là trận chiến “Phá phủ trầm chu” (*) nổi tiếng trong lịch sử rồi, không ngờ Hạng Vũ lại giành thắng lợi nhanh chóng đến thế, may mà mình hành động trước nên không rơi vào thế bị động, bằng không

thì không những tổn thất bốn mươi vạn quân chủ lực của Đại Tần, còn bị quân địch giáng một đòn mạnh vào lòng quân, hậu quả khôn lường.

(*) “Phá phủ trầm chu”: Hạng Vũ dẫn ba ngàn quân ít ỏi vượt sông giao chiến với quân Tần, hạ lệnh đục chìm hết thuyền bè, phá thùng hết vạc lớn dùng nấu cơm, mỗi binh sĩ chỉ được mang theo ba ngày lương khô, quyết chí hoặc chiến thắng hoặc tử trận chứ không còn đường lui, nhờ đó quân Sở liều chết chiến đấu giành thắng lợi trước quân Tần có quân số đông áp đảo.

Cố giữ bình tĩnh, Trương Cường thở dài nói lớn: “Tướng quân hãy vào đây trước đã, chúng ta bàn việc quân sau”.

Mông Điềm sai bước đi vào trong lều, cảm khái nói: “Bệ hạ trước tin dữ mà vẫn giữ được bình tĩnh như thế, thần cảm thấy hổ thẹn!”.

Trương Cường ngao ngán lắc đầu nói: “Dù trầm có gào khóc thảm thiết thì mọi chuyện đã xảy ra rồi, tướng quân đến đây gặp trầm chắc là đại quân đã sẵn sàng nghênh chiến, chúng ta hãy bàn về phương án hành động tiếp theo, cố gắng chi viện Chương Hàm, dùng Chương Hàm kìm giữ Hạng Vũ”.

Nhìn vào tấm bản đồ Cự Lộc trải trên bàn, Trương Cường nói tiếp: “Vị trí hiện nay của chúng ta cách Kinh Nguyên chưa đến trăm dặm, nếu phi ngựa hành quân thần tốc, khoảng ba canh giờ sẽ đến phía bắc Kinh Nguyên, nơi đây địa hình phức tạp, núi đồi bao quanh, là một vị trí tấn công không tệ”.

Mông Điềm nghe vậy kinh ngạc kêu lên: “Quay lưng về hướng núi mà chiến đấu chính là tự đi vào tử địa, chẳng lẽ bệ hạ...”.

Trương Cường mỉm cười tự tin nói: “Thành Thái dẫn năm trăm kỳ binh của trầm xuất phát từ trên núi, Mông tướng quân dẫn mười vạn đại quân phát động tấn công từ phía tây bắc Kinh Nguyên, nghe tiếng nổ của hỏa dược làm hiệu lệnh”.

Dứt lời, quay sang Thành Thái hạ lệnh: “Thành Thái, nhanh lập tức xuất phát, trước khi trời sáng phải chuẩn bị xong, mặt trời vừa ló dạng lập tức phát động tấn công”.

Thành Thái không sao kìm chế được tâm trạng phấn khích, vỗ tay đồng dạ hô: “Bệ hạ yên tâm! Thần nhất định không phụ lòng tin của bệ

hạ!”.

Thành Thái trải qua nửa năm huấn luyện theo tiêu chuẩn lính đặc nhiệm, bây giờ toàn thân tiết ra khí chất của người lính thời hiện đại, lại có thêm vài phần khí thế uy nghi của võ tướng thời xưa, Trương Cường gật gù hài lòng.

Nhìn thấy Thành Thái, Trương Cường bật chợt nhớ đến các chiến hữu của mình trước kia, nhất là người anh em thân nhất với mình tên Báo Tử, cũng không biết họ đang sống thế nào, vào thời hiện đại chắc mình đã hy sinh trong cuộc đọ súng với bọn tội phạm ma túy kia rồi, nhớ đến cha mẹ già và các đồng đội vào sinh ra tử, Trương Cường mất tập trung hồi lâu thấy Trương Cường nhìn chăm chăm vào mình, Thành Thái không được tự nhiên lắm cất tiếng: “Bệ hạ, thần xuất phát đây!”.

Trương Cường giật mình trở lại thực tại, gật đầu nói: “Khanh hãy cẩn thận, chú ý che giấu hành tung, mười vạn đại quân sẽ nghe tiếng nổ làm hiệu lệnh để phát động tấn công”.

Thành Thái chấp tay hành lễ xong, quay lưng hùng dũng ra khỏi lều chỉ huy.

Đợi khi Thành Thái đi khỏi, Mông Diễm tỏ ra nghi ngờ nói: “Bệ hạ, chỉ có năm trăm người xem bộ hơi ít, dù có vũ khí mới trong tay nhưng chỉ e...”

Trương Cường hiểu rõ uy lực khủng khiếp của hỏa dược nên không hề lo lắng, ngược lại hắn còn trông ngóng đến trận quyết chiến ngày mai, liền trấn an Mông Diễm: “Tướng quân yên tâm! Đội kỵ binh của trăm tuy chỉ năm trăm người nhưng lại vô cùng thiện chiến, dù có thiên binh vạn mã cũng đừng hòng ngăn cản họ, ha ha...”.

Mông Diễm từng tận mắt chứng kiến nhiều lần tài năng của Trương Cường, chỉ là hai quân giao chiến không phải trò đùa, lần này Trương Cường nư giá thân chinh nên mình càng không thể lơ là, liền đề nghị: “Hay là thần để lại năm vạn tinh binh bảo vệ bệ hạ, chỉ cần chúng ta phá tan nhuệ khí quân Sở ngay từ đầu thì muốn giải vây Cự Lộc không khó, thần tin quân đội sáu nước cũng không dám trợ chiến”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lúc giao chiến trực diện với quân Sở, tướng quân có thể toàn quyền chỉ huy, không cần xin chỉ thị từ trăm, chỉ

cần Thành Thái kịp thời có mặt, đại sự tất thành!”.

Mông Điềm không tiện tiếp tục phản đối, đành cung kính báo cáo: “Bệ hạ, thần đã chuẩn bị xong mọi thứ, binh sĩ nghỉ ngơi đầy đủ, chiến mã đều được ăn no, chỉ đợi bệ hạ ra lệnh xuất kích”.

Trương Cường cười ha hả, phấn khích nói: “Vậy thì chúng ta lập tức xuất phát, sáng mai trăm sẽ cho khanh thấy thần binh từ trên trời giáng xuống”.

Mông Điềm bán tín bán nghi, theo lẽ thường muốn tập kích quân địch phải lựa chọn tấn công vào ban đêm mới đúng, được màn đêm hỗ trợ mới phát huy sức mạnh tối đa sát thương quân địch được chứ. Nhưng bây giờ Trương Cường lại làm ngược binh pháp, tập kích quân Sở vào lúc trời sáng, làm vậy không những Mông Điềm không hiểu, các tướng lĩnh bên dưới cũng nhốn nháo bàn tán, nhưng có Mông Điềm đứng ra trấn an nên toàn quân đều yên tâm phần nào.

Vào lúc canh 5, Trương Cường cùng Mông Điềm dẫn theo mười vạn quân Tần bí mật đến được khu rừng cách Kinh Nguyên hai mươi dặm, dựa vào ánh trăng có thể nhìn thấy ngọn cờ lớn phất phơ trong doanh trại quân Sở từ xa xa.

Hàn Hoán theo hầu sát bên Trương Cường, nhẹ chân bước tới khoác lên giúp hần chiếc áo choàng lông cáo, khúm núm nói: “Bệ hạ, gió đêm lạnh lẽo, cẩn thận long thể”.

Trương Cường hành quân suốt một đêm, đang mệt lả người, quay đầu nhìn lại thấy Hàn Hoán cũng mệt mỏi như mình, liền cảm động cất tiếng: “Vất vả cho người rồi, hãy lui xuống nghỉ ngơi đi!”.

Lúc này, mười vạn quân Tần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi hồi sức, số quân nhân chính quy này hiểu rất rõ thể lực đóng vai trò quan trọng như thế nào khi giao chiến nên không cần Mông Điềm ra lệnh đã tự động nghỉ ngơi hồi phục thể lực, chuẩn bị dồn toàn lực cho trận chiến sinh tử sắp tới.

Trương Cường uống vội một bát canh nóng, tia sáng đầu tiên ló dạng nơi chân trời, một cơn gió thoảng qua, màn sương mỏng trên những tán lá liền ngưng tụ lại rơi xuống.

Mười vạn quân Tần nghiêm trang chờ đợi khoảnh khắc xung trận, không gian không phát ra một tiếng động, tất cả đều nín thở chuẩn bị chiến đấu, dù sao được xông pha giết địch trước mặt hoàng thượng chính là một cơ hội tiến thân hiếm có, ai nấy tự nhủ sẽ cố thể hiện trong trận chiến này, quyết tâm lập công lớn, các tướng lĩnh càng háo hức chà tay vào nhau, chỉ còn đợi Mông Điềm hạ lệnh tấn công.

Mặt trời từ từ lên cao, ánh nắng ấm áp soi rọi xuống mặt đất bao la, bầu không khí như bị bóp nghẹt, tất cả đều chờ đợi giây phút bùng nổ của một trận chiến ác liệt...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Thiên Bình Hạ Phàm

10 vạn quân Tần mai phục trong rừng rậm cách Kinh Nguyên chưa tới hai mươi dặm, quân Sở đang vây khốn hai mươi vạn đại quân của Chương Hàm vừa mới giành thắng lợi lớn, ai cũng không ngờ một tai họa khủng khiếp sắp ập xuống. Quân Tần trong rừng hết như một con mãnh hổ đang từ từ tiếp cận con mồi, lúc này những chấm đen bỗng xuất hiện trên bầu trời, mọi người chưa kịp phản ứng, một tiếng nổ long trời lở đất đã vang lên từ trận địa quân Sở, quân Tần đang mai phục xin sàng xung trận thể mới phát hiện trên không đã xuất hiện vô số những cánh chim quái lạ không biết từ lúc nào.

Nhìn kỹ hơn càng thêm kinh ngạc, dưới những cánh chim đều là binh sĩ Đại Tần, chỉ thấy mỗi một binh sĩ đều đeo chiếc túi vải to dùng trước ngực, trong túi chứa đầy lựu đạn được làm bằng ống giấy cuộn hỏa dược, năm trăm binh sĩ dưới cánh chim một tay cầm đuốc châm lửa, tay kia liên tục ném lựu đạn xuống doanh trại quân Sở, đồng thời dùng cả tay điều khiển cần lái rên từ sắt, những đôi cánh lượn làm từ vải đen dày cứ thế lượn lờ trên không trung phía trên đại doanh quân Sở.

Đừng nói là quân Sở chưa hề chuẩn bị gì, ngay cả số quân Tần đang mai phục chuẩn bị tấn công cũng há hốc miệng kinh ngạc trước cảnh tượng diễn ra trước mặt. Nhanh chóng nhớ tới quân lệnh, quân Tần khi nghe tiếng nổ hết như một con rồng đen bất ngờ xông ra khỏi chỗ ẩn nấp, điên cuồng lao về phía quân Sở đang thất kinh hồn vía.

Quân Sở bị thu hút bởi những đôi cánh kỳ lạ trên trời, vừa mới bình tĩnh khỏi cơn mê, còn chưa kịp tổ chức đội hình chiến đấu đã bị thiết kỵ quân Tần giẫm đạp tử thương vô số, tuyến phòng thủ nhanh chóng bị công phá, toàn quân rối loạn.

Nhưng lúc này quân chủ lực của Hạng Vũ đóng tại đông nam Kinh Nguyên đã bình tĩnh lại, nhanh chóng tạo thành đội hình mỗi nhóm năm trăm quân vây lấy doanh trại trung quân bảo vệ kỹ lưỡng, vì thế quân Tần trong một thời gian ngắn vẫn chưa tấn công vào đây được.

Lúc này, mười lăm mười sáu vạn quân đội sáu nước vừa theo dưới trướng Hạng Vũ chưa hoàn toàn thống nhất hiệu lệnh với nhau, lại bị phi hành quân do Thành Thái chỉ huy dùng lựu đạn ném cho đầu óc quay cuồng, chưa kịp hồi tỉnh đã toi mạng dưới cung nỏ của quân Tần, thêm vào quân Tần từ sau khi trang bị bàn đạp yên ngựa, binh sĩ có thể rảnh tay cầm kiếm chém giết nên quân đội sáu nước thương vong trầm trọng, chỉ chống cự yếu ớt một lúc rồi bắt đầu chạy tán loạn.

Trời vừa tờ mờ sáng, đại đa số binh sĩ trải qua một đêm dài phòng bị bắt đầu mệt mỏi định đi vào giấc ngủ, còn số vừa thức dậy vẫn còn uể oải chưa xin sàng chiến đấu, trước vũ khí hủy diệt dữ dội của phi hành quân, lòng quân vừa lên cao sau trận đại thắng của quân Sở lập tức bị phá hủy, một số quân Sở trong lúc hoảng sợ thậm chí còn quỳ xuống vái lạy những chiếc điều khiển trên trời, tưởng đó là thiên binh hạ phàm giúp đỡ quân Tần.

Lúc này, một số cánh điều đã ném hết lựu đạn mang theo, bay hướng về phía đóng quân của Chương Hàm, từ từ hạ cánh xuống trước ánh mắt ngỡ ngác ngạc nhiên của quân phe mình.

Chương Hàm vừa nghỉ ngơi một tí trong lều chỉ huy, chợt nghe bên ngoài ồn ào, giật mình hốt hoảng, tưởng quân Sở lại phát động tấn công, vừa định ra xem thử, một bóng dáng cao lớn không đợi thông báo đã xông thẳng vào, tiếp đến giọng nói xúc động cất lên: “Đại ca, huynh mau ra xem, viện quân của chúng ta đến rồi”.

Vừa nói dứt câu, lại một loạt tiếng nổ chát chúa vang lên bên ngoài, Chương Thành kích động kêu lên: “Đại ca, huynh ra xem đi, lại có quân

đội bay trên trời để tiêu diệt quân Sở, hoàng đế quả nhiên là thần thánh giáng trần, chúng ta được cứu rồi!”.

Chương Hàm chưa biết chuyện gì xảy ra, chạy vội ra ngoài ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy hơn hai mươi cánh chim lớn đang từ từ bay về phía doanh trại, chiếc cánh điều khiển hình tam giác màu đen có viết chữ “Tần” to tướng, dưới mỗi cánh điều khiển là quân cấm vệ do Thành Thái chỉ huy.

Nhìn thấy cảnh này, Chương Hàm hồi lâu mới hồi phục bình tĩnh, lập tức chạy tới nhìn về phía quân Sở dưới núi, thấy xa xa vô số quân Tần đang mở những đợt tấn công dữ dội vào quân Sở, ngoại trừ năm vạn quân chủ lực của Hạng Vũ ra, số quân hỗn tạp tập hợp lại từ sáu nước đã bắt đầu rút lui về phía nam Kinh Nguyên.

Chương Hàm không kịp nghĩ nhiều, lập tức leo lên lưng chiến mã của mình, quay đầu hạ lệnh với các phó tướng: “Kỵ binh làm tiên phong, tất cả xông lên truy kích quân Sở. Hoàng thượng ngự giá thân chinh, ai dám nhát gan lâm trận rút lui, đừng trách bốn tướng kiếm hạ vô tình!”.

Dứt lời, dẫn theo đội thân binh xông thẳng vào trận địa quân Sở, cơn giận sau vài trận thảm bại gần đây đã tăng thêm ý chí chiến đấu cho Chương Hàm, lúc này là dịp tàn sát quân Sở để rửa mối nhục bại trận.

20 vạn đại quân tràn trề khí thế chiến đấu, lập tức chinh đồn đội hình, theo sau Chương Hàm xông về phía quân Sở như cơn sóng dữ, quân Sở bị lựu đạn nổ chết một nửa, lại bị Mông Điềm dẫn quân giẫm đạp thua chạy tán loạn, lúc này làm gì còn đấu chí chống lại thêm hai mươi vạn quân của Chương Hàm? Đàn ông chạy về Chương Thủy phía nam.

Ngẩng đầu nhìn lên những chiếc điều khiển trên trời, Trương Cường cố nén cơn phẫn khích xuống, quay sang Mông Điềm nói: “Tướng quân thấy không quân của trăm thế nào?”.

Mông Điềm biết đây chính là đội quân đặc nhiệm mà Trương Cường nói đến, cách đánh này đúng là trước giờ chưa từng thấy, xúc động thốt lên: “Bệ hạ là bậc kỳ tài quân sự, Mông Điềm muôn phần cảm phục! Có đội thiên binh thế này, lo gì không bình định thiên hạ được chứ?”.

Trương Cường mỉm cười giải thích: “Lần này trăm đích thân ra chiến trường chính là sợ đội kỳ binh này xảy ra sự cố gì, nay xem ra hiệu quả tác

chiến tốt hơn dự tính của trẫm, ha ha...”.

Trong lúc nói chuyện, mười mấy cánh điều cuối cùng ném nốt số lựu đạn mang theo bắt đầu xuôi theo cơn gió hạ cánh về phía doanh trại Chương Hàm, chợt có vài tên lính Sở bình tĩnh lại giờ cung tên bắn lên không trung, đám quân Sở còn lại nhanh chóng tỉnh ngộ, cùng giương cung lấp tên bắn ào ạt về số điều lượn chuẩn bị rút lui.

Mấy cánh điều trên được Trương Cường dùng khung tre và thanh sắt kết hợp, vẫn còn trong giai đoạn hoàn chỉnh, bay lên được đã là một kỳ tích rồi, trước mưa tên của quân Sở, những binh lính dưới cánh điều không thể tránh né, một số cánh điều trúng tên rơi xuống, dù binh lính chưa chết vì tên bắn cũng bị rơi thịt nát xương tan, điều này khiến lòng quân hoảng sợ đến cực điểm của quân Sở hồi phục được chút đỉnh, quân chủ lực của Hạng Vũ mới miễn cưỡng tập hợp lại thành thế trận phòng thủ, lui nhanh về hướng Chương Thủy.

Đến giữa trưa, hai mươi vạn quân Sở chỉ còn chưa đến sáu vạn, trên chiến trường xác nằm chất cao như núi, đa số bị cháy đen như than, hiển nhiên là bỏ mạng vì sức công phá của “lựu đạn”.

20 vạn đại quân của Chương Hàm chưa tổn thất gì, điều đáng tiếc duy nhất là hai mươi vạn quân của Vương Ly sau khi bị Hạng Vũ công phá, năm vạn tù binh bị bắt đã bị Hạng Vũ hạ lệnh giết sạch, hành động này vô tình khơi dậy sĩ khí liều chết quyết chiến của quân Tần.

Nhìn theo đoàn quân tàn tạ đang hồi hải rút lui của Sở Bá Vương Hạng Vũ, Trương Cường thở phào nhẹ nhõm, cảm khái rằng thế sự biến đổi khôn lường, không biết lịch sử từ nay sẽ phát triển theo hướng nào?

Lúc này, Mông Điềm đang chăm chú quan sát tình hình chiến trường thấy một số cánh điều bị quân Sở bắn hạ, ngao ngán thở dài: “Xem ra phi hành quân cũng không phải đội quân vô địch!”.

Trương Cường gật đầu nói: “Đúng vậy! Bất cứ thứ gì trên thế gian đều có nhược điểm của nó, chúng ta phải nghĩ cách cải tiến năng lực phòng thủ của phi hành quân mới được”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 9

Bao Vây Hạng Vũ

Lúc này, quân Sở lui về bên bờ Chương Thủy quay lưng với nước mà chiến đấu, đối mặt với lần ranh sống chết lại hồi phục bình tĩnh, trước những đợt tấn công như vũ bão của quân Tần, từ từ tổ chức đội hình phòng thủ kiên cố, giữ vững được trận địa bên bờ Chương Thủy.

Thấy quân Sở bắt đầu hồi phục tinh thần sau cơn hoảng loạn, Mông Điềm cười gằn một tiếng, căn dặn thân binh bên cạnh: “Truyền lệnh xuống dưới, ba quân ngừng tấn công, thu hẹp vòng vây, đồng thời chú ý thu lượm khí tài nơi chiến trường, các chiến sĩ thọ thương có thể lui xuống nghỉ ngơi”.

Tên thân binh nhận lệnh nhanh chóng phi ngựa đi khỏi, Mông Điềm quay sang Trương Cường nói: “Bệ hạ, trước mắt quân Sở lui mà không loạn nên chúng ta không thể mạo hiểm tấn công, dù gì Hạng Vũ cũng là kẻ có tài, chỉ với năm vạn quân mà trong thời gian ngắn đại bại hai mươi vạn quân của Vương Ly, thần nghĩ nên vây mà không đánh, đợi khi lương thảo quân Sở cạn kiệt, lòng quân rối loạn mới tiêu diệt bọn chúng”.

Trương Cường gật đầu nói: “Mọi việc cứ nghe theo tướng quân, trăm tin khanh!”.

Câu này nói ra, Mông Điềm cảm động trong lòng, vội thốt lên: “Mông Điềm gặp được bệ hạ chính là niềm vinh dự lớn nhất trong đời!”.

Trương Cường vỗ nhẹ lên vai Mông Điềm, nói nhỏ: “Tuy Hạng Vũ bị vây khốn nhưng cũng không được khinh địch, có tướng quân chỉ huy trận chiến trăm mới yên tâm được”.

Trời nhá nhem tối, mười vạn quân do Trương Cường dẫn đến kết hợp với hai mươi vạn quân của Chương Hàm bao vây chặt đám tàn quân chưa tới sáu vạn của Hạng Vũ trên một đồi núi nhỏ.

Trong lều chỉ huy, Hàn Hoán cẩn thận xoa lưng đâm vai giúp Trương Cường, trải qua hai ngày hành quân vất vả, cơ thể vốn từ nhỏ sống sung sướng trong hoàng cung quả thật hết chịu nổi, nếu không vì đạo trước kiên trì rèn luyện thể lực, tin chắc Trương Cường đã sớm gục ngã rồi.

Trương Cường lắc đầu cười buồn, nghĩ về cuộc sống thời hiện đại trước kia của mình, trong điều kiện sinh sống khắc nghiệt thời cổ đại, may mà mình nhập hồn vào thân xác hoàng đế, bằng không còn lâu mới thích nghi được cuộc sống không có đèn điện, không có máy vi tính điện thoại ti vi... Nghĩ tới mọi tiện nghi hiện đại đã rơi vào dĩ vãng, Trương Cường ngao ngán thở dài một tiếng.

Hai cánh quân hợp lại làm một, Chương Hàm dẫn theo mười ba vị phó tướng dưới trướng đang thấp thỏm không yên trong quân doanh chờ đợi Trương Cường triệu kiến, hai mươi vạn đại quân của Vương Ly bị năm vạn quân Sở tiêu diệt, nguyên nhân chủ yếu do Chương Hàm sơ suất không canh giữ kỹ đường vận chuyển lương thảo. Tuy trách nhiệm thuộc về Vương Ly nhiều hơn, nhưng Chương Hàm cũng khó thoát khỏi tội tắc trách, hơn nữa sau khi hai cánh quân tập hợp đến giờ Trương Cường vẫn chưa triệu kiến khiến Chương Hàm càng lo lắng về số phận của mình hơn, có lòng diện kiến thánh giá tạ tội, lại không có dũng khí đánh cược với tước vị vất vả chinh chiến mấy mươi năm mới có được.

Nhìn vẻ mặt lo âu của Chương Hàm, Chương Thành không kìm chế được lên tiếng: “Đại ca, chúng ta phải làm sao đây? Hoàng thượng có trách tội hay không?”.

Chương Hàm dôi mắt nhìn xa xăm ra ngoài, cố giữ bình tĩnh, xua tay nói: “Các người lui xuống hết đi! Dừng tụ tập ở đây, để người khác nhìn thấy còn tưởng chúng ta đang mưu tính chuyện gì đó”.

Chương Thành kích động nói: “Hay là để đệ đi thỉnh tội với hoàng thượng, nói do đệ tự tiện hạ lệnh rút quân trấn thủ đường chuyển lương về,

tất cả tội trạng sẽ do mình đệ gánh lấy, như thế mới giữ được tước vị và an toàn của gia tộc, bằng không...”.

“Thành đệ, không được!”. Chương Thành chưa nói hết câu đã bị Chương Hàm ngắt lời.

Máu nóng chảy khắp người, Chương Hàm siết chặt tay Chương Thành, dứt khoát nói: “Thành đệ, đệ vào ta vào sinh ra tử mấy trăm trận chiến lớn nhỏ, ta không thể vì vinh hoa phú quý mà bất nhân bất nghĩa, Chương Hàm này đáng tội gì thì chịu tội ấy, Thành đệ không những vô tội, ngược lại còn có công lớn, nếu không phải đệ liều chết chặn Hạng Vũ lại, ta làm sao có thể lui quân về giữ được Kinh Nguyên đợi viện quân của hoàng thượng chứ?”.

Quét mắt một lượt các thuộc hạ theo mình chinh chiến nhiều năm, Chương Hàm đồng dục nói: “Là Chương Hàm nhất thời sơ ý nên gây ra sai lầm đáng tiếc, ta tuyệt đối không thể liên lụy các huynh đệ nữa, tất cả tội trạng sẽ do mình ta gánh chịu!”.

Dứt lời, mặc kệ phản ứng của mọi người, Chương Hàm bước nhanh ra lều đi thẳng về phía lều chỉ huy nơi Trương Cường đang ở.

Trương Cường vừa được Hàn Hoán đấm lưng xoa bóp xong, đang nằm dài phê duyệt tấu chương, thì ra khắp nơi đều có người tình nguyện gia nhập quân ngũ, đến nay đã hơn vạn người, Phùng Khứ Tật viết tấu chương đến hỏi nên xử lý thế nào.

Xem xong tấu chương, Trương Cường đột nhiên nhớ đến trường đào tạo sĩ quan quân đội thời hiện đại, trong số những kẻ tình nguyện tất nhiên không thiếu nhân tài, nói không chừng có thể thông qua cách này chiêu nạp nhiều người tài ẩn mình trong dân gian, liền cầm bút lên phê vào tấu chương: “Lệnh cho thái úy Phùng Kiếp lựa chọn người tài trong số những kẻ đầu quân, truyền thụ binh pháp, đợi khi nào trăm hồi cung sẽ triệu kiến, phương pháp có thể làm theo cách lựa chọn sĩ tử, giao cho thái úy chủ trì là được”.

Giao tấu chương đã phê duyệt cho Hàn Hoán để đưa về Hàm Dương vào sáng hôm sau, do Trương Cường không biết lối hành văn cổ đại nên thường viết những câu ngắn gọn trong tấu chương, lúc đầu ai cũng nghĩ Tần Nhị

Thế xưa nay ham chơi lâu lỏng, có thể hạ lệnh chuẩn xác là tốt lắm rồi nên không oán trách gì, nhờ đó từ từ Trương Cường đã tập thành thói quen phê duyệt tấu chương theo cách của mình, tất nhiên cũng phải cảm ơn Tần Nhị Thế đã chết vì y chưa bao giờ phê duyệt tấu chương, bá quan văn võ chẳng biết phong cách của y, chính vì thế Trương Cường mới không để lộ sơ hở.

Đẹp tấu chương sang một bên, mấy tên thái giám cận thân chờ sẵn bên ngoài liền đi vào chuẩn bị hầu hạ hãnh dùng ngự thiện, số thái giám này do từng tập luyện kiếm vũ nên cơ thể cường tráng, thích hợp đi theo hầu hạ hãnh trong khi đại quân chinh chiến đường dài.

Trương Cường hít một hơi sâu, vừa định đứng dậy làm vài động tác thể dục rồi mời Mông Điềm cùng đến dùng ngự thiện, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân khe khẽ, một giọng nói vang thuộc cất lên: “Tội thần Chương Hàm cầu kiến bệ hạ!”.

Trương Cường nhủ thầm: Trong trận chiến Cự Lộc chủ lực quân Tần tổn thất hai mươi vạn, tuy Chương Hàm khó chối bỏ trách nhiệm nhưng trách nhiệm lớn hơn thật ra thuộc về mình, mình biết trước kết quả của trận chiến Cự Lộc trong lịch sử mà không kịp thời điều chỉnh bố trí, đó mới là nguyên nhân thật sự dẫn đến tổn thất nặng nề.

Do không chuẩn bị chu đáo khiến quân Tần tổn thất hai mươi vạn đại quân, tuy so với lịch sử bốn mươi vạn quân Tần toàn quân mất trắng kết cục tốt hơn nhiều, nhưng nếu truy cứu trách nhiệm thì rất khó nói mình vô can, bởi thế Trương Cường mới không lập tức hỏi tội Chương Hàm.

Nào ngờ Chương Hàm lại chủ động đến thỉnh tội, Trương Cường suy ngẫm một lát, thở dài hạ lệnh: “Đưa Chương Hàm vào đây gặp trẫm!”.

Chỉ thấy Chương Hàm mặc áo vải thô, cúi đầu buồn bã đi vào lều, vừa gặp Trương Cường đã quỳ ngay xuống đất, dập đầu nói: “Tội thần Chương Hàm sợ ý nên khiến đại quân bị vây, kinh động bệ hạ phải ngự giá thân chinh, tội không thể tha, thần xin nhận tội chết, chỉ xin bệ hạ dùng truy cứu những người vô tội khác”.

Trương Cường cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ Chương Hàm lại có can đảm nhận lấy cái chết, hãnh nhớ mang máng trong lịch sử Chương Hàm sau cùng đầu hàng Hạng Vũ, khi Sở Hán tranh hùng, Chương Hàm giao chiến

với Lưu Bang bại trận, lui thủ Phế Khâu, khi thành trì bị công phá đã tự vẫn.

Nhìn về phía Chương Hàm, chợt phát hiện chỉ một năm không gặp Chương Hàm tiêu tụy đi nhiều, thở dài một tiếng, hần nhớ đến lời dạy của giáo quan trong tiết quân sự trước kia: “Nếm trải thất bại, hơn nữa có can đảm đối mặt với thất bại, đó mới là quân nhân thật sự”.

Chiêm nghiệm đạo lý trên, Trương Cường gật đầu một cái, tuy lần này Chương Hàm mang trọng tội nhưng dù sao y cũng là một tướng tài, để y lại chắc sẽ mang về lợi thế trong những trận chiến tiếp theo, nhưng cũng không thể dễ dàng xá miễn tội trạng cho Chương Hàm, phải nghĩ cách xử lý vẹn toàn mới ổn.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10

Gặp Lại Ngu Cơ

Chương Hàm quỳ mọp dưới đất chờ hoàng thượng giáng tội, hồi lâu không nghe Trương Cường lên tiếng, y lấm lét ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt của Trương Cường lúc này đã hoàn toàn mất hết vẻ ngây thơ, thay vào đó là khí thế lão luyện mà mình chỉ thấy được trên người Tần Thủy Hoàng trước kia, khiến người đối diện sinh lòng khiếp sợ.

Trương Cường không hề biết Chương Hàm đã bị khí thế toát ra trên người hấn làm cho hoảng sợ, hồi lâu mới lạnh lùng rút lên: “Chương Hàm, người còn dám đến gặp trẫm cơ à!”.

Chương Hàm rung mình sợ hãi, dập đầu nói: “Tội thần tự biết tội đáng muôn chết, phụ lòng giao phó trọng trách của bệ hạ, thần không dám cầu xin bệ hạ tha tội, chỉ mong bệ hạ nể tình xưa ban cho thần một cái chết toàn thân”.

Trương Cường cười gằn một tiếng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sầu não của Chương Hàm, dừng dừng cất tiếng: “Trẫm từng đặt nhiều kỳ vọng vào người, không ngờ... Ài!”.

Chương Hàm nghe những lời này, trong lòng càng thêm hổ thẹn, mồ hôi thấm ướt sau lưng, toàn thân lạnh cóng dù trong lều có bốn vạc lửa to nằm bốn góc dùng sưởi ấm.

Lúc này, chợt nghe tiếng Hàn Hoán bẩm báo bên ngoài: “Bệ hạ, Mông tướng quân cầu kiến!”.

Trương Cường nghe vậy mừng rơn, hấn đang sầu não không biết làm sao để vừa trách phạt Chương Hàm lại không cần xử y tội chết, nếu không

có người khác khuyên can giúp, Trương Cường không thể dễ dàng tha tội cho Chương Hàm được.

Cổ làm ra vẻ lạnh lùng, Trương Cường nói to: “Cho vào!”.

Mông Điềm mang vẻ mặt căng thẳng đi nhanh vào lều, liếc nhanh Chương Hàm đang quỳ dưới đất, tiến đến gần Trương Cường chấp tay nói: “Bệ hạ, thần nghe nói Chương tướng quân đến gặp bệ hạ thỉnh tội, xin bệ hạ nghĩ đến công lao của y trước kia mà xử nhẹ, dù sao trước mắt ta phải đối phó với nhiều cường địch, nếu trăm tướng vào lúc này chỉ e ảnh hưởng đến lòng quân, mong bệ hạ nghĩ kỹ!”.

Trương Cường thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn làm bộ nhú mày khó chịu hỏi: “Theo ý tướng quân thì trăm nên xử phạt Chương Hàm thế nào?”.

Mông Điềm không nghĩ rằng Trương Cường lại hỏi ngược lại mình, ngó người trong giây lát, thành khẩn đáp lời: “Theo ý thần, nên... Lệnh cho y lập công gán tội, nếu tái phạm sẽ xử lý nghiêm theo quân pháp”.

Trương Cường quắc mắt lạnh lùng vào Chương Hàm: “Hừ!”. Lên một tiếng.

Chương Hàm quỳ dưới đất đã sớm tuyệt vọng, chỉ đợi hoàng thượng hạ lệnh xử tử mình, tự đến nộp mạng chẳng qua muốn tranh thủ cơ hội sống cho các thuộc hạ thân tín và gia tộc, thật ra y xông pha trận mạc nhiều năm đã sớm không màng sống chết, võ tướng không sợ chết, chỉ sợ uy danh một đời bị hủy trong một lúc.

Mông Điềm cũng thót tim sợ hãi, định lên tiếng cầu xin tiếp, chợt nghe Trương Cường lạnh lùng cất tiếng: “Chương Hàm, người sơ ý khinh địch, không nghe khuyến cáo của trăm nên đại bại ở Cự Lộc, nhưng nhờ thế mà quân ta có thể thừa cơ tiêu diệt hai mươi vạn phiên quân của Hạng Vũ, ép y lui giữ Chương Thủy, nghĩ tình công lao trước kia của người nên trăm không truy cứu nữa, nếu còn lần sau thì hai tội cùng phạt, trăm tuyệt đối không nương tay nữa”.

Chương Hàm không hề nghĩ rằng mình sẽ giữ được mạng sống, cảm động rơi nước mắt, nức nở nói: “Bệ hạ khoan dung rộng lượng, thần nhất định đem tính mạng này ra đền đáp ân đức của bệ hạ!”.

Trương Cường thở dài một tiếng, quay sang Mông Diễm hạ lệnh: “Tướng quân hãy giám sát chặt động tĩnh quân địch, cẩn thận đề phòng quân Sở liều chết đột phá vòng vây”.

Mông Diễm chấp tay nói: “Bệ hạ yên tâm! Thần đã sớm bố trí đầu vào đây, lần này Hạng Vũ mọc cánh cũng khó thoát”.

Trương Cường gật đầu hài lòng, phất tay một cái nói: “Khanh và Chương Hàm lui xuống trước đi! Trẫm còn phải phê duyệt tấu chương. À, Tiêu Hà đã quay về Hàm Dương chưa?”.

Mông Diễm nghe hỏi vội đáp lời: “Tiêu Hà đã lên đường về Hàm Dương, chẳng hay bệ hạ có chỉ ý gì?”.

Trương Cường thế mới yên tâm, gật đầu nói: “Hôm nay mọi người đã mệt rồi, các khanh lui xuống nghỉ ngơi đi!”.

Mông Diễm và Chương Hàm cùng hành đại lễ rồi nhanh chân lui ra ngoài. Hai người vừa khuất dạng, lại nghe cấm vệ canh giữ bên ngoài bẩm báo: “Bệ hạ, Thành Thái tướng quân cầu kiến!”.

Trương Cường cảm thấy bất ngờ, tại sao Thành Thái lại đến gặp mình vào lúc này? Chẳng lẽ không quân do mình huấn luyện xảy ra vấn đề gì rồi? Đội không quân trên do mình nhất thời cao hứng nghĩ ra, tuy vẫn còn nhiều việc cần cải thiện, nhưng trong trận đại chiến hôm nay gần như có thể dùng từ “vô địch” để diễn tả, nếu không phải nhờ đội không quân trấn áp quân địch trước, với mười vạn quân trong tay muốn tiêu diệt hai mươi vạn quân Sở đang hùng hực khí thế chiến đấu e rằng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Đang lúc nghĩ ngợi, Thành Thái sai bước đi vào lều, theo sau Thành Thái là một bóng dáng quen thuộc, người này thân hình mảnh mai, lặng lẽ bước theo sau Thành Thái, khoác chiếc áo bào đen rộng, đầu đội mũ da sụp xuống che kín mặt.

Tuy ngờ vực trong lòng nhưng không tiện thể hiện ra, Trương Cường đành quay sang Thành Thái lên tiếng: “Ái khanh chưa đợi trăm triệu kiến đã đến gặp, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?”.

Thành Thái lăm lét liếc nhìn Trương Cường, chấp tay nói: “Thần mạo muội đến gặp bệ hạ thật ra là có một vị cổ nhân vượt đường xa đến đây,

liều chết đòi gặp bệ hạ, bệ hạ còn nhớ khi xưa Ngu Cơ từng vào cung biểu diễn kiếm vũ không ạ?”.

Trương Cường giật mình kinh ngạc, đứng phắt dậy bước lên phía trước, nhìn chăm chăm vào bóng người nép sau lưng Thành Thái, ngờ vực thốt lên: “Ngu Cơ?”.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Trong lịch sử Ngu Cơ và Hạng Vũ là một cặp uyên ương trong khổ mệnh, chẳng lẽ Ngu Cơ đến gặp mình là vì Hạng Vũ?

Lúc này, bóng người đứng sau lưng Thành Thái tiến lên một bước, cởi bỏ mũ da trên đầu, mái tóc dài óng mượt buông xõa xuống, một dung mạo đẹp tuyệt trần hiện ra trước mặt Trương Cường, chính là mỹ nhân tuyệt sắc Ngu Cơ đã lâu không gặp.

Không đợi Trương Cường mở miệng, Ngu Cơ nhanh nhẹn lách người đến trước Trương Cường, nôn nóng nói: “Xin bệ hạ thương tình tha cho Hạng Vũ một con đường sống!”.

Trương Cường nhìn chăm chăm vào đôi mắt buồn bã nhưng vẫn không kém phần quyến rũ của Ngu Cơ, dáng vẻ yêu kiều mảnh mai kia khiến lòng người xao xuyến, nếu nói Trương Cường không động lòng chính là tự dối gạt mình, chỉ là lý trí bắt hắn miễn cưỡng kìm chế ngọn lửa dục vọng đang hừng hực bùng cháy.

Trước lời cầu xin của Ngu Cơ, Trương Cường cảm thấy trong lòng chua xót, chẳng lẽ bi kịch “Bá Vương Biệt Cơ” lại phải diễn ra trước mặt mình hay sao?

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 11

Biến Động Ngoài Ý Muốn.

Ngồi trong trường, Ngu Cơ mặc toàn thân áo đen dưới ánh nến hôn ám càng thêm vẻ nồn nà, sắc mặt như bạch ngọc. Nhìn ngọc dung tuyệt mỹ của Ngu Cơ, Trương Cường thấp giọng nói: “Trước mắt đại chiến sắp tới, hai quân giao chiến, tình hình trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, cũng không phải trăm có thể nắm được. Hạng Vũ dùng mãnh thiện chiến, cũng không phải tướng lãnh bình thường, huống hồ liên quan đến sinh tử tồn vong của hơn mười vạn đại quân, trăm sao có thể vì tư tình mà thả Hạng Vũ, sao có thể làm thất vọng hai mươi vạn con em Đại Tần đã chết trong tay hắn được?”.

Ngư Cơ nghe thấy thế, chân mềm nhũn, thân thể khẽ run lên, hoảng loạn nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Bệ hạ, xin bệ hạ cho Ngu Cơ một cơ hội, tới quân Hạng Vũ khuyên huynh ấy đầu hàng. Hạng Thị có ân với Ngu Cơ, vào thời khắc nguy vong này, Ngu Cơ không thể ngồi xem được”.

Trương Cường nghe thấy thế, chậm rãi cười khố nói: “Loại người cao ngạo như Hạng Vũ, tự cao tự đại, sao có thể dễ dàng đầu hàng trăm? Ngu Cơ, tâm tình của nàng trăm hiểu, chỉ là, trăm hy vọng nàng có thể lý trí một chút. Tình huống trước mắt, tuyệt đối không đơn giản như suy nghĩ của nữ nhi đâu”.

Trương Cường lúc này thật sự không đành lòng để cho Ngu Cơ sang quân Hạng Vũ, sợ nàng tiếp cận với kết cục bi kịch kia. Mình đã tử mĩ lập kế, muốn dùng mọi biện pháp để lưu nàng lại Hàm Dương, lại thật không

ngờ vẫn không thể nào vẫn hồi được số mệnh bi kịch này, nhất thời tâm tình kích động, như là không thể khống chế được mình.

Hồi lâu sau, mới cười khổ gật đầu nói: “Trong chiến tranh không có chỗ cho tư tình, nơi sinh tử tồn vong này, cũng không có chỗ cho tình cảm nam nữ. Trẫm hy vọng nàng không cần phải đi. Là một nam nhân, không ai chịu vì một câu nói của nữ nhân mà đầu hàng, trẫm vẫn hy vọng nàng quay về Hàm Dương ngay lập tức”.

Ngu Cơ bị những lời này của Trương Cường làm cho hơi giật mình, ngọc dung tái nhợt không còn một tia máu, đôi môi mê người run nhè nhẹ, lỗ đặng tiết lộ tâm tình phức tạp của nàng.

Trương Cường thương tiếc nhìn ngọc dung càng lúc càng nhợt nhạt, nhẹ nhàng cười khổ: “Ngu cô nương, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi, trẫm sẽ mệnh cho bọn họ bắt sống Hạng Vũ. Nếu quả thực bắt được, trẫm nhất định sẽ tha cho hắn không chết là được!”.

Ngu Cơ nhìn Trương Cường thật sâu, buồn bã lắc đầu nói: “Ngu Cơ không thể cứ ngồi nhìn mà để Hạng đại ca như vậy... Ta muốn đi khuyên nhủ huynh ấy, bệ hạ, Ngu Cơ cầu ngài, ngài nếu có biện pháp tha cho Hạng đại ca, Ngu Cơ tình nguyện đời đời kiếp kiếp hầu hạ bệ hạ!”.

Trương Cường nhìn tròn mắt rưng rưng cầu khẩn mình, trong lòng thấy rất không thoải mái, mỹ nữ như vậy ở trước mặt mình, chẳng lẽ mình lại có thể chấp tay tặng cho kẻ thù?

Trong lúc suy nghĩ, Ngu Cơ thấy Trương Cường im lặng không nói gì, mới nỉ non nói: “Không được... Ta không thể để... Huynh ấy...”.

Trương Cường nhin không được thở dài một tiếng, loại chuyện nhìn người mà mình quan tâm bị diệt vong, đúng là một tiểu nữ tử khó có thể chấp nhận được. Nhưng mà mình dù sao cũng là hoàng đế Đại Tần, nếu mà vì một câu nói của một tiểu nữ tử mà đã buông tha cho kẻ địch làm cho biết bao con em Đại Tần đổ máu thì, không chỉ nói vô số dân chúng Đại Tần cùng quan viên, thêm mấy chục vạn quân Đại Tần cũng không thể tha thứ cho mình, mà chính mình cũng không thể tha thứ cho mình.

Nghĩ vậy, không khỏi cười khổ nói: “Ngu cô nương, trẫm thân là hoàng đế Đại Tần, không thể chỉ suy xét theo tình cảm cá nhân, mà còn vì vô số

dân chúng Đại Tần. Trẫm không thể đồng ý với nàng, thả Hạng Vũ!”.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trước mắt chợt lóe hàn quang, một đạo kinh phong đập vào mặt. Trương Cường rùng mình, đang định lắc mình tránh lui, chỉ cảm thấy cổ hơi lạnh, Trương Cường theo bản năng đưa mắt nhìn lại, đã thấy trường kiếm của Ngu Cơ đang để trên cổ họng của mình!

Các nội thị hầu hạ trong trướng đều không ngờ rằng trong áo bào rộng thùng thình của Ngu Cơ lại giấu lợi khí, hơn nữa nàng lại do Thành Thái đưa tới, cho nên những cấm vệ ở đây cũng không kịp phòng bị. Vả lại Trương Cường cũng chỉ cách nàng có một cái trà kỷ, muốn cứu giá cũng đã muộn mất rồi!

Không khí trong trướng nhất thời căng thẳng lên, Hàn Hoán trầm giọng quát: “Ngu cô nương, bệ hạ đã dùng lễ tiếp đãi, tín nhiệm như vậy, Ngu cô nương không thể tùy tiện làm càn, nếu không chắc chắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!”.

Nghĩ tới kiếm pháp kinh hãi thế tục của Ngu Cơ, Trương Cường biết, mình đúng thực không có cơ hội tránh né! Nhưng mà, Ngu Cơ nếu thực sự muốn giết mình, thì cũng sẽ không xảy ra tình huống này!

Nhịn không được hít một hơi thật sâu, trước mắt mình vẫn còn có vài phần thăng, kiếp sống đặc công ở kiếp trước đã khiến hắn tiếp xúc với không ít vụ dùng con tin để giằng co với cảnh sát, biết rõ trước mắt điều cần làm là phải để cho tâm tình căng thẳng của đối phương trầm tĩnh lại.

Không khỏi giả bộ thoải mái thản nhiên cười, gắng gượng phất tay với cấm vệ: “Các người mau lui ra đi, trẫm không sao đâu”.

Các cấm vệ thấy hoàng đế bị người áp chế như vậy, sao có thể dám lui về sau? Hiện giờ chỉ cần hoàng đế có gì sơ xuất, chỉ sợ mình cũng phải trả giá bằng tính mạng cả nhà, làm sao có ai dám lui nửa bước?

Lúc này các cấm vệ nghe tin cũng đã tới vây chặt lấy trướng chặt như nêm cối. Mông Điềm đang tuần tra các doanh trướng, lúc nghe thấy tin cũng sợ đổ mồ hôi lạnh, không hỏi cho rõ ràng đã vội lên ngựa phóng về. Chưa đợi ngựa dừng lại, đã xoay người nhảy xuống, thân hình nhoáng lên lao vào trướng, hoảng sợ nhìn, mới phát hiện ra cổ họng của Trương Cường

đang bị trường kiếm của Ngu Cơ đặt lên. Với kiếm pháp kinh nhân của Ngu Cơ, cho dù là ai cũng không có khả năng cứu được Trương Cường!

Vị danh tướng Chiến Quốc đã từng trải qua vô số trận chiến sinh tử, đối mặt với cảnh này cũng cảm thấy chân cứng đờ không di chuyển nổi! Gắng gượng không chế được tâm tình của mình, Mông Điềm thấp giọng nói: “Ngu cô nương, cô phải suy xét cẩn thận, hoàng thượng tuy rằng còn trẻ, nhưng đã là minh chủ khó gặp. Phóng nhân khắp thiên hạ, có lẽ không ai có thể sánh được với bệ hạ. Bệ hạ chế ra giấy mới, tiến cử nhân tài, miễn lao dịch, giảm thuế khóa, quân chủ như vậy xưa nay có được mấy vị? So với Nghiêu Thuấn cũng không kém hơn chút nào! Chỉ là do tiên hoàng đột ngột băng hà, bệ hạ còn trẻ, cho nên mới để cho Triệu Cao cùng Lý Tư làm hỗn loạn triều đình. Bệ hạ sau khi gạt bỏ gian tặc, dân chúng đã không còn bị bóc lột nữa. Cô nương cũng thấy được, bệ hạ có kỳ tư diệu tưởng giống như được thần phù hộ, thiên tử như vậy đúng là do ông trời ban tặng. Nếu cô nương làm tổn thương đến bệ hạ, chẳng những thứ dân thiên hạ không tha, mà ngay cả ông trời cũng không tha cho người!”.

Những lời lẽ chính nghĩa, hiên ngang凛冽, chẳng những khiến cho tất cả quân Tần ở đây cảm động, mà ngay cả Trương Cường cũng cảm thấy xúc động, không thể tưởng được Mông Điềm lại có tài ăn nói như vậy!

Âm thầm hít sâu một hơi, Trương Cường hơi thả lỏng tâm tình hồi hộp của mình, cúi đầu thở dài: “Ngu cô nương, trẫm không để nàng đi gặp Hạng Vũ, thật sự là vì lo lắng cho sự an toàn của nàng. Trẫm trước khi chết chỉ có thể nói với nàng, vô luận như thế nào, trừ phi Hạng Vũ chịu tạ tội đầu hàng, nếu không trẫm sẽ không đồng ý để cho nàng sang bên Hạng Vũ. Có điều chỉ cần Hạng Vũ chịu hàng, trẫm chẳng những có thể phong thưởng lớn, còn gia phong hân làm Tây Sở bá vương! Đến lúc đó sẽ được phong hầu cấp đất, an hưởng phú quý vương hầu, là vinh quang cỡ nào chứ. Chỉ có điều để cho Ngu cô nương yếu ớt, lại xâm nhập vào hang hùm, trẫm thực sự là lo lắng!”.

Lời này ba phần giả bảy phần thật, nói ra cũng chân thành. Nhất là điều kiện mà Trương Cường đưa ra, khiến cho ai ở đây cũng đều động dung. Phải biết rằng Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất sáu nước, đã phế truất

chế độ phong hầu phân đất, tất cả quý tộc cao nhất cũng chỉ có được tước vị hầu hữu danh vô thực, mà quý tộc bình thường muốn được đến tước vị ‘Hầu’ lại càng thêm khó khăn. Lúc này những ai nghe Trương Cường nói muốn phong cho Hạng Vũ làm ‘ Tây Sở bá vương’ đều chấn động, cảm giác vô cùng hoảng sợ. Chỉ có điều uy vọng của Trương Cường lúc này chỉ sợ đã gần bằng Tần Thủy Hoàng ngày trước, cho nên nhất thời mới không có ai dám phản đối, đều tới tập chờ xem Ngu Cơ sẽ phản ứng thế nào.

Ngu Cơ cũng chấn động, không nghĩ tới điều kiện mà Trương Cường đưa ra lại mê người như vậy, lại nghe thấy Trương Cường bởi vì sự an toàn của mình nên mới ngăn cản, trường kiếm chỉ vào cổ họng của Trương Cường cũng từ từ thả xuống. Lúc này, Mông Điềm không dám chậm trễ, thân hình nhoáng lên chặn trước người Trương Cường, các cấm vệ đang đề phòng cao độ đều tiến lên vây lấy Ngu Cơ.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 12

Tiếng Lòng

Mấy tên nội thị vì sơ ý không kiểm tra Ngu Cơ có mang theo kiếm hay không, lúc này đã sớm giận dữ đến cực điểm, thấy Trương Cường thoát khỏi hiểm cảnh, lập tức vung trường kiếm lao tới. Ngu Cơ thấy được sự tín nhiệm của Trương Cường với nàng, lúc này đang vô cùng áy náy, lại bị điều kiện của Trương Cường làm cho động lòng, không ngờ lại quên né tránh!

Trương Cường thấy thế, không để ý tới trường kiếm trước mặt, theo bản năng kéo lấy ngọc thủ của Ngu Cơ, kéo nàng về phía mình, vừa kịp tránh được trường kiếm của nội thị kia, miệng đồng thời hô lên: “Mọi người không cần lo lắng, trẫm không có việc gì!”.

Những nội thị này sau khi được thấy trận đại chiến ‘không quân’ xong, sớm đã tôn Trương Cường lên thành thần thánh, lúc này lại thấy Trương Cường không để ý nguy hiểm mà dùng thân mình chặn kiếm, nhất thời sợ tới mức lập tức rút lui, cuối cùng không làm thương tổn tới Trương Cường.

Ngu Cơ lúc này mới cả kinh, tỉnh lại từ trầm tư, nhìn thấy Trương Cường không để ý nguy hiểm mà cứu mình thoát khỏi trường kiếm đánh lén, thân thể khẽ run lên, nơi mềm mại nhất trong đáy lòng đã bị đánh động.

Trong lúc bối rối, hoảng sợ nhìn lại Trương Cường, lại phát giác ra đôi mắt nóng bỏng của Trương Cường cũng đang nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng và tiếc thương, chân không khỏi mềm nhũn, lão đảo, suýt nữa té lên mặt đất.

Chợt nghe thấy Trương Cường thở dài bên tai: “Ngu cô nương là kỳ nữ một thời, tương lai nhất định sẽ lưu danh sử sách, trăm vẫn luôn ái mộ, hôm nay từ biệt, không biết bao giờ mới gặp lại, cho nên mới nói ra suy nghĩ của mình, mong rằng cô nương sẽ không để ý”.

Ngu Cơ không khỏi đáy lòng hơi rung động, không dám đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Trương Cường, vội cúi đầu thở dài nói: “Bệ hạ, Ngu Cơ chỉ là một ca cơ lưu lạc tứ phương, đâu đáng để bệ hạ coi trọng như vậy...”.

Nói tới đây, trong lòng lại hơi đau xót, lời đến miệng rốt cuộc không nói được nữa.

Trương Cường nhẹ nhàng thở dài, đang muốn vẫy lui mọi người, chỉ nghe Mông Diễm tiến lên nói: “Nếu Ngu cô nương đã không có ý đó, thì xin tạm thời giao bảo kiếm cho Mông Diễm, sau đó lại nói chuyện tiếp cùng bệ hạ”.

Ngu Cơ lúc này sớm đã bị hành động của Trương Cường làm cho cảm động, yên lặng giao bội kiếm tùy thân cho Mông Diễm.

Mông Diễm tiếp nhận trường kiếm, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, Mông Diễm ở ngay ngoài trướng, chỉ cần bệ hạ có việc, xin cứ phân phó”.

Trương Cường nghe thấy thế, biết là hấn làm thế để cảnh cáo Ngu Cơ, không khỏi cảm thán sự cẩn thận của Mông Diễm, mỉm cười nói: “Tướng quân cứ canh giữ ngoài trướng, để cho cuộc nói chuyện giữa trăm và Ngu Cơ không bị tiết lộ”.

Lời vừa nói ra, Ngu Cơ đang áy náy vì hành vi của mình nghe thấy thế, gắng gượng khống chế tâm tình của mình, hơi khuyu gối thi lễ với Mông Diễm, nói: “Mông tướng quân, Ngu Cơ thiếu chút nữa thì mắc sai lầm, đa tạ tướng quân nhắc nhở”.

Mông Diễm nhìn thật sâu vào ánh mắt động lòng người của Ngu Cơ, không phát giác ra điều gì khác thường, mới thở dài một hơi, chấp tay thi lễ, cực kỳ cung kính rời khỏi trướng.

Ánh nền hôn ám ở trong trướng khiến cho không khí giữa hai người càng thêm kiêu diễm, Trương Cường khẽ thở dài nói: “Cô nương đi vào

hiểm địa như vậy, trăm thật sự không yên lòng, hy vọng cô nương phải cẩn thận một chút...”.

Ngu Cơ ngẩng khuôn mặt ngọc xinh đẹp lên, yên lặng nhìn Trương Cường, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Khó được bệ hạ quan tâm tới Ngu Cơ như vậy, chỉ có điều hôm nay dù thế nào Ngu Cơ cũng phải tìm cách cứu lấy tính mạng Hạng Vũ. Ngày đó nếu không được Hạng đại ca cứu, Ngu Cơ lúc này sớm đã rơi vào tay người khác, nào có được tự do chu du thiên hạ như hôm nay, mong bệ hạ hiểu cho nỗi khổ của Ngu Cơ”.

Trương Cường nghe thấy thế mới biết được tình cảm sâu xa giữa Ngu Cơ và Hạng Vũ, không ngờ rằng Hạng Vũ vị anh hùng lưu danh sử sách lại có quan niệm vượt thời đại như vậy, không khỏi nói lời tự đáy lòng: “Không ngờ rằng Hạng Vũ lại phóng khoáng như vậy, thật khiến người ta cảm thán”.

Ngu Cơ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ngu Cơ chỉ là kẻ ti tiện, có thể được chu du thiên hạ thật sự phải cảm ơn huynh ấy, hôm nay không thể có ơn mà không báo được, mong bệ hạ hiểu cho Ngu Cơ. Đại ân của bệ hạ hôm nay, Ngu Cơ suốt đời không dám quên, tình ý của bệ hạ với Ngu Cơ, Ngu Cơ chỉ có thể báo đáp kiếp sau...”.

Thấy nàng tâm ý đã quyết, Trương Cường vạn phần khổ sở, hẳn thật sự không muốn thấy bi kịch diễn ra như vậy, quả thực là tạo hóa trêu người!

Tuy rằng không muốn, nhưng cũng không thể cưỡng ép được, hơn nữa nếu Ngu Cơ thật sự có thể thuyết phục Hạng Vũ đầu hàng, mình có gì lại không cho cơ chứ?

Nghĩ đến đây, găng gượng gật đầu nói: “Như vậy cũng được, cô nương cứ đi đi, trăm nhất định sẽ chờ tin tốt. Chỉ là nếu cô nương không thể khuyên bảo được Hạng Vũ hồi tâm chuyển ý, trăm sẽ phải hạ lệnh tiến công thôi!”.

Ngu Cơ bùi ngùi thở dài nói: “Bệ hạ yên tâm, Ngu Cơ nhất định sẽ thuyết phục được Hạng Vũ”. Nói xong, thân hình chợt động, liền phóng ra khỏi trướng.

Trương Cường chợt nhớ tới trong chỗ bom mà mình mệnh cho Hồ Phù chế tạo, có chút ít pháo hoa, vốn được dùng như đạn túi hiệu là chính, chỉ

có điều không biết Thành Thái có mang đi hay không, vội nói nhỏ: “Ngu cô nương chậm đã!”.

Ngu Cơ chững lại, kinh ngạc quay lại nói: “Bệ hạ chẳng lẽ...”.

Trương Cường cười gượng, phân phó cho Hàn Hoán: “Hàn Hoán, tới chỗ Thành Thái tướng quân lấy chút pháo hoa tới đây!”.

“Pháo hoa?”. Ngu Cơ kinh ngạc, nàng lúc này vừa mới vào doanh trại, còn chưa biết hỏa dược là gì, lúc này nghe thấy tên pháo hoa cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trương Cường không kịp giải thích, đành gật đầu nói: “Nếu nàng bị Hạng Vũ vây ở trong quân không thể thoát thân, thì mong cô nương vô luận là thế nào cũng phải tự trân trọng mình, ngàn vạn lần không được bi quan thất vọng, chỉ cần chôn chặt ngòi vật này, trầm nhìn thấy sẽ tới cứu nàng!”.

Ngu Cơ lúc ở Hàm Dương đã biết những suy nghĩ của Trương Cường thường không thể tường được, nhất là phát minh ra giấy mới, khiến cho Ngu Cơ sớm đã quý mến Trương Cường, chỉ có điều còn ngại Hạng Vũ, cho nên loại tình cảm này mới bị chôn ở sâu trong đáy lòng. Lúc này cảm giác đó lại càng thêm nặng, khiến cho nàng kim lòng không đâu có một cảm giác tín nhiệm mãnh liệt với Trương Cường, cũng không hỏi nhiều, chỉ cần thận thu ‘pháo hoa’ mà Trương Cường đưa cho vào trong lòng.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển liếc nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, Ngu Cơ cũng không phải là loại người cam chịu, Ngu Cơ đi đây!”.

Nói xong, thi lễ thật sâu với Trương Cường, lúc này mới xoay người nhảy vào màn đêm, biến mất vô ảnh vô tung.

Nhìn theo thân ảnh động lòng người rời khỏi tầm mắt, Trương Cường nhìn không được thở dài một tiếng, trầm giọng nói với Mông Điềm đang tiến vào trong: “Tướng quân hãy chuẩn bị sẵn sàng, kẻ địch của chúng ta sắp tới rồi!”.

Mông Điềm mắt hồ sáng ngời, gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, Mông Điềm đã hiểu!”.

Nói xong, hơi lo lắng nhìn Trương Cường, chân thành nói: “Bệ hạ sớm nghỉ ngơi thôi, chuyện còn lại Mông Điềm sẽ xử trí. Bệ hạ mấy ngày nay mệt nhọc rồi, phải chú ý long thể, bảo trọng hơn nữa!”.

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu thở dài: “Trẫm hiểu, nhưng mà thật ra tướng quân còn gánh vác nhiều hơn, ai!”.

Mông Điềm cảm động trong lòng, khó thở chấp tay nói: “Vi thần xin đi chuẩn bị trước, phòng ngừa đối phương nhân cơ hội tiến công”.

Nhìn thân ảnh của Mông Điềm biến mất bên ngoài trướng, Thành Thái mới áy náy đi vào, quỳ gối trước Trương Cường, đau lòng nói: “Thành Thái nhất thời không cẩn thận, khiến bệ hạ gặp nguy hiểm, thực sự tội đáng muôn chết!”.

Trương Cường hừ lạnh một tiếng, nhú mày nói: “Người đứng lên đi, lần này phi hành quân người huấn luyện rất tốt, cho nên trẫm sẽ không truy cứu nữa, người lui ra đi!”.

Thành Thái thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ có điều nhớ tới lời hứa của Trương Cường với Ngu Cơ, không khỏi hơi không phục, thấy Trương Cường cũng không có ý giáng tội, mới cẩn thận nói với Trương Cường: “Vi thần thật sự không nghĩ tới Ngu cô nương lại có ý đó, nhưng mà, bệ hạ vì sao phải cấp cho Hạng Vũ phong thưởng lớn như vậy? Nếu truyền về triều, sẽ khiến nhiều quan lại không phục đó”.

Trương Cường liếc nhìn lại Thành Thái, ánh mắt sắc bén tựa như nhát dao xuyên thẳng vào đáy lòng hắn, khiến cho hắn sợ tới mức hai chân mềm nhũn, đang định quỳ xuống, đã thấy Trương Cường lạnh lùng nói: “Loại người như Hạng Vũ, tự cao tự đại, mắt cao hơn đầu, thật không dễ dàng đầu hàng đâu. Lời hứa của trẫm chỉ để thử thôi, nếu ngày mai Ngu Cơ quả thực có truyền tin về, chỉ sợ đó là lúc trận chiến bắt đầu! Mông tướng quân tất nhiên cũng đã nghĩ tới điều này, nên mới chuẩn bị suốt đêm, phòng ngự thật tốt, phòng bị nhờ Hạng Vũ liều chết lao tới”.

Thành Thái lúc này mới tỉnh ngộ, không khỏi chấp tay nói với Trương Cường: “Thành Thái nguyện ý lập công chuộc tội”.

Trương Cường nhìn ngọn nến lay động trong trướng, lạnh lùng cười: “Nếu ngày mai Ngu Cơ có thể thuận lợi trở về thì tốt, nếu không thể, chỉ sợ

sẽ phải dùng đến phi hành quân của người, người đi chuẩn bị đi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13

Ngu Cơ Chiêu Hàng.

Đêm đã khuya, màn đêm tối đen giống như chiếc lưới bao vây lấy quân doanh quân Sở, gió bắc lạnh thấu xương quét qua quân Sở vừa đại bại. Các binh lính cảnh giới cẩn thận quan sát động tình chung quanh, không dám buông lỏng. Trận chiến hồi ban ngày vẫn còn khiến cho mỗi binh lính Sở đều lo lắng, dù sao cái loại phi hành quân chưa từng được thấy này quả thực khiến cho người ta rung động rất mãnh liệt, khiến cho không ít binh lính trong giấc mơ cũng phải giật mình tỉnh giấc.

Hạng Vũ mặc quân trang, sau một hồi tuần tra quân doanh mới trở lại trưởng của mình, vừa mới cởi chiến giáp nặng nề, đã thấy thân binh tùy thân Hạng An bưng tới đồ ăn còn nóng, cẩn thận nói: “Tướng quân, ngài đã một ngày không dùng gì rồi, tiểu nhân làm chút đồ ăn, mời tướng quân dùng tạm”.

Hạng Vũ liếc mắt lại nhìn, đó là miếng thịt nướng vàng óng ánh tỏa mùi thơm ngậy, không khỏi thở dài, tiếp nhận bữa tối đơn giản của Hạng An, lắc đầu nói: “Những người khác đã dùng bữa chưa?”.

Hạng An nhìn Hạng Vũ, âm thầm nói: “Hôm nay ngoại trừ buổi sáng dùng vội ra, mọi người còn chưa ăn thêm chút gì. Lương thảo trong quân vốn cũng không nhiều lắm, đại quân chỉ sợ sắp tới sẽ khó khăn. Các tướng quân đã phái một vài binh lính xuất thân thợ săn đi vào trong núi ở phụ cận tìm kiếm rồi”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, ánh mắt lạnh như băng chợt sáng lên. Hạng An cả kinh trong lòng, vội cẩn thận bổ sung: “Có điều, những quân lính vào

núi tìm thú này đều đã đào tẩu, những người mang thú về thực không có mấy. Phần này là do mọi người đặc biệt để dành cho tướng quân, tướng quân dùng một chút đi, nếu không...”.

Hạng Vũ nhú nhú mày, chặn lời Hạng An, thấp giọng nói: “Ta đi xem thương binh!”.

Nói xong, đi thẳng vào màn đêm dày đặc. Vừa bước ra khỏi doanh trướng, đã nghe thấy trong bóng đêm truyền tới tiếng ồn ào náo động. Hạng Vũ cả kinh, vội quát khẽ với Hạng An vừa mới đuổi theo: “Mau đi xem đi, ngàn vạn lần đừng là ‘doanh khiêu’!”.

Hạng An bị hai chữ ‘doanh khiêu’ làm cho run cả người, vội hành lễ rồi đi xem. Trong đêm tối, tiếng ồn ào càng rõ ràng hơn, tựa như cái búa đánh vào ngực Hạng Vũ, khiến hắn cảm thấy hít thở không thông.

Cái gọi là ‘doanh khiêu’, chính là vào lúc nửa đêm hoặc rạng sáng các binh lính hét chói tai, phát cuồng, đánh đấm lẫn nhau, thậm chí còn cắn xé lẫn nhau, đủ loại hành động điên cuồng đều bộc phát. Hơn nửa sau khi doanh khiêu, phần lớn binh lính đều tử vong, loại chuyện này các tướng lãnh đều khó có thể đàn áp, được cho là do thần linh nổi giận hoặc thái tuế lâm môn, là chuyện khủng bố nhất trong quân.

Kỳ thật loại ‘doanh khiêu’ này là hiện tượng đặc thù chỉ xảy ra khi tâm lý chịu sức ép tới cực độ, nhất là khi đại chiến ở trước mắt, mỗi người sinh tử chưa rõ, không biết mình khi nào thì quy thiên, cho nên tinh thần mới bị thương tổn như vậy, cũng không khó lý giải.

Chỉ là trong thời đại này, ‘doanh khiêu’ xuất hiện được coi là điềm báo đáng sợ, cực kỳ khó xử trí, hơn nữa tốc độ lây lan kinh người. Trận này quân Sở bị thất bại không còn manh giáp, khiến cho binh lính phải chịu áp lực quá lớn. Hơn nữa ‘không quân’ cùng với ‘bom’ vốn chưa từng được thấy của Trương Cường càng khiến cho quân Sở vừa mới đại bại phải gặp ác mộng, lúc này mới khiến cho Hạng Vũ lo lắng sẽ xảy ra ‘doanh khiêu’.

Hạng Vũ ngưng thần lắng nghe, dắt chiến mã qua, định phi tới đó, chợt thấy Hạng An đã vội vàng trở về. Phía sau hắn là một người mặc áo da, nương theo ngọn lửa yếu ớt trong doanh trại, có thể thấy được, người đó chính là Ngư Cơ mà mình đã một năm không gặp!

Hạng Vũ nao nao, sự xuất hiện của Ngu Cơ đúng là rất ngoài ý muốn, không khỏi nhìn chăm chăm vào dung nhan tuyệt mỹ kia, hồi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Hạng An lúc này cũng hưng phấn tiến lên nói: “Tướng quân, hóa ra Ngu cô nương nửa đêm tới thăm tướng quân, khiến cho suýt nữa thì xảy ra ẩu đả. Cũng may là cô nương hạ thủ lưu tình, không tạo nên thương vong”.

Hạng Vũ yên lặng nhìn dung nhan xinh đẹp kia, chỉ cảm thấy như mình đang ở trong cơn mơ, nhất thời lại ngẩn ra.

Ngu Cơ gặp lại khuôn mặt quen thuộc của Hạng Vũ, mới phát giác ra, mới chỉ một năm không gặp, Hạng Vũ lại đã thành thực tới mức chính mình cũng khó nhận ra được! Đây có còn là thiếu niên lỗ mãng khi xưa nữa không? Khí thế trầm ổn bức người, mắt hồ sáng lấp lóe, khiến cho không ai có thể cảm thấy được sự nản lòng sau trận thất bại vừa rồi, ngược lại chỉ cảm thấy được ngọn lửa giận hừng hực.

Tâm tình của Ngu Cơ hơi trầm xuống, nàng tuy rằng biết tính cách bất khuất của Hạng Vũ, nhưng trước mắt thế cục đang như chỉ mảnh treo chuông, đối mặt với bước đường cùng này, con người ta thường hay nản lòng thất vọng, lúc này cần phải có sự khuyên giải thành tâm mới có thể phát huy tác dụng được.

Nếu Hạng Vũ không chịu chấp nhận mà vẫn kiên trì chống cự, nhớ tới nụ cười sâu không lường được của Trương Cường, từ đáy lòng nàng lại cảm thấy hơi lạnh lẽo. Mình đến tột cùng có khuyên bảo được Hạng Vũ hay không?

Trong lúc suy nghĩ, chỉ cảm thấy ngọc thủ nóng lên, đã bị Hạng Vũ nắm lấy. Hạng Vũ thật sự không ngờ ở trong tuyệt cảnh lại có thể gặp được hồng nhan tri kỷ, không khỏi cực kỳ kích động, không hề để ý tới những binh lính bủa vây chung quanh, nắm lấy ngọc thủ tinh tế của Ngu Cơ, ngửa mặt lên trời cười lớn: “Hạng Vũ ta may mắn thế nào, lại có thể trong hoàn cảnh này đoạt được trái tim thiếu nữ? Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...”.

Ngu Cơ bị tiếng cười làm cho cả kinh, lúc này mới nhận ra Hạng Vũ dường như hiểu lầm ý đồ của mình. Nhìn thấy xung quanh tụ tập càng lúc càng nhiều quân Sở, cùng với tiếng cười hào sảng của Hạng Vũ, Ngu Cơ

thở dài trong lòng một tiếng, cười khổ nói: “Tướng quân, Ngu Cơ đêm khuya tới gặp, thật sự là có chuyện quan trọng muốn nói!”.

Vừa dứt lời mới chợt phát giác, không ngờ mình lại vô tình sửa đổi cách xưng hô, ba chữ quen thuộc ‘Hạng đại ca’ ngày trước ma xui quỷ khiến thế nào lại không phát ra.

Hạng Vũ chợt chấn động, cũng phát ra cách xưng hô xa lạ của Ngu Cơ, đôi mắt hồ khê quét chung quanh, khiến cho mấy tên lính run rẩy cả người, âm đạm giải tán, lúc này mới bước vào trong trướng, khẽ gật đầu nói: “Ngu Cơ, sao bỗng nhiên nàng lại tới đây? Ta nghe nói nàng vẫn ở Hàm Dương, sao lại...”.

Ngu Cơ nhẹ cười khổ, nói: “Ngu Cơ ở Hàm Dương, biết tin bệ hạ ngự giá thân chinh, lại biết bệ hạ không phải người thường, phóng nhãn khắp thiên hạ khó có đối thủ, cho nên mới ra roi thúc ngựa tới để gặp hoàng đế cầu tình!”.

Hạng Vũ từ lúc thấy Ngu Cơ sửa cách xưng hô đã hơi cảnh giác, lúc này nghe thấy vậy, kìm không được cười lạnh, chậm rãi nói: “Hóa ra là tới khuyên hàng à! Hạng Vũ ta còn tưởng trước khi chết có được hồng nhan theo cùng, cùng làm thần tiên thiên hạ!”.

Nói xong, lạnh lùng rút thanh bội kiếm tùy thân ra, chỉ vào Ngu Cơ bi thương cười nói: “Ngu Cơ kiếm pháp danh chấn thiên hạ, Hạng Vũ ta chẳng qua chỉ là kẻ hèn mọn. Nàng nếu đã muốn đến chiêu hàng, nếu muốn Hạng Vũ ta đầu hàng, trừ phi nàng gỡ cái đầu ta xuống trước! Không ngờ rằng Hạng Vũ anh hùng một đời, hôm nay lại phải tự tay tru sát người mình yêu!”.

Ngu Cơ nhìn trường kiếm lóng lánh, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, buồn bã cười nói: “Ngu Cơ liều mạng mới có thể xin được hoàng đế đồng ý, chỉ cần huynh chịu đầu hàng, sẽ không đuổi giết quân Sở. Hiện giờ liều chết tới gặp huynh, chính là muốn báo đáp ân giúp đỡ ngày trước. Hàng hay không hàng là do tướng quân thôi, Ngu Cơ chỉ không muốn nhìn thấy cảnh tướng quân binh bại thân tử”.

Hạng Vũ trầm tư hồi lâu, mới cung tay nói: “Ngu Cơ, nàng coi thường Hạng Vũ ta rồi, ta há có thể vì một câu nói của nàng mà buông thù giết cha,

nổi nhục bại quân? Nếu ta thật sự hàng, thì còn mặt mũi gì đi gặp phụ lão Giang Đông nữa?”.

Ngu Cơ càng cả kinh, lời ra tới miệng rồi cuộc không nói nổi nữa, lúc này mà nói ra lời hứa hẹn của Trương Cường, chẳng phải càng làm nhục nhã thêm nam tử trước mặt hay sao? Nhưng mà mình đã hao hết tâm tư, không phải cũng chỉ để giữ cho huynh ấy dù cho chỉ là một cơ hội hay sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng vạn phần thương cảm, nhịn không được rưng rưng lắc đầu nói: “Hạng đại ca, nỗi khổ của Ngu Cơ, mong huynh hãy suy xét cho”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, đứng bật dậy, lớn tiếng quát với thân binh ngoài trường: “Người đâu, bắt lấy cho ta!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14

Hạng Vũ Hoãn Binh

Đón gió đêm lạnh băng, Trương Cường tâm tình trầm trọng đứng ở chỗ cao nhất trong quân doanh đối nhìn ra xa, chỉ thấy trong bóng đêm mịt mờ, có thể lơ mơ nhìn thấy doanh trại quân Sở tập kết ở bên bờ sông Chương Thủy, hòa tan vào trong màn đêm, giống như một gã chiến sĩ kiệt sức, lẳng lặng trốn vào trong một góc thờ hồn hèn, chờ đợi đợt đánh cuối cùng.

Mông Điềm đứng phía sau Trương Cường cẩn thận nói: “Bệ hạ, không biết Ngu cô nương lần này đi năm chắc được mấy phần?”.

Trương Cường thở dài, gật đầu nói: “Hạng Vũ sẽ không đầu hàng đâu, có điều nếu trăm ngàn cản Ngu Cơ, nàng sẽ không tin đâu. Vả lại, Ngu Cơ kiểm pháp siêu quần, hẳn là có thể tự bảo vệ mình. Chỉ là... Ai!”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Quân Sở tuy rằng trước mắt không có tới bảy vạn quân, nhưng mà đội hình vẫn chỉnh tề, không hề có dáng vẻ bại quân, thật khiến cho người ta bội phục!”.

Trương Cường không khỏi âm thầm cảm thán, quả nhiên là đại anh hùng nổi danh lịch sử! Lúc này, lòng chợt chấn động, bỗng nhiên nhớ tới điển tích Tứ diện Sở ca^{*5} không khỏi sáng ngời hai mắt. Khó trách ngày đó Lưu Bang lại dùng biện pháp này để dao động quân tâm của Hạng Vũ, nhánh quân như làm bằng sắt này, nếu mặt đối mặt liều chết thì chỉ sợ là phải trả giá rất đắt, nếu có thể làm tan rã lòng quân từ bên trong, mới là kế sách không tồi.

^{*}Tứ diện Sở ca: Tứ diện sả ca là một điển tích thường thấy trong tiểu thuyết võ hiệp. Đây là một câu truyện có thật trong lịch sử, liên quan đến

cuộc chiến của Hạng Vũ và Lưu Bang mà lịch sử gọi là Hán Sở tranh hùng. Ban đầu cuộc chiến quân lực của Hạng Vũ mạnh hơn nhiều so với Lưu Bang, nhưng sau đó phía Lưu Bang do có Hàn Tín dụng binh, Trương Lương dụng mưu nên thắng thế. Trong một trận đấu then chốt, khi tình hình của Hạng Vũ đã nguy kịch thì vào lúc nửa đêm Lưu Bang sai người tới gần doanh trại Hạng Vũ ca những bài dân ca nước Sở. Quân Sở lung lạc từ đó đào bỏ ngũ dẫn đến kết cục Hạng Vũ đành phải tuấn mình ở dòng Ô Giang. Thiên hạ về tay nhà Hán. Tứ diện sở ca từ đó còn được hiểu là bốn bề thọ địch.

Đại Tần cũng đã tổn thất hai mươi vạn đại quân, lúc này lại đang là hồi ác chiến. Bên phía Hàm Cốc quan phải phòng bị Lưu Bang, biên giới phương Bắc phải đề phòng Hung Nô xâm lấn. Nhớ rõ trong lịch sử sử dĩ Hung Nô có thể xâm nhập tới phía nam sông Hoàng Hà, chính là ngư ông đắc lợi từ chiến tranh Hán Sở, mượn cơ hội nam hạ. Nếu để cho bọn họ đứng vững chân, mình có thể sẽ gặp rắc rối lớn!

Không khỏi quay sang nói với Mông Điềm: “Mông tướng quân, trong đại quân ta có người Sở không?”.

Mông Điềm hơi nao nao, nghi hoặc hỏi: “Trong đại quân, tuy phần lớn là người Tần, nhưng cũng không ít người đến từ Sở, hay là bộ hạ đã nghĩ ra thượng sách gì?”.

Trương Cường chỉ vào đại doanh trùng điệp của quân Sở xa xa nói: “Có thể sau lúc đại bại, vẫn giữ được trận hình như vậy, Hạng Vũ quả nhiên lợi hại. Chúng ta nếu muốn tận lực giảm bớt thương tổn, nhất định phải nắm được quân tâm, tướng quân thấy, ý của trẫm có đúng hay không?”.

Mông Điềm mắt hồ sáng ngời, vui vẻ nói: “Bộ hạ luôn có ý tưởng kinh người, chính là không biết đến tột cùng là kế sách gì? Nếu làm được, vi thần lập tức đi làm!”.

Trương Cường thản nhiên cười, gật đầu nói: “Việc này không khó, tướng quân đi tìm một vài bài hát nhớ nhà của quân Sở, dạy cho mọi người hát, ngày mai sau cơm chiều sẽ bắt đầu hát”.

Mông Điềm nghe thấy thế, hai mắt sáng ngời, hơi suy nghĩ nói: “Kế sách của bộ hạ quả nhiên không tồi, vi thần hiểu rồi, lập tức làm ngay, bộ hạ

cứ về trường nghỉ ngơi đi!”.

Trương Cường gật đầu cười nói: “Sau khi trời sáng, Hạng Vũ bởi vì đề phòng không quân của trẫm, sẽ không dễ dàng tiến công. Các người nhớ gấp rút học Sở ca, trẫm lần này sẽ không đánh mà thắng! Ha ha ha... Ha ha...”.

Mông Điềm cung tay nói: “Vi thần đã rõ!”.

Trời sáng dần, những tia nắng vàng nhạt đầu tiên phủ lên chiến trường, nhu hòa tươi đẹp. Ngu Cơ thống khổ ngồi trong doanh trường mà Hạng Vũ bố trí cho nàng, bên ngoài là hơn năm mươi thân binh đặc lực của Hạng Vũ phòng vệ nghiêm mật, không dám lơ lửng.

Đôi mắt Ngu Cơ ngược nhìn mặt trời mới mọc, ánh mặt trời khiến cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng càng thêm nổi bật, tăng thêm mỹ cảm. Nàng lúc này đang lòng đầy đau khổ, ngơ ngác ngồi trên giường, âm thầm cười khổ: “Không ngờ rằng mọi việc lại giống như bệ hạ dự đoán, Hạng Vũ đúng là không chịu nghe lời khuyên của mình, chẳng lẽ mình đã sai rồi?”.

Nghĩ đến đây, bất giác chợt nhớ lại ánh mắt mong chờ của hoàng thượng, thật sự rất đặc biệt, hai ánh mắt sáng ngời giống như vì sao trong đêm, lấp lóe rực rỡ, từ chỗ sâu trong đáy lòng chợt dâng lên sự thống khổ chưa từng có. Nỗi đau này như thấm vào xương tủy, đến chính nàng cũng không thể phát giác! Trong lúc suy nghĩ, chợt đụng phải pháo hoa trong ngực, tim lại đập mạnh một cái.

Lúc này, ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng chân quen thuộc, đưa mắt nhìn lại là Hạng Vũ hai mắt đỏ lờm, hẳn đã cả đêm không ngủ rồi!

Nhìn thấy Ngu Cơ lạnh lùng nhìn mình, Hạng Vũ cười khan, nói: “Ngu Cơ, nàng có bằng lòng giúp ta hay không, nếu như đoạt được thiên hạ, ta và nàng sẽ cùng hưởng phú quý”.

Ngu Cơ giật mình, cẩn thận nói: “Hạng đại ca, có việc gì thì cứ nói, nếu có thể giúp huynh thoát khỏi hiểm cảnh, Ngu Cơ nhất định sẽ dốc hết sức mình!”.

Hạng Vũ nghe thấy thế thì cực kỳ phấn chấn, bước lên một bước, thấp giọng nói: “Nàng đã ước định sẽ gặp lại Tần vương chưa?”.

Ngu Cơ liếc nhìn Hạng Vũ, chậm rãi gật đầu nói: “Nếu như huynh đồng ý đầu hàng, ta đương nhiên là phải đi gặp bệ hạ”.

Hạng Vũ thấy đúng như dự đoán, không khỏi cười xòa nói: “Được, nếu Tần vương đã muốn Hạng Vũ ta đầu hàng, Hạng Vũ ta sẽ cho hẳn một cái ‘trá hàng’. Lời nói của mỹ nhân, Tần vương đương nhiên sẽ tin, ha ha... Ha ha...”.

Ngu Cơ khẽ run rẩy, chăm chăm nhìn Hạng Vũ, khẽ thở dài: “Hạng đại ca, bệ hạ tín nhiệm Ngu Cơ, mới cho phép Ngu Cơ tới đây, cho nên, loại hành vi bán đứng bệ hạ này ta không thể làm!”.

Hạng Vũ trầm mặt, hung hăng nói: “Tần vương chính sách bạo tàn, thiên hạ phải chịu khổ ải, dân chúng sáu nước đều phải nghiêng răng cắn hận. Nỗi hận quốc gia, cho dù có một kiếm chém xuống, cũng không thể làm tiêu đi nỗi hận trong ta!”.

Ngu Cơ nhìn hai con mắt tựa hồ có thể phun ra lửa của Hạng Vũ, lại theo bản năng nhớ tới sự chân thành của Trương Cường, âm thầm thở dài, hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu thở dài: “Nếu huynh trá hàng, chẳng lẽ lại chui đầu vào rọ?”.

Hạng Vũ nghe vậy chợt thấy có lý, không khỏi quay đầu lại, nhìn ngọc dung tái nhợt của Ngu Cơ, lạnh lùng nói: “Nếu nàng có thể giúp ta một tay, chuyện đương nhiên sẽ thành!”.

Ngu Cơ lúc này mới cảm thấy hối hận, cảm thấy là mình quá đơn giản, quá mức ngây thơ rồi. Tình cảm mười năm của mình, vào lúc chiến tranh thật sự là nhỏ bé không đáng kể, thật sự là đáng thương xót! Bất giác nản lòng thoái chí, không hề để ý tới ánh mắt lạnh băng của Hạng Vũ nữa, yếu ớt ngồi lên chiếc giường đơn sơ.

Nhìn thấy Ngu Cơ không chịu đồng ý với kế hoạch trá hàng của mình, Hạng Vũ vô cùng tức giận, thậm chí còn muốn một kiếm chém chết nàng, nhưng nhìn thấy ánh mắt thống khổ kia, trong lòng lại mềm đi, nhịn không được thở dài nói: “Ngu Cơ, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi, buổi tối ta lại tới gặp nàng, hy vọng nàng hãy suy xét cho kỹ, tính mạng của sáu bảy vạn huynh đệ nơi này đều nằm trong tay nàng. Hạng Vũ ta dù có chết cũng

không tiếc, chỉ là những huynh đệ vào sinh ra tử với ta đó, bọn họ phải sống!”.

Nói xong, bùi ngùi thở dài một tiếng, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của Hạng Vũ, nghĩ tới kế sách kinh người kia, Ngu Cơ nhin không được nghĩ: Nếu mình đáp ứng yêu cầu của Hạng Vũ, bộ hạ chẳng lẽ sẽ vì tin tưởng mình mà dễ dàng mất cảnh giác sao? Bộ hạ dù sao cũng là hoàng đế Đại Tần mà!

Tới gần giữa trưa, Trương Cường vừa mới rửa mặt cho tỉnh táo. Đêm qua không ngủ cả đêm, tới gần sáng sớm mới vội vàng chớp mắt một chút, tuy rằng mệt mỏi, nhưng vì lo lắng việc quân, nên không dám ham ngủ, đành phải vội vàng đứng dậy.

Hàn Hoán ở một bên hầu hạ y phục, nghe thấy Trương Cường phân phó: “Nếu Mông tướng quân tới gặp trẫm, không cần thông báo!”.

Vừa mới nói xong, đã thấy Mông Điềm ở ngoài trướng cao giọng nói: “Thần, Mông Điềm tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường cười cười trả lời: “Ái khanh mau vào, trẫm đang định dùng bữa, liền dùng chung đi”.

Lời còn chưa dứt, đã thấy Mông Điềm đi nhanh vào trong trướng, hơi chớp tay thì lễ nói: “Bệ hạ, vừa mới nhận được tin lệnh từ trong quân doanh của quân Sở bắn ra, là thư xin hàng của Hạng Vũ, bên trên chính là chữ viết tay của Hạng Vũ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 15

Tứ Diện Sở Ca.

Dư quang màu đỏ của trời chiều tỏa sáng khắp thiên địa. Đưa mắt nhìn lại, bên cạnh hai bờ sông Chương Thủy là từng khoảng rừng rậm rạp liên tiếp, ở bìa rừng là thảo nguyên xanh mát màu mỡ. ở thời đại hai ngàn năm trước, thiên nhiên vẫn còn cổ xưa như vậy, khiến người ta phải say mê.

Hô hấp không khí tươi mát vô cùng, Trương Cường cười trên một con chiến mã đen, đưa mắt nhìn về phía quân doanh quân Sở.

Mông Điềm ở bên cạnh hãnh cũng cười một con chiến mã đen, thấp giọng nói với Trương Cường: “Bệ hạ, theo vi thần thấy, trong quân doanh của Sở khí thế dày đặc, có thể thấy được không khí thù hằn. Lời của Hạng Vũ trong thư, chỉ sợ là khó tin được. Có điều nếu Ngưu cô nương quả thực có thể khuyên được Hạng Vũ, cũng không chắc được”.

Trương Cường lạnh lùng nhìn những doanh trưởng kéo dài liên miên kia, chậm rãi gật đầu nói: “Lần này Hạng Vũ có thể trá hàng, chúng ta không thể không phòng, chỉ có điều Ngưu Cơ...”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Theo tính cách của Hạng Vũ, không thể tùy tiện đầu hàng được, trong đó tất có trá”.

Nói tới đây, biến sắc, hơi do dự nhìn Trương Cường, mới thấp giọng nói: “Bệ hạ, Ngưu Cơ có giao tình thâm sâu với Hạng Thị, nói không chừng thật sự liên thủ với Hạng Thị trá hàng. Nếu bệ hạ đồng ý tự mình tới Sở doanh tiếp nhận quân đầu hàng, tất sẽ trúng kế. Cho nên vi thần nghĩ, bệ hạ nên lập tức toàn lực tấn công quân Sở mới hợp lẽ!”.

Trương Cường chợt động trong lòng, lại nhìn về phía trời chiều, không khỏi bùi ngùi thở dài, im lặng không nói gì.

Mông Điềm nghĩ rằng Trương Cường không muốn tiến công, không khỏi vội cung tay nói: “Bệ hạ, Ngu Cơ tuy rằng là mỹ nhân khó gặp, nhưng đại trượng phu không nên để sắc đẹp sở động. Đại chiến ở trước mắt, bệ hạ nhất thiết không thể nhân từ!”.

Trương Cường cười gượng, nếu bảo chính mình không đành lòng giết Ngu Cơ, thì cũng đúng là như vậy. Với ánh mắt của người hiện đại như mình mà nhìn, hy sinh mạng người vô tội, ít nhiều cũng có cảm giác phạm tội, nhất là một vị hồng nhan thiên cổ như Ngu Cơ thực khiến cho người ta phải thương tiếc.

Suy nghĩ một hồi, vẫn lạnh lùng gật đầu: “Dựa theo kế hoạch đã định, tối nay sau khi ăn cơm, lệnh cho các binh lính đồng thanh hát Sở ca, canh bốn sẽ phát động tiến công!”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Nếu bệ hạ đã quyết tâm, xin về lều nghỉ ngơi trước. Buổi chiều tối còn một trận đánh ác liệt, chỉ sợ bệ hạ không có đủ thời gian nghỉ ngơi”.

Trương Cường khẽ gật đầu, nói: “Chúng ta về đi, người phải cẩn thận Hạng Vũ, hẳn nếu đã trá hàng, nói không chừng buổi tối cũng sẽ chuẩn bị như chúng ta, phát công lên tập kích bất ngờ. Người phải cẩn thận phòng bị”.

Mông Điềm dứt khoát nói: “Bệ hạ yên tâm, vi thần đã hiểu!”.

Trương Cường cười gượng, trở về doanh trướng, trong đầu vẫn lập lờ dung nhan tuyệt mỹ cùng vũ kỹ tuyệt diệu của Ngu Cơ, âm thầm thở dài. Đối với chiến tranh lãnh khốc, mình phải suy xét theo đại cục, đành phải hy sinh tư tình cá nhân. Nhớ tới Triệu Yên cùng với Nhu Nhi đang mang thai ở Hàm Dương xa xôi, lại không tìm được nỗi nhớ thương.

Màn đêm chậm chạp buông xuống, đã tới giờ dùng bữa. Trong doanh trại quân Sở không hề có dấu hiệu đào bếp thổi cơm, mà chỉ có một vài thương binh đứng cạnh mấy nồi lớn, bên trong nồi bốc khói nghi ngút là cháo nấu với rau dại. Một cỗ hương vị đắng chát tỏa ra không khí, một ít thương binh đang xếp hàng chờ bữa tối.

Trong chiếc lều lớn ở giữa, một gã thân binh mang thịt nướng cùng với cơm gạo trắng tinh đặt trên bàn của Hạng Vũ. Hạng Vũ đẩy bản đồ Cự Lộc ra, lạnh lùng hỏi thân binh: “Anh Bố đã về chưa?”.

Thân binh kia nghe thấy thế, vội cẩn thận khom người nói: “Anh Bố tướng quân đang bố trí tối nay phá vây, chắc là sắp tới gặp tướng quân rồi”.

Hạng Vũ miễn cưỡng gật đầu, gắng gượng dùng xong mấy đồ ăn đơn giản. Lúc này, đã nghe thấy Anh Bố cao giọng nói từ ngoài trướng: “Tướng quân, Anh Bố đã bố trí xong hết thủy rồi, chỉ còn chờ tướng quân hạ lệnh là được!”.

Hạng Vũ yên lặng gật đầu, ý bảo hăm ngồi xuống, lúc này mới trầm giọng nói: “Tuy rằng Tần vương không chắc đã mạo hiểm tiến quân, nhưng nếu chúng ta đã đưa qua thư xin hàng, quân Tần tất nhiên sẽ lui lỏng. Chúng ta mượn cơ hội này để phá vây thì quân Tần nhất định sẽ không đề phòng. Chỉ có điều, Ngu Cơ chỉ sợ...”.

Anh Bố tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Tướng quân, đại trượng phu sợ gì vô thế, chỉ cần có thể đánh hạ giang sơn ngàn dặm này, một mỹ nhân đã tính là gì!”.

Hạng Vũ biến sắc, gian nan gật đầu nói: “Đưa Ngu Cơ tới gặp ta, ta có chuyện muốn nói với nàng, nếu quả thực không được, đành... Chỉ có thể một kiếm tuyệt tình!”.

Anh Bố thấy thế mới yên lòng, vội chấp tay nói: “Mặt tướng sẽ canh bên ngoài trướng, chỉ cần tướng quân ra lệnh, Anh Bố sẽ vào hợp lực với tướng quân, cho dù ả có kiếm pháp kinh người, cũng nhất định khiến ả chết không có chỗ chôn!”.

Hạng Vũ khẽ chấn động, chậm rãi gật đầu nói: “Ta biết rồi, người ra ngoài.”

Đi”.

Anh Bố hai mắt sáng ngời, chấp tay thi lễ, nhanh chóng đi ra ngoài.

Hạng Vũ nhìn theo Anh Bố rời đi, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái. Nghĩ tới mình bị ép buộc phải giết tuyệt đại giai nhân hồng nhan tri kỷ, trong lòng không khỏi thở dài, nhưng lại không tìm ra lý do gì để không giết nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng có thể Ngu Cơ sẽ muốn đi theo mình, dù

sao hai người cũng đã có tình cảm mười năm, vả lại Ngu Cơ vốn luôn có tình thâm nghĩa trọng với mình, chắc sẽ không buông bỏ đoạn tình cảm này. Nghĩ đến đây, không khỏi tin tưởng hơn nhiều, rất an tâm chờ Ngu Cơ đến.

Một lát sau, những tiếng bước chân rời rạc vang lên ngoài trướng, Hạng Vũ vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ngu Cơ vẻ mặt tái nhợt lãnh đạm hiện lên trước mặt, mái tóc đen nhánh để rồi sau lưng, dáng vẻ yếu đuối được giấu sau lớp áo da. Dưới ngọn đèn hôn ám, ngọc dung tuyệt mỹ càng có vẻ tiều tụy hơn.

Hạng Vũ chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, thấp giọng nói: “Ngu Cơ, nàng có bằng lòng rời đi với ta hay không?”.

Ngu Cơ bởi vì lời nói của Hạng Vũ đêm qua, trong lòng sớm đã tuyệt vọng, giờ không ngờ Hạng Vũ lại chủ động đưa ra ý kiến rời đi, không khỏi hơi kinh ngạc, nhìn lại Hạng Vũ.

Ánh mắt đó khiến cho Hạng Vũ không được tự nhiên, vội ho khan nói: “Ta đã bắn thư xin hàng cho Tần vương, nói vậy nhất định Tần vương sẽ không phòng bị, chúng ta thừa dịp đêm khuya vượt qua Chương Thủy, lui về phía Nam xuống Cai Hạ, cùng tính kế khác!”.

Ngu Cơ đang lo Hạng Vũ sẽ ép mình tới dự dỗ hoàng thượng, trong lòng đang suy xét nên từ chối ra sao, lúc này nghe thấy không khỏi vui mừng, gật đầu đáp: “Hạng đại ca, chỉ cần huynh không đối địch với Tần vương, Ngu Cơ có thể theo huynh tới chân trời góc bể!”.

Lời này là lời thật lòng của Ngu Cơ, Hạng Vũ lại nghe vô cùng chói tai. Hạng Vũ cười lạnh, đang định mở miệng, chợt nghe thấy ngoài trướng vang lên tiếng hát Sở ca, tiếng ca bi thương càng lúc càng vang dội, lần lượt trong màn đêm, có vẻ vô cùng sầu bi, trong tiếng ca mơ hồ có thể nghe thấy tiếng binh sĩ nước nở.

Hạng Vũ bị tiếng ca này làm cho cả kinh, vội vọt ra ngoài trướng, mới phát giác ra nhiều binh lính Sở đã rời trướng, không ngờ cũng cúi đầu hát theo. Hạng Vũ thầm kêu một tiếng ‘không ổn!’.

Rút thanh kiếm tùy thân, lớn tiếng quát: “Kẻ nào cả gan dám hát tiếp, giết không tha!”.

Hắn vừa dứt lời, đã nghe thấy một trận vó ngựa truyền tới, đưa mắt nhìn lại, là Bồ Nghĩ đang phi ngựa mà tới. Nhìn thấy Hạng Vũ, xoay người xuống ngựa, nhanh chóng vọt tới trước mặt hắn, run giọng nói: “Tướng quân, tiếng ca này không phải từ trong quân doanh ta mà ra, mà là tới từ quân Tần!”.

Cả Hạng Vũ cùng Anh Bố nghe thấy thế thì đều cả kinh, Anh Bố nhin không được hoảng sợ nói: “Tướng quân, bên trong quân Tần lại có Sở ca? Hay là...”.

Hạng Vũ biết là quân tâm sắp loạn, không khỏi giận dữ, xoay người lên ngựa quát lớn: “Nghe theo lệnh ta, lập tức vượt sông Chương Thủy, dùng tốc độ cao nhất xuống phía Nam, nếu không nghe theo giết không tha!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 16

Quyết Chiến Chương Thủy.

Ngồi trong trướng, Trương Cường vừa mở tấu chương do khoái mã từ Hàm Dương chuyển tới, vừa lắng nghe tiếng hát trầm buồn tứ phương, trong bóng đêm có vẻ phá lệ ưu thương, mang theo một loại sầu muộn không thể giải, khiến người nghe cảm thấy tinh thần vô cùng sa sút.

Trương Cường nhin không được âm thầm kinh hãi, không thể tưởng được tiếng ca này lại giàu sức hút như vậy, thật sự là hữu hiệu trong việc nhiễu loạn quân tâm đối phương!

Nghĩ đến đây, không khỏi buông tấu chương, nhanh chóng ra khỏi trướng, cẩn thận nhìn về phía quân Sở. Ước chừng khoảng nửa giờ, bên phía quân Sở cũng truyền tới tiếng ca, trong đêm đen gió lạnh căm căm, tiếng ca này càng làm cho người ta cảm thấy áp lực hơn.

Lúc này, một thân ảnh cao lớn bước nhanh tới, chính là Vương Bôn mặc áo bào đen, thần sắc thông dong, hơi chấp tay thi lễ với Trương Cường, cao giọng nói: “Vương Bôn tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường phất tay nói: “Ái khanh không cần đa lễ, Mông tướng quân giờ đang ở đâu?”.

Vương Bôn mắt hổ sáng ngời, gật đầu nói: “Mông tướng quân đang theo dõi tình hình quân Sở, nếu không ngoài dự liệu, chắc quân Sở sắp chuẩn bị xuống phía nam Chương Thủy, nhân ban đêm để trốn!”.

Trương Cường rất ngoài ý muốn, không khỏi kinh ngạc nói: “Trẫm còn tưởng bọn chúng sẽ tập kích, không ngờ lại lợi dụng đêm khuya bỏ trốn”.

Vương Bôn thấy Trương Cường ngữ khí thoải mái, cũng hơi thả lỏng người, cười nhẹ nói: “Vân là kế tử diện Sở ca của bộ hạ cao minh, nếu không, quân Sở tuyệt đối không dễ dàng rút lui như vậy”.

Trương Cường lúc này mới yên lòng, nếu đối phương không có ý định tập kích, áp lực tâm lý cũng tan đi không ít, không khỏi gật đầu nói: “Mông tướng quân có phải quân truy kích hay không?”.

Vương Bôn gật đầu nói: “Mặt tướng đã nhận được quân lệnh, đang chuẩn bị xuất phát, Thành Thái tướng quân cũng đã suất lĩnh phi hành quân tới ngân nam sông Chương Thủy mai phục, chỉ đợi quân Sở chui đầu vô lưới thôi!”.

Trương Cường nhìn vào màn đêm tăm tối, gật đầu nói với Vương Bôn: “Người đi trước đi, trẫm về trường chờ Mông tướng quân”.

Hắn vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới, quay đầu nhìn lại, chính là Mông Điềm một thân giáp trụ. Nhìn thấy Trương Cường đứng ở ngoài trường, vội xoay người xuống ngựa, thuận thế quỳ xuống hành lễ. Trương Cường khẽ gật đầu nói: “Tướng quân không cần hành lễ, tình huống như thế nào, mau nói xem sao”.

Vương Bôn chấp tay rồi xoay người rời đi. Mông Điềm vừa đi vào trường, vừa cẩn thận nói với Trương Cường: “Bộ hạ, vừa rồi lúc Sở ca vang lên, vi thần phát hiện ra bên đối phương tuy sĩ khí hạ, nhưng vẫn bí mật tập kết binh lực, hơn nữa còn có tin mật thám truyền về, quân Sở đang dựng cầu, xem ra là muốn vượt Chương Thủy, thừa dịp đêm tối trốn đi”.

Trương Cường chậm rãi gật đầu nói: “Trước mắt chúng ta có 27 vạn quân, để lại bảy vạn trong doanh trại, hai mươi mươi vạn kia toàn lực truy kích quân Sở, nhất định không cho đối phương có cơ hội lấy sức!”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Bộ hạ yên tâm, vi thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng rồi. Khiến người ta hưng phấn nhất vẫn là phi hành quân của bộ hạ, lúc này sớm đã vượt Chương Thủy để mai phục, hết thảy còn phải cảm tạ kỳ tư diệu tường của bộ hạ”.

Trương Cường chỉ thản nhiên cười, nói: “Đáng tiếc là từ nơi này không thể nhìn thấy rõ đối phương...”.

Nói tới đây, đột nhiên nhớ tới ống nhòm ở hậu thế, tuy rằng không có thủy tinh, nhưng mà đá thủy tinh thuần chất thì vẫn có thể chế tác được, trong lòng chợt cảm thấy hưng phấn, nếu trong trận giữa hai quân mà có thể dùng ống nhòm quan sát động tĩnh, thì thật khiến cho người ta cảm thấy sôi sục.

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe thấy một gã thân binh bẩm báo ngoài trước: “Khởi bẩm bệ hạ, quân Sở đã bắt đầu qua sông, hết thảy đã chuẩn bị thỏa đáng!”.

Mông Điềm nghe thấy thế, quay lại cười nói: “Bệ hạ, vi thần cùng bệ hạ chỉ cần chờ tin lành thôi. Ha ha... Ha ha ha ha...”.

Gió bắc rét lạnh, mang theo cái lạnh như cắt của nước sông thổi lên người, lên mặt, thấu vào xương cốt. Hạng Vũ cùng Ngu Cơ đang cười trên hai thớt chiến mã một trắng một đen, quân Sở không tới bảy vạn đang bằng tốc độ nhanh nhất bước trên chiếc cầu nổi mới dựng tạm sang bờ bên kia.

Hạng Vũ lo lắng đứng ở đầu cầu, chỉ thấy ở trên bốn mảnh cầu nổi, từng nhóm quân Sở giống như con rắn uốn lượn đang vội vàng trườn sang bờ bên kia.

Lúc này, chợt một tiếng nổ mạnh trong đêm truyền tới, ngay sau đó là những tiếng xé gió chói tai, những mũi tên đang xé không mà tới!

Một vài lính Sở thảm thiết ngã vào trong nước, quân Sở đang tập trung sang sông không hề nghĩ tới trong tình huống này mà lại xuất hiện mai phục của quân Tần, hơn nữa lại sợ hãi hỏa dược và tên bắn, cho nên nhất thời xảy ra đại loạn.

Một số binh lính định quay trở lại doanh địa của quân Sở, lại bị những thương ti ở phía sau quở trách, lại phải kiên trì đi về trước. Trong khoảng thời gian ngắn người ngã ngựa đổ, một vài quân Sở vốn không bị tên bắn bị thương lại bị những binh lính phía sau ủa đẩy lên ngã xuống sông. Lúc này đang ở giữa mùa đông, nước sông lạnh thấu xương, một vài binh lính rớt xuống sông chưa kịp lên bờ đã bị nô Tần bắn cho thủng người.

Chỉ trong nháy mắt, quân Sở đang qua sông đã bị ‘bom’ và nỏ công kích làm tổn thất hơn phân nửa, máu tươi nhuộm đỏ nước sông, cả dòng sông

ngập đầy thi thể quân Sở, trong bóng đêm càng thêm vẻ u ám, khí tức tử vong không thể ngăn chặn tiếp tục đánh úp vào quân Sở đi phía sau.

Một vài tướng Sở gắng gượng chỉnh đốn lại đội hình, trong lòng đã run sợ từ sâu thẳm, nhóm quân Sở còn lại cũng đã không còn bao nhiêu ý chí chiến đấu.

Hạng Vũ ngay sau tiếng nổ đầu tiên đã xoay người xuống ngựa, giấu con ngựa ra sau một tảng đá, rút bội kiếm tùy thân ra, lớn tiếng quát: “Toàn bộ tập kết thành đội hình, kỵ binh bảo hộ hai cánh, nổ binh bắn cho ta, ai dám làm loạn, bắn!”.

Vừa dứt lời, một ít quân Sở còn tỉnh táo bắt đầu theo mệnh lệnh của Hạng Vũ tập kết lại thành trận hình, bằng tốc độ nhanh nhất phóng về phía trước! Lúc này, đợt tập kích cung nỏ thứ ba đã qua đi, Hạng Vũ vừa mới xoay người lên ngựa, quân Tần đã từ trong bóng đêm xông ra vây kín!

Bọn họ lấy chiến xa dẫn đường, trên chiến xa ngoài một gã đánh xe còn có hai gã binh lính cầm búa lớn, có thể chém những binh lính Sở lao tới. Lúc này chiến xa đã được bọc sắt phòng hộ, uy lực của một cỗ chiến xa có thể coi như là một đội hình tiến công loại nhỏ.

Thời đại này tuy rằng kỵ binh đã dần dần thay thế chiến xa trong chiến tranh, nhưng mà bởi vì trang bị chiến đấu cho kỵ binh không thể nào so sánh được với hậu thế được trang bị yên ngựa và mã tấu, cho nên chiến xa hoạt động linh động, lấy phòng ngự làm đặc điểm mạnh này vẫn là lợi khí không thể coi thường trong chiến tranh.

Bị hai ba chiến xa của quân Tần cùng với kỵ binh đánh sâu vào, đội hình vừa mới kết của quân Sở lập tức lại loạn. Hạng Vũ hét lớn, đang muốn mệnh cho đại quân chỉnh đốn đội hình, bỗng thấy quân Tần đã từng bóng đêm lao ra, thẳng hướng về phía Hạng Vũ.

Nhìn thấy quân Sở do bị tấn công mãnh liệt mà phải liên tục lùi về sau, Hạng Vũ giận dữ gầm lên, dẫn theo năm ngàn thân binh vọt lên, sĩ khí của những quân Sở phía sau hấn chột lên cao, ai cũng dũng mãnh chém giết, quần chặt lấy quân Tần, trong nhất thời tiếng chém giết vang vọng bờ sông Chương Thủy, mùi máu tanh tỏa khắp màn đêm hắc ám...

Ngu Cơ vẫn luôn đi theo Hạng Vũ lúc này cũng đã gia nhập vào trận chiến. Nàng kiếm pháp tinh tuyệt, hàn quang vung lên là lại có một tiếng hét thảm. Rất nhanh, ở chung quanh nàng càng lúc càng ít quân Tần. Những người Tần trời sinh tính bừa hăn này dưới trường kiếm của Ngu Cơ đều cảm thấy hơi sợ hãi, không dám mạo hiểm tiến lên. Ngu Cơ chém giết ở giữa giống như là nữ thần tới từ địa ngục, nghiêm nghị không thể xâm, khiến cho quân xung phong liều chết của quân Tần cảm thấy từng đợt sợ hãi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17

Rơi Vào Tuyệt Cảnh.

Sắc trời rạng sáng, Hạng Vũ dưới sự bảo vệ của thân binh cùng với Ngu Cơ cùng nhau mang theo hai vạn quân Sở còn lại, xé mở vòng vây của quân Tần, vội vàng lui về phía Cai Hạ. Ngọn gió lạnh như băng thổi ngọn cỏ đi đầu bay phấp phới.

Ngu Cơ quay lại nhìn quân Sở, chỉ thấy hai vạn người yên lặng đi trong gió lạnh. Sau một đêm chiến đấu kịch liệt khiến cho mọi người đều kiệt sức, hơn nữa lương thảo đã hết, tốc độ của nhóm quân Sở mới thoát vây này càng lúc càng chậm lại.

Ngu Cơ kìm lòng không đậu thở dài một tiếng, thấp giọng nói với Hạng Vũ: “Hạng đại ca, mọi người chiến đấu ác liệt một đêm, lại phải chạy không ít rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, thần sắc ảm đạm quay lại liếc nhìn quân Sở sĩ khí đang hạ, hơi gật đầu, phân phó cho Anh Bố ở bên: “Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, các quân phái người của mình vào núi săn thú”.

Anh Bố nhận lệnh vội vàng đi, quân Sở bắt đầu chặt cây cối, chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ, một vài binh lính được phân công vào sâu trong núi để tìm mồi.

Hạng Vũ xoay người xuống ngựa, giao ngựa cho Hạng An, lúc này mới trải đệm ngồi xuống đất, vẻ mặt ảm đạm nhìn về xa xa. Ngu Cơ âm thầm thở dài một tiếng, cẩn thận an ủi: “Hạng đại ca, nơi này đường núi dốc ngược, quân Tần muốn đuổi theo cũng không dễ dàng. Hạng đại ca, huynh đừng quá lo lắng nữa”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, quét nhìn những quân Sở mệt mỏi ngồi bệt ra đất, gật đầu nói: “Không ngờ rằng quân Tần lại biết hát Sở ca, hay là Sở đã vào tay của Tần vương rồi?”.

Ngu Cơ vốn đã kinh nghi với ‘tứ diện Sở ca’ hôm qua, lúc này nghe thấy chỉ cảm thấy cả người vô lực. Nhớ tới nụ cười sâu không lường được của Trương Cường, lại nổi lên một tia sợ hãi khó nén lại được, nhất thời không biết phải nói sao cho phải, giữa hai người lập tức bị áp lực bao phủ.

Lúc này, chợt nghe Hạng Vũ bỗng nhiên nói: “Tần vương người này đến tột cùng là như thế nào? Ta nghe nói hấn tru Triệu Cao, diệt Tử Anh, phóng Mông Diêm, xá Vương Bôn, toàn bộ sự kiện thoát nghe tưởng như chỉ là tin đồn, không thể ngờ rằng đối thủ của Hạng Vũ lại là nhân vật khó gặp như vậy!”.

Ngu Cơ cẩn thận nói: “Ngu Cơ tuy rằng chỉ mới gặp bệ hạ hai lần, lại cảm thấy bệ hạ rất phi thường. Điều làm người khác kinh ngạc nhất là những ý tưởng khó có thể tưởng tượng được của ngài. Phi hành quân lần này, nhất định là kỳ tư diệu tưởng của bệ hạ, kẻ địch như vậy thật sự là đáng sợ, Hạng đại ca, chúng ta...”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, ánh mắt hơi lạnh đi, nhẹ nói: “Tần vương dù có là thiên thần chuyển thế, Hạng Vũ ta cũng phải độ sức. Mỗi hận quốc gia ngày nào chưa báo, thì dù có phải tan xương nát thịt, ta cũng phải chiến, tuyệt không đầu hàng!”.

Ngu Cơ cảm động nhìn nam tử ương ngạnh trước mắt, trong lòng không khỏi thở dài, nhìn thân thể vốn cường tráng của hấn, sau vài ngày đã tiêu tụy đi không ít, chỉ cảm thấy lòng hơi đau xót, thở dài nói: “Hạng đại ca, chúng ta lui về Cai Hạ, vạn nhất lại bị quân Tần bao vây, đành chỉ còn cách trở về Sở tính cách khác thôi”.

Hạng Vũ liếc mắt nhìn Ngu Cơ vẻ mặt lo lắng, chậm rãi gật đầu nói: “Cai Hạ chính là thành trì đầu tiên mà quân Sở chiếm được sau khi vượt sông, hiện giờ nơi đó vẫn còn một vạn tinh binh của Sở, nếu chúng ta có thể hội hợp với bọn họ, ba vạn quân Sở liên thủ lại cùng với thành trì chắc chắn, sau khi đứng vững được chân, lại xin Sở Vương cho mượn chút binh mã, thì lại có đường sống, Ngu Cơ không cần lo lắng”.

Ngu Cơ tuy rằng cảm thấy lo lắng, nhưng cũng không muốn trong tình huống này lại ử tử, đành phải gắng gượng an ủi: “Hạng đại ca, ta không sao, chỉ cần ra khỏi phiến rừng này là chúng ta có thể thoát được sự truy kích của quân Tần, an toàn không thành vấn đề nữa”.

Hạng Vũ gật đầu, đứng dậy cẩn thận xem xét cánh rừng rậm xum xuê, Hạng An ở bên cạnh cho chiến mã của Hạng Vũ ăn chút cỏ khô, nói với Hạng Vũ: “Tướng quân, Bồ Nghĩ tướng quân đã cho tra xét nơi này, không có gian tế”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, gật đầu nói: “Phân phó mọi người cẩn thận đề phòng, quân Tần lúc nào cũng có thể đuổi tới, mọi người không được nghỉ ngơi lâu là phải lập tức đi luôn”.

Hạng An xưng rõ, đang muốn truyền lệnh, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa truyền tới từ chân núi. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Anh Bố đầu đầy mồ hôi cười ngựa chạy tới, nhìn thấy Hạng Vũ, kéo mạnh dây cương, con ngựa hí lên một tiếng, đứng thẳng lên. Anh Bố không đợi cho con ngựa đứng vững đã nhảy mạnh xuống, vọt tới trước mặt Hạng Vũ, thấp giọng nói: “Tướng quân, hai mươi vạn đại quân của Tần hiện đã cách chúng ta không tới sáu mươi dặm, phỏng chừng không tới nửa canh giờ là có thể đuổi kịp”.

Hạng Vũ nhíu mày nhìn những binh lính đang nghỉ ngơi, những con ngựa vừa đánh về còn chưa kịp tẩy rửa, ngựa còn chưa ăn xong đồng cỏ khô đầu tiên.

Hít một hơi thật sâu không khí lạnh lẽo, Hạng Vũ xoay người lên ngựa, lớn tiếng nói với thân binh phía sau: “Đại quân nhanh chóng tập hợp, lập tức lui về Cai Hạ!”.

Sáng sớm, gió bắc lạnh thấu xương, Trương Cường mặc một bộ thâm y thêu rồng, khoác một chiếc áo lông cừu màu đen hoa lệ, tinh thần hưng phấn cười trên lưng chiến mã. Phía sau hãn chính là đại kỳ tung màu, chiến kỳ màu đen kia, ở trong gió lạnh giống như là tử thần tung cánh, làm sợ hãi những kẻ có thần kinh yếu ớt.

Mười vạn đại quân ban đầu sớm đã suốt đêm vượt Chương Thủy để truy kích quân Sở đang lui về nam, bởi vì ngại kế nghi binh của Hạng Vũ, Mông Điềm lệnh cho đại quân chỉ vây mà không đánh thẳng vào. Cái này hơi

giống như bầy sói tiến công, nghi thấy rằng nó không thể cắn một miếng làm chết con mồi, bầy sói sẽ theo đuôi con mồi, cho tới khi con mồi xuất hiện mệt mỏi với lao lên cắn nhát trí mạng.

Khi Trương Cường nghe tin quân Sở lui về nam, liền thương nghị với Mông Điềm về mục đích của quân Sở. Kết luận của Trương Cường là quân Sở nhất định đã mượn cơ hội này để lui về Cai Hạ, đó là căn cứ duy nhất ở đó mà mình biết trong lịch sử, chính là trận bao vây Cai Hạ nổi tiếng.

Mà Mông Điềm lại cho rằng quân Sở sẽ trực tiếp lui về quốc đô nước Sở ‘Dĩnh Đô’ (có nhiều bàn thảo gọi là Sính Đô) 5 căn cứ theo tình hình trước mắt quân Sở tổn thất thảm trọng, nếu muốn trọng trấn lại, tất nhiên sẽ lui về cố đô của Sở. Nơi đó kể cả hy vọng của mọi người cùng với nguồn lực, đều có thể giúp cho Hạng Vũ có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Chỉ có điều, Trương Cường lại biết rõ Sở bá vương danh chấn lịch sử sẽ không ảo não trốn về Sở như vậy. Tuy không hợp với ý của Mông Điềm, nhưng Trương Cường cũng không tức giận, dù sao Mông Điềm nói cũng có đạo lý. Mông Điềm biết Trương Cường liệu sự như thần, cho nên vẫn cảm thấy kinh nghi bất định, đành phải lệnh cho đại quân bám theo đuôi, không có lệnh không được lỗ mãng giao chiến.

Bởi vì Trương Cường ngự giá thân chinh, cho nên diện mạo của quân Tần khác hẳn quân Sở, không khí giết chóc càng kích thích máu nóng của quân Tần, khát vọng lập công huân trước mặt hoàng đế dường như là suy nghĩ duy nhất của mỗi binh lính Tần, dù cho khí trời lạnh lẽo cũng không nhận ra được. Một vài binh lính sau khi rút về sau tạm nghỉ tối, sau khi hơi khôi phục một chút, lại khẩn cấp quay về hàng ngũ, sĩ khí mãnh liệt của quân Tần dường như lan tỏa khắp mọi người.

Phi hành quân của Trương Cường, cùng với sự tăng vọt sĩ khí này, khiến cho sức chiến đấu của ba mươi vạn đại quân lên cao chưa từng thấy. Đại quân tuy rằng bám sát theo quân Sở bại lui, còn không bằng nói là đang đuổi cho quân Sở tháo chạy.

Nắm chặt dây cương trong tay, Trương Cường ngóng nhìn phương hướng lui quân của Sở, thậm chí thở dài một hơi, không ngờ rằng mình đã hao

tâm khổ tứ như vậy, mà vẫn không ngăn cản được kết cục bi thảm của Ngu Cơ!

Nhìn thấy Trương Cường thần sắc hơi ảm đạm, Hàn Hoán cười ngửa đi bên cạnh cẩn thận nói: “Bệ hạ, nô tài vừa mới nhận được tin báo từ Hàm Dương, Nhu mỹ nhân thân thể không việc gì, long tử trong bụng cũng bình yên vô sự. Những chuyện lớn nhỏ trong cung đều được hoàng hậu để ý tỉ mỉ, bệ hạ có thể yên tâm.

Trương Cường nghe thấy thế, bỗng nhiên vô cùng tưởng niệm Triệu Yên còn ở Hàm Dương cung, càng nhớ nhung Nhu nhi đang mang cốt nhục của mình. Nghĩ tới mình luôn không coi trọng Nhu nhi, không khỏi cũng hơi lãnh đạm với nàng, lòng thấy hơi áy náy. Âm thầm quyết tâm, sau khi về Hàm Dương, lập tức sẽ sắc phong cho Nhu nhi, cho nàng một danh phận thật tốt. Dù sao mình cũng không yêu nàng, những gì có thể cho được dường như chỉ là những danh hào trống rỗng.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18

Bao Vây Cai Hạ.

Mấy ngày sau, quân Sở tán loạn dưới sự bám đuổi của quân Tần cường đại vội thôi lui về tiểu thành Cai Hạ bên cạnh bờ Ô Giang, nơi này chính là tòa thành đầu tiên mà Hạng Vũ ngày đó chiếm được sau khi qua sông Tây tiến, hiện giờ nơi này lại trở thành con đường bại lui của Hạng Vũ.

Nhìn tường thành rách nát của Cai Hạ, tâm tình của Hạng Vũ vô cùng trầm trọng. Từ những trận thắng như chẻ tre cho đến thất bại thảm hại, liên tục bại lui, đến nay lại trở về Cai Hạ, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Nắm chặt dây cương, con ngựa bên dưới mệt mỏi thở phì phò, chậm rãi dừng bước. Hạng Vũ trầm trọng nhìn về phía Cai Hạ, chỉ thấy trong trời chiều mênh mông, thành Cai Hạ có vẻ vô cùng nặng nề, dường như cũng đã ngửi thấy mùi tang thương trong không khí.

Nhìn Hạng Vũ vẻ mặt trĩu nặng, Ngu Cơ thúc ngựa tiến lên một bước, tới bên cạnh Hạng Vũ, thở dài nói: “Hạng đại ca, Cai Hạ chỉ cách Sở có một con sông, đại ca sao không phái người qua sông yết kiến Sở vương, xin ông ta phái binh tới”.

Hạng Vũ khổ sở lắc đầu, nói: “Sở Vương hiện giờ chỉ có ba vạn binh mã, chỉ vừa đủ tự bảo vệ mình, hiện giờ ba mươi vạn quân Tần đã đuổi tới, Sở Vương chắc gì đã chịu phái binh trợ giúp, chúng ta chỉ sợ...”.

Ngu Cơ nhìn Hạng Vũ thần sắc ảm đạm, trong lòng đau xót, cắn răng nói: “Nếu không, để Ngu Cơ tới gặp Tần vương...”.

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Hạng Vũ quát khê một tiếng chặn lời: “Hạng Vũ ta sao có thể đầu hàng Tần vương, Ngu Cơ, trừ phi ta chết ở

ngoài đó, còn thì không được nhắc tới việc hàng Tần!”.

Ngu Cơ cười khố nói: “Nếu không được, thì sai người đi đường suốt đêm, tới Hàm Cốc quan gặp Lưu Bang. Nếu hãn chịu khởi binh tiến công Hàm Cốc quan, tất nhiên có thể kìm chế được quân Tần, nếu có thể khiến cho Tần vương phải xẻ quân về cứu trợ, chẳng phải chúng ta sẽ qua được tình hình trước mắt sao?”.

Hạng Vũ biến sắc, suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi căn rằng nói: “Ta trước tiên sẽ mệnh cho Anh Bố qua sông gặp Sở Vương, nếu Sở Vương có thể lệnh cho Lưu Bang điều quân trở về trợ giúp, chúng ta sẽ còn một đường sinh cơ”.

Đang nói chuyện, Bồ Nghĩa đã tới Cai Hạ trước mang theo quân Sở ra đón, Hạng Vũ thở dài một tiếng, thúc ngựa chạy lên.

Sau khi vào thành, mới phát giác ra, một vạn quân Sở này phần lớn là những kẻ già yếu, chiến lực không thể so được với quân Tần, điều này khiến cho mỗi tướng lĩnh quân Sở đều cảm thấy thất vọng.

Nhìn thấy Hạng Vũ mặt không đổi sắc, Bồ Nghĩa cẩn thận giải thích: “Tướng quân, những quân Sở này là do Lưu Bang lưu lại, một vạn tinh binh vốn được tướng quân lưu lại, sớm đã bị Lưu Bang đổi đi, ai!”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, ánh mắt lạnh lùng, nhẹ nhàng nói: “Quân Tần đã ở sau lưng, mọi người nhanh chóng vào thành, cẩn thận phòng bị!”.

Nói xong, không nói lời nào tiến thẳng vào huyện nha Cai Hạ.

Mọi người đi theo sau Hạng Vũ đều âm thầm rung mình, không dám lớn tiếng ồn ào, vội vàng tiến theo sau đi vào tòa cổ thành Cai Hạ danh chấn thiên cổ.

Trong hoàng hôn nặng nề, Trương Cường mang theo hai mươi vạn quân Tần phóng ngựa như bay, đã nhìn thấy cổ thành Cai Hạ ở xa xa. Trong bóng tối mập mờ, bóng đen đó giống như bóng dáng của chiến sĩ cuối cùng, ương ngạnh mà bất khuất, trầm mặc mà nghiêm nghị.

Trương Cường cảm khái trong lòng, không ngờ rằng mình lại có ngày được tới Cai Hạ nơi Sở bá vương vùng kiếm tự sát, hơn nữa còn tự tay đạo diễn. Được tận mắt nhìn thời khắc bi kịch lịch sử này, trong lòng đột nhiên thấy không thoải mái.

Tuy rằng mình là hoàng đế Đại Tần, hơn nữa kiếp sống quân nhân khi xưa khiến hẳn hiểu rõ khi đối mặt với kẻ địch ương ngạnh, nếu không đuổi tận giết tuyệt thì chính là ác mộng cho mình, nhân từ với kẻ địch chính là tàn bạo với chính mình. Chỉ có điều suy xét binh lực của đối phương lúc này, không thể nào so được với quân Tần cả về trang bị lẫn sĩ khí, cho nên lúc Mông Điềm hạ lệnh cho đại quân chỉ vây lấy, hẳn cũng vô cùng đồng ý.

Trong lúc suy nghĩ, chợt nghe thấy phía sau có tiếng chiến mã, xoay người nhìn lại, thấy Mông Điềm vẻ mặt hưng phấn đuổi theo. Trương Cường khẽ cười nói: “Tướng quân, chuyện gì mà thoải mái vậy?”.

Mông Điềm hơi chấp tay nói: “Bệ hạ, quân Sở đã sắp vào Cai Hạ, có nên mệnh cho đại quân lập tức tiến công không?”.

Trương Cường nghe thấy thế, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Trẫm cảm thấy lúc này quân Sở đang nghiêm mật đề phòng chúng ta tấn công, tuy rằng có thể tạo ra đà kích cho đối phương, nhưng mà không khỏi hơi vội vàng. Đại quân truy đuổi suốt đêm, lúc này nếu muốn đuổi kịp và chặn đầu quân Sở thì chỉ sợ không kịp. Đối phương chỉ có ba vạn người, chúng ta có hai mươi vạn đại quân không cần phải liều chết mà xông lên, chỉ cần vây khốn là được”.

Mông Điềm lo lắng nhìn Trương Cường nói: “Hạng Vũ luôn luôn dũng mãnh phi thường, binh lực không đủ năm vạn mà có thể đánh với hai mươi vạn quân của Vương Ly thắng như chẻ tre, chúng ta không thể khinh địch được”.

Trương Cường mỉm cười, chỉ vào cổ thành Cai Hạ, gật đầu nói: “Mông tướng quân, Cai Hạ thành trì thấp bé sao có thể phòng thủ, chúng ta chỉ cần vây khốn Hạng Vũ dăm ba ngày, chờ đại quân hồi sức lại, theo thực lực trước mắt của chúng ta, hơn nữa còn có ‘không quân’ của trẫm thì lấy Cai Hạ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”.

Mông Điềm hơi suy nghĩ một chút, nghĩ tới ‘phi hành quân’ kia mới hơi thả lỏng một chút. Và lại đại quân đã bốn ba mấy ngày liền, đúng là cần phải cấp bách tu chỉnh, cho nên mới không phản đối.

Bóng đêm dần buông xuống, Trương Cường vừa mới phê duyệt xong tấu chương chuyển tới từ Hàm Dương, thấy Hàn Hoán cẩn thận đưa tới

nước nóng, gật đầu nói: “Hàn Hoán, đã chinh chiến nhiều này, khổ người rồi!”.

Hàn Hoán hơi chấn động, cẩn thận khom người nói: “Nô tài thân mình trắng kiện, cuộc sống chinh chiến hào hùng này chính là điều mà Hàn Hoán hướng tới đã lâu, vốn tưởng cả đời sẽ không được toại nguyện, nào ngờ lại được may mắn hầu hạ bên cạnh bệ hạ, khổ một chút nào có xá gì, chỉ mong có thể gắng hết sức để hầu hạ bệ hạ thật tốt thôi ạ”.

Trương Cường không kìm nổi lòng thở dài một tiếng, Hàn Hoán dù là nhân phẩm hay tài nghệ cũng là nhân tài hiếm có, chỉ có điều lại là nội hoạn, không thể cho gia nhập vào triều đình, không khỏi vô cùng đáng tiếc.

Nhìn thấy Trương Cường có vẻ mất hứng, Hàn Hoán tưởng Trương Cường mấy hôm liền bồn ba nên thân thể không khỏe, cẩn thận nói: “Bệ hạ, sớm nghỉ ngơi vẫn tốt hơn, tấu chương để sau phê duyệt cũng được”.

Trương Cường thở dài trong lòng, khẽ gật đầu nói: “Người cũng nghỉ ngơi đi, trẫm không sao đâu, người không phải lo lắng”.

Hàn Hoán không ngờ Trương Cường làm hoàng đế, lại bận rộn như vậy mà vẫn quan tâm tới hoạn nô ti tiện, trong lòng không khỏi nhiệt huyết dâng trào, cảm kích nói: “Bệ hạ không cần lo lắng cho nô tài, chút mệt mỏi này nô tài chịu được, chỉ có điều bệ hạ long thể quý trọng, phải bảo trọng mới phải”.

Trương Cường bất đắc dĩ buông tấu chương xuống, gật đầu nói: “Trẫm không ở trong triều, Phùng thừa tướng mặc dù có Tiêu Hà tương trợ, nhưng tuổi tác lại cao. Trẫm tuổi trẻ lực tráng sao có thể loi lỏm. Người yên tâm, thân thể của trẫm chịu được, người cứ xuống trước đi, Mông tướng quân có việc gì thì không cần bẩm báo, cứ trực tiếp vào gặp là được”.

Hàn Hoán bất đắc dĩ thoáng nhìn Trương Cường, cẩn thận theo lời lui ra.

Lúc này, chợt bên ngoài nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Mông Điềm, Trương Cường đang muốn mệnh cho hănh tiến vào, đã thấy Mông Điềm nói lớn ngoài trước: “Bệ hạ, Sở Vương phái người tới bái kiến bệ hạ!”.

“Sở Vương?”. Trương Cường cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ trong thời khắc mấu chốt này Sở vương lại phái người bí mật tới gặp mình, thật

là khó có thể tưởng tượng.

Lấy lại bình tĩnh, chỉnh đốn lại vẻ ngạc nhiên, Trương Cường lúc này mới bảo Hàn Hoán mệnh cho người vào trướng.

Hàn Hoán vội vàng giương giọng nói: “Mông Điềm kiến giá!”.

Vừa dứt lời, thân ảnh cao lớn của Mông Điềm đã hiện ra trong trướng. Phía sau hắn là một văn sĩ khoảng chừng trên dưới 30, mặc một bộ áo vải bông màu xanh, đầu đội mũ quan, ba hàng râu dài bên dưới càng thêm phần nho nhã, cả người toát ra một cỗ anh khí bừng bừng, khiến cho người ta cảm giác được một loại tích cực luôn hướng về phía trước không cam lòng chịu thuần phục.

Thấy ánh mắt chăm chú của Trương Cường hướng về phía mình, văn sĩ kia thản nhiên cười, tiến về trước, không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay nói: “Tại hạ Sở Tuyên, phụng mệnh Sở Vương, tới bái kiến bệ hạ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 19

Lòng Người Hiểm Ác.

Trương Cường không khỏi hít sâu một hơi, không ngờ rằng Sở Vương vào thời khắc mẫn cảm này lại xuất hiện. Tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng mà thực ra có thể lý giải được, kỳ thật là do ba mươi vạn quân Tần khí thế quá mức rào rạt.

Nhìn thấy Trương Cường mặt không đổi sắc nhìn mình, Sở Tuyên không có vẻ gì ngại ngùng, vẫn thong dong nói: “Sở Tuyên lần này đến, là muốn giúp bệ hạ một tay, biểu đạt tấm lòng thần tử của Sở quốc, không có ý gì khác”.

Trương Cường cười lạnh, nhìn chăm chăm vào hắn, lạnh lùng nói: “Ta có đại quân hơn ba mươi vạn, chẳng lẽ còn không diệt được Hạng Vũ? Nào có cần phải nhờ Sở Vương!”.

Sở Tuyên hiển nhiên là có chuẩn bị mà tới, không hề bất ngờ chút nào, thong dong cười nói: “Bệ hạ có ba mươi vạn đại quân mà lại không tiêu diệt Hạng Vũ ngay, hẳn là không muốn hao tổn binh lực. Sở Vương đã biết được uy phong của bệ hạ, hy vọng sẽ dùng cơ hội này để tới gần bệ hạ hơn. Sở Vương lúc trước đều là bị Hạng Vũ bắt ép, hoàn toàn không phải là bản ý, hiện giờ hy vọng trong thời khắc nguy nan này giúp bệ hạ không đánh mà thắng diệt trừ Hạng Vũ, để tỏ lòng thần tử”.

Trương Cường cười lạnh, biết nhất định là Sở Vương bắt mẫn Hạng Vũ kiêu ngạo ương ngạnh, muốn đổi Hạng Vũ để lấy an nhàn, giống như trong lịch sử Tống Cao Tông giết Nhạc Phi vậy, khiến người ta cảm thán, không khỏi hơi gật đầu nói: “Các người cuối cùng thì có thượng sách gì?”.

Sở Tuyên chấp tay, trấn tĩnh nói: “Quân Tần vẫn vây mà không diệt Hạng Vũ, chứng tỏ bệ hạ không muốn hao tổn nhiều binh lực. Dù sao trước mắt thiên hạ quần hùng, Đại Tần sau khi trải qua vụ Triệu Cao thực lực đã giảm đi, hiện giờ nếu dùng hết sức để đánh bại quân Sở, vẫn không phải là thượng sách. Hiện giờ chỉ cần Sở Vương từ chối phái binh trợ giúp, Hạng Vũ sẽ bị hãm vào chỗ chết, có điều bệ hạ phải hứa phong Sở Vương làm chư hầu”.

Mông Điềm ở bên cạnh cười lạnh nói: “Âm mưu làm phản của Sở Vương vẫn còn, chắc là do sợ ba mươi vạn đại quân Tần, bệ hạ tuyệt đối không thể tin được”.

Sở Tuyên nghe thấy thế, lắc đầu thở dài nói: “Bệ hạ, Sở Vương hiện giờ chỉ có thể dựa vào một mình Hạng Thị, nếu Hạng Thị mất rồi, còn ai có thể sánh được với Đại Tần chứ? Nếu bệ hạ đồng ý điều kiện của Sở Vương, Sở Tuyên lập tức sẽ dâng kế sách diệt Hạng Vũ, hơn nữa còn dâng mỹ nhân xinh đẹp nhất Sở quốc hầu hạ bệ hạ”.

Trương Cường cũng hiểu được đối phương muốn lấy Hạng Vũ và mỹ nhân để đổi lấy được an phận ở một góc, trong lòng âm thầm cười lạnh, Sở Vương này không khỏi là quá ngây thơ rồi, thực là buồn cười!

Nhìn thấy Trương Cường lạnh lùng trầm tư hồi lâu mà vẫn không biểu hiện thái độ, Sở Tuyên ngược lại cũng đã bắt đầu bối rối. Lần này đại quân Tần tiếp cận, nước Sở từ trên xuống dưới đều loạn. Hạng Vũ binh bại, Lưu Bang lại xa xôi ở tận Hàm Cốc quan, tuy rằng đã cho người đi báo, nhưng mà tin tức chậm chạp. Quân đội của sáu nước sau trận Cự Lộc thì căn bản không còn bao nhiêu, không thể giải quyết được tình hình khẩn cấp. Rơi vào đường cùng, Sở Vương dưới sự đề nghị của phụ tá, quyết định hy sinh kẻ luôn kiêu ngạo ương ngạnh nhất là Hạng Vũ. Một mặt cầu tình với Tần vương, một mặt khẩn cấp triệu mười vạn quân Lưu Bang về Sở, hy vọng có thể có cơ hội thờ dõc.

Thấy Trương Cường vẫn trầm ngâm không nói, Sở Tuyên thầm bối rối, chỉ cần bám trụ được quân Tần, cũng coi như là hoàn thành sứ mệnh. Nghĩ vậy, liền tiến lên một bước, lấy từ trong lòng ra một tấm bản đồ nước Sở

trên vải lụa, trịnh trọng nói: “Bệ hạ, Sở quốc nguyện ý tự giảm đất phong, dù cho đất phong ít hay nhiều, chỉ mong có thể giữ được danh vị chư hầu”.

Trương Cường lạnh lùng liếc nhìn Sở Tuyên, lại nhìn tấm bản đồ nước Sở, nói: “Từ thời tiên hoàng tới nay, Đại Tần ta vẫn luôn theo thể chế quận huyện, chuyện phân phong chư hầu đã sớm phế truất, nếu các người nguyện ý quy thuận Đại Tần ta, trăm đường nhiên sẽ giao một vài quận huyện cho các người quản lý, nhưng mà phong hào của Sở Vương thì không thể lưu!”.

Sở Tuyên nghe thấy thế, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hân sự nhất là Tần vương không để ý tới tình nghĩa thần tử, chỉ cần vung tay lên, quân Tần qua sông tiến đánh, lực lượng mà quân thần Sở quốc vừa cố công xây dựng nên sẽ giống như lá rụng, đi tới vận mệnh diệt vong.

Chỉ cần Tần Vương mặc cho Sở Vương giữ lại thế lực, để cho Sở Vương có cơ hội hồi phục lại, chuyện về sau sẽ tốt hơn nhiều. Nghĩ đến đây, vội kính cẩn hành đại lễ với Trương Cường, nghiêm mặt nói: “Sở Vương nguyện ý nghe theo lời bệ hạ”.

Trương Cường nhìn Sở Tuyên thần sắc thông dong, âm thầm cười lạnh, dùng ánh mắt ngăn trở Mông Diêm đang muốn mở miệng nói, nhẹ nhàng nói: “Nếu đã vậy, trăm sẽ không tiến công Sở nữa, chỉ cần các người dâng đầu Hạng Vũ lên, trăm sẽ lập tức điều quân về Hàm Dương”.

Sở Tuyên vui vẻ, cẩn thận nói với Trương Cường: “Hạng Vũ cùng bệ hạ thù sâu như biển, thường xuyên tuyên bố, thù cha huyết hải thâm cừ. Vài ngày trước, công tử Anh từ Ba Thục vào Sở, lại bị Hạng Vũ một kiếm chém giết. Tuy rằng Sở Vương vốn cũng muốn hiến công tử Anh cho bệ hạ, lại không ngờ rằng lại bị Hạng Vũ tự tiện sát hại, thực không đề phòng kịp”.

Trương Cường liếc nhìn Sở Tuyên sắc mặt hơi tái nhợt, chậm rãi gật đầu nói: “Tử Anh phản Đại Tần, chết cũng không tiếc, trăm không truy cứu việc này. Hiện giờ người nói xem, có thượng sách gì để hiến đầu Hạng Vũ cho trăm?”.

Sở Tuyên cẩn thận liếc nhìn những cấm vệ đang bảo vệ trong lều, ho khan một tiếng.

Trương Cường hiểu ý phất phất tay, phân phó cho các cấm vệ trong trướng: “Mông tướng quân ở lại trong trướng, tất cả mọi người ra ngoài đi”.

Mông Điềm tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Mặt tướng Mông Điềm, có kẻ sách gì thì cứ nói, nếu chỉ là thứ rầm chó, trướng kiếm trong tay bản tướng quân sẽ không có mắt đâu!”.

Sở Tuyên sắc mặt tái nhợt hơi cứng lại, lúc này mới miễn cưỡng cười nói: “Tướng quân uy danh tứ hải, tại hạ sao dám vọng ngôn, chỉ là Hạng Vũ tính tình ương ngạnh không chịu dễ dàng cam tâm chịu thua. Nếu muốn hấn chân chính tuyệt vọng, chỉ có thể dùng kế này thôi”.

Trương Cường nghe thấy thế, cảm thấy kỳ quái, Sở Vương đến tốt cùng là có biện pháp gì mà có thể khiến cho Hạng Vũ ương ngạnh bỏ đi một tia hy vọng cuối cùng?

Trong lúc suy nghĩ, vẫn làm bộ lãnh đạm gật đầu, nói: “Người cứ nói đi, đến tốt cùng là kế gì, trẫm còn chuẩn bị sớm”.

Sở Tuyên nghe thấy thế, đôi mắt khê hấp háy, gật đầu nói: “Bệ hạ chỉ cần toàn lực mãnh công Cai Hạ, Hạng Vũ tất sẽ vượt sông phá vây. Chỉ cần Hạng Vũ muốn vượt sông, thần sẽ có cách khiến Hạng Vũ vung kiếm tự vẫn”.

Trương Cường cả kinh, không tưởng được chẳng lẽ Hạng Vũ trong lịch sử không phải do bị Lưu Bang mưu mạt mai phục bị phản quá mới tự sát, mà là do nguyên nhân khác? Mới nói: “Nếu người không diệt được Hạng Vũ, đại quân của trẫm sẽ vượt sông tiêu diệt, Sở của người cũng khó tránh khỏi nạn binh đao!”.

Sở Tuyên cười nhẹ, ra vẻ đã định liệu từ trước, nói: “Bệ hạ là người phi thường, chút tin nhiệm nho nhỏ đó ngại gì mà không thử, nếu có thể diệt Hạng Vũ nhổ cỏ tận gốc cho bệ hạ, chính là một chuyện may mắn với thần”.

Trương Cường nghe thấy thế, lạnh lùng gật đầu nói: “Trẫm sẽ tin quân thần nước Sở một lần, nếu định lừa gạt, trẫm sẽ san bằng cái đất Sở của người!”.

Sở Tuyên nghe thấy thế, hơi lui ra phía sau một bước, trịnh trọng hành lễ, nói: “Sở Tuyên xin cáo từ, bệ hạ xin cứ đợi tin lành”.

Nhìn Sở Tuyên biến mất trong tầm mắt, Mông Điềm không khỏi chấp tay với Trương Cường nói: “Bệ hạ, Sở Tuyên này lai lịch không rõ, lời nói ra há có thể tin. Huống hồ nếu lưu lại Sở thì, chỉ sợ ngày sau sẽ vất vả, bệ hạ mong suy xét”.

Trương Cường mỉm cười nói: “Sở Vương bỗng nhiên phái người tiến đến, lại cố ý trao đổi Hạng Vũ, sau lưng nhất định là có mưu đồ khác. Có điều trong tay Sở Vương chỉ có mấy vạn binh mã, hẳn chỉ có thể dựa vào Lưu Bang ở xa tận Hàm Cốc quan, chỉ cần chúng ta cẩn thận phòng bị, cũng không cần sợ hãi, còn thừa dịp đối phương loil lỏng mà vượt sông diệt Sở. Sau khi diệt xong loạn Sở, ta lại điều quân về Hàm Dương, càn quét loạn phi Hà Đông, đưa Đại Tần ta trở lại thái bình!”.

Mông Điềm thấy Trương Cường đã nhìn ra mưu kế của Sở Tuyên, không khỏi rất yên tâm, gật đầu nói: “Bệ hạ liệu sự như thần, thật khiến thần yên tâm rất nhiều!”.

Trương Cường thản nhiên cười: “Còn về Cai Hạ, ngày mai đại quân sẽ bắt đầu tiến công, trăm muốn nhìn xem kế sách của Sở Tuyên, có thể khiến cho Hạng Vũ hoàn toàn tuyệt vọng hay không!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20

Cuộc Chiến Cai Hạ.

Ánh mặt trời còn chưa lên, không khí tràn ngập cái lạnh tàng tàng. Khi những ánh mặt trời đầu tiên ló dạng, đã xua tan đi những bóng đêm cuối cùng, đại địa lại bình thản đón chờ một ngày mới.

Hạng Vũ mặc chiến bào đen, khoác chiến giáp, trời còn chưa sáng đã rời giường, tuần tra phòng thủ các nơi, mới trở lại đại doanh của mình. Không ít quân Sở bại lui mấy lần đã sức tàn lực kiệt, đều đang say ngủ. Phòng thủ trong thành vẫn là một vạn quân vốn đóng trong Cai Hạ.

Hạng Vũ âm thầm nhú mày, một ngày mới lại đến, một hồi chiến tranh đẫm máu nữa lại sắp bùng nổ. Đối mặt với hai mươi vạn quân Tần, Hạng Vũ biết rõ, mình đã càng lúc càng không có hy vọng. Hôm qua lúc bị quân Tần vây kín, hắn đã phái mười tên tử sĩ suốt đêm vượt sông tới gặp Sở Vương, hy vọng có thể được Sở Vương trợ giúp. Hiện giờ, hy vọng của hắn chỉ có thể đặt lên Sở Vương ở bên kia bờ sông Ô Giang!

Nhìn ánh ban mai dần chiếu tới cổ thành Cai Hạ, Hạng Vũ gắng gượng xốc lại tinh thần, phân phó Hạng An đi theo sau: “Sau khi tuần tra xong, lập tức lệnh cho Anh Bố cùng Bồ Nghĩa tới gặp ta”.

Nói xong, vẻ mặt lãnh đạm đi vào trong huyện nha Cai Hạ cũng là đại doanh tạm thời. Vào trong sân, thấy Ngu Cơ đang lo lắng ngồi chờ trong phòng, trước mặt nàng là một ít điểm tâm đơn giản.

Thấy Hạng Vũ tiến vào, Ngu Cơ mới hơi thả lỏng một chút, khẽ gật đầu nói: “Hạng đại ca, mấy ngày này huynh tiêu tụy đi nhiều, ta có làm một chút này, huynh phải chú ý thân thể hơn nữa đó”.

Hạng Vũ nhìn mấy món đồ ăn tưởng chừng đơn giản mà lại không hề đơn giản, trong lòng không khỏi đau đớn. Bởi vì lương thảo đã hết, tới Cai Hạ, quân thủ thành cũng không nhiều lắm, lương thảo cũng chỉ đủ cho quân trong thành sử dụng, hiện giờ hai vạn người của Hạng Vũ tới có vẻ như không thể đủ. Binh lính bình thường chỉ có thể ăn ngày một bát, đến như Hạng Vũ mà ngày cũng chỉ có thể ăn ba bát cơm. Nghĩ tới ngày đó mình đại thắng Cự Lộc, danh chấn thiên hạ chư hầu, đối mặt với sự thê lương lúc này, thật sự khiến cho hắn cảm thấy hơi nản lòng.

Ngu Cơ thấy hắn sắc mặt không tốt, trong lòng khẽ thở dài, đang muốn cời giúp hắn bộ giáp nặng nề, lại bị Hạng Vũ rầu rĩ đẩy ra, khiến cho Ngu Cơ rất không thoải mái.

Hạng Vũ thoáng nhìn Ngu Cơ cũng tiều tụy gầy gò, phân phó với Hạng An đang định rời phòng: “Hạng An, cời chiến giáp giúp ta, ta nghỉ ngơi trước đã, Anh Bố tới đây thì đánh thức ta dậy”.

Hạng An cẩn thận xưng vâng, tới giúp Hạng Vũ cời chiến giáp, cẩn thận đặt lên giá, sợ làm hỏng bộ giáp tinh chế truyền từ đời đại tướng Sở quốc Hạng Yển. Thời này những bộ giáp tốt nhất thường được các tướng lãnh truyền cho đời sau, được hậu thế coi là vật quý giá trong nhà.

Bộ chiến giáp này là Hạng Yển sau khi chết, một gã thân binh đã gỡ xuống, khó nhọc chuyển lại cho Hạng Lượng, rồi truyền lại cho Hạng Vũ, vẫn luôn được Hạng Vũ coi là vật chí bảo, luôn cẩn thận giữ gìn, không bao giờ làm xây xước.

Ngu Cơ nhìn nét mặt tái nhợt của Hạng Vũ, không khỏi đau xót, âm thầm nói: “Hạng đại ca, Ngu Cơ về trước, huynh nhớ nghỉ ngơi...”. Nói xong, buồn bã rời đi.

Hạng Vũ nhìn theo bóng dáng Ngu Cơ, lại nhớ tới ba mươi vạn quân Tần hùng hổ theo đuôi, nhện không được hét lên một tiếng, theo bản năng đặt tay lên bội kiếm bên hông.

Trong lúc suy nghĩ, chợt thấy Anh Bố cao giọng nói ngoài cửa: “Tướng quân, chuyện thủ thành đã chuẩn bị xong, chỉ có điều thiếu không ít khí giới thủ thành”.

Nói tới đây, hân hoi ngấp ngừng nói: “Mặt tướng đã cho đổ nước xuống tường thành, trải qua một đêm, cũng đã kết băng, hỗ trợ không ít”.

Hạng Vũ gắng gượng gật đầu nói: “Nếu tấn công ngay chính diện thì cũng có thể chống đỡ được. Có điều, nếu quân Tần lại dùng cái loại phi hành quân đó thì.

Khó, chúng ta không có nhiều cung nỏ cho lắm”.

Nói tới ba chữ ‘phi hành quân’, Hạng Vũ chợt lạnh mặt, ra lệnh: “Tướng quân lập tức tập trung toàn bộ cung nỏ, phòng ngừa phi hành quân của Tần, hiện giờ cũng chỉ còn cách này”.

Anh Bố chợt hoảng sợ, nói: “Lần này chúng ta sợ dĩ đại bại, là do thua bởi ‘phi hành quân’ này. Nhớ rõ ngày trước Công Thâu Ban đã từng chế ra con chim lớn có thể bay lên được mấy trượng, mà vật của Tần vương lại có thể bay lượn ở trên trời được, thật sự là khiến người ta hoảng sợ, không ngờ người Tần lại lợi hại như vậy, nếu chúng ta không có kế sách ứng phó, chỉ sợ không thể chống lại được”.

Hạng Vũ trầm trọng gật đầu nói: “Không biết có thể phòng thủ đến lúc Sở Vương phái người đến không nữa”.

Anh Bố nghe thấy thế, sắc mặt buồn bã, gắng gượng gật đầu nói: “Quân Tần nhân số đông, chúng ta phải cố hết sức thôi, nếu không thì cứ lui về Giang Đông, lại bàn mưu khác”.

Hạng Vũ biến sắc, hơi do dự gật đầu nói: “Người bố trí tám trăm tử sĩ, nếu thành bị phá, chúng ta sẽ liều chết phá vậy. Chỉ cần Hạng Vũ ta một ngày không chết, nhất định sẽ còn đấu với Tần Vương. Không diệt được Tần, ta chết không nhắm mắt!”.

Anh Bố nghe thấy thế, cực kỳ xúc động, hiên ngang nói: “Anh Bố nguyện vào sinh ra tử cùng tướng quân!”.

Hạng Vũ thở dài một tiếng, đang định mở miệng, chợt ngoài cửa truyền tới tiếng nổ liên tục, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết và bối rối.

Hai người căng thẳng, vội lao ra khỏi cửa, chỉ thấy khắp nơi khói đen dày đặc, nơi nơi tràn ngập mùi gay mũi. Thử dân trên đường cùng với quân thủ thành Cai Hạ chưa bao giờ gặp sự công kích như vậy, sợ tới mức bỏ chạy tán loạn.

Ngửa đầu lên nhìn, chỉ thấy trên trời hoặc cao hoặc thấp, hoặc gần hoặc xa có tới mấy chục quái vật hình tam giác, chính là phi hành quân đã khiến cho Sở quân đại bại!

Nhìn thấy những phi hành quân làm cho người ta sồn gai ốc này, Hạng Vũ trong lòng căng thẳng, phi lên ngựa, trầm giọng ra lệnh cho Anh Bố: “Quân Tần sẽ tiến công quy mô, mọi người nâng cao tinh thần lên!”. Nói xong, thúc ngựa chạy nhanh tới cửa bắc.

Lúc này cửa bắc đã bị gần hai vạn quân Tần tấn công, bởi vì phi hành quân tập kích quấy rối, khiến cho dân chúng hoảng sợ tụ tập dưới cổng thành, làm cho việc phòng thủ càng thêm áp lực. Hơn nữa một bộ phận quân Sở đã mang sự sợ hãi với phi hành quân của Tần, cho nên khiến cho không ít quân Tần thoải mái công lên tường thành, liều chết chém giết với quân Sở trên đó.

Hạng Vũ thấy thế, không nghĩ nhiều đã vung trường kiếm vọt lên. Lúc này hơn mười vạn quân Tần đã vây chặt Cai Hạ nhỏ nhỏ như nêm cối, hơn nữa tên nỏ quân Sở bắn ra càng lúc càng yếu ớt. Lúc này từ trong quân Tần đã xuất hiện mười chiếc xe công thành cực lớn, dưới sự bảo vệ của binh giáp cùng thuẫn binh (binh mang khiên) tiến gần tường thành. Xe công thành chiến cổ đại thường là loại cực lớn, quân lính đầu tiên đưa xe tới sát tường thành, sau đó bắc thang qua. Các binh lính ở lâu quan sát liên tục bắn tên để cho thang được bắc thuận lợi lên tường thành, công kích cực kỳ hiệu quả.

Đúng lúc này, trong thành lại truyền ra vô số tiếng kêu thảm thiết, Hạng Vũ nhìn ngọn lửa mới phát giác, một số phi hành quân đã ném xuống vô số dầu hỏa, làm dấy lửa lên ở vô số nơi. Những thứ dân trốn ở trong nhà, tiếng khóc lóc vang lên âm ỉ một vùng, khiến cho không khí trong thành càng thêm hoảng loạn. Một vài quân Sở thậm chí còn ném binh khí không muốn đánh, dù cho quan quân chửi đánh cũng không chịu cầm vũ khí.

Hạng Vũ lòng tràn đầy lửa giận, thúc chiến mã tiến lên cầm trường kiếm chém một gã chiến binh không chịu tiếp tục tác chiến, huyết quang bắn ra, mấy trăm quân Sở nơi đây mới chịu xông tới tường thành gia nhập cuộc hỗn chiến.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21

Lại Giao Phong.

Trương Cường thúc ngựa đứng ở chỗ cao nhất doanh địa, gió lạnh thổi áo bào hắt tung bay, con ngựa ở bên dưới cũng có vẻ hơi bất an, dường như trận chiến trước mặt đã khơi dậy nhiệt huyết và khát vọng thắng lợi của hắn.

Đưa mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy quân Tần giống như thủy triều đè ép lên cố thành Cai Hạ nằm bên bờ sông Ô Giang, giống như những bóng đen tử thần đang bao trùm lên Cai Hạ.

Nhưng phi hành quân xuất phát từ đỉnh núi, sau khi ném hết chỗ hỏa dược cuối cùng, bắt đầu ném dầu và mỡ lửa vào thành, dấy lên từng đợt khói lửa, khiến cho cố thành bị bao vây bởi khói dày đặc, mơ hồ có thể thấy được cảnh tượng hỗn loạn trong thành.

Để tăng cường khả năng tự phòng thủ cho phi hành quân, Trương Cường đã chuẩn bị áo giáp cho bọn họ, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Nghĩ tới lúc cuối chiến tranh thế giới thứ 2, Đức và Nhật Bản dùng gỗ làm phi cơ, cũng định thử, nhưng biết rằng đây là chuyện viễn vông. Dù sao, lúc còn chưa có động cơ, sức nặng của máy bay sẽ khiến nó không thể cất cánh lên được.

Nghĩ vậy, không khỏi thở dài, cánh liệng trang bị cho phi hành quân cũng chỉ có thể như thế, tuy rằng đối mặt với cung nỏ của kẻ thù thì tổn thất thảm trọng, nhưng mà, vật gì cũng có tính cực hạn của nó. Mình ở vào thời vũ khí lạnh này đã chế ra được cánh liệng vượt quá thời đại, cũng đã tạo

ảnh hưởng lớn lên lịch sử rồi, nếu muốn làm ra mấy vật tiên tiến nữa thì điều kiện có hạn, một mình mình không thể nào mà làm được.

Gió bắc lạnh thấu xương thổi bay cái ám áp ban trưa, Trương Cường đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa, quay lại nhìn mới thấy, một thân ảnh cao lớn đang thúc ngựa chạy tới.

Ba trăm cấm vệ ở bên cạnh Trương Cường lập tức bao vây lấy hắn. Bởi vì Thành Thái tiếp nhận phi hành quân, cấm vệ của Trương Cường đành phải để cho Hàn Hoán tạm thời quản lý. Hàn Hoán bởi vì trước kia đã khổ luyện kiếm pháp, hơn nữa xuất thân quý tộc, cho nên tuy chỉ là nội hoạn ti tiện, nhưng mà kiến thức bất phàm, đảm đương công tác bảo hộ cho Trương Cường cũng đâu vào đó.

Trương Cường than nhiên cười, nhìn về phía kỵ sĩ đó, phát hiện chính là Vương Bôn luôn đi đầu chiến đấu anh dũng. Chỉ thấy hắn mặc áo bông đen, ở trước ngực là một chút mảnh giáp, ngoài ra không còn gì phòng ngự. Đó chính là đặc điểm lớn nhất của người Tần, thời đại này sáu nước khác tướng lĩnh đều mặc áo giáp phòng bị nghiêm mật, chỉ có binh lính nước Tần là cực kỳ ít khi mặc áo giáp, để giết kẻ địch càng thêm tiện, cứ đơn giản là mình trần ra trận. Các tướng lĩnh cũng chỉ mặc áo giáp nhẹ, so với binh lính các nước khác cũng kém nhiều. Điều này càng tỏ rõ sự hiếu chiến và bừa bộn của quân Tần.

Trương Cường gật đầu cười nói từ xa: “Tướng quân có thể đi giết địch lập công, thật là khiến trẫm hâm mộ đó!”.

Vương Bôn nghe thấy thế kính cẩn chấp tay nói: “Vi thần vừa từ trận tiền trở về, quân Sở này quả nhiên dũng mãnh, năm vạn đại quân đồng loạt tấn công bốn cổng, mà lại không thể đánh hạ, còn phải tăng binh, đây là còn có phi hành quân của bộ hạ trợ giúp rồi!”.

Nói tới đây, quay lại nhìn chăm chăm vào trận chiến, chỉ vào những cánh liệng trên trời, lớn tiếng nói: “Bộ hạ, lần này có thể dễ dàng vây hãm sau thất bại ở Cự Lộc, còn có thể bách chiến bách thắng chèn ép đối phương, thật sự có một phần công lớn từ phi hành quân của bộ hạ. Nếu không có cách thiên quân thần kỳ này, bốn mươi vạn quân của Đại Tần

cũng khó mà bảo toàn. Ngày đó quân Sở thế như chẻ tre, Hàm Cốc quan vô cùng nguy hiểm!”.

Trương Cường lúc này mới phát giác ra vai hấn còn đang quấn vải trắng, như là có vết máu thấm ra, lúc này mới hiểu nguyên nhân Vương Bôn lùi ra khỏi chiến trường. Nhìn thấy tay phải hấn vô lực buông thõng xuống, Trương Cường trong lòng biết hấn nhất định là bị thương không nhẹ, nếu không loại mãnh tướng như Vương Bôn này tuyệt đối không dễ dàng rời khỏi cuộc chiến.

Nghĩ vậy, không khỏi lo lắng hỏi: “Vương tướng quân, vết thương ở tay phải có nghiêm trọng hay không?”.

Vương Bôn theo bản năng cúi nhìn tay phải của mình, lắc đầu nói: “Bệ hạ không cần lo lắng, thương nhỏ thôi, không nghiêm trọng, nghỉ vài ngày là vô sự!”.

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu nói: “Nếu đã bị thương thì cứ yên tâm an dưỡng đi, tuy rằng đại chiến căng thẳng, nhưng cũng không ngại thiếu một người”.

Vương Bôn nghe thấy thế, hơi khom người nói: “Tạ long ân bệ hạ, chỉ là Vương Bôn tính tình như vậy, trong đại chiến mà một mình thần ở lại trước, thật còn khó chịu hơn là giết thần nữa!”.

Trương Cường không kìm nổi lòng gật đầu cười nói: “Không chỉ tướng quân, nhìn trận thế của đại quân, trẫm cũng muốn lên thử xem, huống chi là tướng quân!”.

Vương Bôn nghe thấy thế, cười ha ha nói: “Lời này không sai, bên ngoài náo nhiệt như vậy, là đàn ông thì sao có thể ngồi yên được! Ha ha... Ha ha ha ha...”.

Lúc này, đằng sau lưng có tiếng vó ngựa truyền tới, quay lại, chính là Mông Điềm. Hấn vội vàng nói: “Bệ hạ, vì thần có nên hạ lệnh chậm thế công lại không, theo vi thần thấy, sĩ khí của Hạng Vũ vẫn không thể khinh thường, đột tấn công đầu tiên của chúng ta, có lẽ nên dừng lại”.

Trương Cường gật đầu nói: “Thế công có thể chậm lại, nhưng vòng vây không được buông lỏng”.

Mông Điềm nao nao, khó hiểu nhìn Trương Cường nói: “Bệ hạ đã thay đổi chủ ý?”.

Trương Cường khẽ lắc đầu thở dài: “Trẫm hy vọng sẽ thấy Hạng Vũ chết trong chiến trận, chứ không muốn thấy hắn bị người Sở bán đứng, tuyệt vọng mà chết!”.

Mông Điềm liếc mắt nhìn Vương Bôn, mới xúc động thở dài: “Bệ hạ tán thưởng Hạng Vũ như vậy, đáng tiếc! Nếu có thể thu hàng, tất là một viên mãnh tướng của Đại Tần ta!”.

Vương Bôn cười lạnh nói: “Bệ hạ tuy trọng anh hùng, nhưng mà Hạng Vũ người này đã ở thế bất lưỡng lập với Đại Tần ta, không thể quy thuận Đại Tần được, vẫn nên diệt trừ hậu hoạn là tốt nhất!”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Hạng Vũ là kẻ kiêu ngạo vô lễ, dưới mắt không coi ai ra gì, dù có thu hàng, cũng không phải kẻ dễ thuần phục. Hiện giờ nếu chết trận, cũng được thanh danh một đời”.

Trương Cường nhin không được nhớ tới Ngu Cơ cùng vào Cai Hạ với Hạng Vũ, trong lòng thở dài không thôi. Ngày ấy chia tay, xem ra Ngu Cơ quả nhiên tình cảm thâm thiết với Hạng Vũ, ai!

Lúc này, vòng tiến công thứ nhất của quân Tần với cố thành Cai Hạ đã dần chấm dứt, một vài chiến sĩ Tần bị thương bên hông treo đầy đầu kẻ địch, được đồng bạn dìu, chậm rãi rời khỏi chiến trường, trên mặt mang theo vẻ thống khổ vì thương tích và vui sướng vì quân công, có vẻ vô cùng phức tạp.

Quân công ngày đó của Trung Quốc lấy đầu người làm chuẩn, nhất là từ sau biến pháp Thương Ưởng thời Tần, quân công lại càng coi trọng đầu người. Một đầu người là có thể lên một bậc, mà tước vị quân công cao nhất có hai mươi bậc. Hơn nữa quân công còn có thể truyền đời, cho nên người Tần coi chiến tranh là cơ hội duy nhất để dân thường tấn thân thành quý tộc, nô lệ thoát khỏi thân phận đê tiện, trở thành bình dân. Loại quân công này khiến cho người Tần có thể bộc phát ra hết bản tính bừa hăn trong lòng ra, đây cũng là lý do lớn nhất vì sao người Tần có thể tiêu diệt được Sở vốn luôn ở địa vị dẫn đầu.

Trương Cường nhìn năm vạn đại quân lui về như thủy triều, trong lòng thầm than chiến tranh cổ đại thật là hoành tráng, chiến tranh hiện đại không thể có vẻ bi tráng như thế này được. Mọi thứ trước mắt, khiến cho linh hồn quân nhân giấu ở đáy lòng Trương Cường lại bị kích động không thôi.

Trong lúc suy nghĩ, chợt thấy Mông Điền gật đầu nói: “Vòng thứ nhất tiến công, nếu có thể tiêu hao một nửa vật tư của địch, thì kế hoạch lúc sau của chúng ta đã có thể tiến hành thuận lợi rồi!”.

Trương Cường gật đầu nói: “Hôm nay cứ vậy đã, để các chiến sĩ nghỉ ngơi đi, sau đó lại phát động tiến công tiếp. Ngày mai người của Hạng Vũ phái đi cầu viện sẽ truyền tin về cho hã, mọi người không được lo lắng, bên phía Sở Vương ta không thể không đề phòng”.

Mông Điền nghiêm giọng nói: “Bệ hạ yên tâm, vi thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, chỉ có điều hỏa dược cho phi hành quân không còn nhiều lắm, chỉ sợ mặt sau của chiến tranh sẽ ít sử dụng”.

Trương Cường nghe vậy, cũng thấy yên tâm. Chỉ là nghĩ đến kết cục cuối cùng của Hạng Vũ, không thể ngờ rằng mình lại được nhìn thấy bi kịch lịch sử truyền kỳ này, thật là không thể tin được.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 22

Hạng Vũ Phá Vây.

Khi thế công của quân Tần dần chậm lại, Hạng Vũ đang dẫn theo năm ngàn binh sĩ đánh đuổi nốt một bộ phận quân Tần trên tường thành. Lau mồ hôi trên trán, Hạng Vũ lúc này mới phát giác cánh tay phải đã thoát lực, đau nhức không cử động nổi nữa.

Mồm thở hỗn hển, Hạng Vũ nhìn quân Tần lui lại như thủy triều, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Một vòng tiến công này nếu không thủ nổi, thì chính là đã hết đường sống, đó là việc hãn không thể để xảy ra.

Nghĩ đến đây, không khỏi nhìn xuống tường thành, mơ hồ có thể thấy được doanh trường quân Tần ở khắp bốn phía Cai Hạ, giống như là một cái thùng sắt bọc kín Cai Hạ không lọt được một kẽ hở, nếu muốn phá vây đúng là không tưởng.

Binh lính Sở ở trên tường thành vừa đẩy lui quân Tần, giờ chỉ còn không đến ba ngàn người, lúc này phần nhiều đã kiệt sức, đợt tiến công tiếp theo của kẻ địch còn phía trước, sĩ khí vô cùng hạ, cũng làm mất đi gần nửa sức chiến đấu. Dưới thế công sắc bén này mà có thể giữ được Cai Hạ, thật sự là kỳ tích.

Lúc này, Hạng An cả người là máu, rút bảo kiếm ra khỏi một binh lính Tần, nhìn Hạng Vũ sắc mặt tái nhợt đang dựa vào tường thành, khắp chiến giáp toàn máu, trong lòng cả kinh, lão đảo vọt tới trước mặt Hạng Vũ, run giọng nói: “Tướng quân, người không bị thương đấy chứ!”.

Hạng Vũ cười lạnh, gật đầu nói: “Ta không sao, chỉ là thoát lực, quân Tần chết tiệt.

Nói xong, liếc mắt nhìn Hạng An, khẽ gật đầu nói: “Người thế nào? Lần này giết thống khoái chứ?”.

Hạng An sờ sờ vết máu trên mặt, gật đầu cười nói: “Hạng An không sao, theo tướng quân đánh nhiều trận như vậy rồi, lần này có tính là gì”.

Hạng Vũ đứng dậy đi xuống tường thành, vừa nói với Hạng An ở bên: “Tình hình trong thành thế nào? Lửa do quân Tần đốt lên đã dập hết chưa?”.

Hạng An nhú mày, cẩn thận nói: “Lửa trong thành đã tàn phá nhiều khu dân cư, tuy rằng đã cố sức dập lửa, nhưng tổn thất vẫn rất lớn, không ít nơi đã bị lửa đốt thành tro tàn. Tướng quân, nếu Sở Vương có thể lệnh cho Lưu Bang tiến công Hàm Cốc quan thì tốt quá”.

Hạng Vũ biến sắc, lạnh lùng xoay người lên ngựa, phóng về đại tướng ở trung tâm.

Trên đường trở về đại tướng, thấy khắp nơi đều là cảnh tượng bừa bãi, vẻ mặt hoảng sợ của dân chúng khiến cho Hạng Vũ đau đớn không thôi.

Đang lúc tâm tình trầm trọng, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc của Ngu Cơ vang lên bên tai: “Hạng đại ca, quân Tần lui rồi?”.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Ngu Cơ đang vui mừng nhìn mình, Hạng Vũ chợt động lòng, rầu rĩ nói: “Quân Tần bao vây như vậy, lần này khó mà chống được!”.

Ngu Cơ thấy sắc mặt Hạng Vũ, biết là không thể gắng gượng tươi cười an ủi được, đành nói: “Nơi đây cách Sở chỉ một con sông, chỉ cần Sở Vương chịu hỗ trợ, hơn nữa còn có sáu nước tương trợ, cục diện có thể không như tưởng tượng đâu. Hạng đại ca vẫn nên bảo trọng thân thể đi”.

Hạng Vũ rên lên đau đớn, không để ý tới Ngu Cơ đang khổ tâm an ủi, chỉ gật đầu nói: “Sở Vương tuy là do một tay ta đỡ lên, nhưng mà lúc này đại quân ở gần, rất khó cam đoan sẽ không phát sinh điều gì ngoài ý muốn. Ngu Cơ, nếu ta thực sự chiến bại, thì nàng làm sao bây giờ?”.

Ngu Cơ nghe thấy thế, ngọc dung không còn một tia huyết sắc, hồi lâu sau mới gian nan gật đầu nói: “Không bằng để ta đi cầu kiến Tần Vương, nghĩ biện pháp kìm chân quân Tần, để Hạng đại ca có biện pháp phá vây...”.

Nói tới đây, chợt nhớ tới kế trá hàng, nếu đã dùng một lần, hiển nhiên không thể dùng lần hai, không khỏi không biết nói gì hơn.

Hạng Vũ nhướn mày lên, lạnh lùng nói: “Nếu Hạng Vũ bất hạnh chết trận, nàng sẽ làm sao bây giờ?”.

Ngu Cơ không ngờ Hạng Vũ lại nghĩ tới tình huống chiến bại thân tử, có thể hiểu được tình hình đã nguy cấp rồi, không khỏi càng thêm lo lắng. Suy nghĩ một chút, mới nhẹ nhàng lắc đầu cười khố: “Ngu Cơ ngày đó đã nói qua, đương kim Tần Vương là người phi thường, sâu không lường được, thêm cả phi hành quân đáng sợ đó, chỉ sợ thiên hạ sẽ không có địch thủ. Chúng ta giờ ngay cả Sở Vương cũng không thể tin được toàn bộ”.

Hạng Vũ vẫn không để ý tới lời nói của Ngu Cơ, nhìn thật sâu vào ngọc dung tái nhợt của nàng, chậm rãi rút bội kiếm ra, gật đầu nói với Ngu Cơ: “Tình cảm hơn mười năm giữa chúng ta, Hạng Vũ thật sự vô cùng xúc động. Hiện giờ thất bại thảm hại, ngày trước cũng không dự đoán được. Hy vọng nàng suy xét cho kỹ, một khi thành mất, chính là cục diện ngọc đá đều tan. Hạng Vũ ta có chết cũng không tiếc, thù với Tần Vương vẫn nguyên vẹn! Nếu thật sự không thể phá vây, chỉ sợ nàng sẽ không thoát nổi một kiếp. Nếu nàng không muốn phá vây cùng Hạng Vũ, chúng ta đành phải chia ly, nàng sang bên trận của Tần Vương đi”.

Ngu Cơ run lên, trong lòng đau nhức, lời ra đến miệng lại nuốt vào, hồi lâu sau mới chậm rãi dựa vào vách tường mới đứng vững được. Chỉ không tin vào hai tai của mình, không ngờ Hạng Vũ vào thời điểm cuối cùng lại không tin tưởng mình, không khỏi nhột nhạt liếc nhìn Hạng Vũ.

Hạng Vũ nhìn vẻ mặt thống khổ của Ngu Cơ, trong lòng đau xót, âm thầm hối hận vì lời nói của mình, vội cầm lấy ngọc thủ lạnh lẽo của Ngu Cơ, thở dài nói: “Nếu nàng không muốn, cứ coi như là ta chưa nói gì, dù sao nàng mới là người quyết định”.

Ngu Cơ không để ý đến hắn, chỉ rút tay ra khỏi bàn tay to của hắn, thở dài, cúi đầu nói: “Hạng đại ca không cần đề phòng Ngu Cơ, Ngu Cơ đã có dự tính rồi”. Nói xong, chỉ cảm thấy cả người vô lực, âm thầm đi ra ngoài.

Đêm khuya, quân doanh bốn bề yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân cực nhỏ của binh lính tuần tra cùng với tiếng phần phật của

chiến kỳ. Trương Cường nằm trong trướng được hơn một trăm cấm vệ nghiêm mật thủ hộ, lúc này đang ngủ say, chỉ có ngọn nến là hơi lay động nhẹ nhẹ. Sự yên lặng an tường như vậy, khác hẳn so với sát khí dày đặc ngoài kia.

“Aaaaa! Hoàng hậu!”. Trương Cường hô to, đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh. Hắn bật ngồi dậy trên giường, lúc này mới phát hiện cả người đã đầy mồ hôi lạnh, hóa ra là gặp ác mộng!

Gượng cười, Trương Cường cuối cùng không ngủ nổi nữa. Nhớ tới thế kiếp ở Hàm Dương, trong lòng lại vô cùng tưởng niệm. Bình thường chỉ lo quân vụ, không rảnh suy nghĩ, chỉ tới ban đêm nằm mộng mới nhớ. Chỉ thấy trong mơ hoàng hậu cầm chùy thủ đâm về phía Triệu Yên, trong lòng vô cùng hoảng hốt, mới thất kinh tỉnh lại.

Lau mồ hôi trên trán, Trương Cường âm thầm cười khổ, xem ra là do mình nhớ các nàng quá, cho nên mới mơ như vậy. Nghĩ tới lại không khỏi lo lắng cho Ngu Cơ vào Cai Hạ với Hạng Vũ, không biết tình hình của nàng thế nào. Mình sả dĩ vẫn chưa hạ lệnh cho quân Tần mãnh công, chờ đợi vào cuộc thương lượng với Sở Vương, ít nhiều cũng là vì sợ khiến cho hồng nhan hương tiêu ngọc vẫn.

Thở dài một tiếng, đang muốn khoác y phục, đã thấy nội thị trực đêm bừng lên ly trà nóng. Trương Cường không nhận nước trà, mà thấp giọng hỏi: “Mông tướng quân đã nghỉ ngơi chưa?”.

Nội thị kia cẩn thận nói: “Lúc nô tài và Hàn công công đối trực thì thấy ngọn đèn dầu trong trướng Mông tướng quân vẫn chưa tắt, chắc là lúc này cũng vừa mới đi ngủ ạ”.

Trương Cường không khỏi âm thầm cảm thán tác phong của Mông Điềm, trung thần như vậy may là được mình cứu được ngay trong tay Triệu Cao. Chỉ có điều cũng không thể không đề phòng. Chương Hàm, Vương Bôn tuy rằng tài hoa không bằng Mông Điềm, nhưng cũng có thể kìm chế được Mông Điềm. Dù sao sau khi liên tục chinh chiến, thế lực của Mông Điềm thật sự là rất lớn, tất ảnh hưởng tới hoàng quyền của mình, cần phải tách biệt quyền lực và công trạng của hắn ra, coi như là phòng ngừa chu đáo.

Trong lúc suy nghĩ, chợt nhận ra suy nghĩ của mình, càng ngày lại càng giống một hoàng đế đích thực! Ai...

Lúc này, chợt ngoài trống vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Trương Cường cả kinh, đang muốn phân phó nội thị đi xem là chuyện gì, chợt thấy bên ngoài trống vang lên tiếng bước chân quen thuộc của Mông Điềm.

Trương Cường vội hỏi: “Mông tướng quân, mau vào đi, bên Hạng Vũ xảy ra chuyện à?”.

Mông Điềm hơi ngoài ý muốn, không ngờ Trương Cường đã dậy, vội đi nhanh vào trống, trầm giọng nói: “Hạng Vũ dẫn theo năm ngàn tinh binh phá vây ở cổng phía Tây, lúc này đã mở được đường máu, thoát khỏi vòng vây của đại quân, tiến tới Ô Giang”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23

Trận Chiến Cuối Cùng.

Trong bóng đêm mờ mịt, lộ ra vẻ thê lương không diễn tả được. Dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đuốc, bóng tối vẫn dày đặc, có vẻ như ánh lửa bập bùng kia không thể xuyên thấu qua được màn đêm.

Hạng Vũ mặc trọng giáp, cười trên con chiến mã yêu thích, cầm trường kiếm trong tay, mắt hổ lấp lóe, toàn thân tỏa ra sát khí khiến cho người ta phải sợ hãi, không dám đến gần.

Gió lạnh làm cho chiến kỳ phía sau hắt bay phần phật, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy tiếng ngựa thở phì phò, không hề có một tiếng binh lính thầm thì nào. Một nhánh năm ngàn tinh binh chọn ra từ ba vạn quân Sở, chỉnh tề đứng trước mặt Hạng Vũ. Tối nay, có thể đột phá vòng vây của quân Tần được hay không, chính là dựa vào trận chiến này.

Hạng Vũ kéo dây cương, lạnh lùng nhìn Anh Bố cùng Bồ Nghĩa bên người. Hai người bọn họ cũng thân mang trọng giáp, cười trên chiến mã, vẻ mặt bi tráng.

Hạng Vũ chợt động trong lòng, bi thương cười nói: “Hạng Vũ ta khởi binh từ Sở, bách chiến bách thắng, đánh bại hai mươi vạn quân Tần, nay lại gặp phải đại bại. Hạng Vũ ta thề sống chết cũng không hàng Tần, các vị đều là những huynh đệ đồng sinh cộng tử với ta, hôm nay chúng ta phải liều chết một trận mới có thể tìm được đường sống!”.

Năm nghìn quân Sở đều là kỵ binh, có thể bằng tốc độ nhanh nhất mở ra được phòng tuyến của đối phương. Năm nghìn kỵ binh này có ba ngàn là

Hạng Vũ chọn từ quân Sở đi theo hắn, còn lại là hai ngàn kỵ binh vốn đóng ở Cai Hạ, gắng gượng cũng vừa đủ năm nghìn.

Bởi vì suy xét nếu phá vây ban ngày, đối phương có phi hành quân rất khó đối phó. Thứ hai là, không có bóng đêm che giấu, muốn phá vây chỉ là chuyện viễn tưởng. Cho nên sau khi thương nghị với Anh Bố và các tướng lĩnh, quyết định tiến hành phá vây ban đêm.

Lúc này, Anh Bố hơi do dự nói: “Tướng quân, thư của Sở Vương chưa đến, nhờ đâu Lưu Bang quay về cứu viện, chúng ta cứ như vậy liều chết phá vây liệu có phải không khôn ngoan?”.

Hạng Vũ cười lạnh nói: “Sở Vương do dự, khó tránh khỏi bị ba mươi vạn quân Tần dọa sợ. Vạn nhất xảy ra biến hóa gì, chúng ta chỉ sợ chết ra sao cũng không biết. Cho nên cầu viện Sở Vương chỉ là thử thôi. Huống hồ lúc này lương thảo trong Cai Hạ đã hết, không còn khả năng phòng thủ. Chúng ta chỉ còn biết chò chết, chẳng bằng liều chết phá vây, sang Tề tính kế khác”.

Anh Bố luôn đi theo Hạng Thị, cũng gật đầu nói: “Nếu tướng quân đã suy xét thỏa đáng, dù sống hay chết, Anh Bố ta cũng sẽ ở bên tướng quân!”.

Hạng Vũ ngửa mặt lên trời, cười nói: “Nếu Tần Vương thật sự cấu kết với Sở Vương, việc ta lần này phá vây nhất định sẽ nằm ngoài dự liệu của Tần Vương. Quân Tần nhất định không đề phòng, chúng ta mới có cơ hội được!”.

Bồ Nghĩa tiến lên nói: “Tướng quân, chúng tôi thề sống chết theo tướng quân, tướng quân cứ việc hạ lệnh là được!”.

Hạng Vũ vung tay phải lên, cao giọng nói: “Các vị huynh đệ, sinh tử ở ngay trong trận chiến này đây, Hạng mỗ cùng phá vây với mọi người!”.

Hắn lời còn chưa dứt, đã bị hàng loạt tiếng hô chặn lời: “Tướng quân yên tâm, chúng ta cùng liều chết một trận”.

Hạng An nhẹ nhàng đi tới phía sau Hạng Vũ, thấp giọng nói: “Tướng quân, Ngu cô nương đang tới rồi, tướng quân xin đợi một chút”.

Hạng Vũ sắc mặt hơi buồn bã, vẻ mặt trầm trọng, quay đầu lại nhìn Ngu Cơ mặc giáp nhẹ cười ngửa tới, không khỏi hai mắt sáng ngời, chỉ nghe

thấy Ngu Cơ lo âu nói: “Hạng đại ca, Ngu Cơ đến cùng Hạng đại ca phá vây!”.

Hạng Vũ nghe thấy thế, tinh thần rung lên, kinh hãi nhìn Ngu Cơ, gật đầu nói: “Tốt! Chúng ta cùng nhau phá vây, sống chết cũng ở cùng một nơi!”.

Nói xong, xoay người nhìn năm ngàn tinh binh trong ánh lửa, rút trường kiếm, lớn tiếng hét: “Mọi người theo ta giết, giết đi!”.

Lời còn chưa dứt, đã kéo mạnh dây cương, chiến mã lồng lên, cuồn cuộn phóng đi, phía sau năm ngàn tinh binh cũng đuổi theo, thẳng hướng về cổng Tây.

Lúc này quân Tần bởi vì đối đầu với quân Sở quá yếu ớt, cho nên có hơi lơ lửng. Hơn nữa Trương Cường cùng Sở Vương có mưu đồ, cho nên các tướng chỉ huy cũng lơ lửng không ép Hạng Vũ quá chặt. Hạng Vũ lại lựa chọn cửa Tây vốn không dễ dàng gì, muốn tới bờ Ô Giang thì phải đối mặt với quân Tần ở cả cửa Tây và cửa Nam, cho nên quan quân của Tần cũng không nghĩ Hạng Vũ sẽ lựa chọn phương pháp phá vây kiểu tự sát này, bất ngờ không kịp đề phòng, đã bị Hạng Vũ chọc thủng một đường.

Đón gió lạnh ban đêm, Hạng Vũ cầm trường kiếm trong tay, cùng năm nghìn tinh binh tạo đội hình lưỡi liềm tiến thẳng vào đại doanh quân Tần. Hàn quang lóe lên, vô số quân Tần vừa mới tỉnh đã bị chém ngã phân nửa, còn chưa kịp tổ chức đội ngũ đã bị năm ngàn kỵ binh của Hạng Vũ làm cho điên đảo.

Hạng Vũ trên mặt dính đầy máu tươi, lại không kịp dậm chém một phen, chỉ thúc ngựa, nhắm đúng phương hướng phóng vào màn đêm.

Lúc này, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện khoảng trên dưới hai ngàn quân Tần. Hạng Vũ rùng mình, không dám chậm trễ, vội hét lên một tiếng, vùng trường kiếm hung hăng lao về phía kẻ địch.

Tần tướng Trương Nguyên lúc này mới dẫn hai ngàn người tuần tra các doanh trở về, nhìn thấy tiền phương chém giết rung trời, trong lòng biết không ổn. Đang muốn hạ lệnh cho thủ hạ đi xem xét, chợt thấy một gã Sở quân thân mình to lớn, tay cầm trường kiếm lao thẳng tới đây. Trong lòng cả kinh, chưa kịp quát hỏi, đối phương đã bổ thẳng trường kiếm vào mình, không kịp mệnh lệnh cho binh lính nghênh chiến, trường kiếm đã tới

người, đành phải hét lên một tiếng, dúi phải đá mạnh vào chiến mã, gắng sức khiến chiến mã tiến sang phải nửa bước, vừa may thoát khỏi một kiếm uy mãnh của Hạng Vũ.

Hạng Vũ vốn tưởng rằng một kiếm này có thể khiến đối phương mất mạng, nào ngờ đối phương lại vừa may tránh được, lúc lại vung trường kiếm lên, hai ngàn quân Tần đã phản ứng lại, tới tấp nhảy vào trận địa chém giết.

Một gã quân Tần nhìn thấy Hạng Vũ toàn lực nghênh chiến Trương Nguyên, liền giờ ngọn giáo lên, đâm thẳng vào vai trái của Hạng Vũ! Hạng Vũ lúc này trường kiếm vừa ra, căn bản không thể lui kiếm về được, đồng thời trường kiếm trong tay Trương Nguyên cũng đâm ra như tia chớp. Hạng Vũ cả kinh, biết là không ổn, cũng không tránh né, cho dù hy sinh cánh tay trái cũng phải xử lý được tên tướng Tần này, rống to một tiếng, trường kiếm trong tay đánh thẳng xuống Trương Nguyên!

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, quân Tần vừa mới định đánh lén không biết từ lúc nào đã bị Ngu Cơ một kiếm đâm thủng tạng phủ, máu tươi bắn ra tung tóe lên chiến mã trắng của Ngu Cơ, đỏ sẫm chói mắt.

Nhìn thấy Ngu Cơ cứu mình đúng khoảnh khắc nguy hiểm, Hạng Vũ cũng không kịp nghĩ nhiều, trường kiếm của Trương Nguyên đã như tia chớp hướng tới, vừa ngửa ra sau né trường kiếm của đối phương, đồng thời vung chân ra đá vào đùi chiến mã đối phương. Con ngựa hí lên một tiếng, lui về phía sau, Hạng Vũ mượn cơ hội lại vung trường kiếm lên.

Trương Nguyên không ngờ lại không khống chế được chiến mã, kiếm pháp nhất thời hỗn loạn, bị Hạng Vũ chọn đúng thời cơ, trường kiếm đâm thẳng qua ngực.

Lúc này, chợt nghe thấy một trận tiếng kéo cung vang lên, Hạng Vũ cả kinh, trong lòng biết nỏ thủ của đối phương đã phát hiện ra mình, vội lớn tiếng quát: “Tất cả tắt đuốc đi!”.

Lời còn chưa dứt, đã thấy một đạo kinh phong đánh úp về mình, bên tai còn nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Ngu Cơ: “Hạng đại ca, cẩn thận!”.

Hạng Vũ kinh hãi, vội vàng cúi người, chỉ cảm thấy mũi tên lướt qua mũ giáp của mình, khiến cho đầu vang lên một trận ong ong.

Quân Sở nhận được lệnh của Hạng Vũ toàn bộ dập tắt đuốc, khiến cho chung quanh đều rơi vào tối đen.

Bỗng nhiên, chợt nghe thấy Ngu Cơ kêu lên một tiếng đau đớn, Hạng Vũ cả kinh, vội khẽ quát hỏi: “Ngu Cơ, nàng không sao chứ!”.

Lúc này, quân Sở bên người Hạng Vũ đã càng lúc càng ít. Hạng Vũ không dám trì hoãn thêm nữa, tuy rằng lo lắng cho tình hình của Ngu Cơ, nhưng lại không thể phân tâm, qua khóe mắt thấy Ngu Cơ vẫn có thể thúc ngựa đi theo phía sau mình, rốt cuộc cũng yên tâm được, lại cùng với sự tác chiến Anh Bố, phóng ngựa chạy như điên.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24

Trường Kiếm Đường Ca.

Gió đêm thấu xương thổi vào mặt như dao cắt, dưới sự che giấu của màn đêm, Hạng Vũ mang theo năm ngàn kỵ binh cuối cùng cũng xé được vòng vây quân Tần, lao vào một mảnh rừng cạnh bờ sông Ô Giang, dần dần bỏ xa truy binh.

Lúc này, quân Sở đi theo Hạng Vũ còn chưa tới 300, người nào cũng đầm máu, chiến mã đầm đìa máu me, không biết là máu của kẻ địch hay là máu của bản thân rơi xuống.

Đi qua cánh rừng này, là tới được bến đò duy nhất của Ô Giang là Tùng Lâm, chỉ có theo nơi này vượt sông mới có thể mau chóng thoát khỏi truy binh, sau đó theo ven sông xuống, vượt qua biên giới nước Tề, tới lúc đó lại tìm biện pháp tu chỉnh lại.

Sau một trận huyết chiến, những người còn sống đều đã sức cùng lực kiệt, lắc lư muốn ngã, hoàn toàn để mặc cho ngựa đi. Lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang tới, trong màn đêm có vẻ vô cùng chói tai.

Hạng Vũ cả kinh, đang định sai người xem xét, đã thấy là Bồ Nghĩ thúc ngựa tới. Bởi vì huyết chiến, cả người hãn cũng đầy máu, lúc này nhìn vô cùng chật vật”.

Giục ngựa vọt tới, Bồ Nghĩ lớn tiếng nói: “Tướng quân, không tốt, Ngu Cơ cô nương đã bị trọng thương, chỉ sợ...”.

Hạng Vũ vẫn luôn liều chết chém giết, vì nghĩ Ngu Cơ thân mang tuyệt nghệ nên không lo lắng, nào ngờ nàng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lúc này nghe được tin dữ, mắt chột tối sầm, thiếu chút nữa thì ngã xuống

ngựa. May là thân mình chợt tỉnh lại, không hỏi nhiều, lập tức thúc ngựa phóng về phía sau.

Chỉ khoảng mấy chục thước, đã thấy bạch mã của Ngu Cơ bị thương đứng trên một bãi đất trống, mà Ngu Cơ y phục đen đang mềm oặt nằm trên ngựa, có vẻ không còn tri giác.

Hạng Vũ xoay người xuống ngựa, ngơ ngác nhìn thân thể mềm mại đó, chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, lao đảo suýt ngã, mau là bên cạnh có thân binh nhanh mắt, đỡ dậy, Hạng Vũ mới hồi phục được tinh thần.

Nhìn Hạng Vũ mặt không còn chút máu, Anh Bố người đầy máu tiến lên thấp giọng nói: “Tướng quân, lúc Ngu cô nương phá vây bị nỏ của quân Tần bắn trúng. Tuy rằng nàng thân thủ kinh người, dùng kiếm đỡ được, nhưng vẫn bị trúng vào vai, khoảng cách đến ngực không xa lắm, có thể kiên trì tới lúc này đã là kinh người rồi. Chỉ có điều, phía sau chúng ta là mười vạn truy binh, rất khó có thể mang theo Ngu cô nương trọng thương. Tướng quân, vì đại kế sau này, mong tướng quân nhịn đau...”.

Hạng Vũ không đợi hẳn nói xong, xanh mặt, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng đi tới chiến mã của Ngu Cơ, nhẹ nhàng ôm cô xuống, phát hiện ra, vùng vai đã bị một mũi tên bắn thủng, may là quỹ đạo đi lệch khỏi tim, cho nên mới không mất mạng. Bởi vì loại nỏ này uy lực quá lớn, dường như bắn thủng cả thân thể, cho nên thương tật ghê người. Cho dù có vô số y dược ở đây, trong tình trạng bỏ chạy trốn chết này cũng không thể chữa trị được.

Áo giáp đen của Ngu Cơ đã sớm thấm đẫm máu tươi, thân thể lạnh như băng, khuôn mặt trắng bệch, càng có vẻ rang động lòng người.

Nắm bàn tay lạnh lẽo của Ngu Cơ, Hạng Vũ lòng như dao cắt, lúc này mới hồi hận vì đã nghi ngờ Ngu Cơ, nàng đã thâm tình trọng nghĩa như vậy, mà mình lại...

Nghĩ tới đây, liền ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của nàng, lạnh giọng nói: “Ngu Cơ, Ngu Cơ, nàng tỉnh lại đi, ta không nên để nàng đi theo ta... Ta không nên hoài nghi nàng... Ta đúng là đồ không ra gì!”.

Nói tới đây, hai hàng nhiệt lệ tuôn trào, rơi xuống ngọc dung tái nhợt của Ngu Cơ. Ngu Cơ bởi vì mất nhiều máu, bị hôn mê, giờ bị Hạng Vũ ôm

chặt lấy, rớt cuộc cũng mở nhẹ hai mắt, thất thần nhìn Hạng Vũ thần tình hoảng loạn, mong manh nói: “Hạng... Đại ca, ta không sao, huynh mau rời đi... Không cần... Lo đến ta...”.

Hạng Vũ sớm đã rồi như tơ vò, vẫn ôm lấy thân thể Ngu Cơ, thấp giọng nói: “Ngu Cơ, nàng sẽ không sao đâu, ta sẽ mang nàng rời đi, chúng ta cùng nhau đi...”.

Nở nụ cười thê lương, gắng sức nâng tay vuốt ve khuôn mặt cương nghị của Hạng Vũ, Ngu Cơ khẽ thở dài nói: “Hạng đại ca... Ngu Cơ chỉ muốn quay về cố hương... Cả đời đồn củi săn thú... Không cần gì khác...”.

Nói tới đây, thanh âm dần nhỏ lại, nụ cười dần tắt, ý thức trở nên mơ hồ, lại lịm đi.

Nhìn thấy Ngu Cơ càng lúc càng suy yếu, Hạng Vũ trầm xuống, không ngờ lại quên mất truy binh phía sau, ngăn người ra. Anh Bố ở bên cạnh thập phần lo lắng, thấp giọng thúc giục: “Tướng quân, nếu không qua sông, chúng ta sẽ...”.

Hạng Vũ nhẹ nhàng đặt Ngu Cơ lên mặt đất, đứng dậy nhìn vào mảnh rừng sâu, tâm thần bất định nói: “Ta sẽ mang Ngu Cơ theo cùng!”. Nói xong, tiến tới ôm lấy Ngu Cơ đặt lên chiến mã của mình.

Anh Bố tiến lên một bước, lo lắng nói: “Tướng quân, Ngu Cơ không cứu được nữa, dù tướng quân có mang theo nàng cũng sẽ liên lụy tới mọi người, tướng quân, phải lấy đại cục làm trọng”.

Bồ Nghia tuy rằng đau lòng vì Ngu Cơ, nhưng cũng phải tiến lên thúc giục: “Tướng quân, phía trước không xa chính là bến đò, nếu để cho quân Tần đuổi kịp, máu huyết các huynh đệ sẽ uổng phí đó!”.

Hạng Vũ không nói gì, nhìn thân thể dần lạnh như băng trong lòng, vươn bàn tay khẽ vuốt ve ngọc dung tuyệt mỹ, âm đạm thở dài, cỡi áo bào trên người mình, nhẹ nhàng đặt lên thân thể đó, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, xoay người.

Lên ngựa, dẫn dắt không tới ba trăm quân Sở hướng vào bóng tối đi tới bến đò ven sông.

Nước sông chảy xiết về nam, mặt sông rộng khoảng chừng hai dặm, những con sóng nổi lên theo gió bắc. Dưới ánh trăng thê lương, một bến đò

nhỏ nhỏ lẳng lẳng nằm trên dòng nước xiết, hai chiếc thuyền lớn buộc vào tảng đá, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kéo kẹt.

Bồ Nghĩa liếc nhìn phương hướng của truy binh, lau mồ hôi lạnh trên trán, thấp giọng nói: “Tướng quân, may là có hai chiếc thuyền, chỉ cần qua bờ bên kia, chúng ta có thể thoát khỏi truy binh rồi!”.

Hạng Vũ gắng bình tĩnh lại, mặt không đổi sắc gật đầu nói: “Sai người gọi người chèo thuyền dậy đi, chúng ta lập tức sang sông!”.

Bồ Nghĩa xưng vâng, vội vàng đi, các chiến sĩ thấy bến dò đã ở trước mặt, rốt cục cũng thà lỏng, tới tấp xuống ngựa, ngồi bệt xuống đất, có người kiểm tra thương thế, có người kiểm tra chiến giáp, có người lại tìm kiếm mấy búi cỏ khô, cho ngựa ăn tạm. Nhánh quân Sở phá vây này dù trong gió lạnh, cũng vẫn ý chí sôi sục.

Hạng Vũ giao ngựa cho Anh Bố, Hạng An đã sớm không thấy tung tích, Anh Bố tạm thời gánh vác nhiệm vụ chăm sóc Hạng Vũ. Nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Bồ Nghĩa, Hạng Vũ nở nụ cười chua xót, bụi ngùi thở dài.

Bỗng nhiên, một tiếng hét kinh hãi vang lên: “Người nào, đứng lại!”. Theo tiếng quát, vài tên lính xông lên. Từ bóng đêm truyền tới một thanh âm: “Tiểu nhân Sở Tuyên, cố ý ở đây chờ tướng quân qua sông”.

Theo tiếng nói, một bóng đen nhẹ nhàng đi về phía Hạng Vũ, nương theo ánh trăng mỏng manh, Hạng Vũ có thể thấy phía trước là một người trẻ tuổi ăn mặc giống ngư dân, khoảng chừng trên dưới 30, nghe thanh âm có vẻ là người lái đò nơi này, tâm tình rất cuộc cũng thả xuống.

Hai hàng lông mày nhướng lên, lạnh lùng hỏi: “Người là lái đò nơi này?”.

Sở Tuyên kia vội vàng ứng tiếng nói: “Tiểu nhân lái đò mưu sinh nơi đây, vì biết tướng quân sẽ vượt sông nên đã chờ đợi lâu ngày rồi!”.

Hạng Vũ chợt thấy khả nghi, lớn tiếng truy hỏi: “Sao người lại biết ta muốn qua đây?”.

Trong bóng đêm không thấy rõ được mặt Sở Tuyên, chỉ thấy hằn như là giật mình nói: “Hôm trước sứ thần nước Sở qua sông rồi, chẳng lẽ còn chưa gặp tướng quân?”.

Hạng Vũ cười lạnh nói: “Người chỉ là một kẻ lái đò, chẳng lẽ nhận ra được trọng thần Sở quốc?”.

Sở Tuyên trong bóng đêm âm trầm nói: “Người hôm trước qua sông là chủ cũ của tiểu nhân, bởi vậy nhận ra được, lại biết năm ngoái người đó đi theo Sở Vương, cho nên biết là túi sứ. Sau khi người đó trở về Sở, cũng do tiểu nhân đưa đò, hơn nữa tiểu nhân còn thấy người đó dẫn theo nhiều người khác mai phục ở bên kia, hình như là muốn tiếp ứng cho tướng quân”.

Hạng Vũ nghe thấy lời này, hy vọng vừa dấy lên liền tiêu tán vô ảnh vô tung, chân hơi lảo đảo. Anh Bố nhin không được thấp giọng nói: “Sở Vương chẳng lẽ là phái người tới gặp Tần Vương? Chẳng lẽ hẳn ta lại bán đứng tướng quân sao?”.

Hạng Vũ lúc này còn chưa tiêu hóa được nỗi đau Ngu Cơ, lời này đã khiến cho tôn nghiêm cuối cùng của hắn bị xé thành mảnh nhỏ, khó có thể chịu đựng được. Không ngờ Sở Vương mà mình khổ tâm bồi dưỡng tới thời điểm cuối cùng lại hy sinh chính mình, cảm thấy vô cùng bi phẫn, thống khổ.

Liền đứng nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn, âm đạm nói: “Anh Bố, người lập tức dẫn mọi người sang sông đi!”.

Anh Bố gật đầu nói: “Tướng quân đi trước, Anh Bố sẽ theo phía sau”.

Hạng Vũ nhìn dòng nước chày trong đêm, bi thương cười nói: “Hạng Vũ ta từ lúc phản Tần đã không để ý sinh tử rồi, không ngờ rằng ông trời lại vong Hạng Thị ta!”.

Anh Bố giật mình nói: “Tướng quân sao lại nói lời ấy? Chỉ cần chúng ta qua được bờ bên kia, liền có khả năng tới được biên giới nước Tề, còn cơ hội mà!”.

Hạng Vũ cười khổ nói: “Ta hiện giờ binh chỉ có mấy trăm, đi tới nước Tề cũng lại phải bám vào Tề vương. Ta bị quân Tần đánh cho đại bại, liên tục bại lui, mà ngay cả Ngu Cơ cũng... Ta làm gì còn mặt mũi nào mà gặp thiên hạ chư hầu, nào còn mặt mũi nào mà đặt chân tới Giang Đông?”.

Anh Bố cũng lộ ra vẻ bi thảm, không khỏi buồn bã nói: “Vậy tướng quân có tính toán gì không?”.

Hạng Vũ vỗ vỗ con ngựa đang ăn cỏ bên cạnh mình, âm thầm nói: “Con ngựa này đã theo ta nhiều năm, may mắn còn chưa chết trận, người mang nó lên thuyền, cũng thoát thêm được một mạng!”.

Anh Bố nghe thấy thế, cả người rung mạnh, run giọng nói: “Tướng quân!”.

Hạng Vũ căm phẫn cười nói: “Hạng Vũ ta đường đường nam tử, cho dù có chết, cũng không thể chết trong tay tiểu nhân!”.

Lời còn chưa dứt, đã rút trường kiếm ra đâm vào cổ. Anh Bố không ngờ Hạng Vũ lại cương liệt như vậy, kinh hô một tiếng, lại đã muộn nửa bước.

Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, thân hình cao lớn của Hạng Vũ đổ sập xuống! Bỗng nhiên, hàng loạt tiếng reo hò vang lên, truy binh của quân Tần đã tới gần. Anh Bố không kịp liếc nhìn Hạng Vũ, dắt con ngựa ô chúi mang theo những chiến sĩ quân Sở còn lại vội vàng rời đi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 25

Ngờ Vực Trùng Trùng.

Gió đêm lạnh lẽo dần mạnh lên, thổi vào rừng thông phát ra từng đợt tiếng rì rào, cùng với nước sông róc rách, tạo thành một bài ca phúng điệu bi thương, quanh quẩn trong đêm đen, bi tráng mà đau thương.

Trương Cường nhận tin vội vàng đến, di thể của Hạng Vũ đã dần cứng ngắt, áo giáp lạnh như băng dính đầy máu tươi, chiếc giáp hỗn tạp máu kẻ địch trở thành đồng bọn duy nhất với Hạng Vũ.

Nhìn khuôn mặt vẫn uy phong như xưa của Hạng Vũ, Trương Cường âm thầm kinh tâm, không ngờ rằng anh hùng một đời lại chết trong tay mình, đây là việc hãn có năm mo cũng không đoán ra được.

Mông Điềm đi tới bên cạnh nhìn thấy di thể của Hạng Vũ, âm thầm thở dài nói: “Bệ hạ, Hạng Vũ tuy rằng đại nghịch bất đạo, nhưng chung quy cũng là một hán tử đỉnh thiên lập địa, mời bệ hạ giao di thể cho vi thần, không nên trách tội hãn!”.

Trương Cường cười gượng, hiểu Mông Điềm là sợ mình hạ lệnh phanh thây, trong lòng cũng cảm thán, có thể khiến cho vị danh tướng chiến quốc này kính trọng, sợ rằng chỉ có Hạng Vũ một người!”.

Gật đầu, Trương Cường cúi người thở dài: “Tướng quân an táng đi, việc này trăm giao cho tướng quân!”.

Mông Điềm sớm đã khâm phục kẻ địch Hạng Vũ này vạn phần, hãn có thể lấy năm vạn quân Sở đánh tan hai mươi vạn đại quân của Vương Ly, kinh động thiên hạ, thật sự là hiếm có đương thời. Nhân tài như vậy dù là

kẻ địch của mình, cũng khiến cho Mông Điềm thập phần kính trọng, cái này chắc đại khái chính là người tài luyện tiếc nhau.

Lúc này, Vương Bôn thần sắc bất an bẩm báo: “Bệ hạ, đã tìm thấy Ngu Cơ, chỉ là...”.

Trương Cường rung động, vui mừng quá đỗi, không khỏi liên tục gật đầu nói: “Ngu Cơ ở đâu? Nàng thế nào rồi, mau dẫn trẫm đi gặp!”.

Vương Bôn vẫn đứng đó, khó xử nói: “Bệ hạ, Ngu Cơ cũng đã...”.

Trương Cường chỉ cảm thấy đầu ong ong, trống rỗng, hẳn đã phải nỗ lực hết sức để hy vọng thay đổi bi kịch của Ngu Cơ, lại thật không ngờ vẫn không thể vãn hồi. Thật là do mình quá chủ quan, ngày đó cho nàng tới gặp Hạng Vũ. Cho dù có dùng uy quyền giữ nàng lại, vẫn còn có kết cục tốt hơn hôm nay nhiều lần.

Trong lúc suy nghĩ, tâm tình trầm trọng đi theo Vương Bôn vào rừng. Hóa ra Vương Bôn trong lúc dẫn người đi dọn dẹp những chiến mã bị quân Sở bỏ lại trong rừng, áo giáp cùng những tạp vật khác, lại tìm được Ngu Cơ đã lạnh băng trên cỏ.

Lúc Trương Cường tới nơi, đã nhìn thấy Ngu Cơ cô độc nằm dưới tán cây cổ thụ, trên người lá rụng đầy. Ngọc dung khuynh đảo chúng sinh tái nhợt không còn chút máu, tròng mắt mị hoặc đã khép lại.

Trương Cường đau đớn trong lòng, không kìm nổi lòng vọt tới bên cạnh Ngu Cơ, đang muốn ôm lấy thân thể mềm mại đó, chỉ thấy Vương Bôn bên cạnh thấp giọng nói: “Bệ hạ là thân thể thiên kim, vẫn nên giao cho vi thần, vi thần sẽ an táng cẩn thận!”.

Trương Cường bị lời nói của Vương Bôn làm cho cả kinh, bỗng nhiên nhớ tới, kết cục của Ngu Cơ hình như khác xa so với mình biết, hay là sẽ có kỳ tích phát sinh?

Tâm niệm vừa động, chân đã vọt tới bên người Ngu Cơ, xốc áo giáp lên, lúc này mới hoảng sợ phát giác, một mũi tên nhọn đã bắn vào vai Ngu Cơ, có vẻ đã được Ngu Cơ cản lại một chút, lực đạo yếu bớt đi, tuy rằng không bắn thủng thân thể, nhưng cũng đâm rất sâu, thương thế vô cùng kinh người.

Trương Cường mang theo chút hy vọng cuối cùng đặt tay lên mạch ở cổ Ngu Cơ nhẹ nhàng giữ một lát, chợt kinh hãi như điên phát giác, mạch của Ngu Cơ vẫn còn đập rất mỏng manh! Bị kích thích sử, thực sự đã thay đổi!

Không kịp suy nghĩ, Trương Cường vội phân phó cho Hàn Hoán theo hầu bên cạnh: “Hàn Hoán, mau truyền ngự y!”.

Nói xong, cẩn thận ôm thân thể lạnh lẽo kia vào lòng, đi về phía chiến mã của mình.

Mông Điềm lúc này đã mang theo một gã ngự y tới, nhìn thấy Ngu Cơ ở trong lòng Trương Cường, hoảng sợ nói: “Ngu Cơ chưa chết sao?”.

Trương Cường vội vàng phân phó: “Mau, dùng hết cách chữa cho trẫm, chữa khỏi, sẽ thưởng cực lớn!”.

Ngự y kia khoảng chừng trên dưới 40, thân hình gầy yếu, lớp người trung bình, là ngự y theo hầu Trương Cường, nhưng mà vì Trương Cường thân thể khỏe mạnh, lần này đi theo, còn chưa được gọi lần nào. Nhận được mệnh lệnh, không dám chậm trễ, vội vàng đi tới, lúc nhìn thấy Ngu Cơ ở trong lòng Trương Cường, thần sắc cũng trở nên hồi hộp.

Lúc này, các cấm vệ đi theo cũng đã mang theo thảm trải lên mặt đất, Trương Cường nhẹ nhàng đặt nàng xuống, căng thẳng nói với ngự y: “Người xem kỹ đi, có cách nào cứu được không?”.

Ngự y kia xem xét vết thương, xoay sang âm thầm nói với Trương Cường: “Thương thế của vị cô nương này, vi thần thấy, đầu tiên là lấy đầu mũi tên ra, sau đó đắp thuốc. Chỉ có điều, mũi tên này mà lấy ra thì nguy hiểm quá lớn, vi thần chỉ nắm chắc một thành có thể cứu được cô nương này.

Trương Cường tuy rằng không phải thầy thuốc, nhưng mà cũng có hiểu biết một chút về ngoại thương, biết lấy mũi tên ra khỏi cơ thể là không dễ dàng, vì sẽ kéo theo cả thịt, không khỏi gật đầu thở dài: “Người cứ yên tâm cứu rì, nếu xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ không trách tội người”.

Ngự y kia nghe thấy vậy, rốt cuộc cũng yên tâm lại, đi tới bên người Ngu Cơ, trước vạch áo khoác xuống, lộ ra vết thương chảy máu đầm đìa, lấy một con dao con khoảng chừng hai tấc, dùng rượu ở trong túi rửa sạch, lúc này mới xắn tay áo lên, nhẹ nhàng cầm đuôi mũi tên bên ngoài, dùng

sức kéo mạnh một cái, máu tươi theo thân tên bắn ra, Ngu Cơ đang hôn mê bị đau tỉnh lại, mơ hồ rên rỉ.

Trương Cường đau lòng cầm bàn tay lạnh lẽo, dịu dàng an ủi: “Ngu Cơ đừng sợ, nàng sẽ không sao đâu!”.

Ngu Cơ mở tròn mắt thất thần, hoảng hốt nhìn Trương Cường, lắp bắp: “Bệ hạ... Ngu Cơ... Không sao...”.

Lời còn chưa dứt, lại lâm vào hôn mê, xem ra nàng vẫn còn nhận ra được Trương Cường.

Lúc này, ngự y đã nhanh chóng mở vết thương của Ngu Cơ ra, đắp thuốc vào, mới khẽ lau mồ hôi đầy trên trán, cẩn thận nói với Trương Cường: “Vi cô nương này thân thể khác người, hơn nữa sau khi mũi tên vào cũng không tùy tiện rút ra, cho nên vẫn còn hy vọng. Chỉ có điều thương thế quá trầm trọng, có thể thoát được một kiếp hay không, còn phải chờ xem ngày mai có tỉnh lại không”.

Trương Cường thấy hần động tác nhanh nhẹn thành thạo, nhất định là không phải lang băm rồi, không khỏi yên tâm vài phần, gật đầu nói: “Người tên là gì, lần này chỉ có mình người xuất hành theo trẫm?”.

Ngự y kia thấy các cấm vệ đã làm cản mang Ngu Cơ đi, lúc này mới thả lỏng người, quỳ xuống đất hành lễ: “Vi thần Ngô Thanh, tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường bởi vì biết Ngu Cơ không chết cho nên tâm tình cũng tốt, nhìn Ngô Thanh gật đầu nói: “Trẫm giao Ngu Cơ cho người, người phải dốc sức chăm sóc, sau khi hồi cung trẫm sẽ thưởng lớn”.

Ngô Thanh kính cẩn quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu nói: “Cứu mạng chính là bản phận của vi thần, Ngô Thanh không dám nhận phần thưởng của bệ hạ”.

Trương Cường thở dài một tiếng, nhìn quân Tần dưới sự dẫn dắt của Vương Bôn, đang chặt cây làm một chiếc quan tài tạm, chuẩn bị an táng Hạng Vũ tại chỗ, bỗng nhiên nhớ tới Sở Tuyên lai lịch thần bí kia. Người này quả nhiên lợi hại, không ngờ lại khiến cho Sở Bá Vương tự vẫn bên bờ Ô Giang, trong lòng thầm cảnh giác: “Người này có thật là do Sở Vương

phái đi? Một cái chính quyền bung bét như vậy từ lúc nào lại có nhân tài như thế, xem ra thực lực của sáu nước vẫn không thể khinh thường được!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26

Hồng Nhan Bạc Mệnh.

3 ngày sau, trong số ba mươi vạn quân Tần do Trương Cường thống lĩnh, giao cho Mông Điềm dẫn hai mươi vạn đại quân vượt sông Ô Giang tiến thẳng về kinh đô Vu Di của Sở vương, Sở Hoài Vương thất kinh hồn vía, dẫn theo chỉ hai vạn quân và hơn một ngàn tùy tùng trốn đến huyện Lâm, nửa đường bị sơn tặc tập kích, lòng quân tan tác, cuối cùng chỉ còn lại vài trăm người cùng Sở Hoài Vương chạy đến huyện Lâm, bị giết ngay ngoài thành, đại quân Mông Điềm sau khi nhận được tin lập tức quay đầu trở về, chuẩn bị hội quân với Trương Cường quay về Hàm Dương.

Lúc nhận được tin vui, Trương Cường đang ở trong lầu thăm bệnh Ngu Cơ, đã ba ngày trôi qua, Ngu Cơ vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh, may mà sức khỏe Ngu Cơ vốn tốt, cộng thêm Trương Cường sai người pha một ít nước muối, đựng trong bao da dùng ngân châm tiêm vào tĩnh mạch giúp nàng, giúp Ngu Cơ không lên cơn sốt trong lúc hôn mê. Hàn Hoán tìm một tiểu thái giám tay chân lanh lẹ mỗi ngày thay thuốc rửa vết thương, như thế Trương Cường mới khiến yên tâm hơn nhiều.

Do thương tích Ngu Cơ vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, Trương Cường suy đi nghĩ lại quyết định tạm thời đóng tại chỗ, có Mông Điềm dẫn quân tiếp tục tấn công Sở, mình đợi Ngu Cơ tỉnh lại sẽ lập tức bắc tiến hội quân với Chương Hàm ở Hàm Cốc quan, sau đó quay về Hàm Dương.

Rời khỏi Hàm Dương nhiều ngày, Trương Cường không mấy yên tâm. Nhu Nhi đang mang thai, thêm vào nỗi nhớ nhung Triệu Yên, lòng hăn canh cánh ngày về, điều duy nhất khiến Trương Cường bất ngờ chính là

Lưu Bang thừa lúc quân Tần đại chiến với Hạng Vũ đã thu nạp không ít tàn quân thuộc hạ của y và sáu nước, bây giờ quân số Lưu Bang đã đạt gần hai mươi vạn, trong lúc Trương Cường dẫn quân nam hạ truy kích quân Sở, Lưu Bang đông tiến chiếm lĩnh Hùng Quan, Hà Đông có địa thế hiểm yếu, tiêu diệt Triệu vương, lại thu nạp năm vạn binh mã của nước Triệu, thế lực ngày càng lớn mạnh, còn Tề vương, Lỗ vương, Yến vương đều mạnh ai nấy chiêu binh mãi mã, tuyên bố độc lập.

Hung nô phương bắc do Thiên Vu thống lĩnh bắt đầu không ngừng xâm phạm biên giới phía bắc của Đại Tần, biên ải chiến sự liên miên, do bận lo toan chiến sự phía nam, vật tư Đại Tần không cách gì cung cấp đủ cho ba mươi vạn đại quân trấn thủ biên ải nên đành cố thủ tiêu cực, không dám nghênh chiến trực diện với quân Hung Nô, do đó Hung Nô càng thêm ngang tàng, thế lực Thiên Vu phát triển nhanh mạnh, quân số đạt hơn ba mươi vạn, dưới trướng thiết lập tả hữu hiền vương cùng nhị thập tứ trường, xưng hùng đại mạc phía bắc.

Khi tin tình báo khắp nơi truyền về, Trương Cường cảm thấy cùng một lúc nhiều nguy cơ ập đến, nếu Hung Nô thừa lúc mình tiêu diệt Sở Hán xua quân nam hạ, Mông Diêm không cách gì phân thân, Vương Bôn và Chương Hàm e không phải đối thủ của Lưu Bang, đúng là tiến thoái lưỡng nan, tình thế nguy ngập.

Nên sau khi biết Tây Sở bị diệt, Trương Cường không hề cảm thấy thành thoi, đồng thời cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu Sở vương đã đạt được thỏa thuận xưng thần với mình, vậy đâu cần hốt hoảng bỏ trốn như thế, nếu người hôm đó đến gặp mình không phải do Sở Vương phái đi, mà người này lại quả thật ép chết Sở Bá Vương bên bờ Ô Giang, thật khiến người ta bội phần thất kinh.

Tin vui duy nhất lúc này là tình trạng Ngu Cơ ổn định, đang định đứng dậy rời khỏi, đột nhiên nghe tiếng rên lên khe khẽ, Trương Cường mừng rỡ quay đầu lại lao ngay đến bên cạnh Ngu Cơ, thấy Ngu Cơ từ từ mở mắt ra, lơ lơ nhìn về phía mình.

Ngu Cơ hình như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhìn trưng trưng Trương Cường một hồi mới lắp bắp: “Bệ hạ... Ngu Cơ... Tại sao lại ở nơi này... Đây

là đâu?”.

Trương Cường gật đầu đáp lời: “Nàng đã tỉnh lại là trăm yên tâm rồi, thương tích của nàng nghiêm trọng, đừng nói nhiều nữa, hãy nghỉ ngơi cho tốt!”.

Hàn Hoán đứng hầu cạnh đó vội khom lưng nói: “Nô tài chúc mừng Ngu cô nương, nô tài lập tức đi nấu chút đồ bổ mang vào để Ngu cô nương điều dưỡng sức khỏe”.

Trương Cường không dám nói nhiều với Ngu Cơ về tình hình Hạng Vũ, vội nói sang chuyện khác: “Người lui xuống trước đi, sai người hầu hạ Ngu cô nương chu đáo, nếu Mông tướng quân quay về thì bào đến gặp trăm ngay”.

Hàn Hoán hiểu ý gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm! Nô tài tự biết sắp xếp”.

Trương Cường lại dịu giọng an ủi: “Ngu cô nương, nàng yên tâm tịnh dưỡng, ngày mai trăm lại đến thăm”.

Dứt lời, không đợi Ngu Cơ phản ứng đã bước nhanh ra ngoài. Khi đứng ở ngoài lều, thấy xung quanh không có ai, Hàn Hoán lăm lét liếc nhìn Trương Cường, muốn nói gì nhưng lại không dám lên tiếng.

Trương Cường cảm thấy kỳ lạ, Hàn Hoán xưa nay không hề can thiệp vào những việc vượt ngoài chức trách của mình, đó cũng là lý do hẳn tin tưởng Hàn Hoán, lúc này thấy Hàn Hoán trữu nặng tâm sự, liền tò mò hỏi: “Hàn Hoán, chẳng lẽ người có chuyện gì muốn nói với trăm?”.

Hàn Hoán do dự giây lát, nói nhỏ: “Nếu bệ hạ không trách tội thì nô tài mới dám bẩm báo”.

Trương Cường không biết Hàn Hoán định nói gì, nhưng nghĩ tới Hàn Hoán chỉ là một tổng quản nội thị nhỏ nhoi, chắc chẳng phản việc chính sự quan trọng gì đâu, liền mỉm cười nói: “Người thấp tha thấp thỏm làm gì, có gì mau nói ra!”.

Hàn Hoán liếc về hướng túp lều của Ngu Cơ, hỏi nhỏ: “Không biết bệ hạ định xử trí Ngu Cơ thế nào ạ?”.

Trương Cường ngó người ra, nói thật lòng khi lần đầu gặp Ngu Cơ hẳn đã hiểu ý của hoàng hậu, nhưng trước mỹ nhân nổi tiếng trong lịch sử, hẳn không muốn cưỡng ép nên mới bỏ lỡ cơ hội chiếm hữu mỹ nhân, nay Hạng

Vũ tự tận, mình lo lắng thương tích Ngu Cơ nên vẫn chưa kịp suy nghĩ, nay nghe Hàn Hoán hỏi thế không biết trả lời thế nào.

Thấy Trương Cường không trách tội, Hàn Hoán lấy hết can đảm nói tiếp: “Vốn dĩ thân là thê thiếp của phàn tặc, bệ hạ thu vào hậu cung không có gì to tát, nhưng Ngu Cơ không phải cô gái bình thường, chỉ e đại thần trong triều lo cho an nguy bệ hạ sẽ kịch liệt phản đối, hơn nữa Ngu Cơ có thể mặc kệ sống chết đi theo Hạng Vũ, khó đảm bảo nàng ta sau khi biết số phận Hạng Vũ có oán hận bệ hạ hay không. Nay Ngu Cơ đã tỉnh lại, bệ hạ cũng đã làm trọn trách vị hoàng đế nhân nghĩa, chỉ bằng hãy để nàng ta rời khỏi, sớm thoát khỏi tai họa hồng nhan họa thủy”.

Trương Cường nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ ngay cả Hàn Hoán cũng vì chuyện này liều chết can gián, vậy đủ thấy lòng quân nghĩ gì rồi. Hồng nhan họa thủy tuy là cách suy nghĩ vô căn cứ, nhưng dù vào thời hiện đại thì vẫn có người mê tín dị đoan, hai ngàn năm trước càng khỏi phải bàn, nếu mình mặc kệ bá quan văn võ và bá tính thiên hạ phản đối, chỉ e không thể kiểm soát cục diện.

Nhưng lúc này Ngu Cơ vẫn chưa hoàn toàn qua cơn nguy kịch, nếu bỏ nàng lại hẳn lại không nhẫn tâm. Suy ngẫm một lát, thở dài nói: “Ngu Cơ vừa mới hồi tỉnh, các người phải chăm sóc cẩn thận. Nàng là thân nữ nhi, dù có kiếm thuật siêu phàm, chỉ cần trầm cẩn thận thì muốn hành thích trăm cũng không phải chuyện dễ, còn việc giữ Ngu Cơ lại, trăm không hề có ý đó, các người cứ yên tâm”.

Hàn Hoán thở phào nhẹ nhõm, khâm phục thốt lên: “Bệ hạ không bị mỹ sắc mê hoặc, đúng là bậc thiên tử thánh minh!”.

Trương Cường mỉm cười không lên tiếng, hẳn không phải người cổ đại, đương nhiên không có tư tưởng bắt giữ mỹ nhân làm vật sở hữu riêng, ngược lại còn xót xa thay cho phận nữ nhi bị đối xử không bình đẳng trong thời đại phong kiến. Quay về ngự doanh của mình, đột nhiên nhớ đến Sở Tuyên xuất hiện một cách thần bí vào hôm đó, bèn quay sang Hàn Hoán hỏi: “Người có từng hỏi thử xem lúc Hạng Vũ tự tận có gì khác thường không, tại sao Hạng Vũ lại tuyệt vọng như thế, chỉ cần y chạy dọc theo Ô Giang thì có thể thoát khỏi truy binh, tại sao lại đột nhiên tự tận chứ?”.

Hàn Hoán cung kính đáp lời: “Thành Thái tướng quân đã tra hỏi mấy tên quân Sở chưa kịp rời khỏi nhưng không phát hiện có gì bất thường”.

Trương Cường cảm thấy nghi hoặc, lại hạ lệnh: “Truyền Thành Thái vào gặp trẫm, trẫm phải hỏi kỹ chuyện này”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 27

Mối Đe Dọa Hung Nô.

Mang tâm trạng phức tạp vào lầu, chưa kịp ngồi xuống, Hàn Hoán đã dẫn Thành Thái vào trong, vừa thấy Trương Cường, Thành Thái vội cung kính hành lễ: “Thành Thái tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường phát tay một cái, nói: “Miễn lễ! Nghe nói khanh từng thẩm tra vài tên lính Sở về nguyên nhân cái chết của Hạng Vũ, có phát hiện điểm khả nghi gì không?”.

Mấy ngày nay Thành Thái đặt hết tâm trí vào phi hành quân, được thống lĩnh đội quân thần bí này khiến hân nể trội hơn các tướng lĩnh cùng cấp bậc, một số binh sĩ thậm chí còn tôn Thành Thái và phi hành quân làm thần thánh, nhưng chỉ mình Thành Thái hiểu rõ, thần thánh thật sự là người đang ngồi trên ngai vàng.

Đối với hoàng đế Đại Tần, càng tiếp xúc lâu càng trở nên khiếp sợ, năng lực bí ẩn của Trương Cường khiến Thành Thái phát sinh nỗi e ngại ẩn sâu tận đáy lòng.

Phi hành quân mỗi lần xuất trận đều bị tổn thất một ít, Thành Thái đang lo lắng Trương Cường trách tội nên khi Hàn Hoán đến truyền triệu, hân mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên đến kiến giá. Lúc này thấy thần sắc Trương Cường hòa nhã, Thành Thái mới yên lòng hơn, vội đáp lời: “Bệ hạ triệu kiến thần không biết có gì sai bào?”.

Từ lúc giao phi hành quân cho Thành Thái, Trương Cường chẳng mấy khi gặp mặt vị cận thần trung thành này, cảm thấy áy náy trong lòng, liền

nhẹ nhàng cất tiếng: “Ái khanh ngồi xuống đi! Trẫm chỉ muốn hỏi thử về Hạng Vũ trước khi tự vẫn có gì bất thường không thôi?”.

Thành Thái suy nghĩ giây lát, gật đầu nói: “Theo thần biết, Hạng Vũ trước lúc chết đột nhiên tỏ ra rất tuyệt vọng, phần uất tự vẫn, đám lính Sở kia cũng không biết vì lý do gì, nhưng trước đó Hạng Vũ từng gặp một người lái đò trong rừng hỏi về việc vượt sông, sau đó đột nhiên không chịu vượt sông, rút kiếm tự vẫn mà chết”.

Trương Cường nghi hoặc hỏi tiếp: “Khanh có từng điều tra thử người lái đò kia không?”.

Thành Thái nhanh nhẩu trả lời: “Lúc thần đến nơi thì người lái đò đã không còn ở đó, chắc đã cùng tàn binh Hạng Vũ bỏ trốn rồi”.

Trương Cường tuy nghi ngờ về cái chết của Hạng Vũ nhưng lúc này cũng không có tâm trí đi sâu điều tra, đành tạm thời gác chuyện này lại, chỉ cần sau này phái người truy tìm Sở Tuyên là biết rõ chân tướng mọi việc rồi.

Chợt nhớ đến phi hành quân, Trương Cường nhíu mày nói: “Trước mắt phi hành quân sau vài lần tham chiến đã tổn thất không ít, khanh hãy cố gắng huấn luyện lực lượng bổ sung, tốt nhất là xây dựng một đội quân dự bị”.

Thành Thái ngờ ngác không hiểu, hỏi kỹ lại: “Ý của bệ hạ là muốn thần chuẩn bị thêm một đội phi hành quân để bổ sung khi cần thiết?”.

Trương Cường thế mới nhận ra cách dùng từ vừa rồi của mình quá hiện đại rồi, liền cười ha hả nói: “Đúng vậy! Nay có nhiều trận chiến cần dùng đến phi hành quân, nhưng tổn thất của ta lại quá lớn, khanh hãy cố gắng bảo toàn lực lượng, Hồ Phù đang tích cực chế tạo thêm nhiều hỏa dược, đợi khi chúng ta quay về Hàm Dương sẽ có đủ hỏa dược cung cấp cho phi hành quân rồi”.

Thành Thái nghe vậy phần khích reo lên: “Nếu có đủ hỏa dược, phi hành quân của bệ hạ đủ sức xưng bá thiên hạ rồi, khôi phục cơ nghiệp Đại Tần chỉ còn là vấn đề thời gian”.

Trương Cường gật đầu nói: “Khanh lui xuống chuẩn bị tuyển mộ binh sĩ đi! Trẫm đợi tin tốt của khanh”.

Thành Thái chấp tay kích động nói lớn: “Thần nhất định dốc hết sức mình, không để bệ hạ thất vọng!”.

Lúc này, Hàn Hoán bước lên trước bẩm báo: “Bệ hạ, Mông tướng quân về rồi, đang ở bên ngoài đợi chỉ”.

Trương Cường không ngờ Mông Điềm lại về nhanh đến thế, cười to sáng khoái nói: “Tướng quân mau vào đây, trăm còn có việc lớn giao cho tướng quân!”.

Mông Điềm hùng dũng bước vào, gặp mặt Thành Thái liền thân thiện khen: “Thành tướng quân cũng ở đây à? Lần này thần dễ dàng thắng trận cũng nhờ vào phi hành quân của Thành tướng quân, Sở vương biết dù có xây tường thành cao đến mấy cũng không ngăn nổi quân ta nên hốt hoảng bỏ trốn, cuối cùng chết trong tay sơn tặc”.

Trương Cường gật đầu nói: “Nay đại quân đã tập hợp đủ, trăm quyết định hôm sau khởi hành bắc tiến, Lưu Bang đang xây dựng lực lượng ở bắc Hoàng Hà.

Phải nhanh chóng tiêu diệt y, bằng không đợi chúng cấu kết với Hung Nô thì càng khó khăn hơn”.

Mông Điềm giật mình một cái, nghiêm túc nói: “Lo lắng của bệ hạ không thừa, thần cũng nghĩ vậy, chỉ là Hung Nô nay đã khác xưa, sau khi Đầu Mạn Thiên Vu chết, Mặc Đốn lên thay, người này phiêu dũng thiện chiến, là kẻ địch lớn nhất của Đại Tần ta sau này”.

Trương Cường không biết nhiều về Mặc Đốn, lúc này nghe Mông Điềm nhắc đến mới nhớ ra Mặc Đốn là vua Hung Nô lợi hại nhất trong lịch sử, Hán Cao tổ Lưu Bang từng chém bị Mặc Đốn bắt sống, nhưng trước mắt Đại Tần vẫn chưa dẹp xong nội loạn, không cách gì đối phó Hung Nô, đành thủ chặt biên ải, đợi bình định nội loạn xong mới so tài cao thấp với Mặc Đốn vậy.

Thấy Trương Cường không lên tiếng, Mông Điềm tưởng hần lo lắng, bèn lên tiếng trấn an: “Khi xưa thần từng dẫn quân bắc phạt, biết rõ Hung Nô tàn bạo nhưng cũng có điểm yếu của chúng”.

Trương Cường sớm biết Mông Điềm chinh chiến với Hung Nô nhiều năm nên rất hiểu rõ về người Hung Nô, nôn nóng hỏi ngay: “Khanh hãy nói

thử xem, chúng ta giao chiến với Hung Nô có khả năng chắc thắng không?”.

Mông Điềm đồng dạc đáp lời: “Hung nô tuy giỏi cưỡi ngựa bắn cung nhưng cung tên của chúng không bằng nỏ Tần của ta, trước kia kỵ binh Đại Tần chỉ có thể mang theo nỏ nhỏ, sau khi được bộ hạ trang bị bàn đạp yên ngựa đã có thể mang theo nỏ lớn, xét về tầm bắn và uy lực đều vượt xa quân Hung Nô, nay quân ta vẫn chưa giao chiến trực diện với Hung Nô, đối phương chưa biết về bàn đạp yên ngựa và phi hành quân, chỉ cần nắm thời cơ giáng cho chúng một đòn chí mạng, tiêu diệt quân chủ lực của Hung Nô không khó”.

Trương Cường nghe Mông Điềm háo hức phân tích tình hình, đủ biết ông khao khát giao chiến với Hung Nô cỡ nào, nhưng trước mắt tiêu diệt Lưu Bang và phản nghịch sáu nước mới là mục tiêu ưu tiên hơn.

Suy ngẫm một lúc, hạ lệnh: “Nếu Sở vương đã chết, vùng đất thuộc Sở sẽ nhanh chóng bình loạn được, chỉ cần đốc thúc các quận huyện cai trị tốt, ba mươi vạn đại quân lập tức quay về Hàm Cốc quan hội quân với Chương Hàm, sau đó sáu mươi vạn đại quân tiến về Hà Đông tiêu diệt Lưu Bang!”.

Mông Điềm chợt nhớ đến chuyện Tiểu Hà ủy thác, vội cung kính nói: “Bộ hạ có còn nhớ hôm đó Tiêu Hà vượt đường xa ngay trong đêm đến Hàm Cốc quan tiến cử?”.

Trương Cường đã sớm quên bém mất chuyện này, nghe Mông Điềm nhắc đến mới nhớ ra Hàn Tín giờ vẫn chưa đi theo Lưu Bang, nay Hạng Vũ đã chết, binh tướng tứ tán khắp nơi, muốn truy tìm Hàn Tín quả thật viễn vong.

Thấy Trương Cường trầm ngâm suy nghĩ, Mông Điềm cẩn thận góp ý: “Hàn Tín năng lực thế nào vẫn chưa biết được, nhân tài Đại Tần có nhiều, nếu bộ hạ không yên tâm, có thể triệu Bành Việt đang rèn luyện ở Ba Thục về Hàm Dương, dù gì cũng không còn sợ quân Sở xâm phạm đất Thục nữa, như vậy ngoài thần ra bộ hạ còn có ba tướng lĩnh có thể giao phó trọng trách, đủ sức tiêu diệt hạng lưu manh Lưu Bang rồi”.

Trương Cường gật gù vừa định mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Hàn Hoán chạy vội vào bẩm báo: “Bộ hạ, Ngu cô nương nhất mực

đòi gặp bệ hạ!”.

Trương Cường nóng giận quát lên: “Chắc các người đã tiết lộ tung tích của Hạng Vũ, thật to gan!”.

Hàn Hoán sợ hãi quỳ mọp xuống đất, dập đầu lia lịa phân bua: “Nô tài không dám! Là Ngu Cơ nương thừa lúc tên nội thị chăm sóc đi khỏi đã lên ra ngoài, nghe được từ mấy tên binh sĩ canh gác...”.

Hàn Hoán chưa nói hết câu, hình bóng yếu ớt của Ngu Cơ đã xuất hiện trước mặt Trương Cường, nắc nỏ nói không thành tiếng: “Bệ hạ, có phải Hạng đại ca đã...”.

Trương Cường thở dài ngao ngán, biết chuyện này không thể che giấu lâu, nay Ngu Cơ đã biết thì mình cũng không cần giấu giếm nữa, bèn thành thật nói: “Mấy ngày trước Hạng Vũ đã tự vẫn trong rừng bên bờ Ô Giang, trăm vốn định bao vây không đánh, niệm tình y là một nhân tài muốn tha mạng, nào ngờ... Ài!”.

Ngu Cơ nghe tin dữ toàn thân run bần bật, vẫn cố gắng đứng vững, ánh mắt chan chứa nỗi buồn vô tận, rầu rĩ nói: “Ngu Cơ phải đi gặp Hạng đại ca, ơn cứu mạng của bệ hạ Ngu Cơ không dám quên, kiếp này không trả được xin hẹn lại kiếp sau”.

Trương Cường mỉm cười chua chát, biết mối nghiệt duyên giữ mình và Ngu Cơ cũng đã đến lúc chấm dứt, gật đầu nói: “Được rồi, đợi khi nàng hồi phục trăm sẽ cùng nàng đến nơi Hạng Vũ tự vẫn xem thử, Hạng Vũ có một hồng nhan tri kỷ như thế cũng không uổng kiếp này rồi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28

Bí Mật Về Sở Tuyên.

Ánh nắng vàng vọt soi rọi xuống khu rừng già nua, Trương Cường được hai trăm quân cấm vệ hộ tống dẫn theo Ngu Cơ thân mang trọng thương vẫn chưa lành lặn quay về bên bờ Ô Giang nơi Hạng Vũ tự vẫn. Tiếng nước chảy róc rách, gió lạnh quất từng cơn, Trương Cường đi theo một tên lính dẫn đường đến trước mộ Hạng Vũ, Ngu Cơ mặc trang phục trắng, cổ nài nỉ được đến đây bái tế Hạng Vũ, Trương Cường tuy không hy vọng nàng khơi lại nỗi đau, nhưng lại lo lắng Ngu Cơ hiểu lầm mình có ý đồ gì nên đành đích thân cùng nàng đến nơi này.

Ngu Cơ lặng lẽ đứng bên ngôi mộ hơn nửa canh giờ, Trương Cường sợ nàng trong lúc đau buồn sẽ làm chuyện dại dột, hơn nữa màn đêm sắp ập xuống, liền bước lên phía trước dịu giọng khuyên nhủ: “Ngu cô nương, Hạng Vũ có được hồng nhan tri kỷ như cô nương đã có thể ngậm cười nơi chín suối rồi!”.

Ngu Cơ ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch tiều tụy, Trương Cường thở dài thương xót, buột miệng nói: “Nàng một thân một mình, hay là theo trẫm về Hàm Dương, cùng Yên nhi giúp trẫm lo việc sản xuất giấy”.

Ngu Cơ nhìn chăm chăm vào Trương Cường, cười buồn nói: “Bệ hạ, Ngu Cơ là thân xui rủi, đi theo bệ hạ chỉ mang đến tai họa, hơn nữa Ngu Cơ xưa nay quen phiêu bạt khắp nơi, bệ hạ không cần lo lắng cho Ngu Cơ”.

Trương Cường sao nỡ để mỹ nhân như thế phiêu bạt khắp nơi? Lại lên tiếng khuyên nhủ: “Nay chiến sự nổ ra khắp nơi, thiên hạ đại loạn, nàng phiêu bạt bên ngoài quá nguy hiểm”.

Ngu Cơ kiên quyết lắc đầu nói: “Ngu Cơ tuy là thân nữ nhi nhưng sẽ không để nam tử nào xem thường, tâm ý của bệ hạ Ngu Cơ xin nhận. Hôm nay biệt ly, nếu sau này có duyên gặp lại, Ngu Cơ nhất định đáp tạ ơn cứu mạng!”.

Trương Cường nhớ đến kiếm pháp tuyệt diệu của Ngu Cơ và số tùy tùng khiến người khác không dám xem thường của nàng, yên tâm phần nào, gật đầu nói: “Tùy tùng của nàng lúc này đều ở Hàm Dương, chỉ bằng nàng theo trăm cùng về Hàm Dương, đợi khi gặp được họ mới rời khỏi”.

Ngu Cơ lắc đầu nói: “Ngu Cơ muốn ở đây với Hạng đại ca mấy ngày, đợi họ từ Hàm Dương đến đây sẽ cùng đi Ba Thục, ý tốt của bệ hạ Ngu Cơ xin nhận!”.

Trương Cường thấy nàng tâm ý đã quyết, gật đầu nói: “Cũng được, mai trăm khởi hành về Hàm Dương, Lưu Bang nắm hai mươi mấy vạn quân trong tay, qua lại mật thiết với Hung Nô, trăm không thể không đề phòng, trăm sẽ lệnh cho các quận huyện chiếu cố nàng, như thế trăm cũng yên tâm hơn!”.

Ngu Cơ thấy Trương Cường không miễn cưỡng mình, trong lòng cảm kích, cung kính nói: “Ngu Cơ phúc bất, không quen biết bệ hạ sớm hơn, nay sắp rời khỏi, một lần nữa mong khẩu tạ ơn đức của bệ hạ!”.

Dứt lời, Ngu Cơ khom người khấu bái, Trương Cường nhanh tay dìu lấy nàng, căn dặn: “Ngu cô nương xin hãy bảo trọng, Hàm Dương lúc nào cũng chờ đón nàng, khi nào về Hàm Dương hãy đến gặp Yên nhi là được”.

Ngu Cơ khẽ gật đầu, quay lưng đi dọc theo sông Ô Giang về phía thượng du, Trương Cường nhìn theo bóng dáng mảnh mai của nàng, thế mới biết dù mình là hoàng đế cửu ngũ chí tôn nhưng cũng có nhiều chuyện lực bất tòng tâm.

Thở dài một tiếng, vừa định rời khỏi, chỉ thấy Thành Thái đến gần bất an nói: “Bệ hạ, thần vừa bắt được người lái đò trong rừng nhưng không giống miêu tả của quân Sở, người này nói vào đêm Hạng Vũ tự vẫn y không ở bờ sông, có một người họ Trương trả cho y một trăm đồng tiền thuê căn nhà nhỏ bên bờ sông”.

Trương Cường nghi hoặc trong lòng, hôm Hạng Vũ tự vẫn, theo miêu tả của tù binh quân Sở thì phải là người tên Sở Tuyên, mà lúc này người lái đò lại họ Trương, như vậy trong hai người chắc chắn có một là giả mạo.

Đang lúc suy ngẫm, Thành Thái lại lên tiếng: “Người này từng dẫn theo hai tùy tùng tá túc trong ngôi nhà bên bờ sông, trong lúc nói chuyện có người xưng người kia là Trương tướng quân”.

Trương Cường càng thêm nghi ngờ: “Người này tự xưng Sở Tuyên, là sứ thần của Sở vương, lại lén la lén lút, trong đó chắc chắn có âm mưu gì”.

Dứt lời, quay sang Thành Thái ra lệnh: “Lập tức về doanh trại, lệnh Mông Điềm đến gặp trẫm!”.

Leo lên lưng ngựa, cùng quân cấm vệ phóng nhanh về quân doanh Đại Tần. Vừa về đến nơi, từ xa xa đã thấy Mông Điềm sắc mặt căng thẳng đứng đợi bên ngoài lều, thấy Trương Cường về tới, Mông Điềm lập tức bước tới chấp tay nói: “Bệ hạ, có chuyện gấp gì vậy?”.

Trương Cường nhảy xuống ngựa đi vào trong ngự doanh, một mặt kể lại vắn.

Tắt tình hình với Mông Điềm. Mông Điềm nghe xong nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, dè dặt nói: “Nay trong thiên hạ người dám dùng mưu trước mặt bệ hạ không nhiều, có động cơ và thực lực thì càng ít, chẳng qua chỉ hai ba người mà thôi”.

“Nay thực lực mạnh nhất chỉ còn Lưu Bang, dưới trướng y có mưu sĩ tên Trương Lương, người này túc trí đa mưu, là kẻ đáng nghi nhất, còn Triệu vương sau khi Hạng Vũ bại trận đang trốn trong vùng đất Yên, Lỗ, đối mặt với Lưu Bang và Hung Nô, còn phải đề phòng Đại Tần ta, người này càng khả nghi hơn”.

Dừng lại một lát, Mông Điềm nói tiếp: “Theo thần thấy, kẻ mạo nhận sứ thần Sở Vương, giả danh Sở Tuyên rất có khả năng là thủ hạ của Triệu vương, Trương Nhĩ”.

Trương Cường chợt nghĩ thông suốt, nói tiếp lời Mông Điềm: “Trương Nhĩ dùng kế ép chết Hạng Vũ, sau đó quân Tần sẽ dồn toàn lực tiến đánh Lưu Bang, Triệu vương sẽ thừa cơ chinh đồn lại lực lượng”.

Mông Diêm gật đầu nói: “Tình thế trước mắt đúng là như thế, nếu là Trương Lương thì không hợp lý, vì Hạng Vũ bị tiêu diệt, bệ hạ nhất định sẽ đối phó Lưu Bang tiếp theo, y sẽ không ngu dốt hại chết Hạng Vũ để phải đối mặt với hùng binh trăm vạn của Đại Tần”.

Nghi vẫn được giải đáp, tâm trạng nhẹ nhõm, thêm vào Ngu Cơ đã rời khỏi, Trương Cường chợt cảm thấy toàn thân mệt mỏi, liền ngồi xuống ghế rồng, hỏi ý: “Theo tướng quân thì ta nên ứng phó thế nào?”.

Mông Diêm suy nghĩ nhanh rồi hiến kế: “Bệ hạ, theo ý thần bệ hạ hãy thống lĩnh mười vạn đại quân bắc tiến hội quân với Chương Hàm ở Hàm Cốc quan, còn hai mươi vạn quân sẽ trấn thủ vùng Lạc Dương để phòng Triệu vương thừa cơ nam hạ, chặn đám phản tặc này ở phía bắc Hoài Hà, đảm bảo vùng đất phương nam Đại Tần yên ổn, sau đó tập trung lực lượng tiêu diệt Lưu, Triệu”.

Trương Cường nhìn vào tấm bản đồ da dê, do dự nói: “Trầm lo nếu xử lý không tốt, Lưu, Triệu và Hung Nô liên thủ tấn công Đại Tần, chẳng phải chúng ta tự chuốc rắc rối sao?”.

Mông Diêm cười gằn nói: “Trăm vạn đại quân Đại Tần đều đóng ở bắc Hoàng Hà, nếu khai chiến có thể đỡ mất thời gian điều động và tổn hao vật tư, hơn nữa binh sĩ Đại Tần đa số là người phương bắc, sức chiến đấu ở hoàn cảnh phương nam sẽ giảm xuống, đó là vấn đề không thể xem nhẹ”.

Trương Cường vẫn còn chưa yên tâm, nhíu mày nói: “Nếu vậy có thể điều mười vạn quân trong số hai mươi vạn của Bành Việt trấn thủ Ba Thục truy quét thế lực phản loạn ở nước Sở, đồng thời chặn thủ Lạc Dương”.

Mông Diêm gật gù tán đồng: “Thế cũng tốt, chỉ cần cố duy trì chiến tranh ở phương bắc, phương nam ít dân, lại toàn là đất hoang vu, triều đình khó mà kiểm soát, sau khi tiêu diệt phản loạn ở Sở sẽ nhanh chóng ổn định, đại quân ta có thể dồn sức đối phó kẻ địch phương bắc”.

Trương Cường gật đầu nói: “Sau khi miễn giảm sưu thuế, các quận phía nam đều an tâm sản xuất, đám loạn dân được xá tội quay về địa phương, phương nam sẽ nhanh chóng ổn định. Lời tướng quân quả nhiên có lý, tướng quân hãy lui xuống nghỉ ngơi, ngày mai đại quân sẽ khởi hành về Hàm Dương”.

Mông Điềm không lập tức rời khỏi, mà nán lại quan tâm nhắc nhở: “Bệ hạ, thần có nghe nói về chuyện của Ngu cô nương, mỹ nhân tuyệt sắc có nhiều trong thiên hạ, bệ hạ không cần thương xót một mình nàng ta, hơn nữa Ngu Cơ tình sâu nghĩa nặng với Hạng Vũ, nếu để bên mình dù sao cũng không an toàn, nếu miễn cưỡng e bá quan văn võ trong triều sẽ cùng phản đối”.

Trương Cường ngao ngán nói: “Trẫm hiểu tấm lòng của các khanh, trẫm không phải si mê nữ sắc, chỉ là thấy nàng ta tình cảnh tội nghiệp nên không nỡ mà thôi”.

Mông Điềm thở dài nói: “Bệ hạ nhân hậu, Ngu cô nương cũng rất đáng thương, nhưng đại trượng phu phải biết nghĩ vì đại cục, không thể vì một nữ nhi mà mất thiên hạ...”.

Nói đến đây, chợt phát hiện lời nói của mình quá vô lễ, Mông Điềm quỳ xuống khẩn cầu: “Bệ hạ chính là hy vọng của Đại Tần, thần liều chết can gián, nếu có gì bất kính xin bệ hạ trách phạt!”.

Trương Cường biết rõ Mông Điềm nhất thời lỡ lời nên không trách tội, gật đầu nói: “Có thần tử trung thành dám liều chết can gián như tướng quân, Đại Tần ta mới có hy vọng phục hưng. Tướng quân mau đứng dậy!”.

Dứt lời, bước tới đỡ Mông Điềm đứng dậy, bắt gặp ánh mắt chân thành của Trương Cường, Mông Điềm xúc động thốt lên: “Bệ hạ xem trọng Mông Điềm như thế, thần nguyện cúc cung tận tụy báo đáp ân tình của bệ hạ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29

Đổi Mặt Trương Lương (1) .

Một tháng sau, Trương Cường thống lĩnh ba mươi vạn đại quân vượt sông Hoài Hà, sau khi dừng lại nghỉ ngơi ở Lạc Dương ít ngày, để lại hai mươi vạn quân Tần tinh nhuệ trấn thủ, tiếp tục thống lĩnh mười vạn quân tiến về phía Hàm Cốc quan.

Thời tiết bắt đầu ấm áp, Trương Cường lo lắng cục diện phương bắc nên hành quân thần tốc trở về, khi đến Hàm Cốc quan đã là tháng hai năm thứ ba đời Tần Nhị Thế, trong Hàm Dương cũng truyền đến tin Nhu Nhi đã mang thai năm tháng, mọi việc ổn thỏa, nghĩ đến thê thiếp xa cách lâu ngày đang đợi mình ở Hàm Dương, Trương Cường nóng lòng như lửa đốt.

Hoàng hôn, từ xa xa đã nhìn thấy tường thành hùng vĩ của Hàm Cốc quan, Chương Hàm trấn thủ ở đây đã được thăng làm tà tướng quân, lúc này dẫn theo các tướng cùng thừa tướng Phùng Khứ Tật ra ngoài thành nghênh đón thánh giá.

Trương Cường ngự giá thân chinh tiêu diệt Sở Bá Vương Hạng Vũ, danh chấn thiên hạ, tin tức truyền đến Hàm Dương, bá quan văn võ mừng rỡ như điên, Phùng Khứ Tật nhận được tin Trương Cường trở về nên vội đến Hàm Cốc quan nghênh đón.

Ngồi trên xa giá rộng lớn được sáu con chiến mã kéo, Trương Cường vừa chợp mắt giây lát, cỗ xe này do thái thú Lạc Dương dâng tặng, Trương Cường vốn định cưỡi ngựa, nhưng Mông Điềm lo cho sức khỏe hoàng thượng nên kiên quyết bắt hãm cỗ xe.

Vừa mới mở mắt ra, nghe Hàn Hoán bẩm báo bên ngoài: “Bệ hạ, phía trước đã là Hàm Cốc quan, bệ hạ có muốn đổi sang cưỡi chiến mã?”.

Trương Cường nói vọng ra từ trong xe: “Không cần đâu, bảo Chương Hàm không cần nghênh đón, sau khi vào thành trăm mới triệu kiến”.

Hàn Hoán nghe Trương Cường không định xuống xe, vội nói thêm: “Bệ hạ, Phùng thừa tướng đích thân đến nghênh tiếp thánh giá, nếu bệ hạ không gặp chẳng phải bắt lão thừa tướng hoài công chờ đợi?”.

Trương Cường cảm thấy ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ Hàm Dương đã xảy ra biến cố gì rồi?”.

Dứt lời, Trương Cường bước ra khỏi xe, quả nhiên thấy Phùng Khứ Tật thân sắc trang nghiêm đang đứng phía trước chờ đợi. Vừa thấy bóng dáng quen thuộc của Trương Cường, Phùng Khứ Tật lập tức bước tới hành đại lễ: “Lão thần tham kiến bệ hạ!”.

Hàn Hoán không đợi Trương Cường ra lệnh đã đỡ lấy Phùng Khứ Tật, tiếp đến Trương Cường cười sảng khoái cất tiếng: “Thừa tướng tuổi đã cao không cần hành đại lễ, mau bình thân!”.

Chương Hàm cùng các tướng đều quỳ rạp xuống đất hô to: “Chúng thần tham kiến bệ hạ, vạn tuế vạn vạn tuế!”.

Trương Cường gạt đầu hài lòng nói: “Tất cả đứng dậy hết đi!”.

Quay sang Phùng Khứ Tật nôn nóng hỏi: “Thừa tướng đột nhiên đến Hàm Cốc quan, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”.

Phùng Khứ Tật cười ha hả đáp lời: “Các đại thần trong triều đều nhớ bệ hạ, nhất là bệ hạ dùng thần binh giải vây Cự Lộc, đánh tan tác phản tặc Hạng Vũ khiến y tuyệt vọng tự vẫn ở Ô Giang, nay bá quan trong triều không ai dám không phục, làm gì có sự cố gì chứ?”.

Trương Cường nghe nói trong triều không có sự cố gì, lập tức thở phào nhẹ nhõm, được Chương Hàm dẫn vào thành đến biệt viện nghỉ ngơi, đáng lẽ theo ý của Mông Điềm là muốn Trương Cường vào nghỉ ngơi ở một tòa hành cung, lúc khởi hành quay về Mông Điềm đã xin chỉ lệnh Chương Hàm tu sửa hành cung trước nhưng bị từ chối, vì hấn nghĩ mình chỉ nán lại ở Hàm Cốc quan hai ba ngày, trong thời thế loạn lạc mà mình hao tiền tốn

của tu sửa cung điện không phải hành động hay nên mới mau một biệt viện nhỏ dùng nghỉ chân.

Đoàn người đến trước biệt viện, Phùng Khứ Tật thấy nơi đây bài trí đơn sơ, lắc đầu than thở: “Bệ hạ tiết kiệm như thế, là người đầu tiên trong các bậc quân vương Đại Tần ta”.

Mông Diêm cũng nói vào: “Bệ hạ không ngại vất vả hành quân ngàn dặm với thần, còn phải phê duyệt tấu chương, thần lo lắng cho long thể của bệ hạ!”.

Chút vất vả này chả đáng là gì, Trương Cường vốn là lính đặc nhiệm nên thể chất tinh thần mạnh mẽ hơn người thường, thêm vào cơ thể Tần Nhị Thế đã được rèn luyện nên lúc này có thể chịu đựng cơ cực khi hành quân đường dài.

Bước vào đại sảnh, Trương Cường ngồi vào chiếc ghế ngay giữa, gật đầu nói: “Tất cả ngồi đi! Trẫm ngồi xe nên không cảm thấy mệt”.

Phùng Khứ Tật không ngồi xuống mà khom lưng hành lễ: “Bệ hạ hãy nghỉ ngơi sớm tốt hơn. Có chuyện gì mai hãy bàn tính”. Dứt lời, quay lưng toan lui xuống.

Trương Cường vội gọi theo: “Thừa tướng đừng đi! Không biết thừa tướng có lưu ý động tĩnh của Lưu Bang không?”.

Phùng Khứ Tật dừng bước, quay đầu lại nói: “Bệ hạ, Lưu Bang ngày trước có phái sứ giả đến, nói là nguyện làm thần tử Đại Tần, hơn nữa còn xin dẫn quân bắc tiến thảo phạt Hung Nô, người này có thực lực không nhỏ ở vùng Hà Đông, lão thần chưa đoán ra ý đồ của y nên không dám tự tiện quyết định”.

Trương Cường không ngờ thái độ của Lưu Bang lại lạc quan hơn mình nghĩ nhiều, bèn hỏi: “Sứ giả đang ở đâu? Việc này Tiêu Hà có biết không? Tiêu Hà có ý kiến gì?”.

Phùng Khứ Tật nhíu mày đáp lời: “Tiêu Hà đương nhiên có biết, hẳn còn nhắc nhở lão thần tăng quân trấn thủ các nơi hiểm yếu phương bắc để đề phòng Lưu Bang, chỉ là bệ hạ vẫn chưa hồi cung nên không ban cho hồ phù, thần chỉ còn cách trì hoãn với sứ giả Lưu Bang đợi bệ hạ trở về”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lúc này chúng đến tìm gặp trăm tỏ ý quy thuận chắc vì Hạng Vũ đã chết, sợ trăm quay về Hàm Dương sẽ xua quân thảo phạt, không biết sứ giả đến du thuyết có phải là mưu sĩ Trương Lương không?”.

Phùng Khứ Tật giật mình một cái, kinh ngạc reo lên: “Bệ hạ phán đoán như thần, sứ giả đến gặp thần đúng là Trương Lương”.

Nói đến đây, lại vội bổ sung: “Tổ tiên của Trương Lương là quý tộc nước Hàn, sau khi nước Hàn diệt vong, y dùng hết gia tài chiêu mộ thích khách hòng trả thù, người này là trọng phạm của Đại Tần, khi xưa Thủy Hoàng xuất tuần, Trương Lương cùng thích khách mai phục hành thích nhưng thất bại, Thủy Hoàng tức giận đã hạ lệnh truy nã toàn quốc bắt giữ thích khách, chỉ cần bệ hạ hạ lệnh sẽ có thể bắt y quy án, chỉ là...”.

Trương Cường ngấm ngấm khâm phục Trương Lương to gan đến thế, trước tình hình này còn dám ngang nhiên vào Hàm Dương, lúc này nghe Phùng Khứ Tật ngập ngừng, bèn hỏi dồn: “Chẳng lẽ thừa tướng có điều chỉ cấm kỵ nên không thể hạ lệnh bắt giữ phản tặc?”.

Phùng Khứ Tật lo lắng giải thích: “Nếu muốn bắt giữ Trương Lương thì dễ như trở bàn tay, nhưng nếu không giết y thì tạm thời Lưu Bang vẫn chưa mạnh động, ít ra sẽ không liên kết với Hung Nô đến xâm phạm Đại Tần, đợi khi bình định Lưu Bang xong, ta hỏi tội Trương Lương cũng chưa muộn”.

Mông Điềm gật đầu tán thành: “Thừa tướng nói rất có lý, chỉ là một tên Trương Lương, có thể tạm tha cho y một thời gian, đợi khi diệt được Lưu Bang rồi mới xử tội, bệ hạ không cần nhọc tâm về người này”.

Trương Cường ngao ngán thở dài, không ngờ vừa về đến Tần đã phải giao phong với Trương Lương, tài trí của người này trong lịch sử không hề thua kém Tiêu Hà, tiếc rằng thân phận và lợi ích của y đều không đứng về phía mình, muốn thu nạp Trương Lương như trường hợp của Tiêu Hà, khả năng đó rất ít xảy ra.

Nghĩ đến đây, Trương Cường cất tiếng hỏi: “Trương Lương hiện đang ở đâu?”.

Phùng Khứ Tật cung kính đáp lời: “Thần bố trí cho y vào ở dịch quán trong thành Hàm Dương, đồng thời phái người canh giữ chặt, nếu bệ hạ muốn bắt giữ y chỉ cần ra lệnh là được”.

Trương Cường lúc này rất muốn gặp mặt nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Trương Lương chứ không muốn giết y vội, bèn hạ lệnh: “Bảo họ tiếp tục canh giữ, đợi trăm quay về Hàm Dương sẽ triệu kiến!”.

Chợt nhớ đến thê thiếp trong cung, thở dài một tiếng thốt lên: “Nhu Nhi đang có mang, trăm lại bận ba bên ngoài, hy vọng nàng không oán trách trăm”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy nghiêm giọng nói: “Bệ hạ bận ba vì giang sơn xã tắc, hậu cung đã có hoàng hậu lo liệu, bệ hạ không cần lo lắng”.

Nghe thừa tướng nói vậy, Trương Cường càng nhớ các mỹ nhân trong cung hơn, gật đầu nói: “Nếu đã thế, ngày mai trăm sẽ khởi hành về Hàm Dương ngay, trăm muốn xem thử Trương Lương có gì vượt trội hơn người thường”.

3 ngày sau, khi xa giá của Trương Cường xuất hiện ở Hoài Thủy, các đại thần đã đến chờ đợi từ sớm, vô số bá tính quỳ dọc hai bên đường tranh nhau chiêm ngưỡng xa giá thiên tử, tiếng tung hô vang dội, so với lần trước khi tiêu diệt Triệu Cao còn chân thành hơn.

Xa giá từ từ lại gần, ngự sử đại phu Tả Lâm dẫn theo triều thần quỳ xuống hành lễ hô to: “Chúng thần tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường thấy Tả Lâm đích thân đến nghênh giá, bèn dặn dò Hàn Hoán đến dìu ông đứng dậy, mỉm cười nói: “Các vị đại nhân, trăm hạ lệnh tất cả vào lệnh kiến giá”.

Tả Lâm là thân phụ của hoàng hậu, uy danh trong triều rất lớn, do thừa tướng Phùng Khứ Tật đến Hàm Cốc quan nghênh giá nên quần thần trong triều tạm thời do ông cai quản.

Trương Cường nhìn tấm lưng còm của Tả Lâm, cảm kích kêu lên: “Ngự sử đại nhân tuổi đã cao vẫn đích thân đến đón trăm, mau theo trăm cùng về Hàm Dương nào!”.

Tả Lâm xúc động trong lòng, cảm kích nói: “Đó là chức trách của thần, bệ hạ không cần bận tâm!”.

Trương Cường khẽ gật đầu hỏi: “Có phải Lưu Bang phái người đến gặp trẫm?”.

Tả Lâm không nghĩ rằng Trương Cường sẽ hỏi chuyện này, ngạc nhiên hỏi: “Bệ hạ có muốn lập tức triệu kiến người này?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Ngự sử đại nhân vất vả rồi, tất cả không cần đa lễ, trẫm lập tức hồi cung, triệu Trương Lương vào đại điện gặp trẫm!”.

Dứt lời, hạ lệnh xa giá đi nhanh vào thành không hề dừng lại. Quyết định bất ngờ của Trương Cường khiến không ít triều thần thất vọng, họ đến đây chỉ vì muốn nhân cơ hội thể hiện trước mặt hoàng thượng, nào ngờ Trương Cường lại hồi hả về cung, tâm ý thiên tử thật khó nắm bắt.

Quay về hoàng cung, Trương Cường ngồi lên kiệu, được Hàn Hoán và Thành Thái tháp tùng đi qua Thủy Đức môn, hướng về đại chính điện cung Hàm Dương.

Vừa bước vào trong, thấy ngay hoàng hậu Tả Uyên trang phục lộng lẫy đứng đợi sin, đôi mắt ngấn lệ tràn ngập nỗi chờ mong.

Trước tình ý sâu nặng của hoàng hậu, Trương Cường bước nhanh xuống kiệu ôm Tả Uyên vào lòng, dịu giọng nói: “Hoàng hậu, những ngày qua trẫm có lỗi với nàng rồi!”.

Tả Uyên thấy có mặt Thành Thái bên cạnh, thẹn thùng đẩy Trương Cường ra, nói nhỏ: “Nghe nói hoàng thượng triệu kiến sứ giả, thần thiếp không tiện ở lâu, bệ hạ không quên thần thiếp là thần thiếp mãi nguyện rồi!”.

Lui lại hai bước, hành lễ xong dịu dàng cất tiếng: “Thần thiếp chúc mừng bệ hạ thắng trận trở về, thần thiếp đã bày tiệc ở Tây Phụng điện, bệ hạ còn việc chính sự, thần thiếp xin phép cáo lui!”.

Dứt lời, mỉm cười quyến rũ mới quay lưng rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng yêu kiều của Tả Uyên, Trương Cường sức nhớ vẫn chưa gặp được Triệu Yên và Lệ Cơ, nhất là Nhu Nhi đang có mang, vừa định sai người đi hỏi hoàng hậu cho rõ, chỉ nghe Hàn Hoán nhỏ tiếng nhắc nhở: “Bệ hạ nên vào nội điện mục dục canh y, bái tế các vị tiên vương trước”.

Trương Cường đành gác lại mong muốn gặp mặt các mỹ nhân, theo Hàn Hoán vào trong tắm rửa sạch sẽ, khoác lên người long bào, đội mũ quán bạch ngọc, toàn thân trên dưới tỏa khí thế uy nghiêm của bậc đế vương. Trương Cường chạm tay vào miếng ngọc quý đeo ở lưng, vào thời đại này lễ nghi rất quan trọng, bình thường hẳn không thích đeo ngọc, nhưng hôm nay bái tế các vị tiên đế nên đành miễn cưỡng đeo vào, miếng ngọc này nếu mang đến thời hiện đại rao bán chắc là một gia tài khổng lồ, thế mà giờ chỉ treo lủng lẳng nơi thắt lưng của mình, nghĩ mà thấy tiếc nuối.

Bái tế xong, vừa định lệnh cho Hàn Hoán tháo miếng ngọc xuống, chợt nghe ngoài điện có tiếng truyền báo: “Thứ dân Trương Lương cầu kiến bệ hạ!”.

Trương Cường đành mặc kệ miếng ngọc phiền phức, quay sang Hàn Hoán hạ lệnh: “Bào y vào đây!”.

Lệnh được ban xuống, chỉ thấy một người trẻ tuổi khoảng hai mươi bảy tám tuổi mặc cẩm bào trắng, dưới đôi mày rậm đôi mắt sáng rực có hồn, thần sắc ung dung bước vào đại điện.

Trương Cường thở dài một tiếng, cảm thấy tiếc nuối khi nhân tài như thế lại không thể thu nạp về phe mình. Trước khí thế uy nghi của Trương Cường, Trương Lương bước tới khom lưng hành lễ, vái lạy nói: “Trương Lương dưới trướng Hán vương tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường quan sát từ đầu đến chân kẻ thư sinh đứng bên dưới, chậm rãi gật đầu hét hỏi: “Người chính là Trương Lương?”.

Thấy Trương Cường sắc mặt lạnh băng, nhất thời không thể nắm bắt suy nghĩ của hoàng đế Đại Tần, Trương Lương đành gật đầu đáp lời: “Thào dân chính là Trương Lương”.

Trương Cường lạnh lùng quát lên: “Người thân mang trọng tội còn dám vào Hàm Dương à? Chẳng lẽ người không hề khiếp sợ trước thiên uy của trẫm? Người đâu, mau bắt lấy!”.

Cấm vệ bên ngoài điện lập tức xông vào ấn Trương Lương dưới đất, chỉ đợi Trương Cường hạ lệnh sẽ dẫn ra hành hình.

Bị cấm vệ khống chế, tuy không động đậy được nhưng Trương Lương không hề tỏ ra sợ hãi, nói lớn: “Bệ hạ tuy bình định xong phương nam,

nhưng phương bắc vẫn trong tình thế nguy ngập, chỉ cần sơ xuất là Hàm Dương khó giữ, vùng đất trù phú phương bắc một khi rơi vào tay dị tộc, đến lúc đó bệ hạ hối hận đã muộn rồi!”.

Mỗi đe dọa từ Hung Nô Trương Cường đương nhiên hiểu rõ, cười gằn nói: “Lưu Bang phái người đến gặp trăm chắc không phải vì muốn nói những lời vô bổ này cho trăm nghe chứ?”.

Dứt lời, phất tay một cái ra hiệu cho cấm vệ thả Trương Lương ra, Trương Lương lồm cồm bò dậy, chấp tay nói: “Trương Lương phạm trọng tội ở đất Tần chỉ là lời đồn mà thôi, nếu bệ hạ tin lời xằng bậy có thể lập tức tống Trương Lương vào ngục, chỉ có điều cái chết của Trương Lương không hề làm Hán Vương tổn thất gì, đại tướng quân Hàn Tín dưới trướng Hán Vương thông thạo binh pháp, mưu sĩ dưới trướng nhiều vô số, Trương Lương chỉ là nhân vật kém cỏi nhất trong số đó, bệ hạ có giết Trương Lương cũng không làm gì được Hán Vương, ngược lại còn đoạn tuyệt tình nghĩa, giúp kẻ tiểu nhân đắc ý”.

Thật ra lúc này Lưu Bang ngoại trừ binh lực có khác biệt so với lịch sử, mưu sĩ dưới trướng chẳng qua chỉ có Tiêu Hà và Trương Lương, nay Tiêu Hà đã bị mình thu nạp, nếu giết chết Trương Lương thật thì Lưu Bang đã không còn quân sư nữa rồi.

Nghĩ đến đây, cuối cùng đã hạ quyết tâm, Trương Cường cười phá lên lạnh lùng phán: “Người đâu, bắt lấy Trương Lương nhốt vào ngục Hàm Dương trước, giao thái úy đích thân thẩm tra rõ ràng rồi xử lý theo luật”.

Thành Thái phất tay một cái, cấm vệ lập tức lôi Trương Lương ra ngoài, Trương Lương cố gào to: “Nếu giết chết Trương Lương, Hán Vương sẽ liên kết với Hung Nô, chẳng lẽ bệ hạ không sợ? Bệ hạ đừng quên Triệu vương ở phía đông vẫn đang lăm le dòm ngó, nếu ba thế lực liên kết lại chống Tần, chỉ e bệ hạ không thủ nổi Quan Trang đâu”.

Trương Cường nghe vậy nổi giận dùm dùm, nghiêm giọng quát lớn: “Trương Lương, trăm niệm tình người là một nhân tài, không ngờ người dám dùng cách ti tiện này để uy hiếp trăm. Trăm nói người biết, mặc kệ là Hán Vương hay Hung Nô, trăm cũng không xem chúng ra gì”.

Trương Lương nghe những lời này, nhìn trừng trừng vào Trương Cường không chống cự nữa, mặc kệ cấm vệ lôi đi. Khi ra đến bên ngoài, Trương Lương chột gào to: “Các người thà ta ra, ta phải gặp hoàng thượng, mau thà ta ra!”.

Thành Thái thấy thế vội quay vào đại điện bẩm báo: “Bệ hạ, Trương Lương muốn gặp bệ hạ lần nữa!”.

Trương Cường ngồi trong điện cũng nghe tiếng gào thét của Trương Lương, đang nghĩ thầm cách xử trí y, nghe báo ngẩng đầu lên nói: “Dẫn y vào đây!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 31

Trương Lương Vào Ngục.

Khi cấm vệ đẩy Trương Lương quỳ trước ngai vàng, Trương Cường gần giọng một tiếng, lạnh lùng nói: “Rốt cục ngươi định làm gì?”.

Lúc này Trương Lương đã lãnh giáo sự lợi hại của hoàng đế Đại Tần, cảm thấy Trương Cường còn lợi hại hơn so với lời đồn, những lời đe dọa của mình vừa rồi không hề uy hiếp được hắn, ngược lại mình còn khó giữ lấy tính mạng bản thân nữa.

Nghĩ đến đây, Trương Lương quỳ xuống dập đầu nói: “Năm xưa Trương Lương tuổi trẻ nông cạn, gây ra tội lớn tày đình, biết tội không thể tha, hôm nay chỉ mong bệ hạ có thể cho Trương Lương một cơ hội chuộc tội”.

Trương Cường cười ha hả, không hề khách sáo nói lớn: “Trương Lương, quan văn trầm có Tiêu Hà, Phùng Khứ Tật, võ tướng trầm có Mông Điềm, Vương Bôn, Chương Hàm. Đại Tần sau một năm miễn giảm sưu thuế, dùng mọi lao dịch nặng nề, thu nạp loạn dân, triều chính ngày một đi lên, dân chúng bắt đầu an cư lạc nghiệp, các ngươi nếu muốn đẩy binh làm loạn chính là đi ngược lại với ý trời”.

Nói đến sau cùng, Trương Cường nhìn trừng trừng vào Trương Lương sắc mặt trắng bệch, không dám hó hé một lời, khắp đại điện im phăng phắc đến đáng sợ. Trương Cường đối mặt với bậc mưu sĩ nổi danh trong lịch sử, đành dùng cách trấn áp tâm lý đối phương ngay từ đầu, may mà trước đây hắn có tham dự lớp tập huấn tâm lý trong đợt huấn luyện gian khổ khi thi tuyển vào lính đặc nhiệm.

Các thái giám đứng hầu trong đại điện cũng bị bầu không khí nặng nề chèn ép đến ngạt thở, còn Trương Lương lúc này đang ran lên từng cơn. Hồi lâu, khó khăn lắm mới mở miệng nói ra một câu: “Bệ hạ còn trẻ mà có khí khái uy nghi như thế, Trương Lương khâm phục!”.

Sau khi nói ra câu tăng bốc, Trương Lương dần điều chỉnh được tâm lý, trịnh trọng chấp tay nói: “Trương Lương liều chết đến gặp bệ hạ vì hy vọng truyền đạt tâm ý ngưỡng mộ bệ hạ của Hán Vương, chỉ có thể mà thôi”.

Trương Cường nghe vậy cười gằn hỏi: “Lưu Bang phái người đến đây chắc không chỉ vì bày tỏ thiện chí với trẫm chứ?”.

Trương Lương mỉm cười gượng gạo nói: “Chúa công tiểu nhân không có ý gì khác, chỉ hy vọng được làm thần tử của bệ hạ, quân thần cùng hưởng thiên hạ, chúa công có thể hỗ trợ bệ hạ tiêu diệt Triệu vương, đánh đuổi Hung Nô”.

Câu này nói ra với giọng điệu vô cùng chính nghĩa, ngay cả cấm vệ bên ngoài và nội thị trong đại điện đều khẽ động lòng, chỉ có Trương Cường dừng dừng nhếch mép nói: “Nếu Lưu Bang đồng ý xưng thần thì trẫm lệnh cho người trưng ra chút thành ý”.

Nhìn thẳng vào mắt Trương Lương, Trương Cường đồng dục tuyên bố: “Lấy thủ cấp Triệu vương dâng lên cho trẫm, trẫm sẽ phong Lưu Bang làm Hán Trang hầu, bằng không...”.

Cổ tình bỏ lửng câu nói, mỉm cười nhìn về phía Trương Lương, Trương Cường nhủ thầm trong bụng: Nếu Lưu Bang chấp nhận điều kiện mình đưa ra thì có thể không tốn một binh một tốt trừ khử Triệu vương, còn thừa cơ tiêu hao bớt thực lực Lưu Bang, sau đó mình mới xua quân tiêu diệt y sẽ đỡ phí sức hơn nhiều.

Trường hợp xấu là Trương Lương không chịu nhận lời, mình tuy có thể lập tức bắt Trương Lương tống vào ngục, nhưng Lưu Bang chắc chắn sẽ giao tranh trực diện với Đại Tần, mình vừa phải đối phó Lưu Bang, đồng thời đề phòng Triệu vương và Hung Nô thừa cơ xâm phạm, chắc chắn chiến sự sẽ diễn ra vô cùng quyết liệt và tổn thất nghiêm trọng.

Còn nếu Lưu Bang bề mặt chấp nhận rồi lại ngầm liên kết với Hung Nô và Triệu vương thì càng nguy to, nước Tần bị họa gian thần Triệu Cao cộng

thêm sưu cao thuế nặng nhiều năm dẫn đến kinh tế kiệt quệ, may mà mình sớm diệt trừ khối ung nhọt Triệu Cao, lại miễn giảm sưu thuế, dừng hết mấy công trình lớn hao tiền tốn của, bá tính mới có dịp an cư lạc nghiệp, Trương Cường muốn cố gắng khống chế ngọn lửa chiến tranh không lan rộng để quân đội nghỉ ngơi, dân chúng yên tâm sản xuất, Đại Tần nhờ đó có thể tích trữ lực lượng.

Nghĩ đến đây, thở dài một tiếng, nhìn xoáy vào mắt Trương Lương, Trương Lương bắt gặp tia nhìn sắc lẹm, trong lòng hốt hoảng nhưng vẫn ung dung nói: “Chỉ cần bộ hạ sắc phong chúa công tiểu nhân, kẻ làm thần tử nhất định sẽ tuân theo mệnh lệnh bộ hạ”.

Trương Lương nói ra câu này lấp lửng này, không hề nhắc đến việc Lưu Bang sẽ xua quân tiến đánh Triệu vương, càng không nhắc bắc tiến đánh đuổi Hung Nô, Trương Cường lập tức đoán ra ý đồ, chỉ là nếu giết Trương Lương vào lúc này, mình sẽ phí rất nhiều sức lực mới dẹp yên được Hán, Triệu.

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng Hàn Hoán bấm báo: “Bộ hạ, thừa tướng đang ở ngoài điện cầu kiến”.

Trương Cường biết Phùng Khứ Tật nhất định vì Trương Lương mà đến đây, nhú mào nói: “Đưa thừa tướng đến phiến điện chờ đợi, lát nữa trăm sẽ triệu kiến”.

Hàn Hoán lăm lét liếc nhìn Trương Cường, lại liếc nhanh về phía Trương Lương đang quỳ dưới đất và đám cấm vệ khí thế dữ dội đứng sau lưng y, chạy đến ghé tai Trương Cường nói nhỏ: “Ý của thừa tướng là mong bộ hạ chiêu an Trương Lương trước, đợi sau khi thương nghị mới phán tội”.

Trương Cường thấy thừa tướng Đại Tần cũng chạy đến xin cho Trương Lương, cảm thấy nếu đối mặt với một Lưu Bang cũng phải nhượng bộ chỉ bằng thừa thế chiến thắng Hạng Vũ xua quân tiêu diệt Lưu Bang trước, tránh để lại mối họa về sau, hơn nữa Lưu Bang mất đi Trương Lương như mất đi một cánh tay, dù có danh tướng Hàn Tín chỉ huy quân đội thực lực cũng đã suy giảm phần lớn, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt diệt trừ Lưu Bang.

Nghĩ đến đây, thầm cảm thấy may mắn khi mình kịp thời tỉnh ngộ, sém chút đưa trả Trương Lương về với kẻ địch. Tâm ý đã quyết, Trương Cường lạnh lùng truyền lệnh: “Trương Lương, người quả nhiên không có ý hàng phục. Người đâu, bắt giam Trương Lương vào ngục Hàm Dương, đợi sau khi trăm tiêu diệt Lưu Bang xong sẽ về hỏi tội”.

Trương Lương thay đổi sắc mặt, biết Trương Cường đã quyết tâm nhân lúc quân Tần khí thế đang lên cao sau khi tiêu diệt Hạng Vũ, khởi binh bình định lãnh thổ phương bắc, không còn chấp nhận bất cứ hành động phản nghịch nào, trong lòng không khỏi tuyệt vọng, mất đi mình thì mưu sĩ dưới trướng Lưu Bang không còn ai, Hàn Tín tuy là tướng tài, lại không biết trong tình hình mình không có mặt, Lưu Bang có trọng dụng Hàn Tín hay không.

Trong cơn tuyệt vọng quên cả chống cự, mặc cho Thành Thái dẫn cấm vệ xông tới trói chặt lôi ra ngoài điện. Lúc này, thừa tướng Phùng Khứ Tật vừa bước vào đại điện, chứng kiến cảnh Trương Lương bị trói, liền cất tiếng dò hỏi: “Chẳng lẽ bệ hạ đã quyết tâm xua quân thảo phạt Lưu Bang?”.

Trương Cường thần sắc nghiêm nghị gật đầu nói: “Trăm đã quyết định rồi, lần này sẽ phái Mông Diêm làm đại tướng quân, Vương Bôn, Bành Việt giữ chức phó tướng, thống lĩnh ba mươi vạn đại quân chinh đồn xong ở Quan Nội, vượt sông Hoàng Hà tiêu diệt phản loạn”.

Phùng Khứ Tật gật đầu tán thành: “Nếu bệ hạ đã quyết thì thần lập tức chuẩn bị quân lương, hơn một năm nay dân chúng không phải lao dịch, sưu thuế giảm đi ba phần nên đa số đều yên tâm sản xuất không gia nhập hàng ngũ loạn đảng nữa, thêm vào đó trong quân tăng thêm nhiều đồng ruộng, binh sĩ không cần tự túc lương thực, lòng quân và sĩ khí đều tăng cao, ai cũng mong được theo bệ hạ chinh chiến sa trường lập công”.

Sợ Trương Cường luyện tiếm nhân tài, Phùng Khứ Tật lựa lời nói thêm: “Bệ hạ không cần phiền não về Trương Lương, Đại Tần ta nhân tài vô số, mất một Trương Lương chẳng ảnh hưởng gì, chỉ có Lưu Bang nếu mất Trương Lương mới tổn thất nặng, nghe nói y vừa bổ nhiệm một đại tướng quân tên Hàn Tín, người này trước kia chỉ là tên bần hàn, vì một chén com

mà chấp nhận quỳ xuống chịu nhục, hạng người thấp hèn như thế sao có thể là địch thủ của Đại Tần ta chứ?”.

Nghe Phùng Khứ Tật khinh thường Hàn Tín, Trương Cường lập tức cảnh giác nói: “Thừa tướng, trẫm thấy Hàn Tín không phải hạng tầm thường đâu, phàm là những kẻ biết nhịn nhục, không vì vinh quang nhất thời đều là nhân vật đủ sức làm chuyện lớn, chúng ta phải cẩn thận đề phòng”.

Phùng Khứ Tật cảm thấy ngạc nhiên khi Trương Cường đề cao đối phương như thế, nhưng vẫn khom lưng nói: “Nếu bệ hạ nghĩ vậy thì chúng ta đề cao cảnh giác là được, thần lập tức điều động quân lương, chuẩn bị vật tư cho đại quân xuất chinh”.

Trương Cường gật đầu hài lòng nói: “Vất vả cho thừa tướng rồi, trẫm vô cùng cảm kích!”.

Trước tấm lòng chân thành của Trương Cường, Phùng Khứ Tật cảm động thốt lên: “Bệ hạ dẫn quân viễn chinh mà vẫn không quên lão thần, thật là...”.

Không đợi Phùng Khứ Tật nói hết câu, Trương Cường đã ngắt lời: “Thừa thừa không cần nói thế, cũng nhờ thừa tướng chăm lo tốt việc triều chính, trẫm mới yên tâm đối phó kẻ địch bên ngoài được”.

Phùng Khứ Tật lúc này mới lên tiếng xin cho Trương Lương: “Trương Tử Phòng là một nhân tài hiếm có, tuy xưa kia từng phạm trọng tội, bị tiên hoàng hạ lệnh truy nã, nhưng mong bệ hạ khai ân tha chết cho y!”.

Trương Cường ngạo nghễ nói: “Ai nói trẫm muốn xử tử y? Nhân tài như y nếu không thuần phục thì không chịu góp sức vì trẫm đâu, trẫm tạm thời để y ở lại Hàm Dương chính là để y xem thử trẫm có phải là hôn quân như y nghĩ, cho y thấy sau khi thống nhất thiên hạ, bá tính an cư lạc nghiệp, quốc gia yên ổn cường thịnh, lúc đó y còn phàn Tần nữa không?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 32

Nỗi Đau Mất Con.

Sau khi Phùng Khử Tật rời khỏi, hoàng hôn đã phủ xuống bên ngoài đại điện, Trương Cường nhớ đến bóng dáng mảnh mai và vẻ mặt buồn thảm của Ngu Cơ, cúi đầu thở dài một tiếng, đang định hỏi Hàn Hoán về tình hình của Triệu Yên, Nhu Nhi, chỉ nghe một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài điện vọng đến.

Trương Cường ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hoàng hậu Tả Uyên cùng hai hàng cung nữ ung dung bước vào, đôi mắt đen lay nhìn say đắm vào Trương Cường, ánh mắt chan chứa niềm nhớ mong.

Trương Cường mỉm cười thân thiện, đứng dậy bước đến bên nàng, ôm lấy chiếc eo thon vào lòng, hỏi nhỏ: “Uyên nhi, hôm nay trăm thắng trận trở về, không biết nàng định thưởng cho trăm thế nào đây?”.

Tả Uyên tim đập thình thịch, ánh mắt thoáng hoảng loạn, vẻ mặt bối rối pha lẫn sợ hãi, Trương Cường tưởng nàng bị mình trêu đùa trước mặt người ngoài nên cảm thấy xấu hổ, vừa định lựa lời an ủi mỹ nhân trong vòng tay, chợt thấy Tả Uyên nước mắt giàn giụa ngẩng đầu lên, thấp thỏm không yên nói: “Bệ hạ... Thần thiếp... Có lỗi với bệ hạ...”.

Dứt lời, Tả Uyên quỳ ngay dưới chân Trương Cường, khóc không thành tiếng.

Trương Cường thót tim một cái, sức nhớ sau khi mình hồi cung vẫn chưa gặp được các mỹ nhân, trong lòng chùng xuống, gằn giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Trước ánh mắt nghiêm nghị của Trương Cường, Tả Uyên run rẩy nói: “Nhu Nhi thân mang thai rỗng, nhưng hai ngày trước khi bệ hạ hồi cung, Nhu mỹ nhân sau khi dùng món canh tiết lợn do Tuệ phi đưa đến đã sẩy thai, thai nhi năm tháng đã thành hình, đó lại là một nam nhi”.

Nói đến đây, đã sớm nắc nở từng tiếng thê lương, đau đớn nói: “Bệ hạ giao phó Nhu mỹ nhân và thai rỗng cho thần thiếp, thần thiếp không thể giữ an toàn cho họ... Xin bệ hạ trách tội!”.

Trương Cường nghe tin dữ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, nghĩ tới đứa con chưa ra đời đã chết yếu, trong lòng đau xót. Hồi lâu mới bình tĩnh lại, cố kìm chế cơn giận, lạnh lùng nhìn vào Tả Uyên đang quỳ dưới đất, sắc mặt lạnh băng nói: “Hoàng hậu bình thân trước đi! Việc này can hệ trọng đại, huyết mạch hoàng tộc lại bị người khác ám toán, tất cả đều do lỗi không tận tâm của kẻ làm phụ thân là trẫm”.

Hướng ra ngoài điện nghiêm giọng hét hỏi: “Hàn Hoán, người có biết chuyện này?”.

Hàn Hoán vội chạy vào điện, sợ hãi quỳ xuống bẩm báo: “Nô tài cũng vừa biết, tình hình thế nào vẫn chưa rõ”.

Trương Cường cố kìm nén cơn giận, giữ đầu óc tỉnh táo, hồi lâu mới cất tiếng: “Hàn Hoán, mau cùng trẫm đến thăm Nhu Nhi!”.

Vội vã đến Chiêu Minh cung - nơi ở chung của Lệ Cơ và Nhu Nhi, Lệ Cơ đã sớm nhận được tin ra ngoài nghênh đón, khi nhìn thấy hình bóng mảnh mai của Lệ Cơ quỳ dưới bóng chiều tà, Trương Cường thở dài một tiếng, bước tới dìu nàng đứng dậy, quan tâm dò hỏi: “Lệ Cơ, khổ cho nàng rồi, Nhu Nhi giờ thế nào?”.

Bàn tay lạnh băng của Lệ Cơ được Trương Cường nắm lấy truyền hơi ấm, vừa định ôm chầm lấy hân, chợt bị Trương Cường lôi theo bước nhanh vào điện, quét mắt lạnh lùng đám thái giám và cung nữ đứng hầu bên trong, lạnh lùng hỏi: “Ngự y chẩn trị cho Nhu Nhi đang ở đâu?”.

Vừa nói dứt câu, một nữ y trung niên bước ra quỳ dưới đất run rẩy nói: “Nô tì là nữ y nội điện, tham kiến bệ hạ. Nhu mỹ nhân nương nương ngọc thể bình an, chỉ là đau buồn quá mức nên đã ngất đi, mời bệ hạ qua phiến điện nghỉ ngơi”.

Trương Cường trừng mắt giận dữ, rít lên: “Là người chăm sóc Nhu Nhi?”.

Nữ y gật đầu bấm báo: “Nô tì xưa nay phụ trách chăn trị trong hậu cung, được hoàng hậu căn dặn mới đích thân chăm sóc Nhu nương nương, không ngờ lại xảy ra sự cố này”.

Trương Cường gằn giọng nói: “Canh tiết lợn sau lại làm xảy thai, nguyên nhân thật sự là gì? Mau nói!”.

Nữ y kia sợ hãi rùng mình một cái, vội khúm núm bấm báo: “Có người bỏ thuốc giục sinh vào canh tiết lợn... Nên mới gây ra bất hạnh...”

Lúc này, Hàn Hoán dè dặt nói vào: “Canh tiết lợn do chính tay Tuệ phi nương nương điều chế nên hoàng hậu nương nương đã nhốt Tuệ phi vào Vĩnh Hạng, giao cho Vĩnh Hạng thừa lệnh phụ trách canh giữ”.

Trương Cường nghe Triệu Yên cũng bị liên đới vào vụ án này, cảm thấy bất ngờ, chỉ là vừa trải qua nỗi đau mất con, tinh thần chưa hồi phục, bèn chậm rãi nói: “Các người hãy chăm sóc nương nương chu đáo, có gì sơ xảy trầm quyết.”

Không tha tội”.

Suy nghĩ giây lát, lại dạn dò Hàn Hoán: “Lệnh thái úy Phùng Kiếp vào gặp trẫm, trẫm đợi y ở đại điện”.

Dứt lời, leo lên kiệu quay về đại điện, thấy hoàng hậu Tả Uyên vẫn đang quỳ dưới đất, trước bộ dạng đau thương của nàng, Trương Cường trong lòng đau xót, vội bước tới dìu nàng đứng dậy, lựa lời an ủi: “Hoàng hậu không cần tự trách, chuyện đã thế này, quan trọng nhất là truy tìm hung thủ, trả thù cho hoàng nhi của trẫm”.

Tả Uyên lắp bắp: “Bệ hạ, Tuệ phi... Thần thiếp đã nhìn lầm người...”.

Trương Cường lắc đầu nói: “Hung thủ là ai vẫn chưa thể xác định, Yên nhi tuyệt đối không phải hạng người đó, trẫm cảm thấy hung thủ nhất định là người khác, đợi thái úy đến trẫm sẽ lệnh y điều tra rõ vụ án, Yên nhi không cần lo lắng.”

Tả Uyên miễn cưỡng gật đầu nói: “Thần thiếp hiểu rồi... Chỉ mong bệ hạ bảo trọng long thể!”.

Thấy sắc mặt hoàng hậu không tốt, Trương Cường cũng quan tâm căn dặn: “Uyên nhi, nàng cũng nên chú ý nghỉ ngơi!”.

Tả Uyên lắc đầu sâu thẳm, thở dài nói: “Bệ hạ giao phó trọng trách cho thần thiếp, thế mà... Thần thiếp thật hổ thẹn!”.

Đúng lúc này, Hàn Hoán lại gần bẩm báo: “Bệ hạ, Phùng thái úy đang chờ ngoài điện”.

Trương Cường khẽ gật đầu hạ lệnh: “Uyên nhi lui xuống nghỉ ngơi đi! Trẫm sẽ bàn với thái úy điều tra sáng tỏ vụ án, nàng không cần lo lắng”.

Dứt lời, quay sang Hàn Hoán dặn dò: “Dìu hoàng hậu vào nghỉ ngơi”.

Hàn Hoán biết điều mau mắn tuân lệnh, dìu Tả Uyên lưu luyến không nỡ rời xa ra ngoài điện, Tả Uyên vừa đi khuất, tiếng bước chân quen thuộc lập tức truyền vào.

Trương Cường xua tan tạp niệm, ngồi vào ngai vàng, thấy Phùng Kiếp, Phùng Khứ Tật và Mông Diễm cùng bước vào, liền cất tiếng hỏi: “Thừa tướng và tướng quân chẳng lẽ có đại sự gì cần gặp trẫm?”.

Phùng Khứ Tật tiến lên một bước, đau xót nói: “Lão thần vừa nghe tin hoàng tử mất, xin bệ hạ bảo trọng long thể”.

Mông Diễm cũng góp lời: “Bệ hạ đang thời hưng thịnh, không lo mai này không có hoàng tử, long thể mới là quan trọng”.

Phùng Kiếp nghiêm túc chấp tay nói: “Bệ hạ, thần đã có nghe về việc này, hoàng tử đã mất không thể cứu vãn, nếu vì thế mà làm cho hậu cung rối loạn không lợi cho Đại Tần ta, hơn nữa bắc có Hung Nô, đông có loạn đảng, thiên hạ chưa bình yên, xin bệ hạ xử lý chuyện này cẩn thận”.

Phùng Khứ Tật và Mông Diễm đưa mắt nhìn nhau, cùng quỳ xuống đồng thanh hô to: “Xin bệ hạ nghĩ cho đại cục, đừng nên truy cứu sâu!”.

Trương Cường cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ ba vị trọng thần mình tin tưởng nhất lại đồng thời phản đối điều tra chuyện này, nghĩ tới đứa con vô tội, cơn giận nhen ngay cổ họng không thể nuốt trôi.

Thấy Trương Cường tối sầm mặt, Mông Diễm lấy hết can đảm giải thích: “Bệ hạ có từng nghĩ đến trường hợp chuyện này do người trong cung gây ra, bệ hạ sẽ xử lý thế nào? Tả thị sau khi diệt trừ Triệu Cao đã có không ít người giữ vị trí quan trọng trong triều đình, Tả đại nhân là một trong tam

công, danh vọng cực cao, nếu điều tra ra chuyện này liên quan đến hoàng hậu, chỉ e lời đồn khơi dậy khắp nơi, triều chính hỗn loạn, bất lợi cho cục diện vừa ổn định của Đại Tần, xin bệ hạ nghĩ lại!”.

Trương Cường cười gằn một tiếng, chậm rãi gật đầu nói: “Việc này vẫn phải điều tra cho rõ, trăm sẽ giao cho thái úy phụ trách, còn công bố kết quả hay không sẽ do trăm quyết định, các khanh nói đều có lý, nhưng trăm cũng biết phân nặng nhẹ, các khanh nghiêm túc làm tốt chức phận là được”.

Thở dài một tiếng, Trương Cường thốt lên: “Không biết Yên nhi thế nào rồi, trăm...”.

Ba người Phùng Khứ Tật lờ mờ cảm thấy Trương Cường có toan tính sâu xa gì đằng sau vụ án, nhưng lại không thể nắm bắt thánh ý, Phùng Kiếp đồng dạng nói: “Nếu bệ hạ đã giao trọng trách cho thần, thần nhất định tận tâm tận lực điều tra rõ”.

Trương Cường chợt cảm thấy toàn thân rã rời, tranh đấu cung đình còn ghê rợn hơn cả giao chiến trên sa trường. Nghe Phùng Kiếp nói vậy, liền gật đầu nói: “Các vị ái khanh lui xuống trước đi, ngày mai bãi triều một ngày để điếu tang hoàng tử, ngoài ra sắc phong Nhu Nhi làm Nhu phi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 33

Tranh Đấu Hậu Cung.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng Trương Cường đã thức dậy, theo thói quen hét lớn: “Hàn Hoán đâu?”.

Hàn Hoán nghe gọi lật đặt chạy lại, cung kính nói: “Bệ hạ, giờ hãy còn sớm, hôm nay bãi triều, bệ hạ nên nghỉ ngơi thêm ạ”.

Trương Cường ngẩng đầu nhìn ra ngoài trời, lắc đầu ngao ngán nói: “Đêm qua trăm hễ nhắm mắt là nhìn thấy hoàng nhi tội nghiệp, khó mà ngủ được”.

Thở dài một tiếng, bước xuống giường nói: “Trăm muốn ra ngoài điện đi dạo”.

Hàn Hoán vội lấy áo bào khoác lên giúp Trương Cường, nhỏ tiếng thông báo: “Nhu phi nương nương đã bình an rồi, bệ hạ không cần lo lắng”.

Trương Cường muốn đi thăm Nhu Nhi, nhưng thấy giờ vẫn còn sớm, không muốn phá giấc ngủ của nàng, quay sang Hàn Hoán nói nhỏ: “Đi cùng trăm đến Vĩnh Hạng!”.

Vĩnh Hạng chính là nơi ở của các cung nữ, cũng là nơi giam cầm phi tần thất sủng. Vào đời Tần, hoạn quan cai quản Vĩnh Hạng gọi là Vĩnh Hạng thừa lệnh, nếu không có khẩu dụ hoặc thánh chỉ của hoàng đế, bất kỳ ai cũng không thể tùy tiện vào Vĩnh Hạng, nơi đây thật ra là chốn hiu quạnh đáng sợ nhất trong hoàng cung.

Trương Cường được Hàn Hoán và hai tên nội thị cận thân đi cùng đến trước Vĩnh Hạng, con đường dài không nhìn thấy tận cùng hiện ra trước mắt, tiếng bước chân khô khốc gõ cộp cộp lên nền đá nghe rất chói tai.

Trương Cường sắc mặt lạnh băng không nói tiếng nào, Hàn Hoán cùng hai tên nội thị không dám thở mạnh, chỉ lẳng lặng bước theo phía sau. Đúng lúc này, chỉ nghe tiếng huyên náo vọng ra từ một căn phòng đơn sơ phía bên phải: “Tuệ phi nương nương, nô tài chỉ phụng chỉ hành sự, có gì đắc tội mong nương nương đừng trách!”.

Tiếp đến là một tiếng thét giận dữ: “Ta tay không đến đây làm gì có mang theo vật cấm gì, dù phải lục xét cũng không đến lượt người”.

Tên thái giám cười phá lên, ngạo mạn lên tiếng: “Nương nương đừng trách, đây là quy tắc ở Vĩnh Hạng, hôm qua nương nương mới đến, nô tài không nỡ làm phiền, hôm nay dù thế nào cũng phải làm đúng theo quy tắc, bằng không nô tài sẽ mang tội tắc trách”.

Dứt lời, tên thái giám hét lớn: “Lục xét cho ta!”.

Trương Cường đứng nghe này giờ, thấy bọn thái giám này ngông cuồng như thế, tức giận quát to: “Nô tài to gan!”.

“Bệ hạ!”. Triệu Yên mấy tháng không gặp hiện ra trước mặt, sắc đẹp của nàng vẫn mặn mà như xưa, chỉ là đôi mắt chan chứa nỗi buồn và tuyệt vọng, Trương Cường nhìn thấy lòng đau như cắt.

Bên cạnh Triệu Yên là một tên thái giám trung niên dẫn theo hai tiểu thái giám định lao vào khám xét căn phòng, lúc này chúng đứng ngơ ngác như trời trồng, hồi lâu vẫn chưa phản ứng, Hàn Hoán nghiêm giọng hét lên: “To gan, còn không mau quỳ xuống!”.

Triệu Yên toàn thân mềm nhũn, quỳ ngay xuống khấu bái: “Triệu Yên tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Vừa hành lễ, nước mắt lăn dài trên má, tấm thân yếu ớt run bần bật.

Lúc này, bọn thái giám kia mới giật mình quỳ rạp xuống run rẩy hô to: “Hoàng thượng vạn tuế!”.

Trương Cường lạnh lùng quét mắt vào bọn chúng, hét hỏi: “Người chính là Vĩnh Hạng thừa lệnh?”.

Tên thái giám trung niên không hiểu tại sao hoàng đế lại đột nhiên đến đây, nếu muốn tra khảo về chuyện hãm hại hoàng tử, chỉ cần hạ chỉ cho đình úy hoặc Vĩnh Hạng thừa lệnh làm thay là được, còn muốn tha cho

Triệu Yên thì càng đơn giản hơn, chỉ một câu khẩu dụ phái người truyền đạt.

Bị sắc mặt lạnh băng của Trương Cường uy hiếp, tên thái giám trung niên lết tới vài bước, phủ phục dưới đất run rẩy nói: “Nô tài Thẩm Tuyền tham kiến bệ hạ”.

Trương Cường “Hừ!”. Một tiếng, gằn giọng: “Người ra ngoài canh giữ kỹ cho trẫm, không cho ai lại gần đây, trái lệnh sẽ chém không tha!”.

Thẩm Tuyền rùng mình một cái, dập đầu lia lịa, luôn miệng nói: “Nô tài tuân lệnh! Nô tài tuân lệnh!”.

Nói xong, bò lê bò lết dẫn theo hai tên tiểu thái giám đứng ngay trước lối vào Vinh Hạng, canh giữ cẩn thận theo lệnh Trương Cường.

Trương Cường quay đầu lại nhìn vào bóng dáng mảnh mai của Triệu Yên, cố kìm chế cảm xúc trong lòng, dừng dừng cất tiếng: “Đứng dậy đi!”.

Vẻ lạnh lùng của Trương Cường triệt tiêu tia hy vọng cuối cùng của Triệu Yên, nàng buồn bã nhìn lên khuôn mặt quen thuộc kia, trong lòng uất hận nhưng vẫn khom lưng hành lễ: “Triệu Yên tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường không biết nên nói gì, nhìn trưng trưng vào người mình yêu thương nhất, lại phải cố gắng kìm nén cảm xúc, hồi lâu mới ho khan một tiếng nói: “Trẫm nghe nói canh tiết lợn đưa cho Nhu Nhi là chính tay nàng điều chế?”.

Triệu Yên thần sắc ảm đạm đáp lời: “Quả thật là do thần thiếp phụng lệnh hoàng hậu điều chế”.

Nói đến đây, Triệu Yên nức nở thốt lên: “Bệ hạ, chẳng lẽ... Người nghi ngờ... Triệu Yên?”.

Trương Cường không nhẫn tâm nhìn mỹ nhân rơi lệ, sâu não nói: “Trẫm không dễ dàng nghi ngờ bất kỳ ai, nhưng cũng không dễ tin tưởng bất kỳ ai, trẫm chỉ muốn tìm hiểu rõ ai mới là hung thủ thật sự, kẻ nào dám hãm hại hoàng nhi của trẫm, trẫm nhất định bắt kẻ đó trả cái giá đắt nhất!”.

Triệu Yên rùng mình một cái, nhỏ tiếng bẩm báo: “Chén canh tiết lợn đó thần thiếp không hề bỏ vào bất cứ thứ gì không cần thiết, hơn nữa trong ngự thiện phòng cũng không thể mang vào vật đáng sợ kia, thần thiếp điều chế xong liền giao cho nội thị phụ trách truyền thiện, do trường lệnh Chiêu

Minh cung đích thân dẫn đi, rốt cuộc trong đó còn bao nhiêu biến cố, thần thiếp quả thật không biết rõ”.

Trương Cường nghe vậy suy ngẫm hồi lâu, quay sang Hàn Hoán căn dặn: “Hãy ghi chép lại toàn bộ lời nói của Yên nhi, không được bỏ sót chữ nào”.

Dứt lời, cương quyết nói: “Yên nhi, nàng yên tâm chờ đợi ở đây, trẫm nhất định tìm ra hung thủ, bắt y đền mạng cho hoàng nhi của trẫm!”.

Nói xong câu cuối cùng, Trương Cường sai bước đi nhanh khỏi Vĩnh Hạng, Triệu Yên nhìn theo bóng lưng hắt đến khi khuất dạng, tấm thân yếu đuối gục ngã về phía sau.

Cung nữ tùy thân Lục Phi vội đỡ lấy nàng, hốt hoảng thăm hỏi: “Nương nương không sao chứ ạ? Đừng làm nô tì sợ!”.

Dù Triệu Yên ngồi xuống, Lục Phi mới thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi: “Nương nương, khó khăn lắm mới gặp được hoàng thượng, tại sao nương nương không yêu cầu được ra khỏi đây? Sống ở đây thật khổ cho nương nương rồi”.

Triệu Yên lắc đầu buồn bã nói: “Nếu bệ hạ muốn đưa ta ra khỏi đây chẳng qua chỉ cần một ý chỉ, đâu cần đích thân đến đây gặp ta chứ?”.

Lục Phi thoáng thay đổi sắc mặt, hốt hoảng nói: “Chẳng lẽ bệ hạ tin Nhu mỹ nhân xảy thai là do nương nương gây ra?”.

Triệu Yên thở dài một tiếng, ảm đạm nói: “Nói không chừng bệ hạ đã tìm ra một số manh mối, chỉ là tạm thời vẫn chưa tin mà thôi, chúng ta hãy chịu đựng vài ngày ở đây trước đã”.

Mặt trời lên cao soi rọi khắp hoàng cung, Trương Cường vừa bước đi vừa căn dặn Hàn Hoán: “Người hãy đích thân dẫn trưởng lệnh Chiêu Minh cung và khẩu cung của Yên nhi vừa rồi giao cho thái úy Phùng Kiếp, ngoài ra người hãy thẩm tra kỹ trước, giao bản khẩu cung đã ký tên cho trẫm xem qua”.

Khi bước đến lối vào Vĩnh Hạng, thấy Thẩm Tuyên đứng khép nép sang một bên, Trương Cường liền gọi y lại gần, lạnh lùng hạ lệnh: “Chuyện hôm nay trẫm đến Vĩnh Hạng không được tiết lộ ra ngoài nửa lời, nếu dám

kháng chỉ sẽ chém không tha! Ngoài ra người hãy chăm lo kỹ Tuệ phi nhưng đừng để nàng phát giác, hiểu chưa?”.

Thẩm Tuyền toát mồ hôi lạnh, may mà vừa rồi vẫn chưa nói ra câu gì bất kính, bằng không lúc này đã đầu lìa khỏi cổ rồi, hoàng thượng đã ban lệnh ai dám không nghe theo, Thẩm Tuyền quỳ ngay xuống dập đầu lia lịa nói: “Bệ hạ yên tâm! Nô tài gan to bằng trời cũng không dám kháng chỉ!”.

Trương Cường “Hừ!”. Một tiếng, ung dung bỏ đi, cất tiếng lạnh lạnh: “Hàn Hoán, đi cùng trẫm đến Chiêu Minh cung!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34

Ôn Lại Xuân Tình.

Bước vào Chiêu Minh cung, mùi thuốc nồng nặc xộc ngay vào mũi, mấy tên tiểu thái giám đứng khép nép ngay các góc đại điện, hai cô cung nữ áo xanh vừa bước từ nội điện ra ngoài, thấy Trương Cường xuất hiện, vội quỳ xuống đất định hô to “Hoàng thượng vạn tuế!”. Trương Cường lập tức ra dấu ngăn lại, cùng Hàn Hoán sai bước đi vào trong, vòng qua một bức bình phong, thấy Nhu Nhi sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, Trương Cường đau lòng thương xót.

Bên cạnh nàng là Lệ Cơ đang bưng chén thuốc nhỏ tiếng an ủi, hình như đang cố thuyết phục Nhu Nhi uống chén thuốc đắng vào, Nhu Nhi chỉ nằm đó không chịu uống thuốc.

Trương Cường thở dài một tiếng, bước đến gần cất tiếng: “Lệ phi, nàng lui xuống trước, cứ giao cho trẫm”.

Hai tên nội thị và cung nữ đứng hầu cạnh giường, kể cả Lệ Cơ đều đang tập trung vào Nhu Nhi, không ai phát hiện Trương Cường tiến vào, lúc này nghe tiếng vội giật mình hoảng hốt, tất cả cùng quỳ xuống hành lễ: “Bệ hạ vạn tuế!”.

Nhu Nhi nằm trên giường cố với tay ra ngoài, đau xót kêu lên: “Bệ hạ, hài nhi của Nhu Nhi...”.

Trương Cường vội nắm lấy bàn tay lạnh cóng của nàng, nhỏ nhẹ an ủi: “Nhu Nhi đừng sợ, có trẫm ở đây, sẽ không có ai dám làm hại nàng đâu, lần này chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, sau này nàng còn nhiều cơ hội hạ sinh nhiều hoàng tử với trẫm mà. Ngoan, mau uống chén thuốc này đi!”.

Nhu Nhi chớp khê cặp mi cong vút, ngoan ngoãn gật đầu, kề môi uống cạn chén thuốc, Trương Cường thở phào nhẹ nhõm, đặt Nhu Nhi nằm xuống, dịu giọng an ủi: “Nhu Nhi, nàng hãy an tâm dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ lung tung, mai trầm lại đến thăm nàng!”.

Nhu Nhi nước mắt giàn giụa, đau buồn khóc nức nở: “Bệ hạ, hài nhi của thần thiếp... Chết thảm quá...”.

Trương Cường vỗ nhẹ vào vai Nhu Nhi, nghiêng răng rít lên: “Nàng yên tâm! Trầm sẽ không để cốt nhục của mình chết oan đâu, sẽ có ngày trầm trả lại công bằng cho nàng”.

Lúc này, Lê Cơ đứng bên cạnh cũng góp lời: “Bệ hạ, Nhu Nhi muội muội thật khổ mệnh, vốn đã địa vị không cao, may mắn mang được long thai lại... Ài!”.

Trương Cường “Hừ!”. To một tiếng, gật đầu nói: “Nàng hãy giúp trầm chăm lo cho Nhu Nhi, bây giờ trầm chỉ còn tin vào ái phi nữa thôi”.

Lê Cơ thần sắc ảm đạm nhìn vào mắt Trương Cường, khê gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, thần thiếp biết phải làm gì!”.

Lúc này Trương Cường mới cảm thấy trong lòng thanh thản hơn đôi chút, từ tốn nói: “Đi cùng trầm ra ngoài dạo chơi, trầm hơi mệt muốn thư giãn tinh thần”.

Lê Cơ liếc nhanh về phía Trương Cường, nhỏ tiếng đề nghị: “Theo ý thần thiếp, bệ hạ nên đến cung thần thiếp nghỉ ngơi, thời tiết lạnh lẽo, ở bên ngoài quá lâu sợ tổn hại đến long thể”.

Trương Cường vừa đi bộ từ Vinh Hạng đến Chiêu Minh cung, nếu tiếp tục quay về tẩm cung thì quả thật rất mệt, trước mắt vẫn phải đối phó với kẻ địch mạnh, Trương Cường không thể không giữ gìn sức khỏe, đành đưa ra quyết định: “Lê phi, trầm sẽ ngồi kiệu của nàng về tẩm cung, nàng cũng đi theo trầm”.

Lê Cơ mừng rỡ thốt lên: “Thần thiếp đã lâu không đến tẩm cung của bệ hạ rồi...”.

Trương Cường mỉm cười chua chát, thế mới nhớ ra mình chinh chiến đến nay đã gần nửa năm, trước đó lại quyến luyến với Triệu Yên, đúng là đã lâu không ở cùng Lê Cơ rồi, những vị hoàng đế khác tam cung lục viện,

mỹ nhân vô số thật không biết làm sao ứng phó nổi, mình chỉ có bốn vị thể thiếp mà đã mệt mỏi về mặt tình cảm rồi, ví như Nhu Nhi tuy mang cốt nhục của mình, lại không thể chia sẻ tình cảm, chắc đó là bi kịch xưa nay chốn hậu cung phải gánh chịu chăng?

Nắm lấy tay Lệ Cơ bước lên kiệu cùng quay về tấm điện, chắc đã lâu không thân mật với Trương Cường nên Lệ Cơ tỏ ra bối rối, tấm thân mảnh mai run khê khi dựa vào người Trương Cường.

Mùi thơm dịu dịu xộc vào mũi, Trương Cường hít một hơi sâu, hơi nóng từ dưới bụng dâng lên, đã nửa năm chinh chiến bên ngoài chưa gần nữ sắc, lúc này khó kìm chế ngọn lửa dục vọng nữa, lập tức vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của Lệ Cơ, cúi đầu hôn vào bờ môi chín mọng của nàng, bàn tay to bè nhào nặn thô bạo bầu ngực căng đầy, tay kia mơn trớn làn da mịn màng khắp cơ thể, từ từ trượt xuống dưới bụng, Lệ Cơ rên lên khe khẽ, y phục dần được trút bỏ, ánh sáng le lói ở trong kiệu càng tăng thêm hưng phấn của Trương Cường.

Lệ Cơ một mặt nháp nhô thân thể yếu kiêu, một mặt run rẩy rên lên: “Bệ hạ, thần thiếp... Bệ hạ...”.

Trương Cường siết chặt vòng tay hơn, rướn người về phía trước, xâm nhập sâu hơn vào vùng đất cấm, dẫn dắt cơ thể nóng ran của Lệ Cơ đạt đến đỉnh điểm dục vọng.

Hồi lâu, trời quang mây tạnh, Lệ Cơ hạnh phúc gối đầu vào vai Trương Cường, toàn thân mềm nhũn không hề động đậy, Trương Cường tưởng nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, nhặt lấy áo bào rơi bên cạnh đắp lên giúp nàng, Lệ Cơ chợt dịu dàng lên tiếng: “Bệ hạ, thần thiếp không dám!”.

Trước vẻ si tình của Lệ Cơ, Trương Cường đưa tay nâng cằm nàng lên, trêu đùa: “Thế nào? Có muốn thêm một lần nữa không?”.

Lệ Cơ then thùng lắc đầu nói: “Bệ hạ, chúng ta đang ngồi trong kiệu, làm nữa e sập kiệu mất!”.

Trương Cường tinh nghịch nói đùa: “Sợ gì chứ? Dù kiệu có sập thì ái phi của trẫm cũng không rơi xuống đất đâu. Ha ha...”.

Lệ Cơ hốt hoảng kêu lên: “Dù không rơi xuống đất, nhưng sẽ bị người ta nhìn thấy”.

Trương Cường cười ha hả, truyền lệnh: “Người đâu, mau tăng tốc quay về tẩm cung, ái phi của trẫm xấu hổ kìa!”.

Lệ Cơ then thùng đỏ mặt, dựa vào lồng ngực Trương Cường, im ắng không lên tiếng, Trương Cường ôm chặt mỹ nhân trong vòng tay, ra lệnh cho đám thái giám khiêng kiệu thẳng vào tẩm điện mới dừng lại.

Lệ Cơ cảm giác kiệu được đặt xuống, thò đầu nhìn ra, phát hiện không gian tối sầm lại, đảo mắt nhìn quanh kinh ngạc hỏi: “Bệ hạ, đây là đâu? Tại sao lại tối om thế này?”.

Chưa nói hết câu, cơ thể đã bị Trương Cường bế thốc lên, tiếp đến là tiếng dỗ dành của hắc: “Lệ Cơ ngoan, chúng ta quay lên giường tiếp tục làm, có chịu không?”.

Trước câu từ khiêu khích của Trương Cường, Lệ Cơ hai má ửng hồng, then thùng rên khẽ: “Bệ hạ, thần thiếp...”.

Trương Cường đặt Lệ Cơ lên giường, cười buồn nói: “Lệ Cơ, hôm nay may có nàng ở cùng trẫm, ài!”.

Lệ Cơ biết hắc lại nhớ đến hoàng tử vừa mất, lật đặt gối dậy, rơi nước mắt nói: “Tội nghiệp Nhu Nhi, đả kích này quá tàn nhẫn, bệ hạ nên quan tâm Nhu Nhi hơn mới phải”.

Trương Cường thở dài một tiếng, ôm chặt Lệ Cơ vào lòng, buồn bã nói: “Nàng nói đúng, trẫm quá lạnh nhạt với Nhu Nhi rồi”.

Bị tẩm chân tình của Trương Cường đánh động, Lệ Cơ chủ động ôm chặt hắc, dịu giọng nói: “Bệ hạ, hoàng tử còn có cơ hội hạ sinh, thần thiếp nhất định vì bệ hạ sinh hạ hoàng tử. Tình ý bệ hạ đối với Lệ Cơ, thần thiếp chỉ e kiếp này cũng không đền đáp hết được”.

Trương Cường đột nhiên nhớ đến lời Triệu Yên, chén canh tiết lợn kia được nội thị trưởng lệnh Chiêu Minh cung nhận lấy từ tay nàng, bèn thử thăm dò: “Tại sao vừa rồi trẫm không gặp trưởng lệnh Chiêu Minh cung, tên nô tài đáng chết, dám không ra nghênh tiếp thánh giá!”.

Lệ Cơ chợt biến đổi sắc mặt, cúi đầu lấm lét nói: “Vào ngày bệ hạ hồi cung, trưởng lệnh Chiêu Minh cung đã tự vẫn trong phòng, chẳng lẽ bệ hạ không biết chuyện này?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 35

Manh Mối Hung Thủ.

Sắc trời sáng lên, Trương Cường theo thói quen mở mắt, mỹ nhân ở bên cạnh vẫn còn say ngủ, có lẽ là trải qua một đêm mây mưa, giờ vẫn còn kiệt sức. Trương Cường nhẹ nhàng đứng dậy, sợ làm cho mỹ nhân bừng tỉnh, vốn tưởng rằng nàng không chịu được, nào ngờ lại quẩn quýt si mê đón nhận, khiến cho hắn phải dùng hết khả năng, ài.

Rửa mặt xong, đang định ra khỏi phòng, đã thấy Hàn Hoán vội vàng từ bên ngoài đi vào, Trương Cường vừa được một nội thị giúp mặc cẩm bào, vừa trầm giọng quát Hàn Hoán: “Chuyện gì mà vội vội vàng vàng như vậy?”.

Hàn Hoán cẩn thận tránh ánh mắt của Trương Cường, bất an nói: “Phùng đại nhân đang hậu giá bên ngoài, nói là có chuyện quan trọng muốn cầu kiến bệ hạ!”.

Trương Cường cả kinh, vội nói: “Sao lại không nói sớm? Đi mau!”.

Lời còn chưa dứt, đã vội vàng ra ngoài, chuyện này phải điều tra cho rõ ràng, về sau nếu phi tần của mình mang thai, chẳng nhẽ mình cứ không ở đây là thai nhi lại gặp nguy hiểm sao?

Nghĩ đến đây, bất giác càng thêm vô cùng lo lắng. Trước mắt thế cục phương Bắc cực kỳ nguy hiểm, mình nhiều khả năng lại phải ngự giá thân chinh, nếu không thể dọn dẹp sạch sẽ hậu cung, thì ảnh hưởng tuyệt đối không thua kém gì gian thần trong triều.

Trong lúc suy nghĩ, đã thấy Phùng Kiếp cúi đầu nói: “Cựu thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường đi tới ngồi lên ngự tháp (một kiểu giường nhỏ của vua), xua tay nói: “Thái úy ngồi xuống nói đi, mới sớm như vậy tới gặp trẫm, có phải phát hiện ra điều gì?”.

Phùng Kiếp thần sắc ngưng trọng nhìn Trương Cường, nói: “Cựu thần hôm qua đã tra, chương lệnh Bàng Ung của cung Chiêu Minh, sau ngày bệ hạ hồi cung đã tự treo cổ mình trong phòng, mà đây chính là kẻ hôm đó đã lấy bát tiết canh từ chỗ Tuệ phi sang cho Nhu phi, vật ở trong bát đã được xác nhận là nảo thỏ có khả năng phá thai. Người này tính tình cẩn thận, cho nên sau khi Triệu Cao đến tội mới có thể tấn thân làm nội thị chương lệnh, hiện giờ không ngờ lại lớn mật mưu sát hoàng tự, thật là ngoài dự đoán của mọi người”.

Nói tới đây, cẩn thận liếc nhìn Trương Cường vẻ mặt vẫn không thay đổi, tiếp tục nói: “Bàng Ung luôn xử sự cẩn thận, đột nhiên lại phạm sai lầm như vậy, thực khiến cho người ta hoài nghi. Cho nên vì thần hy vọng phái tâm phúc lên vào trong cung, điều tra nội tình, nếu không chỉ sợ khó điều tra ra rõ được”. Chắc là sợ Trương Cường, cho nên vội bổ sung: “Bệ hạ yên tâm, người cựu thần phái vào cũng là hoạn quan, đủ điều kiện nhập hậu cung”.

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu nói: “Nếu vậy thì khanh cứ theo đó mà làm, nhất định phải tra ra hung phạm”.

Phùng Kiếp khom người nói: “Bệ hạ yên tâm, vì thần nhất định sẽ tra ra chân tướng, chỉ có điều thời gian sợ sẽ hơi lâu một chút...”.

Trương Cường lắc đầu nói: “Cứ mau chóng điều tra ra, trước mắt thế cục ở phương Bắc hỗn loạn, trẫm không muốn chuyện này làm ảnh hưởng sự an ổn của đại cục. Huống hồ, nếu trong thời gian này lại có tần phi mang thai, thật sự là quá nguy hiểm”.

Phùng Kiếp biến sắc, khom người nói: “Bệ hạ đừng lo lắng quá, vì thần nhất định sẽ mau chóng điều tra rõ vụ án này”.

Nói tới đây, Hàn Hoán ở ngoài điện bỗng nhiên bẩm tấu: “Bệ hạ, Mông tướng quân, Phùng thừa tướng, đình úy Tiêu Hà hiện đang ở ngoài điện hầu chỉ”.

Trương Cường thấy ngoài ý muốn, không biết ba người này có việc gì trọng yếu, vội cao giọng nói: “Gọi họ vào đây đi!”.

Vừa dứt lời, đã thấy Phùng Khứ Tật cùng Mông Điềm, Tiêu Hà nối đuôi nhau đi vào điện, đồng thời hành lễ: “Chúng thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường phát phát tay, nhú mào nói: “Chuyện gì mà khiến cho ba vị đồng thời tiến cung gặp trẫm vậy?”.

Phùng Khứ Tật tiến lên đầu tiên, chắp tay nói: “Theo lời dặn của bệ hạ, thần đã chuẩn bị toàn bộ vật dụng cần thiết của đại quân xuất phát, chỉ chờ bệ hạ hạ chỉ nữa thôi”.

Mông Điềm nói: “Ba mươi vạn đại quân cũng đã điều đợi xong, chỉ đợi ngày tốt để tế thiên địa, là có thể xuất phát”.

Tiêu Hà cũng tiến lên một bước, quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu nói: “Vi thần được lọt vào mắt xanh của bệ hạ, tự thấy ân vua khó báo, thường thường đêm đêm khó ngủ, không dám lơ là chút nào, bệ hạ cũng rất tín nhiệm vi thần. Chỉ là Tiêu Hà thỉnh cầu bệ hạ bỏ qua cho Trương Tử Phòng, người này chính là nhân tài khó gặp, nếu có thể nhận trọng trách, ngày sau tất có thể đảm đương tốt, để bệ hạ có thể nhờ vào”.

Trương Cường cười lạnh nói: “Trương Lương là trọng phạm từ thời tiên hoàng, trẫm há có thể dễ dàng buông tha? Huống hồ kẻ này kiêu ngạo khó bào, nếu không chịu chút đau khổ, sợ là tương lai khó tránh khỏi tội chết!”.

Phùng Khứ Tật lúc này mới tiến lên nói: “Bệ hạ luôn luôn coi trọng người tài, đình úy không cần lo lắng như vậy, bệ hạ làm như thế nhất định là có ý tứ, sẽ không tùy tiện lấy mạng của Trương Tử Phòng đâu, ngài cứ yên tâm đi”.

Trương Cường khẽ thở dài, nói với Hàn Hoán đang đứng bên người: “Mang Trương Lương tới gặp trẫm, giam mấy ngày rồi, chắc phải có thay đổi”. Hàn Hoán xưng vâng, vội vàng đi.

Nhìn thấy Hàn Hoán dần khuất khỏi tầm mắt, Trương Cường lúc này mới nói với Tiêu Hà: “Các khanh ngồi xuống đi, trẫm còn nhiều việc muốn làm. Thuế phú của thứ dân đã giảm đến đâu rồi? Mùa đông năm ngoái, có bao nhiêu nạn dân? Còn nữa, trẫm chuẩn bị tiếp tục giảm thuế phú, đình chỉ

lao dịch, giảm bớt quân đội các nơi, hơn nữa, trải qua hơn một năm thống nhất, Đại Tần hiện giờ có bao nhiêu dân cư, có thể thống kê được không?”.

Vài vấn đề liên tiếp, đều liên quan tới vấn đề sinh tồn của dân chúng, khiến cho bốn người trong điện đều giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Trương Cường. Thừa tướng Phùng Khứ Tật trang trọng nhìn Trương Cường, chấp tay nói: “Bệ hạ thương dân như con, thật sự là cái may cho xã tắc, cái may cho sinh linh!”.

Nói xong, liếc nhìn ba vị cũng đang kinh ngạc trong điện, trịnh trọng nói: “Các nơi gặp nạn phần nhiều là do chiến tranh miền nam, hơn nữa, chiến tranh làm cho giao thông đình trệ, tình hình cụ thể ra sao, vẫn còn chưa truyền về tới được Hàm Dương. Nhưng mà sơ lược có thể tính được, số nạn dân không dưới mười vạn người, nhiều nạn dân phải vào trong quận huyện chung quanh để ăn xin, trên đường lúc nào cũng có thể thấy người chết đói, tình trạng rất thê thảm”.

Trương Cường giật mình nói: “Sao lại nhiều nạn dân như vậy? Thừa tướng lập tức xuất một nửa nội khố của triều ra, để cứu tế cho nạn dân các nơi, tránh cho tình huống chuyển biến xấu”.

Nói tới đây, đã thấy Hàn Hoán cung kính bẩm báo ngoài điện: “Bệ hạ, Trương Tử Phòng đã tới”.

Trương Cường nghe thấy thế mới phát giác ra ngoài điện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một gã mặc áo dài màu xanh, tóc hơi tán loạn, vài ngày không gội, sắc mặt cũng hơi tiêu tụy, xem ra cũng chịu không ít khổ cực.

Lúc này thấy Trương Cường nhìn lại, Trương Lương bất giác theo bản năng tránh ánh mắt sắc bén của Trương Cường, trong lòng thầm khiếp sợ vì những lời Trương Cường vừa nói. Hắn không thể tin được vị hoàng đế trẻ tuổi quan tâm tới nạn dân trước mặt này, lại chính là vị hôn quân hoang dâm vô độ trong truyền thuyết, bất chợt hoài nghi những lời đồn mà mình nghe được từ trước tới giờ. Quan tâm đến vấn nạn trong dân gian như vậy, đừng nói là hoàng đế cao cao tại thượng, mà ngay cả những thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân cũng không suy nghĩ được cẩn thận như thế!

Nghĩ vậy chút, trong lòng chấn động đến khó dùng từ ngữ mà miêu tả được.

Trương Cường nhìn thấy Trương Lương, không nổi giận giống như mọi người dự đoán, chỉ khẽ gật đầu nói: “Trương Lương, người cũng coi như là nhân tài khó gặp, liền ngồi ngoài cửa nghe trộm nghe trộm xử lý triều chính đi!”.

Tiêu Hà nghe thấy thế, kinh hãi nói: “Bệ hạ không xử tử Trương Lương?”.

Trương Cường liếc nhìn Tiêu Hà, mỉm cười nói: “Trẫm phạt hãm giữa mùa đông phải đứng ngoài cửa chịu lạnh, chẳng phải là rất khoái trí sao? Ha ha... Ha ha ha...”.

Nghe thấy Trương Cường giống như nói đùa, Tiêu Hà rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm, chân thành hành lễ với Trương Cường: “Sự anh minh nhân hậu của bệ hạ đúng là hiếm có, bệ hạ yêu quý nhân tài như vậy, Đại Tần đúng là được ông trời chiếu cố!”.

Mông Điềm cũng nhin không được gật đầu nói: “Có thể có một vị quân chủ như bệ hạ, thật sự là vinh hạnh cho thần tử!”.

Lúc này, Phùng Kiếp vẫn không nói gì bỗng nhiên thấp giọng nói: “Bệ hạ, cớ thần đi làm nhiệm vụ bệ hạ giao, vì thần xin cáo lui!”. Nói xong, kính cẩn rời khỏi điện.

Phùng Khứ Tật cùng Mông Điềm bỗng nhiên nhớ tới việc hoàng tử chết yếu, bất giác thay đổi sắc mặt.

Nhìn thấy Mông Điềm cùng Phùng Khứ Tật thay đổi sắc mặt, Trương Cường biết bọn họ lo rằng mình tra ra kẻ chủ mưu sẽ là hoàng hậu, có thể khiến cho thế cục hỗn loạn.

Nhưng mà, với việc con mình bị hại chết dã man, cho dù không phải là hoàng đế, mà chỉ là một phụ thân bình thường, cũng không thể dễ dàng buông tha cho kẻ hạ độc thủ sau màn!

Nghĩ đi nghĩ lại các manh mối, cẩn thận cân nhắc động cơ gây án, càng lúc càng cảm thấy hoàng hậu là đáng ngờ nhất. Mượn tay Triệu Yên, vừa diệt trừ được con trai trưởng có khả năng sẽ kế nghiệp ngai vàng của mình,

lại vừa diệt trừ được phi tử mình sủng ái nhất, đúng là một mũi tên trúng hai đích!

Hơn nữa chương lệnh nội thị Chiêu Minh cung tính tình cẩn thận, sau khi Triệu Cao đến tội được chính mình đề bạt làm nội thị, theo lý mà nói tuyệt đối không thể bị cuốn vào quỷ kế tàn nhẫn này được. Trừ phi phải là một người có thể đùa bỡn với hãn như vật trong tay, trong hoàng cung này, có thể có loại quyền lực đó, ngoại trừ mình thì chỉ còn hoàng hậu!

Huống hồ, Lệ Cơ là người duy nhất không liên lụy tới việc này, dường như căn bản là không thể nhận được ưu đãi gì sau việc này, cho nên đáng ngờ nhất vẫn là hoàng hậu! Chỉ là trước mắt chưa đủ chứng cứ, mình còn phải nhẫn nại thêm vài ngày.

Nhìn thấy Trương Cường tái mặt, Phùng Khứ Tật cẩn thận nói: “Bệ hạ, vụ án hoàng tử chết yếu, nhất định phải tra cẩn thận. Việc này liên quan tới yên ổn đại cục thiên hạ, bệ hạ không thể làm theo cảm tính!”.

Trương Cường liếc nhìn Phùng Khứ Tật cùng Mông Điềm, cười khổ trong lòng: chắc bọn họ cũng cảm thấy hoàng hậu đáng ngờ nhất, cho nên mới khuyên giải mình như vậy, ài!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36

Giường Cung Bạt Kiếm.

Sau khi tan triều, Trương Cường tâm tình trầm trọng quay về tấm điện, Hàn Hoán cẩn thận bưng tới trà nóng, đặt ở cạnh giường của Trương Cường. Nhìn thấy Hàn Hoán, Trương Cường theo bản năng hỏi: “Lệ phi đã dậy chưa?”.

Hàn Hoán khẽ cười nói: “Nương nương còn chưa dậy, nô tài đã sai người chuẩn bị đồ ăn sáng, bệ hạ dùng trước đi ạ, chờ nương nương dậy, nô tài sẽ chuẩn bị thêm”.

Trương Cường thở dài một tiếng, không ngờ Lệ Cơ lại ham ngủ như vậy, xem ra là tối qua mình dày vò nàng nhiều quá. Nghĩ đến đây, chợt thấy đau lòng, vội đi đến bên giường, lại thấy Lệ Cơ đang cầm một chiếc áo ngủ bằng gấm, mái tóc như thác nước chày xóa bên hông, trên mặt còn mang theo chút xuân sắc, khiến cho Trương Cường rang động.

Nhìn thấy Trương Cường đi tới, liền định đứng dậy, nào ngờ áo ngủ lại trượt xuống, lại khiến cho thân thể trắng bóc hiển lộ hoàn toàn ra ánh sáng.

Lệ Cơ thấy người hơi lạnh, lúc này mới phát giác áo ngủ đã chảy xuống, bất giác hô lên, đang muốn cầm lại, đôi môi anh đào đã bị Trương Cường che lại, ‘uhm’ một tiếng rồi cuộc không nói nên lời.

Trương Cường hôn thật sâu vào đôi môi mềm mại, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng như bạch ngọc.

Lúc này, chợt nghe thấy ngoài điện có tiếng nội thị bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”.

Hai người trên giường đều không nghĩ tới hoàng hậu lại đột nhiên đến, bất giác đều cả kinh. Trương Cường buông Lê Cơ ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hoàng hậu mặc áo dài thêu phượng, đầu đội mũ phượng, nhẹ nhàng lướt tới. Chắc là do nhìn thấy hai người trên giường mới sáng sớm đã không nhìn được như vậy, nên ngọc dung tái nhợt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Lê Cơ.

Thấy hoàng hậu như vậy, Trương Cường lại nghĩ nàng có thể là hung thủ giết hoàng tử, bất giác lạnh lùng nói: “Hoàng hậu tới gặp trẫm sớm vậy, là có chuyện gì sao?”.

Tả Uyên cũng lạnh lùng nói: “Nô tì chuẩn bị chút thuốc bổ, thấy bệ hạ ngày ngày lo chuyện triều chính, tự mình đưa tới cho bệ hạ. Nào ngờ, bệ hạ lại không phải đang xử lý triều chính, mà lại...”.

Trương Cường tái mặt nhìn Tả Uyên, cắn răng nói: “Trẫm làm gì đâu cần hoàng hậu quan tâm?”.

Nói xong, xoay người đi ra ngự thất, Lê Cơ lúc này cũng đã vội vàng mặc y phục, nhìn thấy Trương Cường cãi nhau với hoàng hậu, vội sợ hãi tới trước mặt hoàng hậu, thi lễ nói: “Lê Cơ tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu thiên tuế!”.

Tả Uyên lạnh lùng nhìn Lê Cơ, nhíu mày nói: “Người ra ngoài đi, không có phân phó, không được tiến vào”.

Đại khái là không nghĩ hoàng hậu lại lãnh đạm với mình như vậy, Lê Cơ tái nhợt quay lại nhìn Trương Cường, đôi mắt hơi mờ sương, muốn nói lại thôi, bộ dáng rất lưu luyến.

Trương Cường bất giác đau lòng nói: “Lê nhi, đến ngồi cạnh trẫm đi, nàng còn chưa ăn sáng, trước cứ ăn tạm đồ của trẫm đi, lót dạ một chút”.

Lê Cơ do dự liếc nhìn hoàng hậu, cẩn thận nói: “Nô tì xin được cáo lui, đồ sáng ở Chiêu Minh cung chắc đã chuẩn bị tốt, lúc nô tì trở về sẽ dùng với Nhu nhi”.

Nói xong, nhẹ nhàng thi lễ với Trương Cường, lúc này mới vội vã ra ngoài điện.

Nhìn bóng dáng yếu điệu của Lê Cơ biến mất, Trương Cường cố nén cơn giận, lạnh lùng nhìn Tả Uyên, nâng chén trà lạnh ngắt, uống một hơi

cạn sạch.

Lúc này mới thở dài nói: “Hoàng hậu nếu không có việc gì, thì về cung nghỉ ngơi trước đi, trẫm còn nhiều tấu chương chưa phê duyệt!”.

Hoàng hậu hơi đổi sắc, đi tới trước mặt Trương Cường, run giọng nói: “Bệ hạ chẳng lẽ là hoài nghi nô tì hại chết hoàng trường tử?”.

Trương Cường cười lạnh, mặt không thay đổi nói: “Trẫm còn chưa nói là hoài nghi hoàng hậu, hoàng hậu đã chính mồm nói ra rồi, chẳng lẽ là có tật giết mình?”.

Nói tới đây, đứng dậy đi tới ôm vòng eo nhỏ nhắn của hoàng hậu, nhìn vào ánh mắt kinh nghi bất định, thống khổ hãi đố, cúi đầu nói: “Hoàng hậu có nhớ trẫm từng nói, vô luận là kẻ nào hại chết cốt nhục của trẫm, trẫm cũng sẽ cho hắn phải nhận hình phạt thích đáng”.

Nói xong, nhẹ nhàng buông thân thể mềm mại đang run rẩy ra, hừ lạnh nói: “Người đâu, hoàng hậu mệt mỏi, mau đưa hoàng hậu về tẩm điện nghỉ ngơi, không có ý chỉ của trẫm, không được ra khỏi tẩm điện nửa bước!”.

Hàn Hoán nghe thấy vậy, cẩn thận đi tới trước Tả Uyên, nhẹ giọng nói: “Nương nương, hoàng thượng tâm tình không tốt, mời nương nương cứ về cung trước, chờ hoàng thượng hết giận, đương nhiên sẽ không có việc gì, nương nương theo nô tài về cung thôi”.

Hoàng hậu đã giận đến thân mình run rẩy, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào Trương Cường, nghe Hàn Hoán khuyên giải, hừ lạnh nói: “Nô tì thân là hoàng hậu, vào cung đã bày năm nay, vẫn luôn tận tâm tận lực cho bệ hạ, tuy rằng chưa có con thừa tự, nhưng mà chưa từng ghen tị với cung tần mỹ nữ, một lòng để ý hậu cung cho bệ hạ, giáo hóa thần dân, tự thấy không làm chuyện gì quá phận!”.

Nói tới đây, hoàng hậu sớm đã nghẹn ngào, khóc không ra tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt khiến cho người ta không đành lòng.

Trương Cường lại chẳng có cảm xúc nào, chỉ hừ lạnh nói: “Hàn Hoán, đưa hoàng hậu về tẩm điện! Mệnh Phùng Kiếp cùng thừa tướng lập tức tiến cung!”.

Hàn Hoán chấn động, biết Trương Cường chỉ sợ là quyết tâm tìm ra chân tướng vụ án hoàng tử chết yếu, bất giác hoảng sợ biến sắc, quỳ xuống

đất liên tục.

Dập đầu nói: “Bệ hạ bớt giận, hoàng hậu luôn luôn hiền hậu, không phạm sai lầm, hoàng thượng dùng nên nghe lời của bọn tiểu nhân, còn chưa có bằng chứng xác thực, hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ, sao có thể...”.

Trương Cường gắng gượng khống chế lửa giận, mặt không đổi sắc nói: “Cũng được, nếu hoàng hậu đã không muốn nghỉ ngơi, liền cùng trăm vạch trần vụ án này!”.

Hàn Hoán thấy không khí trong điện quá căng thẳng, vội kêu một gã tiểu nội thị phân phó vài câu, tiểu nội thị kia sớm đã bị tình cảnh này làm cho sợ đến mức hồn phi phách tán, chỉ là sợ không dám ra ngoài, lúc này thấy có cơ hội, liền nhanh như chớp chạy đi.

Hoàng hậu hồi lâu không nói gì, mới buồn bã, chậm rãi quỳ xuống đất, lạnh giọng nói: “Nếu bệ hạ đã không tin nô tì, xin bệ hạ hãy nói nguyên nhân cho Tả Uyên, cũng để cho Tả Uyên chết được nhắm mắt!”.

Trương Cường cười lạnh nói: “Nhu nhi mang long tử, chỉ sợ là nàng đã ghen tị đến điên rồi? Đó còn là hoàng trưởng tử, nếu nàng chậm chạp không có con thừa tự, thì đó sẽ chính là thái tử! Nhu nhi cũng có thể cướp đi ngôi hoàng hậu của nàng!”.

Hoàng hậu cười sâu thẳm, mệt mỏi gật đầu nói: “Nô tì vào cung đã bảy năm, tuy rằng thân là hoàng hậu, lại luôn cảm thấy quạnh hiu, thâm cung tịch mịch, nô tì chỉ có thể lấy thi thư làm bạn. May mà bệ hạ quay đầu, cùng Tả Uyên ôn lại mộng uyên trong, Tả Uyên sớm đã cảm thấy mỹ mãn, không còn mong muốn gì hơn, lại không nghĩ rằng lại bị người hãm hại như vậy, hiện giờ có trăm lời cũng không nói được, thỉnh xin bệ hạ xử trí!”.

Trương Cường thấy nàng nói khẩn thiết, cũng hơi mềm lòng, nhưng mà nghĩ tới đủ mọi nghi ngờ, đều cảm thấy hoàng hậu là nghi can lớn nhất. Mà trước mắt quan trọng nhất là, trước khi Bàng Ung chết đã gặp người nào, người đó có thể là căn cứ mấu chốt trong án này.

Lúc này, chợt nghe thấy Hàn Hoán bẩm tấu ở ngoài điện: “Bệ hạ, Thái úy đang hầu chỉ ngoài điện”.

Trương Cường nghe thấy thế, cố gắng bình tĩnh lại tâm tình, gật đầu nói: “Cho vào!”.

Vừa dứt lời, đã thấy Phùng Kiếp đi nhanh vào điện, đang định hành lễ, Trương Cường đã lạnh lùng phát tay: “Không cần đa lễ, bình thân!”.

Phùng Kiếp lúc này mới nhìn trong điện, thấy các nội thị và cung nữ đều quỳ gối sợ hãi, cùng với hoàng hậu vẻ mặt thống khổ, liền biến sắc nói: “Bệ hạ, cữu thần tham kiến bệ hạ, không biết vì sao bệ hạ lại tuyên triệu?”.

Trương Cường nhíu mày nói: “Chuyện Nhu phi xảy thai, người đã điều tra thế nào rồi?”.

Phùng Kiếp cẩn thận nhìn hoàng hậu, trầm giọng nói: “Vi thần đang điều tra, việc này nghiêm trọng, phải cẩn thận, cho nên không thể phán đoán bừa”.

Trương Cường buồn bực nói: “Đến cùng thì người cần bao lâu, mới tra ra được án này?”.

Phùng Kiếp hơi cứng người, kiên trì nói: “Xin bệ hạ cho vi thần thời gian hai tháng, nếu không thể điều tra ra, vi thần nguyện ý mang đầu tới gặp bệ hạ!”.

Trương Cường liếc nhìn hoàng hậu đang quỳ trên mặt đất, lãnh đạm nói: “Hai tháng, nếu không thể điều tra ra, trẫm sẽ... Tra di tam tộc!”.

Phùng Kiếp sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, trầm giọng nói: “Nếu không thể điều tra rõ, cữu thần cam nguyện chịu phạt!”.

Trương Cường giận dữ hừ lạnh một tiếng, nói với Hàn Hoán: “Đưa hoàng hậu hồi cung, trước khi điều tra rõ, không cho nàng rời cung nửa bước!”.

Hàn Hoán nghe thấy thế, vội cùng với hai gã nội thị tới nâng hoàng hậu đang thất hồn lạc phách dậy, rời khỏi điện, đi tới tầm điện của hoàng hậu ở Tuyên Minh cung.

Sau khi hoàng hậu lui, Trương Cường mới thở phào, trở lại tháp ngòi, lúc này mới phát giác các nội thị vẻ mặt hồi hộp, liền cười gượng, nói với Phùng Kiếp: “Ái khanh đừng trách, vừa rồi trẫm giận đến hồ đồ rồi!”.

Phùng Kiếp thấy Trương Cường không có giận dữ mà xử trí hoàng hậu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy ngữ khí của Trương Cường dịu lại, mới cảm thán nói: “Bệ hạ có thể khống chế được tình cảm bản thân,

khiến cho người ta cảm thán, bệ hạ có thể lý trí như vậy, thật là đáng khâm phục”.

Trương Cường cười gượng, âm thầm gật đầu nói: “Hoàng hậu luôn luôn hiền hậu, không ngờ rằng lần này lại tàn nhẫn như vậy, thật khiến trầm đau lòng! Không ngờ rằng hoàng hậu của trẫm lại đáng sợ như vậy, đáng tiếc!”.

Phùng Kiếp hơi tính toán câu chữ, liền nói: “Bệ hạ có nghĩ rằng nếu làm lớn việc này, sẽ khiến cho triều đình chấn động? Trước mắt Lưu Bang chiếm cứ Hà Đông, âm thầm cấu kết với Hung Nô. Nếu lúc này triều chính không ổn định, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch diệt Hán của bệ hạ. Theo vi thần thấy, phải từ từ kiểm chứng, chờ bệ hạ quét sạch loạn phỉ, lại bố cáo chuyện này cho thiên hạ. Như thế, bệ hạ có thể làm được cả hai việc ổn thỏa”.

Trương Cường nghe thấy thế, cũng biết trước mắt chiến loạn chưa bình, trọng trách trên vai mình thật sự không nhẹ. Vốn sự việc trong cung mình muốn điều tra làm rõ, để xử lý xong có thể toàn tâm toàn ý đối phó với Lưu Bang cùng Hung Nô. Lúc này nghe Phùng Kiếp nói như vậy, tuy rằng về tình cảm thì hơi khó chấp nhận, nhưng mà cảm thấy vẫn là một biện pháp ổn thỏa.

Bất giác gật đầu thở dài nói: “Nếu đã như vậy, hết thầy cứ giao cho Thái úy, vừa rồi những lời trẫm nói, Thái úy chớ để trong lòng”.

Phùng Kiếp không ngờ Trương Cường thân là thiên tử lại giải thích với mình, bất giác kích động trong lòng, hoàng đế như thế này, chỉ sợ phóng nhân trong lịch sử cũng không có một ai!

Hắn tuy rằng trong lòng cảm động, nhưng bề ngoài vẫn lãnh đạm câu nệ, càng thêm kính cẩn nói: “Bệ hạ xin cứ yên tâm, hết thầy cứ giao cho cữu thần, cữu thần nhất định sẽ làm rõ cho hoàng tử!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 4

- Chương 1: Tình Thế Vô Cùng Nguy Cấp
- Chương 2: Bành Việt Lãnh Binh.
- Chương 3: Trần Bình Dùng Mưu.
- Chương 4: Tin Đồn Nhảm Thành Linh Xuất Hiện.
- Chương 5: Tam Nhân Thành Hồ.
- Chương 6: Xuất Hiện Biến Cố Lớn.
- Chương 7: Lừa Gạt Lẫn Nhau.
- Chương 8: Trên Đà Chiến Thắng.
- Chương 9: Vạn Lý Chỉ Nhãn.
- Chương 10: Nhu Tình Không Thế.
- Chương 11: Tin Vui Liên Tiếp.
- Chương 12: Hung Phạm An Hiện.
- Chương 13: Nhu Tình Khó Nén.
- Chương 14: Mỹ Nhân Kế.
- Chương 15: Tái Lập Công Trạng.
- Chương 16: Mỹ Nhân Lô Nguyên.
- Chương 17: Mỹ Nhân Khác Thường.
- Chương 18: Cô Em Cổ Đại
- Chương 19: Lại Thêm Một Cánh.
- Chương 20: Ma Thiên Lãnh.
- Chương 21: Huyết Chiến Đêm Mưa.
- Chương 22: Tập Kích Thăng Nhỏ
- Chương 23: Hao Tồn Tâm Huyết.
- Chương 24: Vũ Khí Hóa Học.
- Chương 25: Trận Chiến Vũ An.
- Chương 26: Triệu Vương Hàng Bái.
- Chương 27: Mây Gió Lại Nổi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

Tình Thế Vô Cùng Nguy Cấp

Thời tiết dần dần trở nên ấm áp, gió bắc không còn thổi mạnh nữa, Mông Diêm sau khi trải qua nửa tháng chinh đồn, suất lĩnh ba mươi vạn quân Tần, qua phía đông Hoàng Hà, nhắm vào Lưu Bang đang thống lĩnh hai mươi vạn binh mã đang chiếm giữ huyện Thượng Đảng và Thái Nguyên.

Từ thời Tần Huệ Văn Vương, thế lực Tần quốc bắt đầu vượt qua sông Hoàng Hà vươn lên phía đông, đến thời Tần Chiêu Vương, khu vực Tần quốc thực sự khống chế đã gần đến biên giới phía tây của khu Thượng Đảng, năm 262 trước công nguyên, Tần chinh phạt Thượng Đảng, Thượng Đảng trở thành đất đai của Tần.

Còn Trương Cường sau khi tiêu diệt Sở bá vương Hạng Vũ, huyện Thượng Đảng đã do Lưu Bang nhân cơ hội chiến tranh giữa Tần và Sở chiếm lấy quyền khống chế, huyện Thượng Đảng lúc này do đại tướng Phàn Khoái đích thân cai quản.

Thượng huyện thời Xuân Thu thuộc Tấn, cho đến thời chiến quốc, Hán, Triệu, Ngụy ba nhà phân Tấn, khu vực Thượng Đảng bị ba nước chia nhau cai trị. Vì thế, then chiến quốc, Hán, Triệu, Ngụy ba nước đều có bộ phận đất đai tại huyện Thượng Đảng, do một dải núi bao lại thành một vùng cao. Còn phía Đông, Đông Nam là dãy núi Thái Hành, tây nam là Vương ốc, Trang Điều Nhị Sơn, phía tây là dãy núi Thái Nhạc, phía bắc là Ngũ Vân Sơn... Khu vực Thượng Đảng địa thế cao, hiểm yếu, từ cổ đã là vùng địa chiến lược, đây là nơi mà Địch Tử Kỳ trong “Quốc sách địa danh khảo” đã

nói rằng “ Địa cấp cao, dữ thiên vi đảng, cổ viết Thượng Đảng” ý là như thế.

Đón cơn gió ấm áp ôn hòa đầu xuân, Mông Điềm, cười trên chiến mã màu đen, ngẩng mắt nhìn lên phía trước, ngọn cờ màu đen sau lưng đón gió thổi phần phật, càng làm cho chữ Tần được nhuộm màu trắng thêm nổi bật nhức mắt, bốn bề dãy núi bao bọc, nhấp nhô, sắc núi xám vàng trong gió ấm lộ ra sắc xanh mờ mờ.

Nhìn thấy Mông Điềm dừng lại, Vương Bôn đang theo sau vội thúc ngựa lên trên, nhìn theo ánh mắt của Mông Điềm vào sắc núi xa xăm, nói: “Tướng quân, khoảng sáu mươi dặm nữa là đến huyện Thượng Đảng rồi, sao lại không thấy một bóng dáng quân Hán nào? Hay là bọn chúng đã biết tin đại quân ta đang áp vào?”.

Mông Điềm nghe thấy ghì chặt dây cương trong tay, thúc vào hông con ngựa bất an, khống chế tại chỗ, nhìn về dãy núi nhấp nhô ở phía xa, nhíu mày đáp: “Dọc đường không hề thấy sự đánh trả của quân Hán, nếu hôm nay vẫn không nhìn thấy dấu vết của chim và cầm thú sợ hãi di chuyển trong núi, có thể thấy đối phương không hề có mai phục”.

Vương Bôn gật đầu: “Không sai, như thế lại khiến cho người ta càng khó suy đoán hơn. Phàn Khoái quả nhiên không phải người thường, theo Vương Bôn thấy, hay là cứ truyền lệnh xuống, yêu cầu mỗi binh sĩ đều phải cẩn thận đề phòng, đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng đến Thượng Đảng”.

Mông Điềm nhìn dãy núi xa xa, hồi lâu mới gật đầu: “Lệnh cho đại quân đóng quân tại chỗ, nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, tiếp tục tiến quân”.

Vương Bôn nghe thấy sững người, nhưng không dám trái lệnh, chỉ chấp tay nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Nói xong, do dự một lát rồi quay người bỏ đi, tướng Bành Việt lần đầu chính thức xuất chinh cùng Mông Điềm, lúc này cũng tỏ vẻ không hiểu hỏi Mông Điềm: “Tướng quân, sao không cho tăng tốc hành quân, lấy thế sấm chớp mà tràn vào Thượng Đảng, nhân cơ hội đối phương không kịp phòng vệ mà chiếm lấy Thượng Đảng, rồi đánh vào huyện Thái Nguyên?”.

Mông Điềm vừa đưa mắt đánh giá môi trường xung quanh một hồi, vừa gật đầu: “Đại quân vượt qua phía đông Hoàng Hà, tiến vào khu vực Hà

Đông, đã mấy ngày, bất luận là Phàn Khoái hay là Lưu Bang nhất định đã biết tin, Lưu Bang chỉ là hung hăng với hai mươi vạn tàn quân, đại Tần ba mươi vạn tinh binh áp đảo, bọn chúng tuyệt đối không thể chính diện nghênh kích, nhất định sẽ có mưu ma chước quỷ”.

Nói đến đây, liền chỉ dãy núi xa xa nói: “Nếu như bản tướng quân dự liệu không sai, thì trong núi mặc dù tạm thời chưa phát hiện có quân mai phục, nhưng chắc chắn có bọn cải trang thành tiều phu, nếu chúng ta quá vội vàng, đánh vào Thượng Đảng, nhất định không thắng, nếu chúng ta làm ngược lại, nhất định là gây nên bất ngờ lớn, nếu nghi ngờ bất định, chúng ta mới có cơ hội phá được quỷ kế của đối phương”.

Nói đến đây, nhìn thấy Bành Việt đầy ngạc nhiên, bèn gật đầu: “Địa thế Thượng Đảng nhiều núi, trong núi, cây cỏ mọc rậm rạp, nếu có quân mai phục quả là khiến cho người ta cũng khó phòng, nhưng chúng ta cũng có thể nhờ vào đó mà đánh kích đối phương”.

Bành Việt nghe thấy ngoảnh đầu nhìn lại sơn lâm rậm rạp, trong lòng xúc động, vỗ tay nói với Mông Điềm: “Tướng quân, Bành Việt thấy, đang đúng lúc thời tiết hanh khô, nếu dùng lửa để công kích nhất định có thể thành công”.

Mông Điềm gật đầu cười: “Bành tướng quân quả nhiên cẩn thận, cùng chung suy nghĩ với Mông Điềm”.

Lúc này, đại quân dưới sự chỉ huy của tướng quân từng cấp, đồn hạ gỗ, dựng doanh trại, một số gián điệp nhận nhiệm vụ đi thăm dò đã bắt đầu vào núi dò la tin tức, mặc dù trước khi đại quân đến đây, đã điều tra kỹ tình hình xung quanh, nhưng những tinh binh đã chinh chiến nhiều năm đã nuôi dưỡng được thói quen sau khi hạ trại phải đi thăm dò kỹ càng, đây cũng là thói quen bao lâu nay của Mông Điềm.

Canh ba, trong doanh trại yên lặng tuyệt không nghe thấy tiếng hàn huyền nào, trừ mấy tiếng hí và ngựa rúc, còn lại ba mươi vạn quân Tần dường như đã hòa tan vào đêm đen, dưới ánh sáng nhờ nhờ của trăng, một cánh quân kỵ binh ba vạn người dưới sự che chở của đêm đen, lao ra khỏi doanh trại, mất hút trong đêm đen mênh mông.

Sau khi màn đêm buông xuống, gió núi thổi mạnh, khí lạnh tê tái, gió thổi mạnh đến mức làm cho cây cối trong rừng vang lên tiếng xào xạc, trong doanh trại, Mông Điềm đang cẩn thận tỉ mỉ cân nhắc một bức bản đồ Thượng Đảng, sắc mặt ông bình tĩnh không tìm thấy dấu sự căng thẳng trước trận đại chiến.

Mông Điềm lạnh lùng quét mắt nhìn đám đông đang trầm mặc trong lán, từ từ gật đầu: “Bành Việt đã xuất phát, nếu tất cả thuận lợi, thì nhất định trước khi trời sáng sẽ có tin báo về, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, ngày mai nhất định sẽ là một trận ác chiến”.

Vương Bôn nhìn những tướng quân khác đang ở trong lán đợi lệnh, gật đầu: “Lời Mông tướng quân nói không sai, mọi người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi, mấy ngày này đại quân toàn lực gấp tiến, nhất định là rất mệt, mọi người tản cả đi”.

5 vị tướng trong lán nghe thế đồng thời chấp tay nói: “Hai vị tướng quân yên tâm, mặt tướng hiểu”.

Nói xong, cùng đi ra, sau khi trong lán đã trở lại yên tĩnh, Mông Điềm lúc này mới nhíu mày nói: “Nghe nói Phàn Khoái xuất thân hàn vi, ban đầu từng làm nghề giết chó, sau đó vì qua lại với Lưu Bang rất thân thiết, đã từng cùng Lưu Bang ẩn náu trong khe núi Mang Đang, giúp Lưu Bang khởi binh phản Tần. Sau khi Lưu Bang được Hạng Vũ phong làm Bái Công Hầu, liền cho Phàn Khoái lên làm phó tướng, cùng Lưu Bang chinh chiến, đầu tiên là công kích Hồ Lăng, Phương Dữ, trong một dải Phong huyện, đã đánh bại tướng coi giữ và đội quân canh giữ huyện, sau đó lại bình định huyện Bái, sau đó lại cùng Tư Mã Hiến quyết chiến ở Dương Đông, biểu hiện thần dũng, đẩy lùi vô số kẻ địch, đúng là một mãnh quân khó thấy, lại thêm có thêm Trần Bình tham mưu cho Lưu Bang, trận này nhất định khó đánh, cho nên mọi người phải cẩn trọng đề phòng”.

Vương Bôn gật đầu: “Kế hoạch kỳ binh lần này, nếu thuận lợi, trận đầu thắng lợi, thì sau đó mới dễ đánh chút”.

Mông Điềm thở dài, cười gượng nói: “Lưu Bang không đáng ngại, chỉ lo trong đó có kị sĩ Hung Nô, thì không dễ gì đối phó, chúng ta nhất định tập trung tinh thần, không được qua loa đại ý”.

Trong đêm đen sâu thẳm, tường thành Thượng Đàng cao lớn hiện ra trong đêm đen như con cuồng thú dững mãnh, cờ chiến đón gió tung bay phần phật.

Trong nội phủ canh giữ huyện, không vì đêm đen yên tĩnh mà ảnh hưởng đến sự náo nhiệt, từng đoàn binh sĩ mặc áo giáp đi lại liên tục quanh thành để trực chiến.

Trên đường đi rộng rãi chỉ thấy những binh sĩ tinh thần căng thẳng khuôn mặt lạnh lùng lo lắng, thành Thượng Đàng rộng lớn, lúc này ngoài binh sĩ thì không thấy bóng dáng của dân thường đâu cả.

Trong một thư phòng của thủ phủ huyện, Phàn Khoái sắc mặt trầm xuống ngồi trên chiếc giường dài, chiếc bàn con trước mặt được trải lên một tấm bản đồ Thượng Đàng, trước mặt hắn có bốn tướng quân mình mặc áo giáp, đều trầm mặc nhìn vị tướng Phàn Khoái trên dưới bốn mươi tuổi này. Dưới ánh nến vàng vọt, Phàn Khoái lúc này là một người tầm bốn mươi tuổi, thân hình to lớn, thật đúng là cường tráng vạm vỡ. Làn da đen bóng, hàng lông mày rậm rạp, cái miệng rộng, khiến cho người ta sơ ý bỏ qua cái sống mũi rất đẹp, khiến cho ngũ quan không mấy anh tuấn thêm mấy phần đáng sợ.

Nhìn thấy sắc mặt Phàn Khoái không hề lo lắng, một tên phó tướng cẩn trọng nhíu mày: “Tướng quân, quân gián điệp đang theo dõi chặt chẽ động tĩnh quân Tần, nếu theo tốc độ hành quân của đối phương, thì giờ mùi hôm nay sẽ đến được thành, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, đã liên tục phái đi năm tên gián điệp đi thăm dò thì thấy quân Tần đang hạ trại ở cách đây sáu mươi dặm, không hề có ý tiến thêm, quân mai phục chúng ta đã bố trí trong miệng núi Dã Lang, có phải là đã bị chúng phát hiện rồi không?”.

Một tướng khác lập tức tiếp lời: “Mông Điềm là một danh tướng, uy danh hiển hách, chúng ta tuyệt không được sơ ý, mặt tướng thấy, chúng ta nên đóng chặt cổng thành không ra ngoài, tránh địch công kích”.

Một tướng lĩnh tuổi còn trẻ bước lên bẩm: “Mông Điềm dẫn theo ba mươi vạn tinh binh hùng hổ tới, chúng ta không thể ứng chiến trước khi đối phương họp vây, nhất định chỉ có đường chết”.

Vị tướng mở lời đầu tiên nhú mày: “Trần Bình đại nhân đã cử người đi dò la, muốn tướng quân cố thủ Thượng Đảng nửa tháng, thì có thể nhờ đến hai vạn tinh kỵ quân Hung Nô, có thể vây kích quân Tần, mặc dù số lượng quân Tần hùng hậu, nhưng Hạng Vũ trước đây có thể lấy năm vạn quân Sở đánh bại hai mươi vạn quân thì thấy quân Tần không khó thắng như trong tưởng tượng, chỉ cần chúng ta kiên trì theo sách lược cố thủ của Trần đại nhân, thì sẽ có hy vọng đánh thắng đối phương”.

Vị tướng quân trẻ tuổi kia nghe thấy vẻ bất mãn liếc nhìn người vừa nói, nói tiếp: “Hứa Thành tướng quân đã quá bảo thủ rồi, binh pháp từng nói ‘Binh vô định thế’, tình thế trên chiến trường thiên biến vạn hóa, không có cách nào phán đoán để quyết định hành động trước mắt, nếu hôm nay Mông Điềm đột nhiên ám binh bất động, nhất định là đã phát hiện ra tình binh chúng ta cho mai phục trong núi, nếu không rút về sớm, thì ba vạn tinh quân kia nhất định bị đối phương tiêu diệt, đến lúc đó, chúng ta chưa kịp nghênh chiến chính diện thì đã tổn thất ba vạn tinh binh, binh mã trong thành chỉ được bảy vạn, bốn vạn nhân mã còn lại, làm sao có thể cố thủ trước ba mươi vạn quân Tần trong Thượng Đảng trong vòng nửa tháng.

Phàn Khoái lúc này trầm giọng đáp: “Mọi người khoan cãi nhau đã, bản tướng quân tự khắc có thể ra quyết định”.

Nói đến đây đưa mắt nhìn bốn người còn lại, nhú mày: “Lời của Công Tôn Thằng rất có lý, hiện nay chúng ta chỉ có bảy vạn binh mã, lần mai phục này là ba vạn quân tinh nhuệ, vốn dĩ cho rằng chiều nay đối phương đã tiến vào trận địa mai phục của chúng ta, nhưng Mông Điềm quả nhiên lợi hại, đã phát giác ra, hãy lệnh cho ba vạn quân tinh nhuệ ngay lập tức lợi dụng đêm đen rút lui toàn bộ, cũng là để bổ sung cho đội quân trấn giữ trong thành”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 2

Bành Việt Lãnh Binh.

Canh 4, trong đêm đen dày đặc, đám mây dày che kín mặt trăng, mảnh trăng khuyết không hiểu từ lúc nào đã trốn vào trong đám mây dày, chút ánh sáng duy nhất cũng bị mất hút trong đêm đen, tại miệng núi cách nơi đại quân Mông Diêm hạ trại khoảng ba mươi dặm, một nhánh kỵ binh ba vạn người người nhờ sự bao bọc của đêm đen tiến vào Thượng Đảng, mấy bó đuốc yếu ớt soi tỏ sắc mặt trầm lại của những kỵ binh.

Một tướng lĩnh cải trang thành quân Hán, nhìn màn đêm trước mặt, quay đầu nhìn lại đại quân đang tản ra trong rừng sâu, men theo đường hẹp ngoằn ngoèo tiến vào thành Thượng Đảng.

Vì tốc độ tản đi quá chậm, nên tướng lĩnh kia nhíu mày nhìn đại quân đằng sau, lạnh lùng quát: “Mẹ nhà nó không nhanh cho ông tí, đừng có lề mề như đàn bà thế”.

Tên gián điệp giả dạng người dân miền núi lo lắng nhìn cánh quân đang tản đi, nói với người kia: “Tướng quân, không còn sớm nữa, nếu sau khi trời sáng không rút quân về kịp, thì ta với tướng quân sẽ khó mà báo cáo lên được”.

Vị tướng quân kia lúc này bất an, nghe thấy thế liền quay đầu lại trợn mắt nhìn tên gián điệp, hầm hè: “Vớ vẩn, sáu mươi dặm đường núi, có thể lùi về trước khi trời sáng, Chu Thông ta đã có thể tạ trời tạ đất rồi”.

Lời vừa dứt, thì nghe thấy tiếng vọng chói tai từ trong sơn lâm vọng lại, Chu Thông còn chưa kịp phản ứng, quân Hán đang định rút lui lập tức bị vô số cung tên sắc nhọn bắn xuyên người, thất thanh gào thét. Tiếng chiến

mã hí lên kinh sợ và tiếng quân sĩ hét lên thất kinh, làm cho quân Hán vốn đang chuẩn bị rút quân, hoàn toàn nháo loạn. Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, quân Hán trong cơn mưa tên dồn dập còn chưa kịp định thần thì từ bên cánh rừng bên trái đã xuất hiện vô số quân Tần mặc áo giáp màu đen, ai nấy cầm trường kiếm, khi cung tên còn chưa bắn xong, khi quân Hán vô phương triển khai, ào ạt xông vào quân Hán đang nấp tránh mưa tên, nhất thời buông kiếm, quân Hán trong cơn mưa tên miễn cưỡng bỏ chạy, số còn lại đang ẩn nấp sau đá núi còn chưa kịp phán đoán tình hình, thì đã bị quân Tần chém giết, tổn thất gần hết.

Cánh quân Hán này theo Phàn Khoái chinh chiến nhiều năm, đã là cánh quân tinh nhuệ có kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, trong lúc tiếng cung nỏ vang lên, một số lão binh đã tiện thể xoay lưng xuống ngựa, ngựa chiến cũng đồng thời nằm xuống đất, tránh được tổn thất của đợt công kích thứ nhất, nhưng do kỵ binh của Mông Diêm đã chuẩn bị bàn đạp mà thời đó còn chưa xuất hiện, khiến cho kỵ binh trong tình trạng chiến đấu vẫn mang được cung tên với uy lực hùng mạnh mà không cần phải có quân mang cung riêng biệt, khiến cho khả năng chiến đấu lên cao mấy phần, dựa vào bàn đạp, buông tay phải vẫn có thể nắm trường kiếm chém giết kẻ địch, đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Gần như chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, sau đợt công sát thứ nhất, ba vạn quân Hán tinh nhuệ ban đầu chỉ còn lại chưa đầy hai vạn, còn sau đợt thứ hai thì thê thảm đến mức khiến người ta không dám tin vào những gì xảy ra trước mắt, ba vạn tinh binh quân Hán dưới sự tấn công ồ ạt của quân Tần đã bị tổn thất hơn nửa.

Chu Thông trong thời khắc nghe thấy tiếng cung nỏ, trong lòng biết rõ không ổn, thuận thể xoay lưng xuống ngựa, chiến mã đồng thời nằm xuống đất, tránh đợt công kích mũi tên mới. Thật may đây đều là những lão binh có kinh nghiệm binh sĩ lão luyện, gần như đồng thời đều phản ứng lại được với tình hình, nhằm lúc chiến mã ngã xuống, lần lượt trốn vào sau gốc cây lớn, tránh sự công kích của màn mưa tên. Thế nhưng đợt tấn công thứ hai của quân Tần quả sức nằm ngoài sức tưởng tượng của quân Hán, không kịp phòng bị đều bị chém toi tả, thất bại thảm hại.

Chu Thông sau khi cơn mưa tên qua đi, đứng dậy nhìn bốn xung quanh mới phát hiện xung quanh mình đầy xác chết, những binh sĩ vừa bị hấn trách mắng cũng đã biến thành cái xác lạnh lẽo.

Lúc này, một con chiến mã màu đen đột nhiên phóng ra từ bên phải cách hấn không xa, theo hướng kẻ địch phóng đi. Hấn mới nhìn thấy một tên phó tướng của mình vừa bò dậy từ đám xác chết, chưa kịp đứng thẳng dậy, đã bị kỵ sĩ quân Tần dùng trường kiếm trong tay xuyên mất đầu, trong khoảnh khắc chiếc đầu rơi xuống, chân trái kỵ sĩ đột nhiên hất lên, đá cái đầu vừa rơi xuống bay lên, tay trái nắm chặt búi tóc của cái đầu, treo bên hông, tiếp tục nhắm vào một binh sĩ quân Hán khác.

Động tác nhanh nhẹn mà liên hoàn này, làm cho Chu Thông vô cùng kinh sợ, chiến lực quân Tần quả thật ngoài sức tưởng tượng của hấn, lúc này nghĩ tới Hạng Vũ bị Mông Điềm giết đến mức liên tục bại lùi dường như là chuyện khó mà trách được.

Đang lúc hấn vô cùng khiếp sợ với uy lực quân Tần, thì có hàng trăm kỵ binh quân Tần, nhắm Chu Thông hấn mà tấn công đến. Chu Thông lúc này không còn kịp suy nghĩ gì, thuận tay với lấy một thanh trường kiếm còn dính máu tươi rơi bên cạnh, vừa lên ngựa vừa gằn giọng hét: “Mẹ mày, leo lên cho ông mày xem, giết cho ông mày”.

Nói xong, điên cuồng xông vào hàng trăm quân Tần...

Trong đêm đen, tiếng thét giết chói tai dần dần tắt hấn, tiếng quạ rúc trong rừng sâu vang lên, gió lạnh mang đi mùi tanh của máu, lờn vờn trên những xác chết đã dần trở nên cứng đờ. Người binh sĩ trẻ tuổi cách đây ít lâu còn sống động vui tươi, giờ đã vô tri vô giác nằm lại trong núi lạnh.

Bành Việt do lần đầu đơn độc xuất quân dưới trướng Mông Điềm, sau khi.

Nhận được mệnh lệnh liền dẫn theo ba vạn tinh kỵ xuất ngựa thần tốc, vội vã sao cho kịp đến miệng núi trước canh ba, theo lời dặn dò của Mông Điềm cẩn thận mai phục, chờ đợi trong im lặng, nhưng trong lòng không kìm nổi sự nghi ngờ quân Hán lộ ra chân ngựa. Quả nhiên tất cả đều không khác xa mấy so với dự đoán của Mông Điềm. Khoảng canh bốn quả nhiên

đã nhìn thấy đối diện son cốt có mai phục, một cánh quân ba vạn kỵ binh lặng lẽ tiến lên Thượng Đẳng.

Lúc này cánh quân Hán trong nháy mắt đã bị tiêu diệt tan tành, quả thực có chút không ngờ, cánh quân kỵ sĩ của Mông Diêm lại chiến đấu ngoan cường như thế, ngạc nhiên và không tìm được sự khâm phục đối với tài năng lãnh đạo quân đội của Mông Diêm.

Vì lần này Thành Thái không xuất chinh cùng, phi hành quân mà Bành Việt đã ngưỡng mộ từ lâu cũng không được tham gia cuộc chiến diệt Hán lần này, khiến cho Bành Việt cũng như một bộ phận tướng sĩ cũng không được tận mắt lĩnh giáo sự kỳ diệu của phi hành quân chỉ có thể tìm hiểu thần dũng của cánh quân đó qua mồm binh sĩ kể lại.

Cuộc chiến diệt Hán lần này vì sao Trương Cường không ra lệnh cho Thành Thái cùng xuất chinh, chủ yếu vì thuốc nổ của Hồ Phù sản xuất không kịp, thêm nữa thực lực của quân Tần đã có khả năng thắng xa so với quân Hán, lúc này không nhất thiết phải sử dụng, nguyên nhân khác là do Trương Cường không muốn loại vũ khí tiên tiến này, được tiết lộ quá nhanh trước mắt người Hung Nô.

Chu Thông lúc này vừa chém chết một kỵ sĩ quân Tần đang xông lên nghênh chiến, máu tươi phun ra ướt cả ngực hắn, mặc dù có lớp áo giáp, thế nhưng gió núi thổi qua, cũng có thể cảm thấy sự lạnh lẽo của tê buốt.

Lúc này quân Hán miễn cưỡng tập trung bên cạnh hắn có không đến năm nghìn, số ba nghìn còn lại bị quân Tần phân tán bao vây bốn phía, có thể thấy là đã không còn hy vọng rồi.

Nhìn thấy thế Chu Thông lấy tay vuốt mồ hôi lạnh lẫn máu trên trán, vung thanh trường kiếm trong tay hét: “Các huynh đệ, hãy xông lên, dù có chết cũng phải quyết chiến một phen”.

Nói xong... Gầm lên một tiếng, lại vung thanh trường kiếm nhằm đêm tối xông đến.

Trong lán, Mông Diêm lặng lẽ ngồi trước cái bàn nhỏ, đang tập trung cao độ nhìn vào tấm bản đồ Thượng Đẳng được vẽ rất tinh tế, ánh nến trong lán soi vào khuôn mặt ông, khi ẩn khi mờ.

Gió lạnh trong đêm lọt qua khe lán thổi vào trong, khiến cho con người cảm giác được hơi lạnh lẽo, một tên lính thân cận lo lắng trong lán quá lạnh, liền lấy một tấm áo da báo khoác lên người Mông Điềm, cẩn trọng nói: “Tướng quân, chắc là canh năm rồi, Bành Việt còn chưa có tin tức gì, chỉ e” “.

Mông Điềm liếc nhìn ánh nến khi ẩn khi hiện, gật đầu: “Trời sáng rồi hãy tắt nến đi”.

Tên lính kia nghe thấy thoáng sững người, nhìn thấy bên ngoài bật lộ ra ánh sáng mới phát hiện, bên ngoài trời đã sáng, vội bước lên vén bạt, để cho ánh sáng ban mai lọt vào bên trong.

Vừa đi đến cửa, tấm bạt vừa được vén lên thì thân hình to lớn vạm vỡ của Vương Bôn bỗng nhiên xuất hiện, nhìn thấy Mông Điềm vẫn ngồi trên tấm sạp, thần thái ung dung bình thản, vỗ tay nói: “Tướng quân quả nhiên dự liệu không sai, miệng núi cách ba mươi dặm quả nhiên có quân mai phục của đối phương, chúng ta đột nhiên cho hạ trại tại chỗ, haha, bọn chúng quả nhiên lo lắng, đã lộ tung tích, bị ba vạn tinh binh chúng ta tiêu diệt gọn, ha ha ha ha...”.

Mông Điềm nhìn Vương Bôn đang cười lớn, không kìm được cũng bật cười: “Bành Việt quả nhiên đúng là nhân tài, bệ hạ quả là biết dùng người”.

Bành Việt gật đầu thưa: “Không sai, bệ hạ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng biết thu phục lòng người, lần này bệ hạ không lệnh cho phi hành quân của Thành Thái xuất chiến, nếu không nhất định khiến cho Phàn Khoái sợ đến mức đàn người ra, ha ha ha”.

Lời vừa dứt, thì nghe thấy tiếng bẩm của lính thân cận: “Hai vị tướng quân, tướng quân Bành Việt đã thẳng lớn trở về, đang ở ngoài lán chờ lệnh”.

Mông Điềm nghe thấy thế hai mắt sáng lên, vừa đứng dậy đi ra ngoài lán, vừa vỗ tay cười: “Bành tướng quân, khả hoàn quay về, Mông Điềm còn chưa đích thân đi nghênh đón”.

Bành Việt lúc này vừa đến lán, đang đợi ngoài lán, đột nhiên thấy Mông Điềm vỗ tay xuất hiện, vô cùng cảm động vội vỗ tay thưa: “Chỉ là một

trận thắng nhỏ, Bành Việt tự thấy xấu hổ, tuyệt không dám được tướng quân đích thân nghênh đón”.

Mông Diêm đưa mắt nhìn, thì thấy Bành Việt thân mặc áo giáp, khuôn mặt đen bóng bị một vài vết xước trầy máu, áo khoác chiến màu đen mặc dù không nhìn thấy vết máu, nhưng có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng, có thể thấy đích thân Bành Việt đã tiêu diệt không ít quân địch.

Trong lòng bất giác xuất hiện sự kính trọng, nhìn Bành Việt gật gật đầu, rồi xoay lưng nói với tên lính thân cận bên cạnh: “Lệnh cho toàn quân lập tức đứng dậy toàn tốc truy đuổi quân Hán, với tốc độ nhanh nhất đến đất Thượng Đảng, ai trái lệnh giết”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3

Trần Bình Dùng Mưu.

Khi ánh bình minh đầu tiên xuất hiện trên nền trời, xua đi màn đêm trong thành Thượng Đảng, Phàn Khoái đang đứng trên tường thành Thượng Đảng, nhìn vào nơi xa xăm, không khí vương vất khí lạnh lúc tảng sáng, dãy núi xa xa bị bao phủ bởi lớp mây sáng nhẹ nhẹ, có chút mờ lung khiến cho con người không thể nhìn xa hết tầm mắt.

Bên cạnh Phàn Khoái, thần sắc Công Tôn Thăng bất an thở dài: “Tướng quân, trời đã sáng, nếu lại vẫn không thấy Chu Thông, thì e là ba vạn tinh binh lành ít dữ nhiều rồi”.

Phàn Khoái thần sắc căng thẳng nhìn Công Tôn Thăng gật đầu đáp: “Chúng ta về doanh trại hãy nói, lệnh cho quân trong thành ngay lập tức chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, phó tướng trở lên đều phải có mặt trong lều vải, thảo luận đối sách”.

Nói xong, bước xuống khỏi tường thành, xoay người lên ngựa, cùng Công Tôn Thăng vội vàng phóng nhanh đến đại bản doanh.

Về đến đại bản doanh, mới phát hiện các tướng đều đã có mặt trong đó, thần sắc nghiêm trọng đợi hăn. Nhìn thấy Phàn Khoái đi vào, đều không hện mà cùng đứng dậy nghênh đón.

Phàn Khoái thấy thế, khẽ nhíu mày nói: “Mọi người hãy cứ bình tĩnh, Chu Thông còn chưa có tin tức gì báo về, nhưng tình hình có vẻ không lạc quan, vì vậy bản tướng quân hy vọng mọi người nghĩ ra nhiều biện pháp, xem có chủ ý gì hay để đối phó với cục diện nguy hiểm trước mắt”.

Công Tôn Thăng ngay lập tức đáp lời: “Theo mặt tướng thấy, nên vừa tăng cường phòng bị, vừa cầu cứu Thái Nguyên, nếu như chủ công có thể nhanh chóng đón được tinh binh bên Hung Nô, thì Thượng Đảng còn có một tia hy vọng”.

Phàn Khoái nhìn Công Tôn Thăng, lắc đầu: “Cứu viện Thái Nguyên chính là sao đêm... Chỉ e cũng không có cách nào đến được trước khi thành bị phá, rốt cuộc đối phương có chủ lực ba mươi vạn quân Tần, chúng ta chỉ có bốn vạn người, có thể kiên trì trước đợt tấn công thứ nhất của đối phương đã là tốt lắm rồi, do vậy nghênh chiến chính diện tuyệt đối không thể, chúng ta phải có biện pháp khác, nếu không chỉ có con đường chết”.

Lời hăn vừa dứt, thì đám đông trong doanh trại đều trầm mặc, tấn công thành Thượng Đảng là ba mươi vạn quân Tần thế lực hùng hăn, nếu muốn phản kích thắng lợi e rằng không thể, các tướng quân trong trại nghe thấy đều không hện mà cùng trầm sắc mặt xuống, nhú mày khổ não suy nghĩ sách lược để giải quyết nguy cơ trước mặt.

Hồi lâu, đều thấy không còn cách gì có thể cứu vãn, bất giác đều lần lượt đưa mắt nhìn Phàn Khoái, Phàn Khoái lúc này cũng thấy ngoài cách cố thủ ra không còn sách lược nào ổn thỏa hơn, nhìn thấy mọi người đều đang nhìn mình, bất giác cười gượng nói: “Nếu là trá hàng, chỉ e là rất khó lừa được lão tướng cao thủ lão luyện như Mông Điềm, các vị ai có cách gì hay không?”.

Công Tôn Thăng suy nghĩ hồi lâu đáp: “Hay là cho Công Tôn Thăng dẫn theo năm nghìn tinh binh nhân lúc quân Tần chưa đến, sẽ ra khỏi thành trước, chiêu mộ binh sĩ ở các phương khác, quấy rối quân Tần từ sau lưng”.

Một vị tướng lĩnh trung niên ngoài ba mươi tuổi cười nhạt ngắt lời Công Tôn Thăng: “Nếu tướng quân mang theo năm nghìn tinh binh chạy mất thì chúng ta chỉ còn lại ba vạn năm nghìn người lại càng không phải là đối thủ của quân Tần?”.

Công Tôn Thăng nghe thấy thế, tức giận đến biến sắc mặt nói: “Từ Trị, đại chiến đang đến, ông nói những lời làm dao động tinh thần binh sĩ như thế là có ý gì? Công Tôn Thăng ta, cùng Tướng quân khởi binh từ huyện Bái, đến nay đã được ba năm, đã trải qua không ít trận chiến, vào sinh ra tử,

người chỉ là hàng tiểu tốt sao dám nghi ngờ bản tướng quân, làm nghi hoặc lòng người, thật là đáng tội”.

Phàn Khoái lúc này mới hừm một tiếng, xen vào cuộc cãi vã của hai người, hết kiên nhẫn nói: “Ý của Công Tôn mặc dù có lý, nhưng sau khi năm nghìn quân xuất thành sẽ đạt được bao nhiêu tác dụng còn chưa rõ, nhưng sự phòng thủ trong thành vốn đã yếu, nay nếu thiếu năm nghìn tinh binh nữa thì muốn phòng bị e cũng rất khó...”.

Nói đến đây, thì nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc từ ngoài vọng vào, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng tên lính thân cận bẩm: “Đô úy Trần Bình đại nhân đến”.

“Trần đại nhân?”. Phàn Khoái sửng người, không ngờ trong lúc nguy nan thế này Trần Bình lại xuất hiện kịp thời đến thế, bất giác cảm động thốt lên: “Đại nhân sao lại đột nhiên đến đây? Hay là chủ công có chuyện gì?”.

Trần Bình khoảng 25, 26 tuổi, sắc mặt trắng trẻo, không có râu, dưới đôi lông mày thanh tú, đôi mắt dài lóe lên vẻ xảo quyết nhưng tự tin, nụ cười ung dung mà bí bách, đôi môi mỏng, tăng thêm phần ngạo mạn và còi mở trên khuôn mặt trẻ không mấy thanh tú.

Anh ta là cưỡi ngựa phóng đi suốt đêm, nên áo dài màu xanh thẫm đã dính đầy cát vàng, tấm vải quần trên đầu cũng bám một lớp cát, phong thái đầy bụi bặm phong trần.

Nhìn rõ ràng Trần Bình đứng trước mặt, Phàn Khoái định thần lại, vui mừng nói: “Trần đại nhân, ngài đến rồi, chúng ta... Ba mươi vạn quân Tần”.

Trần Bình không kịp phủi bỏ bụi đất trên người, vội bước đến giữa căn phòng, ngồi xuống cái bàn nhỏ bên cạnh Phàn Khoái, gật đầu: “Tình hình trong thành hiện nay như thế nào?”.

Phàn Khoái nghe xong sắc mặt biến đổi, trống rỗng nhìn Trần Bình gật đầu: “Vốn dĩ ta muốn quân Tần tráng kể khi đi qua miệng núi Dã Lang, nên đã cho mai phục một trận diệt uy phong của quân Tần, tiêu diệt khí thế bọn chúng, nhưng không ngờ...”.

Trần Bình nghe thế ung dung gật đầu nói: “Mưu lược này của tướng quân không tồi, tuy nhiên, Mông Điềm là tay tướng lão luyện của đối

phương, tướng quân đã có chút coi thường rồi”.

Phàn Khoái bị Trần Bình phê bình trước mặt bao nhiêu hạ thủ như thế, sắc mặt đỏ bừng, ngại ngùng nói: “Theo tiên sinh, thì trước mắt có kế sách gì để đẩy lùi địch không”.

Trần Bình nghe thấy thế đưa mắt nhìn một lượt đám tướng quân đang bất an trong trại, gật đầu cười: “Nếu không có cách thì chủ công đã không lệnh cho ta đến Thượng Đảng để cứu vãn cục diện thất bại”.

Nói đến đây, đôi mắt nhỏ dài bỗng như có tia sáng vụt qua, giọng điệu kích động và đầy tính mê hoặc nói: “Chủ công đã gặp được Mặc Đột Thiên Vu của quân Hung Nô, cũng đã được Mặc Đột Thiên Vu của quân Hung Nô nhận lời cho mượn mười vạn tinh kỵ, chỉ cần mọi người kiên trì ít ngày, đại quân Hung Nô tới, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết thuận lợi như thế chẻ tre”.

Bị cái tin chấn động đó do Trần Bình mang đến làm cho ngạc nhiên đến sửng người ra, Phàn Khoái hiểu rõ, căn cứ vào hiệp ước giữa Lưu Bang và quân Hung Nô, căn bản không thể mượn được nhiều tinh binh Hung Nô như thế, tuy nhiên khi hẩn nhìn thấy những tướng quân khác trên mặt đều lộ vẻ vui mừng khó giấu bèn ngay lập tức hiểu được dụng ý của Trần Bình.

Phàn Khoái không chế sự kích động trong người, lạnh lùng nói: “Mọi người nghe rõ rồi chứ, mười vạn tinh binh Hung Nô chỉ mấy ngày nữa sẽ đến, chỉ cần chúng ta có thể ứng phó với tình cảnh hiện tại, Mông Điềm dù có lợi hại đến mấy chúng ta cũng nắm chắc phần thắng”.

Công Tôn Thăng nghe thấy thế, chấp tay nói với Trần Bình: “Trước mắt cần phải ứng phó như thế nào, xin tiên sinh chỉ giáo”.

Trần Bình nghe thấy thế bèn bình tĩnh quét mắt nhìn một lượt đám người trong phòng, rồi mới mỉm cười: “Mọi người không cần phải lo lắng, Trần Bình có hai kế, chỉ cần liên tục phát ra, nhất định sẽ khiến Mông Điềm tự động rút quân, nếu không thể rút quân, cũng sẽ tiêu diệt uy phong quân địch, chỉ cần kéo dài mấy ngày, đợi quân Hung Nô tới, thì vòng vây Thượng Đảng sẽ được giải”.

Đám đông nghe hẩn nói một cách tự tin như thế, bất giác đều thấy yên tâm đi nhiều, tâm trạng căng thẳng trước đây đều nhẹ nhàng đi nhiều,

không khí u uất trong phòng cũng dần nhẹ nhàng đi trong tiếng cười thoải mái mà còn có dụng ý khác của hắn.

Trong gió sớm mát lạnh, Mông Điềm cười trên lưng con chiến mã màu đen chạy hết tốc lực, lá cờ chiến màu đen sau lưng ông thêu một chữ Mông màu trắng to tướng, theo sau lưng ông đón gió, trong ánh nắng sương sớm lại hiện ra thêm phần lóa mắt.

Nhìn xa xa hút tầm mắt tường thành Thượng Đảng to lớn sừng sững bị bao phủ trong làn mây sớm, Mông Điềm ghì dây cương, đập mạnh vào hông con ngựa con chiến mã hí lên một tiếng vang rền. Mông Điềm hít một hơi sâu không khí mát lành buổi sớm, hai chân kẹp chặt vào bụng con ngựa khiến cho người và ngựa cố định lại với nhau, gió sớm thổi qua khiến cho áo tơi màu đen của ông tung bay phần phật, trong khoảnh khắc này, ông càng giống một chiến thần kiêu ngạo trên đỉnh núi, kiên cường đối diện với kẻ thù!

Lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập từ phía trước chạy lại, Mông Điềm khuôn mặt bình tĩnh, đôi lông mày rậm khẽ nhú lên, nói với hướng có âm thanh kia vọng đến: “Chuyện gì, sao căng thẳng thế?”.

Người phi ngựa chạy đến chính là Bành Việt, thấy vẻ bất an và nghi hoặc trên khuôn mặt anh ta, nhìn thấy Mông Điềm, anh ta vẫn ở yên trên lưng ngựa chấp tay: “Tướng quân, Cửa thành Thượng Đảng mở rộng, thứ dân vào ra không ngớt, ngoài cửa thành chỉ có ít quân Hán trấn giữ, toàn thành không có dấu tích nào của việc khai chiến”.

“Hà?”. Mông Điềm nghe thấy cũng thấy ngạc nhiên với tình thế bất ngờ này, vội vàng thúc ngựa đến một hòn núi đá địa thế tương đối cao, đưa mắt nhìn Thượng Đảng xa xa trong tầm mắt.

Quả nhiên tình hình không khác gì Bành Việt nói, cửa thành dày và nặng đang được mở, ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy đường ngang lối tắt trong thành, ngoài cửa thành có một nhóm đi chợ vội vàng mang theo hàng hóa vào vào ra ra, lại khênh theo cái sọt mới tinh vừa được đan, có người lại vác theo một cuộn vải thô mới dệt đi vào thành.

Hai tên quân Hán chịu trách nhiệm giữ thành đang nghiêm túc kiểm tra hàng hóa và người ra vào thành, dường như không chút quan tâm nào đến

cái sát khí đang vương vít trong không khí.

Vương Bôn lúc này cũng thúc ngựa đến bên Mông Diêm, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng yên tĩnh nhưng khiến người ta thấy kỳ lạ bên ngoài thành Thượng Đảng phía xa kia, bất giác thất sắc nói: “30 vạn đại quân Tần đang ép thành, lại vừa bị chúng ta tiêu diệt ba vạn tinh binh, sao lại yên tĩnh như thế nhỉ, hay là chúng có quỷ kế gì khác?”.

Bành Việt lúc này không kìm được nói thêm: “Trần Bình nhiều mưu ma chước quỷ, người này khi nhận chức trong quân Hạng Vũ, không nhận được sự trọng dụng của Hạng Vũ, nhưng không ngờ sau khi đầu quân cho Lưu Bang lại liên tục hiển kế, đã chiếm được địa bàn Hà Đông đất đai màu mỡ địa thế hiểm yếu, quả thực không thể xem thường. Tướng quân, chúng ta nên cẩn trọng, nếu cứ tấn công chỉ e mắc lừa”.

Vương Bôn nghe thấy thế gật đầu: “Không sai, tình hình trước mắt quả là ngoài dự liệu của chúng ta, đối phương không quá năm vạn nhân mã, lại trong lúc bị đại quân đồn ép như thế, nhưng không hề có chút phòng bị nào, quả thật khiến người ta khó mà tin được”.

Mông Diêm nhìn hai tên hán đang cẩn thận tra xét người và hàng hóa, gật đầu thờ dãi: “Lệnh cho đại quân ngay lập tức bao vây, không có lệnh không được tùy ý hành động”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4

Tin Đồn Nhảm Thành Linh Xuất Hiện.

Ánh nắng ban mai xuyên qua chạm lộng chấn song cửa sổ đại điện xuyên vào đại điện loang lổ, làm cho người ta có cảm giác như ở trong mộng. Trương Cường bỏ cây bút trong tay xuống, vừa phê chuẩn xong bản tấu, đưa bản tấu nét mực còn chưa ráo nét mực cho Hàn Hoán đứng hầu bên cạnh.

Tiện tay nâng chén trà nóng vừa pha hợp một ngum, vừa đứng dậy đi đến cửa đại điện hưởng thụ ánh mặt trời đầu xuân ấm áp, vừa rũ bỏ những u uất đang tích trữ trong lòng, nhìn ra ngoài điện, chỉ thấy trên nguyệt đài cao cao, hai tên vệ cầm quân mặc áo giáp đứng nghiêm trang, xa xa đình điện màu tro dần dần hiện lên trong tầm mắt.

Nhìn thấy tâm trạng Trương Cường không được vui, Hàn Hoán cần trọng mỉm cười: “Bệ hạ, hôm nay thời tiết quả là đẹp hiếm có, bệ hạ hay là vào Thượng Lâm Uyển đi dạo đi”.

Trương Cường mặc áo dài đen, chính là loại áo không lạnh không nóng, hoàng đế cúi đầu nhìn áo mình đang mặc, bất chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp hoàng hậu, cũng là thời tiết như thế này, cái áo này chính là đích thân hoàng hậu may cho hoàng đế, còn nhớ lúc đó cảm giác mặc trên người thật ấm áp đến mức khó nói thành lời.

Đang trong lúc trầm tư, mới nhớ ra, sau lần trước cãi nhau một trận to với hoàng hậu, đã hơn một tháng rồi chưa hề gặp mặt hoàng hậu, nỗi đau tang tóc đã bị sự bận rộn trong một tháng làm tiêu tan đi ít nhiều, tuy nhiên vẫn làm u uất tâm can như cũ, chỉ có điều không đâm buốt tim gan như ban

đầu, mà trở thành một nỗi đau âm ỉ lâu dài, lúc nào cũng khiến hoàng đế cảm thấy một nỗi đau chưa từng thấy bao giờ, khắc cốt ghi tâm.

Nhìn thấy Trương Cường sắc mặt trầm trọng Hàn Hoán cẩn trọng bước từ đằng sau lên, nói nhỏ: “Bệ hạ, nô tài rất lâu rồi không thấy bệ hạ nở nụ cười rồi”.

Trương Cường nghe thấy thế sững người, mới nhớ ra, đến lúc này sau khi đã có được thân phận tôn nghiêm chí cao, bản thân thực sự cũng chưa trải nghiệm qua niềm vui đơn giản của thế kỷ hai mươi mốt trước đây, số lần cười vui vẻ dường như không có cách nào lục tìm được trong ký ức, tất cả đều chỉ nghiêm trang, trầm trọng.

Hoàng đế cười gượng một tiếng, ngoảnh đầu nhìn lại khuôn mặt lo lắng quan tâm của Hàn Hoán, gật đầu than: “Hãy cùng trẫm đi đến cung Tuyên Minh, trẫm đi thăm hoàng hậu”.

Hàn Hoán cẩn trọng nhìn Trương Cường, đáp nhẹ: “Bệ hạ, thái úy còn chưa tra rõ, bệ hạ đã đi thăm trước, hay là có chuyện gì”.

Trương Cường hừm một tiếng, gật đầu nói: “Trẫm đi là được, không cần có chuyện gì”.

Nói xong, bước lớn ra ngoài đại điện, rồi bước lên kiệu sớm đã đợi ngoài điện, nhằm hướng cung Tuyên Minh của hoàng hậu tiến thẳng. Đây là lần đầu tiên Trương Cường có ý định thực sự đến cung hoàng hậu, điện Tuyên Minh nằm ở cung Hàm Dương, sau hai ngôi điện chính, quy mô rộng lớn, khí thế dồi dào, là cung điện hoa lệ nhất trong cung Hàm Dương, đây là tấm cung Vương hậu Tần Vương các triều đại trước, qua mấy trăm năm bào dưỡng sửa chữa, lại càng thêm phần mỹ lệ, trong sự uy nghiêm lại toát ra vẻ mỹ lệ, xinh tươi, trầm định nhưng không mất đi vẻ thanh nhã, giống như một cô thực nữ cao quý nhẹ nhàng trông xuống thâm cung buồn bã ai oán.

Khi kiệu mềm của Trương Cường chậm chậm tiến đến quảng trường trước điện, trên quảng trường rộng lớn, ngoài cấm vệ được phòng bị nghiêm ngặt, thì không thấy một tên nô tài hay cung nữ nào, cung điện hoa lệ vốn có, trong ánh nắng mặt trời buổi sáng hiện ra không chút sức lực và nhợt nhạt.

Dường như không ngờ rằng Trương Cường lại đột nhiên xuất hiện ở điện Tuyên Minh, cấm vệ phụ trách việc trong coi điện Tuyên Minh, hơi ngạc nhiên, rồi đồng loạt quỳ xuống hô to: “Bệ hạ vạn tuế!”.

Bị tiếng động ngoài điện gây kinh động, cánh cửa chạm lộng bằng vàng từ từ mở ra một khe hở nhỏ, một nô tài trang niên khoảng hơn ba mươi tuổi sắc mặt hoang mang chạy đến nguyệt thái quỳ xuống đất run rẩy thưa: “Nô tài truyền lệnh điện Tuyên Minh Triệu Trình tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường trong lòng nặng trĩu nhìn đại điện đầy tử khí, nén không được tiếng thở dài, đang định bước vào, thì nghe thấy tiếng Hàn Hoán bẩm: “Bệ hạ, điện Tuyên Minh bây giờ vẫn là chốn chờ tội, bệ hạ muốn vào, e là...”.

Trương Cường hừm một tiếng, không để tâm đến lời khuyên can của Hàn Hoán, mà sải bước lớn đi vào trong điện. Hình như rất lâu rồi chưa mở cửa, trong đại điện khí đục nồng nồng khiến Trương Cường bị sặc, đang lúc thính ứng với ánh sáng mờ mờ trong đại điện, thì nghe âm thanh quen thuộc run rẩy bên tai: “Bệ hạ... Sao bệ hạ lại...”.

Trương Cường quay người lại nhìn, thì thấy hoàng hậu Tả Uyên người mặc áo dài thâm màu, tóc dài được buộc một cách qua loa sau lưng, dùng một cây trâm ngọc cố định, khuôn mặt nhợt nhạt vô vàng, thân hình gầy đi nhiều.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Trương Cường, Tả Uyên mãi một lúc sau mới định thần lại, cười nói: “Bệ hạ đến ban chết cho thần thiếp phải không?”.

Trương Cường nghe thấy thế sửng người, gật đầu cười gượng: “Trẫm đến thăm nàng, chứ không có ý gì khác”.

Tả Uyên lúc này mới để ý thấy chiếc áo dài mà hoàng đế mặc chính là chiếc áo do đích thân mình may, đỏ hoe mắt, nước nở: “Không lẽ bệ hạ còn nhớ đến thần thiếp, Tả Uyên thấy thế là đủ rồi”.

Trương Cường nhìn thấy khuôn mặt vàng vô của nàng, bất giác gật đầu than: “Nàng thân là hoàng hậu, sao lại hạ độc thủ, trẫm hôm nay đến thăm nàng, chính là tận nghĩa vợ chồng, thái úy đang điều tra nghiêm ngặt án

này, tin rằng không lâu sau sẽ rõ trắng đen, đến lúc đó nàng yên tâm, trầm tuyệt đối không liên lụy kẻ vô tội, Tả đại nhân trầm vẫn vô cùng tin tưởng”.

Tả Uyên nghe thấy biết rằng Trương Cường đã cho mình là hung thủ rồi, bất giác trong lòng thấy đau đớn vô cùng, hồi lâu mới cười gượng một cách khó khăn: “Tả Uyên tạ ơn long ân bệ hạ”.

Trương Cường nghe thấy tiếng nàng mang hàm ý mỉa mai, bèn lạnh lùng hừm một tiếng: “Hoàng hậu sức khỏe không được tốt, hãy tĩnh dưỡng thêm, trầm phải hồi cung rồi”.

Nói xong bèn quay người bỏ đi.

Tả Uyên nghe thế bèn nhìn rất lâu vào Trương Cường và chiếc áo dài màu đen, cười buồn: “Bệ hạ, Tả Uyên có thể lại được thấy bệ hạ trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi, thần thiếp cung tiễn bệ hạ”.

Nói xong, thân hình yếu ớt mảnh mai khẽ rang lên, rồi cung kính quỳ bái xuống đất, khuôn mặt nhợt nhạt thêm mấy phần kiên quyết.

Trương Cường nhìn thấy nàng không đại náo như trong dự liệu, bất giác thấy kỳ lạ, quay lưng lại hỏi: “Hoàng hậu có thể bình tĩnh như thế, làm trầm rất yên tâm, trầm nhất định sẽ giành lại cho nàng công lý”.

Lúc này, Hàn Hoán cẩn trọng thưa: “Bệ hạ, nương nương thân thể yếu ớt, nếu có thể ra ngoài đi lại, thì sẽ tốt hơn”.

Trương Cường nghe thế sắc mặt biến đổi, trừng mắt nhìn Hán Hoán nói: “Thái úy đang điều tra vụ án này, đợi sau khi tất cả được điều tra rõ ràng hãy nói”.

Lời nói lạnh lùng khiến Tả Uyên vừa đứng dậy đau đớn, người váng vất, may mà có một cung nữ đứng bên cạnh kịp thời dìu đỡ.

Trương Cường thấy thế nhíu mày, đang định quay lưng thì thấy một tên nội giám mặc áo danh vội vàng bước tới, quỳ trước mặt hoàng đế thưa: “Bệ hạ, thừa tướng đang đợi bệ hạ trước đại chính điện, nói có việc quan trọng cầu kiến”.

Trương Cường nghe xong trong lòng thất lại, nhất định là cuộc chiến diệt hán ở tiền phương xảy ra vấn đề gì, nếu không Phùng Kiếp tuyệt không hoang mang thế, không để ý gì đến hoàng hậu, rồi lên kiệu mềm, ra lệnh: “Đi mau, mau về đại chính điện”.

Nhìn thấy ngự giá của hoàng đế mau chóng mất hút trong tầm mắt Tả Uyên thu ánh mắt thất thần lại, tê liệt ngã xuống đất, cười gượng: “Hoàng thượng đã nghi ngờ Tả Uyên như thế, đáng tiếc cho năm năm Tả Uyên khổ sở đợi chờ, cái gì là lãng tử quay đầu, thà dùng quay đầu còn hơn, ai”.

Bên cạnh, một tiểu cung nữ dung mạo xinh đẹp bước lên trên cần trọng diu Tả Uyên đứng dậy an ủi: “Nương nương đừng vội thất vọng, hoàng thượng là minh quân hiếm thấy, hung thủ nhất định không qua được mắt hoàng thượng”.

Tả Uyên cười gượng một tiếng, rồi một nhọc ngồi xuống chiếc sập, vừa gật đầu than: “Diệp Nhi, không thể nói thế được, ta thân là hoàng hậu nhưng không có con nối dõi, e rằng khó tránh được tội chết, hôm nay bị người ta hãm hại đến bước đường này, dù phụ thân có tâm, cũng không dám cầu xin trước mặt hoàng thượng, ta...”.

Nói đến đây, đã nước nở không thành tiếng, khó lòng kìm chế.

Diệp Nhi nhú mày nói: “Nương nương, nô tì sẽ nghĩ cách đi liên hệ với ngự sử đại nhân, xem có thể cứu được nương nương thoát khỏi nguy nan không”.

Tả Uyên nghe thấy thế vội ngăn: “Diệp Nhi, không được, người làm thế cũng sẽ liên lụy cả phụ thân ta, sự anh minh của bộ hạ trong các triều đại quân vương thật khó thấy, nếu bị phát giác, chúng ta càng nhanh đến chỗ chết”.

Diệp Nhi sưng người, vội vàng nói: “Nương nương, chúng ta không thể ngồi chờ chết được”.

Tả Uyên nhìn cửa điện đang được đóng lại nói: “Diệp Nhi, yên tâm, hoàng thượng không giết nổi ta đâu”.

Trong lúc Trương Cường vội vàng đến đại chính điện mới phát hiện thừa tướng Phùng Khứ Tật, thái úy Phùng Kiếp, ngự sử đại phu Tà Lâm, đình úy Tiêu Hà đều sắc mặt căng thẳng đang chờ Trương Cường trong đại điện.

Trương Cường nhìn thấy bọn họ cùng lúc tấn cung gặp mình, trong lòng rất ngạc nhiên vội xua tay: “Các vị cùng lúc tấn cung, có phải là Mông Điềm đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

4 người sắc mặt biến đổi, Phùng Khứ Tật cần trọng đáp: “Bệ hạ, Mông Điềm đến hôm nay đã bao vây huyện Thượng Đảng, đồng thời đã tiêu diệt toàn bộ ba vạn tinh binh mai phục”.

Trương Cường nghe thấy thế hài lòng gật đầu: “Làm rất tốt, thủ quân Thượng Đảng không quá bảy, tám vạn người, đến hôm nay bị tiêu diệt ba vạn việc phá thành chỉ là việc trong tầm tay”.

Phùng Khứ Tật nghe thế, do dự một lát rồi tiếp tục: “Mông Điềm sau mười ngày bao vây Thượng Đảng cứ một mực vây mà không đánh...”.

Nói đến đây đưa mắt nhìn Trương Cường, do dự, ba người còn lại sắc mặt càng lúc càng trầm xuống, dường như có lời gì cũng không dám nói.

Trương Cường thấy quái lạ hỏi: “Thừa tướng có gì mau nói ra”.

Phùng Khứ Tật nghe xong mới gật đầu: “Mấy hôm nay lão thần đột nhiên nghe tin, nói Mông Điềm lần này muốn lui quân là do muốn đoạt ba mươi vạn quân đó cho mình, còn Trần Bình đã bí mật mấy đêm liền phóng ngựa đến Thượng Đảng, cùng Lưu Bang liên thủ, đối phó với bệ hạ, cùng đại Tần ta tam phân thiên hạ”.

Phùng Khứ Tật nói xong thì Tả Lâm tiếp lời: “Bệ hạ, không có lửa làm sao có khói, tin đồn dù không đáng tin, nhưng cũng không được coi thường, trước mắt Mông điềm ám binh bất động, nếu như có bất trắc gì, nhất định sẽ gây ra đại loạn”.

Trương Cường nghe xong nhíu mày, lạnh lùng nói: “Các vị có suy nghĩ gì về chuyện này?”.

Tả lâm liền đáp: “Bệ hạ nên triệu hồi Mông Điềm về ngay lập tức, điều tra rõ chuyện này”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

Tam Nhân Thành Hố.

Trương Cường nghe thế thấy thật buồn cười, Mông Điềm là người được hoàng đế cứu ra từ chỗ chết, hơn nữa Mông Điềm thống lĩnh đại quân không phải là lần đầu, không lẽ lại không có lý do gì như thế mà bội phản Đại Tần?

Nhìn thấy vẻ mặt không lấy làm quan tâm của Trương Cường, Tả Lâm lo lắng hỏi: “Bệ hạ, những lời này từ sau khi đại quân ra trận càng ngày càng bùng phát mạnh, đến đồng dao các nơi đâu đâu cũng hát truyền...”.

Trương Cường nghe thế trong lòng trầm lại, sự đáng sợ của những tin đồn này chính là làm mê hoặc lòng người, còn đáng sợ hơn đao kiếm thật sự, đối với cục diện triều đình vừa được ổn định lại nhất định vô cùng nguy hiểm, bất giác sắc mặt biến đổi lạnh lùng nói: “Đồng dao nói thế nào?”.

Tả Lâm bất an nhìn Trương Cường rồi từ từ nói: “Đồng dao nói: “Thảo thanh thanh, thì vi vương, phân thiên hạ’ đồng dao đáng sợ như thế, nếu cứ loan truyền khắp nơi như thế thật không hay, bệ hạ không thể coi thường được”.

Trương Cường sao tin được những điều này, bất giác miễn cưỡng cười: “Chỉ là bài hát đồng dao của bọn trẻ con cũng coi là thật, ngự sử đại nhân dùng bé xé ra to thế”.

Phùng Khứ Tật nhìn thấy Tả Lâm đang định mờ miện bèn cướp lời nói: “Bệ hạ, bài đồng dao này mặc dù chỉ là trò chơi của nhi đồng, nhưng là muốn chỉ Mông Điềm, lại thêm phong tin Mông Điềm ám binh bất động, chuyện này thật sự không thể xem nhẹ”.

Tiêu Hà lúc này quả thực không tìm được nộ khí trong lòng, tiến lên trước nói: “Bệ hạ, Mông tướng quân lãnh quân bên ngoài, cục diện vốn dĩ không thể quyết định giống như trong tưởng tượng của chúng ta, Mông tướng quân kinh nghiệm trận mạc dày dặn, nhất định làm gì cũng có lý, đang lúc đại chiến thế này, bệ hạ nếu như dễ dàng tin vào những tin đồn có dã tâm, chỉ e rơi vào cái bẫy của đối phương. Lúc chiến Trường Bình, Đại Tần lúc đó tương đương Kỳ cổ nước Triệu, cứ nghĩ ba mươi vạn quân hoàn toàn có thể thắng được Trường Bình, Phạm Huy ly gián Triệu Vương, cũng giống như tin đồn nhảm hiện nay, theo Tiêu Hà thấy, cái này nhất định là quỷ kế của Trần Bình, bệ hạ tuyệt đối không thể mắc lừa”.

Trương Cường nghe xong gật đầu: “Lời Tiêu Hà chí phải, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, mọi người không cần phải hoang mang như thế, hãy lui ra đi”.

Lời vừa dứt thì nghe Hàn Hoán bẩm: “Bệ hạ, Vân Dương hầu, Vũ An hầu, Bình Lạc quân, Định An quân đang đợi ngoài đại điện, nói có việc gấp cầu kiến bệ hạ”.

Trương Cường bất giác ngạc nhiên, những vị quý tộc này không nhận chức gì trong triều rất ít tấn cung, hôm nay cùng nhau vào cung không lẽ lại có liên quan đến tin đồn về Mông Điềm hay sao?

Đương lúc suy nghĩ, bất giác cười một tiếng rồi gật đầu với Hàn Hoán: “Truyền”.

Lời vừa dứt, thì thấy Vân Dương hầu sắc thái trịnh trọng dẫn đầu, theo sau là Vũ An hầu, Bình An quân và Định An quân ba người, Vân Dương hầu khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, là tộc trưởng tân nhiệm của họ Doanh, trong tông thất Tần quốc rất có địa vị, có uy vọng rất lớn, do lúc Triệu Cao bị giết lại là người đầu tiên đứng về phía Trương Cường, giúp ổn định lòng người trong tông thất.

Trương Cường luôn giữ ba phần kính ý với họ, đích thân bổ nhiệm ông ta làm tộc trưởng, chỉ là Vân Dương hầu không bao giờ hỏi chuyện thế sự, lần này đột nhiên vào cung, khiến Trương Cường có chút bất ngờ.

Đang lúc suy nghĩ, thì Vân Dương hầu đã bước vào giữa điện, khom người với hoàng đế “Bệ hạ, vi thần Vân Dương hầu tham kiến bệ hạ”.

Trương Cường cười gượng nói: “Vân Dương hầu, hôm nay sao lại đột nhiên tấn cung, chẳng hay là có chuyện gì quan trọng hay sao?”.

Vân Dương hầu đáp: “Bệ hạ, thần phong thanh nghe thấy tướng quân Mông Điềm phản lại Đại Tần tự lập thân, tự thấy đây mặc dù là tin đồn, nhưng không thể không tin, Đại Tần hiện nay quốc lực suy vi, nếu quả thật Mông Điềm làm phản, chỉ e bệ hạ không đối phó nổi. Đến lúc này các vùng lần lượt tự lập, Đại Tần ta sao mà không chế được? Vì thần hy vọng bệ hạ mau chóng cho truyền Mông Điềm quay về Hàm Dương điều tra chân tướng, việc diệt Hán có thể giao cho Vương Bôn, Vương Bôn mặc dù danh khí không bằng Mông Điềm, nhưng Vương Bôn vẫn là con của Vũ thành hầu, dũng cảm mưu lược không kém gì Vương Tiễn trước đây, vì an nguy của Đại Tần xin bệ hạ hãy hạ lệnh triệu gọi Mông Điềm”.

Lời ông ta vừa dứt mấy người kia cũng liên tục nói vào, đại điện vừa mới yên tĩnh liền náo nhiệt trở lại.

Trương Cường lạnh lùng nhìn Vân Dương hầu, hồi lâu mới gật đầu: “Tâm tư các vị, trẫm hiểu, mọi người đều lo lắng cho sự an nguy của Đại Tần, trẫm vô cùng cảm kích”.

Đám đông nghe thế, thần sắc cùng lúc giãn ra, chỉ có Tiêu Hà căng thẳng nhìn Trương Cường định mở lời, do dự một lát rồi lặng lẽ đứng sau lưng đám đông, lẩn tránh ánh mắt sắc ngọt của hoàng đế.

Nhìn thấy phản ứng của đám đông, Trương Cường không nén được tiếng cười gượng nói: “Mọi người không cần phải nói nữa, chuyện này trẫm tự có chủ ý”.

Phùng Khứ Tật yên tâm nhìn thần sắc kiên định của Trương Cường, rồi chấp tay nói: “Bệ hạ nếu đã có chủ ý, lão thần xin cáo từ, hy vọng bệ hạ có thể thận trọng cân nhắc chuyện này, dùng để kẻ xấu trục lợi”.

Vân Dương Hầu còn bao nhiêu lời chưa kịp nói ra, bị đuổi lui ra ngoài, bất giác gật đầu vội vàng nói: “Bệ hạ, Mông Điềm trong tay nắm trọng quân, bệ hạ tuổi còn trẻ, lòng người hiểm yếu không thể không phòng, hy vọng bệ hạ không bị gian thần lừa phỉnh”.

Trương Cường lúc này bị mấy người kia quấy rầy, bất giác nhíu mày nói: “Trẫm tự có quyết định, mọi người hãy lui hết đi”.

Nói xong lại ra ý với Hàn Hoán dẫn mấy người kia đi, Hàn Hoán vội vàng cẩn trọng đến trước cửa điện cung kính nói: “Thưa các vị đại nhân, có chuyện gì buổi chiều sáng sớm mai nói cũng chưa muộn, bệ hạ vừa phê chuẩn công văn rất mệt mỏi, hơn nữa, không còn sớm nữa, các vị đại nhân nên hồi phủ đi”.

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế biết rằng chuyện hôm nay đã không dễ dàng mà tiếp tục quấy rầy hoàng thượng được nữa, bất giác xoay lưng lại nói với đám quần thần trong điện: “Chuyện này hãy để buổi chiều sáng mai mọi người thảo luận kỹ hơn, hôm nay đã muộn rồi, chúng ta hãy về đi”.

Nói xong, đứng dậy khom mình với Trương Cường: “Bệ hạ, chuyện này buổi chiều sáng mai hãy nói, chúng thần cáo từ”.

Trương Cường nhìn đám quần thần về bất đắc dĩ ra khỏi điện nói: “Buổi chiều sáng mai không cần bàn đến nữa”.

Lời này vừa nói ra, trong điện bỗng im lặng như tờ, không để cho bọn họ có bất kỳ phản ứng nào, Trương Cường hùm một tiếng, sải bước lớn đi vào trong điện, không thềm để ý gì đến đám đông đang ngạc nhiên đứng trong đại điện.

Dưới thành Thượng Đảng, trong đại bàn doanh quân Tần, Mông Diêm và Vương Bôn Bành Việt cùng các tướng khác đang thảo luận cơ sách công kích Thượng Đảng, tuy nhiên lúc này thần sắc Mông Diêm nghiêm trọng khác thường, một người nhà vội vã đến từ Hàm Dương tâm trạng rất kích động nói: “Tướng quân, chuyện này quả thật quá ức hiếp người khác”.

Người nhà đó trên dưới ba mươi tuổi, thân hình to lớn, rất vạm vỡ, khuôn mặt lạnh lùng đầy tức giận tiếp tục nói: “Từ khi tướng quân rời đi, không biết từ đâu có tin đồn truyền đến, nói tướng quân có dã tâm tự thân lập vương, tin tức tướng quân ám binh bất động lần này truyền về Hàm Dương, trong thành đầy rẫy tin đồn nhảm, lại có tiểu nhị Thị Tĩnh đi đến đâu cũng hát cái gì là “thanh thanh thảo, thi vi vương, phân thiên hạ” lúc tiểu nhân rời khỏi Hàm Dương, đã có không ít người tấn cung thưa chuyện với hoàng đế, yêu cầu bệ hạ triệu tướng quân quay về Hàm Dương điều tra sự việc”.

Mông Diễm lẳng lẳng nhìn bản đồ Thượng Đảng trên chiếc bàn nhỏ, không hề để ý đến người nhà kia, mà nhú mày với Bành Việt: “Ngựa thăm dò các nơi đã có tin tức gì chưa?”.

Bành Việt ngạc nhiên nhìn Mông Diễm, vội chớp tay thưa: “Hôm nay vừa nhận được tin, Lưu Bang đã phái năm vạn tinh kỵ đến Thượng Đảng, ngày mai sẽ đến, tướng quân có phải định ngăn chặn giữa đường”.

Mông Diễm nghe thấy thế mắt sáng lên, hài lòng gật đầu nói: “Không sai, khổ đợi mấy ngày, cuối cùng viện quân đối phương đã đến rồi, ha ha ha ha.”

Vương Bôn lúc này không kìm được hưng phấn nói: “Không sai, nếu có thể ngăn chặn và đánh bại cánh quân cứu viện này giữa đường, thì trong thành Thượng Đảng nhất định không công mà tự vỡ, tướng quân chờ đợi vất vả bao nhiêu ngày, cơ hội tốt cuộc cũng đã đến, dựa vào một Trần Bình lắm mưu ma chước quỷ chắc cũng không ngờ tướng quân đã sớm xuyên được quỷ kế của hắn, ha ha...”.

Bành Việt lúc này lại không hề vui mừng, mà lại lo lắng nói: “Tướng quân, nếu bệ hạ thật sự nghi ngờ tướng quân mà lệnh cho tướng quân trở về Hàm Dương trước, không phải là đã lãng phí khổ tâm hay sao?”.

Mông Diễm đã từng ngồi lao tù, sớm biết được hoạn đồ hiểm ác, bất giác gật đầu nói: “Nếu như hoàng thượng thật sự triệu Mông Diễm ta hồi kinh, thì chuyện ở đây giao cho Vương tướng quân tiếp tục xử lý, chỉ hy vọng Vương tướng quân vẫn căn cứ vào kế hoạch đã định im lặng chờ đợi viện quân đối phương, như thế chúng ta chỉ cần có năm vạn quân đã có thể chiếm được Thượng Đảng, sẽ giảm tổn thất đến mức tối thiểu, đối với Mông Diễm, từ lúc được bệ hạ cứu ra khỏi nhà ngục Hàm Dương, sống nhiều hơn một ngày cũng là điều không ngờ, huống hồ chỉ là quay về kinh, cũng không phải là hỏi tội, không cần lo lắng”.

Nói đến đây, liền bình tĩnh nhìn Vương Bôn vẻ mặt bất mãn nói: “Nếu Mông Diễm thật sự vị triệu về Hàm Dương, gánh nặng ở đây xin giao cho một mình huynh, chiến trường nguy hiểm, hãy thận trọng, Trần Bình nếu có thêm nhiều quỷ kế, hãy cẩn trọng đối phó hơn”.

Vương Bôn nghĩ bản thân mình có thể có được ngày nay, đều nhờ vào Mông Diêm, có chút chua xót nói: “Tướng quân trang thành như thế, nếu bị tin đồn làm tổn thương, thật khiến người ta phẫn nộ”.

Mông Diêm cười gượng một tiếng, lắc đầu: “Hoàng thượng rốt cuộc sẽ xử lý chuyện này như thế nào tạm thời còn chưa biết nhưng mọi người không thể vì thế mà ảnh hưởng đến lòng quân, đại chiến trước mắt chúng ta phải tập trung tinh thần ứng phó với tình hình trước mắt, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là được”.

Vương Bôn nghe thấy thế kiên quyết gật đầu: “Tướng quân yên tâm, Vương Bôn hiểu rõ dụng ý mưu này của tướng quân, tuyệt đối không thể để cho quỷ cố của Trần Bình thành công”.

Mông Diêm nghe thấy thế yên tâm gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài lều nhìn tàn dương phí tây, gật đầu: “Canh ba tối nay Vương Bôn đích thân soái lĩnh năm vạn nhân mã lên trước ngăn chặn viện quân của Lưu Bang”.

Nói đến đây, thần sắc nghiêm nghị nhìn Bành Việt và Vương Bôn nói: “Viện quân đối phương mặc dù chỉ có năm vạn, nhưng e trong đó có lẫn cả kỵ binh Hung Nô, kỵ binh Hung Nô dũng mãnh, nhất định phải cẩn thận ứng phó”.

Vương Bôn chấp tay thưa: “Vương Bôn rõ, sau khi trời sáng nhất định sẽ diệt toàn bộ”.

Mông Diêm nghe thấy thế gật đầu: “Được, trời sáng ngày mai, đại quân phân làm bốn cửa, mỗi cửa năm vạn nhân mã, toàn lực chiếm lấy Thượng Đảng”.

Lời ông vừa dứt thì bên ngoài đã nghe thấy tiếng tên lính thân cận: “Tướng quân, Hàn Hoán truyền lệnh từ đại chính điện cung Hàm Dương, Hán đại nhân mời tướng quân ngay lập tức ra khỏi lều nghe chỉ”.

Mông Diêm nghe chỉ, ngạc nhiên trong lòng biết rằng Hàn Hoán đến chắc chắn là liên quan đến tin đồn đang truyền khắp thành Hàm Dương, mặc dù có chút bất an nhưng vẫn bình tĩnh đứng dậy bước ra khỏi lều, đưa mắt nhìn thì thấy viên nội giám Hàn Hoán thân cận của Trương Cường, người mặc áo dày màu xanh đang ngồi trên ngựa mặt không lộ sắc thái nào, đang nhìn mình.

Nhìn thấy Hàn Hoán mà mình đã vô cùng quen thuộc, trong lòng Mông Điềm có chút lo lắng vội bước lên hỏi: “Mông Điềm bái kiến đại nhân, không biết đại nhân có chuyện gì quan trọng hay sao?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6

Xuất Hiện Biến Cố Lớn.

Trong đêm tối đen, những vì sao treo lơ lửng trên bầu trời xa xôi, trong gió lạnh nhấp nháy ánh sáng tê lạnh, dãy núi nối dài trong ánh sáng yếu ớt của các vì sao hung dữ như quái thú, thỉnh thoảng những tiếng gào bi thảm lại vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh chết chóc, mang đến hơi thở chết chóc.

Trên con đường nhỏ trong khu núi ẩn nấp hướng về Thượng Đảng, đột nhiên vọng lại tiếng người không thể nghe rõ và mấy tiếng phì phò đầu mũi của chiến mã, nhờ ánh sáng mờ nhạt của mấy vì sao mờ lung mà nhìn thấy, thì ra là một cánh kỵ binh đang vội vã, những kỵ binh này trên vó ngựa đều có một lớp vải bông rất dày, cho nên dù đi rất nhanh trong đêm cũng không nghe thấy tiếng động nào.

Chắc là đi quá vội cho nên ngựa thở phì phò nặng nhọc, như nhắc nhở kỵ sĩ cười trên lưng, rằng sức chịu đựng đã lên đến cực điểm, kỵ binh lại không thèm để ý gì đến sự phản kháng của ngựa, cũng không để ý gì đến đường núi hiểm trở, chỉ dùng lực quất roi ngựa thúc đi, mấy vạn kỵ binh sau lưng cũng điên cuồng phóng đi như thế.

Đường như quá bí bách nên sau khi đoàn quân đi vào trong sơn lâm, do đường khó đi, đã bắt đầu từ từ giảm tốc độ, ngựa cũng không can tâm mà miễn cưỡng bước vội dưới roi ngựa của chủ nhân.

Lúc này, một kỵ sĩ tóc dài thân hình to lớn cười trên chiến mã đến lưng đột nhiên ghì chặt dây cương, chiến mã hí lên một tiếng rồi đột ngột dừng lại, khiến kỵ sĩ trên ngựa nghiêng người suýt nữa bay đi mất, may mà hần

phản ứng kịp thời, dùng lực ghì lấy hông ngựa, dùng đưa một lúc mới ổn định lại được thân hình.

Nhìn thấy hãn dừng lại, những kỵ binh khác cũng lũ lượt đột ngột dừng lại, ghì cứng chiến mã của mình đưa mắt nhìn vị kỵ sĩ kia, sắc mặt người kỵ sĩ kia biến đổi, dùng tiếng hán không thành thực lắm nói lớn: “Mọi người cẩn thận, phía trước có mai phục, mau xuống ngựa, ẩn nấp ngay”.

Theo tiếng hét của hãn một bộ phận kỵ sĩ liền xoay lưng xuống ngựa, ẩn nấp sau cây lớn và đá núi bên đường.

Lúc này sau lưng cánh quân đột nhiên có một kỵ sĩ do tướng lĩnh ăn mặc bước lên, bất mãn nói: “Sao lại dừng lại, trước khi trời sáng bắt buộc phải đến được Thượng Đảng, nay trời không còn sớm nữa, còn không nhanh chóng lên đường?”.

Tên kỵ sĩ dừng lại sớm nhất nghe thấy sắc mặt căng thẳng nói: “Phía trước có thể nghe thấy tiếng thở phì phò của ngựa, hơn nữa có chim chao lượn, nhất định có mai phục”.

Tướng lĩnh kia nghe thấy thế sắc mặt biến đổi, lắng nghe động tĩnh trong sơn lâm hồi lâu lắc đầu nói: “Thổ Hồn Ca, e là huynh nghe nhầm rồi, tôi không nghe thấy gì cả, hơn nữa chim trong núi bay lượn, là do chúng ta gây ra, chứ không phải có mai phục”.

Thổ Hồn Ca nghe thấy thế vừa xuống ngựa ra hiệu cho kỵ binh đi theo cung nỏ ra chờ đợi vừa lo lắng chỉ lên bầu chim đang chao liệng trên trời: “Chim chỉ bay lượn trên đỉnh núi, có thể thấy kẻ địch của chúng ta nhất định đã mai phục trên núi, thời cơ đến sẽ xông xuống núi”.

Tướng Anh Bố vừa đầu quân cho Lưu Bang là chủ soái của quân tiếp viện Thượng Đảng, sau khi Hạng Vũ tự vẫn Anh Bố đã dẫn theo hai nghìn quân cũ được thu gom lại của Hạng Vũ lên phương Bắc đầu quân cho Hán Vương Lưu Bang, đây là lần đầu hãn lãnh lệnh xuất chiến, vì muốn trước mặt Lưu Bang thể hiện một lần, nên trong mười ngày gần như đã tận lực dẫn theo viện binh vội vã đến Thượng Đảng.

Lúc này nghe thấy Thổ Hồn Ca nói thế, mặc dù không tin, nhưng vẫn đưa mắt cẩn trọng nhìn mấy con chim cú đang bay lượn, sau đó gằn giọng nói: “Mọi người toàn tốc tiến lên, không được dừng lại, nhanh”.

Thổ Hồn Ca lúc này cười nhạt nói: “Quân mai phục đang ở phía trước, tướng quân xông vào đó, không phải là muốn chết hay sao?”.

Anh Bôn sững người, lúc này mới phát hiện bản thân quả nhiên hồ đồ, vội vàng hạ lệnh: “Truyền cho mọi người dàn trận, cung tên quân Tần vô cùng lợi hại cần thận ứng phó”.

Quân Hán nhận được mệnh lệnh lập tức tạo thành nhóm năm người một, hỗ trợ nhau phòng bị cùng lùi lại rừng rậm không xa đằng sau, nhằm tránh đợt công kích lần thứ nhất của mũi tên quân Tần.

Còn lúc này, cách viện quân của Anh Bố không quá năm trăm mét phía trước, Vương Bôn đang tập trung tinh thần đứng sau một thân cây lớn, nhìn xuống quân Hán phía dưới núi.

Quân Tần đang mai phục trên núi lúc này đều đã chuẩn bị xong xuôi cho việc tiêu diệt quân Hán chỉ đợi quân Hán đi vào vòng mai phục là sẽ triển khai tấn công, nhưng không ngờ quân Hán lại đột nhiên dừng lại trước vòng mai phục chỉ khoảng năm trăm mét, khiến cho khí thế quân Tần đang tích trữ bỗng cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Tướng Vương Uyên đã đi theo Vương Bôn nhiều năm hít một hơi nói: “Tướng quân, quân Hán quả nhiên lợi hại, hay là đã phát giác được tung tích mai phục của chúng ta, nếu là thế chúng ta chỉ có năm vạn nhân mã không thể cân sức được, nếu đánh chính diện, tổn thất rất lớn, nếu trong quân đối phương lại có thêm kỵ binh Hung Nô, chúng ta e là...”

Vương Bôn nghe thế nhíu mày lại nói: “Bất luận thế nào cũng không thể để cho năm vạn quân Hán thoát được, mọi người tập trung tinh thần, chết cũng phải tiêu diệt năm vạn quân Hán này”.

Đang lúc nói, thì thấy một ánh lửa sáng vụt lên, vô số mũi tên châm lửa đồng loạt được quân Hán phóng ra, hiển nhiên là quân Hán muốn nhân việc này để ép quân Tần đang ẩn nấp trong rừng rậm chui ra.

Những mũi tên tẩm lửa này nhuộm đầy dầu, khi rơi xuống cỏ hoang khô héo thì nhanh chóng bắt lửa thành biển lửa, năm vạn quân Tần của Vương Bôn ngay lập tức rơi vào cục diện bị động không ngờ đến.

Nhìn lấy ngọn lửa của đối phương càng ngày càng dày, cây trong rừng hầu hết đều là loại cây dễ bốc cháy, lại thêm bây giờ là đầu xuân, thời tiết

hanh khô.

Cỏ cây trong núi gặp lửa liền bốc cháy, chỉ lát sau chỗ rừng rậm mà quân Tần đang ẩn nấp mù mịt khói đen, lửa vây khắp nơi.

Vương Bôn không còn cách nào để tiếp tục ẩn nấp, đành phải hạ lệnh tấn công, lúc này quân Hán tận dụng địa hình có lợi, tránh được vị trí gió thổi khói xuống, quân Tần dừng mãnh trong màn khói dày đặc sức chiến đấu dường như đã mất đi hơn nửa, lúc này lại bị bức bách nghênh chiến, khiến cho khí thế lại càng giảm đi ba phần.

5 vạn kỵ binh quân Tần dưới mệnh lệnh tấn công của Vương Bôn xông vào đánh nhau với quân Hán đang xông ra khỏi rừng rậm để nghênh chiến, Vương Bôn dẫn đầu điên cuồng lao vào chém giết, quân Tần lúc này mặc dù yếu thế hơn nhưng do binh sĩ quân Tần hầu như là đội quân bị công nghiệp hóa, rất nhiều binh sĩ coi việc giết địch là cách nhanh nhất và duy nhất để thắng tiến, giết người, đoạt lấy đầu vừa rơi, đều rất nhanh nhẹn. Ba vạn quân Hán do Anh Bố dẫn đầu bị chém tới mức gần như không còn sức để trở tay.

Chính lúc này Thổ Hồn Ca vốn đang đứng bên cạnh tìm kiếm cơ hội đột nhiên hét lên một tiếng, kỵ binh Hung Nô đang ẩn nấp trong rừng ào ạt xông ra, trong tay cầm dao dài, phóng hết tốc lực vào quân Tần, quân Tần lúc này vừa ổn định lại trận thế trước sự tấn công bất ngờ của quân Hung Nô, lập tức tán tác, không thành quân.

Vương Bôn mặc dù vẫn nghĩ trong quân Hán sẽ có kỵ binh Hung Nô nhưng không ngờ kỵ binh Hung Nô lại lợi hại đến thế, vừa ra tay đã khiến cho quân Tần không kịp ngẩng đầu, cho nên vô cùng tức giận đang lúc định lệnh cho quân Tần phía sau xông lên, thì thấy tướng lĩnh Hung Nô mặc áo giáp đồng đen trong tay cầm cung dài trong ánh sáng ngọn đuốc phản chiếu, đang giương cung nhắm vào Vương Uyên đang đứng trước mặt mình không xa.

Vội vàng ẩn mình trong đêm tối, rồi thuận tay lấy cung nỏ nhỏ đang treo trên yên ngựa xuống, nhắm bắn tên tướng lĩnh Hung Nô đang hiện ra trong ánh lửa.

Sự lợi hại của sạ thủ Hung Nô Vương Bôn vô cùng rõ, nên nếu không thể một tên bắn chết thì Vương Uyên nhất định rất khó tránh được mũi tên sắc nhọn của đối phương, đúng lúc sau khi được trang bị yên ngựa và mã đăng do đích thân Trương Cường thiết kế ra, giúp cho việc mang theo cung nỏ bên mình vô cùng thuận tiện.

Loại cung nỏ này do có tầm ngắm bắn rất chuẩn cho nên dường như còn hiệu quả hơn loại cung nỏ bình thường gấp mười lần.

Cùng với tiếng vút của cung nỏ trong tay Vương Bôn thì cung nỏ trong tay Thổ Hồn Ca cũng vút lên như thế. Vương Uyên lúc này vừa chém chết một tên kỵ binh Hung Nô đang xông tới, còn chưa kịp gạt máu tươi còn ấm trên mặt thì nghe thấy một tiếng vút rất nhanh từ sau vọng đến, trong lòng biết không ổn vội vàng đạp hông ngựa, con ngựa chịu đau, vội nhảy sang một bên, Vương Bôn nhân cơ này vung thanh trường kiếm theo cảm giác mất cảm của mình, khua kiếm một cái thì nghe thấy tiếng “tinh” vang lên, thanh trường kiếm đột nhiên tuột khỏi tay bay đi, một mũi tên sắc nhọn kèm theo tiếng rít chói tai lao đến bên vai phải, làm tóe lửa trên một bên vai áo giáp.

Một bên vai phải của Vương Uyên đã không còn cảm giác, mềm oặt rụng xuống, máu tươi phun ra, trong lúc thanh trường kiếm vuột tay Vương Uyên thì một tên lính thân cận luôn theo sát ông liền đưa cho ông một thanh trường kiếm không biết từ đâu mà có của bọn Hung Nô, giúp cho Vương Uyên dùng tay trái nắm kiếm ngăn chặn tên địch đang từ đằng sau xông tới.

Đang lúc Vương Uyên cắn răng chịu đau buông thông vai phải đã không còn cảm giác, đang lúc quân Hung Nô đột nhiên lùi lại như triều thủy, thì nghe thấy âm thanh quen thuộc của Vương Bôn hét: “Quân Hung Nô nghe đây, chủ tướng các người đã bị Vương Bôn ta một tên giết chết, ha ha ha...”.

Theo tiếng cười sĩ khí quân Tần đang dốc sức chống cự cũng bùng bùng lên, liên tiếp hét lớn, xông lên tấn công kỵ binh Hung Nô đang bàng hoàng trong đêm tối bao trùm bởi mùi máu và lửa chiến.

Lúc này trong đêm lại đột nhiên nghe thấy những tiếng rít chói tai, âm thanh kỳ lạ khiến cho những người nghe thấy căng thẳng thần kinh.

Vương Bôn đưa mắt nhìn thì thấy trong không trung xuất hiện ánh sáng chói mắt, mấy trăm cánh khung bay lượn cỡ lớn đang đáp xuống sơn cốc đang diễn ra quyết chiến. Quân Tần sớm đã quen với phương thức tác chiến của quân phi hành nên không đợi Vương Bôn ra lệnh, đã đồng thời tản ra, ngăn cách hẳn với quân Hán và quân Hung Nô thành một đường nhỏ trong núi.

Kị binh Hung Nô đang chém giết và do Anh Bố soái lĩnh lần đầu tiên nhìn thấy quân phi hành chưa từng có trước đây, nhất thời đều kinh ngạc đến quên cả chém giết, sợ hãi đứng đực ra nhìn những cánh khung bay lượn trên trời, một số kỵ binh Hung Nô bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên sửng đực ra, lại có một số binh sĩ xoay lưng xuống ngựa hướng lên trời mà quỳ bái lạy.

Anh Bố trong quân Hạng Vũ đã mấy lần chiến đấu với Trương Cường cho nên sớm đã nhận thấy sự lợi hại của loại quân phi hành này lúc này nhìn thấy tình thế cấp bách vội hét: “Mọi người nhanh chóng rút lui, rút lui vào rừng”.

Nghe theo tiếng hét của hắn chỉ có bộ phận nhỏ binh sĩ Sở đã cùng hắn đầu quân cho Lưu Bang, nấp vào trong rừng, một số binh sĩ quân Hán vẫn đứng chỉ quân phi hành trên trời, chỉ chỉ trỏ trỏ kinh ngạc.

Đúng lúc này quân phi hành đã bay đến gần không phận sơn cốc, nhìn thấy quân Tần đã rút lui toàn bộ vào trong rừng, đồng thời thả hết thuốc nổ và pháo xuống, rồi cùng với tiếng nổ kinh trời, vô số tiếng hét bị thương vọng lên, quân Hán và kỵ binh Hung Nô bị sức nổ của thuốc nổ và pháo làm cho điên đầu, lại bị mưa tên điên cuồng bắn ra của quân Tần, vô số binh sĩ đều lần lượt ngã xuống, những con chiến mã chưa từng được tập luyện qua thuốc nổ lúc này bị tiếng nổ làm cho thất kinh chạy tán loạn, không biết đã đạp chết bao nhiêu quân Hán trọng thương vừa tránh được thuốc nổ và tập kích mưa tên của quân Tần.

Kị binh Hung Nô vào lúc thống sư Thổ Hồn Ca bị Vương Bôn phóng tên bắn chết đã đại loạn, lúc này lại thêm tập kích của quân phi hành đột

nhiên xuất hiện cũng như mưa tên của quân Tần, trong thời gian chưa đến nửa tiếng đồng hồ, gần như toàn bộ quân đã bị tiêu diệt, còn quân Hán do Anh Bố soái lĩnh cũng không may mắn hơn tí nào, số thoát được không đến một phần.

Thời khắc quân phi hành xuất hiện, trong lòng Vương Bôn không cách nào kìm chế được sự kích động, một ý nghĩ như điện xẹt lóe qua đầu ông.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7

Lừa Gạt Lẫn Nhau.

Lúc này chỉ nghe tiếng: “Vèo” một tiếng, trên đầu một tên binh sĩ đội quân phi hành bay qua đột nhiên phóng phi tiêu trên thân cây tùng cách Vườn Bôn mười bước, trên phi tiêu treo lủng lẳng một túi vải màu trắng, dưới sự phản chiếu của lửa núi còn chưa tắt hiện ra vô cùng chói mắt.

Vương Bôn có chút ngạc nhiên, vội vàng bước lên trước hái túi vải xuống, mở ra nhìn bên trong thì thấy thủ thư của Mông Điềm, đại ý nói Trương Cường nghe tin đồn sợ lòng quân không ổn, đã đặc biệt sai nội giám tùy thân là Hàn Hoán đến để xoa dịu tam quân, còn đặc biệt ra lệnh cho hai trăm quân phi hành ban cho Mông Điềm, ngoài ra lệnh cho Vương Bôn tiêu diệt toàn bộ năm vạn quân Hán, không được sót một tên, đó mới là màn khiến cho lòng người kinh sợ.

Nhận được tin này, Vương Bôn vô cùng phẫn chấn, nhìn thấy quân Hán và quân kỵ binh Hung Nô dưới chân núi dưới đợt cung kích bằng mũi tên và quân phi hành thứ nhất đã không còn một chút sức lực kháng cự nào.

Cục diện đã định, tâm trạng Vương Bôn ổn định lại, lúc này lửa lớn trong rừng dưới sự bổ cứu của quân Tần đã được khống chế rất nhiều, Vương Bôn nhìn sơn lâm mù mịt khói, bèn quay sang Vương Ly vừa đến bên cạnh nói: “Vương Ly, người lập tức dẫn người đi dập lửa, nếu không khi có gió mạnh đến, thế lửa sẽ vô phương khống chế, chúng ta đều toi cả”.

Vương Ly lúc này vừa quyết chiến một đêm, nghe thấy mệnh lệnh Vương Bôn không kịp thời, bèn đáp lại một tiếng, dẫn theo hai vạn tinh binh theo sau đi vào sơn lâm khói đen đặc.

Nhìn thấy quân phi hành trên trời sau khi thả pháo và thuốc nổ đã bắt đầu phân nhau lần lượt rất đi, Vương Bôn bất giác cười lớn, xoay lưng lên ngựa vung trường kiếm hét: “Các anh em, cùng ta xông lên”.

Quân Tần sau lưng ông sau khi được phi hành quân làm thay đổi cục diện, đã bừa bừa khí thế, chỉ là không có mệnh lệnh không dám hành động, lúc này sau khi nhận được lệnh tấn công bèn như hổ xông vào bầy cừu non, xông vào số ít kỵ binh Hung Nô đang điên cuồng chống trả mà chém. Do thuốc nổ có sức nổ ghê gớm, âm thanh khi nổ khiến cho chiến mã của bọn Hung Nô sợ đến mức bỏ chạy tán loạn, căn bản không phải cách nào cười được, kỵ sĩ Hung Nô không cách nào kiểm soát được chiến mã bị quân Tần từ trong rừng sâu xông ra chém giết một trận.

Dường như hoàn toàn đã tiêu diệt được cánh quân kỵ sĩ do chính tay Mặc Đốn Thiên Vu lựa chọn, trận này có thể coi là trận giao tranh đầu tiên giữa quân đội Hung Nô và quân Tần của Trương Cường.

Lúc trời hừng sáng, trong sơn lâm khắp nơi đều bị bao phủ bởi màn khói sặc sụa, lửa lớn trong sơn lâm đã được khống chế dần dần dưới sự nỗ lực dập lửa của quân Tần. Khắp nơi trong rừng đều có mùi máu tươi của xác chết, và mùi khói sặc sụa. Binh sĩ quân Tần dọn dẹp chiến trường hưng phấn chặt đầu quân Hán, treo lên hồng, đầu người là tiêu chuẩn duy nhất mà binh sĩ tần nhận được phong thưởng, một cái đầu người có thể đạt được ít nhất là một tước vị quân công hạng nhất.

Chặt đầu người là thói quen đã duy trì ở Trang Quốc trong gần ba nghìn năm, đến những năm cuối đời Thanh hậu thế, đầu người vẫn là một trong những tiêu chuẩn xác định chiến công. Điều này khiến cho một số binh sĩ khi không lấy được thủ cấp của kẻ địch, bèn giết hại dân thường vô tội mạo lẫm chiến công, hiện tượng này rất rầm rộ trong thời Minh Thanh.

Sau khi binh sĩ đã chặt đủ đầu người, thì số tài sản trên các xác chết cũng bị lấy sạch, một số tướng lĩnh lại còn giữ lại một số đồ vật có giá trị dâng trực tiếp lên tướng quân cấp trên, thời đại Tần Hán, quân nhân không có quân hàm, thậm chí đến khẩu lương cũng phải tự chuẩn bị, thu nhập tài sản của kẻ địch chính là cơ hội kiếm lợi duy nhất của họ, do vậy trong quân

không những không cấm, mà còn cố vũ ở một mức độ nào đó đối với hành động này.

Lúc này, những cánh khung bay lượn trên trời chỉ còn lại một, xem tên binh sĩ kia ăn mặc dường như thuộc tướng lĩnh cấp một, Vương Bôn đưa mắt nhìn, thì tên binh sĩ quân phi hành đang chao liệng trên trời kia bỗng hét to: “Vương Bôn tướng quân có ở đây không?”.

Vương Bôn không biết là tên binh sĩ kia rốt cuộc có ý gì, rất lấy làm ngạc nhiên, ngẩng đầu lên đáp: “Tại hạ Vương Bôn, rốt cuộc có chuyện gì ư?”.

Tên binh sĩ kia vừa khống chế khung bay vừa nói lớn: “Tướng quân, chúng tôi từ trên trời phát hiện có một cánh quân Hán ba vạn người đang từ sườn núi bao vây đến, quân phi hành của tại hạ đã dùng hết thuốc nổ, không thể tiếp tục ở lại, tướng quân hãy bảo trọng”.

Lời vừa dứt, khung bay đã bay về hướng đông, chỉ để lại hồi âm trên sơn cốc...

Vương Bôn bị tin này làm cho ngạc nhiên sửng người, còn chưa kịp suy nghĩ thì nghe thấy tiếng Vương Uyên thúc ngựa từ đằng sau chạy tới run rẩy nói: “Tướng quân, lời thiên binh nhất định không sai, đúng lúc chúng ta nhận được tin, nếu không nhất định sẽ bị đối phương trước sau kìm kích cho nhất định thảm bại”.

Vương Bôn định thần lại suy nghĩ một lát nói: “Nếu những lời thiên binh nói là đúng, thì cánh quân nhằm tiến đánh chúng ta mới chính là kỳ binh thật sự, mọi người tập trung tinh thần, lần này đúng là một trận khó khăn rồi”.

Lời nói này làm chấn động năm vạn quân Tần vừa trải qua đại chiến, một số binh sĩ kinh nghiệm phong phú bắt đầu tự động tổ chức trận thế phòng ngự lùi về hướng rừng sâu.

Vương Bôn nhìn xác chết đang chất như núi trong sơn cốc, cười nhạt: “Bọn quân Hán sắp đến chắc chắn không ngờ rằng chúng ta lại có thể trong hoàn cảnh thực lực ngang ngửa có thể tiêu diệt được năm vạn nhân mã, bọn họ nhất định nghĩ.

Rằng lợi dụng lúc chúng ta đang kịch chiết mà đồng thời hai bên ộp vào, hôm nay năm vạn quân Tần dường như không hề có tổn thất nào, tình hình này nhất định bọn chúng không hề nghĩ đến, chúng ta bây giờ cũng coi như là một cánh kỳ quân rồi, mọi người không cần hoang mang, chỉ cần chúng ta cẩn thận đối phó, cánh quân này chỉ là thịt mỡ dâng đến cửa, ha ha ha...”.

Lúc này, trong thành Thượng Đảng trong đại bản doanh quân Hán, Phàn Khoái đang lo lắng đứng trước cửa, nhìn sắc trời càng lúc càng rặng, sắc mặt trầm tư khiến người khác hoảng sợ, tên lính thân cận bên cạnh cẩn trọng theo sau, lo sợ sẽ không cẩn thận mà động vào vị tướng quân tâm trạng đang không tốt này.

Sau lưng Phàn Khoái, Trần Bình thần sắc cũng căng thẳng, tuy nhiên không muốn Phàn Khoái lo lắng như thế, nên miễn cưỡng thư thái ngồi xuống cái ghế dài uống trà.

Nhìn thấy Trần Bình thư thái như thế, Phàn Khoái có chút không kìm chế được nói: “Đại nhân, nếu trước khi trời sáng mà viện quân còn chưa đến, thì chúng ta e là khó chống trả được sự tấn công của quân Tần”.

Trần Bình thở dài, gật đầu: “Sao ta lại không biết tình hình trước mắt chứ, tuy nhiên, chỉ cần chúng ta có thể đánh bật được năm vạn tinh binh đối phương thì có thể khống chế được Mông Diêm, công kích được sĩ khí quân Tần, hơn nữa, tám vạn quân cứu viện và chúng ta trong ngoài công kích, có thể khiến cục diện không thể xoay chuyển”.

Phàn Khoái cười gượng một tiếng, đang định mở lời thì nghe thấy tiếng tên lính cận thân nói lớn từ ngoài cửa: “Tướng quân, hai mươi vạn quân Tần cùng lúc tấn công từ bốn cửa, tình hình chiến trận ở bốn cửa đều rất khẩn cấp”.

Phàn Khoái kinh ngạc, không để ý gì đến Trần Bình, vội bước lớn ra ngoài phòng, xoay lưng lên ngựa, đang định lên cửa thành xem tình hình, thì nghe thấy Trần Bình bước lên thưa: “Tướng quân dùng vội, Mông Diêm lúc này hậu doanh trống rỗng, tướng quân hãy sai năm nghìn tử sĩ từ trong thành theo địa đạo bí mật lẻn ra, tập kích vào đại doanh đối phương, uy cơ trước mắt có thể giải được”.

Phàn Khoái nghe thế, quay lại nhìn khuôn mặt đặc ý của Trần Bình nghi hoặc nói: “Trong thành làm gì có địa đạo? Bản tướng quân sao lại không biết?”.

Trần Bình giả hoạt nhìn Phàn Khoái nói: “Địa đạo này là lúc Trần Bình đến Thượng Đảng đã sai người đào, một là vì tướng quân bận rộn quân vụ nên không dám làm phiền, hai là lo lắng tiết lộ cơ mật, mới bí mật tiến hành, hơn nữa, lúc phá thành muốn bảo đảm tướng quân không bị tổn thương nào mà rời khỏi Thượng Đảng, đây là việc mà Trần Bình được người khác ủy thác, xin tướng quân đừng trách”.

Phàn Khoái hai mắt sáng lên mới gạt đầu than: “Tiên sinh đã giúp Phàn Khoái ta thoát hiểm, Phàn Khoái sau này nhất định báo đáp”.

Trần Bình sắc mặt trầm lại, thấp giọng lại: “Xin tướng quân hãy ngay lập tức chọn lựa năm nghìn tử sĩ trực tiếp xông vào đại bản doanh của Mông Diêm, lúc này Mông Diêm đã phân chia hai mươi vạn quân Tần để tấn công bốn cửa quân ta, Vương Bôn đã dẫn năm vạn quân lên trước đón giết viện quân chúng ta, trong địa doanh quân đối phương lúc này chỉ còn lại năm vạn người, lấy năm nghìn tử sĩ đến tập kích nhất định có thể đạt được hiệu quả vây Ngụy cứu Triệu”.

Phàn Khoái nghe thấy thế mắt sáng lên, cười: “Mưu lược của tiên sinh quả nhiên khiến người ta khâm phục, Phàn Khoái lĩnh giáo”.

Mông Diêm thúc ngựa đứng dưới lá cờ đại quân, đón nhận ánh nắng phía đông chói mắt lạnh lùng nhìn tình hình trận địa công thành của đại quân, lúc này, sau khi mũi tên trên thành đã trải qua một trận phóng giết dày đặc, đã bắt đầu từ từ yếu ớt đi, chiếc xe công thành chữ thập to lớn đã chuẩn bị thỏa đáng, dưới sự bảo hộ của quân mang lá chắn, chậm chậm tấn công vào tường thành, vô số lá cờ quân Tần màu đen trong gió sớm tung bay, tiếng hét giết chói tai vang vang bên tai mỗi người, mùi máu tanh nồng trong gió sớm lẫn quất trong gió sớm.

Lúc này Hàn Hoán thân mặc áo dài màu đen, đứng sau Mông Diêm nhìn thấy chiến trường với tiếng thét động trời, gạt đầu than: “Bệ hạ tin tưởng tướng quân, đến nay quả nhiên đúng là có con mắt thông tuệ nhìn người”.

Mông Diễm hít một hơi sâu gió lạnh tanh mùi máu, lắc đầu than: “Mông Diễm được đích thân bộ hạ cứu thoát khỏi tù ngục Hàm Dương, ân tình đó của bộ hạ còn chưa báo đáp, hôm nay chỉ biết tử lực chiến đấu mới báo đáp được đại ân bộ hạ”.

Hàn Hoán lần này là phụng mệnh tần chỉ, trước mặt những tướng quân này vô cùng đặc ý, gật đầu cười: “Tướng quân uy danh lừng lẫy thiên hạ, Thượng Đảng trước mắt không phải là đã nằm trong tầm tay hay sao?”.

Mông Diễm nghe thấy thế nghiêm nghị trả lời: “ Binh pháp vô hình, đại nhân không được xem thường Phàn Khoái, con người Phàn Khoái dũng cảm, lần này lại có thêm mưu lược Trần Bình chúng ta không dễ gì đối phó, Vương Bôn đến giờ vẫn chưa có tin gì, thật khiến người ta lo lắng”.

Đang lúc nói thì thấy Bành Việt vội vàng thúc ngựa đến, nhìn thấy Mông Diễm liền xoay lưng xuống ngựa nói: “Tướng quân vừa nhận được tin, năm vạn tinh binh do Vương tướng quân thống lĩnh dưới sự hỗ trợ của quân phi hành, đã tiêu diệt quân cứu viện địch, năm vạn quân Hán quả nhiên có cả ba vạn tinh kỵ Hung Nô, may mà Hán đại nhân soái lĩnh quân phi hành đến kịp thời, nếu không Vương Bôn vất vả rồi”.

Mông Diễm sững người, trầm giọng hỏi: “Tình hình Vương Bôn như thế nào?”.

Bành Việt sắc mặt căng thẳng nói: “Khi phi hành quân hỗ trợ tấn công, mới phát hiện một nhánh quân Hán ba vạn người đang từ sườn núi bao vây Vương Bôn, may mà phát hiện kịp thời, Trần Bình quả nhiên không dễ đối phó”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8

Trên Đà Chiến Thắng.

Sáng sớm, không khí đầu xuân vẫn còn khí lạnh tê buốt, trong sắc trời âm đạm lờn vờn mấy đám mây sáng màu hoa hồng, trông thật diễm lệ bắt mắt.

Quân Tần gồm năm vạn tinh binh do Vương Bôn đích thân dẫn đầu đã kịch chiến qua một đêm, lạng lẽ phản kích lại vòng vây trận thế đánh lấn vào sườn của quân Hán. Chắc không đến mười dặm nữa lại có ngựa đi do thám về báo, đã phát hiện được cánh quân đầu của quân Hán.

Vương Bôn ngạc nhiên và vui mừng, lệnh cho một bộ phận quân Tần xuống ngựa tiến vào hoang nguyên mà Chu Bật nhất định đi qua, vùng này cỏ tốt rậm rạp, địa thế thoáng đãng, chính là trận địa tuyệt vời để kỵ binh triển khai mai phục, sau khi đã cho ngựa ẩn nấp, bèn lạng lẽ chờ đợi thú săn vào cửa.

Soái lĩnh quân Hán đánh lấn vào sườn quân Tần chính là Chu Bật người mà lúc Lưu Bang khởi sự ở huyện Bái luôn luôn đi theo, lúc này Chu Bật vừa bị Lưu Bang phong cho làm Vũ uy hầu, là một trong những tướng Lưu Bang mới phong chức, là anh hùng thiếu niên, tuổi không quá 25, vì biết lãnh quân Mông Điền rất khó phán đoán, nên theo đề nghị của Trần Bình với Lưu Bang, lệnh xuất kỳ binh đi sau để viện trợ cho quân cứu viện đi trước, như thế, nếu viện quân có bị quân Tần phát giác, thì đều có thể trước sau cùng kìm kẹp quân Tần, nếu tất cả thuận lợi sẽ cùng quân Hán của soái lĩnh Anh Bố hợp hai làm một, cùng cứu viện Thượng Đảng.

Lúc này vẫn ngày đêm cấp tập hành quân, đã rất mệt mỏi, căn bản không ngờ trước mắt đã là “Cứ đi tính toán người ta không ngờ đang bị tính toán lại, tầm nhìn hạn hẹp” lại càng không ngờ rằng, quân Anh Bố mà mình đã tiếp ứng và ba vạn tinh kỵ Hung Nô đã bị Vương Bôn tiêu diệt gọn nhanh như điện xẹt.

Chu Bột cười trên con chiến mã màu trắng, mình mặc áo dài chiến trận màu xanh, đầu đội mũ, làn da màu đồng trong nắng sớm toát ra vẻ mạnh khỏe tráng kiện, đôi mắt rực lửa dưới hàng lông mày rậm rạp, cái mũi thanh thoát và cao ráo, đôi môi gợi cảm dễ nhìn, áo tơi màu đỏ trong gió sớm đón gió tung bay phấp phới, khiến cho Chu Bột đang ngồi trên lưng ngựa lại càng toát ra vẻ anh hùng oai phong, thật khiến người ta phải chú ý.

Từ khi lãnh quân rời khỏi Thái Nguyên, trong lòng Chu Bột bất giác có chút cảm giác gì đó âm ỉ không rõ ràng, đang định cử quân lại đi tiền phương do thám tình hình, bất giác phát hiện đi qua một hẻm núi, tiền phương là hoang nguyên bằng phẳng, cỏ mọc cao bằng đầu người, do thời tiết vẫn chưa ấm, nên trên hoang nguyên một màu vàng úa, cỏ mọc um tùm, không ít chim muông đang bay lượn trên trời.

Do là thời gian sáng sớm chim muông ra ngoài tìm kiếm thức ăn, nên không thấy được gì bất thường, thế nhưng trong đám cỏ dại rậm rịt lại khiến Chu Bột có cảm giác gì đó không rõ ràng, khiến hắn bất giác do dự, nhìn thấy đám cỏ dại um tùm đằng trước, Chu Bột chậm chậm dừng bước, cẩn thận tập trung tinh thần lắng nghe.

Nhìn thấy Chu Bột dừng lại không tiến, một phó tướng bước lên can trọng thưa: “Tướng quân phát hiện ra điều gì bất thường chẳng”.

Chu Bột nhìn đám hoang thảo trước mắt, một cảm giác khó nói trỗi dậy, lại nghe phó tướng bước lên trước hỏi thế, bất giác lắc đầu: “Vùng hoang thảo này nhìn thì yên tĩnh nhưng cỏ mọc quá rậm khiến ta thấy có chút bất an”.

Phó tướng kia đi theo Chu Bột không lâu, lại không hoàn toàn tin vào cảm giác này của Chu Bột, liền lắc đầu: “Nếu quân Tần phát hiện quân Hán trước mặt, thì cũng không thể trong vòng hai giờ ngăn ngừa tiêu diệt gọn

hai vạn quân Hán và ba vạn quân Hung Nô mà lại không có tin tức gì, chuyện này là không thể”.

Nói đến đây, Chu Bột gật đầu: “Nếu quân Tần cho dù có thể trong thời gian chưa đến hai giờ ngăn ngừa có thể tiêu diệt toàn bộ năm vạn quân Hán, nhưng cũng không thể phát hiện ra chúng ta được? Chắc là ta quá cẩn thận rồi?”.

Tên phó tướng kia lập tức chấp tay thưa: “Mặt tướng nguyện đi đầu, mở đường cho đại quân ta”.

Chu Bột nghe thấy thế, nhưng vẫn không thấy thoải mái, nói: “Ở đây cỏ mọc rậm rạp, nếu có nguy cơ mai phục ngầm thì thật khó mà phòng phản, hơn nữa địa thế thoáng đãng cực kỳ thích hợp với thế trận kỵ binh, nên mọi người hãy cẩn trọng phòng bị, với tốc độ nhanh nhất nhanh chóng vượt qua vùng hoang nguyên này”.

Nói xong vội thúc mạnh vào hông ngựa, nhắm phía trước tiên lên, đại quân theo sau lũ lượt với tốc độ nhanh nhất nhắm hướng hoang nguyên được bao phủ trong nắng sớm xông tới.

Đúng lúc khi Chu Bột dẫn đầu chưa đến mười trượng đã đi vào vùng hoang nguyên có mai phục, đột nhiên vọng lại tiếng vút của cung nỏ, chiến mã của Chu Bột hí lên một tiếng toàn thân run rẩy, nhào ngửa lên phía trước, Chu Bột đang cười trên lưng ngựa, đã sớm biết mọi chuyện không tốt từ khi nghe thấy tiếng rít kia.

Đang lúc lệnh cho mọi người tăng tốc độ, thì thấy quân Tần ào ạt xông ra bao vây, chiến mã nhào thân ngã xuống phía trước, hất Chu Bột cười trên lưng cũng ngã xuống theo!

Đúng lúc này vùng hoang nguyên vốn dĩ im ắng chết chóc bỗng túa ra vô số cờ chiến màu đen của quân Tần, tiếng hét giết chói tai vang lên từ bốn phía tám phương, vô số cung nỏ mang theo những mũi tên nhọn hoắt đang ào ạt phóng vào thân thể binh sĩ, vô số chiến mã hí lên điên cuồng ngã xuống đất trong màn mưa tên, sức sát lực to lớn của cung tên quân Tần, Chu Bột đã sớm biết, trong thời khắc chiến mã ngã xuống, là có mai phục trong cỏ, hẩn cẩn trọng nghiêng người lắng nghe khoảng cách từ quân Tần đến chỗ mình.

Trong hoang nguyên chưa đến mười dặm, vô số kỵ binh quân Tần, giống như tử thần trên trời đáp xuống công vào tấn công bọn quân Hán đang ẩn nấp tránh.

Cung tên với số lượng còn lại không đến một nửa, trường kiếm trong tay trong sự phản chiếu của nắng sớm phát ra ánh sáng sắc lạnh làm con người ran sợ.

Do không nhận được lệnh của chủ tướng, lại thêm sự tập kích quá bất ngờ, nên mặc dù đã có sự chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cánh quân Hán đã bị quân Tần của Vương Bôn giết đến mức không ngẩng đầu nổi, sĩ khí đại bại.

Sau khi bị quân Tần chém giết, quân Hán lại càng không phải là đối thủ của quân Tần hung hãn, dũng mãnh, chỉ qua mấy lần giáp đấu, những chỗ quân Tần đi qua đều để lại vô số xác chết.

Lúc này, Vương Bôn nhìn thấy cục diện đang dần dần ổn định lại, cuối cùng thở nhẹ một hơi, sau lưng ông là một vạn quân đang kích động, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung cho những lỗ hổng bị quân Hán phá được, phòng tránh quân Hán thoát vây. Lúc mặt trời lên đến lưng chừng trời, quân Hán tiến vào hoang nguyên đã bị tiêu diệt hơn bảy phần, quân Tần mặc dù liên tục hai đêm quyết chiến nhưng tổn thất không đến một phần, kết quả chiến trận thế này có thể nói, là tương đối hiếm gặp.

Vương Bôn vừa quan sát cục diện chiến đấu trước mắt, vừa thầm ngạc nhiên với tác dụng của quân phi hành, lần này có thể chiến thắng liền hai trận ác chiến với chỉ năm vạn quân và thể lực địch mạnh, và kết quả chiến trận dường như không có tổn thất nào chính là có quan hệ mật thiết với sự xuất hiện đột ngột của quân phi hành.

Nếu không có sự đột nhiên xuất hiện của quân phi hành, thì lúc này e rằng mình đã sớm bị hai cánh quân Hán kìm kẹp nhất định chỉ có nước chết, nghĩ đến đây, đúng là phải cảm thán suy nghĩ kỳ diệu của Trương Cường, lại nghĩ đến trang bị bàn đạp và yên ngựa đã khiến cho năng lực tham chiến của kỵ binh tăng lên, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lúc này ánh mặt trời buổi sớm lên cao đã chiếu rọi khắp quảng trường với diện tích như một sân bóng đá nhỏ trước đại điện, Trương Cường vừa

phê chuẩn xong một bản tấu, nâng chén trà nóng đã được chuẩn bị đặt trên bàn, hớp một ngụm. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhanh, nhẹ của Lệ Cơ từ trong điện vọng tới, liền đưa mắt nhìn, thì thấy Lệ Cơ mặc chiếc váy màu hoa hồng, tóc dài được búi gọn ghẽ, dùng trâm ngọc cài lại, để lộ chiếc cổ cao trắng ngần, trong cái màu hoa hồng của váy làm nền càng trở nên kiều diễm.

Nhìn thấy Trương Cường đang nhìn mình nàng lo buồn nói: “Bệ hạ, Nhu Nhi sức khỏe càng ngày càng kém, ngự y đã kê rất nhiều thuốc bổ nhưng không thấy kết quả, nếu cứ thế này...”.

Trương Cường nghe thấy trong lòng chùng xuống, bất giác gật đầu: “Bệnh tình của Nhu Nhi là do tâm trạng không tốt mà ra, thuốc chỉ có thể trị được thân thể, còn tâm bệnh có lúc mới là nguyên nhân thực sự”.

Lệ Cơ nhú mày lắc đầu than: “Nhu Nhi nếu có thể qua được lần này, nhất định sẽ có được sự yêu thương nhiều hơn của bệ hạ, nhưng nếu không thể, thì thế nào mới tốt?”.

Nói đến đây thần sắc nhợt nhạt như tờ giấy, thần sắc bất an nhìn Trương Cường, ánh mắt đọng đầy sự lo lắng khó nói, thân hình mềm mại cũng bất giác run rẩy, hai hàng lệ chảy dài trên má.

Nhìn thấy nàng sợ đến mức đó, Trương Cường không kìm được nỗi đau trong lòng, bất giác ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Lệ Nhi, đừng lo lắng quá, nếu Nhu Nhi vẫn không khá lên như cũ, trăm mỗi ngày sẽ ở bên cạnh nàng ấy nhiều hơn, muốn giúp nàng ấy qua cửa nạn, nàng đừng quá lo lắng”.

Nói đến đây, bất giác có chút ngạc nhiên với tình cảm mà Lệ Cơ giành cho Nhu Nhi, chắc là do hai người trước nay vẫn ở bên nhau làm bạn, nên tình cảm mới tốt như thế, bất giác làm cho Trương Cường vô cùng cảm thán, lại càng đau lòng với hành vi của hoàng hậu. Chỉ có điều thời gian hai tháng còn sớm, tất cả còn chưa có kết luận gì, bản thân cũng không thể quá võ đoán, chỉ là nhằm ngăn chặn thế lực trong triều của hoàng hậu, cũng là để cho hung thủ thực sự nếu không phải là hoàng hậu thà lỏng cảnh giác mà lộ ra gót ngựa.

Nghĩ đến đây liền gật đầu với Lệ Cơ đã thôi nức nở: “Lệ Nhi, nàng hãy hồi xung chăm sóc Nhu Nhi, trăm giao nàng ấy cho nàng, haizz”.

Nói xong, quay người sang dặn dò với tên nội giám theo hầu bên cạnh nói: “Sau khi tiễn Lệ Cơ hồi cung, hãy đi truyền Thành Thái đến đây gặp trẫm”.

Tên nội giám đó nghe thấy liền dạ một tiếng, liền dìu Lệ Cơ đang không nở rời đi nhưng không dám trái lệnh từ từ ra khỏi điện, Trương Cường lúc này mới nhìn bức thảo đồ kính viễn vọng mà bản thân đã khổ tâm vẽ ra, bất giác than thầm: “Nếu như Triệu Yên lúc này có mặt bên cạnh mình, thì không cần phải đặc biệt dặn dò Thành Thái đến làm việc này rồi, Triệu Yên có tâm hồn và tố chất thông minh nhất định có thể giúp mình hoàn thành việc chế tạo thử kính viễn vọng, rốt cuộc phát minh giấy mới, cũng không thể tách rời với Triệu Yên, nghĩ đến Triệu Yên đang bị giam trong cung chờ tội, Trương Cường dường như không nén nổi tình cảm trong lòng.

Nhìn thấy mấy bức thảo đồ trên bàn, trong lòng Trương Cường mới nhẹ nhõm đi đôi chút, nghĩ đến việc nếu như có thể chế tạo được kính viễn vọng, đối với sức chiến đấu của quân phi hành mà nói quả thật có sự hỗ trợ rất lớn. Rốt cuộc trong chiến tranh có thể sớm phát hiện quân địch một khắc thì có thể sớm chủ động nắm được chiến trận một khắc, như thế mới có thể chiếm được ưu thế.

Sau này còn phải giao đấu với thiết kỵ Hung Nô, kính viễn vọng không nghi ngờ gì nữa chính là một pháp bào chiến thắng tiên phong của quân Tần ở thời đại này, bản thân mới có thể đạt được thắng lợi ở mức độ lớn nhất và hạn chế tổn thất ở mức tối thiểu, khiến đế quốc Tần trở nên hùng mạnh và huy hoàng vượt xa tưởng tượng.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Vạn Lý Chi Nhãn.

Sau khi đã sắp xếp lại tâm trạng Trương Cường mới từ từ trở về ngồi xuống giường, trên chiếc bàn nhỏ còn một tập bản tấu, nội dung trong đó lần lượt là tai họa, quân vụ, mậu dịch, báo cáo các vụ án ác tính, tấu xin chính quyền trung ương trợ giúp an ủi và trợ cấp cho gia quyến, giảm thuế má, rất nhiều việc, dường như mỗi việc đều liên quan rất lớn đến dân sinh dân tình, làm cho Trương Cường gần như không dám có chút lơ đãng.

Không còn cách nào khác, đế quốc Đại Tần vừa hồi phục được ít nguyên khí từ trong động loạn, chiến hạm lớn mà Trương Cường đang lái này, đang phải khổng chế phương hướng đi sắp tới, tránh được kết cục bi thảm mà lịch sử đã sớm định, đối nghịch với bánh xe lịch sử đã quen thuộc, chiến hạm này rốt cuộc có thể đi được bao xa, Trương Cường cũng quả thực không nắm được mấy phần.

Tất cả chỉ là bản thân nỗ lực toàn tâm xoay chuyển, thế nhưng hành vi thay đổi lịch sử này rốt cuộc sẽ mang lại hậu quả như thế nào, quả thực là chuyện hoàng đế không thể nào dự liệu được.

Cười gượng một tiếng, cầm lên một bản tấu, lúc mở ra xem, là kiến nghị thu thập nhân tài trong thiên hạ của Tiêu Hà, kiến nghị Trương Cường đại xá thiên hạ, để sử dụng được những nhân tài đã từng mắc tội, xem xong bản tấu, Trương Cường nén không nổi sự cảm thán dụng tâm tốt đẹp của Tiêu Hà, Trương Lương vẫn còn trong nhà ngục Hàm Dương, hoàng đế có tâm miễn tội cho hắn đã hành thích tần thủy hoàng, nhưng không thể tìm được lý do tốt hơn, bản tấu này của Tiêu Hà đúng là đã nhắc nhở bản thân.

Nghĩ đến đây, bất giác gật gật đầu, quay sang dặn dò với tên nội giám bên cạnh: “Thừa tướng đã vào cung chưa?”.

Tên nội giám kia vội khom mình nói: “Nô tài lập tức đi truyền”.

Trương Cường gật đầu: “Tiện thể hãy triệu Tiêu Hà đến gặp trẫm, ngoài ra Thành Thái đã đến lệnh cho ông ta ngay lập tức vào gặp trẫm”.

Tên nội giám dạ một tiếng rồi lui ra khỏi điện rồi nghe thấy tiếng quen thuộc của Thành Thái: “Vi thần Thành Thái tham kiến bệ hạ”.

Trương Cường nghe thế, vội quét mắt nhìn mấy bản thảo đồ kính viễn vọng đang đặt trên bàn, gật đầu nói: “Vào đi, trẫm cho người xem cái này, nếu có thể chế tạo, uy lực của quân phi hành còn có thể tăng lên gấp bội, hơn nữa, không cần bay ở tầm thấp, mà có thể tránh được tập kích của cung tên dưới đất”.

Thành Thái lúc này đang khổ não vì không tìm được cách nào hay để chống lại sự đe dọa của cung tên đối với phi hành quân lúc này nghe tiếng cười trong điện của Trương Cường, hai mắt sáng lên, bước lớn vào đại điện không kìm được hưng phấn vỗ tay nói: “Bệ hạ có biện pháp gì hay sao?”.

Trương Cường vừa ra ý cho tên nội giám đưa thảo đồ cho Thành Thái vừa gật đầu cười: “Cái thứ này gọi là kính viễn vọng có thể nhìn thấy mọi cảnh vật bên ngoài lâu, nếu có thể chế tạo được, không chỉ chiến lực của quân phi hành có thể nâng cao, mà trên chiến trường có thể phát hiện được dấu vết của địch từ cách đây trăm lý, đúng là một vũ khí lợi hại”.

Thành Thái nghe xong, vừa cẩn thận xem tấm thảo đồ được vẽ cẩn thận hồi lâu mới gật đầu: “Những thứ khác dễ chế tạo, chỉ có điều thạch anh mặc dù các nơi đều sản xuất không ít, thế nhưng thạch anh trong vắt như nước thì vô cùng hiếm thấy. Nếu như kính viễn vọng của bệ hạ cần dùng thạch anh để chế tạo, thì dù có sai thợ trong cả nước đi tìm loại thạch anh này, trong một năm e cũng không cách nào tìm được”.

Trương Cường nghe thấy thế liền rên rỉ, nếu như không có cách nào tìm được loại thạch anh trong suốt để chế tạo kính viễn vọng thì kế hoạch này của hoàng đế coi như thất bại rồi. Đối với thủy tinh, bản thân căn bản không thông, sao mà biết phương pháp đốt nặn cụ thể, nếu biết phương

pháp, thì ở thời đại tiên Tần này, với kỹ thuật nung luyện lạc hậu, e rằng cũng không thể đạt được thủy tinh với trình độ kỹ thuật thuần khiết.

Nghĩ đến đây, bất giác thấy vô cùng thất vọng, Thành Thái nhìn thấy sắc mặt Trương Cường trầm xuống, vội vàng chấp tay thưa: “Mặc dù thứ thạch anh mà bệ hạ nói vô cùng hiếm thấy, nhưng vì thần có biết một thương gia có loại thạch anh này, hơn nữa nghe nói cũng khá nhiều, bệ hạ hay là cho ông ta một chức vị gì đó, rồi thu thứ bào vật này vào cung, thế là cái kính viễn vọng của bệ hạ đã có thể nhanh chóng bắt đầu chế tạo”.

Trương Cường thấy rằng đây đúng là một biện pháp không tồi, thế nhưng người ta rốt cuộc có bằng lòng giao ra thứ thạch anh này không? Nếu như không bằng lòng, thì mình cũng không thể ý vào thân phận mà ép người ta?

Nhìn thấy điệu bộ do dự của Trương Cường, Thành Thái biết hoàng đế đang lo lắng đối phương sẽ không dễ dàng giao ra thứ đó, bất giác cười: “Bệ hạ yên tâm, thương nhân là người biết rõ nhất cái gì đem lại lợi nhuận, một miếng đá bỏ trong nhà, cũng không thể ăn, cái mưu cầu là vinh hoa phú quý mà thôi, nếu như bệ hạ cho ông ta một chức gì đó trong triều, ông ta cảm kích bệ hạ còn không kịp, sao lại không đưa chứ? Nếu biết bệ hạ là thiên tử, chỉ cần ra lệnh cho thần dân dâng đồ vật gì là được, sao lại phải rắc rối đến thế. Bệ hạ đến nay đã là minh quân thiên cổ khó tìm rồi...”.

Ông ta chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng hét ngoài điện vọng vào: “Thành Thái, người thật to gan, lại dám dạy dỗ bệ hạ, người xem đây”.

Thành Thái và Trương Cường cùng bị bất ngờ mà sững người ra, đưa mắt nhìn thì thấy Phùng Khứ Tật đang tức giận xông vào trong điện, không thèm để ý gì đến Trương Cường đang ngồi trên giường, mà lao thanh kiếm trong tay vào Thành Thái.

Phùng Khứ Tật kiếm pháp tinh thông, chỉ là do tuổi cao nên không bắt kịp được Thành Thái, Thành Thái tránh qua một bên, tránh được thanh trường kiếm của Phùng Khứ Tật đồng thời sợ hãi nói: “Thừa tướng sao lại thế, sao lại không hành lễ trước mặt hoàng thượng”.

Phùng Khứ Tật hét: “Lão phu xem trọng người, mới lệnh cho người hầu hạ hoàng thượng, không ngờ hôm nay người lại dám dạy dỗ hoàng thượng

bóc lột dân chúng thế, thanh kiếm trong tay cho người nếm mùi thế nào là mê hoặc quân vương”.

Trương Cường không hề ngờ rằng thừa tướng ôn hòa lại giận dữ đến thế, nhìn thấy Thành Thái bị Phùng Khứ Tật đuổi cho đến mức không còn chỗ trốn liền đứng dậy gượng cười: “Thừa tướng hiểu lầm rồi, Thành Thái là khổ tâm”.

Phùng Khứ Tật vẫn lắc đầu: “Bệ hạ là minh quân khó thấy, lão thần dù chết cũng phải giết tên mê hoặc quân vương này”.

Trương Cường nghe thế cười dở mếu dở, lắc đầu: “Trẫm cần loại đá thạch anh hoàn toàn tinh khiết, trong thời gian ngắn không có cách nào tìm được, đành phải lấy của thương nhân, Thành Thái chỉ là nêu ra kiến nghị, chứ không phải loạn loan tin nhằm thừa tướng hiểu nhầm rồi”.

Phùng Khứ Tật lúc này mới đưa mắt nhìn Trương Cường, thấy Trương Cường đang cười tươi mới tỉnh lại, rồi nhìn thấy Trương Cường không có ý trách tội, bất giác có chút ngại ngùng, chấp tay thưa: “Vi thần nhất thời hồ đồ, xin nhận sự trách phạt của bệ hạ”.

Trương Cường nhìn thấy thừa tướng đã bình tĩnh, mới thở nhẹ ra rồi gật đầu cười: “Trẫm đang muốn chế tạo đồ mới cho quân đội, dùng để phát hiện được kẻ địch cách vài lý, nếu kế hoạch này thật sự thành công, thì người hiền bào vật đã coi như lập công và được tấn phong tước vị cũng không có gì ghê gớm, một hư chức cũng không có gì là không thỏa đáng”.

Phùng Khứ Tật đã quen với nhiều suy nghĩ đi trước thời đại làm người khác ngạc nhiên của Trương Cường lúc này mới đáp: “Có phải bệ hạ lại chế tạo được đồ vật gì tuyệt diệu không?”.

Trương Cường mỉm cười, đưa mấy bản thảo đồ vẽ kính viễn vọng cho Phùng Khứ Tật gật đầu nói: “Thứ đồ này nếu có thể thuận lợi chế tạo thì có thể nhìn thấy được những thứ bên ngoài cách đó nhiều dặm, đến lúc đó quân đội Đại Tần ta có thể hành động trước kẻ địch một bước, như thế...”.

Phùng Khứ Tật mặc dù là thừa tướng nhưng cũng là xuất thân từ quân công, cũng hiểu rõ tình hình quân địch, trên chiến trường đi trước một bước là như thế nào, bất giác vô cùng vui mừng nói: “Cái này... Nếu thật sự có

thể nhìn thấy được kẻ địch từ cách đó nhiều dặm, thì còn lợi hại hơn đôi mắt của chim ưng trên trời?”.

Trương Cường gật đầu cười: “Thật là, nếu như sau khi nâng cao được kỹ nghệ, thì có thể thấy được cảnh vật bên ngoài trăm dặm, thừa tướng, nếu có thể tìm được loại thạch anh thích hợp, thì người dâng bào vật quả thật đã lập công không nhỏ cho Đại Tần ta”.

Phùng Khử Tật lúc này mới thấy yên tâm, đưa mắt nhìn Thành Thái đành cười gượng đứng bên cạnh, nghiêm nét mặt nói: “Lão phu nhất thời hồ đồ, suýt chút nữa đã hiểu lầm tướng quân”.

Thành Thái sao mà ngờ được Phùng Khử Tật thân là thừa tướng lại có thể xin lỗi mình thế vội quỳ xuống chấp tay bái: “Thừa tướng dạy dỗ là vì muốn Thành Thái không rơi vào chỗ tà ma. Khổ tâm của thừa tướng, Thành Thái cảm kích vô cùng”.

Phùng Khử Tật nghe thế vội bước lên dịu Thành Thái, rồi vỗ vai nói: “Người thật trung thành khó thấy, hoàng thượng quả nhiên có mắt nhìn người tài, lão thần đã yên tâm rồi”.

Nhìn thấy cảnh tượng hòa thuận của quân thần, Phùng Khử Tật thật sự thấy bao nhiêu cảm xúc, ông đã trải qua ba đời tần vương, nhưng chưa từng thấy vị hoàng đế nào lại thẳng thắn và chân thành với quân thần như thế, thấy vô cùng cảm kích.

Nhìn thấy Phùng Khử Tật đang cảm động, Trương Cường bất giác cũng thấy cảm động theo, chỉ là quá nhiều việc, nên không cho phép hoàng đế làm lỡ thời gian, bèn điều chỉnh lại tâm trạng hỗn loạn trong lòng, trái mấy bản tấu trên bàn ra nói: “Thừa tướng, trăm chuẩn bị xây dựng một điện Văn Uyên khác trong cung, để chiêu mộ nhân tài thiên hạ về đây thảo luận chuyện đại sự thiên hạ, thừa tướng thấy thế nào?”.

Phùng Khử Tật suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Ý định chiêu mộ nhân tài của bệ hạ, lão thần thấy là đương nhiên, nhưng nếu cho quá nhiều người hỗn tạp vào cung, thì khó tránh ảnh hưởng đến sự an toàn của bệ hạ trong cung, bệ hạ hãy cân nhắc thêm”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lời thừa tướng không sai, tuy nhiên thừa tướng hãy yên tâm, những nhân tài trăm chiêu mộ là những nhân tài sau khi

trẫm đã tiến hành khảo hạch hợp lệ mới được, trẫm có một số chính vụ đơn giản giao cho họ, nếu là nhân tài thực sự có thể dùng, thì không phải là chuyện tốt khó thấy đối với Đại Tần ta hay sao?”.

Vì có sự thành công của lần chiêu mộ nhân tài trước, Trương Cường quyết tâm quyết tâm thực hiện ý đồ xây dựng một cung tương tự như viện hàn lâm thời hậu thế, chiêu mộ một số nhân tài bên cạnh mình, một là để hỗ trợ mình xử lý chuyện triều chính, hai là để tập hợp thế lực, phân tán quyền lực đại thần trong triều, chỉ lo trọng thần như Phùng Khứ Tật phản đối nên do dự.

Nhìn thấy lúc này Phùng Khứ Tật chỉ là quan tâm sự an toàn của hoàng cung, bất giác thấy bất ngờ nói: “Không lẽ thừa tướng không thấy trẫm làm thế có thể dẫn đến sự phản đối trong triều thần hay sao?”.

Phùng Khứ Tật nhìn Trương Cường, gật đầu cười: “Bệ hạ yên tâm, thanh vọng của bệ hạ hôm nay đã tương đương với Thủy Hoàng ngày ấy, chiêu mộ nhân tài thế này mới thật sự là hành vi cầu hiền tài, bệ hạ không cần để ý dư luận trong triều làm gì, nếu có thì cũng là những lời tán thành mới đúng”.

Trương Cường nghe thấy, gật đầu nói: “Nếu đã như thế, còn cần thừa tướng hãy căn cứ vào phương pháp trước đây mà làm, tuy nhiên lần này cần nghiêm ngặt một tí, ngoài ra chiến sự của Mông Điềm, e là còn phải kéo dài thêm một thời gian, thừa tướng hãy chú ý thu gom dân nạn, dùng để họ vì chiến tranh mà phải chịu đói rét.

Phùng Khứ Tật nghe thấy thế, nghiêm sắc mặt lại nói: “Lão thần hiểu, nhất định sẽ nỗ lực làm tốt, trong nước trước mắt trừ chiến tranh ở phía bắc ra, những nơi khác đều đã cho giảm thuế má, miễn giảm lao dịch mà đã nhận được sự nghỉ ngơi rất lớn, nếu mọi chuyện thuận lợi, thứ dân năm nay sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với những năm trước, nếu bệ hạ kiên định như thế trong thời gian sắp tới, thì Đại Tần ta sẽ trở thành quốc gia giàu có đông đúc”.

Trương Cường nhìn hai người trong điện gật đầu: “Các khanh lui ra đi, trẫm đi đến cung Tuyên Minh thăm Nhu Nhi, thừa tướng cần giục thái úy, vụ án hoàng tử cần sớm đưa ra kết luận, trẫm mới tạm yên tâm”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 10

Nhu Tình Không Thế.

Ánh mặt trời buổi sáng lười nhác chiếu xuống mặt đất, Trương Cường ngồi trong kiệu do bốn tên nô tài khênh đi nhằm hướng cung Chiêu Minh đi tới, trong cung điện, một số cây hoa thấp bé đã bắt đầu khai lộc, không khí trong lành hơn thường ngày, Trương Cường nhớ lại lúc thảo luận chi tiết xây dựng cung Văn Uyên, nếu như lần này thuận lợi thực hiện, thì đối với bản thân đối với sự cải cách chính trị thời Tần, nhất định có sự hỗ trợ rất lớn.

Lại nghĩ đến Lưu Bang đang cát cứ ở giữa Triệu, Ngụy, nếu lần này bình định thuận lợi, Đại Tần nên chinh đồn một thời gian, an tâm phát triển kinh tế trong nước, cho dân chúng có thời gian nghỉ ngơi nhất định, tuy nhiên quân Hung Nô ở phía bắc đang nhìn hau háu, chỉ e dự định của mình khó mà thực hiện.

Nghĩ đến đây bất giác cười gượng một tiếng, đại chiến của Hung Nô chỉ e là sẽ phải triển khai sau khi bình định Lưu Bang, công việc quốc gia trước mắt đã đi vào quỹ đạo, bách tính bắt đầu an cư lạc nghiệp, xung đột mâu thuẫn trong nhân gian đã bắt đầu ấm áp lên, tất cả cũng coi như là sự khởi đầu không tệ.

Đương lúc suy nghĩ, thì nghe thấy tên nội giám bẩm: “Bệ hạ, đã đến cung Chiêu Minh”.

Trương Cường nghe thấy thế mới phát giác, kiệu trên vai không biết lúc nào đã đến nguyệt thái của cung Chiêu Minh, Lê Cơ mặc áo dài màu xanh

thăm, mái tóc dài được búi gọn ghẽ, khiến cho khuôn mặt nàng càng kiều diễm, còn xinh đẹp hơn Lệ Cơ trước đây nhiều.

Nhìn thấy kiêu của Trương Cường từ từ dừng lại ở nguyệt thái, đôi mắt lay động lòng người của lệ Cơ thoáng hiện vẻ phức tạp khó nói, lúc này mới quỳ xuống hành lễ: “Bệ hạ, thần thiếp xin nghênh đón bệ hạ”.

Trương Cường nhìn nàng sắc mặt lo lắng, bất giác đứng dậy đến bên cạnh ôm lấy thân hình mảnh mai đó vào lòng, dịu dàng nói: “Sao? Không phải là vẫn còn buồn về chuyện sáng nay đấy chứ?”.

Lệ Cơ liếc nhìn cửa lớn chạm vàng chạm lộng hoa lệ trong cung Chiêu minh, gật đầu than: “Nhu Nhi hôm nay lại không ổn rồi, thần thiếp đang cử người đi thông báo cho bệ hạ”.

Trương Cường trong lòng khẽ chùng xuống, đẩy Lệ Cơ ra, bước lớn vào trong điện, nhìn thấy Nhu Nhi võ vàng nằm trên giường, khuôn mặt ngọc ngà xinh đẹp của nàng lúc này nhìn không thấy một tí sức sống nào, dường như chỉ là một cái xác không hồn, hoàn toàn tuyệt vọng. Nhìn thấy thế khiến Trương Cường vô cùng đau đớn, bước vội đến, ngồi xuống bên giường, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo nói: “Nhu Nhi, trẫm đến thăm nàng, sao nàng lại thế này...”.

Bị tiếng nói quen thuộc của Trương Cường làm thức giấc, Nhu Nhi mở to mắt chờ đợi nhìn Trương Cường, hồi lâu mới ngồi dậy, lấy tay vuốt dịu dàng vuốt nhẹ khuôn mặt quen thuộc mà lạ lẫm của hoàng đế, hồi lâu mới khó nhọc nói: “Bệ hạ, Nhu Nhi cuối cùng cũng được nhìn thấy bệ hạ rồi...”.

Nhìn điệu bộ của nàng quả nhiên không mấy lạc quan, Trương Cường vội ôm lấy thân hình yếu ớt nhỏ bé đó của nàng vào lòng, dịu dàng an ủi: “Nhu Nhi, đợi khi nàng khỏe rồi, chúng ta cùng cưỡi ngựa vào Thượng Lâm Uyển, chơi hồ”.

Nhu Nhi từ khi được Trương Cường triệu giá không được ân sủng, luận thân phận có hoàng hậu, luận sủng ái có Triệu Yên, còn Lệ Cơ vì có tình cảm khác với Trương Cường, khác với những nữ nhi hậu cung khác của hoàng đế, khiến cho Nhu Nhi một bụng hy vọng ký thác lên hài nhi, Cái chết bất ngờ của hài nhi khiến cho nàng nhìn thấy tia hy vọng đó đã tắt, đã kích quá mạnh khiến không muốn sống.

Lúc này nghe thấy tiếng an ủi dịu dàng mà luyến tiếc của Trương Cường, liền dẩy dựa thoát ra khỏi vòng tay đang ôm chặt của Trương Cường, than: “Bệ hạ, bệ hạ, bệ hạ hãy ôm Nhu Nhi như thế này, hãy đưa Nhu Nhi đi đến cuối hành trình...”.

Trương Cường nghe nàng nói quá bi đát, bất giác ngạc nhiên, vội vàng nhìn khuôn mặt vô vàng của nàng, mới phát giác ra khuôn mặt nhợt nhạt đó không hề có một tia máu hồng nào đang hơi hồng lại, khiến cho người ta càng thêm đau lòng, đôi mắt vốn dĩ thất sắc vô hồn hiện ra tia sáng khiến người ta sợ hãi, làm cho mỹ nhân trong lòng lại càng đẹp dịu dàng lạnh lẽo.

Lúc này, trong đại điện bỗng nhiên thoảng qua cơn gió ấm ngày xuân, đem theo mùi thơm cây cỏ khiến cho không khí u uất trong đại điện trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dường như cảm nhận được hơi thở ngày xuân ấm áp, trong lòng mỹ nhân cũng tươi tỉnh lên được ít nhiều, dẩy dựa mà cười: “Bệ hạ, mùa xuân đến rồi, thật muốn cùng bệ hạ vào thượng uyển đi du xuân, thế nhưng... Nhu Nhi đã rất hạnh phúc... Được bệ hạ yêu thương trân trọng thế này, Nhu Nhi đòi này... Không có gì phải nuối tiếc hết cả...”.

Tiếng nói dần dần trở nên yếu ớt, thân thể mềm mại từ từ chùng xuống, trong lòng Trương Cường khẽ mềm lại, cúi đầu mới phát giác mỹ nhân trong lòng đã khép mắt từ lâu rồi, từ từ ra đi trong lòng mình.

Trương Cường sững người trước sự cố này, những cung nữ và nội giám trong điện nhìn thấy Nhu Nhi ngậm cười qua đời trong lòng Trương Cường, sợ hãi đến mức lũ lượt quỳ xuống khóc lóc thảm thiết.

Bị tiếng khóc ai oán kinh động, Lệ Cơ từ ngoài điện chạy vào, khi nhìn thấy Nhu Nhi ngậm cười qua đời trong lòng Trương Cường, thì sắc mặt tái đại đau buồn, hồi lâu mới run rẩy nói: “Bệ hạ, bệ hạ Nhu Nhi nàng ấy...”.

Trương Cường miễn cưỡng khống chế dòng lệ trong mắt, đau đớn nói: “Đều Lệ Cơ sững người nhìn xác Nhu Nhi đã bắt đầu dần dần trở nên cứng đờ trên giường, lệ nóng túa ra, khống chế không được vội nhào vào lòng Trương Cường nức nở: “Bệ hạ, Nhu Nhi chết thảm quá, bệ hạ nhất định phải làm chủ cho Nhu Nhi muội muội”.

Trương Cường nhìn nụ cười còn vương trên môi Nhu Nhi, chỉ thấy trong lòng vô cùng đau xót vô cùng, nghĩ đến nụ cười dịu dàng của Nhu Nhi cũng như thời gian mình lạnh nhạt với nàng trong lòng thấy bi ai vô cùng.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, tên nội giám bên cạnh cẩn trọng bước lên bẩm: “Bệ hạ, Nhu nương nương đã qua đời, đây không phải chỗ tốt, xin bệ hạ lên giá về tẩm cung”.

Trương Cường lúc này đã hồi phục lại sự tỉnh táo, miễn cưỡng khống chế tâm trạng của mình, đứng dậy gật đầu với Lệ Cơ nói: “Chuyện của Nhu Nhi, Lệ Nhi hãy tận tâm lo liệu, trăm giao cho nàng đấy”.

Nói xong, liền lên kiệu đã đợi ngoài điện từ lâu, trong đầu liên tục xuất hiện những hồi ức đáng thương của Nhu Nhi, sự đau buồn trong lòng dường như là nỗi đau lớn nhất sau khi trải qua nỗi đau đám tang.

Nhìn bầu trời xanh, trong lòng Trương Cường không ngừng thầm cười gượng, không lẽ đây là cung đình của hoàng đế hay sao? Trong cung điện nặng nề nghiêm trang hoa lệ, hoàng đế không thể bảo vệ được ái thiếp của mình, điều này trước đây đến cả nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Nghĩ đến hung thủ sát hại hoàng tử và Nhu Nhi, nếu quả thực là hoàng hậu, thì kết quả của việc phế truất hoàng hậu rất có khả năng gây sự chấn động to lớn trong triều, mà trước mắt còn phải đối mặt với chiến tranh Hung Nô đang tới.

Nghĩ đến kết cục bi thảm của mẹ con Nhu Nhi trong lòng hạ quyết tâm bất luận hung thủ là ai, bản thân cũng phải xử lý thật mạnh tay, nếu không làm sao mà xin lỗi được với hoàng tử và Nhu Nhi bi thảm.

Đang lúc nghĩ ngợi, thì vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng sau, quay đầu lại nhìn thì thấy sắc mặt lo lắng hoang mang của bọn nô tài đang theo sau từ xa. Thay thế Hàn Hoán tức trực hầu hạ bên hoàng đế là Trần Dung lúc này mướt mồ hôi chạy qua chạy lại, lo lắng nói: “Bệ hạ, bệ hạ xin bệ hạ hãy giữ gìn long thể”.

Trương Cường cười nhạt xua tay: “Trẫm không sao, chỉ là muốn ra ngoài đi lại chút, các người không cần ngạc nhiên lấy làm lạ” Nói xong, bước chân tiến về Vĩnh Hạng, gió xuân đang thổi mát mẻ nhưng không hề cảm nhận được chút ấm áp nào, trong lòng chỗ nào cũng thấy lạnh lẽo.

Đang lúc bước đi như thế thì nghe thấy tiếng than thở từ phía Vinh Hạng vọng ra, vô cùng quen thuộc, bất giác đưa mắt nhìn, thì thấy Triệu Yên lâu lắm không gặp, nàng mặc váy xanh, mái tóc dày tạm thời búi sau lưng, khuôn mặt xanh gầy, nay đã xinh đẹp hơn nhiều, trong tay cầm một bồn cây nhỏ, nhìn điệu bộ có vẻ như vừa đi giặt đồ về, lúc này đang về Vĩnh Hạng.

Sự gặp gỡ bất ngờ này khiến cả hai người đều ngạc nhiên, Triệu Yên càng xanh xám sắc mặt, hai môi run rẩy muốn mở lời nhưng không nói ra được.

Nhìn thấy mỹ nhân đã nhớ thương từ lâu bỗng đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như thế này, Trương Cường kìm chế cái mong muốn bước vội lên ôm lấy nàng vào lòng, mà chỉ chậm rãi gật đầu than: “Nàng... Nàng vẫn khỏe chứ”.

Thân hình mảnh mai của Triệu Yên khẽ rang lên, nhẹ nhàng hành lễ: “Nô tì... Xin bái kiến bệ hạ”.

Nhìn thấy Triệu Yên vô vàng, trong lòng Trương Cường vô cùng xúc động, nếu không vì chuyện của Nhu Nhi thì lúc này Triệu Yên e là đang cùng mình mày mò chế tạo kính viễn vọng rồi, ai.

Nghĩ đến đây, tâm trạng càng chùng xuống.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, Triệu Yên cẩn trọng thăm dò: “Bệ hạ, trong cung xảy ra chuyện gì rồi u?”.

Trần Dung đứng bên cạnh cẩn trọng đáp: “Nhu nương nương vừa tạ thế, trong lòng bệ hạ rất đau buồn”.

Triệu Yên nghe thấy vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Nhu Nhi chết rồi, bệ hạ, sao thế được...”.

Nói đến đây, lệ ròn ròn, nước nở: “Bệ hạ, Nhu Nhi nàng ấy... Thật không ngờ Triệu Yên đã... Mặc dù thân trong lãnh cung, nhưng vẫn được sống, còn Nhu Nhi...”.

Trương Cường thật không có tâm trạng nào mà nhắc đến chuyện hậu cung, bất giác cười nhạt một tiếng, nhìn Triệu Yên, từ tốn gật đầu: “Yên Nhi, nàng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ lấy lại công lý cho Nhu Nhi”.

Nói xong, muốn gọi Phùng Kiếp đến hỏi tiến triển của sự việc nhưng lại nghĩ đã đồng ý với Phùng Kiếp là hai tháng, nên không tiện cho gọi, liền miễn cưỡng kìm chế tâm trạng, rồi quay lưng đi về tẩm cung.

Trần Dung vẫn đi theo bên cạnh Trương Cường vội gọi kiệu, cẩn trọng bám với hoàng đế: “Bệ hạ, tẩm cung cách đây rất xa, xin bệ hạ hãy lên kiệu về cung”.

Trương Cường nhìn kiệu, gật đầu, lên kiệu nhằm hướng tẩm cung tiến đến, thì nhìn thấy một tên nội giám chạy vội đến thưa: “Bệ hạ, Tiêu Hà đang đợi trong gác ấm, nói có chuyện quan trọng muốn gặp bệ hạ”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 11

Tin Vui Liên Tiếp.

Gió lạnh hiu hiu của sáng sớm vừa nổi lên giữa núi rừng, đại kỳ trang quân màu đen thối tung bay phất phơ. Mông Diêm cười chiến mã màu đen bình tĩnh quan sát chiến cuộc biến hóa bao vây tấn công dưới chân núi. Dưới sự tấn công của hai mươi vạn đại quân đã bắt đầu không ngăn cản được, một bộ phận quân Tần dưới sự trợ giúp của xe công thành xông lên tường thành cùng vật lộn với quân Hán trên tường thành.

Mông Diêm nhìn chiến trường chém giết rang trời, quay đầu lại quát một gã thân binh theo ở sau người: “Truyền lệnh tăng thêm cường độ tiến công Bành Việt, mau chóng đánh hạ cửa thành cho ta!”.

Lời hăn còn chưa dứt, tiếng vó ngựa dồn dập dưới chân núi vọng đến, Mông Diêm trong lòng ráng động, vội vàng quát to: “Vương Bôn có tin tức rồi?”.

Một gã quân Tần vội vàng chạy đến trước người Mông Diêm quỳ một gối xuống, vòng tay nói: “Khởi bẩm tướng quân, sau khi Vương Bôn dẫn năm vạn tinh binh tiêu diệt viện binh quân Hán, ở bên sườn phát hiện quân Hán phục hơn ba vạn người bao vây, đã tiêu diệt toàn bộ, đang điều quân trên đường trở về!”.

Lời vừa nói ra, không chỉ có Mông Diêm cảm thấy phấn chấn, mà tướng sĩ bên cạnh cũng đều đồng thời rang lên. Lúc này núi rừng rậm rạp bỗng nhiên vang lên tiếng vang của dây cung, Mông Diêm đột nhiên cả kinh, theo bản năng khua trường kiếm trong tay chặn theo hướng dây cung vang lên, đồng thời chiến mã cuồng hí vang một tiếng phóng về phía dưới chân

núi. Vốn trong nháy mắt này, kinh nỏ vừa bắn trúng cổ chiến mã, chưa làm tổn thương chỗ hiểm, theo bản năng bị thương liền phóng về phía trước, lúc này Mông Điềm mới tránh được mũi tên phóng tới của đối phương.

Lúc này, toàn bộ đại doanh trung quân, đã rơi vào trong cảnh chém giết thảm thiết, năm nghìn quân Hán đầu quàng khăn đỏ từ mật đạo trong thành bí mật lên vào phía sau quân Tần, mình trần, cầm trong tay tấm chắn và trường kiếm, trên lưng vác kinh nỏ, lúc này đã phóng xong nỏ ở trên lưng, vứt bỏ chiếc nỏ, hươu trường kiếm hướng toàn bộ đại doanh quân Tần không một chút chuẩn bị đánh tới.

Mông Điềm lúc này đã thay đổi chiến mã. Không nhiều lời, liền đoạt lấy một con chiến mã tung người mà lên, hét lớn một tiếng nhảy vào giữa năm nghìn quân Hán, hươu bào kiếm điên cuồng chém giết.

Lúc này quân Tần bên cạnh đã đồng thời phản ứng lại, ồ ạt hướng về phía quân Hán không sợ chết chém giết. Bởi vì cách ăn mặc tướng lĩnh của Mông Điềm hấp dẫn càng nhiều kẻ địch vây quanh ông. Mông Điềm không coi những người vào đâu, cười dài một tiếng, thúc vào thân dưới chiến mã hươu trường kiếm lên chặt đầu một gã quân Hán đang ngênh mặt xông lên.

Một gã quân Hán bên cạnh nhìn thấy Mông Điềm cùng tên kia đang đấu nghĩ rằng có cơ hội thừa thắng, cười lạnh một tiếng giơ lên thanh kiếm trong tay liền hướng về chiến mã Mông Điềm chém tới. Mông Điềm thấy thế, quát lạnh một tiếng, cổ tay phải vừa lật, một luồng sáng lạnh hướng đến cổ tên quân Hán chém tới, đồng thời chân trái dùng sức chống đỡ. Hung hăng đá vào ngực tên quân Hán ở bên cạnh lao tới, làm cho tên kia lão đào thối lui một bước về phía sau. Đồng thời tay trái vung mạnh dây cương, ghìm mạnh con ngựa xuống, con ngựa hí dài một tiếng thân dựng lên, tránh khỏi trường kiếm của tên binh sĩ đang bổ về phía chiến mã.

Lúc này năm nghìn thân binh của Mông Điềm đã như thủy triều hướng về bên người Mông Điềm, đám binh sĩ Hán vọt đến bên người Mông Điềm đều chặn cách Mông Điềm trên trăm bước.

Lúc này đại doanh trung quân bởi vì binh sĩ quân Hán bỗng nhiên liều chết xông vào nên có vẻ hỗn loạn vô cùng. Nhưng bởi vì quân Tần luôn luôn dũng mãnh, hơn nữa quân Tần trấn giữ đại doanh cũng có năm nghìn

thân binh Mông Diễm tự mình huấn luyện, chiến lực đến Phàn Khoái cũng không ngờ đến. Vài lần sau khi thay nhau liều chết, binh sĩ quân Hán số lượng đã giảm bớt một nửa, nhưng không ai có thể tiếp cận đại kỳ trung quân, đại kỳ cao cao tung bay phần phật trong gió, im lặng chỉ huy tác chiến binh lính công thành.

Lúc này bên trong thành Thượng Đảng, Phàn Khoái thân mặc áo giáp, cưỡi trên một con chiến mã màu vàng, đứng ở trước cửa đại doanh trung quân. Một gã thân binh người đầy mồ hôi, chạy lại lớn tiếng nói: “Tướng quân cửa Tây đã bị chiếm, quân Tần đã dũng mãnh vào ủng thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), cửa thành không chống đỡ được bao lâu nữa rồi!”.

Phàn Khoái tức giận mắng to nói: “Một lũ ăn hại!”.

Nói xong, liền thúc ngựa tiến về cửa Tây, còn chưa nhích người liền thấy trước mắt bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh quen thuộc, đúng là phó tướng quân Tả Trang đi trước tiếp ứng viện binh, Phàn Khoái nhìn thấy là hân, tinh thần nhất thời chấn động. Vội vàng kêu to: “Tả Trang, viện binh rốt cuộc đang ở đâu!?”.

Tả Trang đầm đìa mồ hôi vọt tới trước mặt Phàn Khoái, run giọng nói: “Tướng quân, toàn bộ năm vạn viện binh của Anh Bố suất lĩnh đã bị tiêu diệt, mà ba vạn binh mã tiếp ứng của Chu Bột cũng toàn bộ...”.

Phàn Khoái nghe vậy cả người chấn động suýt nữa té xuống dưới, may mắn được thân binh bên cạnh đỡ một tay, mới không mất mặt. Lúc này trong đầu hắn đã trống rỗng, ngồi yên ở trên ngựa sau một lúc lâu mới ngửa mặt lên trời cười ha ha nói: “Không thể tưởng được Phàn Khoái ta lại chết ở đây! Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...”.

Tiếng cười chưa dứt, đá mạnh bụng ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, hướng cửa Tây đang bị chiếm phóng đi như điên! Lúc này trong thành chung quanh khắp nơi có thể thấy được binh sĩ quân Tần nhảy vào trong thành điên cuồng mà chém giết binh sĩ quân Hán. Một gã binh sĩ quân Hán vừa mới bị thương, còn chưa kịp xoay người, liền từ phía sau lao ra hai gã quân Tần, cầm trong tay trường việt chặt bỏ đầu tên binh sĩ Hán kia! (trường việt: kiếm búa dài).

Phàn Khoái lúc này đúng là tràn ngập sự tuyệt vọng, nhìn thấy hai gã binh sĩ quân Tần này, không khỏi cười lạnh một tiếng, thúc giục chiến mã, mượn thế xông lên trước của chiến mã, hươu trường kiếm trong tay hung hăng chém xuống cổ một tên binh sĩ quân Tần!

Tên kia binh sĩ quân Tần căn bản không nhìn thấy Phàn Khoái đến từ phía sau, không kịp phòng bị, bị tráng giữa cổ, một luồng máu nóng phóng lên cao, bắn tung tóe đầy người Phàn Khoái, tên binh sĩ quân Tần bên cạnh kia nhìn.

Phàn Khoái lúc này trường kiếm đã chém vào giữa cổ gã quân Tần trước còn không kịp rút ra, thanh trường kiếm bằng đồng kia đã bay xuống, cách trước ngực mình không đến ba phần!

Lúc này, chỉ nghe tiếng dây cung vang lên, cây trường kiếm nhất thời lệch đi, tránh được chỗ hiểm trước ngực, nhưng lại sượt xuống sát vai trái!

Phàn Khoái không thể tưởng được lúc mình chuông treo sợi tóc lại có người cứu mình, bất giác kinh ngạc đưa mắt nhìn lại, lại nhìn thấy Trần Bình tay giữ nỏ cơ vể mặt nghiêm trọng cười trên chiến mã màu trắng, nhìn thấy Phàn Khoái đưa mắt nhìn mình, Trần Bình cười lạnh một tiếng vứt bỏ nỏ cơ đã bắn xong, hướng Phàn Khoái lớn tiếng nói: “Tướng quân, thành Thượng Đảng đã không thể cứu được, tướng quân nếu có quyết ý hy sinh vì nước cũng nên nhớ đến thê tử ở nhà! Trần Bình được người ủy thác bảo đảm sự an nguy của tướng quân, bại cục hôm nay đã định rồi, mời tướng quân lập tức theo Trần Bình trốn theo mật đạo, ngày sau sẽ báo thù ngày hôm nay!”.

Phàn Khoái nghe vậy, nhớ tới thê tử đang mong ngóng ở nhà, trong lòng đau xót, lúc này mới xúc động thở dài nói: “Cũng đành, thiên ý như thế, Phàn Khoái ta hôm nay liền theo Trần đại nhân trở về lĩnh tội với chủ công!”.

Trần Bình nghe vậy thần sắc giãn ra, vội vàng ứng tiếng nói: “Tướng quân mời lập tức theo Trần Bình đi theo mật đạo!”.

Lúc này, Mông Diêm vừa mới tiêu diệt toàn bộ năm nghìn quân Hán tập kích, cục diện hỗn loạn còn chưa ổn định, nhưng không có chút ảnh hưởng

đến chiến đấu công thành, kế sách cuối cùng của Trần Bình cũng không có phát huy tác dụng như trong tưởng tượng.

Thời điểm mặt trời lên cao bằng ngọn cây, chung quanh cửa thành Thượng Đảng đã có hai nơi bị công phá, trận chiến đấu Thượng Đảng này rốt cục lấy thắng lợi quân Tần mà chấm dứt. Mông Diêm cố gắng hồi phục lại tâm trạng kích động của mình, hít sâu một hơi mang theo một hơi gió lạnh huyết khí, hướng về Bành Việt đang vội vàng cưỡi ngựa đến mà lạnh lùng nói: “Bố trí đại quân, lập tức rửa sạch chiến trường, trấn an thứ dân trong thành, chỗ nào đại quân đi qua không được quấy rầy lương dân!”.

Bành Việt không kịp lau mồ hôi lẫn máu trên trán, đồng ý một tiếng vội vàng xoay người mà đi.

Bóng dáng hần vừa mới biến mất ở trong tầm mắt Mông Diêm, liền thấy một gã thân binh chạy vội đến, vọt tới trước ngựa Mông Diêm cao giọng vòng tay nói: “Tướng quân, năm vạn binh mã Vương Bôn đã tiêu diệt toàn bộ ba vạn quân Hán của Chu Bột, Vương tướng quân đang điều quân trên đường trở về!”.

Mông Diêm nghe vậy rung động, vui vẻ cười nói: “Được! Vương Bôn quả nhiên là hổ tướng, quả nhiên là nam nhi tốt của Đại Tần ta!”.

Nói xong, lạnh lùng quét mắt một cái mấy vạn quân Tần đang tràn vào trong thành, gật đầu nói: “Thượng Đảng thất thủ, đại quân ta không được vọng động, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục sẽ quyết định kế sách tiến công!”.

Trong cung Hàm Dương, trong đại chính điện, Trương Cường vừa mới kết thúc một ngày lâm triều, đang muốn khởi giá quay về tấm điện nghỉ ngơi, chỉ thấy chuông lệnh nội thị mới nhậm chức Trương Hợp của Chiêu Minh cung thần sắc hoảng loạn vọt tới trước cửa đại điện còn chưa mở miệng, Trương Cường liền nhíu mày nói: “Việc gì mà kích động như thế, các quan viên còn chưa tan triều, người hoảng loạn như thế còn ra thể thống gì?!”.

Trương Hợp nghe vậy, ulych một tiếng, nặng nề mà quỳ trên mặt đất ran giọng nói: “Bệ hạ, không xong rồi, Lệ Phi nương nương...”.

Trương Cường trong lòng trầm xuống, không kìm chế được đứng dậy, lớn tiếng quát: “Lệ Phi thế nào? Nói mau!”.

Trương Hợp sợ tới mức cả người ran lên, hoảng loạn nói: “Hôm nay sau khi ăn sáng, nương nương bỗng cảm thấy không khỏe, nô tài còn chưa kịp đi truyền ngự y, nương nương liền ngất đi!”.

Trương Cường một cước đá tên nội thị kia sang một bên, quát khê nói: “Đi! Đưa trăm lập tức đến Chiêu Minh cung, lệnh ngự y lập tức đến chữa trị cho Lệ Nhi!”.

Lời còn chưa dứt, đã phóng ra ngoài điện, đi lên kiệu mềm đang chờ ở ngoài điện rồi vội vàng đi về Chiêu Minh cung.

Lúc này cách thời gian Trương Cường trở lại Hàm Dương đã qua một tháng rưỡi, hơi thở mùa xuân càng ngày càng đậm, Trương Cường đây là lần đầu không cảm giác thấy sự ấm áp của mùa xuân, nếu là Lệ Cơ lại xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, Trương Cường dường như không dám nghĩ tiếp.

Suy nghĩ nối tiếp nhau, bốn người nâng kiệu đã chạy tới trên đài ngắm trăng của Chiêu Minh cung, Trương Cường không đợi kiệu dừng hẳn đã nhảy xuống, phóng vào trong điện. Trong điện mấy chục tên nội thị và cung nữ nhìn thấy Trương Cường đi vào, đều sợ tới mức hoảng sợ biến sắc, phủ phục trên mặt đất, không dám nói nửa câu.

Trương Cường không quan tâm đến đám nội thị và cung nữ, đi nhanh vào phía trong điện, vòng qua giàn trồng hoa, liền nhìn thấy Lệ Cơ sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, khuôn mặt đúng là vô cùng tiêu tụy, làm người ta thấy mà xót xa.

Một gã ngự y đang ở bên Lệ Cơ chặn lại nhìn thấy Trương Cường tiến vào, vội vàng tiến lên chấp tay nói: “Vi thần diện kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường lạnh lùng xua tay nói: “Lệ Phi rốt cuộc thế nào rồi? Người nhất định phải nói thật cho ta biết!”.

Ngự y kia cẩn thận liếc mắt một cái Trương Cường, lúc này mới nặng nề mà quỳ trên mặt đất, trình trọng nói: “Vi thần chúc mừng bệ hạ sắp có hoàng tử!”.

Trương Cường bị tin tức ngoài ý muốn này làm cho cả kinh ngớ cả người, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe giọng nói quen thuộc của Hàn Hoán bên ngoài điện vang lên bên tai: “Nô tài chúc mừng bệ hạ, Mông

tướng quân ba ngày trước đã đánh hạ Thượng Đảng, hiện giờ đang vận sức chờ phát động, lao thẳng tới Thái Nguyên!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12

Hung Phạm An Hiện.

Trương Cường nghe vậy, bị hai cái tin tức này làm cho cả kinh ngớ người, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: “Thừa tướng hiện tại ở nơi nào?”.

Hàn Hoán lúc này toàn thân phong trần mệt mỏi, vừa mới hồi cung, trên áo màu xanh dính một lớp đất vàng mỏng manh, trên mặt lại tràn ngập sự hưng phấn và vui sướng không kìm chế được.

Nhìn bộ dáng Hàn Hoán, Trương Cường không nhịn được gật đầu nói: “Người đã vất vả như thế, lui về trước nghỉ ngơi, chút nữa ở đại chính điện hầu chi”.

Hàn Hoán nghe vậy nặng nề mà quỳ trên mặt đất, trang trọng hành lễ, mới cung kính nói: “Nò tài thân mình luôn luôn khỏe mạnh, không có gì đáng ngại. Nò tài sau khi Mông tướng quân đại thắng, liền cấp tốc trở về báo tin vui cho bệ hạ. Mông tướng quân lần này có được toàn thắng, tất cả đều là được bệ hạ tín nhiệm, nếu không có bệ hạ, giờ phút này tình thế khó mà đoán trước được!”.

Trương Cường vừa ngồi trong kiệu đi đến đại chính điện, vừa gật đầu nói: “Thực lực Mông Điềm trầm biết rõ, sự trung thành của hãn trẫm càng biết rõ, chiến tranh Đại Tần chỉ sợ vẫn còn tiếp diễn vài năm nữa, chính là trước mắt càng cần hơn nữa các tướng lĩnh trẻ tuổi khác có thể thể hiện ra. Như vậy, Mông tướng quân mới có cánh tay đắc lực!”.

Hàn Hoán hơi hơi khựng lại, sau khi đi theo kiệu, cẩn thận nói: “Bệ hạ. Mông tướng quân hy vọng bệ hạ có thể ban cho một số đất vườn để sau khi cưỡi giáp quy điền, dùng khi dưỡng lão”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng rung động, biết đây là Mông Diễm thông qua Hàn Hoán đang dò thử mình, dù sao những tướng lĩnh như Mông Diễm suất lĩnh đại quân chinh chiến bên ngoài dễ khiến cho hoàng đế nghi kỵ nhất, mà thân tộc người nhà bọn họ đều bị nắm giữ ở trong tay quân vương, điều này khiến bọn họ thường đem hết toàn lực biểu hiện sự trung thành của chính mình. Rất hiển nhiên, bởi vì tín đồn thời gian trước, đã khiến cho Mông Diễm cảm giác được trước nguy cơ, lúc này mới dùng phương thức này để thử.

Nghĩ vậy, cố ý làm ra bộ dáng lơ đãng, khẽ gật đầu cười nói: “Mông tướng quân chiến công hiển hách, chính là vài mẫu đất cần sao phải làm thế? Đợi sau khi đại quân khai hoàn. Trẫm sẽ trọng thưởng!”.

Nói xong, quay đầu lại tên nội thị đi theo bên cạnh lạnh lùng nói: “Sự an nguy của Lệ Phi trong điện, đã có Chiêu Minh cung chưởng lệnh tự mình thu xếp, nếu có chút sơ xuất, trẫm sẽ chu di cừu tộc nhà hắc!”.

Tên nội thị kia sợ tới mức biến sắc, vội vàng hành lễ, đi về Chiêu Minh cung.

Nhìn bóng dáng tên nội thị kia nhanh chóng biến mất, Trương Cường không khỏi âm thầm cười gượng, Lệ Cơ lúc này mang thai, thật là làm người ta hết sức lo lắng. Áp lực trên người mình vô hình trung lại gia tăng không ít.

Lúc đến đại chính điện, Thừa tướng Phùng Khứ Tật, Thái úy Phùng Kiếp, Đình úy Tiêu Hà cùng các đại thần quý tộc đều chờ đã lâu. Nhìn thấy Trương Cường tiến vào trong điện, đều đại lễ thăm hỏi. Trương Cường chậm rãi ngồi xuống ngự thác, quét mắt một cái Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp trong điện, phát giác bọn họ tựa hồ cùng có vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, ngược lại ố giấu một vẻ lo lắng không thể che giấu trên mặt.

Trương Cường tuy rằng cảm thấy kỳ quái, cũng không tiện hỏi trực tiếp. Đành phải gật đầu cười nói: “Hôm nay có thể nói tín vui liên tiếp, Mông tướng quân rốt cục không phụ kỳ vọng của trẫm, thuận lợi chiếm lấy Thượng Đàng, các khanh có ý kiến gì?”.

Phùng Khứ Tật cẩn thận khom người thì lễ nói: “Bệ hạ, đại quân Mông tướng quân đánh hạ Thượng Đàng, nói vậy không bao lâu là có thể chiếm

giữ Thái Nguyên. Chính là vi thần nghe nói, lần này bên trong quân Hán có lẫn một phần tinh binh dân tộc Hung Nô, Đại Tần ta liên tiếp giao phong cùng dân tộc Hung nô ở biên giới phương bắc, dân tộc Hung nô binh mã cường mạnh, vi thần cảm thấy không nên cùng dân tộc Hung nô nghinh chiến. Trước mắt Đại Tần vừa mới khôi phục một số nguyên khí, bệ hạ sau khi chấm dứt chiến tranh diệt Hán nên cho dân gian nghỉ ngơi lấy lại sức”.

Hắn lời còn chưa dứt, Tiêu Hà liền tiến lên khom người nói: “Bệ hạ, Đại Tần ta người vì quân công mà có tước vị đã càng ngày càng nhiều, nếu là dựa theo tước vị mà ban cho chức quan. Đại Tần các nơi chỉ sợ phần đông là quan viên, cơ cấu dài dòng, quốc gia một mặt vì gánh nặng chiến tranh, một mặt quan viên nhàn rỗi lại lĩnh hai phần bổng lộc, cũng tăng thêm gánh nặng triều đình. Cùng lúc bệ hạ lại phải cắt giảm chi phí trong cung, như vậy thật sự không phải là đạo thần từ”.

Lời nói này làm cho bọn người Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp đều giật mình. Mặt khác quan viên lại xì xầm nghị luận. Trong đại chính điện rộng lớn như vậy chỉ thấy tiếng trầm thấp ơ ơ.

Trương Cường cũng bị lời nói này của Tiêu Hà làm cho khiếp sợ, hắn cũng không biết lúc này đại quý tộc tước vị tương thông với chức quan. Còn tưởng rằng như đời sau tước vị cùng chức quan căn bản là hai việc khác nhau, bất giác kinh ngạc nói: “Lời nói của ái khanh rất tốt, quý tộc mà thăng quan chức phần lớn lĩnh hai phần bổng lộc chính là lệ thường, nếu dễ dàng phế truất chỉ sợ ảnh hưởng không nhỏ”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy vội vàng hưởng ứng nói: “Bệ hạ, lấy tước vị mà nói chức quan chính là lệ thường từ xưa đến nay, nếu là tùy tiện sửa đổi, chỉ sợ làm cho triều cục lay chuyển, trước mắt chiến hỏa chưa xong, quốc gia cần mau chóng ổn định, có một số việc không nên nóng vội”.

Trương Cường nhìn thoáng qua Tiêu Hà, gật đầu nói: “Lời nói của Thừa tướng rất tốt, cái cách nội chính này, đợi chiến tranh bình định xong làm từng bước một mới có thể đàm bào quốc gia ổn định, mọi người hôm nay vào cung chẳng lẽ đều là vì chuyện Mông Diêm đánh hạ Thượng Đàng?”.

Thái úy Phùng Kiếp nghe vậy, sắc mặt nghiêm trọng liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, chậm rãi khom người nói: “Lão thần đã điều tra rõ

ràng vụ án hoàng tử bị hại, tình hình cụ thể xin được bẩm tấu riêng với bệ hạ”.

Trương Cường cũng không muốn chuyện trong cung nói chuyện trước mặt các đại thần trong triều, bất giác có chút lo lắng nói: “Việc này đề sau khi bãi triều, Thái úy nói rõ cho trẫm nghe”.

Phùng Kiếp cẩn thận liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, do dự nói: “Nghe nói trong cung bệ hạ lại có tin vui truyền đến, không biết là cung nhân nào?”.

Trương Cường nghe vậy theo bàn nâng gật đầu cười nói: “Trẫm cùng vừa mới biết được, Lệ Phi đã có mang hai tháng, trẫm hồi cung vừa vặn hai tháng có thừa, tin tức của Thái úy thật là nhanh!”.

Phùng Kiếp chấn động cả người, khó khăn nói: “Lão thần nghe nói mang thai đúng là Lệ Phi nương nương của Chiêu Minh cung?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lệ Phi luôn luôn cẩn thận, trang trọng nho nhã, nếu là lần này có thể hạ sinh hoàng tử, với Đại Tần ta thật sự công lao không nhỏ, trẫm chuẩn bị tấn phong phụ thân của Lệ Cơ làm ‘Đại thượng tào’, Thừa tướng cảm thấy thế nào?”.

Không chờ Phùng Khử Tật mở miệng, Phùng Kiếp liền cẩn thận nói: “Lệ Cơ chính là mang thai chưa sinh hoàng tử, bệ hạ lúc này tấn phong không khỏi có chút vội vàng, theo lão thần, chỉ bằng phong phụ thân của Nhu Nhi là ‘Hữu thứ trưởng’, đợi Lệ Phi sinh xong hoàng tử, lại tấn phong phụ thân của Lệ Phi cũng không muộn”.

Nghe hẳn nhắc tới Nhu Nhi đã qua đời, trong lòng Trương Cường không khỏi đau xót, lúc này mới nhớ tới, người nhà Nhu Mi mình còn không có sắp xếp gì, chính mình lại chỉ lo người nhà Lệ Cơ, bất giác buồn rầu nói: “Thái úy nói như vậy cực kỳ có lý, trẫm thiếu chút nữa phụ lòng của Nhu Nhi!”.

Nói xong, nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Vậy tấn phong phụ thân của Nhu Nhi là ‘Ngũ đại phu’, coi như là trẫm có một chút áy náy với Nhu Nhi”.

Phùng Khử Tật nghe vậy, vội vàng khom người nói: “Hành động này của bệ hạ cực kỳ thích hợp, Nhu Nhi nương nương dưới cừu tuyền sẽ rất cảm động và nhớ nhung ân tình bệ hạ”.

Trương Cường cười gượng một tiếng nói: “Lời nói của Thừa tướng, và chính sách nghỉ ngơi cùng dần rất tốt, trầm sau khi sửa sang lại một số biện pháp sẽ giao cho Thừa tướng đi làm. Chuyện tước vị theo như lời Đình úy đợi bình định Lưu Bang xong rồi nói. Hôm nay liền dùng ở đây, trừ Thái úy ra, tất cả mọi người bãi triều”.

Trong điện mọi người cũng đều biết Phùng Kiếp toàn lực điều tra vụ ăn hoàng tử bị chết, Trương Cường lưu hẩn lại nhất định là muốn hỏi tình hình cụ thể, đều sợ chính mình cuộn vào vụ án này mà mất quan từ tước, hại đến gia tộc, nghe mệnh lệnh Trương Cường đều hành lễ rồi lui đi ra ngoài.

Sau khi các quan tản đi, trong điện chỉ còn lại có Phùng Kiếp và Phùng Khử Tật, Tiêu Hà ba người. Nhìn bọn họ Trương Cường nhíu mày, miễn cưỡng kìm chế tâm trạng của mình, gật đầu nói: “Thái úy đã tra ra một số manh mối?”.

Phùng Kiếp trình trọng lấy từ trong lòng ra một quyển tấu chương, hai tay dâng lên Trương Cường nói: “Bệ hạ, qua Lão thần kiểm chứng, chương lệnh Chiêu Minh cung Bàng Ung trước khi chết diện kiến duy nhất một người, đó là Lệ Phi nương nương!”.

Trương Cường bị kết luận kinh người này cả kinh đến nỗi cả người chấn động, đứng dậy quát: “Đem tấu chương lại đây cho trầm!”.

Còn chưa rời khỏi ngoài điện, Hàn Hoán vội vàng tiến lên tiếp nhận tấu chương của Phùng Kiếp đang giơ cao ở trong tay, cung kính dâng Trương Cường, Trương Cường tiếp nhận tấu chương lúc này mới phát giác bên trong đúng là lời khai của cung nữ Chiêu Minh cung. Đại ý là: cung nữ kia trước lúc Bàng Ung chết không đến nửa canh giờ, đã vô tình nhìn thấy Lệ Cơ ở trong phòng triệu kiến Bàng Ung. Sau đó không lâu, Bàng Ung liền tự sát ở trong phòng của chính mình.

Lúc này Phùng Kiếp tiến lên cẩn thận nói: “Nếu bệ hạ không tin, có thể gọi cung nữ này tiến cung, bệ hạ tự mình thẩm vấn. Mặt khác Lão thần còn tìm được trong cung Lệ Cơ hương liệu làm thuốc trắng dương, vật ấy tất nhiên chỉ dùng cho bệ hạ”.

Trương Cường nghe Phùng Kiếp kết luận, trong lòng lạnh như băng, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng đón nhận sự thật vô cùng tàn khốc này, căn

rằng nói: “Phùng Kiếp, người nói là là sự thật chứ? Nếu là dám đùa giỡn điều gì, trăm nhất định diệt cừu tộc của người!”.

Phùng Kiếp tiến lên một bước quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: “Bệ hạ đã giao phó, Phùng Kiếp tận tâm kìm chững, không dám có chút buông lỏng, Lệ Phi gần đây được bệ hạ sủng ái, Phùng Kiếp lại nơm nớp lo sợ không dám có chút sai lầm, lời nói trên đều là sau khi kìm chững lại mới xác nhận là chuyện thật. Bệ hạ nếu là không tin có thể gọi nhân chứng nhập điện. Chính là cung nữ kia đã được vi thần bảo vệ, bệ hạ nếu là tuyên triệu, chỉ cần vi thần phái người đi trước truyền triệu!”.

Trương Cường nghe vậy cười lạnh một tiếng, đứng dậy đi nhanh ra ngoài điện, đồng thời quát lạnh nói: “Khởi giá, đi đến Chiêu Minh cung!”.

Đội Trương Cường chạy tới Chiêu Minh cung, trước đại điện chỉ có vài tên tiểu nội thị cẩn thận đứng ở giữa trưa nắng, Trương Cường cười lạnh một tiếng ngàn lại nội thị thông truyền, đi nhanh vào phía trong điện.

Vào trong điện, liền nhìn thấy Lệ Cơ khuôn mặt tái nhợt dựa trên tháp, vẻ mặt thống khổ, làm cho người ta thấy chua xót. Lúc này chưởng lệnh Trương Hợp canh giữ ở trong điện Chiêu Minh cung tiến lên thấp giọng nói: “Bệ hạ, nương nương vừa uống thuốc dưỡng thai xong mới ngủ, có cần nò tài đánh thức nương nương tỉnh dậy?”.

Trương Cường đang tức giận bị lời hỏi han trầm thấp này chặn lại không ít, nghe vậy nhíu mày nói: “Lệ Cơ thân thể như thế nào? Ngự y nói thế nào?”.

Trương Hợp cũng không biết Trương Cường đã biết hung thù hại chết Nhu Nhi đúng là Lệ Cơ, chỉ là nhìn thấy Trương Cường sắc mặt xanh mét, thần sắc rất tàn bạo, nổi giận dùng dùng nhảy vào trong điện, liền vội vàng cẩn thận, cố ý nhắc nhở Trương Cường, chuyện Lệ Cơ mang thai.

Nhìn thấy lửa giận của Trương Cường quả nhiên hơi bình tĩnh lại một chút, lúc này mới cẩn thận nói: “Nương nương mấy ngày nay ngày ngày lo lắng, thức đêm khó ngủ, bằng không cũng sẽ không tiêu tụy đến như vậy”.

Trương Cường cười lạnh một tiếng, âm thầm đau xót nghĩ đến; nàng có tật giật mình, lúc này mới trấn trọc khó ngủ!

Nghĩ đến đây, đang muốn sai người đem Lê Cơ xuống nhập vào vòng cấm Vĩnh Hạng, chỉ nghe trên tháp Lê Cơ than nhẹ một tiếng, sâu kín mở hai mắt, nhìn Trương Cường, trong đôi mắt đẹp lóe lên dòng lệ.

Chỉ nghe nàng buồn bã cười nói: “Bệ hạ chính là vì việc Nhu Nhi, tới gặp Lê Cơ?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 13

Nhu Tình Khó Nén.

Trương Cường nhìn khuôn nứt xinh đẹp trên tháp kia, trong lòng dâng lên một nỗi đau xuyên thấu vào tím, sau một lúc lâu, mới miễn cưỡng cắn răng nói: “Nhu Nhi chính là nàng hại chết? Nói!”.

Lệ Cơ thân thể mềm mại run lên, chậm chạp đứng dậy, quỳ gối dưới chân Trương Cường, lệ tuôn như suối nói: “Bệ hạ, Lệ Cơ đáng chết, thực có lỗi với Nhu Nhi... Thần thiếp đã làm chuyện, tội đáng chết vạn lần...”.

Trương Cường tức giận đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên, sắc nứt xanh mét, làm cho nội thị và cung nữ trong điện sợ tới mức phát run cả người, kinh hồn bạt vía.

Lúc này, chuông lệnh Chiêu Minh cung Trương Hợp phù phục trên mặt đất, lên tiếng khóc nói: “Bệ hạ, nương nương đang mang thai, bệ hạ tuyệt đối không thể...”.

Không để cho hắn nói xong, Trương Cường một cước hung hăng đá vào trên người hắn, miệng lớn tiếng mắng: “Cút đi, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện!”.

Trương Hợp bị Trương Cường đá một cước, rên thảm một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất hồi lâu không có động tĩnh gì, nội thị khác trong điện sợ tới mức ai cũng mặt mũi biến sắc. Nhìn khuôn mặt Lệ Cơ lộ vẻ sầu thảm, Trương Cường cố gắng kìm chế lửa giận đang phun trào trong lồng ngực, lạnh lẽo cười nói: “Trẫm nghe nói người còn sử dụng thuốc trắng dương trên người trẫm?”.

Lệ Cơ lúc này bình tĩnh lại, sâu kín nhìn khuôn mặt quen thuộc của Trương Cường, cúi đầu cười gượng nói: “Từ sau khi Triệu Cao đền tội, Lệ Cơ và Nhu Nhi độc giữ Chiêu Minh cung, Lệ Cơ nghĩ đến rốt cuộc không nhìn thấy Hoàng Thượng nữa. Nhu Nhi có cốt nhục của bệ hạ, thiếp... Thiếp... Tuyệt vọng, nếu không có bệ hạ đến thăm hỏi Nhu Nhi mang thai, chỉ sợ thần thiếp kiếp này cũng khó được gặp lại bệ hạ...”.

Trương Cường nghe vậy vừa tức vừa giận, lắc mình lui ra phía sau một bước, tránh đi hai tay ngọc đang ôm lấy hai chân mình, nhú mày nói: “Người làm như vậy, đó là tự tìm đường chết, người làm thế nào đối mặt với Nhu Nhi đã chết!? Trẫm sao có thể tha thứ cho người!?”.

Lệ Cơ rung rung buồn bã cười nói: “Có thể chàm sóc bệ hạ mấy tháng, Lệ Cơ đã thấy đủ, hiện giờ có được cốt nhục của bệ hạ ngoài ý muốn, Lệ Cơ dù chết cùng không hối tiếc...”.

Trương Cường nhìn hai mắt Lệ Cơ đầm lệ, không khỏi thở dài một tiếng. Vốn dĩ, từ sau khi mình bắt đầu sủng hạnh Triệu Yên, luận địa vị trên có hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, luận được sủng ái có Triệu Yên tài tình tướng mạo đều vượt xa Lệ Cơ, vốn địa vị của Lệ Cơ miễn cưỡng vẫn ở phía trên Nhu Nhi, nhưng từ sau khi Nhu Nhi mang thai ngoài ý muốn, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, toàn bộ trung tâm của cung đình đều quay chung quanh hoàng hậu, chung quanh Nhu Nhi và Triệu Yên, Lệ Cơ đã hoàn toàn trở thành người ngoài cuộc, điều này chỉ sợ nàng rất khó tiếp nhận.

Lúc này, Hàn Hoán theo sát ở phía sau Trương Cường cẩn thận nói: “Bệ hạ, nương nương tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, nhưng hiện giờ trong người đang mang cốt nhục của bệ hạ. Mong bệ hạ khoan hồng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lệ Cơ kia đọng đầy nước mắt hối hận thê lương, nghe Hàn Hoán nói như vậy càng thêm tuyệt vọng, nghẹn ngào khóc không thành tiếng nói: “Bệ hạ, thần thiếp thực xin lỗi bệ hạ, chỉ mong bệ hạ trừng phạt thật mạnh...”.

Nhìn thân thể mềm mại kia từng rung động lòng người, và chính mình đã từng kỹ thác tình cảm đặc biệt với mỹ nhân. Trương Cường chỉ cảm thấy

tất cả đều làm người ta khó có thể tin, sự thật là vậy, sự thật tàn khốc và vô tình làm cho Trương Cường cảm thấy từng đợt không rét mà run.

Hít sâu một hơi khí lạnh mang theo xuân ý ẩn hiện trong điện kia, Trương Cường miễn cưỡng khống chế được tâm trạng của chính mình, chậm rãi hướng về Hàn Hoán ở phía sau trong lòng đang run sợ, lạnh lùng phản phó nói: “Hàn Hoán truyền chi, hoàng hậu hiền thực có thể làm gương, lệnh hoàng hậu quân hậu cung như trước, Triệu Yên vô can với việc này, lập tức nhập vào ở Thúy Hoa cung, còn thưởng Triệu Yên vàng ròng một trăm lượng, trân châu một chuỗi”.

Nói xong, thân nhiên quét mắt nhìn Lệ Cơ đang bất động trên mặt đất, buồn rầu nói: “Từ hôm nay bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý ra vào Chiêu Minh cung, Lệ Cơ cắt bỏ danh hiệu phi, tạm thời lưu lại Chiêu Minh cung. Đợi sinh xong sẽ xử lý!”.

Nói tới đây, thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn vé mặt nghiêm túc của Phùng Kiếp buồn rầu nói: “Trẫm có chút mệt, chuyện hôm nay dừng ở đây, trẫm quay về tắm điện nghỉ ngơi, tất cả mọi người tan châu!”.

Nói xong, lúc này mới cảm thấy trong lòng trống rỗng. Nhưng lại có một sự thoải mái nói không nên lời, nghĩ đến Triệu Yên không can hệ gì, trong lòng bất giác theo bàn nâng buông một khối đá lớn giấu ở tận đáy lòng. Tuy rằng rất đau lòng, nhưng cũng không đau khổ như trong tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, bất giác âm thầm cảm thán, tình cảm của con người quả là dày mỏng không đều! Lệ Cơ đem hy vọng cả đời đều đặt ở mình, đàn bà ở trong hậu cung này đều không phải là như vậy sao?

Không hề nhìn Lệ Cơ thêm nữa, Trương Cường kiên quyết xoay người đi ra ngoài điện. Nhưng, mỗi một tế bào trên người lại giống như đều có thể nhìn thấy Lệ Cơ tuyệt vọng kia mà tâm tình bi thương. Trương Cường âm thầm nhắc nhở chính mình, đây là lần cuối cùng nhìn thấy Lệ Cơ, mặc kệ thế nào, chuyện này giữa hắn và Lệ Cơ đã vạch ra một khoảng cách vô hình. Chỉ là đến cuối cùng sẽ xử trí Lệ Cơ như thế nào, còn phải đợi nàng sinh xong mới có thể quyết định, bất luận thế nào, sinh ra cốt nhục cho mình cũng có thể tránh cho nàng được một kiếp, hy vọng nàng từ nay về

sau có thể cả đời bình an, cũng coi như chính mình không làm nàng thất vọng!

Trước mắt nhìn bóng dáng Trương Cường biến mất ở trong tầm mắt, Lệ Cơ vô lực ngồi phịch ở trên mặt đất, trong đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng, trong đầu trống rỗng, tựa hồ trời đất đang dừng trong nháy mắt, ý nghĩa sinh mệnh dường như im bất như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Lệ Cơ kia, Trương Hợp bên cạnh tiến lên đỡ Lệ Cơ đi đến bên tháp, một bên thấp giọng khóc nói: “Nương nương, phải kiên trì, không vì chính mình, cùng phải vì hoàng tử trong bụng mà sống sót!”.

Lời vừa nói ra, trên khuôn mặt tiêu tụy của Lệ Cơ kia, nước mắt lại chảy ra, ghen ngào cơ hồ không thể kìm chế. Trương Hợp vẫn ở bên người Lệ Cơ.

Hầu hạ, lúc này cũng không nhịn được vẽ sâu thăm thở dài: “May mắn hoàng tử cứu nương nương một mạng, nếu nương nương không mang thai trong người, Hoàng Thượng trách tội xuống, nhóm nô tài cũng khó thoát khỏi tội chết”.

Nghe nói như thế, Lệ Cơ lúc này mới nhớ tới chuyện mình đang mang thai, theo bản năng sờ soạng cái bụng còn bằng phẳng, chỉ cảm thấy một sự lo lắng chưa từng có dấy lên trong lòng, giống như trong tuyệt vọng thấy được một tia hy vọng mong manh.

Nhìn thấy Lệ Cơ cuối cùng đã hơi bình tĩnh trở lại, Trương Hợp lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới cảm thấy đau nhức dưới ngực chỗ vừa mới bị Trương Cường đá trúng, không nhịn được nhíu nhíu mày nói: “Nương nương chịu khó tạm bõ, tương lai nếu có thể sinh hạ hoàng tử, cũng sẽ có cơ hội thay đổi, nương nương nhất định phải bảo trọng!”.

Lệ Cơ nghe vậy, đôi mắt đẹp thất thần hơi sáng lên, cười gượng lắc đầu nói: “Đầy là trời trừng phạt, Lệ Cơ hiện giờ chỉ cầu có thể bảo vệ an toàn cốt nhục trong bụng...”.

Nói tới đây, buồn rầu khóc nói: “Hiện giờ có cốt nhục mới càng cảm thấy có lỗi với Nhu Nhi, ta... Ta... Quả nhiên là trời trừng phạt”.

Trương Cường trở lại trong điện, một mình đứng ở cửa đại điện, Thừa tướng Phùng Khứ Tật lúc này vẻ mặt trầm trọng đang nghênh đón ở cửa đại điện. Nhìn thấy Trương Cường bước đến, vội vàng tiến lên nói: “Bệ hạ. Lão thần có vài lời, hy vọng có thể nói với bệ hạ một lần”.

Trương Cường lúc này tâm trạng trầm trọng, nghe vậy lắc đầu nói: “Tâm ý Thừa tướng trăm hiểu được, Thừa tướng yên tâm, trăm không phải là loại người không nghĩ ra, không có việc gì”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy vẫn lo lắng nhìn thoáng qua Trương Cường, gật đầu nói: “Bệ hạ vẫn là minh quân thiên cổ khó gặp, nữ nhân tình trường tuy rằng là thường tình của con người, nhưng là mong rằng bệ hạ phóng tầm mắt thiên hạ. Đại Tần nếu muốn khởi sắc, bệ hạ nhất định phải vượt qua cửa ải này!”.

Trương Cường bị lời nói của hắn kích thích trong lồng ngực sinh ra hào khí, cười nói: “Tầm mắt của Trẫm nhìn xa ngoài vạn dặm, đất cũ lục quốc đã là cái gì!”.

Phùng Khứ Tật lập tức hưởng ứng nói: “Một khi đã như vậy, bệ hạ lại càng không nên khó khăn vì tư tình nhi nữ bên trong cung đình”.

Trương Cường bị lời nói này của Phùng Khứ Tật làm cho tâm trạng hơi thoải mái một chút, nghe vậy gật đầu cười nói: “Thừa tướng yên tâm, trăm hiểu được!”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy cũng yên tâm một chút, đang muốn hành lễ lui ra. Nghe Hàn Hoán ở ngoài điện bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương ở ngoài điện hầu chi”.

Trương Cường nghe vậy, than nhẹ một tiếng, gật đầu nói: “Mời hoàng hậu vào đi!”.

Lời nói vừa dứt, chỉ nghe ngoài điện nhẹ nhàng truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hoàng hậu Tả Uyên cùng hai cung nữ chậm rãi bước vào, vốn dĩ dáng người yếu điệu, lúc này lại hao gầy rất nhiều, trong bộ y phục gấm lụa hoa văn màu đen càng có vẻ tiêu tụy hơn.

Nhìn thấy Trương Cường nhìn về phía mình. Tả Uyên cố gắng khống chế tâm trạng kích động, thi lễ thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Nò tì điện kiến bệ

hạ, bệ hạ có được mạnh khỏe không?”.

Trương Cường nhìn mắt phượng rừng rung trong suốt kia, trong lòng cảm khái vô hạn. Nhìn nàng dịu dàng hành lễ. Càng cảm thấy không đành lòng, vội vàng tiến lên một bước, đỡ lấy bàn tay trắng ngần kia, áy náy nói: “Trẫm nhất thời sơ suất, hiểu lầm hoàng hậu, hoàng hậu đã phải chịu khổ!”.

Tả Uyên thấy Trương Cường trước mặt Thừa tướng Phùng Khứ Tật và Thái úy Phùng Kiếp tạ lỗi với mình. Tất cả oan khuất trong lòng cũng đều tiêu tan hết. Cảm động thở dài: “Thần thiếp ở phía sau, quản lý hậu cung. Nhưng không có được cốt nhục của bệ hạ, nếm chút đau khổ cùng không trách móc”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng đau xót, buồn rầu gật đầu nói: “Hoàng hậu không cần trách cứ chính mình như vậy, hoàng hậu và Yên Nhi không việc gì, trẫm đã rất vui mừng rồi!”.

Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp thấy Trương Cường đã bình tĩnh trở lại, lúc này mới khom người thi lễ nói: “Bệ hạ, thần cáo lui!”.

Trương Cường cười gượng, nhìn hai trọng thần ủng hộ và quan tâm đến mình nhất này gật đầu thở dài: “Thừa tướng và Thái úy hôm nay cũng vì trẫm lo lắng không ít, nên trò về nghỉ ngơi”.

Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp thấy Trương Cường đã khôi phục tâm trạng, mới yên lòng, đồng thời hành lễ rồi lui ra ngoài.

Nhìn hai người rời khỏi điện, Trương Cường cười gượng một tiếng, kéo bàn tay lạnh lẽo của Tả Uyên, trở lại bên ngự thất ngồi xuống, gật đầu thở dài: “Việc của Lệ Cơ, trẫm toàn bộ phó thác cho hoàng hậu, hoàng hậu tự mình xử trí”.

Tả Uyên nắm chặt bàn tay to của Trương Cường, tham lam đón nhận sự ấm áp làm trong lòng người rung động, thương cảm gật đầu nói: “Tâm ý Bệ hạ thần thiếp hiểu được, Lệ Cơ tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, thần thiếp vẫn sẽ chăm sóc tốt cho nàng, dù sao nàng cũng là mẫu thân cốt nhục của bệ hạ, vô luận tương lai thay đổi như thế nào, cũng không thể lảng tránh được sự thật”.

Nói tới đây, đôi mắt đẹp lay chuyển, gật đầu nói: “Nhu Nhi đi về cõi tiên, Lệ Phi phế truất, trong cung ngoài thần thiếp chỉ có Yên Nhi, thật sự

không phải tất cả hậu cung thiên tử Đại Tần có, bệ hạ không ngại từ trong hậu cung chọn lựa thêm mỹ nhân thị tẩm, một là bệ hạ thà lòng một chút, thứ hai hoàng tử đơn bạc, chung quy không phải chuyện tốt, bệ hạ cùng nên cố gắng nhiều hơn mới được”.

Trương Cường không nghĩ tới hoàng hậu lại cố vũ mình nhiều thêm thế thiếp như vậy, trong lòng rất là cảm động, chính là lúc này tâm trạng không tốt, không bận tâm điều đó, không khỏi ôm chặt thân thể mềm mại của hoàng hậu trong lòng mình cảm khái nói: “Những chuyện này nói sau, khó được hoàng hậu hiền đức như thế, trẫm không có lòng nghi ngờ hoàng hậu, thật sự...”.

Hoàng hậu mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Thần thiếp chính là hoàng hậu, bệ hạ quảng hữu tứ hải, những mỹ nhân đó có là cái gì, lúc thần thiếp vào cung là lúc biết rõ thân phận, quyền lực và trách nhiệm của chính mình, cùng nhau sắp xếp hậu cung, cùng là trách nhiệm, bệ hạ không cần như thế”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 14

Mỹ Nhân Kế.

Gió đông nam mềm mại mang theo hơi thở mùa xuân, thổi cờ xí cao cao tung bay trên thành Tấn Dương quận Thái Nguyên, đem chữ “Hán” màu trắng thật to kia phảng phất mang theo một loại sinh khí ngang nhiên, giữa trời đất từng bừng nháy múa.

Cổ thành này sớm nhất do Tần Trang Tương Vương vào thời Chiến quốc trong bốn năm xây dựng lên, từ ngày xây dựng xong liền trở thành Trang Nguyên trọng trấn, trăm ngàn năm qua vẫn đều là yết hầu xung yếu của bắc thượng, nam hạ, bởi vì nó là phần lòng chảo của trang bắc bộ Sơn Tây: “Đông mang danh quan, bắc bức cường hồ, nam cốc độc thực, nhân thứ nhiều tử, tử tử chiến chỉ địa, công thủ chỉ trảng dã”, từ xưa chính là “Hà đông chỉ căn bản”, lịch đại vương triều cực kỳ coi trọng, trở thành nơi giao tranh các đời lịch đại binh gia. Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trang Quốc, phân thiên hạ làm ba mươi sáu quận. Quận Thái Nguyên, có quận trị là Tấn Dương.

Bên trong thành Tấn Dương, trong thủ phủ quận, một đám người thần sắc bất an ngồi ở trong đại sảnh, trên tháp chính, Lưu Bang mặt không chút thay đổi ngồi ở trên tháp, bên dưới hẳn là Trần Bình và Phàn Khoái vừa mới trở lại Tấn Dương.

Lúc này Lưu Bang nhìn qua ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, da trắng, trên khuôn mặt chữ quốc, cái trán trơn bóng mà trống trải, tóc đen dày buộc trong một cái ngọc quan nho nhỏ ở trên đỉnh, lốm đốm vài sợi tóc bạc, ở thời đại này xem như cũng không tồi. Dưới hai hàng lông mày dày, một đôi

mắt phượng sắc bén mà thâm trầm, lúc này vì tình thế hiểm ác mà mang theo một sự bất an, cũng không giấu được sự già dối và con buôn toát ra trong ánh mắt, mũi cao ngất mà thẳng, đôi môi hơi dày dẫu ở trong chòm râu rậm rạp, chĩnh khuôn mặt làm cho người ta cảm thấy tướng mạo đường đường, uy nghi lắm lắm.

Chính là lúc này, tuy rằng mặt không chút thay đổi, hai hàng lông mày kia hơi hơi nhăn lại làm cho mọi người trong phòng cảm thấy trong lòng ran sợ. Trần Bình do dự một hồi lâu, mới cẩn thận nói: “Mông Điềm quả nhiên danh bất hư truyền, chính là Tần Vương càng khó đối phó, chúng ta phải nghĩ kế sách khác, nếu không, chỉ sợ rất khó ngăn cản ba mươi vạn quân Tần.

Lưu Bang quét mắt nhìn mọi người liếc trong sảnh, vuốt cằm nói: “Mọi người có thượng sách gì. Hiện giờ đúng là lúc mọi người đồng tâm hiệp lực, không được có tâm tư riêng. Lưu Bang ta từ ngày chém rắn dựng lên, tự tin trên ứng với thiên ý, các vị nếu có thể cùng Lưu Bang ta cùng vượt qua khó khăn này, ngày sau nhất định sẽ báo đáp”.

Quán Anh ngồi bên cạnh Trần Bình lúc này khoảng ba mươi tuổi, da thịt màu đồng cổ mang vẻ khỏe mạnh, dưới hai hàng lông mày thô ngắn, một đôi mắt hổ hắc bạch phân minh, cái mũi hơi tẹt và cánh mũi rộng thùng thình làm cho người ta có cảm giác uy phong, râu ngắn tua tủa như kim châm. Rậm mà đen bóng, tôn thêm dáng người khôi ngô cường tráng khiến người ta không dám khinh thị.

Lúc này chỉ thấy hần vòng tay nói: “Bệ hạ. Lần này liên tục tổn thất mười lăm vạn tinh binh, thật sự không nên ở đây địch cùng quân Tần, Quán Anh cảm thấy, không ngại nghĩ biện pháp thỏa hiệp, tạm thời ổn định trước Tần Vương, chúng ta sẽ từ từ mưu tính cơ hội”.

Lưu Bang nghe vậy suy nghĩ sau một lúc lâu. Mới lắc đầu thở dài: “Tần Vương quả nhiên không phải hạng người dễ địch, trước mắt chỉ sợ không có kế hay có thể sử dụng, trong thành Tấn Dương không quá mười vạn binh mã, sao có thể địch ba mươi vạn quân Tần? Nhưng ý ta đã quyết, nếu Tấn Dương thật sự không thể thủ, ta tình nguyện tồn vong cùng thành!”.

Trần Bình vội vàng chấp tay nói: “Chủ công nếu bỏ được tình cảm cốt nhục, Trần Bình có một kế sách có thể giữ được cục diện trước mắt, chỉ là...”.

Lưu Bang nghe vậy hai mắt sáng ngời, nhìn Trần Bình gật đầu nói: “Tiên sinh có thượng sách gì cứ việc nói thẳng, Lưu Bang tuyệt không trách tội”.

Trần Bình hơi cười gượng nói: “Trần Bình vừa mới có được tin tức của Hàm Dương. Hiện giờ trong cung Tần Vương hai phi tần được sủng ái vì vụ án hoàng tử bị chết mà một chết một phế, toàn bộ Tần cung chỉ có một hậu một phi, Tần Vương hậu đang muốn tuyển hậu cung, tìm kiếm mỹ nhân cho Tần Vương thị tẩm”.

Lưu Bang nghe vậy lạnh lùng kêu rên nói: “Tần Vương chọn hậu cung, cùng Tấn Dương ta có gì liên quan. Ý tiên sinh có chút sáo rỗng!”.

Trần Bình bất đắc dĩ cười gượng nói: “Trường nữ Lỗ Nguyên của Chủ công, vừa vặn chưa lập gia đình, lại thêm tài sắc hơn người, nếu là đưa vào Tần cung, nhất định có thể làm cho đối địch của Tần Vương với chủ công giảm đi, cũng có thể vì vậy mà bảo toàn được hai mươi vạn binh mã này. Tương lai mới có cơ hội thay đổi”.

Bên cạnh Quán Anh lúc này cũng gật đầu nói: “Phàm là con gái đều phải lập gia đình. Nếu có thể bởi vậy mà giúp chủ công thoát khỏi khốn khó, không phải là không thể được. Cục diện trước mắt. Nếu là dựa vào nơi hiểm yếu của quận Thái Nguyên tuy rằng có thể thủ được mấy tháng, nhưng bất quá chỉ là mấy tháng mà thôi, nếu là Tần Vương lại điều bốn mươi vạn đại quân cùng Mông Diêm đóng ở Hàm Cốc Quan, Mông Diêm luôn luôn giả dối, mà Tần Vương lại không thể khinh thường, lần này Trần đại nhân cũng không lay động được quân Tần, nếu đợi đám binh này đến sát thành, còn muốn thông gia cũng khó mớ đến, khi đó, chúng ta đều là tù nhân của Tần Vương, Lỗ Nguyên tiểu thư chẳng phải cũng phải nhập Tần cung. Chủ công suy nghĩ lại”.

Trần Bình lúc này chấp tay nói: “Nếu việc này có thể ổn định Tần Vương, chúng ta liền mượn cơ hội ở vùng Liêu Đông tiếp tục lực lượng, Liêu Đông thổ địa phì nhiêu, địa vực hẻo lánh, lại không có dân tộc Hung

nô quấy nhiễu, nếu là chăm chỉ kinh doanh, không cần năm năm, chúng ta liền có thể lập nghiệp lớn!”.

Lưu Bang bị lời nói của Trần Bình hai mắt sáng ngời, chột nhú mày nói: “Lỗ Nguyên tuy rằng chưa kết hôn, nhưng là phu gia (nhà chồng) đã định. Huống hồ tuổi của nó cũng lớn, nếu không vì ta mấy năm chinh chiến, khiến mọi người trôi giạt khắp nơi giờ phút này đã sớm lập gia đình, nếu là cho nhập Tần cung lại sợ không được sủng ái, chẳng lẽ không phải làm khổ Lỗ Nguyên?!”.

Trần Bình chấp tay nói: “Lỗ Nguyên tiểu thư, năm nay bất quá mười lăm tuổi, đúng là tuổi thanh xuân, hơn nữa tuổi tác cũng lớn, lịch duyệt lại hơn so với các thiếu nữ cùng tuổi mấy lần, dung mạo tuyệt sắc, chủ công nếu là không nỡ, mấy năm cơ nghiệp kia chẳng lẽ không phải đốt quách cho rồi? Bên nặng bên nhẹ, còn mong chủ công suy nghĩ!”.

Lưu Bang nghe vậy cúi đầu suy nghĩ thật lâu sau, mới gật đầu thở dài: “Một khi đã như vậy, liền y lời người nói. Chỉ là người đi Hàm Dương du thuyết, chỉ sợ không phải người không được, người chuẩn bị trước một chút, ngày mai liền mang Lỗ Nguyên đi Hàm Dương!”.

Trong phòng sưởi của tấm điện, Trương Cường vừa mới uống một ngụm trà nóng, nhuận một chút cổ họng đang khô, sau đó đặt chén trà lên trên ghế nhỏ trước mặt, chén trà phát ra một âm thanh nhỏ thanh thúy, làm cho mọi người trong đại điện cả kinh trong lòng hơi ran lên.

Trương Cường cười thầm một tiếng, quét mắt liếc nhìn thần sắc bất an của mọi người, hướng về Phùng Khứ Tật và Tiêu Hà ngồi bên dưới nói: “Các người nói, mưu sĩ của Lưu Bang mang theo rất nhiều vàng và mỹ nữ tiến đến Hàm Dương?”.

Tiêu Hà mặt hơi biến sắc nói: “Trần Bình luôn luôn giả dối, lần này mang theo vàng ròng và mỹ nữ đến, hiển nhiên là mong muốn bệ hạ đặc xá Lưu Bang. Hơn nữa mỹ nhân kia nghe nói chính là trường nữ Lỗ Nguyên của Lưu Bang.

Trương Cường nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Hà? Lưu Bang hiện giờ đã ngoài bốn mươi tuổi, trường nữ của hắn, chẳng lẽ không phải đã gần ba mươi? Đưa tới cho trăm, chẳng lẽ không phải là trò cười?!”.

Tiêu Hà nghe vậy mỉm cười nói: “Lưu Bang tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng trường nữ hiện giờ mới mười lăm tuổi, tuy rằng hơi lớn tuổi, nhưng đúng là tuổi thanh xuân, vì thần năm xưa quen biết với Lưu Bang, nàng ấy vẫn còn nhỏ, chưa từng nhìn thấy, hiện giờ nghe nói tài nghệ song tuyệt, có thể nói tuyệt sắc, bệ hạ nhận vào hậu cung cũng là thích hợp”.

Trương Cường âm thầm cười gượng, chuyện Nhu Nhi và Lệ Cơ vừa mới qua, chính mình liền tuyển sắc đẹp, thật sự làm người ta khó có thể chấp nhận. Bất giác hướng về Hàn Hoán đứng ở phía sau nói: “Trong cung hoàng hậu đã phụ trách việc này, không biết có bao nhiêu người ứng tuyển?”.

Hàn Hoán nghe vậy vội cẩn thận khom người nói: “Trong cung Hàm Dương hiện có cung nhân hơn sáu ngàn người, trong cung A Phòng có hơn ba nghìn người, người tuần tảo Thủy Hoàng năm trăm, nếu nói đang tuổi thanh xuân mà có thể thị tẩm cho bệ hạ ước chừng hơn bốn ngàn người, hoàng hậu đang chọn lựa tướng mạo để tiến dâng cho bệ hạ”.

Trương Cường không ngờ được bên trong hoàng cung lại có nhiều cung nữ như thế, bất giác thất thanh nói: “Người vừa độ tuổi có bốn ngàn người?”.

Hàn Hoán hơi hơi có chút kinh ngạc liếc nhìn Trương Cường một cái, thấp giọng nói: “Nếu là bệ hạ cảm thấy không đủ, có thể bố trí Dịch đình chưởng lệnh chọn trong dân gian”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, bốn ngàn người, mới bốn người bên mình, ứng phó đã phải cố hết sức, thật sự là khó có thể tưởng tượng, bốn ngàn mỹ nhân rốt cục là một màn đồ sộ thế nào. Thời đại phong kiến đế vương kiêu xa dâm dục này, cuộc sống thối nát, quả nhiên làm người ta xem thế là đủ rồi.

Nhìn thấy Trương Cường trầm ngâm không nói, Tiêu Hà cẩn thận nói: “Bệ hạ nếu là phải bắt Trần Bình lại, vì thần lập tức đi làm”.

Trương Cường giương mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phùng Khứ Tật, chỉ thấy hẩn nhứ mây trầm tư, tựa hồ nghĩ tới cái gì, bất giác gật đầu nói: “Thừa tướng có thể có ý kiến gì hay?”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy vội vàng chấp tay nói: “Bệ hạ, Lão thần cảm thấy nếu là Lưu Bang thành tâm quy hàng cũng là tốt, chỉ là nếu đây là trá hàng thì phải có đề phòng”.

Tiêu Hà nghe vậy lắc đầu nói: “Mông tướng quân lần này đại thắng mà quay về, phá được tam kế liên hoàn, chấn động tà tâm. Nếu không tiếp nhận Lưu Bang đầu hàng, tất sẽ khiến Triệu Vương sẽ vì đó mà sợ hãi, liều chết chuẩn bị binh lực. Đại Tồn ta tuy rằng lúc này hùng binh trăm vạn, nhưng hậu cần vật tư đã yếu ớt, lương thảo trong quân vô cùng thiếu thốn, chỉ có Ba Trang cung ứng lương thảo, nhưng hao phí của trăm vạn đại quân cũng không phải một Ba Trang có thể gánh vác”.

Nói tới đây, liếc mắt nhìn thần sắc bình tĩnh của Trương Cường, lại tiếp tục cẩn thận bổ sung nói: “Huống hồ trước mắt đang là đầu xuân, đúng là lúc lương thảo khó kiếm. Nếu là lại đánh tiếp, vừa mới trấn an lòng dân chỉ sợ lại không ổn. Hơn nữa dân tộc Hung nô phương bắc cũng như hổ rình mồi, nếu không thể sớm tu chỉnh cho kịp, đợi khi đại quân dân tộc Hung nô đến, chỉ sợ Đại Tồn không thể đem ngăn ở Trường Thành. Theo ý vi thần, Lưu Bang tuy rằng vẫn phải diệt, nhưng là cũng không ngại nhận đầu hàng trước, đợi sau khi đi vào Hàm Dương, liền có thể tùy ý bệ hạ xử trí!”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy, lắc đầu nói: “Lưu Bang người này luôn khéo đưa đẩy, già dối hay thay đổi, bệ hạ, nên chú ý phòng bị”.

Trương Cường đương nhiên biết Lưu Bang lợi hại, bất giác gật đầu cười nói: “Lưu Bang lần này đem nữ nhân đưa vào Hàm Dương, có thể thấy được lòng kiên nhẫn, người như thế đích xác không thể không phòng. Bất quá, hẳn có thể dâng tặng con gái, trăm sao lại không nhận chứ?”.

Nói tới đây, liếc mắt một cái nhìn mọi người trong điện gật đầu cười nói: “Trẫm tạm thời chấp nhận Lưu Bang xin hàng, trước tiên để Mông Diêm chiếm cứ quận Hàm Đan tiêu diệt Triệu Vương, sau đó xuất kỳ bất ý, tiêu diệt Lưu Bang! Mọi người cảm thấy thế nào?”.

Phùng Khứ Tật nghe thấy nghĩ ngợi một, nghiêm nét mặt nói: “Đạo dụng binh luôn luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hiện giờ Triệu Vương chưa diệt, nếu là Lưu Bang cùng dân tộc Hung nô và Triệu Vương liên hợp

không thể khinh thường, hiện giờ kể của bộ hạ có thể tiêu diệt được hai, thật là khà thi!”.

Trương Cường nghe vậy khẽ gật đầu nói: “Đã như thế, trăm ngày mai sẽ ở đại chính điện triệu kiến Trần Bình và con gái Lỗ Nguyên của Lưu Bang, gặp mặt hai người được Lưu Bang ủy thác trọng trách này. Ha hà...”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15

Tái Lập Công Trạng.

Mảnh đất rộng lớn tràn đầy ánh chiều tà màu vàng, một đám quạ đen ra ngoài kiếm ăn mang theo thức ăn phong phú bay về phía rừng sâu, Mông Điềm cười trên chiến mã màu đen, đứng ở bên trong thành Thượng Đảng sau đại chiến, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy trong thành nơi nơi đều là thi thể quân Hán chồng chất như núi.

Ở cửa Tây tranh đoạt kịch liệt nhất, trong ủng thành nhỏ hẹp chất đầy thi thể binh sĩ hai quân, máu tươi đã khô cạn đầy trên mặt đất ủng thành, khiến người đi lên đều cảm thấy dính nhớp trơn ẩm, máu huyết đặc sệt hỗn loạn nội tạng vỡ tan tạo thành mùi vị ghê tởm, khiến người ta không khỏi cảm giác buồn nôn.

Mông Điềm nhìn cảnh thê lương trước mắt, lạnh lùng hướng về phía thân binh đi theo phía sau phân phó nói: “Mau chóng quét tước chiến trường, Vương tướng quân sau khi trở về, lệnh hăc trong thủ phủ thành Thượng Đảng gặp ta”.

Nói xong, thúc ngựa trở lại trong thành, lúc này đã chấm dứt chiến đấu, quân Tần ở trong thành quét tước và rửa sạch chiến trường vôi vàng ở trên từng thi thể sưu tầm di vật đáng giá, chặt đầu quân Hán làm bằng chứng lập công.

Nhìn thấy Mông Điềm đi qua, một số binh sĩ quân Tần mình dính đầy máu đều dừng lại, hướng ánh mắt sùng kính về phía Mông Điềm. Dù sao, có thể dưới trướng một danh tướng như Mông Điềm tác chiến, mỗi một danh quân Tần binh sĩ đã sớm ngưỡng mộ lâu ngày.

Đây cũng là nguyên nhân, sau khi đại doanh trung quân đột phát tình hình nguy hiểm, quân Tần trong khoảng thời gian ngắn liền có thể xoay chuyển cục diện, khiến cho tiết tấu của đại quân công thành hầu như không bị ảnh hưởng.

Mông Điềm ngồi trên lưng ngựa, quan sát binh sĩ quân Tần vừa mới trải qua một trận đại chiến, chỉ thấy trên gương mặt cương nghị tuy rằng đầy máu và mồ hôi, nhưng không thể che giấu không được vui sướng của thắng lợi và mỏi mệt của thân thể.

Nhìn những gương mặt kia, Mông Điềm thở dài một tiếng, xoay người xuống ngựa, đi vào một đám thương binh đang đi vào bên trong thành. Lúc này, một gã binh lính ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng người không cao, lại rắn chắc vô cùng, thân thể cường tráng, thoát nhìn tựa như mãnh thú trong núi, linh động mà hung mãnh. Lúc này tuy rằng trước ngực bọc vải trắng thật dày, miệng vết thương chày ra máu đỏ tươi. Bên hông lại treo năm sáu cái thủ cấp của kẻ địch, trên khuôn mặt mỗi một tràn ngập vui sướng thắng lợi và hưng phấn.

Mông Điềm cười gượng một tiếng, trong lòng bất giác rất cảm thán, sự dũng mãnh của người Tần cùng chế độ quân công thưởng phạt rõ ràng rất có liên hệ với nhau. Đây cũng là lý do mà thiết kỵ quân Tần san bằng sáu nước.

Giữa lúc đang suy nghĩ, một tiếng vó ngựa quen thuộc từ phía sau vọng đến. Quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Bành Việt hưng phấn cười ngựa đi đến. Nhìn thấy Mông Điềm cũng không xuống ngựa, mà ở trên ngựa hạ thấp người vòng tay nói: “Tướng quân, Vương Bôn tướng quân đã trở về, giờ phút này đã từ cửa Bắc vào Vương thành thủ phủ nha!”.

Mông Điềm nghe vậy, mắt hồ sáng ngời. Vừa xoay người lên ngựa, vừa nói với Bành Việt: “Năm vạn đại quân Vương Bôn cũng đã trở lại?”.

Bành Việt vội vòng tay nói: “Vương tướng quân chỉ dẫn theo năm trăm thân binh cười ngựa nhanh quay về, năm vạn đại quân phải ngày mai mới có thể trở lại Thượng Đảng.”

Nói tới đây, nhìn thấy Mông Điềm cũng không có biểu hiện gì, vội vàng bổ sung nói: “Tướng quân, Vương tướng quân bắt sống tướng soái Anh Bố

của Hạng Vũ ngày xưa, hiện giờ chuyển sang đầu hàng Lưu Bang! Bởi vì quân Hán đánh bọc sườn, thống soái Chu Bột ở đâu không rõ, Vương Bôn còn đang phái người tiếp tục tìm tòi, phỏng chừng ngày mai đại quân sau khi trở về sẽ có tin tức chuẩn xác”.

Mông Điềm nghe vậy vội vàng thúc ngựa chạy như điên về phía trong thủ phủ thành, Anh Bố chính là một trong tướng lĩnh nổi tiếng nhất dưới trướng Hạng Vũ, sau khi Hạng Vũ chết, tàn quân này phần lớn về dưới tay Anh Bố, sau đó đầu hàng Lưu Bang, lần này có thể bắt sống, thực làm cho người ta vui mừng không thôi, theo quân công mà xem, Vương Bôn không lâu có thể khôi phục lại tước vị quan nội hầu.

Thủ phủ thành lúc này, đã trải qua hai lần chiến hỏa, sớm xơ xác, nhưng so với dân cư bên cạnh mà nói, vẫn có cảm giác như hạc đứng trong bầy gà. Kiến trúc hình đỉnh điện, bởi vì trải qua chiến hỏa tàn phá còn có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết tu bổ và nhuộm khói lửa.

Khi Mông Điềm chạy tới. Trong sân rộng đã tụ tập hơn mười vị tướng lĩnh Tần. Mọi người lúc này đều vây quanh cùng chỉ trỏ một gã đại hán bị trói gô khoảng ba mươi tuổi, trên mặt hắn vẫn lưu lại dấu vết nhuộm khói lửa. Trên người mặc chiến bào màu xanh đen đã bị nhuộm máu nhìn không ra tướng mạo sẵn có, trên râu tóc rối bởi dính đầy mạt cỏ khô vàng, lúc này im lặng quỳ gối trước cửa lớn chính đường, mặt không chút thay đổi, dường như không để ý tới binh sĩ quân Tần vây quanh trào phúng và chỉ trỏ.

Dường như bị tiếng vó ngựa của Mông Điềm kinh động, đưa mắt nhìn về phía Mông Điềm đang tiến vào sân, Mông Điềm thấy thế, vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, đi nhanh đến trước người Anh Bố đang quỳ trên mặt đất cẩn thận nhìn ngắm, chỉ thấy thần sắc Anh Bố bình tĩnh tựa hồ không thêm để ý đến an nguy của chính mình, chỉ là khi nhìn thấy Mông Điềm trong mắt mới hiện lên một tia khiếp sợ và hoảng sợ.

Mông Điềm cười lạnh một tiếng, không hề để ý tới Anh Bố đang quỳ trên mặt đất, đang xoay người đi vào trong phòng, đã thấy Vương Bôn đi nhanh ra, trầm giọng nói: “Vương Bôn diện kiến tướng quân! Người trói ở dưới bậc chính là Hán quân Trang lang tướng, Anh Bố!”.

Theo tiếng nói của Vương Bôn, Anh Bố quỳ trên mặt đất cả kinh, đưa mắt nhìn về phía Mông Diêm, vừa muốn mở mồm, quân Tần trông coi hẳn cho rằng hẳn muốn vọng động, hơn nữa chủ soái trước mặt cũng muốn thể hiện một phen, đồng thời xông lên giữ chặt Anh Bố trên mặt đất, lời nói của Anh Bố đến cửa miệng đành phải thu về.

Mông Diêm nghe vậy, vui mừng tiến lên trước một bước, đánh giá Vương Bôn thần sắc mỗi mảy mà không nén được hưng phấn, gật đầu nói:

“Vương huynh quả nhiên không phụ kỳ vọng của bệ hạ, ngày sau công huân nhất định được người đời ca ngợi!”.

Vương Bôn lúc này bắt sống được tướng lĩnh Anh Bố nổi tiếng của quân Hán, hơn nữa uy danh của Anh Bố trong quân Hạng Vũ rất nặng, lần này không thể nghi ngờ là công lớn, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này khôi phục một số tước vị, trong lòng thật sự hưng phấn khó kìm chế.

Mông Diêm nhìn thoáng qua Anh Bố, đang muốn xoay người rời đi, Vương Bôn kinh ngạc nói: “Tướng quân không biết nên xử trí Anh Bố như thế nào, nếu là cần thăm vấn, Vương Bôn nhất định có biện pháp làm cho hẳn mở miệng!”.

Mông Diêm buồn rầu cười nói: “Tin tức đại quân thắng lợi phải mấy ngày sau mới có thể báo trình bệ hạ biết, trước mắt đại quân xây dựng tốt phòng ngự Thượng Đảng, cũng dễ làm cho sau khi đại quân rời khỏi thay đổi bất ngờ, ba ngày sau đại quân hướng quận Thái Nguyên xuất phát!”.

Ánh nền lay động trong đại điện làm nổi bật bức trướng rà xuống, có vẻ hết sức mệt mỏi. Trong tấm điện, một màn ca múa tinh mỹ đang tiến hành trong khí thế hùng hực.

Trương Cường ngồi ở trên ngự tháp, mấy cái bàn nhỏ trước mặt bày đầy thức ăn tinh mỹ và rượu ngon nguyên chất, bên cạnh hẳn đó là hoàng hậu Tả Uyên trang phục lộng lẫy, cố ý thể hiện lần đầu từ sau khi bị giam cầm biểu thị công khai thân phận của mình, Tả Uyên mặc y phục màu đen kim tuyến, đỉnh đầu đội mũ phượng vàng ròng tinh tế, trên búi tóc điểm xuyết hồng ngọc, vài cái trâm kim điệp chạm rồng búi phía dưới tóc, dùng để giữ

tóc phía sau đầu, trên khuôn mặt thanh tú một đôi mắt phượng đầy thần thái.

Phía dưới Trương Cường đó là Triệu Yên mới được khôi phục thân phận, so sánh với hoàng hậu ung dung hoa quý, Triệu Yên ăn mặc có vẻ đơn giản mà thanh nhã, chỉ thấy nàng mặc bộ y phục gấm lụa màu cánh sen, mái tóc dày búi lên cao, dùng hai cái trâm để cố định, bên mai cài một cái trâm ngọc bích, tôn lên dung mạo tuyệt thế lộ vẻ thanh lịch trầm ổn.

Trương Cường nhìn hai người trước mắt, không khỏi nhớ tới tình cảnh ngày xưa cùng tứ nữ đoàn tụ, trong lòng nhất thời hơi buồn bã.

Nhìn thấy Trương Cường thần sắc ảm đạm, Tả Uyên mỉm cười, hướng Trương Cường xa xa nâng chén cười nói: “Bệ hạ, hôm nay trong cung đoàn tụ, đúng là hiếm có, thần thiếp còn chuẩn bị cho bệ hạ vật phẩm cao cấp, mời bệ hạ nhắm nháp”.

Trương Cường nghe vậy cũng nể mặt hoàng hậu, miễn cưỡng gật đầu nói: “Món ngon đã phong phú như thế, không biết hoàng hậu còn có món ngon nào nữa?”.

Tả Uyên cười nhạt, nhẹ nhàng vỗ tay ba cái, trong đại điện đang tiến hành ca múa nhất thời im bặt, nhóm ca cơ nổi nhau lui ra khỏi đại điện.

Trương Cường thấy thế ngạc nhiên, đang muốn hỏi hoàng hậu, chỉ nghe tiếng bước chân từ bên ngoài bức trưởng vọng đến. Còn đang kinh ngạc, chỉ thấy hai đội mỹ nữ tuổi thanh xuân từ trong nội điện lượn lờ mà ra, ước chừng đều là mười lăm sáu tuổi tuổi.

Đang lúc Trương Cường không kịp nhìn, chỉ nghe Tả Uyên gật đầu cười nói: “Bệ hạ, đây là mười sáu mỹ nhân thần thiếp tỉ mỉ chọn lựa từ trong cung, bệ hạ có vừa lòng?”.

Trương Cường cười gượng, lắc đầu nói: “Hoàng hậu có tâm như thế, thật sự làm cho người ta cảm thán, trầm...”.

Tả Uyên nghe vậy gật đầu nói: “Bệ hạ hiện giờ hậu cung còn trống chỗ, thật sự cần phong phú một chút, những mỹ nhân này nếu là bệ hạ còn có thể để mắt, ban cho danh hiệu gì đó là được?”.

Trương Cường làm sao quan tâm điều đó, hướng hồ chuyện trong hậu cung, chính mình sớm đã có lời toàn bộ giao cho hoàng hậu để ý. Lúc này

nghe vậy, bất giác gật đầu nói: “Tất cả giao cho hoàng hậu, trẫm không quá đòi hỏi”.

Tả Uyên nghe vậy, trong đôi mắt đẹp chợt lóe lên, hơi hơi cao giọng nói: “Những cô gái này đều là thượng phẩm, theo ý thần thiếp, có thể đều ban cho hiệu ‘Lương nhân’, sau này thị tẩm xong rồi tấn phong cũng không muộn”.

Trương Cường nhìn Triệu Yên đang ngồi ngay ngắn bên dưới, trong lòng nhất thời kích động cơ hồ không thể ức chế, lúc này đành phải miễn cưỡng gật đầu nói: “Tất cả theo ý hoàng hậu đi. Trẫm có chút mệt mỏi, Yên Nhi, theo trẫm đi ra ngoài một chút đi”.

Hoàng hậu nghe vậy lập tức lắc đầu nói: “Trước mắt thời tiết chưa ấm, đêm khuya như thế, sợ có ảnh hưởng đến long thể bệ hạ”.

Trương Cường vừa đứng dậy đi ra ngoài điện, vừa lắc đầu thở dài: “Hoàng hậu mấy ngày này vất vả không ít, nên sớm đi nghỉ ngơi, trẫm chỉ đi ra ngoài một chút thôi”.

Trong lúc nói chuyện, cũng không đi để ý tới sắc mặt Tả Uyên có chút lãnh đạm, kéo Triệu Yên bên cạnh, đi nhanh đến cung Hàm Dương đang bị ánh trăng bao phủ xuống.

Kéo bàn tay ngọc mảnh khảnh, nhẹ nhàng mà hít mùi hương thơm ngát như ẩn như hiện trên người Triệu Yên, nhớ lại bóng hình xinh đẹp ngày xưa của Nhu Nhi và Lệ Cơ, gật đầu thở dài: “Yên Nhi, lần này trẫm nhất nàng tại Vĩnh Hạng, thật sự là không đành lòng, chỉ là...!”.

Triệu Yên bị bàn tay to ấm áp của Trương Cường ôm lấy, chỉ cảm thấy trước mắt hết thảy như bùng tỉnh trong cơn mơ, cúi đầu thở dài: “Bệ hạ anh minh cơ trí thật sự thế gian hiếm có, Triệu Yên không làm, tất nhiên không sợ, Triệu Yên tin tưởng bệ hạ nhất định có thể điều tra rõ án này, trả lại sự trong sạch cho thần thiếp”.

Trương Cường nghe vậy rất là cảm động, không kìm lòng được ôm thân thể mảnh khảnh vào trong ngực, gật đầu nói: “Có thể sống cùng Yên Nhi cuộc đời này thật sự là phúc của trẫm!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16

Mỹ Nhân Lô Nguyên.

Sắc trời vừa mới chuyền sáng, Trương Cường liền khoác áo xuống đất, Triệu Yên trên tháp bị động tác rất nhỏ của Trương Cường làm bừng tỉnh, đang muốn dậy, lại bị bàn tay to của Trương Cường nhẹ nhàng ấn trở về trên tháp, Triệu Yên cảm thấy không ổn, vội vàng nói nhỏ: “Bệ hạ để cho Yên Nhi hầu hạ bệ hạ thay quần áo”.

Trương Cường sờ soạng làn da trắng mịn kia, cúi người hôn lên môi anh đào mê người thật sâu, hôn lên cả thân thể mềm mại yêu kiều trong lòng mình, lúc này mới thở dài nói: “Yên Nhi, thời gian còn sớm, nàng ngủ tiếp một lát, trẫm có Hàn Hoán hầu hạ là được rồi”.

Triệu Yên nghe vậy dịu dàng nói: “Bệ hạ thương tiếc Yên Nhi, Yên Nhi vô cùng cảm kích, có thể hầu hạ bệ hạ rửa mặt, cũng là tâm nguyện của Yên Nhi”.

Nói xong, chỉ khoác áo choàng gấm màu cánh sen, liền vội vàng đứng dậy, hầu hạ Trương Cường rửa mặt chải đầu. Bên cạnh Hàn Hoán lập tức tiến lên giúp Triệu Yên hầu hạ hắt mặt trang phục mùa miện màu đen mười hai chương vàn của thiên tử khi thượng triều, đội thùy sơ quan lên.

Trương Cường lúc này mới xoay người nắm lấy bàn tay ngọc lạnh lẽo của Triệu Yên, gật đầu nói: “Yên Nhi, nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, trong điện rét lạnh, cũng phải chú ý thân thể mới được”.

Triệu Yên dựa vào ánh nến mờ ảo trong điện và ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ, nhìn Trương Cường ăn mặc chỉnh tề, nhẹ nhàng tiến lên sửa

sang lại châu xuyên trên mũ miện thùý sơ quan cho hăñ, lúc này mới cười nhậ nói: “Thần thiếp cung tiẽn bệ hạ!”.

Trương Cường cầm bàn tay lạnh lẽo kia, gậ gậ đầu, dưới sự dẫn dắt của Hàn Hoán mang theo mười mấy tên nội thị thân cận, ngồ lên kiệu mềm đã ở ngoài điệ chờ lâu, vội vàng đi đến đại chính điệ.

Sáng sớm mùa xuân, mát mẽ mà tươi đẹp, gió sớm lành lạnh mềm nhẹ thổi ở trên mặt, trên người, khiến người ta cảm thêm cảm nhận rõ ràng được bước chân mùa xuân càng ngày càng gần. Trên ngọn cây mầm xanh ẩn hiện, chim khách bắt đầu đi kiếm ăn thành đàn bay quanh trên không trung của cung điệ, tựa hồ hoan nghênh một ngày mới đã đến.

Trương Cường được một trăm nội thị và năm trăm cấm vệ bảo vệ, ngồ trên kiệu trang trí hoa lệ, khí thế trang nghiêm, trong cung Hàm Dương quy mô to lớn là đại chính điệ quan trọng nhất. Bước lên ba mươi sáu bậc thang cấm thạch cao cao, kiệu mềm chậm rãi dừng ở cửa đại điệ. Trương Cường chinh thùý sơ quan trên đầu, đi nhanh vào trong điệ.

Trong đại điệ, Thừa tướng Phùng Khứ Tậ, Thái úy Phùng Kiếp, Ngự Sừ đại phu Tà Lâm đang mang theo đủ loại quan lại ở trong đại điệ hậu giá, nghe nội thị truyền báo, đồng thời dập đầu quỳ rạp xuống đất, hò to nói: “Bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường vừa đi nhanh đến ngự tháp ở giữa đại điệ, vừa xua tay nói: “Các khanh hãy bình thân”.

Nói xong, chậm rãi ngồ xuống ngự tháp. Hăñ không phải cố ý thông thả động tác, chính là thùý sơ quan trên đầu thật sự là ảnh hưởng tầm mắt, hơn nữa triều phục rộng thùng thình ảnh hưởng hành động. Khiến cho động tác Trương Cường vô hình trung chậm chạp không ít. Đi vào thời đại này đã gần ba năm, tuy rằng rất nhiều thói quen. Bao gồm phương thức tư duy đều đã bắt đầu dần dần dung nhập vào thời đại này, nhưng là đối với loại phục sức cổ đại rườm rà này Trương Cường vẫn khó có thể hoàn toàn thích ứng.

Nhìn thấy Trương Cường ngồ xuống ngự tháp, Phùng Khứ Tậ chờ tất cả quan viên mới ngồ xuống tọa tháp của mình.

Không đợi Trương Cường mở miệng, chỉ thấy Thừa tướng Phùng Khứ Tậ chấp tay về phía Trương Cường nói: “Bệ hạ, sau khi Mông Điềm đánh

hạ quận Thượng Đảng, Triệu Vương chiếm cứ ở Hàm Đan bắt đầu rục rịch. Một lần phái người dò xét thám thính tình hình bên ta. Mông Diêm mong bệ hạ chỉ thị, cuối cùng lấy Thái Nguyên trước, hay là lấy Hàm Đan trước”.

Trương Cường nghe vậy, suy nghĩ, cảm thấy được nếu là lấy Thái Nguyên trước lại sợ Triệu Vương ở phía sau càn tay, nếu là tiến công quận Hàm Đan, lại sợ Lưu Bang mượn cơ hội sinh sự.

Suy nghĩ nối tiếp nhau, bất giác hướng về Phùng Khứ Tật nói: “Không biết Mông Diêm có ý gì?”.

Phùng Khứ tội vàng chấp tay nói: “Mông tướng quân cảm thấy, vẫn là lấy quận Hàm Đan trước. Như vậy, trước nhất ổn định hậu phương, mà cũng có thể làm cho Lưu Bang sẽ không bí quá hóa liều liên thủ cùng dân tộc Hung Nô”.

Trương Cường vô cùng yên tâm với tác chiến của Mông Diêm, bất giác gật đầu nói: “Tất cả làm theo như lời Mông tướng quân, trăm lệnh cho hãn cầm binh. Tình thế chiến trường thay đổi liên tục, mệnh lệnh của trăm ở đây thường rất khó kịp thời thích ứng với tình thế của chiến trường, Tất cả theo hãn tự mình phán đoán!”.

Vừa dứt lời, chỉ nghe Thái úy Phùng Kiếp chấp tay nói: “Bệ hạ, Vương Bôn bắt sống Hán tướng Anh Bố ở Thượng Đảng, không biết bệ hạ xử trí như thế nào?”.

“Anh Bố?!” Trương Cường nghe vậy hơi có chút kinh ngạc. Không thể tưởng được Anh Bố bị Vương Bôn bắt giữ ở trong tình huống này. Bất giác gật đầu cười nói: “Lệnh Mông Diêm lập tức phái người áp tải Anh Bố về Hàm Dương, trăm muốn trông thấy danh tướng dưới trướng Hạng Vũ này!”.

Lúc này. Phùng Khứ Tật chau mày chấp tay hướng về phía Trương Cường nói: “Bệ hạ, Lưu Bang hôm nay tuy rằng phái người dâng đến bệ hạ vàng ròng và mỹ nữ, nhưng mấy ngày trước bổ nhiệm Hàn Tín làm Đại tướng quân, thống lĩnh toàn bộ binh mã, Lão thần cảm thấy vào thời điểm mấu chốt này, Lưu Bang bổ nhiệm như thế nhất định có thâm ý khác!”.

Trương Cường nghe vậy cả kinh, chính mình đang luôn trâm phượng nghìn kể tìm kiếm Hàn Tín nhưng quả nhiên lại đầu hàng về Lưu Bang!

Điều này tuy rằng giống với lịch sử ghi lại, nhưng làm cho Trương Cường vô cùng tiếc hận, khi đại phá Hạng Vũ, nếu là chính mình cẩn thận tìm kiếm một phen, diệt Lưu Bang sẽ không gặp được Hoài âm hầu đại danh lung lầy Hàn Tín!

Nhìn thấy Trương Cường sắc mặt thay đổi, trầm ngâm không nói gì, Thái úy Phùng Kiếp tiến lên nói: “Hàn Tín này, Đình úy Tiêu Hà ngày nào đã từng tiến cử với bệ hạ, đáng tiếc cơ duyên không khéo, không thể tưởng được người.

Này lại đầu hàng Lưu Bang. Nếu là như thế chúng ta liền không thể không phòng”.

Đại phu Triệu Đình nghe vậy đứng dậy hướng Trương Cường khom người nói: “Bệ hạ, vi thần cảm thấy, Lưu Bang phân còng Hàn Tín loại đồ đệ chợ búa này liền có thể thấy được, người như thế bất quá chỉ dựa vào cơ hội thiên hạ đại loạn dựa vào vận may mới có cục diện hôm nay, ngay cả Lưu Bang cũng dùng loại vò lại chui qua khố người khác này, có thể thấy được đích xác không phải là đối thủ của Đại Tần ta, bệ hạ kỳ thật không cần cẩn thận như thế.

Đình úy Tiêu Hà lập tức trả lời nói: “Bệ hạ, Hàn Tín có thể chịu được nhục chui qua khố mà không xúc phạm hình luật, có thể thấy được tính tình cứng cỏi, thật sự không phải người thường có thể làm được, bệ hạ lo lắng không phải là không có lý”.

Triệu Đình cười lạnh một tiếng, đang muốn mờ mồm, Trương Cường xua tay nói: “Tốt lắm, việc này do Mông tướng quân tự định đoạt, trong triều đình khắc khẩu như thế thật sự rất kỳ cục!”.

Lời vừa nói ra, huyên não trong đại điện lập tức im lặng xuống, lúc này Hàn Hoán từ ngoài điện bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Lưu Bang sai người diện kiến bệ hạ, hiện giờ đang ở ngoài điện chờ”.

Trương Cường nghe vậy, lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn quần thần trong điện, khẽ gật đầu nói: “Tuyên!”.

Lời nói vừa dứt, trong đại điện nhất thời yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều tập trung ra cửa đại điện, tất cả mọi người muốn nhìn tên thư sinh dám trong

thời khắc mạo hiểm mang theo vàng ròng và người đẹp tiến dâng thiên từ xin hàng.

Ước chừng sau nửa khắc, chỉ nghe tiếng bước chân trầm thấp mà có lực từ ngoài đại điện vang lên, Trương Cường cố gắng kìm chế sự tò mò, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một gã thư sinh ước chừng ba mươi tuổi, mình mặc áo màu xanh đá, bên ngoài khoác một áo choàng màu cả phê, đầu đội phát quan màu đen, dưới hàm ba chòm râu dài, lay nhẹ theo gió, thật có ba phần cảm giác thoải mái tự nhiên.

Trần Bình cẩn thận liếc mắt một cái Trương Cường đang ngồi ở trên ngự tháp, lúc này mới phát giác Tần Nhị Thế hoang dã trong truyền thuyết, thế nhưng chỉ là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, màu da khỏe mạnh, gương mặt cương nghị, cái mũi cao cao, mắt phượng có thần sắc bén sáng ngời mà bức người. Nhìn thấy thế Trần Bình trong lòng khè run lên!

Định thần lại một chút, Trần Bình lúc này mới đi nhanh vào điện, thông dong quỳ trên mặt đất, cất cao giọng nói: “Theo lệnh của chủ công Phụng Hán, Trần Bình diện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường cẩn thận đánh giá Trần Bình đang quỳ trên mặt đất, chậm rãi gật đầu nói: “Người là Trần Bình?”.

Trần Bình vội vàng trả lời nói: “Thào dàn đúng là Trần Bình, hôm nay tới gặp bệ hạ, thật sự là vì Hán chủ không đành lòng nhìn lê dân chịu cảnh chiến loạn tàn bạo, nghĩ cho sinh linh thiên hạ, cho nên đem toàn bộ gia tư đòi lại vàng ròng một vạn hai, thành ý dâng tặng cho bệ hạ. Còn có ái nữ tuy không phải tuyệt sắc, cũng là đang tuổi thanh xuân, tính tình dịu dàng, tài đức vẹn toàn, vốn muốn gả cho tài tử đương thời, vì niệm bệ hạ có lòng thương sinh linh, mới tình nguyện đưa vào hậu cung phụng dưỡng bệ hạ!”.

Trương Cường lạnh lùng cười, liếc mắt một cái nhìn quần thần trong điện gật đầu nói: “Nếu Lưu Bang thành ý như thế, vì sao không tự mình xin trẫm đầu hàng?”.

Trần Bình nghe vậy thông dong chấp tay nói: “Chủ công vì ngày trước ở dưới trướng Hạng Vũ, phản Tần thật sự là bất đắc dĩ, hiện giờ mặc dù có tâm tự mình tới gặp bệ hạ, lại sợ bệ hạ nghi ngờ, lúc này mới dâng lên cốt

nhục đến phụng dưỡng bệ hạ, để biểu thị tâm ý. Ngày sau nếu bệ hạ tuyên triệu, thì sẽ tiến đến xin hàng.

Trương Cường thâm ý sâu sắc nhìn chăm chăm Trần Bình gật đầu nói: “Lần trước Trương Lương cũng từng trong đại chính điện du thuyết cho Lưu Bang, không thể tưởng được hiện giờ lại vẫn có người không sợ chết, chẳng lẽ không sợ trăm đem người giam vào ngục Hàm Dương?”.

Trần Bình nghe vậy thần sắc không thay đổi, chấp tay thành khăn nói: “Trần Bình chính là tuân theo pháp luật, không phải như Trương Từ Phòng thân phạm tội lớn, bệ hạ nếu là truy sát mạnh mẽ, chỉ sợ thiên hạ không phục!”.

Trương Cường nghe vậy ngửa đầu cười nói: “Trẫm chính là thiên tử Đại Tần, trên ứng với thiên mệnh, giết thì giết, có gì đáng sợ!?”.

Nói tới đây, hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng quát: “Người đầu! Bắt Trần Bình cho trẫm!”.

Vừa dứt lời, chỉ nghe ngoài điện truyền đến một tiếng kêu dễ nghe: “Dừng tay!”.

Thay đổi đột ngột làm cho nhóm cấm vệ đang muốn lôi Trần Bình xuống đồng thời ngẩn ra, trong điện quần thần cũng không dự đoán được bất ngờ này không kịp phòng biến cố, cũng đồng thời ngẩn ra.

Chỉ có trên ngự tháp Trương Cường lạnh lùng cười, trầm giọng quát: “Người nào lớn mật như thế?!”.

Theo tiếng quát của hăn, một thân ảnh yếu diệu từ ngoài điện đi vào, chỉ thấy nàng ước chừng mười lăm sáu tuổi tuổi, trên khuôn mặt thanh tú, một đôi mắt xéch hắc bạch phân minh, dưới cái mũi vừa vặn, đôi môi tươi mới no đủ mà gợi cảm, tóc dài dày dặn tùy ý búi ở sau đầu chỉ dùng một kim trâm tinh mỹ cố định, mặc một bộ y phục gấm lụa bách hợp màu cam, xứng với màu da khỏe mạnh kia, toàn thân lộ ra vẻ lạnh lùng và bướng bỉnh hiểm có của nữ nhân thời đại này.

Chỉ thấy nàng thông dong đi vào trong điện, cũng không thèm nhìn tới Trần Bình bị cấm vệ giữ trên mặt đất, hướng về Trương Cường dịu dàng thi lễ, lúc này mới thông dong nói: “Bệ hạ thân là thiên tử, không thể bao dung

thần dân một chút sai nhỏ như thế, chẳng lẽ không sợ chư hầu thiên hạ thất vọng?”.

Trương Cường hứng thú nhìn tiểu nữ từ trước mắt dám xàm nhập đại điện thiên tử khi hội triều, gật gật đầu cười nói: “Người là con gái Lỗ Nguyên của Lưu Bang?”.

Mỹ nhân kia cười nhạt, ngẩn người nhìn quần thần trong điện, lúc này mới gật đầu nói: “Lỗ Nguyên diện kiến bệ hạ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 17

Mỹ Nhân Khác Thường.

Nhìn mỹ nhân bướng bỉnh trước mắt, Trương Cường cảm thấy thú vị, nghĩ đến Lữ Hậu người nắm quyền lực dài đến mười sáu năm trong lịch sử Trang Quốc, người đầu tiên thống trị là nữ. Chính cái gọi là: “Có mẫu tất có nữ”, Lữ Nguyên trước mắt đứng trong triều đình ở Đại Tần, có vẻ thông dong tự nhiên như vậy, nhìn quanh thần phi, dường như không có một chút ngượng ngùng và khiếp đảm của phụ nữ bình thường.

Trong lòng bất giác âm thầm sợ hãi, một cô gái còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể quát bảo thiên tử đương triều ngưng lại tại hội triều lớn như thế này, có thể thấy được dũng cảm mưu trí không giống bình thường. Phải biết rằng trường hợp này, không cần nói nàng ở cái tuổi mới mười năm tuổi, đó là Tiêu Hà, Mông Điềm đều phải ran sợ trong lòng, nàng lại thông dong tự nhiên như vậy, làm cho tất cả nam tính trong điện đều phải mặc cảm.

Nghĩ đến đây, bất giác đối với mỹ nhân có thể gánh vác sứ mệnh đặc biệt này càng thêm tò mò. Nghĩ ngợi một lát, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng kêu lên: “Người thật to gan, nơi này đang hội triều, nhưng không chờ thông truyền mà lại tự tiện xông vào, phải bị tội gì?!”.

Lữ Nguyên nghe vậy, khuôn mặt không thay đổi quỳ trên mặt đất, thản nhiên nói: “Lữ Nguyên hiểu được, xin bệ hạ xử trí theo luật!”.

Trương Cường nhìn mỹ nhân trên mặt đất, trong lòng âm thầm cười gượng: cô gái nhỏ này, như con ngựa hoang vừa mới đeo bờm, nếu là không phục tùng, trong thâm cung này chỉ sợ không phải là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, bất giác cười lạnh một tiếng, hướng về cấm vệ đang đợi mệnh ở trong điện quát: “Người đâu, lời nữ tử không hiểu quy củ, không biết sống chết này xuống...”.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe Phùng Khử Tật ngồi ở bên dưới vội vàng chấp tay nói: “Bệ hạ, dân sơn dã không hiểu quy củ rất nhiều, bệ hạ chính là thiên tử Đại Tần, không nên so đo với nữ nhân. Theo ý vi thần, nếu là bệ hạ đồng ý đem nhận vào hậu cung, nên giao cho hoàng hậu, theo luật hậu cung khiến trách. Như thế xử trí được trăm quan không khỏi mất mặt quân thần”.

Trương Cường thật ra không phải là có ý xử trí Lỗ Nguyên. Chính là xem tính bướng bỉnh trời sinh của nàng, lúc này mới chuẩn bị làm giảm uy phong của nàng, muốn nàng không gây chuyện trong cung nữa. Lúc này nghe vậy, cảm thấy có lý, không khỏi lạnh lùng quét mắt một cái nhìn Lỗ Nguyên quỳ trên mặt đất, gật đầu nói: “Cũng được, sai người dẫn đi giao cho hoàng hậu xử trí, mặt khác niệm một chút khổ tâm của phụ thân, tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, sau khi khiến trách, sẽ do hoàng hậu xét sắc phong”.

Lúc này, Trần Bình bị cấm vệ giữ trên mặt đất nghe vậy sắc mặt lộ vẻ vui mừng. Hướng về Trương Cường dập đầu nói: “Trần Bình thay chủ công tạ ơn bệ hạ, tiểu thư tính tình khờ dại, mong bệ hạ không để bụng”.

Trương Cường nghe vậy thản nhiên vuốt cằm nói: “Trẫm đương nhiên hiểu được, chính là Lỗ Nguyên mới vào cung đình, tất có hoàng hậu đi trước dạy bảo, chỉ là chịu tội tự mình xâm phạm đại triều. Đã có hoàng hậu quản lý, trẫm cũng không thể tùy tiện hỏi đến”.

Nói xong, phất phất tay về phía cấm vệ trong điện, ý bảo bọn họ lui ra, lúc này mới lạnh lùng gật đầu nói với Trần Bình: “Bái công tặng vàng ròng, trẫm liền nhận, mặt khác Lỗ Nguyên tiểu thư sẽ do hoàng hậu sau khi dạy lễ nghi trong cung thì sẽ chính thức làm lễ sắc phong, người trở về chuyển cáo Bái công yên tâm”.

Nói tới đây, giương mắt nhìn Trần Bình, chậm rãi gật đầu nói: “Bởi vì Lưu Bang đã có thành ý. Chỉ là chưa lập công huân cho Đại Tần ta, thật không tiện ban thưởng tước vị, nhưng niệm thành tâm, liền ban thưởng

danh hiệu ‘Bái công’, đợi lập công huân xong trăm sẽ chính thức sắc phong”.

Trần Bình nghe vậy. Chắp tay nghiêm mặt nói: “Trần Bình thay chủ công tạ ơn long ân bệ hạ”.

Trương Cường giơ tay đỡ thùy sơ quan trên đầu, khẽ gật đầu nói: “Mông tướng quân đã đánh hạ Thượng Đảng, giờ phút này đang muốn tiến công Thái Nguyên, nếu Lưu Bang đã hàng Tần, trăm liền lệnh Mông Diêm chuyển sang tấn công Hàm Đan, mảnh tướng dưới tay Bái công như mây. Đến lúc đó liền đảm đương tấn công chính diện. Do Mông Diêm phụ trách đánh bọc sườn, như thế Bái công cũng sớm ngày lập công. Trăm mới có thể phong hầu ban tước”.

Nói tới đây, hướng về Hàn Hoán bên cạnh gật đầu nói: “Lấy trên châu một học, ban cho Bái công, cũng coi như một chút tâm ý của trăm”.

Trần Bình nghe vậy vội dập đầu tạ ơn nói: “Trần Bình thay chủ công tạ ơn bệ hạ! Chính là, quân Hán hiện giờ binh chỉ có mấy vạn, lương thảo, binh giới đều vô cùng thiếu thốn. Nếu là Bệ hạ muốn Bái công nghênh chiến chính diện Triệu Vương, mong bệ hạ có thể trợ giúp một chút, bằng không...”.

Trương Cường âm thầm cười, gật đầu nói: “Đã như thế, những đồ vật thiếu thốn có thể lấy từ trong quân Mông Diêm chỉ dùng, các người yên tâm, có Mông Diêm ở phía sau phối hợp tác chiến, không phải lo lắng, Bái công chỉ còn chờ lập công thụ phong thôi đó! Ha ha... Ha ha...”.

Trần Bình nhìn Trương Cường, chắp tay nói: “Bệ hạ yên tâm, khổ tâm của bệ hạ Trần Bình nhất định sẽ chuyển cáo tới chủ công, đợi bình định Triệu Vương xong, chủ công nhất định tự mình tiến cung tạ ơn!”.

Trương Cường nhìn Trần Bình quỳ gối phía dưới, Trần Bình tuy rằng không bằng Tiêu Hà, Trương Lương, nhưng là cùng Hàn Tín một văn một võ ở bên người Lưu Bang thật sự không thể làm cho người ta yên tâm. Muốn cưỡng chế giam giữ hẳn giống như Trương Lương, nhưng lại không có cơ gì, bất giác âm thầm thở dài.

Nhìn thấy Trương Cường trầm ngâm không nói, Phùng Khứ Tật nói: “Bệ hạ không nhớ chuyện trước kia, tấm lòng rộng lượng, thật sự là phúc

cho chư hầu của Đại Tần ta!”.

Thái úy Phùng Kiếp lúc này cũng chấp tay nói: “Bệ hạ thật sự là vị vua nhân hậu, chính là phúc của thứ dân thiên hạ!”.

Trương Cường nghe vậy lắc đầu cười nói: “Loạn Triệu Vương chưa bình định, các nơi tuy rằng giảm miễn thuế, thứ dân gánh nặng vẫn là không nhẹ, trăm vẫn không thể nhẹ lòng”.

Nói xong, nhìn thoáng qua Trần Bình quỳ trên mặt đất, gật đầu nói: “Mọi người nếu là không có việc gì, thì tan châu. Trần Bình về trước dịch quán nghỉ ngơi, đợi Lỗ Nguyên tiểu thư sắc phong xong hãy về”.

Trần Bình nghe vậy hơi biến sắc, vội vàng chấp tay nói: “Bệ hạ, đại chiến sắp tới, Trần Bình vẫn nên tức tốc trở lại trong quân, hỗ trợ bình định Triệu Vương, đồng thời cũng phải mang ân đức của bệ hạ về cho chủ công được biết”.

Trương Cường cố ý trầm ngâm nói: “Một khi đã như vậy, trăm sẽ không lưu người, khi nào lên đường, người tự quyết định”.

Thái úy Tà Lâm lúc này chau mày tiến lên trước nói: “Tuy rằng năm ngoái bệ hạ giảm miễn thuế, nhưng vẫn có rất nhiều dân chạy nạn chịu ảnh hưởng của chiến tranh, thiếu hạt giống trồng trọt, đầu xuân sắp tới, chỉ sợ lỡ vụ mùa”.

Trương Cường nghe vậy, gật đầu nói: “Hạt giống của nông dân là đại kế một năm, Ngự Sử có thể từ quốc khố mở kho cứu tế, cố gắng không làm lỡ vụ mùa. Hạt giống cứu tế của quốc gia nhất định phải đảm bảo phát đến tay nông dân, nếu là năm sau thu hoạch có thể tăng trưởng trên ba phần, trăm sẽ lấy nửa phần của địa phương tăng gia sản xuất thường cho quan viên địa phương, nhưng là thực hành cụ thể còn phải nhờ Thừa tướng nghĩ biện pháp ngăn chặn lừa gạt kẻ nào già mạo để nhận... Sẽ tru di tam tộc!”.

Thật ra, trừng phạt này thật sự có chút nghiêm khắc, chỉ là vì ngăn chặn bọn quan viên hủ bại ở đây không có cơ chế tốt đẹp, cách nghiêm hình tàn bạo sẽ có chút tác dụng làm bọn họ kinh sợ.

Phùng Khứ Tật nghe vậy, vội vàng chấp tay nói: “Bệ hạ chăm sóc thứ dân, thật sự làm cho người ta cảm động, sau khi trợ cấp hạt giống như thế,

thu hoạch năm nay sẽ càng thêm khả quan, thực lực của nước Đại Tần ta cũng sẽ nhanh chóng khôi phục”.

Trần Bình bên cạnh thấy Trương Cường và quân thần đàm luận khó khăn của dân gian, không khỏi liên tưởng đến mấy vạn dân chạy nạn vào bên trong thành Thái Nguyên, mùa đông năm ngoái, bởi vì Lưu Bang chỉ có lương thảo duy trì quân đội, rất khó cứu tế dân chạy nạn, người vì đông lạnh đói mà chết nhiều vô số kể, binh lính giữ thành mỗi ngày vận chuyển trên trăm thi thể ra ngoài thành, đối với cứu tế dân chạy nạn, Lưu Bang bọn họ đều là có tâm vô lực.

Hiện giờ nhìn thấy Trương Cường quan tâm đến hoa màu thu hoạch như thế, thông cảm khó khăn dân gian như thế, nghi ngờ với Trương Cường trước đây nhất thời biến thành khiếp sợ, ngoài sự khiếp sợ còn là sự cảm khái.

Nhìn ánh mắt phức tạp của Trần Bình bên cạnh, Trương Cường mỉm cười, gật đầu về phía đám người Phùng Khứ Tật nói: “Hôm nay nếu là không có việc gì, thì tan châu, Thừa tướng còn phải phân phối một số lương thảo cấp cho quân đội Mông Diêm, còn muốn chế định biện pháp cứu tế hạt giống, trọng trách không nhỏ. Thái úy còn phải kiểm kê phần thường chiến công, công việc bận rộn. Hôm nay Lễ Nguyên tiểu thư tiến cung, trăm cũng phải đi đến cung hoàng hậu, mọi người tan châu”.

Nói xong, đứng dậy đi vào phía trong điện. Quân thần thấy thế đều đứng dậy quỳ trên mặt đất, đồng thời hô to nói: “Cung tiễn bệ hạ!”.

Khi chạy tới cung hoàng hậu, kiệu vừa mới đi vào đài ngắm trăng xây bằng cẩm thạch, liền nhìn thấy hoàng hậu Tả Uyên suất lĩnh các chư nữ hậu cung đứng trước điện nghênh đón. Nhìn thấy hoàng hậu tự mình ra nghênh đón, Trương Cường vội dừng kiệu lại, tiến lên từng bước nâng hoàng hậu đang dịu dàng thi lễ, gật đầu cười nói: “Trẫm chỉ là lại đây xem xem, hoàng hậu không cần đại lễ như thế nghênh đón”.

Tả Uyên nhìn thật sâu Trương Cường, ôn nhu gật đầu cười nói: “Thần thiếp đang dạy dỗ những lương nhân mới tuyển vào, bệ hạ giá lâm, thần thiếp làm gương cho hậu cung, sao có thể thất lễ?”.

Trương Cường nghe vậy lúc này mới phát giác mười sáu mỹ nhân lần trước cũng đang dụ dăng đứng ở phía sau Tả Uyên, một số to gan, còn dám nhìn trộm mình. Bất giác cười gượng một tiếng nói: “Hôm nay con gái Lưu Bang vào cung liền bị trăm hạ lệnh khiển trách, hoàng hậu xử trí như thế nào?”.

Tả Uyên nghe vậy vừa theo Trương Cường đi vào trong điện, vừa gật đầu nói: “Bệ hạ mặc dù lệnh nghiêm trị, nhưng thần thiếp niệm thể cục trước mắt, chỉ sai người phạt nàng mười trượng mà thôi. Hiện giờ vừa mới chịu hình xong, thần thiếp phái người đưa xuống thiên điện nghỉ ngơi, không biết bệ hạ chuẩn bị phong cho hiệu gì?”.

Trương Cường nghĩ ngợi, gật đầu nói: “Tấn phong như thế nào, do Uyên Nhi an bài đi, mọi việc hậu cung do hoàng hậu làm chủ, trăm sẽ không hỏi đến”.

Tả Uyên tiếp nhận chén trà nóng của nội thị đưa lên tự tay dâng cho Trương Cường, vừa gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, Thần thiếp cảm thấy được, mười sáu thị ngự vừa mới tuyển vào mới phong ‘Lương nhân’, Lưu Bang vô luận như thế nào cũng coi như đã hùng cứ một phương, dù đã dâng tặng con gái cho bệ hạ, cũng không nên quá mức bạc đãi, theo ý thần thiếp, nên phong làm ‘Mỹ nhân’, trong hậu cung, phong hiệu như thế cũng không phải là quá thấp, cũng không làm bề mặt nàng”.

Trương Cường nghe vậy không khỏi có chút do dự: “Nàng này có chút bướng bỉnh, nhập vào cung liền phong ‘Mỹ nhân’ trăm có chút lo lắng.

Tả Uyên nghe vậy cười nhạt, thâm ý sâu sắc nói: “Nàng này tâm kế rất nhiều, người lại thông minh, Thần thiếp xem, nàng tuyệt sẽ không làm cho phụ thân của nàng thêm lo lắng, ngược lại, nàng thực hiểu được mục đích tiến cung của mình, gây chuyện trên triều đình, chỉ sợ là cố ý gây sự chú ý của bệ hạ”.

Trương Cường vẫn chưa nghĩ đến điều đó, lúc này nghe vậy bất giác cảm thấy kinh ngạc, nghĩ ngợi một lát, bất giác cười lạnh nói: “Trăm thật muốn xem, cha con nàng có thể diễn trò gì trước mặt trăm!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 18

Cô Em Cổ Đại

Vậy lui mười mấy tên nội thị tùy thân, Trương Cường mang theo Hàn Hoán đi vào trong Vĩnh Hạng ở ngoài điện Tuyên Minh, bởi vì Lỗ Nguyên chưa được sắc phong, chỉ có thể giống các cung nữ khác ở trong Vĩnh Hạng bên ngoài cung điện.

Chỉ sau khi có trong danh sách phong hiệu, mới có thể rời khỏi Vĩnh Hạng, đến ở trong cung.

Trương Cường ôm ấp một sự hiếu kỳ đặc biệt đối với cô gái dám ở trên triều đình quát bảo ngưng lại chống đối mình, kỳ thật ở trên người Lỗ Nguyên có một sự kiên cường và tự tin cực kỳ hiếm thấy, cảm giác có một phong thái nữ tính hiện đại, khiến cho Trương Cường không thể khống chế sự hiếu kỳ của mình với Lỗ Nguyên.

Vừa mới tiến vào Vĩnh Hạng, liền nghe Hàn Hoán cẩn thận thấp giọng nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên tiểu thư vừa mới chịu hình không lâu, chỉ sợ trên người dơ bẩn, không thể gặp bệ hạ, bệ hạ nên quay về trong điện. Nếu không, để Hoàng hậu nương nương đợi lâu”.

Trương Cường rất muốn nhìn xem Lỗ Nguyên bị vương quyền miệt thị trên triều lúc này rốt cuộc sẽ có phản ứng gì, bất giác lắc đầu thở dài: “Không cần đi vào, chúng ta ở xa xa nhìn là được”.

Hàn Hoán nhân Lỗ Nguyên lúc này đang rịt thuốc, trên người bất nhả, sợ Trương Cường tùy tiện đi vào, lâm vào cảnh khó xử, mới cẩn thận nhắc nhở. Lúc này thấy Trương Cường không chuẩn bị đi vào, bèn đứng yên ở phía sau Trương Cường, không nhiều lời nữa. Trương Cường đứng ở ngoài

phòng Lỗ Nguyên ở tạm thời, ngừng thần lắng nghe, nhưng không nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ khi bị thương như trong tưởng tượng.

Đang lúc hiếu kỳ, chỉ nghe một giọng nói ngọt ngào xót xa thở dài: “Tiểu thư, trên người nếu vô cùng đau đớn, thì kêu ra tiếng, nghẹn ở trong lòng sẽ làm tổn thương thân mình”.

Giọng nói trong trẻo của Lỗ Nguyên hơi rên rỉ nói: “Kêu lên, sẽ không đau? Nha đầu ngốc, cũng không có gì, lần trước phụ thân đánh ta vẫn còn lợi hại hơn thế này, bản tiểu thư chỉ rên có một tiếng”.

Giọng nói ngọt ngào kia bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu thư, nơi này chính là Tần cung, nếu là sơ suất một chút, tính mạng cũng khó bảo toàn. Có thể nào so với trong nhà? Trước khi xuất phát phụ nhân đã dặn như thế nào, tiểu thư chẳng lẽ đã quên?”.

Lỗ Nguyên cười lạnh một tiếng nói: “Mưu sĩ giúp phụ thân kia không có bản lĩnh gì chống lại quân Tần, liền dùng cô gái nhỏ như ta đến ứng phó Tần Vương, có thể thấy nam nhân như vậy không có tác dụng bằng nữ nhân!”.

Giọng nói ngọt ngào kia lập tức kinh hãi nói nhỏ: “Tiểu thư, đừng ăn nói lung tung, người khác phát hiện, có thể không phải một trận đòn roi đơn giản như vậy, Hoàng hậu nương nương không phải vừa mới nói, muốn chúng ta phải tuân theo quy củ, lần này chính là nể mặt chủ công xử nhẹ. Nếu là tái phạm, sẽ nghiêm trị theo quy củ trong cung?”.

Lỗ Nguyên kêu lên một tiếng đau đớn. Cười lạnh nói: “Hoàng hậu kia thoát nhìn ôn nhu đoan trang, kỳ thật chỉ sợ là muốn một gậy đánh chết chúng ta mới hà! Cúc Nhi, người không nên bị mặt ngoài giả dối của bà ấy lừa, đến lúc đó chỉ sợ người ngay cả chết ở trong tay ai cũng không biết!”.

Cúc Nhi nghe vậy giật mình nói: “Nơi này chính là tẩm cung của hoàng hậu, tiểu thư không được ăn nói lung tung, nếu là bị người khác nghe được...”.

Động đập thân thể nằm lâu một chỗ tác động đến vết thương. Lỗ Nguyên khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, vô lực thở dài: “Chốn thâm cung, từng bước sát khí, người nghĩ rằng ta không biết?!”.

Ở ngoài phòng, Hàn Hoán nghe thấy mồ hôi ứa ra, càng nghe càng thấy trong lòng ran sợ, đang muốn lên tiếng quát bảo ngừng lại, đảo mắt nhìn thấy Trương Cường thần sắc bình tĩnh, cũng không có tức giận, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, cẩn thận nhỏ giọng khuyên nhủ Trương Cường: “Bệ hạ, về trước trong điện đi, nơi này có Hoàng hậu nương nương trông nom, sẽ không có việc gì”.

Trương Cường lúc này đang nghe thấy thú vị. Nghe vậy cũng không để ý tới, liên tục xoa tay, ý bảo Hàn Hoán không cần lên tiếng, Hàn Hoán bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục nơm nớp lo sợ canh giữ ở phía sau Trương Cường.

Lúc này trong phòng hai người lại im lặng, một lúc lâu sau. Mới nghe Cúc Nhi thở dài nói: “Tiểu thư nên dưỡng thương rồi nói sau. Cũng không biết sẽ phong tiểu thư danh hiệu gì, nô tỳ nghe nói. Mấy ngày hôm trước hoàng hậu vừa mới chọn lựa mười sáu vị mỹ nhân thị tẩm vì bệ hạ, đều phong danh hiệu ‘Lương nhân’ rồi!”. (lương nhân: người tốt).

Lỗ Nguyên khinh thường hừ lạnh nói: “Quan tâm gì đến ‘Người tốt’, ■Người xấu’, tùy theo cái gì cũng được, ta đều không thèm quan tâm, việc này làm sao đến lượt chúng ta quan tâm, chúng ta vẫn đang phải nghĩ ứng phó như thế nào với Tần Vương kia mới được!”.

Hàn Hoán bị lời này sợ tới mức cả người run lên, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, cũng may nghĩ đến Trương Cường tựa hồ không có chút giận dữ, lúc này mới miễn cưỡng thấp giọng nói: “Bệ hạ, Tiểu nữ tử này không biết sống chết, bệ hạ vẫn là về trước trong điện, việc này do hoàng hậu xử trí. Nếu là bệ hạ cảm thấy được không nên sắc phong, liền lưu nàng ở trong cung sung làm cung nữ”.

Trương Cường ở ngoài cửa sổ nghe được cảm thấy thú vị, chân khí Lỗ Nguyên thật là mạnh mẽ khiến cho hắn cảm thấy có vài phần thân thiết không thể nói rõ, bị Hàn Hoán vài lần ngắt quãng, có chút tức giận, huống hồ lúc này đang ở ngoài cửa sổ người ta nghe lén, tức giận không tốt, đành phải mất hứng lắc đầu nói: “Cũng được, trầm quay về trong điện!”.

Nói xong, quay đầu đi đến điện Tuyên Minh. Liền nhìn thấy hoàng hậu Tả Uyên mang theo một đám cung nữ nghênh đón ở cửa đại điện, nhìn thấy

Trương Cường, gật đầu cười nói: “Bệ hạ, bữa trưa đã bị chuẩn bị xong, bệ hạ ở chỗ than thiếp dung cơm rồi hãy quay về điện Thế Đức”.

Trương Cường nghĩ đến Triệu Yên còn ở tấm điện chờ mình, muốn trở về, nhìn thấy đôi mắt đẹp của Tả Uyên rạng rỡ, lại không đành cự tuyệt, đành.

Phải cười nói: “Được hoàng hậu lo lắng, trẫm thật sự không biết nên nói cái gì cho phải”.

Nói xong, tiến lên ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người của Tả Uyên kia vào trong lòng, hôn lên đôi môi anh đào mê người kia, Tả Uyên lại tránh né đôi môi của Trương Cường, thất thanh cười nhẹ nói: “Bệ hạ, hay là về trong điện trước đi.

Trương Cường biết nàng phải bảo vệ hình tượng của mình, cười nhẹ nói: “Uyên Nhi dám không tuân thánh chỉ, chẳng lẽ không sợ trẫm trừng phạt?”.

Tả Uyên đôi mắt đẹp lay chuyển, mi mắt như tơ liễu mắt nhìn Trương Cường một cái, cười đùa nói: “Thần thiếp chỉ sợ bệ hạ có những tuyệt sắc giai nhân này, không để ý đến thần thiếp nữa!”.

Trương Cường bị ánh mắt quyến rũ của nàng khiêu khích trong lòng rang động, bất giác cười to nói: “Được! Dừng trước bữa trưa, sau đó trẫm sẽ trừng phạt nàng thật nặng!”.

Bị tiếng cười không có ý tốt của Trương Cường làm cho kinh động, mười sáu mỹ nhân trong điện đồng thời nhìn về phía Trương Cường và Tả Uyên, làm cho Tả Uyên trong lòng nhảy dựng lên, trên má ngọc hơi trng đỏ làm cho khuôn mặt ngọc rang động lòng người càng hấp dẫn hơn, hoàn toàn đã không có vẻ thận trọng của người ở vị trí cao sang, tựa như một vị thê tử kiều diễm động lòng người khiến người không kìm lòng được muốn ôm vào trong lòng.

Phát giác đến ánh mắt chăm chú của Trương Cường, Tả Uyên cười nhẹ một tiếng, xoay người vội vàng đi vào phía trong điện, Trương Cường đi nhanh theo phía sau Tả Uyên đi vào trong điện Tuyên Minh tấm điện của hoàng hậu.

Vào trong điện, liền ngửi thấy một mùi thơm đậm đà, chuyển vào trong điện, liếc mắt một dãy bàn, sớm chuẩn bị cao lương mỹ vị tinh mỹ, Tả

Uyên mỉm cười tiến lên cởi bỏ thùy sơ quan và lễ phục đại triều rườm rà cho Trương Cường, thay một bộ thường phục thêu rồng đen màu xám đã chuẩn bị sẵn, lại tự mình bện tóc dài của Trương Cường thành một búi, dùng ngọc quan màu trắng bó lên.

Trương Cường được nàng trang điểm tỉ mỉ làm tôn lên gương mặt vốn dĩ anh tuấn và màu da khỏe mạnh, khiến cho hấn thoát nhìn càng thêm có vẻ tinh thần phấn chấn, thần thái hào hứng, khiến người khác không dám lại gần. Nhìn cung nữ trong điện ai cũng thẹn thùng, tinh thần rối loạn.

Vẫy tay cho cung nữ hầu hạ bên cạnh và nội thị lui ra, trong nội điện rộng lớn chỉ còn lại có hai người Trương Cường và Tả Uyên, ở trong điện giữa ánh sáng mờ ảo, Tả Uyên cười nhẹ, nâng chén hướng về phía Trương Cường gật đầu nói: “Đây là rượu trái cây thần thiếp tự ngâm, có thể dưỡng da kéo dài tuổi thọ, chính là vật bí chế trong cung, bệ hạ uống nhiều cũng không sao”.

Trương Cường uống thử một ngụm, chỉ cảm thấy hương thuần cam liệt, lại có một chút hương vị bia của đời sau, bất giác hưng phấn mà cười to nói: “Rượu ngon! Nếu có chút đá sẽ càng ngon! Ha ha...”.

Nhìn thấy Trương Cường hưng phấn như thế, Tả Uyên vui vẻ nhìn Trương Cường, kinh ngạc nói: “Không thể tưởng được bệ hạ có thể thưởng thức rượu này như thế, chính là đá đang ở trong hầm đá, đợi một lát mang tới dùng, bệ hạ không ngại nếm thử trước chút tay nghề của thần thiếp”.

Trương Cường nghe vậy hơi lắ bắ kinh hãi, không nghĩ tới Tả Uyên còn có tài nghệ nấu ăn kỹ càng như thế, đều lần lượt nhấm nháp các món ăn trên bàn, chỉ cảm thấy hương vị ngon vô cùng, nhưng lại không thua gì phương pháp nấu nướng của đời sau.

Nhìn thấy Trương Cường khen không ngớt miệng, Tả Uyên vui vẻ cười, nhìn Trương Cường cúi đầu nói: “Mỹ nhân đó bệ hạ có vừa lòng?”.

Trương Cường nghe vậy đưa mắt nhìn về phía Tả Uyên, nhấp một chút rượu, lúc này trên khuôn mặt trắng nõn kia nhưng lại nhiễm một chút xuân sắc diêm dúa, làm nổi bật cái gáy ngọc trắng ngần, Trương Cường nhìn xuống trong lòng như có lửa cháy hừng hực lên.

Tả Uyên lúc này cũng phát giác vẻ khác thường của Trương Cường, không lộ nụ cười nhạt, giơ tay ngọc vỗ nhẹ nhẹ lên gương mặt, gật đầu nói: “Thần thiếp luôn không thắng tửu lượng, không thể uống được nữa, vẫn nên lấy chút đá cho bệ hạ dùng”.

Nói xong đứng dậy rời khỏi, Trương Cường sớm bị nàng khiêu khích tình dục tăng vọt, làm sao để nàng rời đi, giơ bàn tay to thuận thế ôm thân thể mềm mại yếu điệu của nàng vào trong lòng.

Tả Uyên ‘a’ một tiếng, đang muốn giãy dụa, đôi môi anh đào bị liên bị đôi môi to của Trương Cường khóa lấp. Chỉ phát ra một tiếng than nhẹ càng làm cho nhiệt huyết trong người sôi trào, mơ hồ lại càng thêm trêu người. Bàn tay to của Trương Cường nhanh chóng luồn vào y phục hoa lệ kia, âu yếm làn da trắng mịn, tác dụng của rượu, khiến cho Tả Uyên ngày thường rụt rè cao ngạo lúc này cũng quên đi tất cả chung quanh, chính là tham lam hưởng thụ sự âu yếm của Trương Cường, đôi môi anh đào giữa không ngừng tuôn ra một chuỗi rên rỉ quyến rũ lòng người.

Những chỗ bàn tay to Trương Cường lướt qua, ngọc thể trắng ngần mà mềm mại dần dần lộ ra trong không khí lạnh lẽo, là lướt phập phồng. Bầu ngực căng tròn, bờ hông tròn trịa, giữa ánh sáng ngập tràn trong phòng, tản ra sự mê hoặc nguyên thủy nhất của cuộc sống.

Cảm giác được sự mát mẻ trong điện, hai mắt đang nhắm chặt của Tả Uyên dần dần mở ra, liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, phát giác mình đang to gan lớn mật ngồi trên tháp như thế này, bất giác than nhẹ một tiếng liền giãy dụa đứng lên.

Trương Cường nhìn thoáng qua không có một bóng người nội điện, vừa sờ soạng chiếc bụng phẳng lì của Tả Uyên, vừa cười nhẹ nói: “Uyên Nhi, lúc này muốn chạy cũng muộn rồi!”.

Tả Uyên bị hấn khiêu khích khuôn mặt đỏ bừng than nhẹ nói: “Bệ hạ, Uyên Nhi... Thế này... Không được tốt lắm...”.

Trương Cường chẳng hề để ý ôm chặt người ngọc vào trong lòng, bàn tay to dùng sức vuốt ve bầu ngực căng tròn mà trắng ngần kia, khẽ kêu lên một tiếng toàn lực thẳng tiến vào chỗ khoái cảm nguyên thủy nhất của cuộc đời.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 19

Lại Thêm Một Cánh.

Khi trở lại tấm điện, đã là lúc hoàng hôn, tàn dương màu huyết giầu cung điện tầng tầng lớp lớp trong bóng râm đồ dài. Triệu Yên đã đi khỏi, trong đại điện ngoài nội thị đứng yên và cung nữ ra không có một bóng người, Trương Cường cười gượng một tiếng, đi nhanh đi vào ngòi xuống ngự tháp, cái bàn nhỏ trước mặt đã bày một tập tấu chương thật dày.

Trương Cường cười gượng một tiếng, đang muốn mở ra một quyển ở bên trên, nghe thấy Hàn Hoán ở ngoài điện cẩn thận bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Thành Thái tướng quân cầu kiến”.

Trương Cường lúc này mới nhớ tới mình trước đó vài ngày, phân công Thành Thái đi làm kính viễn vọng, nếu Thành Thái tới gặp mình, có thể là có tin tức của kính viễn vọng, bất giác vui mừng gật đầu nói: “Thành Thái, mau vào, kính viễn vọng của trẫm làm chắc là có tin tức rồi?”.

Lời còn chưa dứt, liền gặp thân ảnh quen thuộc của Thành Thái đi nhanh vào trong điện, khi nhìn thấy Trương Cường, bất giác hưng phấn mà tiến lên một bước, quỳ một gối xuống nói: “Vi thần may mắn không làm hổ thẹn, kính viễn vọng tổng cộng làm được ba cái, hôm nay có ý mang đến dâng cho bệ hạ!”.

Trương Cường nghe vậy quả nhiên là vui mừng bội phần, vội vàng liên thanh nói: “Kính viễn vọng làm được rồi?”.

Thành Thái lúc này mới đứng dậy lấy ra một cái túi nhỏ cung kính giơ lên cao quá đỉnh đầu, cất cao giọng nói: “Kính viễn vọng đã làm xong, mời bệ hạ xem qua!”.

Trương Cường nghe vậy tiến lên một bước tiếp nhận cái túi, đặt trên cái bàn nhỏ, nhẹ nhàng mở ra. Chỉ thấy ở trong cái túi tơ màu đen, ba cái kính viễn vọng lằng lằng nằm ở trong đó, dường như cách xa người thân thời gian hai ngàn năm làm cho Trương Cường một cảm giác thân thiết chưa bao giờ từng có.

Chỉ nghe Thành Thái hưng phấn nói năng có chút lộn xộn nói: “Bệ hạ, kính viễn vọng này, có thể nhìn thấy cảnh vật cách xa năm trăm dặm, thậm chí có thể nhìn thấy dã thú đang chạy!”.

Trương Cường nghe vậy cười gượng một tiếng, loại kính viễn vọng kiểu chiết xạ đơn giản nhất này còn tồn tại sự khác biệt về màu sắc rất lớn sử dụng rất không tiện, nhưng trong điều kiện thời đại lạc hậu, chỉ có thể làm được như vậy. Toàn bộ kính viễn vọng đều dùng đồng thau đúc thành, linh kiện bên trong dùng gỗ điêu khắc mà thành, Đây là do Trương Cường không tìm thấy linh kiện chất thép để đúc nên nghĩ đến biện pháp tạm thời. Chế tạo ra kính viễn vọng này tuy rằng vẫn là không thể so sánh với kính viễn vọng đời sau, nhưng ở thời đại Tiên Tần hai ngàn năm trước, đã là vô cùng kinh người rồi.

Nhìn Thành Thái cảm xúc hưng phấn dường như không thể khống chế, Trương Cường gật đầu cười nói: “Thứ này nếu là chế tạo được rồi, không chỉ năm trăm dặm, đến một vạn dặm cũng có thể nhìn thấy được!”.

Thành Thái nghe vậy cả kinh, thất thanh nói: “Bệ hạ quả nhiên thiên thần hạ thế, chuyện có thể nhìn thấy ngoài một vạn dặm, e rằng chỉ có thần tiên mới có thể làm được!”.

Trương Cường cười thầm lắc đầu nói: “Thành Thái lần này người thật sự lập công rất lớn cho trăm, muốn thưởng như thế nào cho người?”.

Thành Thái nghe vậy vòng tay nói: “Có thể theo bệ hạ. Thành Thái được sung ái mà lo sợ, sao dám đòi phong thưởng. Bệ hạ tui nhiệm vì thần như vậy, Thành Thái mặc dù chết cũng không ưỡn!”.

Trương Cường nhìn Thành Thái đã đi qua ba năm mưa gió với mình, chậm rãi gật đầu thờ dài: “Y theo tài hoa của người, trăm nên cho người đi lãnh binh tác chiến, dựng công lập nghiệp. Nhưng là trăm ở trong thành Hàm Dương này vẫn là tui nhiệm người nhất, mới luôn giữ người ở bên

người, vốn vẫn muốn phong người tước vị, chỉ là không muốn người rời khỏi Hàm Dương!”.

Thành Thái bị lời tâm huyết chân thành của Trương Cường làm cho mắt cảm động rưng rưng dòng lệ, cơ hồ không thể kìm chế. Sau một lúc lâu mới nức nở nói: “Bệ hạ có thể tin tưởng vi thần như thế, dù không có một lần phong thưởng, Thành Thái cũng can tâm tình nguyện!”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lần này nếu là nếu không phong người, trăm làm hoàng đế thật quá bạc tình!”.

Nói xong, phân công cho Hàn Hoán đứng ở bên cạnh nói: “Hàn Hoán lĩnh chỉ, Thành Thái theo trăm đã ba năm nay. Lập nhiều kỳ công, nay đặc biệt gia phong làm ‘Thiếu thượng tào’ mười lăm bậc.

Thành Thái nghe vậy. Quả nhiên là rất vui mừng, tước vị của mười lăm bậc này nếu là dựa vào quân công để đổi không biết phải qua bao nhiêu lần vào sinh ra tử, tuy rằng những năm gần đây, chính mình theo hầu thiên tử ném mùi đau khổ không ít, công huân cũng làm được không ít. Nhưng Trương Cường vẫn không tấn phong hân. Làm hân rất nhiều lần đều muốn yêu cầu Trương Cường điều hân đến dưới trướng Mông Diêm, chỉ mong có thể làm đến ‘Ngũ đại phu’ là đã vừa lòng rồi, thật không ngờ Trương Cường một phát liền phong cho ‘Thiếu thượng tào’ cách tước vị cao nhất ‘Triệt hầu’ chỉ có năm cấp! Đó là công huân như Mông Diêm, cũng mới chỉ là quan nội hầu thôi.

Nghĩ đến đây, không khỏi quỳ rạp xuống đất, thất thanh nói: “Bệ hạ tấn phong như thế. Thành Thái được sủng ái mà lo sợ. Chỉ sợ công huân không đủ, không thể đảm đương!”.

Trương Cường vừa trở lại ngồi xuống ngự tháp. Vừa lấy ra một cái kính viễn vọng đặt ở trước mắt thử xem cảm giác, sau một lúc lâu mới hài lòng vuốt ve kính viễn vọng của thời đại siêu việt đó, nhìn trên chiếu thư Hàn Hoán viết xong đã đóng dấu ngọc tỷ tùy thân của mình. Loại chiếu thư bổ nhiệm này không phải là thánh chỉ, cho nên không cần sử dụng ngọc tỷ truyền quốc, gật đầu nói: “Không có gì không thể đảm đương, công huân của người đều nhớ kỹ trong lòng trăm. Nếu là có người bởi vậy mà không phục, người cứ việc yên tâm, có trăm làm chứng cho người!”

Thành Thái nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lồng ngực một luồng khí chua xót xông thẳng lên não, một mảng mơ hồ trước mắt. Sau một lúc lâu mới rưng rưng nói: “Thành Thái nguyện cả đời theo hầu bệ hạ!”.

Trương Cường lúc này mới phát giác, kính viễn vọng của Thành Thái tỉ mỉ chế ra quả nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng đỉnh điện lấp lóe kim quang của điện.

Huyền Thủy cung A Bàng cách hai mươi dặm.

Cảm thấy rất vui vẻ, gật đầu nói: “Thành Thái, phi hành quân người phải cố gắng chiêu mộ từ trong con cháu quý tộc, phải thân gia trong sạch không có gì khen chê. Mặt khác, phạm là binh lính phi hành quân sau khi chính thức tham gia một lần chiến đấu, liền có thể ghi quân công một bậc”.

Nói tới đây, nhìn thần sắc kích động của Thành Thái, gật đầu cười nói: “Phi hành quân bởi vì không giống với binh lính khác, không thể lấy đầu người lĩnh quân công, mà mỗi lần phi hành quân tham gia chiến đấu hầu như đều là đại thắng, công huân của phi hành quân có thể nhìn thấy được, nếu là lấy cách cũ ghi công, với phi hành quân thật sự rất không công bằng, từ nay về sau, phi hành quân mỗi một lần tham gia chiến đấu, vô luận chiến quả, toàn thể tướng sĩ đều có thể ghi công một lần”.

Thành Thái lúc này không biết nói cái gì, chỉ là tiến lên một bước lạy tạ ơn, lại được Trương Cường nâng dậy, chỉ nghe hắc gật đầu nói: “Không cần tạ ân, trăm chính là hy vọng người có thể không phụ kỳ vọng của trăm, sớm ngày phong hầu, cũng coi như trăm ngày trước không nhìn lầm người”.

Thành Thái nghe vậy vội vàng quỳ trên mặt đất nói: “Thành Thái có thể theo hầu bệ hạ, thật sự là được trời phù hộ, Thành Thái không báo đáp được, chỉ có thân hình cao to, một bầu nhiệt huyết!”.

Trương Cường nhìn Thành Thái dường như không thể kìm nén sự kích động, nghĩ tới tình cảnh trước kia cùng Thành Thái diệt trừ Triệu Cao, bất giác cảm khái gật đầu nói: “Người còn phải mau chóng huấn luyện binh sĩ phi hành quân, chinh chiến lần sau sẽ là thời điểm kiến công lập nghiệp của người”.

Thành Thái bỗng nhiên ráng động cả người, tựa hồ nghĩ tới cái gì, có chút kích động nói: “Vi thần thiếu chút nữa quên một việc đại sự!”.

Trương Cường trong lòng giật thót, biết nhất định Thành Thái nghĩ tới biện pháp cải tiến phi hành quân, miễn cưỡng kìm chế tâm trạng kích động, gật đầu nói: “Chính là có liên quan đến phi hành quân?”.

Thành Thái nghe vậy vòng tay nói: “Bệ hạ, Thành Thái ngày đó từng đi thăm đất Thục, phát giác giữa Ba Thục có nhiều mỏ muối, mà bên dưới một số mỏ muối sâu thường có một thứ chất lỏng màu đen chày ra, gặp lửa liền cháy, so với nhựa thông mạnh hơn gấp trăm lần, nếu là có thể do phi hành quân mang theo, lấy kế hỏa công tấn công kẻ địch, chẳng phải là...”.

Trương Cường bị tin tức ngoài ý muốn này cả kinh này làm cho ngớ người ra, đây không phải là dầu mỏ sao? Biện pháp của Thành Thái quả nhiên là biện pháp tuyệt hảo đề cao sức tấn công của phi hành quân, trong khoảng thời gian ngắn quả nhiên là rất là vui mừng, không khỏi cười to nói: “Biện pháp tốt, đây là dầu mỏ, sai người lấy ở Ba Thục nhiều hơn một chút, dùng để hỏa công là tốt nhất, thứ này nước không dập được. Nếu dùng để công thành, thật sự là thật là khéo! Ha ha... Ha ha ha...”.

“Dầu mỏ?!”. Thành Thái vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên hoàn toàn mới mẻ, bất giác cũng có chút vui mừng nói: “Hiếu biết của Bệ hạ chỉ sợ người uyên bác nhất thiên hạ cũng thấy không bằng...!”.

Trương Cường mỉm cười, im lặng nhận lấy lời ca ngợi của Thành Thái, lúc này mới gật đầu nói: “Lưu Bang sẽ không dễ dàng thần phục, mặt sau nhất định còn muốn có ác ý đang đợi chúng ta, kính viễn vọng này trăm sẽ ban thường cho người một chiếc, làm Thống soái phi hành quân, nhất định phải có một đôi mắt còn lợi hại hơn so với chim ưng!”.

Thành Thái nghe được tổng cộng chỉ có ba cái kính viễn vọng, Trương Cường lại muốn đưa một cái cho mình, nghĩ đến bảo vật có thể nhìn thấy trong năm trăm dặm lại trở lại trong tay mình, sâu trong đáy lòng cũng không khỏi run rẩy lên, khó khăn mới khống chế được nổi lòng mình, lúc này mới trịnh trọng vòng tay nói: “Bệ hạ yên tâm, Thành Thái vì bệ hạ muôn lần chết không chối từ, phi hành quân đó là hai cánh của bệ hạ!”.

Trương Cường nghe vậy không khỏi rất là cảm động, gật đầu thở dài: “Thứ này có được không dễ, người phải hết mình bảo vệ, nếu có thể chế ra càng nhiều kính viễn vọng tất nhiên là càng tốt”.

Thành Thái nghe vậy nói: “Nếu là thời gian không gấp, từ từ tìm kiếm, tinh thạch thích hợp có thể tìm được, đến lúc đó có thể lại chế tạo mấy cái không phải là việc khó”.

Trương Cường nghe vậy gật đầu nói: “Khó được người tận tâm như thế, trăm cuối cùng yên tâm rồi, người về trước đi, trăm cũng phải phê duyệt tấu chương còn lại!”.

Thành Thái nghe vậy liếc nhìn Trương Cường một cái thật sâu, thân thiết nói: “Bệ hạ cũng nên bảo trọng long thể, Đại Tần ta mới có thể một lần nữa khôi phục hùng phong ngày xưa!”.

Nói xong, trình trọng quỳ trên mặt đất, cung kính hành lễ xong, xoay người rời khỏi ngoài điện.

Nhìn bóng dáng Thành Thái biến mất trong trời chiều đã dần dần tối đen, Trương Cường thở dài ra một hơi, tâm trạng bình tĩnh lại, lúc này mới trở về ngự thất ngồi xuống, cầm kính viễn vọng đặt trên bàn cẩn thận khám phá.

Lúc này, nghe ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân Hàn Hoán dồn dập mà rất nhỏ, Trương Cường bất giác trầm giọng quát: “Hàn Hoán, chuyện gì?”.

Hàn Hoán lúc này vừa mới tiến vào trong điện, còn chưa kịp đứng vững, nghe được Trương Cường quát khê, nhân thể quỳ xuống đất phịch một tiếng, ran giọng nói: “Bệ hạ, Mông tướng quân cấp báo, Vương Bôn lĩnh quân mười vạn tiến công Hàm Đan, bị Triệu Vương vây kín ở vùng đồng ruộng ngoại thành Hàm Đan!”.

Trương Cường nghe vậy hít một hơi khí lạnh, quát khê nói: “Mông Điềm còn nói như thế nào?”.

Hàn Hoán run rẩy hai tay dâng lên ba chiếc quân báo khẩn cấp giơ lên cao quá đỉnh đầu, cẩn thận nói: “Mông Điềm tướng quân, hy vọng bệ hạ có thể lệnh Thành Thái tướng quân dẫn toàn bộ phi hành quân cùng hỏa được gấp rút tiếp viện!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20

Ma Thiên Lãnh.

Khi chiến báo của Mông Diêm dùng ngựa nhanh đưa đến Hàm Dương, Vương Bôn mang theo mười vạn quân Tần đang gian nan bôn ba đến núi sâu của Vũ An, bởi vì không dự đoán được bị năm vạn kỳ binh Triệu Vương đánh bất ngờ, Vương Bôn lần này tổn thất nặng nề, mười vạn quân Tần tổn thất gần bốn vạn.

Bên trong thành Vũ An, Đại tướng quân Trần Dư tự mình từ Hàm Đan tới Vũ An đang cùng Trương Nhĩ lo lắng chờ đợi chiến báo của quân Triệu ở tiền tuyến. Nhìn thoáng qua sắc trời ngoài phòng, Trần Dư lo lắng nói: “Lần này kế sách tập kích quấy rối của Thừa tướng quả nhiên có hiệu quả, chỉ là ta lo lắng hai mươi vạn quân Tần chủ lực của Mông Diêm theo ở phía sau. Mông Diêm không như Vương Bôn, luôn luôn già dối nhiều kế, ta thật sự không yên lòng”.

Trương Nhĩ nghe vậy mỉm cười, gật đầu nói: “Hiện giờ Hán vương Lưu Bang đã cùng Tần kết hảo, cũng đem trường nữ đưa vào Tần cung, thế lực Triệu Vương tất nhiên không thể kháng cự nhà Tần, Trần huynh chẳng lẽ không có suy nghĩ gì khác?”.

Trần Dư giật mình quay đầu lại nhìn Trương Nhĩ, kinh ngạc nói: “Trước mắt, chúng ta dùng biện pháp mượn địa thế trong núi tập kích quấy rối quân Tần vừa mới có hiệu quả, vì sao lại nói lời nản lòng như thế?”.

Trương Nhĩ cười gượng một tiếng, lắc đầu thở dài: “Cách này tuy rằng hiệu quả, nhưng chung quy không phải là kế sách lâu dài, dù sao nếu là lực lượng quân Tần khuynh quốc, nước Triệu nhỏ nhoi căn bản không chịu nổi

một kích. Trước mắt quân Tần sờ dĩ chậm chạp bất động thật sự là do đang khai xuân, thời kì giáp hạt, là lúc lương thảo khó khăn, nếu là đợi đến khi lương thực vụ chiêm của Ba Thục đã chín, quân Tần nhất định không thể ngàn cân. Kéo dài càng lâu với chúng ta càng bất lợi. Mà trước mắt, với thực lực nước Triệu thật sự rất khó chống lại quân Tần. Hiện giờ biện pháp duy nhất đó là cùng Hán vương liên thủ, chỉ là...”.

Trần Dư nghe vậy nhíu mày nói: “Lưu Bang lúc này vừa mới hàng Tần, chỉ sợ tới lúc cấp bách ở trước mặt Tần Vương biểu hiện, nếu là chúng ta tùy tiện đầu hàng trước, chỉ sợ sẽ bị làm như lễ vật dâng cho Tần Vương.

Trương Nhĩ cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Lưu Bang hiện giờ binh lực hai mươi vạn, ở Thượng Đảng nhất dịch đã tổn thất gần mười vạn, gần đến một nửa thực lực, hưởng hồ hãn cùng với dân tộc Hung Nô quan hệ mật thiết. Lần này tuy rằng đưa con gái vào cung nhận Tần Vương phong hiệu, chính là bản thân hãn lại chậm chạp không chịu đi Hàm Dương trước, liền có thể thấy được cái gọi là hàng Tần bất quá chỉ là kế tạm thích ứng, nếu là chúng ta có thể cùng Lưu Bang liên thủ có thể vẫn còn một con đường sống. Chỉ là Triệu Vương vì tiền đồ hư danh, không chịu tự hạ thân phận!”.

Trần Dư gật đầu nói: “Trương huynh nói như vậy đích xác không tồi, bất quá ta xem Triệu Vương chỉ sợ sẽ không nghe theo kế sách của Thừa tướng”.

Trương Nhĩ thở dài một tiếng, đang muốn mở mồm, chỉ nghe ngoài cửa một gã thân binh vội vàng tiến vào bẩm báo nói: “Tướng quân, Lý Lương báo lại, đã đẩy sáu vạn người Vương Bôn vào trong thâm cốc Ma Thiên Lãnh. Vương Bôn đã bắt đầu ở trong cốc lập doanh trại quân đội, không tiến sát Vũ An.

Trần Dư và Trương Nhĩ nghe tin cùng vui mừng. Liếc nhìn nhau, Trần Dư khâm phục vòng tay nói: “Kế sách của Trương huynh đã cứu giúp được Vũ An, Trần Dư bội phục!”.

Trương Nhĩ thần sắc buồn bã, gật đầu thở dài: “Huynh đệ chúng ta từ chỗ Đại Lương Tín Lăng quân Vô Kỵ cùng từ, cho tới bây giờ trải qua sinh tử, ta cuối cùng phải hết sức bào toàn huynh đệ nhà ta mới được!”.

Trần Dư nghe hẳn nhắc tới chuyện cũ Đại Lương. Cũng có chút cảm khái, thở dài nói: “Tín Lãng quân là hiền tài, lại bị người vọng sát, nếu còn từ không chết, thiên hạ cũng không chịu tình cảnh như thế!”.

Trương Nhĩ nghe vậy, trầm mặc thật lâu sau, mới thở dài nói: “Hiện giờ nước Triệu cũng không lưu được lâu, chúng ta phải tìm kế sách khác!”.

Trần Dư nghe vậy thần sắc nghiêm trọng gật gật đầu, đưa mắt nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa, chỉ thấy mấy con chim vội vàng xẹt qua. Nháy mắt liền biến mất giữa trời cao vô hạn.

Vũ An Xuân Thu thuộc Tấn, Chiến quốc là ấp Vũ An của Triệu. Sau khi Tần diệt Triệu, Vũ An thuộc quận Hàm Đan. Bởi vì Vũ An thuộc về mạch thừa của núi Thái Hành, cảnh có nhiều núi, chủ yếu có năm nhánh lớn. Dãy núi Ma Thiên Lãnh nhỏ, dãy núi Lão Gia Sơn, dãy núi Thập Bát Bàn, dãy núi và cổ sơn Tày Nam Hoành Hành, dãy núi Từ Kim Sơn. Thanh Nhai Trại Tày bắc bộ là đỉnh cao nhất của Vũ An. Chỗ Vũ An có lưu vực Hải Hà, bên trong các sông đều hợp dòng về Chương Thủy.

Bởi vì ven đường địa thế nhiều núi, làm cho Vương Bôn không quen địa hình, mấy lần bị quân Triệu cắt thành mấy đoạn, nếu không do Vương Bôn và quân Tần dũng mãnh trời sinh liều chết chiến đấu, mười vạn quân Tần cơ hồ đã phải chịu tổn thương nặng. Đây cũng là trận chiến gian nan nhất từ lúc Vương Bôn lĩnh binh lại tới nay.

Bởi vì quân Triệu sử dụng chiến thuật của Trương Nhĩ, từng nhóm binh không ngừng tập kích quấy rối, khiến cho quân Tần không ngừng ở trạng thái khẩn trương lâm trận, trong tâm lý và sinh lý đều ở trong cực độ.

Ma Thiên Lãnh nằm ở sáu mươi dặm của bắc Vũ An. Vì núi này cao ngất trong mây mà nổi tiếng. Núi chính là đỉnh Ngọc Hoàng, bốn phía vách đá đen kịt, duy nhất một đường thông thiên. Phạm vi đỉnh núi mấy trăm mẫu, có thể phi ngựa. Núi này là núi chính trong năm mạch núi lớn của Vũ An, lại là nơi bắt nguồn của sông Minh Hà nam, bắc.

Nếu là ngày mùa hè, có thể đứng ở đỉnh núi, gió lạnh đập vào mặt, thời tiết nóng biến mất. Đưa mắt trông về phía xa, núi như hoàn, sông như đai, mây mù khi thì ở bên người lượn lờ, khi thì ở dưới chân bốc lên, khiến người có cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Chỉ là lúc này đang là ngày xuân, trong núi gió vẫn lạnh thấu xương, cỏ cây khô vàng. Một cảnh tượng tàn đông.

Vương Bôn qua mấy lần ẩu đã lúc sau chỉ còn lại sáu vạn người thật vất vả đi ra khỏi Ma Thiên Lãnh, đã ở tình trạng kiệt sức, đành phải vội vàng tìm chỗ bãi đất cao dưới bóng mặt trời lập doanh trường, quyết tâm lấy trận doanh không thay đổi để ứng phó với quân Triệu không ngừng tập kích quấy rối, chờ đợi đại quân chủ lực của Mông Diêm trợ giúp.

Thật vất vả thoát khỏi đường núi gập ghềnh, tất cả mọi người không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần Vương Bôn phân công, một số binh lính đã bắt đầu dưới sự chỉ huy của lang trung, quân hầu và các tướng lĩnh bắt đầu dựng doanh trường, khi Vương Bôn đi tới bãi đất không lớn lắm, lều lớn trung.

Quản đã dựng xong.

Đi vào trong trường, không kịp ngồi xuống, Vương Ly liền khẩn cấp nói: “Tướng quân, trước mắt chúng ta làm sao bây giờ? Nếu là viện quân Mông tướng quân chậm chạp không đến, chúng ta...”.

Vương Bôn nghe vậy, nhìn thoáng qua tướng lĩnh khác trong trường, lệnh cho thân binh chờ mệnh lệnh trong trường nói: “Mệnh lệnh mọi người thay nhau nghỉ ngơi, đề ngừa quân Triệu tập kích quấy rối, không có mệnh lệnh không được tùy ý xuất chiến, nếu có quân địch, lợi dụng cường nỏ bắn chết!”.

Nói xong, nhìn tỉ tướng quân trong trường thần sắc có chút chật vật, tướng lĩnh hơn mười người cấp bậc khác nhau như đô úy, lang trung, Vương Bôn thần sắc bình tĩnh gật đầu nói: “Chỉ là hao tổn hơn bốn vạn người, bị vài tốp nhỏ đánh bại, mọi người không nên nản lòng như thế. Thật sự cảm thấy tai vạ đến nơi phải là quân Triệu trong thành Vũ An. Quân Triệu dùng cách nhóm nhỏ tập kích quấy rối này, tuy rằng khó ứng phó, nhưng lại càng chứng minh nhược điểm binh lực trong thành Vũ An không đủ. Chỉ cần chúng ta án binh bất động, vừa chờ đợi đại quân Mông Diêm trợ giúp, vừa chinh đồn đội ngũ, đối phương tất nhiên không kìm chế được, chỉ có như vậy, chúng ta mới có cơ hội tiêu diệt toàn bộ quân Triệu tập kích quấy rối!”.

Nói tới đây, đào qua quân tướng lúc trước mỗi một, gật đầu nói: “Doanh trại dựng xong, ở bốn phía bày bày, mặt khác, các cung thù lập tức tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, sau khi trời tối, quân Triệu tất nhiên sẽ đột kích, mọi người cẩn thận đề phòng!”.

Vương Ly nghe vậy có chút giật mình nói: “Tướng quân sao biết đêm nay sẽ có đại chiến?”.

Vương Bôn cười lạnh một tiếng, chỉ vào đám núi xa xa, gật đầu nói: “Chúng ta bỗng nhiên trì trệ không tiến, quân Triệu tất nhiên cho rằng sĩ khí quân ta đã hạ, hơn nữa mục đích bọn họ đã đạt đúng là lúc sĩ khí đại chấn, nếu không nhân cơ hội mở rộng chiến quả, Trần Dư chẳng lẽ chẳng lẽ chỉ là hư danh sao? Sau khi chúng ta đóng quân, quân Triệu phụ trách tập kích quấy rối tất nhiên phải lập tức báo tin cho Trần Dư trong thành Vũ An, đi đi lại lại thế này, không có hai ba canh giờ tuyệt đối không làm được, trong khoảng thời gian này đó là thời gian quân Triệu đợi mệnh, chúng ta cứ yên tâm đi nghỉ ngơi”.

Nói tới đây, mỉm cười, trở lại tọa tháp của mình ngồi xuống, lúc này mới tiếp tục bổ sung nói: “Đêm nay canh ba, quân Triệu tất nhiên phải tinh kỵ tiến đến thám thính, bên ngoài doanh trại của chúng ta đào nhiều hào sâu, khiến cho kỵ binh đối phương không thể phát huy toàn bộ chiến lực, chúng ta lại lấy cường nỏ bắn chết, nếu là đối phương nhóm nhỏ tập kích quấy rối như trước, những kẻ địch này đến có thể bị tiêu diệt toàn bộ!”.

Vương Ly nghe vậy trong lòng rung động, vội vàng vòng tay nói: “Nếu là đối phương sau hùng đông mới phát đại quân đến chiến, chúng ta bất quá chỉ là hơn sáu vạn người, lúc này quân Triệu cũng có mười vạn người, trận này tuy rằng có thể liều mạng, nhưng là thắng bại khó có thể đoán trước, đó là thắng. Cũng là thắng thảm, thắng thảm do bại, thắng mà vô vị, càng sợ bị hạ trách tội. Đến lúc đó...”.

Vương Bôn nghe vậy liền biết đại quân trải qua mấy lần bị quân Triệu tập kích quấy rối, sớm tinh thần mệt mỏi, lòng quân không ổn, không khỏi lắc đầu cười nói: “Sau hùng đông nếu là Trần Dư dám can đảm bỏ không thành Vũ An, toàn lực tấn công, liền đúng là thời cơ Mông tướng quân tiến

còn tốt nhất, coi như chúng ta thua, có công lao tìm chế chủ lực của địch, bệ hạ tuyệt sẽ không trách tội!”.

Quản tướng trong trường nghe vậy đều rang lên, Lang trung tướng Ngô Thăng tiến lên vòng tay nói: “Tướng quân quả nhiên sau khi là danh tướng, chúng tôi bái phục!”.

Vương Bôn buồn rầu cười nói: “Trước mắt chúng ta tuy rằng chịu một chút thiệt thòi, nhưng là đều là do đối phương quen thuộc địa hình gây nên, nếu luận chính diện chiến trường, quân Triệu bại cục đã định, tất cả mọi người khởi động tinh thần kiệt lực chém giết cho ta, ghi nhiều công huân, cũng dễ trở về gặp thân tộc trong nhà!”.

Trong trường mọi người bị lời nói này của Vương Bôn làm cho nhiệt huyết sôi trào, nhất là khi nghe được mặc dù thua cùng sẽ không sao, trong lòng bớt lo lắng đi, không khí trong trường nhất thời thoải mái lên.

Nhìn thấy tâm trạng nặng nề mọi người giờ đã nhẹ nhàng hơn, Vương Bôn lúc này mới gật đầu cười nói: “Tốt lắm, mọi người tranh thủ thời gian bố trí bày và phòng ngự, người không nhận được nhiệm vụ liền lập tức tranh thủ thời gian ăn cơm nghỉ ngơi! Buổi tối lại có thể thu được không ít đầu người! Ha ha... Ha ha ha ha...”.

Bị tâm trạng của Vương Bôn cuốn hút, các tướng lĩnh mới bình tĩnh lại, lúc này đã một lần nữa khôi phục niềm tin, sau khi lần lượt hành lễ Vương Bôn vội vàng chạy về trong quân của mình, mệnh lệnh binh lính nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Trong doanh trường trật tự ngay ngắn, bình tĩnh vô cùng, dường như không giống như bại quân bị bức tới đỉnh trệ.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Vương Bôn hơi nhíu mày, phàn còng cho Vương Ly bên cạnh nói: “Mệnh lệnh các doanh trại đặt cờ xí, có khôi giáp rách cũng có thể ném ở chung quanh doanh trại”.

Nói xong, lúc này mới xoay người trở lại trong trường, Vương Ly thấy thế vội vàng vòng tay nói: “Tướng quân cũng nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, mấy ngày bị quân Triệu tập kích quấy rối, tướng quân chỉ sợ so với mặt tướng càng thêm khổ sở!”.

Vương Bôn nghe vậy cười gượng một tiếng, thở dài nói: “Lần này nếu thật là binh bại, người phải suốt đêm chạy về Hàm Dương, mang ấu tử của

Vương Bôn đêm tối rời đi...”.

Lời còn chưa dứt, Vương Ly liền thất thanh nói: “Tướng quân không phải vừa mới nói, mặc dù trận này thua, bệ hạ cũng sẽ không trách tội sao? Mnr thế nào, giờ phút này lại bỗng nhiên như thế...”.

Vương Bôn thở dài một tiếng nói: “Trận này thua bệ hạ cuối cùng xử trí như thế nào, Vương Bôn cũng không biết, vừa rồi nói như vậy bất quá là vì động viên sĩ khí của mọi người mà thôi, nếu là thật sự không may, bệ hạ trách tội, Vương Bôn ta sẽ không sợ chết, chỉ là ấu tử chưa đầy một tuổi, nếu có thể tránh được một kiếp, cũng coi như đường sống của Vương thị ta...”.

Nói tới đây, hướng về hán tử vừa mới kiên cường sẵn giọng, cũng có chút ghen ngào.

Sau một lúc lâu, mới một lần nữa hướng về Vương Ly mặt không còn chút máu gật đầu nói: “Tất cả bất quá chỉ là dự đoán, chúng ta trước mắt phải làm đó là đánh thắng một trận!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21

Huyết Chiến Đêm Mưa.

Bầu trời đêm tối đen dường như thấm đẫm mực đậm, đen kịt, không nhìn thấy một tia ánh sáng, trong tối đen vô biên mang theo sát khí vô hạn, bao phủ chặt lấy bãi đất trong phạm vi không đến ba dặm. Thời khắc nửa đêm, trận mưa xuân đầu tiên từ lúc vào xuân tới nay bắt đầu từ khe hở giữa tầng mây thấp rơi xuống dưới, cuốn theo gió núi lạnh căm căm, rơi ở trên người quả là vô cùng lạnh buốt.

Một nhóm kỵ binh quân Triệu khoảng một vạn năm nghìn người, dọc theo con đường nhỏ giữa núi quen thuộc, đội mưa đêm lạnh như băng, tựa như con báo nhanh nhẹn xuyên qua giữa núi rừng rậm rạp, một vạn năm nghìn kỵ sĩ đều mặc y phục võ sĩ màu đen, ngay cả chiến mã dưới thân cũng toàn bộ đều là màu đen, chỉ là trên cánh tay bên trái buộc một mảnh vải màu trắng để phân biệt với quân Tần. Trong bóng đêm đen đặc tựa như chỉ có âm hồn giữa núi, nhanh nhẹn lần mò doanh trại quân Tần trên bãi đất.

Lúc này đại doanh quân Tần, ở trên bãi đất lớn đã sắp xếp chỉnh tề, cờ xí trên doanh trại cao cao tung bay lúc này lại tán loạn vút ở chung quanh doanh địa, doanh địa tối đen không trông thấy được đến một bóng người chuyển động, bãi đất rộng lớn như vậy dường như bao phủ trong một sự tối tăm vô hình, tĩnh mịch mà ngột thở.

Chủ soái quân Triệu phụ trách nhiệm vụ lần tập kích quấy rối quy mô lớn nhất này là tướng cũ của quân Tần Lý Lương, Lý Lương vốn là đô úy tướng quân của Tần quốc, thuộc loại tướng lĩnh trang đẳng trong quân, từ

sau lúc hàng Triệu cũng nhận được trọng đãi của Triệu Vương, mắt thấy tình hình nước Triệu càng ngày càng nghiêm trọng, tâm tình của hắn cũng càng ngày càng nặng nề lên, nhất là nghe được tin tức Mông Điềm và Vương Bôn tự mình lĩnh quân đến tấn công Hàm Đan, trong lòng luôn âm thầm hối hận.

Bởi vì luôn luôn ngưỡng mộ uy danh của danh tướng quân Tần như Vương Bôn, Lý Lương lúc này tuy rằng phát giác bại quân trong doanh địa quân Tần đã suy sụp tinh thần, nhưng cũng không dám có chút lo lắng, điều này làm cho phó tướng Trần Khiêm đi theo cực kỳ bất mãn.

Trần Khiêm chỉ là em họ của Trần Dư, đi theo Trần Dư và Trương Nhĩ ủng hộ lập Triệu Yết làm Triệu Vương, tự nhận công lao tuy rằng so ra kém Trần Dư và Trương Nhĩ, nhưng là vẫn vượt xa hàng tướng như Lý Lương. Giờ được Trương Nhĩ âm thầm dặn dò bảo giám sát tất cả lời nói và việc làm của Lý Lương. Lúc này mới đành phải bắt đặc dĩ ở dưới Lý Lương.

Lúc này nhìn thấy Lý Lương do dự, bất giác lạnh lùng kêu lên: “Tướng quân, quân Tần mới vừa trải qua mấy lần thảm bại tuy rằng thực lực không thể coi thường, nhưng sĩ khí đã hạ, chính là thời điểm nhóm ta lập công huân!”.

Lý Lương trầm ngâm nhìn thoáng qua doanh địa quân Tần tĩnh mịch trong bóng đêm, lạnh lùng gật đầu nói: “Vương Bôn chính là con trai của Võ thành hầu Vương Tiễn, thừa nhỏ đi theo Vương Tiễn bình định thiên hạ, mưu lược tuyệt không thể như tướng lĩnh bình thường!”.

Trần Khiêm khinh thường cười lạnh nói: “Võ thành hầu gì chứ, Vương Tiễn đã chết lâu rồi, người còn nhớ mãi như vậy. Rốt cuộc là có ý gì!?”.

Lý Lương nghe vậy, trong lòng giận dữ. Xoay người nhìn thấy binh sĩ quân Triệu phía sau lẳng lặng mà đi, lúc này mới cố gắng nén lửa giận xuống, miễn cưỡng phân công cho tên thân binh bên người nói: “Mọi người cẩn thận đi tới, nỏ Tần lợi hại, mọi người cẩn thận đề phòng!”.

Trần Khiêm thấy Lý Lương dường như không coi mình vào đâu, trong lòng lại giận dữ. Không khỏi ghìm dây cương, lạnh lùng quát: “Lý Lương, Triệu Vương đãi đãi người không tể, người không phải lại muốn hàng Tần đấy chứ?”.

Lý Lương bị lời này của hãn tức giận cả người ran lên, lớn tiếng quát: “Trần Khiêm, người không cần ngậm máu phun người, Lý Lương ta từ khi quy hàng Triệu Vương tới nay, mấy lần vào sinh ra tử, nếu không nể mặt quốc úy, sẽ trị người tội phạm thượng!”.

Lúc này. Một gã lang trung khác nhìn thấy hai viên chủ tướng khắc khẩu trước trận như thế, cẩn thận khuyên nhủ: “Hai vị tướng quân, đối đầu kẻ địch mạnh, chúng ta vẫn là nên cẩn thận một chút!”.

Lý Lương nghe vậy trong lòng ràng mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía doanh trại quân Tần trên bãi đất. Lại phát giác doanh địa vẫn tĩnh mịch như trước, trong lòng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là đồng thời, một dự cảm vô cùng xấu đột nhiên trào lên trong lòng, xua đi không được.

Đảo mắt nhìn thấy Trần Khiêm lạnh lùng tươi cười, Lý Lương âm thầm nén lại, hướng về tên trang lang tướng theo phía sau quát khê nói: “Triệu Hợp. Phía trước nhất định có phục binh của Vương Bôn, chúng ta lập tức điều quân trở về Vũ An. Ta lo lắng Mông Điềm đang ở đường vòng tiến về Vũ An!”.

Hãn còn chưa dứt lời, liền nghe Trần Khiêm cười lạnh nói: “Lý Lương, không thể tưởng được người quả nhiên sợ chết, Triệu Vương còn kính trọng người như khách quý!”.

Lý Lương vốn là Tướng lĩnh cao cấp của quân Tần, lúc đại chiến Cự Lộc, thông qua Khoái Thông và Từ Công du thuyết, xuất phát từ cân nhắc lợi hại, lúc này mới theo xu thế quy phục lực lượng hỗn loạn mới lên — Triệu quốc.

Sau đó, Trương Cường với mười vạn quân Tần đại phá Hạng Vũ, chư hầu phương bắc do Triệu Vương cầm đầu phục hưng lên trong lúc chuyển tiếp đột ngột còn chưa kịp tiếp tục tập hợp lực lượng. Cũng may trọng tâm tác chiến của Trương Cường đều ở quân Sở của Hạng Vũ, dựa vào cơ hội quân Tần ở phía nam xuống tấn công quân Sở, Triệu Vương mới miễn cưỡng tìm được cơ hội thở dốc.

Lúc này Lý Lương hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể trung thành làm Đại tướng quân của Triệu Vương, địa vị gần với quốc úy của Trần Dư. Tuy

rằng hình thức của nước Triệu không dễ lạc quan, nhưng cũng may là Triệu Vương Triệu Yết coi như thái độ kính cần, làm cho Lý Lương nhất thời khó mà rời khỏi.

Hôm nay trong tình huống sắp gần cuộc đại chiến này vài ba lần bị hạ cấp Trần Khiêm giấu cợt chống đối như vậy, trong lòng tức giận khiến cho hân hoi có chút mất đi lý trí.

Nhìn Trần Khiêm với vẻ mặt khinh thường, hai hàng lông mày Lý Lương nhướng lên, lạnh lùng phân công cho phó tướng phía sau nói: “Triệu Thiên theo ta mang một vạn người tấn công theo sườn núi phía bắc địa thế hiểm yếu, Trần Khiêm dẫn dắt năm nghìn người tiến công nghi binh theo sườn núi phía nam địa thế bằng phẳng, sau nửa canh giờ, vô luận thành bại lập tức quay về đường cũ, tốc độ cao nhất điều quân trở về Vũ An!”.

Trần Khiêm lúc này tuy rằng phụng mệnh giám sát Lý Lương, nhưng chung quy là thuộc cấp, quân lệnh cũng không dám không tuân theo, chỉ hừ lạnh một tiếng, mang theo năm nghìn người xoay người rời đi.

Nhìn bóng đêm tối đen, Lý Lương âm thầm cười gượng một tiếng, kết quả thế này thật sự là hân không muốn nhìn thấy, nếu là trở mặt với Trần Dư, về phía Triệu Vương hân có thể tranh luận được, nhưng đối mặt với sự hoài nghi của Trần Khiêm, chính mình nếu không giải thích, sẽ mất hết uy tín trước mặt một vạn năm nghìn tướng sĩ, chỉ sợ tổn thất sẽ không phải đơn giản là danh dự!

Chỉ là, cường địch ngay tại trước mắt, không để cho hân nghĩ nhiều, đành phải khẽ quát một tiếng, phóng đi vào trong bóng đêm.

Thời gian nửa đêm, Lý Lương mang theo một vạn kỵ binh theo địa hình hiểm yếu bắc sườn núi lạng lẽ lần mò doanh trại quân Tần bao phủ trong bóng đêm tĩnh mịch, lúc này, mưa bỗng nhiên to hơn, tiếng mưa rơi nặng hạt át tiếng bước chân vó ngựa, điều này làm cho Lý Lương cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mưa xuân lạnh như băng quất trên người, tiếng gầm thét của gió núi, làm người ta cảm thấy từng đợt hơi lạnh thấu xương, Lý Lương vừa đi đầu thúc ngựa đi về phía trước, vừa cẩn thận ngưng thần lắng nghe động tĩnh

quân Tần, trong bóng đêm tĩnh mịch, ngoài tiếng mưa ào ào ra không nghe được động tĩnh gì khác thường.

Lý Lương lau nước mưa lạnh như băng ở trên trán, chiến giáp trên người đã thấm ướt đầm, hết sức nặng nề, dường như khiến cho hành động của hắn cực kỳ không tiện, tầm mắt cũng chịu ảnh hưởng lớn. Làm tướng Tần, rất ít mặc chiến giáp loại nặng, sau khi Lý Lương quy hàng Triệu, vì thói quen phải dung nhập vào người Triệu, lúc này mới miễn cưỡng mặc loại chiến giáp cực kỳ ảnh hưởng đến hành động này. Lúc này đang muốn phân công thân binh bên mình đi lên gỡ cái thứ trói buộc này xuống cho mình.

Chỉ nghe một tiếng hừ đột nhiên vọng đến, còn chưa kịp phản ứng, một trận mưa tên còn dày đặc hơn mấy lần so với mưa đêm trên bầu trời như cuồng phong mưa bão quét đến quân Triệu đang gian nan bôn ba.

Trong nháy mắt tiếng hừ vọng đến Lý Lương liền xoay người mạnh một cái nhảy xuống lưng ngựa, quát lớn: “Toàn bộ nằm xuống, cẩn thận nỏ Tần!”.

Lời còn chưa dứt, mấy trăm người đi trước trên chiến mã kêu thảm trong tiếng ngã nhào xuống ngựa, thương vong vô số kể, bởi vì tầm bắn kinh nỏ ước chừng có thể đạt tới năm trăm thước, lúc này quân Triệu trong làn mưa tên không nhìn thấy một chút bóng dáng quân Tần.

Lúc này, Lý Lương đã ý thức được lần tập kích quấy rối lần này đã hoàn toàn nằm trong dự đoán trước của Vương Bôn, đang muốn mệnh lệnh quân Triệu còn lại lập tức quay đầu quay về, nhưng trước mắt bỗng nhiên lại vọng đến một tiếng kêu thảm thiết làm người ta sợ hãi, vốn dĩ ven đường cũng không biết lúc nào rải đầy bẫy thú dùng để đi săn, lúc trước quân Triệu ngồi trên lưng ngựa vẫn chưa phát hiện, hơn nữa con ngựa còn chưa kịp phản ứng liền bị nỏ Tần bắn lại, quân Triệu mất đi chiến mã cũng thật không ngờ bẫy thú nổi lên bốn phía, sợ hãi lúng túng.

Số người còn lại hoàn toàn không bị thương, lúc này đã không đến ba phần, một vạn tinh binh, thế nhưng chưa nhìn thấy bóng dáng kẻ địch đâu mà tổn thất đã quá nửa, điều này làm cho Lý Lương càng thêm bất an.

Mà lúc này, ở sườn núi phía nam bãi đất, năm nghìn quân Triệu phụ trách đánh nghi binh, khi cách bãi đất cao của quân Tần không đến một nửa

khoảng cách, chỉ nghe tiếng chiến mã đều đều kêu thảm một tiếng, vốn dĩ mặt đất bằng phẳng bỗng nhiên hiện ra vô số bẫy, làm cho kỵ binh quân Triệu đang chạy như điên nhất thời người ngã ngựa đổ, quân lính tan rã. Mà làm Thống soái quân Triệu, chiến mã của Trần Khiêm lại đứng mũi chịu sào địa rơi vào trong bẫy sâu bằng người, chiến mã bị tình huống bất ngờ này rơi gãy cổ, mất mạng tại chỗ. Trần Khiêm trong nháy mắt chiến mã quần quai tuy rằng ý thức được nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, cũng đã không kịp phòng bị, bị chiến mã hung hăng hất ra xa hơn năm mươi thước, lúc ấy đã bị chết ngất.

Lúc này, không đợi quân Triệu rơi vào bẫy phục hồi lại tinh thần, vô số mũi tên cuốn theo mưa đêm lạnh như băng đã bay đến, còn lại không đến một nửa quân Triệu đang giãy dụa chống lại, không đến nửa canh giờ ngắn ngủi, năm nghìn quân Triệu phụ trách đánh nghi binh đã bị nô Tần tiêu diệt toàn bộ.

Trong mưa xuân lạnh lẽo, ở chỗ doanh địa cao nhất, Vương Bôn cười trên chiến mã màu đen, lạnh lùng ngóng nhìn bóng đêm tối đen, lắng nghe tiếng hét hò trầm thấp của trời đêm.

Lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập bỗng nhiên từ xa xa truyền đến, một gã kỵ sĩ quân Tần cười ngựa đi vào trước người Vương Bôn cất cao giọng nói: “Tướng quân, sườn núi nam quân Triệu đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn lại năm nghìn quân Triệu ở sườn núi bắc, đang mượn địa hình ngoan cố chống lại”.

Vương Bôn trong lòng vui vẻ, nói: “Mệnh lệnh đại quân lập tức tiêu diệt toàn bộ tất cả quân Triệu, sau khi kết thúc chiến đấu, lập tức xuất phát về Vũ An!”.

Tên binh sĩ quân Tần kia, nghe vậy tiếp tục vòng tay nói: “Tướng quân, cung nô đại quân đã không nhiều lắm, nếu là tiến công Vũ An, chỉ sợ...”.

Vương Bôn nghe vậy, suy nghĩ một lát, lúc này mới gật đầu nói: “Bản tướng quân hiểu được, người đi xuống đi”.

Tên kỵ sĩ kia nghe vậy trịnh trọng vòng tay thi lễ, lúc này mới xoay người xuống phía dưới chiến trường.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 22

Tập Kích Thăng Nhỏ

Khi trời sáng, chiến đấu trên bãi đất đã chấm dứt, một vạn năm nghìn quân Triệu tập kích quấy rối quân Tần bị quân Tần dùng khỏe ứng một tiêu diệt toàn bộ. Đại tướng quân nước Triệu, tướng cũ Tần quốc Lý Lương dưới sự bảo vệ của mười mấy người thân binh, liều chết chém giết quân Tần tiến lại gần, trốn vào núi rừng mọc đầy bụi gai.

Nhìn thấy ánh rạng đông ở chân trời, một đêm mưa xuân làm cho giữa núi rừng chẳng những khí lạnh bức người, ẩm ướt lại khiến người ta khó có thể chịu được. Bị một mũi kình nỏ suýt qua vai trái, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, thân thể mỗi một tiền đồ xa vời lại càng làm cho Lý Lương cảm thấy từng cơn tuyệt vọng, định hươu kiếm tự vẫn, lại lại không có dũng khí kia.

Mười mấy người bảo vệ hẩn từ trong loạn quân xung phong liều chết thoát khỏi thân binh, đều là lão binh đi theo hẩn mấy năm. Một đêm chém giết đã kiệt sức, lúc này đều nằm trên mặt đất vừa căng thẳng lắng nghe động tĩnh chung quanh, vừa tranh thủ thời gian cố gắng khôi phục thể lực, với đảm bảo có thể thuận lợi đi ra khỏi rừng rậm nguyên thủy không người này.

Sáng sớm, ánh mặt trời dần dần đầy đủ, ánh sáng trong rừng bắt đầu sáng dần lên, núi rừng yên tĩnh dường như im lặng tuyên cáo rời khỏi nguy hiểm.

Lý Lương lúc này cũng đã khôi phục được một chút, thần kinh căng thẳng bắt đầu từ từ thả lỏng, mấy con thỏ hoang to béo có thể là bị chiến

tranh ban đêm kinh động, lúc này đang hoảng loạn chạy trong rừng, Lý Lương lúc này đúng là đang cơn đói khát nhìn thấy những con thỏ hoang này quả nhiên là mừng rỡ, không khỏi hươu trường kiếm liền chém tới đám thỏ hoang.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng cười lạnh từ ngoài rừng rậm vọng đến, đang hết sức chăm chú trên mình mấy con thỏ hoang Lý Lương căn bản là không biết kẻ địch xuất hiện, lúc này nghe vậy theo bản năng nhảy dựng lên, thuận thế hươu trường kiếm mạnh mẽ nhào về phía tiếng cười vọng đến.

Thân hình còn chưa động, chợt nghe tiếng cười tráng kiện lại từ trong rừng vọng đến: “Lý Lương, người thân là tướng Tần, chẳng lẽ không hiểu được quân Tần do Mông tướng quân suất lĩnh sớm hay muộn phải thống nhất lại thiên hạ sao? Người nếu là không phản kháng lại, ta còn có thể lấy danh nghĩa người đầu hàng đưa về Hàm Dương. Thân tộc của người bệ hạ sẽ không làm liên lụy, hiện giờ đều bình yên vô sự ở Hàm Dương chờ người trở về!”.

Lý Lương nghe vậy cả người chấn động, dường như không thể tin được hai tai của mình, theo bản năng ngó người ra. Trong nháy mắt xoay người lướt qua, ước chừng một ngàn binh sĩ quân Tần mặc y phục màu đen quý quái hiện ra trước mặt Lý Lương, vây kín rừng rậm nơi bọn họ nấu ăn không một kẻ hờ.

Lý Lương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, bất giác nghe thấy một tiếng, lạnh lùng đứng dậy cũng không nhìn quân sĩ đang vây quanh, mà trầm giọng quát: “Vương Bôn tướng quân một đời uy danh, quả nhiên danh bất hư truyền. Lý Lương bái phục!”.

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe một trận tiếng vó ngựa từ phía trước cách đó không xa truyền đến. Lý Lương trong lòng âm thầm cả kinh, đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy Vương Bôn đầu đội phát quan bó da trâu, mặc chiến bào màu thiên thanh, ở trước ngực và bên hông có một ít nhụy giáp, điển hình trang phục tướng lĩnh quân Tần.

Đón nhận ánh mắt tuyệt vọng của Lý Lương. Vương Bôn lạnh lùng cười: “Lý Lương, Vương Bôn xem người là thân phận người Tần, lúc này

mới không có giết người, ta hy vọng người có thể nói ra toàn bộ chi tiết và tình hình cụ thể của quân Triệu, ta còn có thể xin bệ hạ tha thứ”.

Lý Lương lúc này đối mặt với người từng là chiến hữu của mình vô cùng cảm khái, nhìn trước mắt mình là ánh mắt khinh thường châm chọc của binh sĩ quân Tần, chỉ cảm thấy tất cả hy vọng đều đã không còn tồn tại, nếu xem như đầu hàng, Nhị thế hoàng đế, và Đại Tần đủ loại quan lại thứ dân sao có thể dung thứ. Tướng lĩnh mình đã vài lần đầu hàng kẻ địch, còn có mặt mũi đâu gặp lại người cũ Hàm Dương?

Nghĩ đến đây, cười gượng một tiếng gật đầu nói: “Lý Lương ngày đó đã sai một bước, gây ra hậu quả hôm nay. Thôi, Lý Lương ta hôm nay xin chết!”.

Lời còn chưa dứt, cổ tay phải vừa lật, trường kiếm vừa kề lên cổ, máu bắn tung tóe, Vương Bôn không kịp quát bảo ngưng lại. Thân thể cường tráng của Lý Lương kia liền nặng nề mà đổ về phía sau.

Vương Bôn nhìn Lý Lương đổ trên mặt đất lại thở dài ra một hơi. Khối đá trong lòng coi như rơi xuống. Lời nói có liên quan thân thuộc Lý Lương vừa này, chỉ là làm nhiễu loạn nỗi lòng Lý Lương. Nhưng cũng không phải là nói dối, thân tộc của Lý Lương sau khi Lý Lương hàng Triệu, Trương Cường dường như cũng không tìm hiểu địa vị trong quân của Lý Lương, cho nên cũng không có truy cứu thân tộc của hắn.

Lần này nếu là thật sự mang theo bộ mặt đầu hàng của Lý Lương về Hàm Dương, tất nhiên sẽ lật lại chuyện xưa, đến lúc đó chẳng những Lý Lương đã mất hết danh dự mà sinh mệnh khó giữ được, thân tộc hắn nhất định cũng không thể thoát khỏi. Hơn nữa hiện tại Lý Lương dùng cách này từ bỏ sinh mạng, đối với một tướng lĩnh đã bị người lên án mà nói đó không phải là một cái chết mất thể diện.

Nghĩ đến đây, không kìm lòng được bước lên một bước, gật đầu với các thân binh của Lý Lương đang quỳ trên mặt đất lộ vẻ sầu thảm chờ chết thở dài nói: “Các người đều là người Tần, Vương Bôn ta giết địch vô số, nhưng không có thể giết anh em đồng bào, các người mang theo xác Lý Lương tức tốc rời đi, tìm một nơi yên tĩnh nào đó mà sống đi!”.

Những thân binh này không nghĩ tới Vương Bôn sẽ thả bọn họ, nhất thời đều vui mừng quá đổi, quỳ trên mặt đất liên tục khấu tạ.

Lúc này, một gã thân binh của Lý Lương mặt hẹp dài, hai hàng lông mày thô ngắn, bỗng nhiên vòng tay về phía Vương Bôn nói: “Tiểu nhân Hứa Sơn, là người Hàm Dương nước Tần, bầu bạn với Lý Lương, hiện giờ Lý Lương đã chết, tiểu nhân không có nơi đi, mong tướng quân thu nhận!”.

Vương Bôn nhìn Hứa Sơn dung mạo cũng không sắc, lạnh lùng gật đầu nói: “Người nếu muốn lưu lại, đương nhiên có thể, nhưng cũng không thể như Lý Lương ba tâm hai ý như vậy, trường kiếm trong tay ta sớm đói khát nhiều ngày!”.

Hứa Sơn nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc vòng tay nói: “Tiểu nhân vốn dĩ là người Tần, nếu không phải Lý Lương với tiểu nhân có ơn tri ngộ, tiểu nhân cũng không theo hãn hàng Triệu. Hiện giờ có thể ở dưới trướng tướng quân, là việc Hứa Sơn mong còn không được!”.

Vương Bôn nhìn hãn nói khẩn thiết, bất giác liếc mắt một cánh tay phải băng bó của hãn, gật đầu nói: “Nhìn người dường như bị thương không nhẹ, đi xuống trước trị thương đi”.

Nói xong, phân công thân binh phía sau dẫn hãn đi xuống.

Không ngờ Hứa Sơn bỗng nhiên nặng nề quỳ trên mặt đất, thần sắc nghiêm trọng vòng tay nói: “Ân nghĩa tướng quân quan tâm, Hứa Sơn vô cùng cảm kích, chỉ là hiện giờ, Hàn Quảng, Trương Yểm hai vị tướng quân chịu lệnh của Triệu Vương mang ba vạn tinh binh, đến vây kín nơi này. Lý Lương tướng quân bất quá chỉ là già ý tập kích quấy rối thôi!”.

Vương Bôn nghe vậy trong lòng trầm xuống, trong lòng nếu biết là thật, sáu vạn tàn binh mình mang này sẽ không phải là đối thủ của sáu vạn tinh binh quân Triệu, hiện giờ cung tên sắp dùng hết, đối với quân Tần chủ yếu dựa vào cung nỏ bắn chết kẻ địch mà nói thật sự không phải là tin tức tốt.

Theo bản năng giường mắt liếc mắt một cái nhìn sắc trời, Vương Bôn miễn cưỡng kìm chế nỗi lòng đang rối rắm, lạnh lùng phân công cho thân binh bên người nói: “Lệnh Vương Mông sau khi rửa sạch chiến trường, lập tức tiến vào núi rừng phụ cận cố gắng săn bắn nhiều thú vật, toàn bộ trước

chính ngộ phải về đơn vị! Các tướng lĩnh khác, lập tức đợi lệnh ở lầu lớn trung quân!”.

Nói xong, xoay người lên ngựa vội vàng tiến đến đại doanh. Lúc này, mặt trời vừa mới lên nửa chừng, xua tan bớt rét lạnh và ẩm ướt của một đêm, mưa xuân hôm qua làm cho đường núi càng trở lên lầy lội, chiến mã đi đứng đều vô cùng gian nan.

Đường núi trơn lầy này có thể gia tăng thêm không ít trợ lực cho phòng ngự của mình, nhìn thấy tình hình giao thông này, tâm trạng nặng nề của Vương Bôn cuối cùng cũng hơi thoải mái một chút.

Trở lại lầu lớn trung quân, liền nhìn thấy trong trường vài tên tì tướng quân và lang trung đang chờ đợi Vương Bôn đến. Nhìn thấy Vương Bôn trở về, tì tướng quân Tà Xung vòng tay nói: “Tướng quân chiến trường đã sửa sang lại xong, một vạn năm nghìn quân Triệu đã tiêu diệt toàn bộ, phó tướng Trần Khiêm cũng đã chết trận. Quân ta thương vong tổng cộng năm nghìn sáu trăm bảy mươi ba người, trong đó người bị thương có ba nghìn hai trăm mười chín người!”.

Vương Bôn hơi hơi trầm ngâm nói: “Trước mắt chiến lực trong quân vẫn tốt, còn có bao nhiêu người?”.

Tả Xung nghe vậy trả lời nói: “Trước mắt có quân chiến lực khoảng bốn vạn người, chỉ là, vài lần bị quân Triệu đánh bại, lương thảo trong quân tổn thất không nhỏ. Hơn nữa, cung tên chỉ sợ cũng không đủ sử dụng...”.

Vương Bôn chau mày nói: “Trước mắt hai nhánh quân Triệu, tổng cộng sáu vạn tinh binh, đang chuẩn bị vây quanh chúng ta, viện quân của Mông tướng quân chỉ sợ phải hùng đông ngày mai mới có thể đuổi tới, trong một ngày một đêm chúng ta chỉ sợ phải sống chết hợp lực mà chiến đấu”.

Tả Xung nghe vậy gật đầu nói: “Đáng tiếc, nếu có thể điều đến phi hành quân của bộ hạ, trận này sẽ dễ đánh hơn nhiều!”.

Vương Bôn nhất thời nhớ tới ngày đó dưới sự trợ giúp của phi hành quân liền phá được liên hoàn kế của Trần Bình, chuyện cũ đại toàn thắng, không khỏi khâm phục gật đầu nói: “Bộ hạ thật sự là thiên tử, vật tự chế thường làm người ta sợ hãi, thật sự vô cùng kỳ diệu. Đó là phi hành quân này, chỉ mấy lần tác chiến, mỗi lần đều xoay chuyển nhẹ nhàng thế cục tất

bại của mười vạn đại quân, quả nhiên thế gian hiếm thấy, nếu không có trên ứng với thiên mệnh, sao có thể có tướng tượng kỳ diệu như vậy, thế cục thiên hạ như thế, là lúc nhóm ta đi theo bệ hạ kiến công lập nghiệp!”.

Lúc này một trung lang tướng khác Điền Triệt, không nhìn được gậy đầu thỏ dài: “Nếu là phi hành quân có thể tới, Vũ An nho nhỏ tất chỉ cầm được một trận chiến!”.

Vương Bôn cười gượng một tiếng nói: “Trước mắt chúng ta thủ tại bên trong dãy núi này, địa hình không quen, tất nhiên không thể liều lĩnh, đối phương tuy rằng không nhiều lắm, lại đều là tinh binh, nếu muốn kiên trì đợi viện binh Mông tướng quân đuổi tới cũng không dễ dàng”.

Nói xong, nhìn thoáng qua binh tướng trong trướng, gậy đầu nói: “Lệnh binh lính trong quân, chặt một số cây cối tước làm cung tên, sử dụng khi quân Triệu tiến công lần đầu tiên, mặt khác lúc này cỏ cây trong núi khô héo, đúng là thời cơ hỏa công tốt nhất, Tà Xung dẫn năm nghìn kỵ binh, mai phục tại cửa núi, đợi quân Triệu Thông qua và sau khi phát động tiến công, lập tức châm cỏ cây trong núi, đợi sau khi lửa cháy, lại từ bên sườn tiến công, phối hợp phòng ngự trước mặt”.

Nói tới đây, gậy đầu nói: “Lần này phương pháp cạm bẫy quả nhiên rất có hiệu quả với kỵ binh, Điền Triệt tranh thủ thời gian ở trên dốc thoải phía nam đào nhiều một chút, cố gắng phòng ngự kỵ binh đối phương đánh sâu vào trận hình bên ta”.

Nói xong, lạnh lùng quét mắt một cái các tướng lĩnh trong trướng, gậy đầu nói: “Mệnh lệnh đầu bếp lập tức rửa nồi nấu cơm, không có nhiệm vụ, sau khi dùng cơm lập tức nghỉ ngơi, cố gắng giữ gìn thể lực”.

Các tướng trong trướng, đều hiểu được trước mắt đã tới thời khắc mấu chốt của trận chiến đơn độc, không dám chậm trễ, sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, liền lập tức hành lễ rời khỏi, vội vàng mà đi.

Tiếp nhận thân binh bên cạnh bưng lên trà nóng, Vương Bôn không yên lòng uống một ngụm, đang muốn quay về bên tháp ngồi xuống, để cho thân thể sớm mệt mỏi kiệt sức nghỉ ngơi, chỉ nghe một trận tiếng vó ngựa dồn dập bỗng nhiên từ ngoài trướng truyền đến.

Đang muốn quát hỏi, chỉ thấy một gã thân binh đã tiến vào bẩm tấu nói:
“Tướng quân, Mông tướng quân dẫn năm vạn người đã sắp tới rồi, ước chừng khi trời tối sẽ lập tức đến nơi!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4 Chương 23

Hao Tồn Tâm Huyết.

Cung Hàm Dương, trong điện Thê Đức, Trương Cường vừa mới phê duyệt xong hơn mười tập tấu chương của Thừa tướng và Ngự sử đại phu đưa lên. Trong khoảng thời gian này, Trương Cường bắt đầu đem hoàng quyền trao quyền cho tam công, cùng hoàn thành chế ước, thi hành rõ ràng chế độ trách nhiệm thẩm vấn, cử như vậy, chẳng những có thể giảm cường độ công tác của mình, còn đề phòng tích tụ quyền lực của Tế tướng. Có tam công thay nhau kìm chế, chẳng những hiệu suất công tác của triều đình tăng lên đáng kể, hơn nữa thái độ châm chỉ của đại thần cũng hơn trước mấy lần.

Trương Cường khi có thời gian đặt tinh lực ở hành động quân sự của Lưu Bang và Triệu Yết, dùng dầu mò chế tác đạn lừa qua vài lần thực nghiệm thành công, nâng lực thiêu đốt mãnh liệt của nó làm cho Trương Cường rất là kinh ngạc, nếu là dùng cho tác chiến công thành, dường như có thể tấn công mang tính hủy diệt với đối phương. Điều này làm cho Trương Cường quả nhiên rất là vui mừng.

Giương mắt nhìn sắc trời ngoài điện, phát giác mới khoảng mười giờ sáng, ánh mặt trời sáng lạn đầu xuân chiếu lên khắp ngõ ngách cung Hàm Dương. Trương Cường đang muốn đứng dậy đi ra ngoài điện, chuẩn bị hưởng thụ một chút cảnh xuân hiếm có này.

Hàn Hoán thấy Trương Cường muốn đi ra ngoài điện, vội vàng đi theo phía sau, cẩn thận nói: “Bệ hạ, có cần chuẩn bị kiệu?”.

Trương Cường xua tay nói: “Trẫm chính chỉ muốn đi dạo một chút, cùng Yên Nhi đến Thượng Lâm Uyển.

Hàn Hoán nghe vậy mỉm cười nói: “Tuệ phi nương nương đang ở trong cung hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương đang dạy các phi tần dệt vải”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, gật đầu thờ dài: “Khó được hoàng hậu tỉ mỉ để ý hậu cung như thế, trăm cùng vô cùng thoải mái”.

Hàn Hoán vội vàng trả lời nói: “Bệ hạ có đi đến tắm điện hoàng hậu?”.

Trương Cường lúc này chỉ muốn cùng Triệu Yên âm thầm lặng lẽ tản bộ, cũng không chuẩn bị đi vào trong cung hoàng hậu. Nghe vậy bất giác lắc đầu nói: “Thời, trăm ở chỗ này chờ Yên Nhi đi, chỗ hoàng hậu nhiều người, trăm không muốn qua”.

Hàn Hoán tự tay dâng trà nóng cho Trương Cường, lúc này mới cẩn thận nói: “Nò tài nghe nói con gái Lỗ Nguyên của Bái Công, gần đây cũng đã an phận. Hàng ngày ở trong cung hoàng hậu học tập lễ nghi, cũng rất chăm chỉ”.

Nghe Hàn Hoán nhắc tới Lỗ Nguyên, Trương Cường bất giác theo bản năng nghĩ tới Lữ Hậu uy danh hiên hách trong lịch sử, không khỏi gật đầu nói: “Nàng có thể như thế, cùng không dễ thay đổi, hoàng hậu khoan dung với người khác, tất sẽ không làm khó nàng, đợi qua mấy ngày nữa trăm sẽ gặp nàng”.

Nói xong, hỏi Hàn Hoán: “Phái năm trăm phi hành quân trong quân Mông Diêm, đã rời khỏi Hàm Dương mấy ngày?”.

Hàn Hoán vội khom người nói: “Vẫn chưa tới hai ngày. Nếu là ngựa nhanh chạy một ngày một đêm, có thể cố gắng đến kịp. Có thể sẽ không hỏng việc”.

Trương Cường nhìn thoáng qua Hàn Hoán thần sắc kính cẩn, chậm rãi gật đầu nói: “Người đi theo giám sát Trần Dư trở về, có thể có tin tức đưa về?”.

Hàn Hoán nghe vậy thần sắc kính cẩn nói: “Nửa canh giờ trước tin tức đưa về nói, Trần Dư đang tốc độ cao nhất trở về quận Thái Nguyên, chỉ là... Buổi chiều hôm qua, có mấy người khả nghi cùng Trần Dư hội hợp xong vội vàng rời đi. Không biết là ai”.

Trương Cường nghe vậy gật đầu cười lạnh nói: “Tất nhiên là Trần Dư cùng Triệu Vương mưu đồ bí mật đối phó thiết kỵ của Đại Tần ta!”.

Hàn Hoán không nghĩ tới Trương Cường biết rõ ràng như thế, sợ tới mức cả người run lên, mặt không còn chút máu nói: “Bái công vừa mới quy hàng Đại Tần ta, sao lại...”.

Trương Cường kêu lên một tiếng đau đớn, cười lạnh nói: “Lưu Bang tuy là quy hàng, cũng không tự mình đến Hàm Dương, quận Thái Nguyên cũng có vạn đại quân, cũng không muốn giao cho đô úy địa phương! Tính toán trong lòng hãn, trầm rất rõ ràng. Hừ!”.

Nói tới đây, nhúu mày về phía Hồn Hoán nói: “Lập tức đưa tin tức này đến trong quân Mông Diêm. Lệnh hãn phải cẩn thận phòng bị Hán, Triệu liên thủ. Nếu có điều kiện, lập tức diệt trừ!”.

Hàn Hoán cả người chấn động, vội vàng trá lời nói: “Nò tài hiệu được, sẽ lập tức phái người đi trước báo tin cho Mông tướng quân!”.

Trương Cường lần này mượn cơ hội giám sát Trần Dư rời khỏi, chuẩn bị bắt đầu sử dụng và huấn luyện gián điệp quy mô lớn. Thành lập mạng lưới tình báo của mình. Lúc này nghe vậy gật đầu nói: “Trầm ở đây việc vẫn không rời khỏi người, chuyện có liên quan đến mật thám, người liên giao cho Thái úy xử trí. Bằng không chuyện trong cung trầm thật sự không yên lòng”.

Hàn Hoán nghe vậy, thần sắc kính cẩn như trước nói: “Bệ hạ yên tâm, nò tài tuân chỉ!”.

Nhìn hãn thần sắc như thường, Trương Cường lúc này mới hơi yên tâm một chút. Dù sao loại tình báo công tác này giao cho hoạn quan Hàn Hoán đi làm, từ trong đáy lòng mình cũng khó có thể yên tâm. Hiện tại mạng lưới tình báo vừa mới bắt đầu, vẫn là giao cho ngoại thần thì thích hợp hơn, như vậy cũng có thể xóa bỏ nghi kỵ giữa đại thần và hoàng đế.

Nghĩ đến đây, bất giác gật đầu nói: “Đi truyền Thành Thái tướng quân và Thái úy tới gặp trầm”.

Hàn Hoán đồng ý một tiếng rồi vội vàng rời đi. Trương Cường đang muốn quay về tháp ngồi xuống, chỉ nghe ngoài điện truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc, đưa mắt nhìn lại, là Triệu Yên mỉm cười bước đến.

Nhìn thấy Trương Cường, Triệu Yên cười nhẹ nói: “Triệu Yên đến muộn, bệ hạ chớ nên trách tội!”.

Trương Cường bất giác có chút ngoài ý muốn gật đầu nói: “Các nàng không phải ở chỗ hoàng hậu học tập dệt vải sao? Sao giờ phút này đã học xong rồi?”.

Triệu Yên một đôi mắt đẹp động lòng người lóe lên, liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, lúc này mới khẽ cười nói: “Hoàng hậu chỉ là dặn dò một chút, cũng không có việc gì lớn, cho nên sớm cho về”.

Trương Cường nhìn ngọc dung tuyệt mỹ kia, gật đầu nói: “Trâm đang muốn đi ra ngoài tàn bộ, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi”.

Triệu Yên nghe vậy khẽ gật đầu nói: “Bệ hạ hiện giờ giao chính sự cho tam công phụ tá quả nhiên là anh minh, hiện tại thiên hạ đều đang tán dương tài đức sáng suốt của bệ hạ!”.

Trương Cường cười gượng một tiếng gật đầu nói: “Nếu không giao chính sự cho tam công phụ tá, trăm rất khó xây dựng đại quân Tần thành binh lính cường mạnh trên thế giới!”.

Triệu Yên nghe vậy mắt phượng ngời sáng, trong lòng nhất thời nghĩ đến, Lưu Bang tuy rằng tâm cơ thâm trầm, chỉ là dễ nhận thấy, vô luận là ai cũng không phải là địch thù của Đại Tần, càng không cần Trương Cường lo lắng như thế, hay là bệ hạ có ý bình định dân tộc Hung Nô?

Nghĩ đến đây, nhưng chỉ cười nhẹ, quay đầu lại y bào cung nữ đi theo phía sau bung lên một khay đựng bát ngọc, gật đầu cười nói: “Thần thiếp thấy bệ hạ ngày đêm vất vả, có ý chuẩn bị bát súp cho bệ hạ bồi dưỡng”.

Nói xong, tiếp nhận bát ngọc, tự mình dâng lên cho Trương Cường, lúc này mới gật đầu thở dài: “Bệ hạ, Lệ Cơ mang thai đã hơn bốn tháng, bệ hạ chẳng lẽ không đi xem? Dù sao, nàng tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, nhưng chung quy là...”.

Không để cho nàng nói xong, Trương Cường cầm bát ngọc thuận tay đặt ở trên bàn nhỏ trước người, thần sắc hơi buồn bã, gật đầu khẽ thở dài: “Trẫm thật là không muốn nàng chết, chỉ là nếu là đi thăm nàng, chỉ sợ ngược lại sẽ mang đến cho nàng họa sát thân a!”.

Triệu Yên luôn luôn nhanh nhạy thông minh, ban đầu vẫn chưa nghĩ nhiều, lúc này nghe Trương Cường vừa nói như vậy, khuôn mặt nhất thời trắng bệch, sau một lúc lâu, mới run rẩy đôi môi, cúi đầu nói: “Không thể

tưởng được bệ hạ thận trọng như thế, Yên Nhi lại không nghĩ thâm thúy như vậy!”.

Trương Cường âm thầm cười lạnh một tiếng, loại chuyện này, chính mình vốn cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ là lần này việc của Nhu Nhi ngoài ý muốn khiến cho hắn phá lệ cảnh giác hơn. Hắn nghĩ rằng nếu Lê Cơ thất sủng, đứa nhỏ mặc dù sinh ra cũng sẽ không uy hiếp đến ích lợi của những phe nào đó, lúc này mới cẩn thận duy trì khoảng cách với Lê Cơ.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Triệu Yên, Trương Cường cười gượng một tiếng, lạnh lùng thốt: “Hiện giờ tuy rằng thế lực phản đối trầm trọng triều đã bị Triệu Cao diệt trừ, chỉ là giữa đại thần và quý tộc vẫn tranh đấu kịch liệt như cũ, trầm phải cẩn thận bảo vệ Lê Cơ!”.

Triệu Yên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm Trương Cường trong lòng, thất thần nói: “Lúc trước, Thần thiếp ở trong cung A Phòng, cùng với Lê Cơ tình như tỷ muội, hiện giờ lại... Nhưng nỗi khổ tâm của bệ hạ, Lê Cơ vị tất có thể hiểu được.

Trương Cường giơ tay vuốt ve mái tóc đen dày của Triệu Yên, gật đầu cười gượng nói: “Nàng nếu không biết cùng có thể tha thứ, ngày sau nàng nhất định sẽ hiểu. Chỉ là, Lê Cơ lúc này không biết tình hình như thế nào, nàng thay trầm tổn nhiều tâm sức một chút, không cần để cho hoàng hậu biết”.

Triệu Yên nghe vậy hơi kinh hãi, kinh ngạc nhìn về Trương Cường, Trương Cường lại tránh đi ánh mắt của nàng đứng dậy đi ra cửa đại điện. Nhìn không trung xanh thẳm ngơ ngẩn nói: “Trầm đến bây giờ còn rất không tin Lê Cơ có thể làm ra việc đó!”.

Triệu Yên trong lòng đau xót, đứng dậy đi đến bên người Trương Cường, nhẹ nhàng cầm bàn tay to ấm áp càu Trương Cường kia nhẹ nhàng an ủi nói: “Bệ hạ, có một số việc, không thể miễn cưỡng, tất cả thuận theo tự nhiên đi!”.

Trương Cường miễn cưỡng cười, nắm chặt bàn tay ngọc mảnh khảnh của Triệu Yên gật đầu nói: “Yên tâm đi, trầm hiểu được!”.

Nói xong, nhẹ nhàng vỗ một cái trên mông của Triệu Yên, cười nhẹ nói: “Tốt lắm, Thái úy đang muốn tới gặp trẫm, nàng quay về nội điện chờ trẫm, trẫm lâu rồi không được ở cùng nàng!”.

Triệu Yên khuôn mặt hơi đỏ lên, nhẹ nhàng tránh đi nanh vuốt của Trương Cường, khè cười nói: “Bệ hạ, Triệu Yên ở trong điện chờ đợi bệ hạ đó!”.

Trương Cường bị vẻ mặt tươi cười làm rung động lòng người kia khiêu khích làm cho trong lòng rung động, đang muốn ôm thân thể mềm mại mê người kia vào trong ngực, chỉ nghe ngoài điện bỗng nhiên truyền đến giọng bẩm tấu đặc biệt của nội thị: “Bệ hạ, Thái úy ở ngoài điện hầu chỉ!”.

Trương Cường lúc này mới tiến lên một bước, chặn Triệu Yên đang muốn xoay người rời khỏi ôm vào trong lòng, lưu luyến nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại kia, mới thấp giọng nói: “Yên Nhi, trẫm lát nữa sẽ lại đến tìm nàng!”.

Nói xong, nhìn thân ảnh thướt tha của Triệu Yên biến mất ngoài đại điện, lúc này mới xoay người ngồi xuống ngự thác, mới lớn tiếng nói với Phùng Kiếp đang ở ngoài cửa điện hầu chỉ: “Thái úy mau vào đi!”.

Lời hăn vừa mới dứt, liền thấy thân ảnh quen thuộc của Phùng Kiếp đi nhanh vào trong điện, đang muốn tiến lên hành lễ, Trương Cường thân nhiên xua tay nói: “Thái úy vất vả, không cần đại lễ, ngồi xuống đi!”.

Phùng Kiếp nghe vậy tuy rằng không đại lễ chào hỏi Trương Cường, nhưng vẫn cúi người hành lễ, lúc này mới xoay người ngồi xuống ngự thác đã chuẩn bị sẵn. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, liền nói với Trương Cường: “Không biết bệ hạ tuyên triệu vi thần đến rốt cuộc là có chuyện gì?!”.

Trương Cường đón ánh mắt nghi hoặc của Phùng Kiếp, gật đầu nói: “Trước mắt đại quân Mông Điem còng Triệu, Lưu Bang lại chậm chạp không đến trước tiếp ứng, không biết Thái úy có cách gì?”.

Phùng Kiếp cẩn thận trầm ngâm một lúc, lúc này mới nhú mày nói: “Lưu Bang không thể tiếp ứng kịp thời, chỉ sợ rất nhiều nguyên nhân, cùng không thể vội vàng kết luận, huống hồ Hán, Triệu về mặt thực lực còn lâu mới là đối thủ của Đại Tần ta. Nếu là trước kia, thì không thể coi thường,

chỉ là, dân tộc Hung nô gần đây nhiều lần cùng Hán, Triệu liên thủ, chỉ sợ đây mới là họa lớn của Đại Tần!”.

Trương Cường nghe vậy giương mắt nhìn Phùng Kiếp gật đầu nói: “Đúng vậy, dân tộc Hung Nô mới là họa lớn của trăm, chỉ là trước mắt phải dẹp yên Hán, Triệu, sau đó mới có thể đối mặt với dân tộc Hung Nô!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24

Vũ Khí Hóa Học.

Chân trời, một luồng sáng màu đỏ cuối cùng dần dần biến mất sau dãy núi, sắc trời bắt đầu tối dần, Vương Bôn vừa mới kiểm tra xong tiến triển phòng ngự thế công của doanh địa. Trờ lại lầu lớn trung quân còn chưa ngồi xuống, liền nghe ngoài cửa thân tướng Vương Uyên giọng nói vui mừng khó kìm chế: “Tướng quân, Bành Việt đến!”.

“Bành Việt?”. Vương Bôn ngớ người, lập tức lập tức nghĩ tới Đại quân Mông Diêm đang hòa tốc tới trợ giúp, bất giác vui mừng phóng ra phía ngoài trường.

Thân hình chưa động liền gặp một thân ảnh cao lớn từ ngoài trường đi đến, vội vàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Bành Việt thở hồng hộc đi đến, trên người dính đầy bụi đất, trên mặt không giấu được vẻ hưng phấn và mệt.

Vương Bôn không kìm lòng được vội nghênh tiếp, lớn tiếng nói: “Bành Việt, viện quân Mông tướng quân tới rồi?”.

Bành Việt nhìn thấy Vương Bôn, vội vàng vòng tay thi lễ nói: “Tướng quân, Mông tướng quân đã dẫn hai mươi vạn đại quân theo đường nhỏ tiến thẳng tới Vũ An, ở đây chỉ có mặt tướng và...”.

Lời còn chưa dứt, Vương Bôn liền giật mình nói: “Mông tướng quân đã tiến thẳng tới Vũ An? Được!”.

Bành Việt thật không ngờ nhận được tin tức Mông Diêm không theo ước định đến cứu viện, Vương Bôn chẳng những không vội, ngược lại còn thấy hưng phấn, cảm thấy kỳ quái nói: “Tướng quân đã thu hút toàn bộ chủ lực

quân Triệu, trong quân lại thiếu cung tên, chẳng lẽ không sợ bị đối phương đánh bại?”.

Vương Bôn vẫn chưa để ý tới nghi vấn của Bành Việt, mà chau mày nói: “Trước mắt trong thành Vũ An chỉ có hơn sáu vạn quân coi giữ, ngoài một vạn năm nghìn quân Triệu của Lý Lương bị chúng ta tiêu diệt, còn lại không đến năm vạn người, sao lại liều lĩnh bỏ thành đến công? Hay là trong đó có âm mưu khác?”.

Bành Việt lúc này chỉ là vâng mệnh mà đến, cũng không nghĩ nhiều như vậy, nghe vậy bất giác cảm thấy cả kinh, kinh ngạc nói: “Mông tướng quân có hai mươi vạn đại quân, Vũ An nhỏ nhoi bất quá mấy vạn người, cho là Trần Dư có quỷ kế khác, cũng không phải là đối thủ thiết kỵ của Đại Tần ta!”.

Vương Bôn lúc này đã không kịp nghĩ nhiều. Một cái bóng nặng nề đồn ở trong lòng, sáu vạn quân Triệu trước mắt chẳng lẽ là khoảng không biến ra? Nghĩ đến đây, một cái ý niệm kinh người nhập vào trong đầu: hay là đám quân Triệu này đều không phải là quân Triệu thật?

Trong lúc tâm niệm xoay nhanh, bất giác thất thanh nói: “Trong thành Vũ An trước mắt cuối cùng còn có bao nhiêu quân Triệu?”.

Bành Việt kinh ngạc nhìn Vương Bôn, hơi vòng tay nói: “Mông tướng quân tham báo được biết, lúc này trong thành Vũ An không đến sáu vạn người, đã toàn bộ đến vây tướng quân, Vũ An xác nhận là thành không!”.

Vương Bôn nghe vậy càng thêm nghi ngờ bất định, vội vàng hỏi: “Mông tướng quân chẳng lẽ không biết việc này rất là khác thường sao?”.

Bành Việt nghe vậy gật đầu nói: “Mông tướng quân hoài nghi quân Triệu tiến đến vây quanh tướng quân này chỉ sợ cũng không phải quân Triệu thật, mà là binh lính khác giả dạng!”.

Vương Bôn cả kinh. Lập tức nghĩ tới binh lính Hung nô liên tiếp âm thầm trợ giúp Lưu Bang, không khỏi rùng mình- Nói với Bành Việt: “Lần này dẫn theo bao nhiêu viện quân?”.

Bành Việt dường như sớm chờ Vương Bôn hỏi như vậy, vội vàng gật đầu nói: “Tướng quân, Bành Việt chịu lệnh của Mông Điềm, tự mình suất lĩnh ba vạn tinh kỵ, và hai trăm phi hành quân tới trợ giúp!”.

Vương Bôn bị lời nói của Bành Việt làm cho cả kinh ngớ người, lúc này mới hoảng sợ thất thanh nói: “Phi hành quân thế nhưng... Hoàng Thượng...”.

Bành Việt trịnh trọng khom người nói: “Lần này Hoàng Thượng đồng ý với cầu viện của Mông tướng quân, cấp cho Mông tướng quân hai trăm phi hành quân, Mông tướng quân lo lắng lần này vây quanh tướng quân là người Hung Nô, cho nên cố ý đem hai trăm phi hành quân này cho tướng quân!”.

Vương Bôn nghe vậy quả nhiên là vừa mừng vừa sợ, có hai trăm phi hành quân này trợ giúp, tinh kỵ dân tộc Hung nô thật sự không là gì!

Nghĩ đến đây, bất giác kinh ngạc về phía Bành Việt nói: “Người lãnh binh phi hành quân là ai?”.

Bành Việt vội khom người nói: “Là đô úy Khoan Hòa, người này là dòng họ Doanh thị, vừa mới được bệ hạ phong làm đô úy, phụng mệnh tới cứu viện, giờ này đi về phía đỉnh núi. Tìm kiếm địa điểm tốt nhất để cất cánh. Mạt tướng sẽ gọi hân đến trước”.

Nói xong, vòng tay thi lễ với Vương Bôn, rồi xoay người rời đi.

Ước chừng, nửa canh giờ trôi qua, sắc trời đã dần dần tối. Vương Bôn ở trong trướng ăn uống đơn giản một chút.

Bởi vì đợi lâu mà không thấy Khoan Hòa theo như lời Bành Việt, đang muốn sai người đi thăm dò tình hình.

Chỉ nghe ngoài trướng bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, đang muốn quát hỏi, Bành Việt ở đây ngoài trướng lớn tiếng nói: “Tướng quân, Khoan Hòa cầu kiến!”.

Vương Bôn vội lấy lại tinh thần, trầm giọng nói: “Vào đi!”.

Vừa dứt lời. Chỉ thấy một thân ảnh cao lớn từ ngoài trướng vén rèm mà vào. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một gã tướng lĩnh tuổi khoảng hai lăm hai sáu đi nhanh vào trong trướng. Nhìn thấy Vương Bôn, hai mắt ngời sáng, lập tức cao giọng vòng tay nói: “Đô úy Khoan Hòa diện kiến tướng quân!”.

Vương Bôn nhìn thoáng qua Khoan Hòa, gật đầu nói: “Phi hành quân không thể tác chiến ban đêm, người chuẩn bị nghênh chiến như thế nào?”.

Khoan Hòa liếc mắt nhìn Vương Bôn một cái, nghiêm mặt nói: “Mạt tướng đuổi tới đây liền quan sát địa hình chung quanh, đã phái ra ba binh sĩ, đi chung quanh truy tìm hành tung kẻ địch. Trước lúc đến gặp tướng quân, đã nhận được báo cáo phản hồi của ba binh sĩ, ở phía đông chúng ta không đến ba mươi dặm, liền có một đội khoảng ba vạn quân Triệu, bọn họ giờ phút này đang ở bắc đồi thối com, xem ra ban đêm nhất định...”.

Vương Bôn lúc này bỗng nhiên lòng nghi ngờ nổi lên, vội vàng nói: “Ba binh sĩ kia chỉ thấy có ba vạn quân Triệu?”.

Khoan Hòa vội gật đầu nói: “Đúng vậy, mạt tướng đi trước đã cố ý dặn bọn họ chú ý tìm kiếm hai cánh quân địch, nhưng chỉ phát hiện có khoảng ba vạn quân Triệu.

Vương Bôn nghe vậy, trong lòng cảm thấy bất an, theo lời nói của tên thân binh của Lý Lương kia, dường như đích xác không phải là giả, bởi vì tên thân binh kia vốn dĩ là người Tần, cam tâm tình nguyện ở lại trong quân của mình, nếu là nói dối, hiển nhiên không có gì hay ho. Phi hành quân dường như cũng không có nói sai. Tình huống như vậy chỉ có thể chứng minh, nếu không phải tướng lĩnh quân Triệu cố ý tại trước mặt quan quân hạ cấp nói dối, đó là lâm thời đã xảy ra chuyện gì, cho nên hai nhánh quân Triệu đánh bọc sườn Vương Bôn rút về một nhánh. Tình huống như vậy dường như chỉ có đại quân Mông Điềm mới có thể tạo thành kìm chế như vậy với quân Triệu.

Nghĩ đến đây bất giác lạnh lùng cười một tiếng dài nói: “Tốt! Ba vạn quân Triệu, tất đã cho rằng Vương Bôn ta lương thảo, cung tên đã hết, mới càn rỡ như thế, tối nay, sẽ cho bọn họ nếm thử chút lợi hại của Vương Bôn ta! Ha ha... Ha ha ha ha...”.

Thời gian canh tư, bởi vì đêm trước mưa một trận hiếm có, gió đêm trong núi càng thêm rét lạnh, toàn bộ không một chút ấm áp của đầu xuân. Một nhánh khoảng ba vạn quân Triệu, thừa dịp được bóng đêm che giấu, phóng về phía bãi đất tĩnh mịch. Bởi vì bọn họ đã biết đêm trước một vạn quân Triệu của Lý Lương đã bị tiêu diệt toàn bộ, hơn nữa một số quân Triệu trốn thoát được cũng đem tin tức quân Tần bắt đầu sử dụng tên gỗ nói với Trương Yểm chủ soái của nhánh quân Triệu này.

Trương Yểm ước chừng khoảng ba mươi tuổi, là bảy tướng lĩnh chủ yếu cùng Lý Lương trong quân Triệu lúc này, lần này mục đích tập kích Vương Bôn từ bên sườn đó là kìm chế Vương Bôn ở trong này, khiến cho hãn cùng Mông Diêm không thể hợp binh ở một chỗ, giảm bớt áp lực tác chiến của Vũ An, đồng thời cũng có thể tạo ảnh hưởng nhất định về mặt tâm lý cho quân của Mông Diêm.

Bởi vì không phải liều chết quyết chiến, Trương Yểm lại không muốn liều lĩnh, chỉ là đi từng bước một cẩn thận lần mò trên núi. Đi được không đến năm trăm thước, trên bãi đất vẫn một mảnh tĩnh mịch, điều này làm cho Trương Yểm càng thấy trong lòng ran sợ.

Đón gió đêm lạnh như băng, Trương Yểm nắm chặt dây cương trong tay, con ngựa đang chậm rãi đi tới lập tức dừng bước, phát ra tiếng phì phì trong mũi, dùng sức lắc lắc đầu.

Nhìn thấy Trương Yểm dừng bước, một gã phó tướng phía sau hãn lập tức cẩn thận xông lên trước, thấp giọng nói: “Tướng quân phát hiện ra cái gì?”.

Trương Yểm tuy rằng không phải là loại tướng lĩnh uy danh hiển hách như Vương Bôn, nhưng là vài năm chinh chiến, biết rõ chiến trường hiểm ác, mỗi một bước đều là sát khí vô hạn, hiện giờ đối mặt với loại tướng lĩnh nổi tiếng như Vương Bôn, lại vừa mới biết được quá trình Lý Lương bị tiêu diệt toàn bộ, hành động càng thêm cẩn thận, chỉ sợ tráng mai phục của quân Tần.

Lúc này nghe được phó tướng hỏi, miễn cưỡng hít sâu một hơi không khí lạnh như băng trong núi, lạnh lùng ra lệnh: “Lấy đồ đã chuẩn bị sẵn ra. Trước mắt thế gió nổi lên, chúng ta phải tranh thủ thời gian!”.

Phó tướng vội vàng vòng tay nói: “Mặt tướng hiểu được, tướng quân yên tâm!”. Nói xong, xoay người giục ngựa vội vàng đi.

Vương Bôn cười trên mình chiến mã sơn đen cả người, chung quanh một mảnh tối đen, phía sau hãn, mấy trăm thân binh của Vương Bôn mặc chiến bào màu đen, lặng yên theo dõi dưới chân núi cũng một màu tối đen. Trong bóng đêm tĩnh mịch thì thoảng mới có thể nghe được nhất hai tiếng kêu rền rĩ của cú đêm, Ma Thiên Lãnh trong bóng đêm yên tĩnh mà an bình,

chỉ có gió đêm rét lạnh khi thổi qua ngọn cây mới có thể phát ra một tiếng nổ vang như sấm, tràn ngập sát khí ẩn giấu trong màn đêm u ám.

Lúc này, thân tướng Vương Uyên của Vương Bôn có chút lo lắng nắm thật chặt dây cương trong tay, lo lắng nói với Mông Diêm: “Tướng quân, đã canh tư rồi, đối phương chậm chạp không chịu phát động tiến công, chẳng lẽ có ý đồ khác?”.

Vương Bôn lạnh lùng nhìn chằm chằm dưới chân núi tối đen, thần sắc nghiêm trọng lắc đầu nói: “Không có gì, chúng ta lấy bất biến ứng vạn biến, tóm lại không được tự loạn đầu trận tuyến!”.

Vương Uyên nghe vậy cẩn thận nhìn thoáng qua Vương Bôn, lúc này mới vòng tay nói: “Vương Uyên nguyện đi xem xét!”.

Nói xong, kéo dây cương, định phóng vào bóng đêm, không ngờ Vương Bôn lạnh lùng quát khê nói: “Vương Uyên, người đứng yên cho ta, kẻ địch đang lặng lẽ tiến đến, người dẫn quân cho ta, chờ đợi mệnh lệnh!”.

Vương Uyên cảm thấy khó hiểu, tuy rằng nghi hoặc, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh, đành phải vòng tay lĩnh mệnh, đang muốn xoay người rời đi, chỉ cảm thấy dưới chân núi bỗng nhiên trào ra một luồng khói đặc sặc sụa, nhân lúc này từng trận gió đông thổi quét về phía bãi đất. Không ít binh sĩ quân Tần không kịp đề phòng bị sặc khói ho sặc sụa. Đồng thời, một nhánh khoảng ba vạn quân Triệu dựa vào khói đặc tấn công mạnh bãi đất.

Binh sĩ quân Tần bị tình huống bỗng nhiên phát sinh này phản ứng không kịp, chỉ trong nháy mắt, không ít binh lính liền bị khói đặc hun ngạt, bị quân Triệu xông lên đồn ngã trên mặt đất, toàn bộ bãi đất nhất thời là một mảng hỗn loạn.

Loại phương thức giết địch cực kỳ hiểm thấy này, làm cho Vương Bôn đầy kinh nghiệm chiến trận cũng hơi kinh hãi. Lúc này, quân Triệu đã nhảy vào giữa phương trận phòng thủ của quân Tần, một số quân Triệu thậm chí đã vọt tới cách chỗ Vương Bôn không đến mười trượng!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25

Trận Chiến Vũ An.

Vương Bôn tuy rằng cũng là lần đầu gặp phải tình huống này, nhưng chưa hoảng sợ, mà nhanh chóng dùng vật áo che lên trên mặt, ngăn cản luồng khói đặc cuồn cuộn, trong lòng âm thầm ngạc nhiên với biện pháp của Trương Yểm nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc này quân Tần vốn mai phục tại đoạn đường dốc thoải bị sương khói của Trương Yểm làm cho chiến lực giảm đi, bị binh sĩ quân Triệu xông lên hung hăng chém giết trong giây lát, thời gian không đến một khắc, liền bị thương vong gần hai vạn người. Cũng may kinh nghiệm chiến đấu của binh sĩ quân Tần đều cực kỳ phong phú, sau một lúc hoảng loạn, một số binh lính vọt tới chỗ ít khói đặc, liều chết vật lộn với quân Triệu đang xông lên.

Vương Bôn lại đứng mũi chịu sào, bởi vì chiến mã bị khói đặc hun làm cho luống cuống, khiến cho hấn bất đắc dĩ đành phải bỏ ngựa, vừa mới xuống ngựa, một nhánh khoảng một ngàn quân Triệu liền phá tan bảo vệ của năm trăm thân binh, thẳng hướng Vương Bôn đánh tới.

Ba gã binh sĩ quân Triệu nhìn thấy cách ăn mặc tướng lĩnh của Vương Bôn xuống ngựa đi bộ, liền tranh thủ cơ hội, nhân cơ hội thân binh của Vương Bôn không kịp bổ sung trận hình đã phá tan. Lập tức vọt tới trước mặt Vương Bôn giơ lên trường kiếm trong tay liền hướng Vương Bôn đồng thời bổ tới!

Vương Bôn khẽ quát một tiếng, đùi phải vừa đập, thân hình lắc mạnh, đồng thời trường kiếm trong tay hung hăng chém tới một gã quân Triệu cách mình gần nhất! Lúc này, một gã quân Triệu bên cạnh nhìn thấy sau

lưng Vương Bôn không có phòng bị, im lặng hươu trường kiếm chém xuống. Vương Bôn lúc này vừa mới né qua trường kiếm đâm tới trước mặt, cảm thấy sau lưng có kinh phong đánh úp lại, trong lòng ràng mình, dưới chân vừa trượt, thân hình nghiêng về trái, phất tay rút kiếm chặn lại. Chỉ nghe “Đinh!”. Một tiếng giòn vang, tên binh sĩ quân Triệu đánh lên kia nhào lên, trường kiếm rời khỏi tay bay ra, Vương Bôn cười nhạo một tiếng, trở lại hươu kiếm đâm một cái, huyết quang phun trào, tên binh sĩ quân Triệu kia lao đảo một bước, không kịp kêu lên. Liền nặng nề mà ngã xuống vũng máu.

Giờ phút này, thân binh đã vây kín Vương Bôn, không cần Vương Bôn phân công liền đồng thời xông lên, đồn hai gã binh sĩ quân Triệu còn lại kia ngã trên mặt đất.

Lúc này gió lạnh trong núi càng thêm mạnh, ngược lại thổi khói đặc cuồn cuộn vây quanh bãi đất này tan đi rất nhiều, vốn dĩ khói đặc bắt đầu dần dần giảm đi uy hiếp với binh sĩ quân Tần. Quân Tần còn lại đã khôi phục lại bình tĩnh, tổ chức lại trận hình tiến công, bắt đầu đánh tới quân Triệu đang tấn công bãi đất!

Trương Yểm lúc này bởi vì quân Tần bắn ra cung tên đều là cây gỗ chế thành, cảnh giác trong lòng với quân Tần liền giảm mạnh, bởi vì hắn không biết quân Tần đã bí mật được tiếp viện thêm ba vạn tinh binh, cho nên Hàn Quảng mới được Trần Bình triệu hồi về đánh bọc sau lưng đại quân Mông Diêm, còn một mình hắn nhận lệnh kìm chế sáu vạn binh lính đã mỗi một của Vương Bôn.

Biện pháp dùng khói đặc làm sắc binh lính đối phương lần này, đúng là từ tay Trần Bình. Vốn dựa theo kế sách Trần Bình, Trương Yểm chính diện lấy loại khói đặc có bột ớt cay này, khiến người người phải có thể tạm thời mất đi năng lực chống cự. Cũng là kế sách có rất ít người dùng, Trương Yểm lúc này mới quyết định trong tình huống không có phối hợp tác chiến khác mạo hiểm tiến công.

Trong nháy mắt khói đặc vừa mới trào lên, quân Tần quả nhiên bị quân Triệu thừa cơ xông lên giết được vô số, người ngã ngựa đổ. Điều này làm cho Trương Yểm quả nhiên là âm thầm vui mừng, đang muốn mệnh lệnh

binh lính thừa thế nhảy vào đại doanh quân Tần. Cũng không ngờ gió bỗng nhiên to lên, thổi tan sương khói mình cho là bào pháp, quân Tần lại không biết từ đâu tràn ra vô số cung thủ trang bị hoàn mỹ, dưới cung tên mạnh mẽ, binh sĩ quân Triệu lần lượt trúng tên ngã xuống đất. Ba vạn quân Triệu lại tiến lên phía trước cùng quân Tần vật lộn một phen, người còn lại không đến hai vạn!

Lúc này, sắc trời đã bắt đầu sáng dần, chân trời phía đông bắt đầu lộ ra ánh bình minh màu hoa hồng, chập lên một màu đỏ mê người lên mảnh đất rộng lớn vừa mới thức tỉnh.

Nhìn thấy sắc trời sắp sáng, Trương Yểm trong lòng biết là không ổn. Mang theo hai trăm thân binh tùy thân, lặng lẽ thối lui ở phía sau đội ngũ, nếu là đợi cho sắc trời sáng rõ, chính mình sẽ không có đường chạy thoát!

Đúng lúc Trương Yểm chuẩn bị mượn cơ hội quân Triệu xung phong thối lui về phía núi rừng hẻo lánh, một tiếng nổ mạnh đình tai từ phía trước cách đó không xa truyền đến. Lập tức chỉ cảm thấy cả người đau đớn, con ngựa kêu thảm một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt tối sầm, liền không biết gì nữa.

Vương Bôn lúc này được thân binh bảo vệ, lui đến chỗ cao nhất. Bởi vì sắc trời đang ở dần dần trở sáng. Hình thức chiến đấu dưới chân núi đã bắt đầu rõ ràng hơn. Vương Bôn cuối cùng thoát khỏi quân Triệu đeo bám. Ngưng thần quan sát tình hình hai quân giao chiến. Lúc này, quân Tần ở sườn bắc bãi đất cũng đã tham gia vào chiến đấu.

Khi tiếng nổ mạnh truyền đến. Vương Bôn đầu tiên cả kinh, nhất thời đưa mắt nhìn vào không trung, chỉ thấy hơn một trăm cánh chao lượn màu đen nổi trên màn trời càng ngày càng sáng, giống như màu đen tử thần phát động một vòng tập kích mãnh liệt ở phía sau quân Triệu, chiến mã không qua huấn luyện đặc biệt, bị tiếng nổ mạnh làm cho hoảng sợ bốn phía chạy như điên.

Giống như cảnh tiêu diệt tinh kỵ dân tộc Hung nô lần trước, quân Triệu đang xung phong về phía bãi đất bị tình huống phía sau bỗng nhiên phát sinh làm cho không biết phải làm sao, rất nhiều binh lính thậm chí chạy tới

chỗ nổ mạnh, còn không hiểu được là chuyện gì, liền bị quân Tần đang nghênh chiến vượt lên đâm chết từ sau lưng.

Cứ như vậy, quân Triệu nhất thời lòng quân đại loạn, chỉ là chống cự yếu ớt rồi thối lui xuống núi tựa như thủy triều. Vương Bôn lúc này mới hét lớn một tiếng, thúc xuống bụng chiến mã, dẫn đầu đánh tới quân Triệu đang tháo chạy!

Lúc này, binh sĩ quân Tần khi tiếng nổ mạnh truyền đến sĩ khí đã tăng lên, ba vạn quân Tần theo Bành Việt tới, sĩ khí đang vượng, lại thêm phi hành quân xoay chuyển trên trời càng là tâm lý cho quân Tần nhất tề đánh thật mạnh mẽ.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Bôn, tám vạn quân Tần từ trên bãi đất dốc toàn bộ lực lượng, tràn về phía quân Triệu đang tháo chạy. Phi hành quân trên trời lại thi thoảng ném xuống mấy trái bom đất tiêu diệt quân Triệu đang chạy trốn, tuy rằng lực sát thương căn bản không thể so sánh với đời sau, nhưng sự khiếp sợ đối với kẻ địch còn cao hơn bản thân nó.

Khi trời đã sáng, Vương Bôn suất lĩnh tám vạn quân Tần đã tiêu diệt toàn bộ quân Triệu tấn công lần này, ngoài gần một vạn người trở tay không kịp mà tổn thất khi bắt đầu chiến đấu bị quân Triệu giết hại, trận chiến này được cho là toàn thắng và chấm dứt. Lần này đầu Thống soái quân Triệu Trương Yểm bị một lão binh quân Tần thu được, Vương Bôn cũng không cảm thấy vui vẻ, đầu tướng lĩnh quan trọng như thế có thể thu được công lớn.

Nhìn quân Tần đang bị kích động dọn dẹp chiến trường, Vương Bôn đang muốn thúc ngựa tiến đến bãi đất đại doanh trung quân, trước mặt lại nhìn thấy đô úy phi hành quân Khoan Hòa đang thúc ngựa vội vàng tiến đến. Vương Bôn không khỏi ngớ người, vội vàng tiếp đón kinh ngạc nói: “Tướng quân vì sao lại vội vàng như thế?”.

Khoan Hòa liếc mắt nhìn thi thể ngang dọc khắp cả chiến trường, vòng tay về phía Vương Bôn nói: “Tướng quân, tại hạ được Mông tướng quân dặn, nơi đây chiến sự xong, phải chạy tới Vũ An gấp rút tiếp viện, cho nên không thể ở lâu!”.

Vương Bôn nghe vậy mắt hồ sáng ngời, vòng tay về phía Khoan Hòa nói: “Nhờ nói với Mông tướng quân, Vương Bôn lập tức đến sau!”.

Chân trời, mặt trời màu đỏ chậm rãi từ đỉnh núi lộ ra, làm cho thành Vũ An đứng yên lặng trong lòng dãy núi dâng lên một tầng huyết tinh khí dày đặc.

Mông Điềm dưới sự bảo vệ của năm trăm thân binh, đi lên một tòa núi nhỏ phụ cận, dùng kính viễn vọng do Khoan Hòa mang đến từ Hàm Dương cẩn thận quan sát hướng đi trong thành Vũ An, Vũ An trong ánh bình minh tĩnh mịch gần như chết lặng.

Qua kính viễn vọng quan sát, Mông Điềm có thể rõ ràng nhìn thấy mặt mày và chòm râu của binh sĩ quân Triệu trên tường thành Vũ An, trong lòng âm thầm khiếp sợ sự tinh diệu của vật này và sự trợ giúp lớn lao với binh lính trong chiến tranh.

Lúc này, qua kính viễn vọng, Mông Điềm bỗng nhiên phát hiện đối diện mình, một gã tướng lĩnh quân Triệu đang đứng ở trên tường thành trông về bên này. Thần sắc vô cùng nghiêm trọng, dường như đang suy tư về phương pháp ứng đối với trận chiến tranh này. Một gã thân binh đi ra phía trước vẻ mặt căng thẳng nói cái gì đó, sắc mặt tướng lĩnh đột nhiên thay đổi, chỉ về phía đông nam thần sắc nghiêm trọng phân công cái gì đó.

Mông Điềm trong lòng rung động, chú ý theo phương hướng tướng lĩnh quân Triệu chỉ điểm, dùng kính viễn vọng nhìn lại, chỉ thấy giữa rừng rậm cỏ cây um tùm, vài cờ xí màu đen ở sâu trong rừng rậm bên sườn của mình chợt lóe rồi biến mất.

Mông Điềm nhất thời chấn động, vội vàng hỏi Mông An đi theo phía sau mình: “Mông An, tình hình bên sườn người đã điều tra rõ ràng chưa?”.

Mông An không biết lời của Mông Điềm rốt cuộc có dụng ý gì nghi hoặc bất định nói: “An toàn của bên sườn mặt tướng đã tra xét qua, trong ba mươi dặm tuyệt đối không có nguy hiểm”.

Mông Điềm sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Người lập tức dẫn dắt năm trăm người ngựa đi về bên sườn tra xét, nếu là có thể phát hiện tung tích của địch, lập tức trở về bẩm tấu!”.

Mông An sợ hãi cả kinh, vội vàng vòng tay nói: “Mặt tướng hiểu được, tướng quân yên tâm!”.

Nói xong, cũng không kịp nói thêm cái gì, đá mạnh dưới thân chiến mã, xoay người chạy như điên mà đi.

Nhìn bóng dáng Mông An rời khỏi, Mông Diêm nắm chặt dây cương trong tay, xoay người trở lại lều lớn của mình. Đồng thời phân công cho thân binh theo sát ở phía sau mình nói: “Lệnh toàn bộ tướng lĩnh từ đô úy trở lên đến ngoài lều lớn của ta chờ đợi phân công!”.

Thân binh kia nghe vậy chấn động mạnh, vội vàng vòng tay thi lễ, xoay người đi truyền lệnh. Mông Diêm trở lại lều lớn còn chưa ngồi xuống, liền nghe thân binh ngoài trướng bẩm tấu nói: “Tướng quân, các vị tướng quân ở ngoài trướng chờ mệnh!”.

Mông Diêm tiếp nhận trà nóng của thân binh đã sớm chuẩn bị xong, uống một ngụm to, lúc này mới giương mắt liếc mắt một cái các tướng lĩnh đang ở ngoài lều lớn, vừa trở lại trên tọa tháp ngồi xuống, vừa lạnh lùng gật đầu nói: “Tất cả mọi người vào đi”.

Các tướng lĩnh bất an đi vào trướng, trung lang tướng Thái Thăng cẩn thận liếc mắt một cái nhìn Mông Diêm, bất an nói: “Tướng quân, sắc trời đã sáng, thành trì Vũ An chắc chắn, nếu không sớm phát động tiến công chỉ sợ sự tình có biến”.

Lúc này, một đô úy khác tiến lên nói: “Mặt tướng cảm thấy được, phi hành quân chưa trở về, đợi sau khi phi hành cùng trở về, chúng ta đồng thời phát động tiến công dường như càng thỏa đáng. Dù sao, sự lợi hại của phi hành quân thật sự có thể làm được công lớn!”.

Mông Diêm quét mắt nhìn hơn mười tướng lĩnh trong trướng, chậm rãi gật đầu nói: “Chuyện phát động tiến công, trước mắt không thể nói quá sớm, chúng ta trước mắt cần làm chỉ là phòng ngự!”.

Tướng lĩnh trong trướng tuy rằng kinh ngạc, nhưng đều không chất vấn, chỉ là yên lặng đợi câu dưới của Mông Diêm. Mông Diêm lúc này mới chậm rãi gật đầu nói: “Mọi người làm tốt chuẩn bị ngăn địch, ta phỏng chừng khoảng hai canh giờ sau, sẽ có một nhánh kẻ địch sẽ phát động tiến

công về bên sườn chúng ta, đồng thời trong thành Vũ An quân Triệu cũng sẽ phát động một lần tiến công cuối cùng!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26

Triệu Vương Hàng Bái.

Buổi chiều, bóng mặt dần dần ngả về tây, ánh mặt trời bắt đầu không chói chang như lúc chính ngọ. Xử lý xong công việc của một ngày, Trương Cường tiếp nhận trà nóng của nội thị dâng lên cẩn thận uống một ngụm, lúc này mới đặt chén trà làm bằng bạch ngọc lên trên cái bàn nhỏ, đứng dậy đi ra ngoài điện. Bởi vì triều chính toàn bộ giao cho các ti các chức tam công, Trương Cường cứ cách năm ngày mới cử hành một lần hội triều lớn, bình thường nếu có công việc gì liền ở phòng sưởi của tẩm điện tiến hành xử lý. Phùng Khử Tật thì nếu ba người không thể quyết đoán được mới tiến cung bẩm tấu với Trương Cường, khiến cho Trương Cường có tinh lực quan tâm mật thiết đến chiến sự của tiền phương.

Nhìn thấy Trương Cường xoay người lại đi về phía cửa đại điện, Hàn Hoán vội vàng tiến lên một bước, cẩn thận nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương mời bệ hạ đi đến cung Chiêu Minh”.

Trương Cường nghe vậy, có chút kinh ngạc nói: “Hoàng hậu chẳng lẽ có chuyện gì sao?”.

Lời hăn còn chưa dứt, liền nghe ngoài điện truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc, đưa mắt nhìn lại, quả nhiên là hoàng hậu Tả Uyên đang khoan thai bước đến.

Nhìn thấy Trương Cường đứng ở trước cửa điện, Tả Uyên đôi mắt đẹp lay chuyển, cười yếu ớt gật đầu nói: “Hoàng Thượng vất vả cả ngày, sao không đi ra ngoài một chút?”.

Trương Cường tiến lên nắm bàn tay trắng ngần của Tả Uyên trong tay, gật đầu nói: “Trẫm sẽ đi ra ngoài tản bộ, Uyên Nhi cùng đi với trẫm một lát đi”.

Tả Uyên liếc mắt một cái nhìn Hàn Hoán đứng ở phía sau Trương Cường, lúc này mới cười nói: “Thần thiếp dẫn theo một mỹ nhân tới gặp bệ hạ, nếu là bệ hạ rũ tay áo bỏ đi chẳng lẽ không phải là phụ tâm ý của mỹ nhân?”.

Trương Cường nghe vậy kinh ngạc nhìn ra cửa đại điện, lại không thấy bóng dáng người nào, bất giác nghi hoặc nói: “Mỹ nhân trong cung đã không phải là ít, hoàng hậu chẳng lẽ lại tuyển người khác ngoài cung?”.

Tả Uyên bất mãn bĩu đôi môi mê người kia, có chút thất vọng nói: “Bệ hạ chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên con gái Bái Công Lỗ Nguyên?”.

Trương Cường nhất thời nhớ tới Lỗ Nguyên với tư thế oai hùng hiên ngang trong triều đình, thật quyến rũ động lòng người, bất giác bật cười nói: “Nàng thật là bí hiểm với trẫm, Lỗ Nguyên chẳng lẽ ở ngay ngoài điện?”.

Tả Uyên đắc ý cười cười, lắc đầu nói: “Bệ hạ đã nhiều ngày vẫn chưa lâm hạnh cung nhân, Tả Uyên cố ý làm một chút bố trí nho nhỏ. Hy vọng bệ hạ không cần để ý”.

Nhìn vẻ tươi cười động lòng người của Tả Uyên kia, Trương Cường bất giác trong lòng rang động, không khỏi tiến lên ôm thân thể thướt tha mềm mại kia vào trong ngực, hôn lên đôi môi anh đào kiều diễm ướt át một cái thật sâu, làm cho thân thể mềm mại của người ngọc trong lòng khẽ ran lên, lúc này mới gật đầu cười nói: “Uyên Nhi chẳng lẽ không sợ trẫm mê luyện sắc đẹp?”.

Tả Uyên ngẩng gương mặt ngọc lên hé ra một chút xuân sắc, yên lặng nhìn Trương Cường, nghiêm nét mặt nói: “Bệ hạ là hoàng đế Đại Tần, trong cung nếu không có mỹ nhân chẳng lẽ không phải làm cho người trong thiên hạ lên an thần thiếp?”.

Nói tới đây, chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh Trương Cường. Vừa dựa vào đầu vai rộng lớn của Trương Cường, vừa có chút đắm chiêu nói: “Lỗ Nguyên tiến cung thật không giống với mỹ nhân khác. Cho nên thần

thiếp cũng không dám đối đãi với nàng như người thường, lần này không biết bệ hạ vì sao không phong nàng làm mỹ nhân?”.

Trương Cường nghe nàng nói đến Lỗ Nguyên, bất giác nhíu mày nói: “Lưu Bang tuy rằng trên danh nghĩa xin hàng trăm, đưa con gái tiến vào trong cung, nhưng lại không chịu tự mình đến Hàm Dương gặp trăm, lại càng không muốn giao sáu vạn binh lính trong tay hẳn hiện có cho quận thủ địa phương. Trăm không thể không phòng!”.

Tả Uyên nghe vậy khuôn mặt lạnh lùng. Chậm rãi gật đầu nói: “Lưu Bang nếu là thật sự trong lòng mang ý khác, bệ hạ chuẩn bị làm gì bây giờ?”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, lắc đầu nói: “Tất cả cũng chỉ là đoán thôi, cũng chưa thể cho là thật, Tất cả còn phải xem sự việc cuối cùng phát triển như thế nào”.

Tả Uyên suy nghĩ thật lâu sau, lúc này mới đưa mắt nhìn Trương Cường nói: “Bệ hạ có phải chuẩn bị lệnh Lỗ Nguyên thị tẩm?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lỗ Nguyên dù sao cũng chỉ là con gái bình thường, không nhất định có liên lụy với phụ thân nàng về chính trị, chỉ là vật hy sinh chính trị, trăm không có thành kiến, coi như chỉ là cung nhân bình thường”.

Tả Uyên nghe vậy lơ đãng mỉm cười nói: “Đã như thế. Thần thiếp liền an bài Lỗ Nguyên nhanh chóng thị tẩm”.

Trương Cường nghĩ đến trước mắt cuộc chiến công Triệu đang ở thời khắc mấu chốt không có một chút tin tức, trong lòng bất giác trầm xuống, ôm chặt vòng eo thon nhỏ của Tả Uyên, thở dài nói: “Trước mắt chiến sự chưa bình, thứ dân vẫn không thể an cư lạc nghiệp. Trăm thật sự là quá mệt mỏi, chuyện trong cung Uyên Nhi nàng phải lo lắng nhiều hơn!”.

Lúc này, chỉ nghe Hàn Hoán ở ngoài điện bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Thái úy cầu kiến!”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng biết nhất định là có liên quan đến chiến sự trước mắt, bèn cao giọng nói: “Mời Thái úy ở phòng sưởi hậu giá, trăm sẽ lập tức qua”.

Nói xong. Lúc này mới hôn thật sâu Tả Uyên trong lòng. Cười nhẹ nói: “Đêm nay hoàng hậu ở tẩm điện của trẫm nghỉ ngơi đi”.

Tả Uyên tránh khỏi nanh vuốt của Trương Cường, cười khúc khích nói: “Đêm nay bệ hạ nên hưởng thụ mỹ nhân mới đúng. Tả Uyên tuổi già sức yếu đành phải sống một mình nơi thâm cung!”.

Trương Cường thấy bộ dáng tiểu nhi nữ của nàng, vài ngày không gần cận với thể thiếp nhất thời cảm giác lửa dục khó kìm chế, chỉ là Thái úy đang ở.

Phòng sưởi hậu giá, chính mình không thể quá mức, hành vi này là sỉ nhục lớn với đại thần, nếu là Ngự Sử biết, chính mình đã có thể là hôn quân.

Nghĩ đến đây, tuy rằng không nữ, cũng phải kìm chế lửa dục trong người xuống, đi đến phòng sưởi. Vào trong phòng sưởi, liền gặp Thái úy Phùng Kiếp thần sắc nghiêm trọng đứng ở trong điện, nghe được Hàn Hoán thông báo, lúc này mới ngớ người, đang muốn tiến lên hành đại lễ, chỉ nghe Trương Cường xua tay nói: “Thái úy nhất định có chuyện gì quan trọng, mau ngồi xuống, không cần đa lễ”.

Phùng Kiếp vẫn cung kính bước qua quỳ lạy đại lễ, lúc này mới ngồi xuống ở phía dưới Trương Cường. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình liền chấp tay nói: “Bệ hạ, vi thần vừa mới nhận được chiến báo của Mông tướng quân, Vũ An đã đánh hạ thuận lợi, đại quân đang tiến về Hàm Đan. Chỉ là bệ hạ đã từng ra lệnh Lưu Bang tấn công chính diện, nhưng Lưu Bang vẫn án binh bất động, hiện giờ lương thảo Hàm Dương khó có thể đảm bảo tác chiến của đại quân, nếu là Lưu Bang tiếp tục không tuân thánh chỉ, Mông tướng quân bên kia e rằng cũng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan”.

Trương Cường nghe vậy mới biết Lưu Bang vẫn không có tuân theo mệnh lệnh hành sự, bất giác rất căm tức nói: “Lập tức truyền chỉ cho Lưu Bang lệnh hấn hòa tốc tiến công Hàm Đan, nếu không, trẫm sẽ không khách khí!”.

Phùng Kiếp hơi kinh hãi, vội vàng nói: “Bệ hạ, theo vi thần xem, bệ hạ phải hòa tốc huy động lương thảo của Ba Thục chuyển đến Vũ An, nếu giờ

phút này trở mặt với Lưu Bang, ba mươi vạn đại quân Mông Diêm sẽ lâm vào bị động”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, lắc đầu thở dài: “Lương thảo Ba Thục chuyển đến Vũ An nhanh nhất cũng mất mấy tháng, thời gian trì hoãn lâu như vậy, không thể phát huy tác dụng của tiếp viện. Chỉ bằng Mông Diêm thu mua với số tiền lớn từ địa phương, chỉ cần có thể miễn cưỡng chống đỡ đến lúc lương thảo Ba Thục chuyển đến là được”.

Phùng Kiếp nghe vậy nhíu hai hàng lông mày nói: “Thu mua với số tiền lớn chỉ sợ sẽ làm cho giá gạo địa phương tăng cao, chỉ sợ rất là bất lợi với sách lược an dân của bộ hạ, thật sự...”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, chỉ cảm thấy dù thế nào đều không có cách giải quyết lương thảo, đang đau khổ suy nghĩ, nghe Hàn Hoán vội vàng đi vào trong điện cẩn thận bẩm tấu nói: “Bộ hạ, Thừa tướng ở ngoài điện hầu chỉ!”.

Trương Cường cảm thấy kinh hãi, không biết vì sao Phùng Khứ Tật lại bỗng nhiên cầu kiến như thế, nghĩ đến chiến sự tiền phương, bất giác có chút nghi hoặc nói: “Thừa tướng chẳng lẽ là vì chiến sự tiền phương mà đến?”.

Phùng Khứ Tật lúc này vừa mới tiến vào đại điện, còn chưa kịp hành lễ, nghe được Trương Cường hỏi, bất giác khom người nói: “Bộ hạ vi thần vừa mới nhận được tấu biểu của Lưu Bang...”.

Không đợi hắn nói hết lời, Trương Cường không nhịn được hừ lạnh một tiếng nói: “Lưu Bang chậm chạp án binh bất động, hay là lại tìm cớ gì để lấy lệ với trẫm?”.

Phùng Khứ Tật nhìn thoáng qua Trương Cường, cẩn thận nói: “Lưu Bang trên biểu nói, Triệu Vương Triệu Yết đã rời khỏi Hàm Đan, đầu hàng Lưu Bang, Lưu Bang vào một ngày gần đây sẽ lên đường, mang theo Triệu Yết tiến đến triều kiến bộ hạ, làm lễ thần tư”.

Trương Cường không ngờ tới, Triệu Yết lại đơn giản đầu hàng Lưu Bang như thế, bất giác cảm thấy kinh ngạc, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một dự cảm nguy cơ không thể nói rõ bằng lời, làm hắn không kìm lòng được đưa mắt nhìn về phía Phùng Khứ Tật.

Lại phát hiện Phùng Khử Tật cũng với vẻ mặt nghiêm trọng, cũng không thoải mái như trong tưởng tượng.

Bất giác ra vẻ nghi hoặc nói: “Thừa tướng có gì lo lắng sao?”.

Phùng Khử Tật nghe vậy suy nghĩ một lát, mới chậm rãi gật đầu nói: “Lưu Bang trong tấu biểu nói Triệu Vương đã đầu hàng, tùy thân chỉ có năm trăm cận vệ, binh lính còn lại sớm bị Mông Điềm tiêu diệt toàn bộ, hơn nữa yêu cầu bệ hạ miễn tội chết cho Triệu Yết”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Triệu Yết đầu hàng, cuối cùng hiểu được tâm hướng của người trong thiên hạ, tội chết có thể miễn trừ”.

Phùng Khử Tật thấy Trương Cường cũng không nghĩ sâu hơn, bất giác khom người nói: “Bệ hạ, Lưu Bang nói Triệu Yết tùy thân cũng không có binh mã, nhưng mấy vạn quân Triệu ở Vũ An là từ đâu mà đến? Đám quân Triệu này có thể chặn Mông Điềm ở Vũ An, có thể thấy được thực lực không đồng đảo như trong tưởng tượng. Vũ An tuy rằng bị đại quân ta bao vây, nhưng là Hàm Đan có hai vạn quân Triệu, binh lính này sao lại bỗng nhiên biến mất? Vì thần cảm thấy được trong này chắc chắn có nguyên nhân khác, bệ hạ không nên sơ ý!”.

Trương Cường nhíu nhíu mày nói: “Thế này vậy, Thừa tướng lập tức xuống một đạo chiếu thư cho Lưu Bang, yêu cầu hắn phải mau chóng tiến đến Hàm Dương, lệnh cho toàn bộ binh lính trong tay hắn phải giao cho đô úy quận Thái Nguyên”.

Phùng Khử Tật nghe vậy hơi hơi khom người nói: “Vi thần hiểu, sẽ lập tức đi làm”.

Nói tới đây, lại tiếp tục nói: “Nếu là không có bất ngờ xảy ra, Lưu Bang sau một tháng sẽ tới Hàm Dương, không biết bệ hạ chuẩn bị lễ gì để đón tiếp?”.

Trương Cường quét mắt nhìn Phùng Kiếp trầm mặc không nói gì, suy nghĩ gật đầu nói: “Đại Tần phân phong đều là lấy quân công mà định, Lưu Bang hiện giờ chỉ là một Bái công phù phiếm, lần này Triệu Vương không chiến mà hàng, nếu luận quân công, giữa đại thứ trưởng và quan nội hầu. Trẫm cảm thấy được, nếu phong làm quan nội hầu không khỏi...”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy gật đầu nói: “Lưu Bang tâm ý rốt cuộc thế nào thật là khó có thể cân nhắc, tất cả không thể không phòng, theo vi thần nên phong làm đại thứ trưởng trước, để điều tra tâm ý, nếu quả nhiên thành tâm quy hàng, lại phong làm quan nội hầu cũng không muộn! Chỉ là, Đại quân Mông Điềm có phải rút về hay không?”.

Trương Cường nghe vậy lập tức trầm giọng nói: “Lệnh Đại quân Mông Điềm lập tức đóng ở quận Hàm Đan, tạm thay chức quận thủ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27

Mây Gió Lại Nổi.

Thành Tấn Dương trong quận Thái Nguyên ánh mặt trời lúc chính ngọ chói mắt có vẻ càng cao to hơn, cờ xí màu đen trên tường thành rủ xuống giữa ban ngày. Chữ “Lưu” màu trắng thật to phía trên cũng có chút mờ hồ không rõ, khiến người ta khó có thể nhận ra. Trên tường thành vài tên binh lính mặc áo giáp, lạnh lùng ngóng nhìn dân chúng ra ra vào vào dưới thành. Bởi vì đang là chính ngọ, ở cửa thành đều là thứ dân vội vàng về nhà, cũng rất náo nhiệt, không nhìn thấy một chút bóng dáng của chiến tranh.

Bên trong thành Tấn Dương, trong sảnh ở trong phủ quận thủ đang bày mấy bàn rượu và thức ăn đơn giản, Lưu Bang giờ lên chén rượu bằng bạc trên bàn, uống một hơi cạn sạch rượu nguyên chất trong chén. Bên cạnh Trần Bình thần sắc cũng rất bình tĩnh, nhìn Lưu Bang đặt chén rượu trên bàn, lúc này mới gật đầu nói: “Chủ ý của Chủ công đã định rồi?”.

Lưu Bang nghe vậy liếc mắt một cái nhìn Trần Bình, lúc này mới đưa mắt nhìn một gã đại hán mặc trường bào màu cát ngồi ở một bàn bên dưới bên trái mình gật đầu nói: “Hàn Tín, việc bên kia của người làm thế nào rồi?”.

Hàn Tín lúc này ước chừng khoảng ba mươi tuổi, trên đầu đội một cái phát quan bó da trâu, sắc mặt hơi vàng, hai hàng lông mày hơi thưa, thoát nhìn dung mạo không làm cho người ta chú ý, chỉ là hai mắt dài nhỏ lóe sáng, khiến cho người ta vài phần sợ hãi. Nhìn thấy Lưu Bang nhìn về phía mình, Hàn Tín vòng tay nói: “Ngoài Trường Thành, Tín đã tìm được một chỗ đồng cỏ tốt tươi, nơi đó cũng xa dân tộc Hung nô, tuy rằng khí hậu rét

lạnh, nhưng là thổ địa phì nhiêu, sản vật phong phú, nếu là có thời gian, nhất định là cơ hội cho chủ công Đông Sơn tái khởi!”.

Lưu Bang nhíu nhíu mày, nhìn Trần Bình nói: “Hiện giờ tuy rằng toàn bộ ba vạn tinh binh Triệu Yết đã đưa về bên trong quân Hán, nhưng Tần vương lệnh ta mang Triệu Yết về Hàm Dương, điều này rõ ràng là chui đầu vào rọ, biện pháp lúc trước của tiên sinh dường như không có nhiều tác dụng, ngược lại bỗng dưng đem Lỗ Nguyên vào Tần cung, ai! Lần này, nếu là ta tùy tiện về Hàm Dương. Chẳng lẽ không phải...”.

Trần Bình nghe vậy thật không sợ hãi, chỉ gật đầu nói: “Chủ công không cần lo lắng, trước mắt tuy rằng bên ngoài xem ra, thiên hạ đã định, nhưng thực ra vẫn là nguy cơ tứ phía như trước, Mặc Đốn Thiên Vu của dân tộc Hung nô đã thống nhất các bộ dân tộc Hung nô, chỉ cần chủ công nắm chắc cơ hội tốt, chúng ta tất có thể có được lợi giữa Tần Hung, đến lúc đó mặc dù không thể thống nhất được thiên hạ, nhưng là cắt cứ một phương tất không phải là mơ”.

Hàn Tín cười lạnh một tiếng, chấp tay về phía Lưu Bang nói: “Theo Hàn Tín, chúng ta không nên tranh thiên hạ cùng Tần Vương. Tần Vương trước mắt võ có Mông Điềm, Vương Bôn, văn có Phùng Khứ Tật, Tiêu Hà, mỗi người đều là nhân vật danh chấn một thời, nhất là Mông Điềm, người trong thiên hạ ai cũng kính ngưỡng sợ hãi, Tần Vương bình định thiên hạ, Mông Điềm nổi danh cùng Vương Tiễn. Tần Vương với huynh đệ Mông thị nói gì nghe nấy, có thể thấy được sự lợi hại”.

Nói tới đây, liếc mắt một cái nhìn sắc mặt u ám của Lưu Bang, gật đầu nói: “Theo Hàn Tín, chủ công không bằng đi về Hàm Dương, có công lao bắt sống Triệu Vương, liền không phong tước hầu cũng là quan nội hầu, hơn nữa Lỗ Nguyên tiểu thư tuy rằng chưa thị tẩm, nhưng nể mặt chủ công nhất định sẽ không phong quá thấp, như vậy trong thành Hàm Dương, chủ công cố gắng giả làm thái độ an hưởng, chuyện phương bắc có thể giao cho quốc úy và Hàn Tín làm, chỉ cần nhẫn nại dăm ba năm, Hàn Tín nhất định có thể giao cho chủ công một non sông tốt đẹp!”.

Lưu Bang im lặng quét liếc mắt một cái nhìn Trần Bình và Hàn Tín, Phàn Khoái vẫn ngồi ở bên dưới uống rượu buồn rầu nói: “Chu Bột mất

tích từ sau trận ở quận Thượng Đảng có tin tức gì không?”.

Phàn Khoái giơ tay dùng ống tay áo lau chút rượu ở khóe miệng, lắc đầu nói: “Chu tướng quân sống chết không rõ, không có gì trông cậy vào, chủ công không cần nghĩ nhiều!”.

Lưu Bang kêu lên một tiếng đau đớn nói: “Dân tộc Hung nô bên kia sao đã lâu không có tin tức? Lần trước mượn bọn họ mấy vạn tinh kỵ đều ở tổn thất không nhỏ trong tay Mông Điềm, Mặc Đốn chẳng lẽ vẫn không có phản ứng gì?”.

Trần Bình nghe vậy nhíu mày suy tư nói: “Lần trước mượn binh, một là vì giải vây Thượng Đảng. Hai là cũng là muốn cho dân tộc Hung nô thử một chút khổ ải. Mặc Đốn tâm cao khí ngạo, ở trong tay Mông Điềm phải chịu thiệt thòi, nhất định không chịu thua. Chủ công yên tâm. Chỉ là một hai ngày, sẽ có tin tức, chỉ cần có thể cùng Mặc Đốn nói chuyện xong, cơ nghiệp chúng ta ở phương Bắc có thể đảm bảo không sợ!”.

Lưu Bang hơi yên tâm một chút, gật đầu nói: “Đợi người Hung Nô tới xong, chúng ta sẽ bắt đầu hành trình đi Hàm Dương. Nhị thế hoàng đế này nghe nói không thua kém Tần Vương ngày trước, không biết chư vị có kiến giải gì?”.

Trần Bình suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Tần Nhị Thế khi thiếu niên vô cùng hỗn xược, vốn không được Thủy Hoàng yêu thích, phóng đảng vô cùng, ai ai đều biết là tay ăn chơi. Chỉ là không nghĩ tới vừa kế ngôi vị lại lợi hại như thế. Thần còn nghe nói Hồ Hợi này chẳng những tâm tư hơn người, tài hoa cũng hơn người. Yên ngựa trong quân Mông Điềm, là do Tần Nhị Thế chế tạo, cũng có thiên binh vây đánh đại phá Hạng Vũ, thật là làm người ta xem thế là đủ rồi”.

Nói tới đây, liếc mắt một cái nhìn sắc mặt Lưu Bang, lúc này mới tiếp tục bổ sung nói: “Nếu nói Mông Điềm chỉ là võ tướng, chung quy cũng không đủ, chỉ là Tần Nhị Thế này thật sự không lường được làm người ta khó lòng phòng bị, chỉ là không biết Lỗ Nguyên tiểu thư có thể nắm được bao nhiêu”.

Lưu Bang nhìn thoáng qua cửa phòng, phát giác không có người ở bên ngoài canh cửa, bất giác nhíu mày nói: “Phàn Khoái người ở ngoài cửa

canh giữ, không được cho bất luận kẻ nào tiếp cận”.

Phàn Khoái tuy rằng không muốn, nhìn thấy Lưu Bang sắc mặt âm trầm, cũng không dám nhiều lời, vội vàng đứng dậy đi. Nhìn thấy Phàn Khoái canh giữ ở ngoài cửa, Trần Bình lúc này mới thản nhiên gật đầu nói: “Lỗ Nguyên luôn luôn cẩn thận, tâm tư tinh tế, đúng là người có thể gánh vác việc lớn, có thể yên tâm”.

Lưu Bang biến sắc, đẩy mấy món rượu thịt đơn giản trên bàn, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong sân vài mầm liễu mới vừa đâm.

Chồi, nhỏ mịn, mềm mại, ở trong gió nhẹ lắc lư. Làm cho Lưu Bang không kìm lòng nhớ tới bộ dáng Lỗ Nguyên ngày xưa đứng dưới tàng cây, trong lòng bất giác hơi buồn bã.

Nghĩ vậy, không khỏi gật đầu thở dài: “Khó được Lỗ Nguyên thâm minh đại nghĩa như vậy, chịu hy sinh như thế, ta làm phụ thân thực xin lỗi nó!”.

Trần Bình lúc này cũng thở dài nói: “Chỉ cần có thể bảo vệ chủ công và mấy trăm người thân này, cùng với tính mạng mấy vạn quân Hán, một số hy sinh cũng khó tránh khỏi! Đại trượng phu phải đảm đương, chỉ là tư tình bé nhỏ thật không đáng kể!”.

Nói tới đây, trong phòng tất cả mọi người đều không biết nên nói cái gì, đều không hện mà cùng trầm mặc, trong phòng không khí nhất thời trở nên nặng nề.

Đang nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng huyên náo, đúng lúc Lưu Bang chuẩn bị phái người đến hỏi, Phàn Khoái bỗng nhiên tiến vào khom người về phía Lưu Bang nói: “Chủ công, dân tộc Hung nô có sứ giả đến bái kiến!”.

Lưu Bang trong lòng nhảy dựng, trong lòng biết nhất định Mặc Đốn Thiên Vu của Hung nô có tin tức, tuy rằng mừng rỡ như điên, cũng không muốn biểu hiện ra ngoài, chỉ ra vẻ bình thản quét mắt một cái nhìn mọi người trong phòng, lúc này mới gật đầu nói: “Cho hẳn vào!”.

Một lát, một gã đại hán dáng người khôi ngô, đi nhanh vào trong phòng, chỉ thấy hăn tóc dài rối tung, trên trán vòng một vòng thường da trâu thon nhỏ, trên thường khâu một số cốt châu và một số lông chim màu sắc diêm

dứa, trên người thì mặc áo choàng làm bằng da thú, toàn thân lộ ra vẻ hoang dã dũng mãnh, khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Đi vào trong phòng, gã Hung Nô lập tức đi đến trước chỗ ngồi của Lưu Bang, từ trong lòng lấy ra một quyển da thú đầy chữ viết hai tay dâng qua đỉnh đầu, quỳ một gối xuống đất, dùng tiếng Hán không quá thuần thục lớn tiếng nói: “Thiên Vu đã hiểu được tâm ý Bái công, vô cùng cảm kích. Biết tình cảnh Bái công, Tất cả đã có định sách, Bái công có thể lên đường đi Hàm Dương, Thiên Vu sẽ đảm bảo Bái công bình yên vô sự”.

Lưu Bang nghe vậy nghi hoặc nhìn thoáng qua Trần Bình bên cạnh, khó hiểu hỏi tên sứ giả dân tộc Hung nô: “Mặc Đốn Thiên Vu, có gì dặn dò?”.

Sứ giả kia nhìn thoáng qua Trần Bình, lại giương mắt nhìn về phía Lưu Bang, nhưng không nói lời nào. Lưu Bang lập tức gật đầu nói: “Người yên tâm, ở đây không có người ngoài, người cứ việc nói đi!”.

Tên sứ giả dân tộc Hung nô lúc này mới vòng tay nói: “Thiên Vu nhà ta đã quyết định, hiện tại đúng là thời điểm lương thảo khó khăn, quân Tần một năm đến mấy lần đại chiến, lương thảo tất đã khô kiệt, đúng là cơ hội xuống phía nam tuyệt hảo, không cần mấy ngày, trăm vạn đại quân dân tộc Hung nô sẽ chỉ huy xuống phía nam! Mông Điềm có là thần thông quảng đại, không có lương thảo cũng không có cách nào để đánh, lần này cơ hội khó được, nếu được Bái công ở giữa hỗ trợ, một khi Thiên Vu thống nhất nam bắc, sẽ cùng Bái công cùng phân chia thiên hạ, nam bắc hô ứng!”.

Nghe được dân tộc Hung nô đại quân sắp xâm nhập phía nam, Lưu Bang nhất thời cả kinh, ngớ người, mới gật đầu cười to nói: “Thiên Vu thật là kế sách tốt, Lưu Bang nhất định tận tâm tận lực! Ha ha... Ha ha... Ha ha ha ha...”.

Cung Hàm Dương, đại chính điện, Trương Cường mặc trang phục mũ miện, thần sắc trang trọng ngồi ở trên ngự tháp lắng nghe tam công báo cáo, hội triều lớn năm ngày một lần, làm cho trong điện đứng đầy văn võ bá quan và quý tộc tôn thất.

Trương Cường có chút lo lắng không yên nhìn hai cái cột trụ kim long thật lớn cách mình không xa, trong lòng không khỏi tính toán thời gian Lưu

Bang đến Hàm Dương, đối với danh nhân lịch sử lắm liệt như Lưu Bang, Trương Cường tuy rằng rất muốn chính mắt trông thấy, nhưng đối với việc Lưu Bang lần này dễ dàng đồng ý đến Hàm Dương lại luôn có chút lo lắng.

Ngắm lại Triệu Vương Triệu Yết bỗng nhiên đầu hàng, cảm thấy chuyện này lộ ra một vẻ kỳ quái, tuy rằng Lỗ Nguyên tiến cung làm giảm địch ý của mình với Lưu Bang. Nhưng là, mọi người biết qua lịch sử đều biết âm mưu quỷ kế lợi hại của Lưu Bang tuyệt không kém hơn trăm vạn đại quân. Hơn nữa Lưu Bang trong tấu biểu biểu thị rất rõ ràng, binh lính của hắn sớm giải tán, chỉ còn lại có hơn năm nghìn người đưa về quận thủ địa phương. Lời này, Trương Cường một chút cũng không tin tưởng, dã tâm của Lưu Bang không phải một ngày hai ngày. Lần này hắn chỉ cần đi vào Hàm Dương, liền nhất định không để cho hắn trở về quận Thái Nguyên! Bằng không, chỉ có thể có lỗi với chính mình!

Đang suy nghĩ, chỉ nghe Thái úy Phùng Kiếp tiến lên nói: “Bệ hạ, lương thảo trong quân bởi vì mấy năm liên tục chinh chiến, năm ngoái lại cứu tế nạn dân, hiện giờ thật sự không tiếp tế được nữa, nên lệnh cho Đại quân Mông Diêm ở đó tự tìm kiếm!”.

Trương Cường nghe vậy liền biết, Đại Tần mấy năm liên tục chinh chiến bình định sáu nước, cũng chưa từng xuất hiện tình huống này. Lần này bởi vì, Tần Nhị Thế đang cơ tới nay hao tổn không ngừng, kinh tế quốc gia dần suy sụp, tuy rằng mình khổ tâm suy tính cũng có chút khởi sắc, nhưng vẫn là nguyên khí chưa phục, hơn nữa những năm gần đây mấy lần dụng binh quy mô lớn, và chính sách giảm thuế, quân lương khó khăn, mới xuất hiện cục diện Đại Tần chưa bao giờ từng có này!

Suy nghĩ một lát, đang muốn dặn Phùng Khứ Tật suy nghĩ biện pháp. Chỉ nghe ngoài điện bỗng nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc của Hàn Hoán run rẩy nói: “Bệ hạ, biên quan cấp báo!”.

Trương Cường hơi kinh hãi, nhìn thấy bộ dáng Hàn Hoán mặt không còn chút máu, trong lòng biết là không ổn, vội vàng lớn tiếng quát: “Nói!”.

Hàn Hoán hai đầu gối mềm nhũn, lão đảo một cái, quỳ trên mặt đất ran giọng nói: “Biên quan cấp báo, dân tộc Hung nô Mặc Đốn Thiên Vu thân

suất sáu mươi vạn... Tinh kỵ, đánh hạ quận Cửu Nguyên, lao thẳng tới quận Thượng!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 5

- Chương 1: Cửu Nguyên Lâm Ngụy.
- Chương 2: Tình Thế Ngụy Ngập.
- Chương 3: Ứng Phó.
- Chương 4: Lâm Hạnh Lỗ Nguyên.
- Chương 5: Tiêu Hà Hiến Kế.
- Chương 6: Tiêu Hà Cử Tướng.
- Chương 7: Tin Vui.
- Chương 8: Thêm Suất Đình.
- Chương 9: Quận Thượng Biên Quan.
- Chương 10: Thận Trọng.
- Chương 11: Trận Chiến Quận Thượng.
- Chương 12: Cuộc Chiến Ngự Đạo.
- Chương 13: Tương Kế Tựu Kế.
- Chương 14: Quận Thượng Thất Thủ.
- Chương 15: Đại Chiến Phía Trước.
- Chương 16: Dự Định Nhập Ứng.
- Chương 17: Câu Đố Khó Giải.
- Chương 18: Tìm Hiểu Dân Tình.
- Chương 19: Nho Sinh Lục Giả.
- Chương 20: Kiếm Chỉ Hung Nô.
- Chương 21: Lòng Lang Dạ Sói.
- Chương 22: Thầm Hạ Quyết Tâm.
- Chương 23: Thuyết Phục Mông Diêm.
- Chương 24: Không Nuối Tiếc.
- Chương 25: Âm Khởi Sát Tâm.
- Chương 26: Thực Hiện Công Trái.
- Chương 27: Đột Nhiên Có Biến.
- Chương 28: Địch Thân Chính Phạt Nhận Môn.
- Chương 29: Kế Sách Ly Gián Khéo Léo.
- Chương 30: Lại Gặp Ngụy Hiểm.
- Chương 31: Chính Diện Vi Địch.
- Chương 32: Tình Cảm Quân Thần.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1

Cửu Nguyên Lâm Ngụy

Đã vào tháng ba mùa xuân, thành trì Cửu Nguyên thuộc quận Cửu Nguyên vẫn gió rét căm căm, đứng trên tường thành sừng sững, nhìn xa xăm ra phía chân trời là một màu đen kịt doanh trại quân Hung Nô, gió mạnh quất từng cơn mang theo hơi thở chết chóc.

Cửu Nguyên quận thủ Triệu Tín mặc chiến bào xanh lục, bên cạnh y là đô úy Hàn Thành, Hàn Thành vào khoảng ba mươi lăm sáu tuổi, thân mang giáp nhẹ, nước da ngăm đen, ánh mắt hùng hực khí thế.

Triệu Tín nghiêm mặt nhìn xuống quân Hung Nô dưới tường thành, thở dài một tiếng, quay đầu lại nhíu mày nói: “Hàn tướng quân, nay Cửu Quận bị bao vây, tuy đại quân của Hàm Dương trong vòng ba ngày có thể đến cứu viện nhưng chúng ta có chống đỡ được ba ngày hay không còn chưa biết, nếu thành trì bị công phá, kỵ binh Hung Nô chỉ mất ba ngày là có thể áp sát Hàm Dương, tội bại trận của chúng ta e khó tránh tội chết”.

Hàn Thành mỉm cười chua chát nói: “Lương thảo không tiếp tế kịp, quân Cửu Nguyên không quá mười vạn, trọng binh Đại Tần vẫn đang trên đường bắc tiến, ngoài hai mươi vạn quân ở phương nam, ba mươi vạn đại quân ở Hàm Cốc quan cũng không cách gì triệu tập trong lúc vội vã, dù trong ba ngày đến được đây, về quân số vẫn thua kém sáu mươi vạn đại quân của Hung Nô. Lần này chúng ta... Ài!”.

“Hung Nô xưa nay không công thành trực diện, lần này thay đổi chiến thuật chắc là âm mưu của Mặc Đốn, muốn nhân lúc Mông tướng quân trấn thủ Thái Nguyên, Đại Tần chinh chiến quanh năm thiếu hụt lương thảo nên

phát động tấn công Cửu Nguyên hòng chiếm thành đoạt đất, Hàn Thành là võ tướng tất nhiên thề cùng sống chết với thành trì, đại nhân là quận thủ, nên nghĩ cách đột phá vòng vây quay về bẩm báo với hoàng thượng”.

Triệu Tín nhìn lên ngọn cờ quất phần phật dưới cơn gió mạnh, nghiêm giọng nói: “Triệu Tín tuy là quận thủ nhưng xuất thân từ trung lang tướng, trong lúc nguy nan sao lại bỏ thành mà đi chứ? Huynh đệ ta cùng trấn thủ thành trì, dù có chết cũng phải gây cho Mạc Đốn tổn thất nặng”.

Hàn Thành không ngờ trong tình hình này mà Triệu Tín lại bằng lòng cùng mình tử thủ thành trì, trong lòng cảm động, nắm chặt lấy tay Triệu Tín xúc động thốt lên: “Tốt lắm! Nếu đại nhân đã quyết tâm như thế, Hàn Thành thề chết kề vai sát cánh tác chiến cùng đại nhân”.

Dứt lời, quay đầu truyền lệnh cho thân binh đứng sau lưng: “Hung Nô mạnh về kỵ binh, chỉ cần chúng ta thủ thành không ra ứng chiến, kiên trì ba ngày viện binh sẽ đến. Mệnh lệnh toàn bộ binh lính trong thành liều chết giữ thành ba ngày!”.

Trong doanh trại Hung Nô, một căn lều lớn rộng hơn hai trăm m², một gã đàn ông trẻ tuổi nước da ngăm đen quần da cạp làm áo bào, đeo lưng lủng chiếc vòng kết bằng ngà voi và đá quý, tai trái xỏ chiếc khoen lớn bằng đồng ngồi chênh chếch ngay chính giữa, người này chính là thủ lĩnh kiệt xuất nhất của Hung Nô, Thiên Vu Mạc Đốn, sau khi trừ khử Thiên Vu cũ, được các bộ tộc Hung Nô ủng hộ lên ngôi, Mạc Đốn không còn bằng lòng với thảo nguyên phương bắc, vùng đất trù phú và mỹ nữ phương nam đang thu hút mãnh liệt dã tâm hùng hực của Mạc Đốn.

Nhìn trừng trừng vào bảy tên đại hán trong lều, Mạc Đốn lấy ra một thanh đao nhỏ nạm hồng bảo thạch đặt lên bàn, cười ma mãnh nói: “Ai dâng thủ cấp của Cửu Nguyên thủ tướng cho bản tọa, ta sẽ ban cho thanh đao này, ngoài ra còn ban thưởng ba ngàn con dê, tài vật và mỹ nữ trong thành Cửu Nguyên cũng thuộc về người đó, ai đoạt được phần thưởng phải xem bản lĩnh của các vị rồi!”.

7 tên đại hán đồng loạt cất tiếng: “Thiên Vu yên tâm! Chúng thuộc hạ nhất định công phá Cửu Nguyên trong ba ngày”.

Mặc Đốn quét mắt một lượt các tướng lĩnh, quay đầu về phía một đại hán khoảng ba mươi tuổi hét hỏi: “Qua Sĩ Tà, thành Cửu Nguyên có tường thành kiên cố, dễ thủ khó công, đối phương tuy chỉ có mười vạn quân nhưng nếu muốn kiên trì giữ thành trong ba ngày không phải chuyện khó, rốt cuộc người nắm chắc bao nhiêu phần thắng có thể trong vòng ba ngày công phá Cửu Nguyên?”.

Qua Sĩ Tà rung mình một cái, miễn cưỡng đáp lời: “Thiên Vu yên tâm! Thuộc hạ đã phái người trà trộn vào thành từ nửa tháng trước mua đại viện, đào địa đạo trong đại viện, địa đạo đã hoàn thành vào hôm qua, giờ chỉ chờ Thiên Vu hạ lệnh tấn công”.

Mặc Đốn gật đầu nói: “Lần này chúng ta trên danh nghĩa hiệu xưng sáu mươi vạn đại quân, thật chất chỉ có ba mươi mấy vạn nên phải tốc chiến tốc thắng, trước khi Mông Diêm đến đây, nếu có thể tiến thẳng về phía Hàm Dương xem như quân ta toàn thắng rồi”.

Lạnh lùng trừng mắt, Mặc Đốn hạ lệnh: “Canh ba đêm nay, Tả Hộ đại tướng quân thống lĩnh mười vạn binh mã tấn công mấy thành trì khác của Cửu Nguyên, Qua Sĩ Tà dẫn ba vạn tử sĩ thông qua mật đạo lên vào thành Cửu Nguyên, bản tọa đích thân dẫn đại quân tấn công trực diện thu hút chủ lực đối phương, phải đoạt thành ngay trong đêm, sáng mai tiến quân về Thượng Quận!”.

Qua Sĩ Tà chấp tay hô lớn: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Mặc Đốn chỉ tay vào thanh đao quý, cười ha hả nói: “Thanh đao này ta tạm giữ hộ người, đợi người đến lĩnh thưởng!”.

Qua Sĩ Tà kích động liếc nhanh thanh đao, quay lưng bước nhanh ra ngoài chuẩn bị binh mã.

Canh 3, gió quất từng cơn dữ dội, đuốc lửa lập lòe chiếu sáng trên tường thành, Hàn Thành đứng trên cao nhìn xuống, chỉ thấy từng đội quân Hung Nô đang từ từ áp sát.

Trang lang tướng Hứa Hoa bên cạnh nghi hoặc cất tiếng: “Tướng quân, đêm nay Hung Nô nhất định sẽ toàn lực tấn công, chỉ là giờ đã không còn sớm, tại sao chúng vẫn chưa có động tĩnh gì?”.

Nhìn vào đồng đá tảng, lôi mộc đã chuẩn bị sẵn chất trên tường thành, Hàn Thành ban lệnh xuống: “Các cung thủ tập trung cảnh giới, đêm nay Hung Nô nhất định tấn công, đây là cơ hội tốt để giết địch lập công”.

Vừa nói đến đây, đột nhiên sau lưng có tiếng vó ngựa hối hả vang đến, quay đầu nhìn lại, thấy Triệu Tín đang phi ngựa về phía này, nhảy phốc xuống ngựa chạy nhanh lên tường thành.

Hàn Thành vội bước tới nôn nóng hỏi: “Triệu đại nhân có chuyện gấp gì vậy?”.

Triệu TÚI lăm tấm mồ hôi, hốt hoảng thông báo: “Các thành trì Thổ thành, Lịch huyện, Dương Nguyên của quận Cửu Nguyên đều bị quân Hung Nô bao vây, nay ba thành trì đều đã mất, một vạn tàn binh cùng bốn vạn thứ dân đang lui về phía thành Cửu Nguyên, lúc này đang ở Đông môn, chúng ta có nên mở thành tiếp ứng?”.

Hàn Thành nghe tin dữ giật mình một cái, quay đầu nhìn xuống đại quân đen kịt bên dưới, ngẫm nghĩ giây lát, nghiêng răng nói: “Đại nhân, mặc tướng cảm thấy tuyệt đối không được mở cổng thành”.

Triệu Tín thay đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói: “Hàn tướng quân hãy suy xét kỹ, bên ngoài còn có bốn vạn thứ dân vô tội, trong đó đa số là người già phụ nữ trẻ em, nếu không cho họ vào thành thì chẳng khác nào đẩy họ vào con đường chết”.

Hàn Thành vẫn giữ sắc mặt lạnh băng, kiên quyết gật đầu nói: “Bản tướng quân là đô úy Cửu Nguyên, nay ban hành thiết quân lệnh, nếu không có lệnh bản tướng, bất kỳ ai cũng không được mở cổng thành, kẻ nào trái lệnh, chém!”.

Dứt lời, vừa định đến Đông môn xem thử tình hình, chợt nghe dưới thành vang lên tiếng trống trận, vô số bộ binh Hung Nô ồa tới tấn công, Hàn Thành không kịp giải thích nhiều, vội chấp tay nói: “Đại nhân, đêm nay có giữ được Cửu Nguyên hay không còn khó biết trước, không phải Hàn Thành máu lạnh, chỉ là vì nghĩ cho đại cuộc đành nhẫn tâm một lần, nếu ông trời muốn báo ứng thì cứ tìm một mình Hàn Thành này vậy”.

Nói xong câu cuối cùng, Hàn Thành quay lại chỉ huy đội cung nỏ bắn thẳng vào quân Hung Nô đang tiến tới, sức sát thương của nỏ Tần cực

mạnh, bộ binh Hung Nô sau ba lần tấn công vẫn không thể áp sát, bên dưới chất đầy xác chết của binh sĩ Hung Nô.

Triệu TÚI thấy Hàn Thành kiên quyết như thế, thở dài một tiếng, thúc ngựa phóng về hướng Đông môn.

Đợt tấn công đầu tiên của Hung Nô kết thúc, Hàn Thành quệt mồ hôi trán, đồng dục truyền lệnh xuống: “Chuẩn bị sẵn đá tảng lôi mộc, kêu người đi nấu dầu sôi, chuẩn bị đối phó đợt công thành tiếp theo!”.

Hàn Thành vừa nói dứt câu, chợt nghe phía Đông môn rộ lên tiếng ồn ào, ngọn lửa đỏ rực cháy to rọi sáng cả bầu trời, Hàn Thành thót tim một cái, biết có chuyện không hay, vừa định đến Đông môn xem thử, chỉ thấy một con ngựa phi nhanh về phía này, binh sĩ trên lưng ngựa không kịp nhảy xuống đã lớn tiếng hét lên: “Hàn tướng quân, không hay rồi, một đội quân Hung Nô đột nhiên xông ra từ nhà dân trong thành, Triệu đại nhân đang dẫn quân chiến đấu, xin tướng quân tức tốc phái quân chi viện!”.

Hàn Thành loạng choạng muốn ngã, may vịn được vách tường bên cạnh, hồi lâu mới bình tĩnh lại, vội xông xuống tường thành leo lên chiến mã, thúc ngựa phóng nhanh về phía Đông môn.

Lúc này, ngọn lửa ở Đông môn được tiếp sức bởi gió mạnh cháy càng lúc càng to, ngoài thành tiếng trống trận dồn dập lại nổi lên, đại quân Hung Nô sau khi chinh đồn lại đội hình bắt đầu phát động đợt công thành thứ hai...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 2

Tình Thế Ngụy Ngập

Khi Hàn Thành dẫn theo một vạn người kéo đến Đông môn, từ xa đã thấy Triệu Tín cười trên con chiến mã đen, thống lĩnh đội quân Tần hai vạn người huyết chiến với quân Hung Nô, lúc này các ngã đường thông tới Đông môn đã bị quân Hung Nô chặn cứng.

Hàn Thành ước tính số quân Hung Nô lọt vào thành vào khoảng ba vạn, đang lúc kinh ngạc chúng làm cách nào trà trộn vào được, đột nhiên thấy Triệu Tín đá bay một binh sĩ Hung Nô, một tên lính khác thừa cơ vung thanh đao lớn chém thẳng vào chiến mã của Triệu Tín.

Số thân binh xung quanh Triệu Tín không còn nhiều, hai thân binh thấy chủ tướng lâm nguy, khổ nỗi đang bận chiến đấu nên không cách gì ứng cứu, chiến mã bị chém trúng hí vang chồm lên, Triệu Tín ngồi không vững loạng choạng sém ngã xuống ngựa, tên lính Hung Nô cười ha hả khoái trá, vung đao chém thẳng vào đầu Triệu Tín.

Triệu Tín không còn tránh kịp, chỉ khẽ lách người sang bên, chấp nhận bị chặt đứt tay trái, đâm kiếm vào mặt tên lính Hung Nô. Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe tên lính rú lên đau đớn, tiếp đến ngã phịch xuống trong vũng máu.

Triệu Tín thoát chết trong gang tấc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ xa Hàn Thành tay cầm nỏ hướng về phía mình, hiển nhiên là Hàn Thành vừa bắn nỏ ứng cứu.

Thấy Hàn Thành dẫn quân tiếp ứng, Triệu Tín thở phào nhẹ nhõm, chiến mã bị chém một nhát không còn gắng gượng được, từ từ khuyu xuống đất,

Triệu Tín vội leo xuống, dắt một con chiến mã khác đến bên Hàn Thành cảm tạ: “Hiền đệ vừa cứu mạng lão phu, đa tạ!”.

Lúc này, quân Hung Nô túa ra từ địa đạo càng lúc càng đông, nhằm tránh địa đạo bị quân Tần chặn lại, quân Hung Nô bày đội hình phòng thủ một vạn người bảo vệ địa đạo, do đó quân Tần vốn không nhiều trong thành lại phải chia ra ba vạn người chống trả quân Hung Nô tấn công theo hướng địa đạo, quân Tần tuy dũng mãnh, nhưng trong tình hình vừa chống kẻ địch trong thành vừa đối phó quân Hung Nô công thành dữ dội từ bên ngoài, quân số cứ bị hao hụt dần.

Hàn Thành ướt đầm mồ hôi, vừa định hạ lệnh tập trung binh mã lại một nơi chiến đấu, chỉ thấy một quân hầu phụ trách giữ cổng thành toàn thân đầy máu phi ngựa đến gần, hốt hoảng báo tin: “Tướng quân, không hay rồi, Đông môn đã bị công phá, xin tướng quân lập tức rút lui từ Bắc môn!”.

Lúc này, con chiến mã thứ hai của Triệu Tín lại bị hạ, hiện đang chiến đấu kịch liệt với một tướng lĩnh quân Hung Nô, nghe tin dữ thót tim một cái, nhất thời phân tâm, bị đại đao của tên tướng lĩnh Hung Nô đâm thẳng vào bụng, máu nóng phun trào như suối, bắn cả vào mặt tên tướng lĩnh Hung Nô.

Triệu Tín không hề ngã gục, giận dữ hét to một tiếng, dùng hết sức lực còn lại vung kiếm chém thẳng vào tên tướng lĩnh Hung Nô, lúc này tên tướng lĩnh đang hả hê vì tướng hạ gục được đối phương, không ngờ Triệu Tín lại dũng mãnh đến thế, đợi khi phát giác nguy hiểm thì đã muộn, bị nhất kiếm loang loáng chém bay đầu.

Sử dụng hết chút hơi tàn kết liễu kẻ thù, Triệu Tín ngã xuống trong vũng máu, Hàn Thành có lòng tương cứu nhưng lại bị quân địch bao vây vào giữa, đành trơ mắt nhìn Triệu Tín tử trận.

Chém phăng vai tên lính Hung Nô, Hàn Thành định phi ngựa về phía Triệu Tín vừa ngã xuống, nhưng bị đội quân cận vệ chặn lại, hộ tống lui về phía Bắc môn, một tên thân binh cố sức giữ cương ngựa Triệu Tín lại, nôn nóng hét to: “Tướng quân, Cửu Nguyên đã thất thủ rồi, nếu không đi nữa e không kịp đâu!”.

Hàn Thành ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tòa thành bốc cháy ngùn ngụt, vô số kỵ binh Hung Nô ồa vào thành, chém giết loạn xạ bá tính trong thành, khắp nơi vang vọng tiếng la hét và tiếng gào khóc thảm thiết, mùi máu tanh xộc vào mũi khó chịu, thành Cửu Nguyên phút chốc hóa thành địa ngục trần gian.

Hàn Thành dưới sự bảo vệ của năm mươi thân binh còn lại lui đến Bắc môn, nơi đây vẫn chưa bị Hung Nô công phá, nhìn một lượt các thân binh trung thành của mình, ai nấy đều toàn thân lấm lem máu tươi, Hàn Thành ngửa cổ lên trời cười như điên dại, đột nhiên đưa kiếm lên gạt mạnh vào cổ, tấm thân đồ sộ ngã xuống trong tiếng kêu thất thanh của các thân binh.

Trong điện Triệu Đức, ánh nến lung linh mờ ảo, Trương Cường ngồi trên ngai vàng, một cô cung nữ thanh tú bưng mâm trái cây quỳ bên cạnh, ngồi bên dưới là Triệu Yên thướt tha lộng lẫy, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Một đội vũ cơ đang lả lướt trong tiếng nhạc, khắp đại điện chìm đắm trong khung cảnh mê mên xuân sắc.

Trương Cường tuy đang thưởng thức ca vũ, trong đầu lại nghĩ về Cửu Nguyên bị vây hãm, lương thảo quân Tần thiếu thốn, mang tâm trạng nặng nề thở dài một tiếng. Thấy Trương Cường không hứng thú với ca vũ, Triệu Yên phất tay một cái cho đội vũ cơ lui xuống, lên tiếng đề nghị: “Bệ hạ tâm trạng không vui, hay là cùng Triệu Yên ra ngoài đi dạo?”.

Trương Cường mỉm cười chua chát, vỗ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh, nói: “Yên nhi, nàng qua đây ngồi với trẫm!”.

Triệu Yên bước lại gần, đưa bàn tay ngà ngọc giữ chặt cánh tay Trương Cường, hỏi nhỏ: “Bệ hạ, thần thiếp múa cho bệ hạ xem có được không?”.

Lúc này Trương Cường làm gì còn tâm trạng xem ca múa, chỉ là nghĩ đến dù mình buồn bực thì vấn đề cũng không giải quyết ngay được, bèn miễn cưỡng gật đầu nói: “Yên nhi, nàng hãy ở đây với trẫm. Ài!”.

Triệu Yên khẽ chớp mắt nhắc nhở: “Mấy tỷ muội mà bệ hạ vừa sắc phong vẫn chưa hầu hạ bệ hạ, chẳng lẽ bệ hạ không sợ mỹ nhân đoạn trường?”.

Trương Cường thở dài một tiếng, đứng dậy bước đến trước cửa đại điện, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, chỉ thấy ánh trăng sáng vành vạnh soi rọi thẳng xuống mặt đất, nhẹ nhàng vuốt ve từng tòa cung điện hoa lệ.

Trước cảnh đêm êm đềm, Trương Cường bất chợt nhớ đến những binh sĩ Đại Tần đang huyết chiến với Hung Nô, thở dài nói: “Nghĩ đến các tướng sĩ chiến đấu nơi trận tiền, còn trầm lại hưởng thụ mỹ nhân ca vũ trong cung, trầm không thể bình tĩnh được”.

Triệu Yên khoác lên người Trương Cường chiếc áo choàng lông chồn, cảm khái thốt lên: “Bệ hạ quan tâm tướng sĩ như thế, Triệu Yên muôn phần cảm phục!”.

Trương Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng lung linh, dung mạo Triệu Yên càng thêm diễm lệ, hẩn gật đầu nói: “Nếu Yên nhi có thể sớm hạ sinh cốt nhục giúp trẫm thì tốt quá!”.

Triệu Yên thoáng đỏ mặt, then thùng nói: “Bệ hạ, thần thiếp phúc bật, được bệ hạ sủng ái như vậy lại không thể vì bệ hạ sinh hạ hoàng nhi, thần thiếp đã phụ lòng bệ hạ!”.

Nói đến đây, nước mắt trực trào, Triệu Yên nhìn say đắm vào mắt Trương Cường, dịu dàng cất tiếng: “Được ở bên cạnh bệ hạ, thần thiếp đã mãn nguyện lắm rồi, những mong muốn khác còn phải xem ông trời có thương xót hay không...”.

Trương Cường chua xót trong lòng, ôm chặt tấm thân mảnh mai của Triệu Yên vào vòng tay, nhỏ nhẹ an ủi: “Nàng không cần lo lắng, hoàng nhi sau này sẽ có, hơn nữa trẫm vẫn chưa muốn Yên nhi mang thai”.

Triệu Yên nghe vậy kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ bệ hạ không muốn huyết mạch hưng thịnh? Hay là thần thiếp không xứng dưỡng dục hoàng tử cho bệ hạ?”.

Trương Cường siết chặt vòng tay hơn, nhẹ nhàng giải thích: “Yên nhi, trẫm không có ý gì khác, nữ nhi ngoài sinh con đẻ cái ra vẫn còn rất nhiều chuyện có thể làm, hơn nữa sau khi sinh con sẽ xuống sắc rất nhanh, trẫm không hy vọng Yên nhi vì trẫm mà xuân sắc tàn phai đâu”.

Triệu Yên thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Bệ hạ nghĩ thế, Yên nhi yên tâm rồi!”.

Đang nhỏ to tâm sự cùng Triệu Yên, chợt thấy Hàn Hoán hồi hải bước lại gần bẩm báo: “Bệ hạ, thừa tướng và thái úy cầu kiến!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 3

Ứng Phó.

Đêm hôm khuya khoắt, thừa tướng và thái úy đồng thời vào cung, nhất định tiền tuyến xảy ra sự cố gì rồi, nghĩ vậy nên Trương Cường lập tức truyền lệnh: “Mau đưa họ vào đây!”.

Vỗ nhẹ vai Triệu Yên, Trương Cường miễn cưỡng nói: “Yên nhi, vào nội điện đợi ta, thừa tướng và thái úy vào cung lúc này chắc có đại sự, nếu trẫm đi lâu chưa vào thì nàng cứ ngủ trước”.

Triệu Yên biết điều hành lễ xong lui vào nội điện, mỉm cười nói: “Bệ hạ chuyên tâm quốc sự, thần thiếp cáo lui!”.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Yên rời khỏi, Trương Cường thở dài một tiếng, sải bước đi vào Noãn Các, thấy thừa tướng Phùng Khứ Tật và thái úy Phùng Kiếp đã chờ sẵn, vừa gặp Trương Cường, Phùng Khứ Tật định quỳ xuống hành đại lễ, Hàn Hoán nhanh chân bước tới đỡ lấy.

Trương Cường lắc đầu nói: “Thừa tướng, thái úy không cần đa lễ, có đại sự gì mà đêm hôm vào cung?”.

Phùng Khứ Tật không câu nệ lễ nghi cung đình nữa, vội chấp tay bẩm báo: “Bệ hạ, 37 vạn đại quân của Hung Nô đã công phá Cửu Nguyên, lúc này đang bao vây Thượng Quận, Cửu Nguyên quận thủ Triệu Tín, đô úy Hàn Thành đều tử trận, nếu Hung Nô lại chiếm được Thượng Quận, không cần ba ngày đã có thể uy hiếp Hàm Dương”.

Thấy Trương Cường không hề tỏ ra hoảng hốt, Phùng Khứ Tật thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Bệ hạ, trước mắt trọng binh của Đại Tần đều tập trung

ở Thái Nguyên, Hàm Cốc quan và vùng Hoài Hà, không biết bệ hạ định xử trí thế nào?”.

Trương Cường suy ngẫm một lúc, quay sang Phùng Kiếp hỏi: “Thái úy có kế sách gì không?”.

Phùng Kiếp nghiêm nghị phân tích: “Lưu Bang ở Thái Nguyên không thể không phòng, đại quân của Mông Diêm không rút đi dễ dàng được, ba mươi vạn quân đóng ở Hàm Cốc quan của Chương Hàm tuy có thể điều đến Thượng Quận nhưng e Chương Hàm không phải đối thủ của Mặc Đốn, nếu thay đổi vị trí giữa Mông tướng quân và Chương Hàm lại phạm vào đại kỵ nhà binh trận tiền thay tướng. Chương Hàm lỡ không thủ được Thượng Quận, Hàm Dương còn khó bảo toàn, nên định đoạt thế nào xin bệ hạ quyết đoán”.

Trương Cường nhíu mày lắng nghe, tướng lĩnh Đại Tần tuy không ít, nhưng ngoài Mông Diêm đều không ai chống cự nổi Hung Nô, chỉ là Lưu Bang ở Thái Nguyên quả thật không thể không đề phòng.

Sực nhớ mình sém quên mất mãnh tướng Vương Bôn, uy danh Vương Bôn tuy không bằng Mông Diêm nhưng cũng là một chiến tướng nổi tiếng, so với Chương Hàm mạnh hơn nhiều, trước mắt dùng Vương Bôn trấn thủ vùng Thái Nguyên, Hàm Đan, lệnh Mông Diêm thay thế Chương Hàm chỉ huy ba mươi vạn quân Tần ở Hàm Cốc quan, đợi sau khi quân Tần trấn thủ Hoài Hà bắc tiến, lệnh Chương Hàm ở lại thủ Hàm Cốc quan, Mông Diêm thống lĩnh đại quân nghênh chiến Hung Nô, tuy hơi mạo hiểm vì trận tiền đổi tướng, nhưng với đại danh hiển hách của Mông Diêm chắc không ảnh hưởng lòng quân.

Ngẩng đầu nhìn lên, Trương Cường bình thản ban lệnh: “Mông Diêm lập tức đến Hàm Cốc quan, sau đó thống lĩnh ba mươi vạn đại quân ở đó tiến về Thượng Quận, phải đến nơi vào ngày hôm sau, bằng không quân pháp vô tình!”.

Lại quay sang Phùng Kiếp nói: “Sau khi Mông Diêm rời khỏi, lệnh cho Vương Bôn dẫn hai mươi vạn đại quân còn lại tiếp tục trấn thủ Hàm Đan, quân Tần ở vùng Hoài Hà lập tức bắc tiến trấn thủ Hàm Cốc quan”.

Ban lệnh xong, lại cẩn thận hỏi thêm: “Không biết trăm bố trí như thế có tác dụng không?”.

Phùng Kiếp suy ngẫm giây lát, gật đầu nói: “Bố trí của bộ hạ thỏa đáng, chỉ là trận tiền thay tướng e sẽ ảnh hưởng lòng quân, nhưng trước mắt cũng đành làm thế. Xin bộ hạ ban cho hồ phù, thần lập tức phái người đi điều động binh mã, đồng thời mời thừa tướng viết thánh chỉ đặt đưa quân lệnh đến tiền tuyến”.

Lúc này, Phùng Khứ Tật vẫn mang tâm trạng nặng nề bẩm báo: “Bộ hạ, sau khi đại quân điều động, lương thảo vẫn chưa giải quyết, lương thảo khắp nơi chỉ thu thập được không quá mười lăm vạn đấu, chỉ đủ đại quân dùng trong nửa tháng”.

Trương Cường biết đây mới là gánh nặng thật sự, gật đầu nói: “Lương thảo trong nội vụ phủ còn bao nhiêu? Chỉ cần giúp đại quân kiên trì đến khi vụ mùa ở Ba Thục thu hoạch thì xem như qua được ải này”.

Phùng Khứ Tật nhú mày nói: “Nội vụ phủ tuy tồn lương bốn mươi vạn đấu nhưng tiêu hao cũng rất lớn, số lượng thảo này dành cho nội vụ phủ dùng trong một năm, nếu chuyển toàn bộ cho quân đội, trong cung lấy gì mà dùng?”.

Trương Cường quả quyết ra lệnh: “Các cung nữ chưa được lâm hạnh trong hậu cung toàn bộ phóng thích về nhà, thái giám giảm hai phần ba, nếu có ai tình nguyện ra trận giết địch thì chiến công có thể chỉ định người khác thừa kế, như thế hao phí trong cung sẽ giảm đáng kể...”.

Chưa đợi Trương Cường nói xong, Phùng Khứ Tật đã rơi lệ thốt lên: “Bộ hạ.

Làm như thế thật là... Lần trước bộ hạ miễn giảm quy chế thiên tử thân đã rất đau lòng, nay lại...”.

Trương Cường đâu còn tâm trí lo chất lượng cuộc sống trong cung giảm xuống, quan trọng nhất là cứu lấy giang sơn Đại Tần, những việc khác không còn là mối quan tâm hàng đầu nữa, thản nhiên nói: “Mỗi bữa giảm đi vài món ăn, ít thay mấy kiểu y phục chẳng có gì to tát, lại có thể tiết kiệm chi tiết, tại sao lại không làm chứ?”.

Phùng Khứ Tật buồn bã nói: “Tất cả đều tại lão thần kém cỏi, bắt bệ hạ phải chịu sống cơ cực như thứ dân, tội thật đáng chết! Lão thần xin không nhận bổng lộc xem như chút tâm ý của kẻ bề tôi”.

Trương Cường cảm động trong lòng, mỉm cười nói: “Trẫm là hoàng đế Đại Tần đương nhiên phải làm gương cho thần dân thiên hạ, thừa tướng tuổi đã cao, lại là trọng thần trong triều, bổng lộc không cần giảm đâu”.

Phùng Khứ Tật cương quyết không nghe: “Thần đứng đầu bá quan văn võ, đương nhiên cũng phải làm tròn bản phận”.

Trương Cường mừng thầm trong bụng, chỉ cần đại thần trong triều đều giảm bổng lộc, chắc chắn có thể giúp mình vượt qua giai đoạn khó khăn này, đợi kiên trì đến tháng 5, vụ mùa ở Ba Thục và Giang Nam thu hoạch, sức chiến đấu của quân Tần hồi phục thì không còn phải sợ Hung Nô.

Không muốn tranh cãi về chuyện này, Trương Cường gật đầu đồng ý: “Vậy thì nghe theo thừa tướng”.

Dứt lời, nghĩ đến Tiêu Hà đang giữ chức đình úy, lại nói với Phùng Khứ Tật: “Quân tình khẩn cấp, thừa tướng có nhiều việc cần giải quyết, việc giải tán cung nữ và thái giám hãy giao cho Tiêu Hà làm vậy”.

Phùng Kiếp thấy đã có cách giải quyết vấn đề lương thảo, bèn chấp tay nói: “Bệ hạ, điều động quân đội cần tiến hành cấp tốc, xin bệ hạ ban hồ phù cho thần”.

Trương Cường khẽ gật đầu với Hàn Hoán, thở dài nói: “Thái úy vất vả rồi, vụ án hoàng tử khanh điều tra rất thỏa đáng, đợi sau khi bình định Hung Nô, trẫm nhất định trọng thưởng”.

Ngoài trời dần dần sáng tỏ> Trương Cường cầm lấy hồ phù Hàn Hoán đưa qua, tận tay giao cho Phùng Kiếp, nói nhỏ: “Giờ không còn sớm, thừa tướng và thái úy mau quay về nghỉ ngơi đi!”.

Phùng Khứ Tật dù gì đã ngoài bảy mươi, cả đêm không ngủ nên toàn thân mệt mỏi, vội khom lưng hành lễ nói: “Bệ hạ cũng nên bảo trọng long thể, lão thần xin phép cáo lui!”.

Thấy sắc mặt Phùng Khứ Tật không tốt, Trương Cường áy náy trong lòng, từ khi trừ khử Triệu Cao đến nay, Đại Tần vẫn chưa thiên hạ thái bình, Phùng Khứ Tật phải lo liệu phần lớn việc triều chính nên vất vả vô

cùng, xem ra đã đến lúc dùng đến Tiêu Hà rồi, còn Trương Lương đang nhốt trong ngục Hàm Dương cũng đến lúc gặp mặt lần nữa, nếu để mất nhân tài thì tổn thất không gì bù đắp nổi.

Đợi hai vị trọng thần rời khỏi, Trương Cường đứng dậy định quay vào nội điện, chợt cảm thấy toàn thân đau nhức, đầu đau như búa bổ, Hàn Hoán vội đến gần hỏi thăm: “Bệ hạ, có cần truyền ngự y vào cung?”.

Trương Cường vỗ tay lên trán, lắc đầu nói: “Không cần đâu, trẫm chỉ thiếu ngủ mà thôi, truyền ngự y vào cung lại kinh động bá quan trong triều, đồn ra ngoài chắc sẽ ảnh hưởng đến lòng quân”.

Hàn Hoán nghe vậy dè dặt nói: “Bệ hạ, có cần dùng chút điểm tâm rồi mới nghỉ ngơi không ạ?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Đi lấy chút điểm tâm vào đây, tấu chương hôm nay chắc được đưa tới rồi, đợi trẫm phê duyệt xong tấu chương mới nghỉ ngơi vậy”.

Dứt lời, Trương Cường sai bước đi vào nội điện, thấy Triệu Yên ngồi ngủ thiếp đi trên ghế, hiển nhiên nàng đã đợi hẵn suốt một đêm, Trương Cường bước tới ôm nàng vào lòng, Triệu Yên khẽ cự mình tỉnh giấc, thấy Trương Cường vẫn mặc bộ ỵ phục đêm qua, biết hẵn suốt đêm không ngủ, vội cử động định bước xuống đất.

Trương Cường siết chặt vòng tay, dịu giọng nói: “Yên nhi ngoan nào, để trẫm đưa nàng lên giường nghỉ ngơi”.

Triệu Yên then thùng hỏi: “Chẳng lẽ bệ hạ không nghỉ ngơi cùng thần thiếp?”.

Trương Cường thành thật đáp lời: “Trẫm còn phải phê duyệt tấu chương, làm xong sẽ nghỉ ngơi sau”.

Nhìn đôi mắt thâm quầng của Trương Cường, Triệu Yên đau xót thở dài nói: “Bệ hạ lao tâm lao lực như thế, thần thiếp sao có thể nghỉ ngơi một mình chứ? Yên nhi xin được hầu hạ bên cạnh bệ hạ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4

Lâm Hạnh Lỗ Nguyên

Đến khi trời sáng tỏ, Trương Cường kiên quyết bắt Triệu Yên về cung nghỉ ngơi, Hàn Hoán đưa tấu chương và điểm tâm vào, Trương Cường vừa dùng điểm tâm vừa xem tấu chương, trong đó tấu chương của ngự sử đại phu Tả Lâm khiến hấn ngạc nhiên, nội dung yêu cầu Trương Cường dùng Vương Bôn đảm nhận chức đại tướng quân nghênh chiến Hung Nô, xem xong bức tấu chương này, Trương Cường động lòng trầm ngâm suy nghĩ.

Hàn Hoán đứng phía sau liếc nhanh vào tấu chương, chỉ thấy được vài chữ đứt quãng: “Đại tướng quân Vương Bôn nhất thời phạm sai lầm, nhưng trước giờ từng lập nhiều chiến công... Xin bệ hạ trọng dụng, Mông Điềm tuy là danh tướng nhưng... Nếu bệ hạ dùng Vương Bôn có thể mang lại hiệu quả bất ngờ...”.

Trương Cường đặt tấu chương xuống, nhủ thầm: “Ý của Tả Lâm là thế nào? Đúng là Mông Điềm thế lực không nhỏ, nhưng từ sau khi Triệu Cao lộng quyền, gia tộc Mông thị gần như bị giết sạch, nếu không phải mình kịp thời cứu mạng e Mông Điềm cũng thành bộ xương khô rồi, nếu bảo Mông Điềm có lòng riêng thì không đủ lý do thuyết phục, ít ra đến nay Mông Điềm vẫn chưa có đủ thực lực để làm chuyện đó”.

Tả Lâm tiến cử Vương Bôn là có ý gì? Chẳng lẽ muốn lôi kéo vị danh tướng đứng thứ hai của Đại Tần?

Trương Cường chợt nghĩ đến Tả Uyên thân là hoàng hậu, Tả Lâm tuy xếp cuối cùng trong Tam công nhưng thực lực không thể xem thường,

Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp cùng tiến cử Mông Điềm, Tả Lâm đột nhiên có ý kiến trái ngược, chẳng lẽ đang mang dụng ý khác?

Trương Cường thở dài một tiếng, mình càng lúc càng giống một bậc đế vương rồi, lúc nào cũng sống trong tâm trạng ngờ vực, đề phòng...

Thót tim một cái, Trương Cường quay sang Hàn Hoán căn dặn: “Niêm phong bức tấu chương này lại, ngoài trẩm không cho bất kỳ ai mở ra”.

Hàn Hoán dè dặt nhận lấy bức tấu chương, nhỏ tiếng bẩm báo: “Bệ hạ, lương nhân Lỗ Nguyên phụng mệnh hoàng hậu đến thỉnh an hoàng thượng”.

Trương Cường nghĩ đến tính cách thơ ngây lại ngổ ngáo của Lỗ Nguyên, gật đầu nói: “Cho vào!”.

Một lúc sau, chỉ thấy một mỹ nhân thướt tha bước vào điện, dừng lại cách Trương Cường 5m, khom lưng hành lễ: “Thần thiếp được hoàng hậu giáo huấn, học tập lễ pháp, hôm nay phụng mệnh hoàng hậu đến thỉnh an bệ hạ!”.

Trương Cường quan sát tỉ mỉ Lỗ Nguyên, phát hiện nàng mặc y phục tơ lụa trắng chỉ vàng, cơ thể mơn mớn thoát ẩn thoát hiện, trước mỹ sắc diễm lệ, Trương Cường không khỏi động lòng, gật đầu nói: “Trẩm vừa dùng qua điểm tâm, ái phi hãy đến đây với trẩm nào!”.

Lỗ Nguyên mừng rỡ reo lên: “Thần thiếp đa tạ bệ hạ!”.

Nói xong, thướt tha đến bên Trương Cường ngồi xuống, Hàn Hoán nhanh nhàu dọn dẹp đồng tấu chương, chỉ thấy mấy tên nội thị bưng hộp đi vào, đến trước Trương Cường mở ra cho hắn xem qua.

Một tên nội thị cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, Tuệ phi nương nương biết bệ hạ đêm qua không ngủ nên dâng lên vài món điểm tâm do chính tay nương nương làm, xin bệ hạ dùng xong sớm nghỉ ngơi”.

Lỗ Nguyên cười khanh khách nói: “Nương nương đoan trang hiền thực, thật khiến người ta khâm phục!”.

Trương Cường khẽ gật đầu hài lòng, nói với tên nội thị đưa điểm tâm vào: “Người quay về nói với Yên nhi cũng nên nghỉ ngơi sớm, đừng vất vả như thế nữa”.

Tên nội thị cung kính hành đại lễ xong lui ra. Trương Cường quay đầu lại thấy Lỗ Nguyên đang bận chọn điểm tâm, cười thầm trong bụng, mỹ nhân trước mắt mang ý nghĩa chính trị nhất trong hậu cung của mình, lâm hạnh mỹ nhân như thế thật ra có cảm giác phấn khích hơn hẳn, nếu Lưu Bang đã có ý dâng tặng thì tại sao không đón nhận chứ?

Đưa tay ôm Lỗ Nguyên vào lòng, Trương Cường mỉm cười hỏi: “Nguyên nhi, chẳng lẽ sáng nay nàng vẫn chưa dùng thiện?”.

Lỗ Nguyên then thùng đỏ mặt cúi đầu xuống không dám nhìn Trương Cường, thấy bộ dạng e ấp của nàng, Trương Cường nhẹ nhàng trấn an: “Nguyên nhi không cần sợ!”.

Lỗ Nguyên khẽ chớp mắt, lý nhí: “Thần thiếp được hầu hạ bệ hạ là niềm vinh hạnh, đâu có gì phải sợ”.

Trước mỹ nhân mang theo mối đe dọa của Lưu Bang, Trương Cường tuy không muốn đặt nguy hiểm bên mình nhưng khó mà cưỡng lại được dục vọng, mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi, dù Trương Cường suốt đêm không ngủ lúc này đang mệt rã rời cũng cảm thấy hơi nóng dâng lên từ dưới bụng.

Trong lòng rạo rực, Trương Cường cười ha hả, xem ra hôm nay Lỗ Nguyên đã chuẩn bị kỹ trước khi đến đây, nếu đã thế thì mình cho nàng toại nguyện vậy.

Cúi xuống đặt lên môi mỹ nhân một nụ hôn, tay trái thò vào trong lớp y phục trắng mỏng, dùng sức nhào nặn cặp núi đôi căng đầy, Lỗ Nguyên trước động tác điêu luyện của Trương Cường toàn thân mềm nhũn, hơi thở gấp gáp.

Được Trương Cường khiêu khích một lúc, Lỗ Nguyên hai má trng hồng, bờ môi mấp máy phát ra tiếng rên khe khẽ, Trương Cường hùng hực khí thế hôn mạnh vào môi nàng, thần trí mơ hồ của hắn gần như trở nên say mê.

Giữa hai người chẳng có nền tảng tình cảm, chỉ đơn giản vì mục đích chính trị, nhưng Trương Cường dù sao cũng là người hiện đại, không nỡ quá thô bạo dày vò mỹ nhân nên dịu dàng dẫn dắt Lỗ Nguyên vào cuộc.

Hồi lâu, mây mưa qua đi, Trương Cường hài lòng nằm dài trên giường, mệt mỏi lan khắp toàn thân, Lỗ Nguyên hình như cũng đã dùng hết sức lực, nằm im không hề động đậy, nhớ đến phút hoan lạc vừa kết thúc, Trương Cường mỉm cười chua chát, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc này, chỉ nghe Lỗ Nguyên gọi khẽ: “Bệ hạ, bệ hạ...”.

Do suốt đêm không ngủ xử lý quân tình đại sự, về tâm lý lẫn sinh lý đều vô cùng mệt mỏi, vừa rồi lại phí sức mây mưa một trận, Trương Cường nhất thời không phản ứng.

Đột nhiên, Trương Cường đang nhắm mắt nghỉ ngơi cảm nhận thấy Lỗ Nguyên rón rén ngồi dậy, nhẹ chân đi về phía chiếc bàn nhỏ mình vừa phê duyệt tấu chương, Trương Cường vội hé mắt nhìn theo, vừa nãy hẳn hoan lạc với Lỗ Nguyên, các nội thị đều lui hết ra ngoài, trong nội điện rộng lớn lúc này chỉ còn lại hắn và Lỗ Nguyên.

Lỗ Nguyên bước đến bên bàn, ngồi xuống ăn tiếp số điểm tâm còn lại, Trương Cường yên tâm thở phào, nổi hứng muốn đến sau lưng Lỗ Nguyên hù dọa nàng cho vui, chưa kịp thực hiện ý định, Hàn Hoán đột nhiên chạy vào bẩm báo: “Bệ hạ, tiền tuyến cấp báo, quân Hung Nô đã công phá Long An, Bình Dương ở Thượng Quận, nay Cô Thành phải đối mặt với ba mươi mấy vạn quân địch”.

Trương Cường nghe tin dữ vội lật người ngồi dậy, vừa mặc lại y phục vừa nôn nóng hỏi: “Mông Điềm hiện đang ở đâu?”.

Hàn Hoán thót tim một cái, dè dặt đáp lời: “Mông tướng quân vừa khởi hành từ Hàm Đan, đợi khi đến được Thượng Quận chỉ e...”.

Trương Cường cố kìm nén cơn giận, trầm ngâm hồi lâu mới lạnh lùng cất tiếng: “Lập tức triệu tập bá quan văn võ đợi trẫm ở chính điện, trước mắt chỉ còn mỗi cách này thôi”.

Bỏ mặc Lỗ Nguyên sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch bên cạnh, Trương Cường đồng dạng truyền lệnh: “Gọi Thành Thái vào cung gấp trẫm!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 5

Tiêu Hà Hiến Kế.

Hàn Hoán không dám chậm trễ, hối hả ra ngoài căn dặn một tên nội thị vài câu, tên nội thị nhanh chân đi khỏi. Hàn Hoán quay vào hầu hạ Trương Cường mặc y phục vào: “Bệ hạ muốn đợi Thành tướng quân ở đây hay là đến chính điện?”.

Trương Cường suy nghĩ giây lát, gật đầu nói: “Đến chính điện, sau khi Thành Thái vào cung hãy dẫn đến chính điện gặp trẫm”.

Dứt lời, Trương Cường ngồi lên kiệu đã đợi sẵn bên ngoài hối hả đến chính điện, lúc này không ít quan viên đã chờ sẵn, thấy Trương Cường xuất hiện, tất cả cùng quỳ xuống hành lễ. Trương Cường vào đại điện ngồi vào ngai vàng, quét mắt một lượt các đại thần bên dưới, phát hiện Tiêu Hà và Thành Thái vẫn chưa tới.

Phùng Khứ Tật tiến lên một bước, chấp tay bẩm báo: “Bệ hạ, Hung Nô đã công phá Cửu Nguyên, bao vây Thượng Quận, nếu Thượng Quận thất thủ Hàm Dương chắc chắn khó giữ, Mông tướng quân hôm nay vẫn chưa nhận được mệnh lệnh của bệ hạ, đợi khi mệnh lệnh đến được Hàm Đan, Mông tướng quân lại khởi hành từ Hàm Đan đến Thượng Quận, chỉ e...”.

Phùng Kiếp vội nói xen vào: “Bệ hạ, thần xin thống lĩnh quân Hàm Dương đến Thượng Quận chi viện”.

Tà Lâm “Hừ!”. Một tiếng mỉa mai: “Thái úy có phải hồ đồ rồi không? Thành Hàm Dương chỉ có bốn vạn quân trấn thủ, dù đến cứu viện cũng chà giúp được gì, ngược lại còn bỏ trống Hàm Dương, chẳng lẽ bệ hạ phải đích thân thủ thành hay sao?”.

Phùng Kiếp thể mới cảm thấy vừa rồi mình nhất thời lỡ lời, ngao ngán nói: “Lần này Hung Nô tiến quân thần tốc như thế, bây giờ chúng ta có phải nghĩ cách làm thế nào giữ lấy Hàm Dương, loạn đảng vừa bình định, không ít kẻ mang nặng dã tâm vẫn lăm le dòm ngó, chúng ta không thể không đề phòng”.

Tuy nói là vậy nhưng Phùng Kiếp cũng không nghĩ ra cách gì hiệu quả, ngẩng đầu nhìn lên thấy Trương Cường vẫn bình thản như không có gì xảy ra, trong lòng khâm phục khí khái lâm nguy bất biến của hoàng thượng.

Tả Lâm góp ý: “Theo ý thần, chỉ bằng lệnh cho Mông Diêm lập tức quay về Hàm Dương, đại quân ở Hàm Cốc quan cũng rút toàn bộ về Hàm Dương, như vậy chỉ trong ba ngày là có thể chuẩn bị hoàn tất, đợi chiến sự ở Thượng Quận kết thúc, Mông tướng quân thống lĩnh ba mươi vạn đại quân cố thủ Hàm Dương, đợi Hung Nô kéo đến mới nghênh chiến”.

Bá quan trong điện nhú mày khó chịu, chiến thuật không đánh mà chạy này trái lại tư duy của người Tần, nhưng không ai nghĩ ra cách nào hay hơn nên đều im lặng chờ Trương Cường quyết định.

Trương Cường nghe lời Tả Lâm, tức giận sôi gan, nhưng đối phương dù gì cũng là thân phụ của hoàng hậu nên mới cố kìm nén cơn giận, quay sang Hàn Hoán hỏi: “Thành Thái đã đến chưa?”.

Hàn Hoán vội cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, Thành tướng quân đang chờ ngoài điện, do ngự sử đại nhân đang phát ngôn nên không dám tự tiện xông vào”.

Trương Cường gật đầu nói nhanh: “Lệnh cho Thành Thái vào đi!”.

Dứt lời, ánh mắt nghiêm nghị quét một lượt các đại thần bên dưới, mọi người nghe Trương Cường truyền Thành Thái vào điện, không biết hoàng thượng định làm gì, tất cả đều ngóng đầu nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Thành Thái thân mang giáp nhẹ, đầu đội ngọc quán, thông dong bước vào đại điện, quỳ xuống hành lễ: “Thành Thái tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường hỏi nhanh: “Khanh đứng dậy đi! Việc trầm dân dò khanh làm đến đâu rồi?”.

Thành Thái không dám chậm trễ, vội thành thật bẩm báo: “Tất cả đều tiến triển thuận lợi, nếu làm theo cách của bộ hạ chắc chắn sẽ đánh đâu thắng đó”.

Câu này nói ra, quần thần trong đại điện giật mình sợ hãi, họ đều biết Thành Thái xưa nay luôn phụ trách việc huấn luyện phi hành quân, tuy đa số vẫn chưa có cơ hội tận mắt chứng kiến phi hành quân chiến đấu nhưng chiến công của đội quân thần bí này lại nghe qua rất nhiều, trong lòng vạn phần ngưỡng mộ.

Nghe Trương Cường và Thành Thái đối thoại, quần thần đang tuyệt vọng như nhìn thấy tia sáng cuối đường hầm, tất cả cùng nín thở chờ Trương Cường ban lệnh. Chỉ thấy Trương Cường quả quyết gật đầu nói: “Thành Thái lập tức dẫn năm trăm phi hành quân đến Thượng Quận phối hợp với quân thủ thành ở đó giáp công.

Hung Nô, phải giữ chân chúng trong ba ngày, chỉ cần Mông Diêm và đại quân ở Hàm Cốc quan quay về, chúng ta mới có thể quyết chiến trực diện với Hung Nô”.

Lúc này Thành Thái đang nôn nao muốn thử uy lực của trang bị mới trên chiến trường, nghe Trương Cường truyền lệnh xuất chinh trong lòng phấn khích, chấp tay nói: “Bộ hạ yên tâm! Thần nhất định hoàn thành nhiệm vụ, nếu không giữ chân được Hung Nô, Thành Thái xin xả thân báo quốc!”.

Trương Cường đứng dậy tháo thanh kiếm tùy thân ra, gật đầu nói: “Khanh đi chuẩn bị đi! Thanh bảo kiếm này trẫm ban cho khanh, xem như trẫm sát cánh chiến đấu cùng khanh trên chiến trường vậy!”.

Hàn Hoán vừa định giúp truyền kiếm, Trương Cường đưa tay ngăn lại, đích thân bước xuống ngai vàng giao kiếm cho Thành Thái, ôn hòa nói: “Thời thế loạn lạc chính là cơ hội để đại trượng phu kiến công lập nghiệp, trẫm đợi tướng quân thắng trận trở về”.

Thành Thái cảm động trong lòng, đồng dạ hô to: “Thần nhất định không phụ thánh ân!”.

Quay lại ngai vàng, Trương Cường trầm ngâm nói tiếp: “Về vấn đề lương thảo sẽ giao cho thừa tướng toàn quyền lo liệu, phải nhanh chóng...

Chợt thấy sắc mặt Phùng Khứ Tật không tốt, cảm thấy áy náy khi bắt một người ngoài bảy mươi tuổi lao tâm lao lực, Trương Cường thở dài nói: “Gần đây quốc sự bề bộn, nếu thừa tướng mệt mỏi có thể tạm thời lui xuống nghỉ ngơi”.

Phùng Khứ Tật gắng gượng nói: “Đa tạ bệ hạ quan tâm! Chỉ là Đại Tần đang đối mặt với ngoại xâm, lão thần đâu thể bỏ mặc giang sơn xã tắc mà yên tâm dưỡng bệnh?”.

Trương Cường vừa định truyền lệnh ngự y vào điện chẩn trị giúp Phùng Khứ Tật, một tên tiểu thái giám chạy vào bẩm báo: “Bệ hạ, Tiêu Hà có việc quan trọng cầu kiến!”.

Nãy giờ không thấy Tiêu Hà Trương Cường đã cảm thấy ngạc nhiên, lúc này nghe báo Tiêu Hà xuất hiện, vội truyền gọi: “Lệnh cho Tiêu Hà vào đây ngay!”.

Một lúc sau, Tiêu Hà ung dung bước vào điện, hành đại lễ quân thần xong chấp tay nói: “Bệ hạ, thần đã triệu tập được bảy mươi vạn đấu lương thảo, thêm vào hai mươi vạn đấu cấp từ phủ nội vụ là đủ một trăm vạn đấu, đủ cho đại quân dùng trong mấy tháng, đến lúc đó vụ mùa ở Ba Thục và Giang Nam đã thu hoạch xong, vấn đề lương thảo nan giải của Đại Tần xem như giải quyết thuận lợi rồi”.

Câu này nói ra, khắp đại điện lập tức trở nên ồn ào, ai cũng biết lương thảo bức bách là vấn đề khó khăn nhất của quân đội Đại Tần hiện nay, giải quyết được vấn đề này rõ ràng là lập được công lớn.

Trương Cường kinh ngạc hỏi: “70 vạn đấu lương thảo khanh làm sao tìm được?”.

Tiêu Hà trịnh trọng nói: “Thần đã vay mượn từ các phú hộ trong thiên hạ, kèm lời hứa sang năm sẽ trả cả vốn lẫn lời, vùng đất Ba Thục có nhiều mỏ đồng, những chủ mỏ toàn là phú hộ, đám người này thường tích trữ nhiều lương thảo, thần hứa hẹn danh lợi với họ nên họ mới đồng ý mở kho cho mượn lương”.

Tiêu Hà vừa nói dứt câu, Trương Cường chưa kịp lên tiếng, Tả Lâm đã nghiêm giọng quát lên: “Đình úy thật to gan, dám tự tiện thỏa thuận điều

kiện với đám thương buôn, chẳng lẽ ông tự xem mình có quyền lực như hoàng đế rồi?”.

Bá quan văn võ cùng biến sắc, nín thở nhìn về phía Trương Cường, cấm vệ bên ngoài điện cũng xin sàng chò lệnh xông vào bắt giữ Tiêu Hà.

Trương Cường liếc mắt về phía Tả Lâm, thoáng lộ vẻ mừng rỡ, lại nhìn vào Tiêu Hà vẫn giữ sắc mặt bình thản, gật đầu hỏi: “Tiêu Hà, khanh hãy kể lại chi tiết điều kiện thỏa thuận trăm nghe thử!”.

Tiêu Hà cung kính nói: “Thần hứa cho đám thương buôn nửa phần lợi nhuận, lại thỏa thuận sang năm họ sẽ được quan phủ giảm sưu thuế. Tiêu Hà nguyện lĩnh tội tự tiện định đoạt, chỉ xin bệ hạ đừng hủy bỏ thỏa thuận”.

Trương Cường cảm thấy đây là một cách hay, có phần giống phát hành trái phiếu chính phủ của thời hiện đại, liền cười ha hả khen ngợi: “Hay lắm, làm rất tốt! Trăm phải trọng thưởng khanh mới được”.

Tiêu Hà thấy thời cơ chín mùi, lập tức tiết lộ: “Bệ hạ, kế này không phải do thần nghĩ ra, mà do Trương Lương trong ngục bày cho thần, bệ hạ nên ban thưởng cho Trương Lương mới đúng!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6

Tiêu Hà Cử Tướng.

Những ngày này liên tiếp xảy ra chuyện, dưới áp lực nặng nề Trương Cường đã quên bém đi mất Trương Lương trong ngục Hàm Dương, lúc này nghe Tiêu Hà nói thế vội hỏi: “Kế sách này có thật là do Trương Lương nghĩ ra?”.

Tiêu Hà ung dung đáp lời: “Thần luôn ngưỡng mộ tài hoa của Trương Lương, lại biết bệ hạ xưa nay xem trọng nhân tài nên thường vào ngục ghé thăm”.

Thấy Trương Cường không nổi giận, Tiêu Hà nói tiếp: “Hôm nay thần nghe nói Trương Lương sức khỏe không tốt nên vội đến thăm, nào ngờ y mang bệnh trong ngục mà vẫn quan tâm đến việc thiên hạ, được biết bệ hạ đau đầu về vấn đề quân lương nên hiến kế mong bệ hạ xá miễn tội lỗi năm xưa”.

Dứt lời, Tiêu Hà quỳ xuống khấu đầu cầu xin: “Bệ hạ, trong thiên hạ người có thể nghĩ ra kế sách này chẳng có mấy ai, nếu để Trương Lương chết trong ngục chẳng phải tổn thất lớn đó sao? Nếu bệ hạ không quên thù xưa, hiền tài thiên hạ đều ẩn cư sơn lâm không chịu thần phục Đại Tần, còn nếu bệ hạ rộng lượng khoan dung, nhân tài khắp thiên hạ tất sẽ tự tìm đến”.

Tiêu Hà vừa nói dứt câu, Tả Lâm lập tức bĩu môi phản bác: “Bệ hạ, Trương Lương tuy có tài nhưng năm xưa hành thích tiên hoàng, âm mưu phản Tần, nếu thả ra chính là thả hổ về rừng, sau này ắt gây bất lợi cho Đại Tần”.

Thái úy Phùng Kiếp nói xen vào: “Bệ hạ, theo ý thần kế sách giải quyết vấn đề lương thảo đủ để gán tội hành thích năm xưa, bệ hạ là bậc minh quân vĩ đại, nên định đoạt thế nào chắc biết suy xét, chúng thần không tiện can thiệp”.

Trương Cường quay sang Phùng Khứ Tật vẫn chưa mở lời, mỉm cười hỏi: “Không biết ý thừa tướng thế nào?”.

Phùng Khứ Tật khom lưng nói: “Trương Lương chỉ là một tên tử tù, xử trí thế nào tùy ý bệ hạ”.

Trương Cường trầm ngâm suy nghĩ một lúc, cuối cùng đã quyết định xong, gật đầu nói: “Trương Lương dâng kế hay giúp giải quyết nguy cơ của Đại Tần, đúng là một nhân tài hiếm có, thời loạn thế chính là lúc trọng dụng nhân tài, nay trẫm xá miễn tội chết cho y, Trương Lương có thể dùng thân phận thứ dân ở lại Hàm Dương”.

Nhìn vào Tiêu Hà vẫn đang quỳ dưới đất, hài lòng nói: “Tiêu Hà một lòng tiến cử hiền tài, không chiếm công lao về phần mình, hơn nữa giữ chức đình úy giải quyết mọi việc thỏa đáng, từ hôm nay hãy thăng làm hữu thừa tướng”.

Mệnh lệnh ban ra của Trương Cường làm bá quan trong đại điện kinh ngạc, mọi người không ngờ Tiêu Hà chỉ vì một công lao nhỏ mà leo lên chức hữu thừa tướng chức cao quyền trọng, bắt đầu xì xào bàn tán, chỉ là lúc này uy danh của Trương Cường đã ngang với Tần Thủy Hoàng khi tại thế, tuy có phần không phục nhưng không ai dám lên tiếng phản đối.

Tiêu Hà không ngờ mình được bổ nhiệm làm hữu thừa tướng, từ sau khi trừ khử Triệu Cao, Phùng Khứ Tật được thăng làm tả thừa tướng, chức hữu thừa tướng vẫn bỏ trống, Tiêu Hà xuất thân thấp hèn, làm đình úy đã bị nhiều điều tiếng dị nghị, vừa định lên tiếng từ chối, chợt nghĩ đến dụng ý của Trương Cường, nay Phùng thị chiếm hai vị trí trong tam công, còn Tả Lâm là quốc trưởng, thế lực trong triều rơi vào tay hai gia tộc, Trương Cường đề bạt mình lên chắc chuẩn bị thu tóm lại quyền lực rồi.

Thấy Tiêu Hà sắc mặt trắng bệch, Trương Cường thở dài một tiếng, tuy Phùng Khứ Tật và Phùng Kiếp đều là trung thần tuyệt đối của Đại Tần, nhưng thế lực của họ quá lớn nên không thể xem thường được nữa, giờ có

thêm Tiêu Hà cùng tam công chế ngự lẫn nhau, giữ cân bằng quyền lực là tốt nhất.

Vừa định lên tiếng trấn an, chợt nghe Tiêu Hà dè dặt cất tiếng: “Bệ hạ, Tiêu Hà giữ chức đình úy chỉ mới hai năm, nay được cất nhắc sợ không đảm đương nổi trọng trách, phụ lòng tin tưởng của bệ hạ”.

Bá quan trong đại điện nghe vậy lập tức ngưng bàn tán, ánh mắt đổ dồn về phía Trương Cường đợi phản ứng của hắn.

Tiêu Hà là thừa tướng danh tiếng của Hán triều trong lịch sử, về tài năng của ông Trương Cường tuyệt đối tin tưởng, nghĩ vậy nên hắn thản nhiên nói: “Ái khanh bình thân đi! Khanh là người thích hợp nhất cho chức hữu thừa tướng, hai năm qua khanh làm đình úy rất tốt, lần này có thể chính thức chia sẻ gánh nặng.

Giúp Phùng lão thừa tướng rồi, trăm tin tưởng vào năng lực của khanh, cứ yên tâm mà làm!”.

Tiêu Hà biết mình không thể từ chối sứ mệnh, liền thành khẩn chấp tay nói: “Bệ hạ tin tưởng thần như thế, Tiêu Hà xin tận tâm tận lực vì bệ hạ!”.

Trương Cường cười ha hả nói: “Thỏa thuận giữa khanh và giới thương buôn nay càng dễ thực hiện hơn đúng không? Lương thảo cần nhanh chóng gom đủ đưa ra tiền tuyến, việc này giao cho khanh toàn quyền xử lý”.

Nói đến đây, sắc mặt chợt tối sầm lại, nghiêm giọng nói thêm: “Nếu để lỡ mất việc quân, trăm nhất định xử phạt nặng đấy!”.

Bá quan trong đại điện rung mình một cái, ngấm ngầm cảm thấy may mắn khi không ôm lấy nhiệm vụ khó khăn này vào thân, lòng đổ kỵ đối với Tiêu Hà vì thế cũng giảm đi nhiều.

Tiêu Hà ung dung bẩm báo: “30 vạn đấu lương thảo đã gom từ trước có thể lập tức đưa ra tiền tuyến, bốn mươi vạn đấu còn lại cần mười ngày mới đến được Hàm Dương, vận chuyển đến Quận Thượng cần khoảng mười ba ngày”.

Trương Cường gật đầu nói: “Nếu mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch thì rất tốt, chỉ là thời gian cấp bách, nếu xảy ra biến cố gì thật khó mà ứng phó”.

Tiêu Hà quả quyết nói: “Chiến sự nguy cấp cũng đành như thế, nếu có sơ xảy gì Tiêu Hà xin gánh vác trách nhiệm!”.

Trương Cường yên tâm phần nào, truyền lệnh xuống: “Thành Thái lập tức xuất phát, Tiêu Hà bắt tay ngay chuẩn bị vận chuyển lương thảo, nếu không còn việc gì khác thì trầm hồi cung trước, các khanh có việc gì có thể vào cung gặp trầm bất cứ lúc nào”.

Dứt lời, Trương Cường đứng dậy ra khỏi đại điện trong tiếng hô vạn tuế của bá quan văn võ.

Leo lên kiệu trở về tẩm điện, Trương Cường đột nhiên nhớ đến Lệ Cơ đang bị giam cầm trong Chiêu Minh cung, lòng đau như cắt, thấy Trương Cường khí sắc không tốt, Hàn Hoán tưởng hoàng thượng suốt đêm không ngủ nên long thể bất an, vội dè dặt hỏi nhỏ: “Bệ hạ có cần truyền nữ y chẩn trị?”.

Trương Cường suy nghĩ giây lát, lắc đầu nói: “Quay về tẩm điện trước đã”.

Khi về đến tẩm điện thay thường phục vào, Trương Cường chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, thả lưng nằm xuống giường, mùi thơm dịu dịu xộc vào mũi, chính là mùi thơm xuân dược trên người Lỗ Nguyên vẫn chưa tan biến hết, nghĩ đến mỹ nhân Lỗ Nguyên, Trương Cường thở dài ngao ngán, giai nhân như thế mình nên trân trọng mới phải, nhưng quan hệ thù địch giữa mình và Lưu Bang là một trở ngại không thể xóa bỏ, nếu có một ngày buộc phải hạ thủ vô tình cũng đành làm theo, lại nghĩ đến Ngu Cơ nay không biết phiêu bạt phương nào, tâm trạng Trương Cường chùn xuống.

Cơn mệt mỏi dần dần xâm chiếm cơ thể, Trương Cường ngủ thiếp đi tự lúc nào, khi tỉnh lại mặt trời đã xuống núi. Thấy Trương Cường thức giấc, một tên nội thị đứng hầu cạnh giường vội hầu hạ hăn mặc y phục, cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, ngự thiện đã chuẩn bị xong, bệ hạ có muốn dùng ngay không ạ?”.

Đêm qua không ngủ, sáng nay chỉ dùng ít điểm tâm, Trương Cường đã cảm thấy bụng đói cồn cào, bèn gật đầu nói: “Cũng được, trầm phải ăn no trước đã”.

Lệnh được ban xuống, một đội cung nữ ngay hàng thẳng lối bước vào, trên tay mỗi người đều cầm chiếc hộp thức ăn nhỏ, mùi thơm của thức ăn tinh tế trong hộp phảng phất khắp tấm điện, chỉ nghe tên nội thị cung kính nói: “Ngự thiện hôm nay đều do chính tay Tuệ phi nương nương chuẩn bị giúp bệ hạ”.

Trương Cường nghe vậy cảm động trong lòng, có được giai nhân hiền thực như thế bầu bạn còn trông mong gì hơn chứ?

Tên nội thị lại cung kính hỏi tiếp: “Đêm nay bệ hạ có cần truyền Lưu lương nhân vào hầu hạ không ạ?”.

Trương Cường suy nghĩ giây lát, lắc đầu nói: “Không cần đâu, truyền Tuệ phi đến đây, trẫm đã rất lâu không ở cùng Yên nhi rồi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 7

Tin Vui.

Gió đêm mát mẻ thổi qua cung Hàm Dương. Trương Cường mặc y phục hàng ngày, khẽ dựa vào ngự tháp, Triệu Yên mặc áo lụa xanh lơ, ngồi ở trước Trương Cường, sửa sang lại những tấu chương mà Trương Cường đã phê duyệt. Một đoạn gáy ngọc trắng nõn lộ ra dưới ngọn đèn, toàn thân dù không đeo thêm chút trang sức nào, nhưng cũng khiến cho vẻ đẹp kinh hãi trần thế vượt lên đến cực điểm.

Nhìn Triệu Yên vô cùng xinh đẹp, Trương Cường bỗng nhiên nhớ tới hận ý khi ngày đầu mới gặp, Triệu Yên còn muốn ám sát mình. Chắc ở trong Tần cung này, không có ai là đau đớn bằng nỗi nhục mất nước của Triệu Yên, không khỏi vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Triệu Yên, nói nhỏ: “Yên nhi, nàng thật là quá diễm lệ”.

Triệu Yên cười nhẹ, nói: “Triệu Yên có đẹp nữa, cũng chỉ là nhất thời, có thể có vị trí trong lòng bệ hạ, mới là may mắn của Triệu Yên”.

Nhìn Triệu Yên cười duyên, Trương Cường nhin không được nói: “Có thể có mỹ nhân như Yên nhi làm bạn, trăm mới là người may mắn đó”.

Triệu Yên khẽ liếc mắt, lấy từ trong tay cung nữ một bọc nhỏ, mở ra, bên trong là hai bộ áo trẻ con, chỉ lớn cỡ bàn tay của Trương Cường, vô cùng đáng yêu, ngoài ra còn một chiếc tã lót làm từ gấm có thêu rồng.

Chỉ thấy Triệu Yên thở dài nói: “Lệ Cơ tỷ tỷ sắp sinh, không biết bệ hạ đã chuẩn bị chưa, mấy thứ này là chút tâm ý của Triệu Yên, tuy rằng cũng không đáng giá, nhưng là do Triệu Yên tự tay may. Triệu Yên chưa phụng

thánh chỉ, nên không thể tới đưa được, mong bệ hạ giao vật này cho chưởng lệnh Chiêu Minh cung”.

Nhìn những bộ quần áo trẻ con đáng yêu, Trương Cường cảm thấy hơi đau xót, gắng gượng nói: “May là Yên nhi nhắc nhở, trăm suýt nữa thì bỏ lỡ đại sự”.

Triệu Yên thở dài: “Lệ Cơ tuy rằng phạm sai lầm, nhưng dù sao cũng mang cốt nhục của bệ hạ, mong bệ hạ miễn cho tội chết”.

Trương Cường vốn có cảm tình khác biệt với Lệ Cơ, vốn đã có tâm khai tử, nhưng còn chưa có cơ hội nói ra, lúc này thấy Triệu Yên cầu tình cho Lệ Cơ, không khỏi gật đầu nói: “Yên nhi, không ngờ nàng lại thiện lương như vậy, nhớ lại ngày đó trước khi trăm điều tra ra án này, nàng vẫn còn bị hoài nghi nhiều nhất, nói không chừng đã...”.

Triệu Yên thần sắc ảm đạm, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Nếu ngày đó Triệu Yên không được giải oan, thì chỉ coi như là số mệnh. Thân cung vắng vẻ này, nếu không có sự sủng ái của hoàng thượng, đúng là sống không bằng chết, chết mới là giải thoát. Huống hồ nô tì cũng không chịu tổn hại gì, so với Nhu nhi, Triệu Yên còn hạnh phúc hơn gấp trăm lần”.

Nói tới đây, chợt thấy trong lời có ý oán hận, không khỏi cả kinh, vội liếc mắt nhìn Trương Cường, thấy Trương Cường thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chợt thấy Trương Cường cúi đầu thấp giọng nói bên tai nàng: “Thật to gan, dám oán trăm vô tình!”.

Triệu Yên chấn động, kinh hô: “Bệ hạ, Triệu Yên không có ý đó, bệ hạ khai ân!”. Nói xong, chuẩn bị quỳ xuống đất.

Lại bị Trương Cường ôm vào lòng, mặt chợt đỏ ửng lên, giãy dụa muốn thoát ra, chỉ nghe thấy Trương Cường thở dài nói: “Tội chết của Lệ Cơ có thể miễn, chỉ sợ là sẽ bị phế thành thứ dân, hoàng tử đương nhiên phải giao phó cho người đáng tin cậy, trăm mới yên tâm được!”.

Triệu Yên gật đầu, thở dài nói: “Việc này nên bàn bạc kỹ hơn, hoàng hậu chính là đích mẫu, nên để hoàng hậu tác chủ”. (đích mẫu: mẹ cả).

Trương Cường chợt động trong lòng, dường như nhận ra được chút dụng ý của Triệu Yên, bất giác gật đầu nói: “Chuyện này còn chưa quyết được,

nếu biện pháp của hoàng hậu không ổn, trẫm sẽ có quyết định khác”.

Triệu Yên nhẹ nhàng gật đầu nói: “Triệu Yên thực rất ngưỡng mộ Lệ Cơ vì người mình yêu mà mang cốt nhục, chỉ đáng tiếc là Triệu Yên bạc mệnh!”.

Trương Cường cười một tiếng, ôm Triệu Yên vào lòng, an ủi: “Yên nhi đang tuổi thanh xuân, không cần lo lắng, chỉ cần cố gắng với trẫm, hoàng tử sớm hay muộn cũng sẽ có!”.

Triệu Yên khuôn mặt nổi lên xuân sắc động lòng người, then thung cười nói: “Bệ hạ lại trêu Yên nhi rồi...”.

Nhìn Triệu Yên e then dưới ánh nến, Trương Cường không nỡ để mỹ nhân thất vọng, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại, đi nhanh tới ngự tháp. Trong cung điện trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của hai người, dục vọng mãnh liệt khiến cho hai người quên đi hết nguy cơ tứ phía.

Dưới ánh nến lay động, Trương Cường nhẹ nhàng vuốt ve làn da tròn bóng như to. Dưới ngọn đèn, làn da trắng ngà khỏe mạnh, ngọc thể lả lướt, khephập phồng, gáy ngọc thon dài còn lưu lại vết hôn, bờ vai mượt mà, tạo nên sự quyến rũ động lòng người khó nói nên lời. Bộ ngực sữa căng tròn, dưới từng cơn thở gấp của Triệu Yên, lại càng thêm ghẹo người.

Dưới sự khiêu khích dịu dàng của Trương Cường, Triệu Yên mặt như tơ, đôi môi anh đào vô thức phát ra tiếng rên rỉ: “Bệ hạ... Triệu Yên... Bệ hạ...”.

Trương Cường rốt cuộc kìm chế không được dục hỏa, ôm thân thể mềm mại trong ngực, thẳng tiến vào nơi tiêu hồn đó, cùng với người ngọc trong lòng lên đỉnh Vu Sơn. Buông rèm xuống, khiến cho ánh sáng trên tháp càng mờng lung, càng thêm kiều diễm.

Mưa tạnh mây tan, Triệu Yên vô lực ôm lấy Trương Cường, cúi đầu thở dốc, nói: “Bệ hạ là nam tử quyến rũ nhất thiên hạ! Triệu Yên có thể ở bên bệ hạ, thật sự là may mắn!”.

Trương Cường hết ăn no lại ngủ ngày, lúc này không hề mệt mỏi, ôm lấy người ngọc, nói: “Yên nhi, trẫm vốn tưởng mình chỉ là kẻ tầm thường, nào

ngờ tỉnh lại sau giấc ngủ lại là hoàng đế Đại Tần, còn có hồng nhan như nàng làm bạn, thật là thế sự khó liệu!”.

Triệu Yên nghĩ là hẳn nói chuyện đột nhiên kế thừa vương vị, không khỏi an ủi: “Bệ hạ kế thừa đại vị, chính là do tiên hoàng có tuệ nhãn. Nếu không có bệ hạ, chỉ sợ Đại Tần không có được cục diện như bây giờ. Tuy rằng phải chịu chút khó khăn, nhưng với tài năng của bệ hạ, bình định chút nguy hiểm này có thấm là gì”.

Trương Cường nhẹ nhàng gật đầu, đang định nói tiếp, chợt thấy Hàn Hoán ở ngoài trường, cẩn thận bẩm báo: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương phái người tới”.

Trương Cường cảm thấy ngoài ý muốn, đã trở thế này, hoàng hậu hay là có việc gì quan trọng? Không khỏi đứng dậy hỏi Hàn Hoán ngoài trường: “Sao, hoàng hậu có chuyện gì à?”.

Hàn Hoán bất an nói: “Bệ hạ, Lệ Cơ chắc là sắp sinh”.

Trương Cường giật mình nói: “Hình như là chưa đủ thời gian mà, sao lại...”.

Hàn Hoán sợ tới mức quỳ rạp xuống, nói: “Bệ hạ, mấy ngày gần đây Lệ Cơ không thoải mái, hoàng hậu thấy bệ hạ chính sự bận rộn, không đành lòng quấy rầy, cho nên cũng không bẩm báo. Hôm nay bỗng nhiên đau bụng, ngự y cũng đã xem qua, nói là Lệ Cơ vì chịu áp lực, ảnh hưởng thai nhi, cho nên mới sinh non. Hiện giờ thai nhi đã bảy tháng, sinh non dù có chút nguy hiểm, nhưng cũng không phải quá nguy hiểm”.

Trương Cường lập tức mặc y phục, Triệu Yên cũng vội vàng hầu hạ Trương Cường, hai người vừa định tới điện Chiêu Minh, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, trong bóng đêm tình mạch có vẻ vô cùng chói tai.

Chỉ thấy thiếp thân nội thị của hoàng hậu tiến vào bẩm báo: “Bệ hạ, Lệ Cơ đang chờ sinh, ngự y nói đại khái là sáng sớm mai mới sinh được, hoàng hậu nương nương đã tới Chiêu Minh cung trông nom, bệ hạ có thể yên tâm”.

Trương Cường thở phào một hơi, hoàng hậu tới thì mình yên tâm rồi, nghĩ tới vừa nói chuyện đùa nhỏ, đùa nhỏ lại đã sắp ra đời rồi.

Trong điện im lặng trở lại, thi thoảng có một cơn gió lạnh thổi vào, khiến cho ngọn nến chập chờn. Trương Cường nhìn chăm chăm vào ngọn lửa lay động, như là nhớ lại đêm đó ở ngục Hàm Dương cứu Mông Điềm ra, sinh tử đấu tranh với Triệu Cao.

Bởi vì có bài học hoàng tử chết yếu lúc trước, lần này Trương Cường quyết định không thể lại sơ xuất, liền khế quát với Hàn Hoán: “Hàn Hoán, người lập tức dẫn năm mươi người đáng tin tới Chiêu Minh cung, cẩn thận trông coi, không cho một ai khả nghi tới gần Lệ Cơ mẫu tử. Từ giờ phút này, việc ăn uống của Lệ Cơ cũng do người toàn quyền phụ trách, nếu có sơ xuất gì, trẫm sẽ tru di cửu tộc!”.

Hàn Hoán cũng hiểu được tâm tình lúc này của Trương Cường, không khỏi hành đại lễ, nói: “Bệ hạ tín nhiệm Hàn Hoán, Hàn Hoán nhất định cẩn thận tuân theo ý chỉ, bảo vệ cho hoàng tử!”.

Nói xong vội vàng đi ra, Trương Cường lúc này mới ra ngự thất ngồi, còn thấy chưa ổn, vội quát ra bên ngoài: “Cấm vệ có ai bên ngoài?”.

Một tướng lĩnh thanh niên khoảng trên dưới ba mươi đi vào, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Vi thần phó thống lĩnh cấm vệ Nguyệt Quan, tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường thoáng nhìn Nguyệt Quan, chỉ thấy hãn hai hàng lông mày rậm, mắt hổ lấp lánh, khí thế trầm ổn, bất giác gật đầu nói: “Người đảm nhận cấm vệ từ bao giờ?”.

Nguyệt Quan cẩn thận chấp tay nói: “Vi thần nửa năm trước trúng tuyển từ những tướng lĩnh trong tôn thất, được thừa tướng bổ nhiệm làm phó thống lĩnh cấm vệ!”.

Trương Cường nghe thấy thế, cũng hiểu được, cấm vệ theo chế độ cũ, luôn chọn những tướng lĩnh can đảm siêu quần trong tôn thất đảm nhiệm, Phùng Khứ Tật xử sự quả nhiên kinh nghiệm. Thấy Nguyệt Quan này cũng thuận mắt, hơi giống với Thành Thái trước kia, cũng yên tâm không ít.

Trương Cường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Từ giờ phút này, cung Hàm Dương nếu không có ý chỉ của trẫm, không một nội thị nào được tùy ý đi lại, ai trái lại, giết!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 8

Thêm Suất Đình.

Sáng sớm, ánh mặt trời ló dạng từ đằng Đông, toàn bộ Hàm Dương cung cuối cùng cũng nghênh đón buổi sáng mà ai cũng chờ mong.

Trương Cường lúc này mới nghỉ ngơi chốc lát, mở mắt nhìn thấy vùng dương cuối chân trời, trong lòng cả kinh, đột nhiên tỉnh táo lại. Thấy Trương Cường tỉnh lại, Triệu Yên tự tay bưng trà nóng tới, thuận tay cầm chiếc áo khoác lên người Trương Cường.

Nàng nhìn Trương Cường, thấp giọng nói: “Trời không còn sớm, bên Chiêu Minh cung sao còn chưa có tin tức? Để nô tì phái người đi xem”.

Trương Cường cười gượng, nhìn Triệu Yên cả đêm không ngủ, gật đầu nói: “Yên nhi, không cần sốt ruột, ngự y đã xem rồi, chắc là hùng đông mới sinh, hướng hồ cũng không có gì nguy hiểm. Cái trẫm lo chỉ là nguy hiểm đến từ trong cung, chúng ta cứ nghỉ ngơi chút đi”.

Triệu Yên ủ rũ cười nói: “Nô tì có thể tận tâm hầu hạ bệ hạ, cao hứng còn không kịp, sao lại thấy mệt được? Bệ hạ phải nghỉ ngơi mới đúng, mấy ngày nay chuyện tình bận rộn, bệ hạ vất vả quá”.

Trương Cường tuy rằng đã qua một giấc ngủ, nhưng mà cũng đã hai đêm thiếu ngủ, tuy rằng mệt mỏi, vẫn gượng gượng nói: “Trẫm có nhiều người hầu hạ, lại đòi nàng hầu hạ, trẫm sao có thể nhẫn tâm như vậy?”.

Triệu Yên dịu dàng cười, thở dài nói: “Nô tì không thể sinh con nối dõi cho bệ hạ, một chút mệt nhọc có là chi?”.

Trương Cường đau lòng, ôm lấy thân thể mềm mại của Triệu Yên, đang định an ủi, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ngoài điện. Trương

Cường khê giật mình, biết là tin tức từ Lệ Cơ, không khỏi đứng dậy ra khỏi điện, vừa đi hai bước, đã thấy Hàn Hoán chạy vội vào điện, vui mừng hơn hờ nói: “Nô tài chúc mừng bệ hạ, hoàng tử đã bình an giáng thế!”.

Trương Cường còn chưa kịp khôi phục tinh thần, Triệu Yên bên cạnh đã vẻ mặt mừng rỡ quỳ rạp xuống, dịu dàng nói: “Thần thiếp cung hỉ hoàng thượng, cung chúc hoàng tử, chúc cho Đại Tần ta hoàng tự đông đảo, phúc nước lâu dài!”.

Trương Cường lúc này chỉ có một suy nghĩ, đó là đi tới Chiêu Minh cung nhìn cốt nhục của mình! Không kịp nghĩ nhiều, vội đi nhanh ra ngoài điện, quát to: “Lập tức khởi giá, tới Chiêu Minh cung!”.

Hàn Hoán theo sau lúc này mới phát hiện Trương Cường ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, đang định quay về tìm y phục cho Trương Cường, đã thấy Triệu Yên cầm theo áo gấm cùng với giày vải bố trong tay, liên thanh thúc giục: “Mau đi đi, cẩn thận hầu hạ!”.

Hàn Hoán vội vàng không kịp hành lễ, nhận từ tay Triệu Yên, vội đi theo Trương Cường.

Trương Cường lúc này đã ra khỏi tấm điện, gió lạnh thổi tới, mới thấy hơi lạnh lạnh, chân còn cảm thấy man mát, cúi đầu mới thấy mình còn chưa buồn đeo giày, chỉ mặc áo mỏng, trong lòng thầm buồn cười, không ngờ trong lúc cấp bách, lại hậu đậu như vậy.

Chợt thấy Hàn Hoán thở hồng hộc ở phía sau nói: “Bệ hạ, chớ nô tài đã, bệ hạ mặc áo khoác vào đi, trời lạnh có thể ảnh hưởng tới long thể đó!”.

Vừa dứt lời, Triệu Yên đã đuổi tới, mặc áo dài cho hần, lúc này, kiệu mềm đã tới cửa điện, Trương Cường kéo tay Triệu Yên lên kiệu mềm, cùng nhau đi tới Chiêu Minh cung đã nửa năm không tới.

Vừa mới tới ngoài Chiêu Minh cung, đã thấy mười mấy tên cấm vệ lạnh lùng đứng canh chừng, chăm chú nhìn từng cung nữ và nội thị đi qua, ngự y sau khi tiến vào cung cũng không được tùy tiện đi lại, hơn nữa sau lần ngoài ý muốn của hoàng tử lúc trước, khiến cho các ngự y trong Chiêu Minh cung đều ran sợ. Bà đỡ cùng y nữ cũng đầu đầy mồ hôi, chỉ sợ xảy ra họa sát thân.

Trong Chiêu Minh cung lúc này đang tràn ngập sung sướng, một bà đỡ khoảng bốn mươi dùng tã lót đỏ quây lấy đứa bé, giao cho hoàng hậu về mặt chờ mong ở bên cạnh ôm lấy.

Tả Uyên cẩn thận ôm đứa bé vào lòng, cười nói: “Đứa bé này đúng là có phúc khí hiếm thấy!”.

Bà đỡ cũng thần sắc vui mừng, mỉm cười nói: “Hoàng tử điện hạ quả nhiên cũng độc nhất vô nhị như bệ hạ”.

Lúc này, Lệ Cơ nằm ở trên tháp đã yếu ớt tỉnh lại, giãy dụa rên rỉ: “Đứa bé... Hài tử của ta... Ta... Muốn xem...”.

Tả Uyên ánh mắt lạnh lùng, cười nhẹ nói: “Lệ Cơ, người đúng là có phúc, sinh được hoàng tử, coi như có công với xã tắc. Chuyện Nhu phi hoàng thượng có thể bỏ qua cho người, không chừng còn phong thưởng một chút. Người cứ yên tâm, đứa nhỏ này, ta sẽ coi nó như con thân sinh của mình, dốc lòng chăm sóc”.

Lệ Cơ cũng đã khôi phục thần chí, nhìn đứa bé đang được hoàng hậu ôm vào lòng không biết chán, rưng rưng nói: “Lệ Cơ là kẻ đáng chết, đứa bé nếu có thể được hoàng hậu chăm sóc, Lệ Cơ dù có chết cũng yên lòng!”.

Tả Uyên cười nhẹ, đưa đứa bé cho cung nữ, gật đầu thờ dài: “Đứa nhỏ này dù sao cũng là máu thịt của người vất vả sinh ra, cũng nên nhìn xem một chút”.

Lệ Cơ nghe thấy thế, đôi mắt thất thần chột sáng bừng, nhận lấy đứa nhỏ, nhìn thấy đứa bé béo mập nằm trong tã, đang nhắm chặt hai mắt khóc thật lực.

Nhìn cốt nhục trong lòng, Lệ Cơ nghĩ tới đây có thể là lần cuối cùng mình ôm con, sau này cho dù thế nào, đứa bé này cũng phải rời khỏi lòng mình, nhất thời mắt lệ tuôn trào, ran rây còi vạt áo muốn cho đứa bé một chút sữa của mình, lại được nữ y khuyên nhủ: “Nương nương không nên thương tâm, vừa mới sinh chưa thể có sữa, nương nương vẫn nên giao cho hoàng hậu đi”.

Lệ Cơ làm như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ, khẽ vuốt ve nó, ngậm bàn tay nhỏ bé vào trong miệng, đưa đầu vú chưa có sữa của mình vào miệng đứa nhỏ, hưởng thụ hạnh phúc làm mẹ.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Lê Cơ, Tả Uyên nhin không được trầm mặt xuống, đang muốn lệnh cho nội thị ôm lấy đưa nhỏ lại, chợt nghe thấy nội thị ngoài điện thông báo: “Hoàng đế giá lâm!”.

Lời còn chưa dứt, Trương Cường cùng Triệu Yên đã vào điện, y nữ, bà đỡ, ngự y ở đây cùng các cung nữ nội thị trong điện đều quỳ rạp xuống, hô to: “Cung nghênh thánh giá!”.

Trương Cường lúc này vừa mới vào điện, liếc nhìn Lê Cơ đang chậ vật muốn đứng dậy hành lễ, khuôn mặt vốn từng xinh đẹp tuyệt trần giờ không thể che giấu được nét tiêu tụy, đôi mắt từng sáng ngời giờ lại ngập tràn ưu thương và hối hận. Ngọc thể là lướt từng khiến người ta thương nhớ, giờ gầy yếu như lá khô, khiến cho người ta chua xót!

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Trương Cường, Lê Cơ vong tình ghen ngào nói: “Bệ hạ!”.

Trương Cường cố nén chua xót trong lòng, tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy yếu của Lê Cơ vào lòng, cười khổ nói: “Lê Cơ, nàng thân mình suy yếu, không cần đứng lên, cứ nằm xuống đi!”.

Nói xong, mới nhìn đưa nhỏ trong lòng Lê Cơ, trong lòng nhu tình vô hạn, không khỏi ôm cả đôi mẫu tử, cười nhẹ nói: “Đây thực sự là cốt nhục của trẫm? Ha ha... Ha ha...”.

Tả Uyên ở bên cạnh thấy Triệu Yên ngồi chung kiệu mềm đến cùng Trương Cường, ngọc dung nhất thời lạnh lùng, giờ lại thấy Trương Cường ôm lấy Lê Cơ, rốt cuộc không nhin được hừ một tiếng, cười nhẹ nói: “Bệ hạ, thần thiếp cung chúc bệ hạ có hoàng tử!”.

Mọi người trong điện đều phản ứng lại, tới tấp quỳ xuống, đồng thanh hô to: “Cung chúc bệ hạ có hoàng tử, giang sơn Đại Tần vĩnh hệ, phúc nước lâu dài!”.

Trương Cường hơi nhú mày, mới gật đầu nói: “Mọi người đứng dậy đi, ngự y cùng nữ y đâu rồi?”.

Ngự y bên cạnh lập tức tiến lên, kính cẩn quỳ trên mặt đất, chắp tay nói: “Bệ hạ, điện hạ thân thể yếu ớt, là do mẫu thể quá nóng, nhưng chỉ cần uống chén thuốc giải nhiệt là được, không có gì nguy hiểm. Vì thần cung chúc bệ hạ!”.

Trương Cường nhìn thân hình nhỏ bé được Lệ Cơ ôm trong lòng, thấy ngự y nói vậy, không khỏi yên lòng, gật đầu cười nói: “Đều đứng lên đi, làm không tồi, Hàn Hoán, đi lấy một hộc vàng ban cho các vị ngự y, lại ban cho nữ y chăm sóc Lệ Cơ hai trăm lượng vàng, ban cho bà đỡ năm mươi lượng vàng”.

Hàn Hoán khom người xưng vâng, đang muốn dẫn ngự y lui ra, chợt nghe Trương Cường nói thêm: “Lấy thêm năm trăm lượng vàng cùng một hộc vàng ban cho Lệ Cơ bảo dưỡng thân thể, dù thể nào thân thể cũng trọng yếu, trăm không muốn mẫu thân của hoàng tử có gì sơ xuất”.

Lệ Cơ nghe thấy thế, nước mắt không khỏi tràn mi mà ra, ôm đứa nhỏ nghẹn ngào khóc: “Nô tì tạ ơn bệ hạ, Lệ Cơ tự biết tội nghiệt không thể tha thứ, Lệ Cơ chỉ có thể kiếp sau kết cở ngậm vành*..”.

(Kết cở ngậm vành: Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khảo không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khảo bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cở vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khảo thoát được).

Trương Cường nhìn bộ dáng tiều tụy của Lệ Cơ, không khỏi thở dài nói: “Chớ để thương tâm, trước bảo dưỡng thân thể đã, về sau trăm sẽ cho nàng công bằng, cứ yên tâm đi!”.

Lúc này, Tả Uyên nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới, tự tay ôm lấy đứa nhỏ, cười khẽ nói: “Bệ hạ, không biết định ban cho hoàng tử tên gì?”.

Trương Cường suy nghĩ một chút, nói: “Vậy gọi là ‘Chương Hi’ đi”.

Tả Uyên khẽ liếc nhìn Trương Cường, gật đầu cười nói: “Thần thiếp thay Hi nhi tạ ơn bệ hạ thường tên!”.

Nói xong, định đứng dậy hành lễ.

Trương Cường vội đỡ lấy nàng, gật đầu nói: “Hoàng hậu không cần như thế, Hi nhi cứ giao cho hoàng hậu chăm sóc, trăm cũng coi như yên tâm!”.

Hoàng hậu kinh hỉ, thoáng nhìn Triệu Yên phía sau Trương Cường, rạo rức quỳ gối nói: “Thần thiếp tạ ơn bệ hạ!”.

Trương Cường gật đầu cười cười, nhận lấy đứa trẻ, ôm cho Triệu Yên, nói: “Cốt nhục của trăm, ha ha, trăm rất cuộc cũng được làm cha! Yên nhi,

tương lai nếu nàng hạ sinh hoàng tử, trăm nhất định sẽ cho hắn một cái tên còn vang dội hơn! Ha ha... Ha ha ha...”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 9

Quận Thượng Biên Quan.

Khí trời dần trở nên ấm áp, ánh rạng đông mới ló rạng ở chân trời, làn gió sớm phảng phất thổi qua chồi cây, như muốn tuyên cáo mùa xuân đã qua rồi.

Thời Tần, quận Thượng chính là một khu vực chính trị trọng yếu ở biên thùy Tây Bắc, cũng là trọng tâm quân sự, kinh đô Nam Lâm và các vùng lân cận này, chính là lá chắn cho Tần đô Hàm Dương ở phương Bắc.

ở trên tường thành Phu Thi cao lớn, đại kỳ đen của quân Tần bay phấp phật. Dưới ánh nắng ban mai, quận thủ quận Thượng Tôn Thanh đang nhìn về phương xa, tâm tình trầm trọng nhìn đại quân Hung Nô đang bao vây chung quanh. Doanh trướng đông nghìn nghịt tựa như mây đen nhìn không thấy cuối, nặng trĩu trĩu, khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

Quân Hung Nô lần này chỉ mất ba ngày đã phá quận Cửu Nguyên, ép tới quận Thượng. Mười hai huyện của quận Thượng liên tiếp thất thủ. Bởi vì lúc này đang là mùa thiếu lương thảo, hơn nữa hai năm nay quân Tần luôn phải đánh nhau với quân Sở và quân Triệu ở phương Nam, khiến cho phòng thủ của quân Tần ở quận Thượng chỉ có mười hai vạn người. Do quân còn tản ra chiếm giữ các nơi nên trong thành Phu Thi vốn chỉ có không đến sáu vạn người, sau có thêm hai vạn tàn binh từ các huyện lui về, cho nên thành Phu Thi có khoảng hơn bảy vạn quân.

Đối với sự bao vây của 36 vạn tinh binh Hung Nô, Tôn Thanh đang lo lắng tính toán thời gian viện quân tới. Từ Hàm Dương tới quận Thượng nếu dùng khoái mã thì chỉ ba ngày là tới. Chỉ có điều, hiện giờ trọng binh của

Đại Tần đang bố trí ở Hàm Cốc quan, sông Hoài, ở Thục. Ngoài ra còn có ba mươi vạn quân bị Lưu Bang kìm chế ở vùng Hàm Đan, khiến cho phòng thủ phương Bắc trở nên yếu ớt. Nếu triệu tập quân từ Hàm Quán, ít nhất cũng phải năm ngày mới tới được Hàm Dương, lại thông qua đường từ Hàm Dương tới tiếp viện quận Thượng, cho dù thế nào cũng phải mất trên dưới mười ngày.

Cuối cùng cũng chỉ có hơn bảy vạn nhân mã, không biết có thể phòng thủ trước ba mươi vạn đại quân Hung Nô chờ viện quân đến không đây, Tôn Thanh âm thầm thở dài một hơi, vẻ mặt lại không thể hiện ra điều gì, khiến cho các binh lính thủ thành giảm đi không bớt áp lực.

Quân Hung Nô ở dưới thành xếp đội hình canh giữ cả bốn hướng đông, tây, nam, bắc của thành Phu Thi, khiến cho quân Tần ở trong thành bị sức ép tâm lý cực lớn.

Tôn Thanh nhìn trận doanh của Hung Nô dưới thành, trầm tư hồi lâu, mới xoay người đi xuống. Mới xuống khỏi tường thành, đã nhìn thấy đô úy Hoắc Nghiêm vội vàng giục ngựa chạy tới. Hoắc Nghiêm ước chừng trên dưới 30, thân thể cường tráng, dáng người trang bình, sắc mặt ngăm đen, ngay cả bộ râu cắt ngắn cũng khiến cho khuôn mặt đen thêm ba phần, được mọi người gọi là “Hắc tướng quân”.

Không chờ Tôn Thanh kịp định thần, Hoắc Nghiêm đã xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt Tôn Thanh, ôm lấy tay hắn, lớn tiếng nói: “Ha ha... Viện quân có tin tức! Đại nhân... Chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng rồi!”.

Tôn Thanh nghe thấy thế tinh thần chấn động, nhưng vẫn nghiêm nghị nói: “Viện quân tới rồi?”.

Hoắc Nghiêm gật đầu nói: “Không sai, binh lính đưa tin giả làm thợ săn, né được trạm kiểm soát của Hung Nô ở ngoài thành, lẫn vào trong thành, lúc này đang ở quan nha quận thủ chờ đại nhân. Tại hạ kìm chế không được, tự mình đến tấn báo!”.

Tôn Thanh không nói nhiều lời, tiếp nhận chiến mã do thân binh đưa tới, vội vàng phi về phía quận thủ phủ.

Vào trong phủ, thấy một gã thanh niên khoảng 25 26 ăn mặc kiểu thợ săn, trên lưng còn buộc hai con thỏ hoang vừa săn được, cả người vây bằng da thú, màu da ngăm đen, tướng mạo bình thường. Nếu không phải có lời của Hoắc Nghiêm, có lẽ không ai sẽ để ý tới một thợ săn bình thường thế này.

Người thợ săn cũng nhìn đại hán bước vào, khoảng chừng 36 37 tuổi, mặc chiến bào xanh, đầu đội mũ trụ, đôi mày rậm nhều chặt, một đôi mắt hổ, tuy rằng cất giấu nỗi lo, nhưng lại vô cùng kiên định, lộ ra sát khí dày đặc. Nhìn ông là đoán được ra đây là tướng lĩnh nơi này, người thợ săn liền tiến lên trước, chắp tay nói: “Tiểu nhân lang trung tướng Ngô Tiên của phi hành quân, tham kiến tướng quân!”.

Tôn Thanh trở lại ngồi lên tháp, gật đầu nói: “Người là phi hành quân? Viện quân bao giờ mới tới? Lương thảo trong thành không còn nhiều, lương thực còn cách rất xa, chỉ sợ không giữ được mấy ngày”.

Ngô Tiên là một trong những chiến sĩ đầu tiên của phi hành quân, lúc này nghe thấy thế, biết ngay là Tôn Thanh còn chưa biết sự lợi hại của phi hành quân, đành gắng gượng chắp tay nói: “Bệ hạ khâm mệnh cho Thành Thái tướng quân thân lĩnh năm trăm phi hành quân bay trong đêm, tối qua đã đến được núi Quân cách đây khoảng ba mươi dặm. Tại hạ nhận mệnh của tướng quân tới để báo tin, bàn bạc đại kế đột kích quân Hung Nô”.

Tôn Thanh mắt lóe sáng, đang định mờ mờ, đã thấy Hoắc Nghiêm thất thanh nói: “Người nói, viện quân chỉ có năm trăm người?”.

Ngô Tiên quay qua nhìn Hoắc Nghiêm, mặt không đổi sắc chắp tay nói: “Không sai, phi hành quân tuy rằng đã tăng lên 700, nhưng mà hôm trước còn tiếp viện cho Mông tướng quân hai trăm người, nên lần này bệ hạ khâm mệnh cho năm trăm người còn lại toàn bộ tới trợ giúp quận Thượng”.

Tôn Thanh tuy rằng đã nghe qua truyền thuyết về phi hành quân, nhưng lại khó tin rằng chỉ bằng năm trăm người có thể đối mặt với ba mươi vạn đại quân Hung Nô, nghe Ngô Tiên nói như vậy, bất giác trở nên hơi do dự.

Ngô Tiên thấy thế, biết ông ta còn chưa thấy sự lợi hại của phi hành quân, trong lòng tuy rằng không phục, nhưng vẫn nhè nhẹ nói: “Tướng quân, viện quân của Mông tướng quân cùng Hàm Cốc quan phải mười

ngày mới tới được. Trước đó, nhiệm vụ của phi hành quân cùng tướng quân là phải kìm chế quân Hung Nô, khiến cho chúng không thể nam hạ tấn công quận Bắc, bảo vệ cho Hàm Dương”.

Tôn Thanh hơi suy tư, gật đầu nói: “Không biết, phi hành quân định tiến công Hung Nô như thế nào?”.

Ngô Tiên ứng tiếng nói: “Tướng quân có tám vạn quân Tần trong thành, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít, hiện giờ phi hành quân nấp ở thâm sơn, không bị Hung Nô phát hiện, nếu nhanh chóng tập kích bất ngờ, mới có thể lợi dụng được ưu thế của phi hành quân!”.

Tôn Thanh suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu nói: “Không bằng thế này, canh tư ngày mai, ta sẽ tự mình dẫn năm vạn quân Tần tiến công trực diện, chính là không biết phi hành quân sẽ phát động thế nào?”.

Ngô Tiên cúi người hành lễ, nghiêm mặt nói: “Ngô Tiên chỉ là một lang trang tướng nho nhỏ, Thành Thái tướng quân đến tột cùng là bố trí thế nào, tiểu nhân cũng không biết, chỉ cần tướng quân phát động tiến công vào buổi sáng sớm, hấp dẫn trực diện Hung Nô, việc còn lại cứ để phi hành quân xử trí!”.

Tôn Thanh nhíu mày, nói: “Đại quân tập kích bất ngờ luôn chọn ban đêm, mới có thể khiến đối phương không phát giác, phi hành quân hành sự như thế thực hiểm thấy!”.

Nói xong, chợt nhớ tới phi hành quân nếu đã có thể trong hoàn cảnh xấu phá giải vây ở Cự Lộc, lần nào chiến đấu cũng giành thắng lợi, trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn lên tiếng nói: “Tướng quân cứ về báo cáo với Thành Thái tướng quân, dù bố trí thế nào, Tôn Thanh cũng nhất định dốc sức phối hợp. Nếu phi hành quân muốn hành động lúc sáng sớm, đại quân ta sẽ phát động tiến công vào canh năm, như thế cũng khiến phi hành quân tiện hơn một chút”.

Ngô Tiên thấy ông đồng ý kế hoạch của Thành Thái, nhiệm vụ đã hoàn thành, bất giác âm thầm thở phào một hơi, vui vẻ vỗ tay nói: “Tướng quân yên tâm, Ngô Tiên xin tuân lệnh tướng quân!”.

Tôn Thanh nghe thấy thế, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, người cũng không nên ra khỏi thành, cứ nghỉ ngơi trước đi, ngày mai canh bốn vào đại

doanh chờ lệnh!”.

Nhìn thấy Ngô Tiên rời khỏi đại sảnh, Hoắc Nghiêm nhin không được nói: “Đại nhân, xuất binh lúc hừng đông, sao có thể phát huy tác dụng của kỳ binh? Cho dù có thắng một trận nhỏ, thì đối đầu với ba mươi vạn quân Hung Nô, dù năm trăm phi hành quân có thần thông quảng đại, cũng khó địch nổi kẻ địch đông gấp trăm lần. Chúng ta vội vàng đáp ứng yêu cầu của Thành Thái như vậy, nhờ tập kích thất bại, quận Thượng nếu muốn chống đỡ mười ngày chỉ sợ...”.

Tôn Thanh cười gượng, gật đầu nói: “Trước mắt tình huống không cho chúng ta cơ hội do dự, bảy vạn người của chúng ta trước mắt quân địch, việc phá thành chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, việc duy nhất làm được là chờ viện quân tới. Nếu có thể chờ tới ngày đó, chúng ta sẽ lập công lớn cho Đại Tần, còn nếu không thể, chuyện binh bại chỉ sợ ta và người sẽ phải đảm đương. Trước mắt theo tình hình xem xét, muốn chờ tới lúc viện quân tới, chỉ sợ là khó hơn lên trời!”.

Nói tới đây, liếc mắt nhìn những tướng lĩnh khác, chậm rãi nói: “Nếu chúng ta đã đáp ứng kế hoạch của phi hành quân, vậy thì cũng như nhau, nếu bại, cũng đã có phi hành quân đảm nhận cùng, chúng ta có lẽ còn có thể thoát khỏi tử tội!”.

Hoắc Nghiêm chột hiệu ra, nói: “Một khi đã như vậy, canh năm ngày mai, ta sẽ tự mình dẫn năm vạn tinh binh từ cửa Đông tấn công Hung Nô!”.

Hàm Dương cung, trong tấm điện, Trương Cường đang lật xem báo cáo của phi hành quân, cũng có một chút hiểu biết về phòng bị của quân Hung Nô. Đối với việc phi hành quân có thể kìm chế được quân Hung Nô, càng tự tin thêm không ít.

Lúc này Hung Nô là dân tộc du mục ở thảo nguyên phương bắc, về phương diện văn hóa thì kém xa Trang Nguyên. Mặc Đột Thiên Vu sau khi thống nhất các bộ lạc Hung Nô xong, tuy rằng thực lực Hung Nô tăng mạnh, nhưng mà quân lực tổng thể vẫn lạc hậu so với Đại Tần, cái bọn họ dựa vào chỉ có kỵ binh Hung Nô cường hãn. Quận Cửu Nguyên cùng quận Thượng ở phương bắc, bởi vì ở bên cạnh thảo nguyên, đất đai hoang vu, nên cực kỳ có lợi cho kỵ binh tác chiến. Hơn nữa thảo nguyên phương bắc

thừa thãi ngựa tốt, khiến cho kỵ binh Hung Nô có thể tung hoành khắp biên giới phương bắc. Ngay cả Tần Thủy Hoàng ngày trước cũng chỉ có thể mệnh cho Mông Điềm trực xuất Hung Nô ra hơn hai ngàn dặm, chứ không thể tạo ra đả kích trí mạng, khiến cho Hung Nô có cơ hội mà lớn mạnh.

Nhận được tin tức từ Thành Thái, Trương Cường cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, hơn nữa còn có niềm vui làm cha, khiến cho Trương Cường thoải mái khác thường.

Mấy ngày nay sau khi Tiêu Hà đảm nhiệm hữu thừa tướng, mấy tấu chương không quan trọng cũng không được đưa tới cho Trương Cường nữa, cho dù là quyết định trọng đại, vẫn là do tam công quyết định xong với đưa cho Trương Cường tiến hành thông qua. Hiệu suất công tác của triều đình lên cao, áp lực lên Trương Cường cũng giảm bớt không ít, bất giác âm thầm cảm thán năng lực của Tiêu Hà quả là vĩ đại.

Viết nốt một phần tấu chương, đang định đứng dậy đi lại trong điện hoạt động gân cốt cứng ngắc, chợt thấy nội thị ngoài điện thông báo: “Bệ hạ, hoàng hậu giá lâm!”.

Trương Cường quay lại nhìn mới phát hiện, Tả Uyên đang chậm rãi từ ngoài điện đi vào, nhìn thấy Trương Cường, nhẹ nhàng quỳ gối hành lễ: “Thần thiếp tham kiến bệ hạ!”.

Trương Cường gật đầu cười nói: “Hoàng hậu không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi!”.

Tả Uyên nhẹ nhàng cười nói: “Thần thiếp vừa tới thăm Hi nhi, tiện đường qua thăm bệ hạ luôn!”.

Trương Cường bật cười nói: “Xem ra hiện giờ trăm còn không bằng con trẻ nữa?”.

Nói xong, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tả Uyên, định hôn lên đôi môi anh đào mê người đó.

Lại bị Tả Uyên nhẹ nhàng tránh đi, cười khanh khách nói: “Bệ hạ, được quý tử rồi, không biết phải bố trí Lệ Cơ thế nào?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 10

Thận Trọng.

Trương Cường thoáng nhìn ngọc dung cũng hoàng hậu, gật đầu thở dài: “Lệ Cơ tuy rằng mắc tội nặng, nhưng mà trẫm vẫn không đành lòng, hiện giờ hoàng tử vừa mới được một con trắng, trẫm thật sự...”.

Tả Uyên nhẹ nhàng lau nước mắt, nói: “Nhìn thấy Hi nhi nho nhỏ trong tã sắp mất đi mẫu thân, thật sự là vô cùng đau xót, bệ hạ nếu có thể khai ân, Hi nhi ngày sau nhất định sẽ cảm tạ ân đức của bệ hạ”.

Trương Cường lắc đầu nói: “Hi nhi chính là cốt nhục của trẫm, nói gì chuyện ân đức, nếu hoàng hậu và trẫm đã có suy nghĩ giống nhau, vậy thì ban hành lệnh đại xá thiên hạ, tử tội của Lệ Cơ cũng có thể miễn luôn. Việc còn lại, đành giao cho hoàng hậu cân nhắc, dù sao có Hi nhi rồi, trẫm cũng không muốn quá vô tình”.

Tả Uyên nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bệ hạ nhân hậu trọng tình, có phu quân như vậy, chính là phúc khí của Lệ Cơ, cũng là phúc khí của các tỷ muội trong hậu cung!”.

Trương Cường gật đầu, cười nói: “Chuyện trong cung đành phải làm phiền nàng rồi!”.

Tả Uyên thần sắc buồn bã, xấu hổ nói: “Đều do Tả Uyên không thể cẩn tu nghi đức, khiến hậu cung việc xảy ra không ngừng, làm bệ hạ phí sức”. Nói tới đây, đôi mắt đỏ lên, hai hàng thanh lệ đã chảy xuống.

Thấy nàng tự trách như vậy, Trương Cường đau xót trong lòng, nhin không được nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng an ủi: “Uyên nhi, chuyện của Nhu nhi cùng Lệ Cơ không thể trách nàng được, nàng không cần tự trách.

Có lẽ là do trẫm đã làm trái thiên ý, nếu phải trách phạt, lẽ ra nên trách trẫm mới đúng, không có quan hệ gì tới nàng, trẫm mới là người phải gánh trách nhiệm”.

Nghe Trương Cường nói như vậy, Tả Uyên cả người khẽ ran lên, ôm chặt lấy Trương Cường, khố sở nói: “Bệ hạ, Uyên nhi thân là hoàng hậu, tiến cung đã mấy năm mà vẫn chưa có hoàng tử, không thể sinh con cho bệ hạ, chỉ sợ cô phụ tình ý của bệ hạ... Uyên nhi...”.

Nói tới đây, lại thương tâm nghẹn ngào.

Trương Cường biết Tả Uyên từ khi làm hoàng hậu vẫn chưa có con, ở trong hậu cung lấy hoàng tử định địa vị thế này, nàng gặp phải áp lực mà mình cũng không thể tưởng tượng nổi. Một nữ tử nhu nhược đối mặt với áp lực như thế, lại còn phải cân bằng cuộc đua quyền lực trong cung, bất giác đau lòng nói: “Uyên nhi, nàng là hoàng hậu Đại Tần, là mẹ cả của mọi đứa nhỏ, vô luận là con ai sinh, chẳng phải cũng giống nhau sao?”.

Tả Uyên chấn động, kinh ngạc nói: “Bệ hạ chẳng lẽ không trách tội Tả Uyên?”.

Trương Cường phì cười, nói: “Trẫm cũng đã có hoàng tử, hoàng hậu nếu như không có, thì cứ giao cho hoàng hậu nuôi nấng, có khác con thân sinh của nàng sao?”.

Tả Uyên thân thể mềm mại run lên, tránh khỏi cái ôm của Trương Cường, nhẹ nhàng hành lễ: “Tạ ơn tâm ý của bệ hạ với Uyên nhi”.

Nhìn nụ cười vui vẻ của Tả Uyên, Trương Cường thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lệ Cơ sau chuyện Nhu nhi khiến cho người ta khó tha thứ, nhưng mà không phải cũng do mình sao? Nếu lúc đó cẩn thận đề phòng, sao có thể phát sinh bi kịch. Huống hồ căn cứ theo đấu tranh quyền lực trong cung qua các thời đại, chuyện giành giật tình cảm trong cung không chỉ đơn thuần là vì sự sủng ái, mà còn phần nhiều từ cuộc đua quyền lực nữa. Hi nhi ra đòi không nghi ngờ sẽ khiến cho cuộc đấu càng thêm gay gắt, để bào hộ Lệ Cơ, giao Hi nhi cho hoàng hậu là biện pháp duy nhất.

Nghĩ đến đây, bất giác vui vẻ nói: “Hoàng hậu tận tâm nuôi nấng Hi nhi, trẫm mới có thể yên tâm, người khác, trẫm không thể yên tâm được”.

Vừa dứt lời, đã thấy Hàn Hoán ở ngoài điện cẩn thận bấm tấu: “Bệ hạ, nội thị tùy thân của Lưu mỹ nhân tới xin cầu kiến Hoàng hậu nương nương”.

Trương Cường ngoài ý muốn, nghĩ rằng với tính tình của Lỗ Nguyên lại xảy ra chuyện gì, thoáng nhìn Tả Uyên, phát giác Tả Uyên cũng vẻ mặt mờ mờ, mới gật đầu nói: “Lỗ Nguyên có chuyện gì vậy?”.

Hàn Hoán liếc nhìn hoàng hậu, quỳ xuống đất nói: “Bệ hạ, nô tài cung chúc bệ hạ!”.

Trương Cường cùng Tả Uyên đồng thời ngẩn ra, Tả Uyên gật đầu nói: “Lưu mỹ nhân thế nào?”.

Hàn Hoán cười cười nói: “Ngự y đã xác nhận, Lưu mỹ nhân đã mang thai hai tháng, nô tài cung chúc bệ hạ có thêm hoàng tử!”.

Trương Cường giật mình nói: “Lỗ Nguyên mang thai?”.

Hàn Hoán cẩn thận khom người nói: “Đúng vậy, ngự y cùng nội thị thiếp thân của Lưu mỹ nhân lúc này đều đang ở ngoài điện, bệ hạ có thể tuyên triệu bọn họ vào để hỏi”.

Trương Cường hưng phấn đi đi lại lại trong điện, gật đầu nói: “Lập tức ban cho Lỗ Nguyên 120 lượng vàng, một học kim châu, tiền... Năm trăm quan, để bào dưỡng thân thể. Mặt khác mệnh cho Lỗ Nguyên tự chọn cung nữ nhập điện hầu hạ. Thêm nữa, từ hôm nay Lỗ Nguyên sẽ ở trong cung Quỳnh Ngọc, cho ba mươi cung nữ hầu hạ”.

Nói xong, xoay người kéo tay Tả Uyên ra khỏi điện, phân phó với Hàn Hoán: “Trẫm đi với hoàng hậu tới thăm Lỗ Nguyên, kiệu của hoàng hậu đâu rồi?”.

Hàn Hoán vừa mới phân phó một tiểu nội thị đi truyền chỉ, nghe thấy thể vội khom người nói: “Kiệu đang ở ngoài điện, nô tài nhận được tấu đã đoán rằng bệ hạ sẽ muốn tới thăm Lưu mỹ nhân, cho nên đã lệnh cho kiệu chờ ở ngoài”.

Trương Cường thoáng nhìn Hàn Hoán, nói: “Không tồi...”. Nội tới đây, liếc nhìn Tả Uyên sắc mặt tái nhợt đứng một bên, thân thể khẽ ran rây, dường như không được thoải mái, không khỏi tới bên Tả Uyên thân thiết hỏi: “Uyên nhi sao vậy, hay là thân thể không khỏe?”.

Tả Uyên gắng gượng cười nói: “Không sao ạ, chắc là đêm qua ngủ ít, hơi đau đầu. Lưu mỹ nhân thị tẩm một lần đã mang hoàng tử, đương nhiên phải tới thăm”. Nói xong, gắng gượng đi lên kiệu, tới cung Tuyên Minh mà Lỗ Nguyên đang tạm ở.

Trương Cường thấy bộ dáng mệt mỏi của nàng, có ý muốn để nàng về nghỉ ngơi, chỉ là chuyện Lỗ Nguyên mang thai cũng là đại sự trong cung, nếu hoàng hậu không đi, chỉ sợ sẽ có đàm tiếu, đành phải gật đầu thờ dài: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, NƠI ĐÓ CÁCH TẨM ĐIỆN CỦA UYÊN NHI KHÔNG XA, ĐI THĂM LỖ NGUYÊN XONG, UYÊN NHI CÓ THỂ VỀ NGHỈ NGƠI SỚM”.

Hoàng hậu dựa vào đệm mềm trên kiệu, gắng gượng cười nói: “Bệ hạ không nên lo lắng, thần thiếp không sao đâu”.

Trương Cường nghe thấy thế mới yên tâm đi một chút, lệnh cho kiệu đi tới Tuyên Minh cung.

Lúc Trương Cường đi tới, trong cung đã đầy chật những nữ y, cùng với những cung phi thất sủng ở điện khác tới chúc mừng. Lỗ Nguyên từ sau lần thị tẩm trước không còn được triệu gọi, vốn đang lo lắng biện pháp của mình thiếu hiệu quả, không ngờ lại mang thai thật. Bởi vì vừa mới nôn ra không ít, lúc này đang cả người vô lực, chỉ nghe thấy nội thị bên ngoài điện hô báo: “Hoàng đế thánh giá lâm!”.

Đi vào điện, Trương Cường thấy ngay Lỗ Nguyên đang tái nhợt nằm trên giường, thấy Trương Cường vào điện, đang định đứng dậy, lại bị Trương Cường ngăn lại, đỡ trở về giường, thân thiết hỏi han: “Thế nào? Thân thể có khỏe hay không?”.

Lúc này nữ y ở bên cạnh cẩn thận bấm tấu: “Bệ hạ, nương nương mạch tượng bình thường, không đáng ngại, hoàng tử trong bụng cũng mạnh khỏe, chỉ là vừa bị ợ chua, đây cũng là việc bình thường, không có gì không ổn”.

Trương Cường nghe thấy thế, vừa lòng gật đầu nói: “Không tồi, mọi người trong điện cẩn thận săn sóc, tương lai hoàng tử sinh ra sẽ thường lớn”.

Lỗ Nguyên không nghĩ tới Trương Cường lại tới nhanh như vậy, khuôn mặt động lòng người vui sướng, nhưng khi thấy hoàng hậu đi cùng Trương

Cường, khuôn mặt hơi cứng lại, mới miễn cưỡng ngồi dậy quỳ gối hành lễ: “Lỗ Nguyên tham kiến bệ hạ cùng nương nương!”.

Tả Uyên mỉm cười, tiến lên nhẹ nhàng đỡ Lỗ Nguyên dậy, cười nói: “Trong cung chỉ có người là phúc khí lớn nhất, mới thị tẩm một lần đã có hoàng tử, phải nghĩ ngoi cho tốt, ngàn vạn lần không thể có sơ xuất”.

Lỗ Nguyên nhìn Trương Cường, đôi mắt đẹp khẽ rưng rưng nói: “Có thể được bệ hạ cùng nương nương coi trọng như vậy, thật là phúc khí của Lỗ Nguyên, Lỗ Nguyên vô cùng cảm kích!”.

Nói xong, đưa mắt nhìn Trương Cường, thấp thỏm nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên nghe nói phụ thân không thể chia sẻ ưu phiền với bệ hạ, trong lòng vạn lần khổ sở, bệ hạ nếu muốn trách phạt, cứ trách phạt Lỗ Nguyên là được...”.

Nói xong, lại rưng rưng quỳ xuống, nước mắt.

Trương Cường thầm cười khổ, dã tâm của Lưu Bang chỉ sợ chỉ có mình là rõ nhất. Trước mắt sở dĩ Đại Tần bị động vì Hung Nô, phần nhiều là do Lưu Bang án binh bất động với Hung Nô, lúc này nghe thấy vậy không nỡ từ chối, đành gật đầu nói: “Nàng cứ an tâm bào dưỡng thân thể, bên phía Bái công trăm sẽ xử trí, nàng cứ yên tâm, có việc gì cứ trực tiếp nói với hoàng hậu, hoàng hậu sẽ tận tâm chiếu cố”.

Lỗ Nguyên lắc đầu nói: “Lỗ Nguyên tính cách thẳng thắn, chỉ sợ gây họa trong cung, cô phụ sự sủng ái của bệ hạ. Hiện giờ cảm thấy trọng trách trên vai, cả đêm khó ngủ. Lỗ Nguyên không cầu gì khác, chỉ cầu bệ hạ có thể ân chuẩn cho người nhà Lỗ Nguyên vào cung chiếu cố, cũng giảm bớt phiền toái cho hoàng hậu. Nếu hoàng hậu vì chiếu cố Lỗ Nguyên mà tổn hại ngọc thể, Lỗ Nguyên thật sự khó có thể tha thứ cho mình”.

Trương Cường nhất thời nhớ tới Lữ hậu đại danh鼎鼎 trong lịch sử Trang Quốc, liền biết ngay cái gọi là thân nhân vào cung chiếu cố chính là kế sách đã sớm thương nghị giữa Lưu Bang phu thê, muốn mượn cơ này tiến vào cung đình Đại Tần. Cho dù bọn họ có ý gì, nếu mình không đồng ý, không khỏi sẽ có ý như là sợ Lưu Bang.

Nếu mình đã có ý đề phòng Lưu Bang, vậy chỉ cần cẩn thận ứng phó là được, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này để triển khai ý đồ chiến

tranh khác. Hiện giờ mình đã chiếm ưu thế nửa bước, không sợ bọn chúng có thể làm được gì, đành phải giả ý gạt đầu nói: “Nếu nàng có người tri kỷ có thể tới chiếu cố, vậy thì có thể miễn cho hoàng hậu vất vả rồi”.

Lỗ Nguyên kinh hỉ nhìn Trương Cường, nói: “Thần thiếp muốn mẫu thân tiến cung hầu hạ, không những có thể giảm vất vả cho hoàng hậu, mà còn có thể thay phụ thân triệu kiến bệ hạ, thể hiện tâm ý thần tử”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 11

Trận Chiến Quận Thượng.

Chân trời, mấy vì sao treo trên không trang còn cổ sức nháy mắt, một chút nắng sớm sâu kín lại bắt đầu ở chân trời phía đông ngời sáng lên.

Một trận trống trận chói tai chột phá tan sự yên lặng của tia nắng ban mai, một nhánh năm vạn quân Tần trong tiếng trống trận ù ù với năm nghìn kỵ binh ở bên cánh bảo vệ, xếp trận trùy hình phóng đến phương trận của Hung Nô, tựa như một thanh kiếm sét đột nhiên tuốt ra khỏi vỏ đâm về phía đại quân Hung Nô không có một chút phòng bị.

Lĩnh quân xung phong đúng là Quận Thượng đô úy Hoắc Nghiêm, lúc này hắn đang cười trên một chiến mã màu đen cầm trong tay trường kiếm, dưới sự bảo vệ của năm trăm thân binh xông thẳng đến trong trận của Hung Nô.

Bởi vì tập kích của quân Tần đa phần đều phát động vào ban đêm, binh lính Hung Nô đã đề phòng suốt một đêm, lúc này đang muốn chuẩn bị đổi ca, đúng là lúc không tập trung chú ý, bị tấn công đột ngột chém giết bất ngờ không kịp phòng, nhất thời một cảnh đại loạn. Sau khi lực lượng của Hoắc Nghiêm tấn công, năm vạn quân Tần đã mở ra vô số lỗ hổng cho đại trận mười vạn quân Hung Nô, làm cho đại quân Hung Nô sau khi tổn thất gần một vạn người mới bắt đầu miễn cưỡng khôi phục lại phương trận phòng thủ.

Lúc này, Hoắc Nghiêm phát giác ra Hung Nô đã phục hồi tinh thần rồi lại, lập tức ra hiệu bảo thân binh phía sau huy động cờ xí, phát ra túi hiệu rút lui.

Chính là, Đại tướng quân Hung Nô Qua Sĩ Tà sớm đang chờ đợi quân Tần phá vây, tự mình dẫn dắt năm vạn hộ quân của mình, từ trong trận đột nhiên xông ra, vây quanh quân Tần đang chuẩn bị rút lui!

Hoắc Nghiêm giờ phút này đang muốn xoay người thối lui phía sau, lại không dự đoán được một nhánh quân đội Hung Nô bỗng nhiên từ phương trận đối phương xung phong liều chết đi ra, đi trước là một gã tướng lĩnh Hung Nô ước chừng ba mươi tuổi, xung phong liều chết vô cùng dũng mãnh. Bởi vì lúc này kỵ binh quân Tần đều đã trang bị yên ngựa, có thể sử dụng cường nỏ loại nhỏ, nhìn thấy kỵ binh Hung Nô xông đến, kỵ binh quân Tần phụ trách bảo vệ bên sườn lập tức cùng phát động nỏ, nhất thời bắn kỵ binh Hung Nô người ngã ngựa đổ, quân lính tan rã.

Qua Sĩ Tà trong nháy mắt cung nỏ đối phương phóng ra liền được thân vệ chặn kín trước người. Hơn nữa kỵ binh phía trước đã ngăn cản đại bộ phận kinh nỏ phóng tới, cho nên sau khi cung nỏ của quân Tần qua đi, Qua Sĩ Tà thật ra cũng chưa tổn hại đến một cọng tóc, chỉ là năm vạn hộ quân lại tổn thất gần năm nghìn người.

Qua Sĩ Tà lần đầu tiên dưới ưu thế như vậy lại bị thiệt hại nặng như thế, tức giận lau mồ hôi lạnh trên trán, hét lớn: “Nỏ Tần bắn xong rồi, bắn lên trên cho ta!”.

Nói xong, hét lớn một tiếng, hươu trường đao trong tay, đá mạnh vào bụng ngựa. Mũi tên phóng về phía quân Tần đang dần dần thoái lui. Lúc này, đại trận Hung Nô đã khôi phục lại cũng đồng thời biến đổi. Hóa thành phương trận ngàn người tả hữu vây lấy quân Tần.

Quân Hung Nô đang cuồn cuộn không ngừng từ các cửa khác đến vây quanh năm vạn quân Tần, khí thế lúc trước bắt đầu yếu ớt xuống, Hoắc Nghiêm sau mấy lần xung phong liều chết, vẫn không thể phá tan đại quân Hung Nô càng ngày càng nhiều, mắt thấy quân Tần bên cạnh càng ngày càng ít, Hoắc Nghiêm đưa mắt nhìn bốn phía. Chỉ thấy phía chân trời càng ngày càng sáng không nhìn thấy bất cứ con phi điều nào, phi hành quân vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Hoắc Nghiêm cảm tức thầm mắng một tiếng, phân phó cho một gã thân binh bên cạnh nói: “Chú ý duy trì trận hình, hậu quân xông trước, tiền quân

bảo vệ, đều xông đến cho ta!”.

Khi nói chuyện, một nhánh quân Hung Nô khoảng vạn người đã phá tan bảo vệ bên ngoài của quân Tần, lập tức vọt tới Hoắc Nghiêm. Hoắc Nghiêm đang lúc vô cùng căm tức, thấy thế, quát lên điên cuồng một tiếng. Liền vọt lên, nhắm ngay một gã tướng lãnh Hung Nô một kiếm lóe lên lẳng xuống!

Tướng lãnh Hung Nô kia đã sớm có phòng bị, nhìn thấy trường kiếm Hoắc Nghiêm đâm tới, khẽ quát một tiếng, kẹp lấy bụng ngựa. Chiến mã nhanh nhẹn né về bên cạnh, vừa lúc tránh được trường kiếm Hoắc Nghiêm, cũng khiến cho trước người Hoắc Nghiêm không có phòng bị. Tướng quân Hung Nô kia cười lạnh một tiếng, hươu đao lên đâm!

Lúc này thân binh bảo vệ bên cạnh Hoắc Nghiêm đã không đủ năm trăm, Hoắc Nghiêm lại tự mình xông lên nên không có ai ở bên.

Hoắc Nghiêm lúc này, thế đi trường kiếm đã hết, muốn trở lại thế thủ đã chậm nửa nhịp, mắt thấy trường đao đối phương đã tới bên người, trong tình thế cấp bách, không kịp nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng, thân thể toàn lực ngửa ra sau, chỉ nghe “soạt!”. Một đao kinh phong đánh thẳng mặt, mũi đao gọt chóp mũi làm cho đau đớn. Ngay lúc tên tướng lãnh Hung Nô vồ hụt một đao, cổ tay phải vừa lật chuẩn bị nhân thế bổ nhát đao thứ hai, chỉ nghe một tiếng nổ vang như tiếng sấm sét bỗng nhiên vang lên ở trong quân Hung Nô đang điên cuồng xông lên, quân đội Hung Nô đang xung phong bị tiếng nổ mạnh đột nhiên này làm cả kinh đến nỗi thế trận hỗn loạn, nhất là những chiến mã chưa bao giờ lãnh hội tiếng nổ của hỏa dược, lại càng kinh hãi đến nỗi bốn phía phi chạy, vốn dĩ trận hình phối hợp chặt chẽ lập tức tan vỡ không thành hình. Ngay trong nháy mắt Hoắc Nghiêm hơi ran sợ, vô số ánh lửa bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bắn về phía quân Hung Nô đang lơ ngơ, nhất thời là một biển lửa. Tiếng hí của chiến mã, tiếng kêu thảm thiết của đám binh lính bị đại hỏa thiêu cháy làm rang động tận trong tâm can mỗi người.

Đại hỏa từ trên trời giáng xuống đều có vô số dầu trơn màu đen, dập cũng không dập được, dính vào là cháy. Vô số binh lính Hung Nô bị đại

hỏa khủng bố này và tiếng nổ mạnh như sấm sét sọt tới mức tường thiên thần tức giận, một số binh lính quỳ trên mặt đất liên tục làm lễ bái.

Tên tướng lãnh Hung Nô đang chém giết Hoắc Nghiêm quay người nhìn lại, khi nhìn thấy vô số lửa cháy từ trên trời giáng xuống, sợ đến nỗi quên chém.

Hoắc Nghiêm, bị thân binh của Hoắc Nghiêm xông về phía trước một bước, một kiếm chặt rơi đầu.

Hoắc Nghiêm vui mừng quá đổi, nhất thời nghĩ tới phi hành quân sớm phải đến kịp, không khỏi đưa mắt nhìn không trung trên đỉnh đầu. Chỉ thấy ước chừng hơn một trăm con chim to màu đen cưỡi gió lạnh phần phật của sáng sớm, không tiếng động từ dãy núi phương xa bay tới. Trên hai cánh màu đen viết một chữ “Tần” màu trắng thật to, tựa như một đoàn tử thần từ trên trời giáng xuống, tới gần quân đội Hung Nô đang giã dựa giữa biển lửa trên mặt đất.

Trên dãy núi xa xa, còn có thể nhìn thấy mờ mờ ảo ảo vô số cánh chao lượn màu đen đang mượn gió sớm dần dần mạnh lên bay tới chiến trường đang chiến đấu kịch liệt.

“Đây là ‘Phi hành quân’?”. Hoắc Nghiêm kinh ngạc nhìn chăm chăm vào phi hành quân đang xoay quanh bầu trời, giật mình nhìn trân trân không nói lên lời, sau một lúc lâu mới ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Phi hành quân... Ha ha... Ha ha ha ha... Chúng ta được cứu rồi!”.

Lúc này, Qua Sĩ Tà đang mang theo năm vạn hộ quân đánh tới quân Tần đang tháo chạy, bỗng nhiên một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc ngay ở phía sau cách đó không xa vang lên, chiến mã đang chạy như điên dưới hông bị tiếng nổ mạnh cả kinh hí dài một tiếng, quay đầu phóng về phía quân Hung Nô đang tháo chạy, Qua Sĩ Tà hét lớn một tiếng nắm chặt bõm chiến mã, đuôi phải hất qua yên ngựa, nhìn thấy một chỗ đất trống khẽ quát một tiếng, thả người nhảy xuống chiến mã, cuối cùng đã thoát khỏi nguy hiểm, lại chỉ có thể đi bộ tác chiến, điều này làm cho binh lính Hung Nô quen chiến đấu trên ngựa cảm thấy không thích hợp, chỉ trong thời gian ngắn ngủn đã khiến cho quân Tần phản công đi lên giết được toàn bộ, không có sức đánh trả.

Tôn Thanh canh giữ ở trên tường thành chuẩn bị thời cơ phối hợp tác chiến với Hoắc Nghiêm, giờ phút này xem là rõ ràng nhất. Ngay lúc ông phát giác Hoắc Nghiêm mang theo năm vạn quân Tần bắt đầu bị đại quân Hung Nô vây quanh, trong lòng nóng như lửa đốt, đúng lúc đang chuẩn bị dẫn người ra khỏi thành tiếp ứng Hoắc Nghiêm, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh bỗng nhiên từ trận doanh Hung Nô truyền đến, đưa mắt nhìn lại, lúc này mới phát giác phi hành quân ước chừng một trăm con chim to màu đen đã không biết từ lúc nào bay lượn trên đỉnh đầu song phương đang chiến đấu kịch liệt.

Một gã quân hầu bên cạnh vui mừng nói: “Đại nhân, phi hành quân quả nhiên lợi hại!”.

Tôn Thanh cố gắng kìm chế sự kích động trong lòng, phân phó cho tên quân hầu bên cạnh kia: “Lập tức triệu tập một vạn người còn lại chuẩn bị ra khỏi thành tiếp ứng!”.

Tên quân hầu kia hưng phấn mà trả lời một tiếng, xoay người đi, Tôn Thanh giương mắt nhìn phía dưới thành mới phát hiện đã có càng ngày càng nhiều phi hành quân từ dãy núi phía đông lần lượt bay tới, xoay quanh trên không của đại doanh Hung Nô, đội thứ đầu màu đen lên quân đội Hung Nô trên mặt đất.

Lúc này, một bộ phận phi hành quân bắt đầu quay đầu bay về phía đại doanh Hung Nô, tranh thủ lúc binh lính Hung Nô khiếp sợ thất thần dùng toàn bộ đạn lửa đầu mỏ còn lại dội vào lũy lớn trang quân đang được bảo vệ gặt gao, lửa cháy hùng hực nhất thời vọt lên, đại hỏa do đầu mỏ đốt cháy này, dập tắt lửa đơn giản căn bản không có tác dụng.

Quân đội Hung Nô đã phản ứng lại, bắt đầu sử dụng cung tiễn bắn về phía phi hành quân trên bầu trời, bởi vì cung tiễn Hung Nô chế tạo tương đối lạc hậu, hơn nữa Trương Cường đặc biệt chế tạo chiến giáp phòng hộ cho phi hành quân, tuy rằng không thể đối mặt với sát thương lớn của nỏ Tần, nhưng cung tiễn của Hung Nô lại uy hiếp không lớn với phi hành quân, ngoài một ít người lái rơi xuống sau khi bị bắn thương, ảnh hưởng cũng không lớn đến tiến công tổng thể.

Điều này làm cho sĩ khí quân Tần đang liều mạng chém giết phần chấn lên, lần lượt xoay người một lần nữa đuổi giết quân đội Hung Nô bị bom đất và đạn lửa của phi hành quân công kích làm cho đầu óc choáng váng.

Nhưng nhánh quân đội Hung Nô tuy rằng bị phi hành quân giết làm cho lòng quân rã rời, nhưng tổng thể vẫn có ba mươi vạn người, quân đội Hung Nô ở các cửa khác không ngừng tiếp viện, coi như từ từ giữ vững trận tuyến, bắt đầu thoát khỏi cục diện rất lui, miễn cưỡng cùng quân Tần chém giết.

Lúc này, sắc trời đã gần tới chính ngọ, phi hành quân sau khi ném xuống đạn lửa và bom, lần lượt quay đầu bay về phía dãy núi phía đông, trên chiến trường quân Hung Nô bị phi hành quân ngăn chặn gắt gao cuối cùng cũng được thở một hơi, bắt đầu một lần nữa tổ chức trận hình tiến công đánh tới quân Tần.

Năm vạn quân Tần lúc này thừa dịp quân Hung Nô bị phi hành quân giết, vây khốn quân Hung Nô bị thương nặng ở cửa đông gần năm vạn! Thêm binh lính Hung Nô bị đại hỏa của phi hành quân khủng bố đốt cháy, và trúng bom đất bị thương, bị chiến mã dẫm chết, tổng thương vong vượt qua sáu vạn! Mà quân Tần thương vong không đến một vạn bảy nghìn người, chiến quả huy hoàng như thế, làm cho Hoắc Nghiêm hưng phấn cơ hồ không thể khống chế cảm xúc của mình.

Nhìn thấy tình hình chiến đấu dưới thành đã không dễ tái chiến, Tôn Thanh vội vàng mệnh lệnh quân coi giữ trên tường thành phát tín hiệu rút lui, gõ trống thu binh.

Nhánh đại quân Hung Nô khí thế hung hăng này lần đầu tiên chính diện đại chiến cùng phi hành quân gây nên thảm bại trầm trọng chưa bao giờ từng có, sĩ khí nhất thời hạ xuống mấy lần, nghe được tiếng trống thu quân cùng trong thành Quận Thượng, cũng không ham chiến, khiến cho áp lực phòng thủ của Quận Thượng cũng nhất thời giảm đi không ít.

Lúc này, ở đại doanh trung quân Hung Nô, Mặc Đốn lúc phi hành quân bay qua, dưới sự bảo vệ của thân vệ hốt hoảng rút lui khỏi ngự trường của doanh địa trang tâm. Bởi vì hoàn toàn không dự đoán được ngự trường nằm

ở giữa doanh địa lại bị loại công kích hoàn toàn không tưởng tượng đến, khiến cho ngự trưởng của Mặc Đốn biến thành tro tàn trong đại hỏa.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12

Cuộc Chiến Ngự Đạo.

Tu chinh lại doanh địa, gió nhẹ thổi qua, vẫn tràn ngập một hương vị hồ tiêu. Ngự trưởng vừa mới dụng xong bởi vì chuẩn bị không đủ, chỉ có một nửa ban đầu, so với quân trưởng vây quanh ở chung quanh lớn không đến hai lần, khí thế kém xa với ngự trưởng Hung Nô như quái vật khổng lồ trước kia.

Thiên Vu Mặc Đốn của Hung Nô thần sắc âm trầm ngồi trên chủ vị ở giữa lều lớn, lạnh lùng quét mắt nhìn hơn mười tướng lĩnh cao cấp trong trưởng, các tướng quân ngày thường uy phong lẫm lẫm lúc này có vẻ hết sức chật vật. Từng cái da bào vốn dĩ ngân nắp nhưng lại nhuốm dấu vết khói lửa, có người thì bị đốt đến nổi sứt đầu mẻ trán. Thương thế trầm trọng nhất là hai gã thiên tướng bị thiêu sống.

Nhìn đại tướng Hung Nô trước mắt chưa từng bao giờ chật vật như thế, Mặc Đốn cười lạnh một tiếng, bưng một bát rượu trên bàn nhỏ trước mặt, uống một hơi cạn sạch, hai mắt đỏ rực gắt gao nhìn chăm chăm Qua Sĩ Tà quỳ trên mặt đất, trong trưởng tràn ngập sát khí, làm cho mỗi một danh tướng Hung Nô đều âm thầm hít một hơi khí lạnh! Biết rõ Mặc Đốn thù đoạn độc ác, tàn nhẫn, các tướng lĩnh bị ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Đốn làm cho sợ tới mức trong lòng run sợ, nhất thời không ai dám mở miệng nói chuyện, sợ bị Mặc Đốn nổi giận giận chó đánh mèo, chết không có chỗ chôn.

Trong lều lớn không khí nghiêm trọng dường như làm người ta cảm thấy từng đợt ngột thở mãnh liệt, một số thân vệ tùy thân của các tướng lĩnh chờ

ở ngoài trường đều tránh xa chỗ lều lớn, dường như cũng muốn tránh đi áp lực vò hình kia.

Hít sâu một hơi khí lạnh trong lều lớn kia dường như làm người ta không thở nổi, Qua Sĩ Tà cẩn thận quỳ trên mặt đất nghiêm mặt nói: “Khởi bẩm Thiên Vu, Qua Sĩ Tà đã phái người đi vào trong núi tìm kiếm phi hành quân, nhưng...”

Mặc Đốn hừ lạnh một tiếng, cầm chén rượu trong tay nặng nề mà quăng trên mặt đất, quát lạnh nói: “Nhưng cái gì? Chẳng lẽ người ngay cả đến năm trăm người cũng không tìm thấy?”.

Qua Sĩ Tà sợ tới mức cả người run lên, vội vàng cẩn thận nói: “Tiểu nhân phái ra năm nghìn tính kỵ đi vào trong núi tìm kiếm, nhưng... Mỗi lần chỉ có thể tìm được tàn tích lưu lại sau khi phi hành quân bay đi, dường như bọn họ ở nơi rất xa có thể phát giác chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, Mặc Đốn đã giận tím mặt, quát to: “Người đầu!”.

Thân vệ sớm chờ ở ngoài trường nghe thấy Mặc Đốn hét lớn vội vàng chen vào, lôi Qua Sĩ Tà ra ngoài trường. Qua Sĩ Tà lúc này sớm biết lần này khó có thể may mắn thoát khỏi, kiệt lực giãy dụa lớn tiếng nói: “Thiên Vu, Qua Sĩ Tà còn có cách có thể bắt được phi hành quân!”.

Mặc Đốn nghe vậy nhe răng cười nói: “Người nói xem. Nếu là không thể nghĩ ra biện pháp phá vỡ phi hành quân, đại quân ta sẽ bị kìm hãm ở trong này, đợi cho quân Tần đuổi tới, ba mươi vạn thiết kỵ Hung Nô ta sẽ toàn bộ chôn vùi tại Quận Thượng này!”.

Qua Sĩ Tà bị thân vệ Mặc Đốn ấn chặt trên mặt đất, lúc này nghe vậy giãy dụa lớn tiếng nói: “Qua Sĩ Tà đã nghĩ tới một biện pháp tuyệt hảo nhất định có thể tìm được phi hành quân ẩn phục ở trong núi!”.

Ánh mắt Mặc Đốn chợt lóe lên, suy nghĩ một lát. Ý bảo nhóm thân vệ buông Qua Sĩ Tà ra, ngẩng đầu quét mắt nhìn tướng lĩnh trong trường. Chậm rãi gật đầu nói: “Đại bại lần này, không biết các người có kế sách gì, có thể cứu vãn hoàn cảnh xấu?”.

Trong lều lớn một mảnh trầm mặc, không khí càng thêm nghiêm trọng, tất cả mọi người sợ hãi vạn nhất biện pháp của mình làm Mặc Đốn tức giận, rơi vào kết cục chết thảm.

Sau một lúc lâu. Đại tướng quân A Hồn Hán tiến lên cẩn thận nói: “Khởi bẩm Thiên Vu, người Trung Nguyên luôn luôn già dối nhiều kẻ, chúng ta không thể không phòng, lần này tuy rằng đại bại, nhưng vị tất đã lợi hại như mặt ngoài, cái gọi là phi hành quân cùng bất quá chỉ là mấy trăm người, chúng ta ba mươi vạn đại quân chỉ cần cẩn thận phòng bị, tuy rằng không thể phá vỡ phi hành quân, nhưng cũng không tạo thành thương nặng như lần này. Theo A Hồn Hán, chúng ta phải nhanh chóng tấn công Quận Thượng, sớm ngày chiếm lấy Quận Thượng, lao thẳng tới Hàm Dương. Nếu không đợi cho lương thảo của Ba Thục chín, quân Tần chiến lược tăng lên, chúng ta muốn thoát thân, chỉ sợ sẽ không dễ dàng!”.

Mặc Đốn nghe vậy mắt ung đột nhiên sáng ngời, cũng không để ý tới A Hồn Hán, chỉ trầm ngâm nói: “Thoát thân, thoát thân...”

Mọi người trong trường đoán không ra Mặc Đốn rốt cuộc có ý gì, A Hồn Hán thấy ánh mắt Mặc Đốn nhấp nháy, trong lòng có chút sợ hãi, bất giác kiên trì nói: “Thiên Vu hay là có kế sách khác?”.

Mặc Đốn nhìn thoáng qua A Hồn Hán nghi hoặc, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... BỊ bại cũng tốt! BỊ bại cũng tốt! Ha ha ha ha...”

Trong trường các tướng lĩnh bị tiếng cười đột ngột của Mặc Đốn làm cho đồng thời cả kinh. A Hồn Hán lại sợ tới mức hai chân như nhũn ra. Một lúc lâu mới khó khăn cắn răng nói: “Thiên Vu... Ngài... Không có việc gì chứ?”.

Mặc Đốn nghe vậy sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng đánh giá chúng tướng trong trường, trầm giọng nói: “Truyền lệnh đại quân, lập tức nhổ trại rút lui, tất cả đồ quân nhu toàn bộ vứt bỏ, đại quân bằng tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi Quận Thượng!”.

Trong thành Quận Thượng, nơi nơi đều là binh sĩ quân Tần, bên trong thành thứ dân đi lại chuẩn bị gỗ đá, bóng dáng bận rộn tích cực phòng ngự, bởi vì lương thảo thiếu, một số binh lính thậm chí ở góc phòng tìm kiếm hang chuột, đào ra, bên trong thường thường sẽ có không ít lương thực, tuy rằng chỉ như muối bỏ biển nhưng là có còn hơn không. Nhất là trong lúc

nguy cấp đại quân vây thành này, mặc dù chỉ là một hai phần lương thực, nói không chừng cũng là rơm rạ cứu mạng.

Một số tráng nữ bên trong thành cũng tựa như lão binh phòng thù trong thành phụ trách khuôn vác tên và lăn cày lên trên tường thành, bởi vì vừa mới lấy năm vạn người đẩy lui ba mươi vạn đại quân Hung Nô, tiêu diệt địch hơn bảy vạn người, khiến cho lòng tin của quân dân Quận Thượng phần chấn lên, bên trong thành nơi nơi đều có thể nhìn thấy thân ảnh binh lính và thứ dân sĩ khí tăng vọt hợp lực tiến hành phòng ngự.

Trong thành thù phù, Tôn Thanh thần sắc nghiêm túc ở trên chủ vị, hai vị trí phía dưới hẳn, phân biệt là đô úy Hoắc Nghiêm và phi hành quân trung lang tướng Ngô Tiên.

Tôn Thanh nhìn thoáng qua rượu và thức ăn đơn giản trên bàn, nàng chén thờ dài: “Hôm nay có được đại toàn thắng, bàn tướng khao thưởng ba quân, nhưng bên trong thành lương thảo dần dần không đủ, ước chừng không được mấy ngày sẽ nghèo xơ xác, Tôn Thanh thân là quận thủ chỉ có thể chuẩn bị rượu nhạt tiếp đãi chư vị khách công”.

Hoắc Nghiêm nghe vậy đứng dậy nâng chén nói: “Đại nhân không nên tự trách, bên trong thành quân dân sớm đồng sinh cộng tử, hiện giờ bất quá cũng chỉ cầu sống thêm mấy ngày để toàn lực tiếp chiến. Nếu ông trời phụ Quận Thượng ta, đã không có phi hành quân tới đúng lúc, có thể thấy được một đường sống của Quận Thượng. Chỉ là Mặc Đốn của Hung Nô luôn luôn già dối, chúng ta hôm nay uống bữa rượu này, chờ đến ngày bắt giữ Mặc Đốn, lại nàng chén cùng uống!”.

Nói xong, nâng chén rượu nhạt trong tay uống một hơi cạn sạch, quăng chén rượu “Choang”! Một tiếng trên mặt đất, chấp tay nói: “Hoắc Nghiêm thề cùng Hung Nô huyết chiến đến cùng!”.

Ngô Tiên lúc này bởi vì phi hành quân đại thắng, cũng được đám người Tôn Thanh kính trọng hơn, lần này tướng lĩnh cao cấp Quận Thượng tổ chức bữa tiệc mừng thắng lợi đơn giản cũng được mời ngồi ở ba vị trí bên trên. Lúc này cũng bị lòng tin quyết tử của đám người Hoắc Nghiêm làm cho cảm động, không khỏi chấp tay nói: “Đại nhân, tướng quân, tại hạ tham gia phi hành quân đã trải qua năm ba đại chiến như Cự Lộc, Cai Hạ, chưa

bao giờ từng thất bại, hơn nữa bệ hạ đã từng tự mình huấn luyện, phi đội này, đạn lửa và bom đều là bệ hạ tự mình nghiên cứu chế tạo, tự mình hướng dẫn sử dụng”.

Tôn Thanh nghe vậy rất là kinh ngạc, không thể tưởng được phi hành quân này quả nhiên giống với truyền thuyết, Nhị Thế hoàng đế tự tay sáng chế, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, thật sự rất là cảm thán tài năng ngút trời của Trương.

Cường.

Không khỏi thất thanh nói: “Tất cả vật trang bị của phi hành quân Sở đều do bệ hạ chế tạo?”.

Ngô Tiên nghe vậy ngạo nghễ gật đầu nói: “Không sai, phi hành quân là do bệ hạ tự tay sáng chế!”.

Hoắc Nghiêm cũng nhin không được khâm phục nói: “Không thể tưởng được bệ hạ kỳ tài như thế, có thể thấy được số mệnh Đại Tần ta quả nhiên chưa hết!”.

Nói tới đây, sự tuyệt vọng nản chí trong lòng mấy người lúc trước bỗng chốc tiêu tan.

Nhìn thấy mọi người ở đây đang dần dần hưng phấn lên, Tôn Thanh lại nặng nề hướng về phía Ngô Tiên nói: “Phi hành quân rốt cuộc ẩn thân nơi nào? Hôm nay trận đại chiến này, Hung Nô Thiển Vu nhất định không chịu từ bỏ ý đồ, tất nhiên phải báo cái nhục của đại bại này, hành tung của phi hành quân ngàn vạn lần không thể tiết lộ, nếu không...”

Ngô Tiên mất hồ chột lóe lên, trầm giọng nói: “Đại nhân có thể yên tâm, phi hành quân có thể vỗ cánh bay cao, quân Hung Nô tự nhiên sẽ không tìm thấy chúng ta!”.

Nghe hẳn nói như vậy. Tôn Thanh mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng vì vừa mới nhìn thấy lợi hại của phi hành quân, cho nên yên tâm không ít, bất giác gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, có thể làm người ta yên tâm một chút.

Hoắc Nghiêm lúc này gật đầu nói: “Lần trước Cửu Nguyên bị phá, chính là bởi vì quân Hung Nô trước tiên âm thầm tiến vào trong thành, có thể thấy được Hung Nô không ngờ nghịch chỉ biết chém giết như ta tưởng.

Chúng ta từ hôm nay không được buông tha bất cứ chỗ khả nghi nào, canh phòng nghiêm ngặt gian tế Hung Nô lẫn vào trong thành!”.

Một gã trung lang tướng nghe vậy đứng dậy chấp tay nói: “Mặt tướng Triệu An, hôm nay thực sự rất khâm phục hành quân chiến đấu thần kỳ, cho nên hy vọng Ngô Tiên tướng quân giảng giải một chút sự thần diệu của phi hành quân cho tiêu đệ!”.

Trong trường hơn mười người tướng lãnh, từ hòm nhìn thấy phi hành quân hạ cánh gần giống như phương thức tác chiến thần thoại, cũng đều vô cùng tò mò với phi hành quân, lúc này nghe Triệu An hỏi như vậy, đều không hèn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Ngô Tiên, đều chờ mong Ngô Tiên trả lời.

Không ngờ Ngô Tiên mắt hồ chột lóe, lạnh lùng thốt: “Bệ hạ từng nghiêm mệnh phi hành quân trên dưới giữ nghiêm bí mật, không được tùy ý tiết lộ tin tức có liên quan đến phi hành quân, cho nên không phải Ngô Tiên kiêu căng, thật sự là thánh mệnh như thế, Ngô Tiên không dám bất tuân thánh mệnh!”.

Tôn Thanh lúc này không đợi tướng lãnh kia mở miệng liền gật đầu thờ dãi: “Tướng lãnh có thể đề ý tỉ mỉ như thế, thật là làm người ta bội phục, bệ hạ dùng người quả thật cao minh!”.

Đang lúc nói chuyện, nghe ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập, Tôn Thanh và Hoắc Nghiêm đồng thời cả kinh, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa.

Hoắc Nghiêm lại trầm giọng quát: “Chuyện gì? Có phải là Hung Nô công thành?”.

Lời còn chưa dứt, một gã quân hầu người đồ đầy mỡ hỏi chạy vội đến, đi vào phòng trong, quỳ rạp xuống đất lớn tiếng nói: “Khởi bẩm các vị tướng quân, đại quân Hung Nô đang rút lui khỏi!”.

“Cái gì?!” Hoắc Nghiêm chấn động, thất thanh nói: “Hung Nô sao lại rút quân?!”.

Tất cả mọi người trong phòng bị này tin tức cả kinh này làm cho nhất loạt ngẩn người, Tôn Thanh mới thất thanh nói: “Hung Nô sao lại một trận đã rút lui?”.

Hoắc Nghiêđ cươp lời hỏi: “Người có nhìn rõ ràng?”.

Tên quân hầu tiến đến báo tin, không chút do dự nói: “Tiểu nhân đã phái người theo đuôi đại quân Hung Nô rút lui tìm hiểu đến cùng, vừa mới nhận được tin tức, tiền quân Hung Nô đã rút đi gần sáu mươi dặm, hơn nữa tất cả đồ quân nhu đều vứt bỏ, nếu không thật sự rút quân, đồ quân nhu lương thảo sao có thể dễ dàng vứt đi như vậy?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13

Tương Kế Tự Kế.

Ba ngày sau, Hoắc Nghiêm tự mình dẫn dắt bốn vạn tinh binh, theo hướng Bắc mà Hung Nô rút lui, chạy tới một trăm sáu mươi dặm cách Quận Thượng về phía Bắc, phát giác quân Hung Nô vẫn đang lui về phía Bắc, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng không có chút dấu hiệu tạm dừng, điều này làm cho Hoắc Nghiêm có chút nghi hoặc, nếu nói quân Hung Nô quả nhiên bởi vì phương thức tác chiến trước nay chưa từng có của phi hành quân, mà sinh lòng khiếp sợ, thật khó làm cho người ta có thể tin được. Lần này Hung Nô Mặc Đốn Thiên Vu tự mình lãnh binh xuống nam, hiển nhiên đó là quyết tâm đã định, trong tình huống chưa kiếm được lợi lộc gì, đã vội vàng rút quân, tuy rằng mặt ngoài nhìn không thấy gì khả nghi, nhưng là nghĩ đến Mặc Đốn kia tâm huyết thủ đoạn sắc bén, làm cho người ta không thể không cẩn thận.

Lúc này Hoắc Nghiêm đang thật cẩn thận quan sát trên mặt đất chỉ có mấy cái túi nước rỗng và một cái mũ giáp đồng bị bắn thủng một cái lỗ lớn bị quân đội Hung Nô để lại trên đường.

Nhìn thấy Hoắc Nghiêm cười trên chiến mã màu đen nhúu mày không nói gì, lang trung tướng Trần Lượng bên cạnh thấy thế chần chừ nói: “Tướng quân, xem ra, Hung Nô quả nhiên là rút quân thật!”.

Hoắc Nghiêm giương mắt nhìn phương hướng Hung Nô rút lui, nhúu mày nói: “Mặc Đốn luôn luôn dũng cảm hung tàn, cũng không phải dễ dàng rút lui, trận chiến của chúng ta ngày hôm trước cũng không phải là

đòn đánh trí mạng với bọn họ, nếu nói vì vậy mà rút quân, thật sự làm cho người ta không thể không mang lòng nghi ngờ!”.

Nói tới đây, thở dài một hơi gật đầu nói: “Lập tức phái người, chạy về Quận Thượng, nếu là Đại quân Mông tướng quân đuổi tới thì xem xử trí như thế nào sau!”.

Bên trong thành Quận Thượng, Tôn Thanh vẻ mặt nghiêm trọng ở trong phòng bước đi thong thả từng bước, bên cạnh hắn là Trần Lượng vừa mới vừa chạy về Quận Thượng báo tin, nghe xong Trần Lượng tự thuật, Tôn Thanh do dự gật đầu nói: “Người nói Hung Nô đã thật sự rút lui?”.

Trần Lượng vội vàng chấp tay nói: “Đúng vậy, mặt tướng cùng Hoắc tướng quân đi theo dõi, phát giác đại quân Hung Nô quả nhiên không có dấu hiệu quay đầu lại, thẳng đường đi về phía Bắc”.

Tôn Thanh nghe vậy quay đầu lại nhìn, Trang thường thị giám quân Quận Thượng Dương Ngại bên cạnh tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Tuy rằng Hung Nô bỗng nhiên rút lui làm cho người ta nghi hoặc. Nhưng cũng không ngoại trừ nội chính Hung Nô xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn, nếu là bởi vì Mặc Đốn rời khỏi vương đình Hung Nô gây dựng quyền lực, hơn nữa vị trí của Mặc Đốn vốn là không minh bạch, khó tránh khỏi quý tộc khác của Hung Nô thừa dịp cơ hội xuất chinh gây nhiều loạn gì đó, nếu quả thực như thế, Mặc Đốn bất chợt rút quân cũng không phải là không có đạo lý”.

Nói tới đây, hai mắt sáng ngời, hướng về Tôn Thanh: “Tướng quân, nếu là quả thật là nội chính Hung Nô xảy ra chuyện, sao không nhân cơ hội đuổi giết. Nếu là có thể bắt sống Mặc Đốn liền có thể phong hầu ban thưởng tước loại nào? Những người bên cạnh chúng ta, cũng chịu ân đức của hoàng thượng. Cùng hưởng vinh hoa!”.

Tôn Thanh nghe vậy gật đầu nói: “Nếu quả thực là như thế đích thực là cơ hội lập công tuyệt hảo, nhưng Mặc Đốn gian dối đa mưu, chúng ta vẫn là phải cẩn thận phòng bị, lệnh Hoắc Nghiêm nghĩ cách bắt được một tên binh lính Hung Nô, cẩn thận hỏi han rõ ràng rồi quyết định!”.

Dương Ngại nghe vậy, quay đầu nói với Trần Lượng bên cạnh: “Các người bắt được tù binh Hung Nô đó cẩn thận thẩm vấn?”.

Trần Lượng nghe được kế sách Dương Ngại nhưng không thấy Tôn Thanh vui mừng. Chỉ thản nhiên gật đầu nói: “Hai gã Hung Nô lạc đội bị tướng quân bắt được, nhưng chưa đề cập đến vương đình Hung Nô có biến cố chính sự gì, tiểu nhân cảm thấy được, Hung Nô luôn luôn già dối, phải đề phòng, vẫn là lệnh Hoắc tướng quân điều quân trở về Quận Thượng, giữ vững đến khi Mông tướng quân đuổi tới là tốt nhất”.

Dương Ngại nghe vậy vội ho một tiếng, gật đầu với Trần Lượng nói: “Người xuống trước đi, sự việc hôm nay không được tiết lộ với bất kỳ ai, nếu không sẽ xử theo quân pháp!”.

Trần Lượng hai mắt chợt lóe. Chắp tay nói: “Tiểu nhân cáo lui!”.

Nói xong, xoay người đi nhanh ra.

Nhìn Trần Lượng rời đi, Dương Ngại lúc này mới nhú mày nói: “Theo Dương Ngại, mặc dù chúng ta không đi trước truy kích quân Hung Nô, nhưng cũng không nên rút Hoắc Nghiêm về. Dù sao, nếu là Hung Nô lại có quỷ kế gì, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, đến lúc đó chỉ sợ không thể ứng phó, dù sao viện quân Mông tướng quân nhất thời còn không thể đuổi tới, chúng ta còn phải giữ vững mấy ngày nữa”.

Tôn Thanh suy nghĩ một lát gật đầu nói: “Cũng được. Lệnh Hoắc Nghiêm tiếp tục theo dõi đại quân Hung Nô. Nếu có tin tức lập tức báo lại!”.

Chân trời, một chút ánh nắng chiều đỏ tươi nhiễm một nửa không trung một màu đỏ tươi như máu. Một chút ánh tà dương vàng rực rỡ chỉ còn lại non nửa dần ở phía sau dãy núi xa xa, đang dần dần lặn xuống, đại địa sắp nghênh đón một đêm tối dài lê thê.

Hoắc Nghiêm đưa mắt đánh giá địa hình bốn phía, đang muốn phân phó cắm trại ngay tại chỗ, chỉ nghe phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng trống trận tựa như tiếng sấm rền cuộn cuộn đến.

Hoắc Nghiêm nhất thời cả kinh, kẹp mạnh bụng ngựa, giục ngựa chạy như điên về phía trước, chạy được vài bước, liền nghe “soạt!”. Một tiếng kinh phong đến trước mặt, Hoắc Nghiêm trong lòng biết là không tốt, vội vàng cúi người nằm ở trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy có một mũi tên bay qua da đầu.

Đúng lúc này, Hoắc Nghiêm cuối cùng qua lớp cát vàng cuộn cuộn nhìn thấy vô số kỵ binh Hung Nô quơ trong tay trường đao bằng đồng đẳng đẳng sát khí vọt tới, Hoắc Nghiêm cả người chấn động, lập tức ý thức được mình rơi vào.

Kế dụ địch của đối phương, lập tức quay đầu ngựa lại lớn tiếng quát to: “Lập tức truyền lệnh, tốc độ cao nhất rút lui!”.

Lúc này thân binh vẫn theo bên cạnh phụ trách truyền lệnh túi hiệu cờ, sớm bị vẩn mùi tên nhọn đâm thủng ngực, còn không hiểu được là chuyện gì xảy ra liền ngã xuống mặt đất, thân binh bên cạnh lúc này còn không phục hồi được tinh thần lại, Hoắc Nghiêm tức giận tóm lấy chiến kỳ trong tay hãn, phát ra tín hiệu rút lui thật nhanh.

Nhưng cũng đã muộn nửa bước, ngay lúc quân Tần phía sau còn chưa kịp quay người rút về, ba mươi vạn đại quân Hung Nô, giống như mây đen cuộn cuộn tiến đến. Hoắc Nghiêm và ba vạn quân Tần của hãn giống như một chiếc thuyền đơn giữa sóng to gió lớn, sắp gặp phải vận mệnh diệt vong!

Nhìn thấy đại quân Hung Nô đông nghìn nghịt tuôn ra, Hoắc Nghiêm liền biết không ổn, chỉ là lúc này đã không kịp nghĩ nhiều, một nhánh khoảng mười vạn quân Hung Nô đã giết đến trước mắt. Lúc này quân Tần chạy một ngày đường đúng là đang lúc kiệt sức, trong làn mưa tên chọt đến của Hung Nô, vô số quân Tần còn chưa kịp phản ứng liền bị bắn ngã lăn trên mặt đất, ba vạn quân Tần, trong cơn mưa tên bị tổn thương hơn phân nửa. Còn lại chưa kết xong trận hình, liền bị quân Hung Nô giết chết trở tay không kịp.

Quân Tần lúc này tuy rằng mỗi mật, sĩ khí cũng rất cao, mặc dù đang bị động, lại vẫn liều chết chém giết, một số binh sĩ quân Tần dày dặn kinh nghiệm dưới sự chỉ huy của quân hầu không cần Hoắc Nghiêm phân phó liền tự kết thành trận hình phòng ngự ngăn cản quân đội Hung Nô chém giết.

Hoắc Nghiêm lúc này chỉ là một gã đô úy nho nhỏ, bên cạnh chỉ có không đến ba trăm thân binh, chỉ trong nháy mắt, liền chỉ còn lại không đến một nửa. Trong lòng không khỏi vừa lo vừa giận, sau khi né qua làn mưa

tên vòng thứ nhất của đối phương, hươu trường kiếm nhắm ngay một gã kỵ binh Hung Nô xông lên đâm một kiếm.

Tên binh lính Hung Nô kia không ngờ Hoắc NghiêM hung hãn như thế, vừa đối mặt liền bị Hoắc NghiêM một kiếm chém bay trường đao trong tay, khi né tránh, lại bị một gã quân Tần cầm việt ở bên cạnh lao ra, một việt chém xuống đầu.

Hoắc NghiêM nhìn thấy bên cạnh càng ngày càng nhiều binh lính Hung Nô, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, nhưng sống chết trước mắt chỉ có thể hết sức chém giết, miễn cưỡng dưới sự bảo vệ của thân binh bắt đầu chuẩn bị rút lui phía sau đội ngũ.

Lúc này, quân Tần đang chém giết bên trái bỗng nhiên lại hiện ra một nhánh ước chừng mười vạn đại quân Hung Nô, vốn dĩ cái gọi là rút lui, đúng là một chiêu liên hoàn diệu kế của Mặc Đốn ThiêN Vu, hiện giờ với ba mươi vạn đại quân ở trong cánh đồng bát ngát vây quanh ba vạn quân Tần, tuyệt đối ưu thế, khiến cho binh lính Hung Nô cuối cùng tạm thời dứt bỏ được ám ảnh của phi hành quân mang đến, làm cho quân Tần không có một chút phòng bị đều liên tục bại lui.

Khi mặt trời dần dần biến mất, thời điểm hoàng hôn mông lung chậm rãi phủ lên, ba vạn quân Tần chỉ còn lại không đến năm nghìn người đang đau khổ cắn răng chống đỡ.

Hoắc NghiêM lúc này cả người đầy máu tươi tanh hôi, trên trán cả máu và mồ hôi chày xuống dưới, cánh tay phải cầm trường kiếm cảm tưởng như đã không có cảm giác, dưới thân chiến mã cũng đầy máu, không ngừng phát ra tiếng phì phì trong mũi, mồm thở hỗn hển, hiển nhiên cũng đã mệt mỏi cực độ.

Nhìn thấy đại thế quân Tần đã mất, quân đội Hung Nô vây quanh sĩ khí lại tăng vọt, giết được càng khỏe hơn. Nhìn bên cạnh càng ngày càng ít binh sĩ quân Tần, Hoắc NghiêM giơ tay lau máu trộn lẫn mồ hôi trên mặt, tuyệt vọng phóng mắt nhìn lại, lúc này mới phát giác ba vạn quân Tần bên cạnh đã chỉ còn lại không đến hơn sáu nghìn người, binh lính còn lại này, ai cũng cả người đầm máu, cắn răng chống đỡ, dường như đang chờ đợi một kỳ tích sắp đến.

Chỉ là Hoắc NghiêM trong lòng rõ ràng nhất, ba vạn người trong vòng vây của kẻ địch hơn gấp mười lần, trừ phi xuống ngựa nhận đầu hàng, nếu không nhất định chỉ có cái chết.

Nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy trong lòng đau như bị kim đâm, bên cạnh hắn, cũng chỉ còn lại không đến hai mươi mấy thân binh vẫn trung thành và tận tâm bảo vệ chung quanh hắn.

Nhìn gương mặt dính đầy máu, vẻ mặt tuyệt vọng, Hoắc NghiêM cười thê lương, hắn lúc này đã không nghĩ đến sinh tử của bản thân, trong lòng chỉ là âm thầm hối hận, hiện giờ vốn là bảo vệ Quận Thượng đã thiếu đi ba vạn tinh binh, nhất định không thể kiên trì đợi viện quân đuổi tới, đáng tiếc chính mình thân là đô úy nhưng lại phạm phải sai lầm lớn như thế, không công chấp tay dâng mấy vạn tính mạng và trấn thành Quận Thượng quan trọng cho Mặc Đốn.

Đang lúc suy nghĩ, tiếng hò hét đình tai bên cạnh dường như đã mất điếc tai ngơ, chỉ là nhìn trường kiếm trong tay đã làm bạn với mình nhiều năm, có lòng hy sinh cho tổ quốc, cũng lưu lại tước vị cho con cháu thê nhi, chỉ nghe chiến mã bỗng nhiên bất an hí dài một tiếng, lúc này cả kinh, mới tỉnh táo lại.

Lúc này chỉ nghe một gã thân binh lớn tiếng nói: “Tướng quân, mau nghĩ biện pháp chạy trốn đi, chúng tôi sẽ ngăn trở truy binh Hung Nô, tướng quân mau chóng trở về thành báo tin, để cho quận thủ đại nhân sớm chuẩn bị! Bằng không thành Quận Thượng một khi bị phá, quân công chúng ta vất vả có được cũng bị tước đi, vì thê nhi trong nhà, chúng ta chết cũng đành lòng, chỉ cầu có thể lưu lại công huân cho đời sau!”.

Hoắc NghiêM nhìn bên cạnh đã không còn nhiều binh sĩ quân Tần lộ ra những gương mặt đã từng đồng sinh cộng tử, nghĩ đến người sống chết không bằng an nguy của Quận Thượng, cắn răng chấp tay nói: “Hoắc NghiêM ta coi là đã chết, cũng muốn bảo vệ các vị huynh đệ lấy mệnh kiếm được quân công! Vì an nguy Quận Thượng, Hoắc NghiêM đành phải nhẫn nhục sống tạm bợ, xin lỗi các vị huynh đệ!”.

Nói xong, thúc vào bụng chiến mã, dưới sự bảo vệ của năm nghìn binh lính, cũng không phân rõ phương hướng, nhắm vào hướng ít người kiệt lực

phóng đi!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14

Quận Thượng Thất Thủ.

Khi đầu canh, từng đợt cuồng phong tung sỏi đá bừa bãi đầy trời, vầng trăng trên trời lẫn trong đám mây mịt mù, lại biến thành màu hoa hồng diễm lệ, tản ra hơi thở yêu ma quỷ dị.

Trên tường thành, Tôn Thanh đang tuần tra các nơi phòng thủ, nhìn thoáng qua ánh trăng, gật đầu với Dương Ngại bên cạnh nói: “Tối nay ánh trăng trng hồng, nhất định thời tiết có thay đổi, phải cẩn thận phòng bị!”.

Dương Ngại nghe vậy gật đầu cười nói: “Đại quân Hung Nô đã rút lui, Đại quân Mông Diêm ít ngày nữa sắp tới, giải được vây cho Quận Thượng, đại nhân lần này nhất định sẽ thăng quan ban thưởng tước, mong rằng đại nhân không quên công lao Dương Ngại bên cạnh giúp đỡ!”.

Tôn Thanh cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Đại quân Hung Nô vừa mới rút lui khỏi, viện quân Mông Diêm chưa đuổi tới, hơn nữa lương thảo trong thành dĩ nhiên không nhiều lắm, Hung Nô sẽ không ngóc đầu trở lại, tình huống cũng không lạc quan”.

Dương Ngại nhìn cây đuốc lay động giữa cuồng phong trên tường thành, cười gượng nói: “Dương Ngại được nhậm chức ở bên cạnh đại nhân thật sự là đức hạnh ba đời, hiện giờ đại nhân sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, càng làm cho Dương Ngại bội phục!”.

Tôn Thanh nghe hẳn nói đều là những chuyện không đâu nhằm chán vô nghĩa, hừ lạnh một tiếng, đang muốn xoay người rời đi, liền nghe thấy một đạo tia chớp mạnh từ chân trời hiện lên, lập tức một tiếng sấm từ chân trời xa xôi truyền đến. Không đợi mọi người trên tường thành phục hồi tinh

thần lại, một mảng mây đen đặc như mực cuộn đến, trong chốc lát nuốt mất vầng trăng diễm lệ kia không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại màn đêm tối đen giơ tay cũng không thấy năm ngón.

Thân binh bên cạnh giơ cây đuốc, vội vàng đi vào bên cạnh Tôn Thanh che chở cho hắn đi xuống dưới tường thành. Lúc này, một trận mưa bão nặng hạt ào ào rơi xuống, cuồng phong lôi cuốn mưa to lay động tường thành của Quận Thượng, tầng mây dày nặng tựa như đè lên đỉnh đầu của mọi người, cuối cùng dập tắt cây đuốc duy nhất trong tay thân binh kia, bốn phía nhất thời rơi vào trong bóng đêm khôn cùng.

Dương Ngại chưa bao giờ trải qua thời tiết ác liệt như thế lúc này ba người đã sớm bị ướt sũng, cả người sớm bị mưa to ướt đẫm, trong từng đợt cuồng phong rét lạnh như rơi vào hầm băng. Tôn Thanh xuất thân võ tướng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Dương Ngại thì sớm run rẩy nói không thành tiếng, thân binh bên cạnh đành phải cõng hắn sờ soạng từng bước về phía dưới thành.

Lúc này quân Tần canh giữ trên tường thành vẫn bất động trong cơn mưa bão chột buông xuống, đón gió lạnh phần phật, trong cơn mưa to vẫn đứng lạng như trước. Nhìn những tướng sĩ máu sắt, Tôn Thanh không khỏi thở dài một tiếng, rời khỏi đám thân binh đang vây quanh, chỉ nghe một tiếng hét hò hỗn loạn lẫn trong tiếng sấm cuộn cuộn, làm cho Tôn Thanh cả người chấn động, đang muốn ngừng thần lắng nghe. Chỉ nghe một tiếng vó ngựa dồn dập từ trong thành chạy vội đến, một gã thân binh phi ngựa đi đến dưới tường thành lớn tiếng nói: “Tướng quân. Không được rồi, ba mươi vạn đại quân Hung Nô, bỗng nhiên điều quân trở về Quận Thượng, hiện giờ đang tiến công Cửa Bắc!”.

Tôn Thanh nghe vậy dưới chân lão đảo, may mắn thân binh bên cạnh giúp đỡ, lúc này mới hoảng sợ nói: “Đại quân Hung Nô đã trở lại? Hoắc Nghiêm đâu? Ba vạn tinh binh Hoắc Nghiêm chạy đi đâu?”.

Thân binh kia ở dưới thành lớn tiếng nói: “Ba vạn quân của Hoắc tướng quân đã bị Hung Nô vây quanh ở trong cánh đồng hoang. Toàn quân đã bị tiêu diệt, tướng quân suất lĩnh năm nghìn tàn binh phá vây, giờ phút này đã không có tung tích!”.

Hoắc Nghiêp không có ở đây, Tôn Thanh lấy danh nghĩa quan cao nhất bên trong thành đảm đương chỉ huy tướng lĩnh quân đội lâm thời, cũng may hãn cũng là xuất thân quân nhân, lúc này nghe vậy tuy rằng tuyệt vọng, lại vẫn còn có thể miễn cưỡng xoay người lên ngựa, mang theo hơn hai trăm thân vệ phía sau vội vàng hướng về Cửa Bắc nơi đang gặp Hung Nô tấn công.

Trong thành chỉ có không đến bốn vạn người, hơn nữa sau khi bị Hoắc Nghiêp mang đi ba vạn quân tinh nhuệ, còn lại sức chiến đấu tương đối kém cỏi. Việc đối mặt với ba mươi vạn đại quân Hung Nô, tuyệt vọng khôn cùng bắt đầu chậm rãi hiện lên trong lòng Tôn Thanh. Phi hành quân giấu ở trong núi ban đêm không thể tác chiến, huống hồ phi hành quân chỉ có khả năng cạy vào bom và đạn lửa tại thời điểm này, căn bản không có tác dụng. Chỉ dựa vào ba vạn bày ngàn quân coi giữ, mặc dù tường thành Quận Thượng cao lớn. Phá thành chỉ sợ là chuyện sớm hay muộn.

Đuổi tới cửa Bắc, xa xa liền nhìn thấy trong mưa to gió lớn hai ngọn đèn lồng vải dầu đang lóe ra ánh sáng mỏng manh, trong ban đêm tối đen lại có vẻ chói mắt phá lệ, hai gã lang trang tướng đang dưới ánh đèn chống trả mấy trăm binh lính Hung Nô đã tấn công lên đầu thành, dưới chân bọn họ là thi thể của hơn mười binh sĩ quân Tần, dưới ngọn đèn mỏng manh, có thể nhìn thấy nước mưa trên người hai gã lang trang tướng kia không biết từ khi nào một màu đỏ như máu. Cuồng phong thổi nước mưa quất trên mặt, cơ hồ khiến người không mở được hai mắt ra.

Đầu hạ đã mưa to như thế, thật sự là hiện tượng dị thường chưa bao giờ từng có của Quận Thượng. Điều này cũng đã kích thật lớn đến tâm lý của quân Tần thủ thành, hơn nữa tin tức ba vạn tinh binh Hoắc Nghiêp bị hoàn toàn tiêu diệt, lại làm cho quân Tần sĩ khí vốn dĩ đã hạ càng thêm khó chịu!

Tôn Thanh nhìn trên tường thành chém giết, còn chưa phục hồi tinh thần lại, liền nghe được một tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền đến, nhất thời cả kinh, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một gã thân tướng đi theo mình nhiều năm, giục ngựa đi đến, trong miệng lớn tiếng hô to nói: “Đại nhân, Cửa Tây đã bị Hung Nô công phá, đại nhân mau theo tiểu nhân rút lui theo cửa Đông!”.

Cung Hàm Dương, đại chính điện, Trương Cường mặc miện phục, lạnh lùng nhìn chăm chăm Phùng Kiếp quỳ trên mặt đất, khi nhận được tin tức Quận Thượng bị chiếm, Trương Cường đang chờ mong tin tức thật là tốt của chiến sĩ tiền phương, thật không ngờ, nhận được tin dữ Quận Thượng thất thủ!

Trong điện mấy trăm quan viên to nhỏ thần sắc kích động nhìn chăm chăm Phùng Kiếp quỳ trên mặt đất, trong đại điện tĩnh mịch chỉ có thể nghe được tiếng hít thở mỏng manh, không khí nghiêm trọng làm cho hít thở không thông.

Quỳ lâu quá, Phùng Kiếp cẩn thận động dậy hai chân đang tê đi, giọng đau khổ nói: “Bệ hạ, Quận Thượng thất thủ, vì thần thân là quốc úy, cam nguyện gánh vác tất cả khuyết điểm. Chỉ là trước mắt Quận Bắc Địa đã trở thành lá chắn cuối cùng của Hàm Dương, đại quân Hàm Cốc Quan nếu có thể đuổi tới, có thể có đường sống quay về...”

Hắn lời còn chưa dứt, chỉ nghe Ngự Sử đại phu Tả Lâm nói: “Bệ hạ, tuy rằng Hàm Dương có quận Bắc Địa làm lá chắn, nhưng là cuối cùng có thể trụ được hay không cũng còn chưa biết, cho nên suy nghĩ vì đại cục, cừu thần cảm thấy được vẫn là mong bệ hạ dời đô về Nam, lui về hướng bắc sông Hoài, đợi sau khi bình định Hung Nô, lại điều quân trở về Hàm Dương!”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng lại đang không ngừng bàn tính: “Nhớ rõ trên lịch sử Hung Nô từng bức tới thành Trường An của Hán Vũ Đế, hiện giờ đứng đầu Hung Nô lại là Mặc Đốn Thiên Vu danh tiếng nhất, nếu nói đánh tới Hàm Dương cũng không phải là không có khả năng, chỉ là Tả Lâm đưa ra việc dời đô tuyệt đối không thể thực hiện, rời khỏi Tần đô năm trăm năm Đại Tần, tổn thất ở trong lòng người và sĩ khí đều không thể đánh giá.

Nghe được Tả Lâm đưa ra ý dời đô, Phùng Khứ Tật ngồi ở vị trí đầu tiên nhịn không được nhíu mày nói: “Đại Tần ta năm trăm năm tông miếu đều ở Hàm Dương, Ngự Sử nói như vậy thật sự làm cho người ta khó có thể chấp nhận!”.

Tà Lâm làm ra vẻ bất đắc dĩ, cười gượng nói: “Thừa tướng có nghĩ đến vạn nhất bệ hạ cố thủ Hàm Dương, mà thành Hàm Dương bị phá, không chỉ nói năm trăm năm tông miếu, đó là năm trăm năm xã tắc cũng khó bảo toàn, bên khinh bên trọng, chẳng lẽ Thừa tướng phân biệt không rõ hay sao?!”.

Nói tới đây, nhìn Phùng Khứ Tật cười lạnh nói: “Thừa tướng có muốn giữ gìn danh tiết, cũng không nên liên lụy tính mạng thiên tử, Phùng Khứ Tật ngơ vì một chút hư danh đó chẳng lẽ còn quan trọng hơn so với bệ hạ sao?!”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy cứng lại, Tả Lâm chụp mũi áp chế xuống, Phùng Khứ Tật thân là Thừa tướng hai triều cũng cảm thấy một trận lạnh buốt chạy vào tận xương. Nhìn thoáng qua Trương Cường mặt không chút thay đổi, kìm chế sự hoảng sợ lớn lao trong lòng, khó khăn chấp tay nói: “Bệ hạ, cừu thần tuyệt không như lời nói của Ngự Sử...

Lúc này quần thần trong điện nhìn thấy Phùng Khứ Tật bị Tà Lâm làm cho tiến thoái lưỡng nan, cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa Quận Thượng đại bại, Phùng Kiếp cũng chạy không khỏi tội, đều cảm thấy một hàm ý nói không nên lời.

Nhìn thấy bộ dáng mọi người trong điện câm như hến, Trương Cường thần nhiên gật đầu nói: “Thừa tướng tuổi cao nói chuyện khó tránh khỏi có sơ sẩy, đợi chuyện Hung Nô chấm dứt, Thừa tướng cũng nên dưỡng lão”.

Nói tới đây, lạnh lùng quét mắt nhìn quần thần trong điện một cái, lúc này mới chậm rãi nói: “Mông Điềm lúc này tới đâu rồi?”.

Hàn Hoán đứng ở mặt sau ngự tòa lập tức cẩn thận bẩm tấu nói: “Mới vừa nhận được truyền báo, Mông tướng quân đã đuổi tới quận Bắc Địa, ba mươi vạn đại quân, ngày mai cũng có thể đến”.

Nói tới đây, còn cẩn thận bổ sung nói: “Ba mươi vạn tạ lương thực cũng đã bắt đầu vận chuyển, nhanh nhất năm ngày có thể đến quận Bắc Địa.

Trương Cường nghe vậy, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật đầu nói: “Hai mươi vạn quân Tần ở sông Hoài khi nào có thể tới Hàm Dương?”.

Phùng Kiếp vội vàng chấp tay nói: “Quân Tần ở sông Hoài năm ngày trước đã đi lên Bắc, phỏng chừng bây giờ có thể tới Hàm Dương.

Trương Cường nhìn thoáng qua Phùng Khử Tật thần sắc ảm đạm, gật đầu nói với Phùng Kiếp: “Thái úy ngồi xuống đi, Quận Thượng thất thủ cũng không phải trách nhiệm của một người, là trầm sơ suất qua loa, quá mức tin tưởng phi hành quân, lại quên chỗ trí mạng của phi hành quân”.

Phùng Kiếp không nghĩ tới Trương Cường đang trách mắng Phùng Khử Tật, còn có thể chủ động gánh vác trách nhiệm của Quận Thượng thất thủ, trong lòng rất là cảm động, nhất thời thất thanh nói: “Tiết đầu hạ, Quận Thượng luôn luôn không hạn nhưng lại mưa to như thế, hơn nữa Hung Nô rút lui, Hoắc Nghiêm trúng kế, mới làm cho thành trì thất thủ, đều không phải là lỗi của phi hành quân”.

Trương Cường gật đầu nói: “Quận Thượng dĩ nhiên thất thủ, là trách nhiệm của ai trước mắt đã không quan trọng, trước mắt trận chiến quận Bắc Địa, sẽ là một trận chiến sinh tử của Đại Tần ta, trầm quyết tâm ở lại Hàm Dương, đợi Hung nô mãnh tướng đại bại, nếu có người không muốn cùng trầm quyết một trận tử chiến với Hung Nô, có thể lập tức rời đi, trầm tuyệt không miễn cưỡng!”.

Trong điện mọi người nghe vậy đồng thời chấn động, đều nhìn về phía Trương Cường, Phùng Thường Bo Hạ tiến lên nói: “Bệ hạ, thần thân là con dân Đại Tần, đương nhiên cùng Đại Tần đồng sinh cộng tử, bệ hạ có thể lấy chí thiên tử giữ vững Hàm Dương, thần thân là thần tử có thể cùng bệ hạ nếm mùi gian nan, đó là vinh hạnh của thần tử!”.

Trương Cường đánh giá Bồ Hạ trước mắt này, hăn ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, tóc dài búi ở trong phát quan, mặc y phục màu cát, ngoài khoác trường bào màu xanh biếc, ba chòm râu dài tới trước ngực, hai mắt sáng ngời có thần, miệng mũi ngay ngắn, rất tuấn tú lịch sự.

Nhìn thấy ánh mắt Trương Cường chăm chú dừng lại ở trên người mình, Bồ Hạ chấp tay nói: “Bồ Hạ thân là phụng thường, được hậu đãi của triều đình, cảm giác vô cùng sợ hãi, hiện giờ Đại Tần nguy vong, tuy rằng tay trái gà không chặt, nhưng cũng hy vọng có thể có cơ hội báo đáp đại ân của bệ hạ”.

Trương Cường nghe vậy cười to nói: “Không thể tưởng được Đại Tần ta lại có trung thần như thế, Hồ Hợi ta nếu chết trận ở trong thành Hàm Dương cũng có thể mỉm cười nơi chín suối!”.

Lời nói này, làm cho tâm trạng của các quần thần trong điện nhất thời hưng phấn lên, một số quan văn cũng đều đứng dậy, yêu cầu đi tới quận Bắc Địa.

Nhìn sắc thái trong đại điện nhất loạt trào dâng. Trương Cường âm thầm cười gượng: “Đối mặt với Mặc Đốn hung ác mà lại già dối nhiều kẻ, quân Tần đã tới cảnh khó thắng nổi, Mông Điềm rốt cuộc có mấy phần thắng đây?”

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15

Đại Chiến Phía Trước.

Đầu hạ ở quận Bắc Địa đúng là mùa dễ chịu nhất, không trang xanh lam diễm tĩnh mà an tường, mấy con chim ưng kiếm ăn đang xoay quanh bãi đất cao, giữa điền dã nơi nơi đều là một mảng xanh nhạt ướt át kiêu diễm, từng đợt hương thơm của cỏ xanh thi thoảng theo gió đưa đến.

Quận Bắc Địa sau khi từ Thương An biến pháp, thực lực Tần quốc tăng nhiều chiếm cứ Quận Thượng, địa vị quân sự nơi này liền giảm mạnh, nhưng vẫn là lá chắn gần nhất cho phía Bắc Hàm Dương, Tần vương các thời cũng tương đối coi trọng, các huyện như Ninh Huyện, Khánh Dương, Bình Lương, cổ Nguyên, Kính Châu, đóng quân mười vạn.

Lúc này bởi vì ba mươi vạn đại quân Mông Diêm đến, đóng ở Ninh Huyện thuộc về quận Bắc Địa, mấy trăm năm qua lần đầu quyết chiến trọng binh, trọng trấn lâu chưa được nếm mùi huyết tinh lệ khí vẫn có vẻ an bình, dường như không cảm nhận được sự gấp rút khẩn trương của đại chiến phía trước.

Mông Diêm ra roi thúc ngựa dẫn dắt năm nghìn thân binh, từ Hàm Đan xuất phát, từ trước hai ngày đã chạy tới quận Bắc Địa.

Mà ba mươi vạn đại quân lên phía bắc trợ giúp Quận Thượng, khi cách Quận Thượng còn bốn ngày đường, nhận được tin tức Quận Thượng thất thủ, liền theo đường cũ quay về quận Bắc Địa, so với Mông Diêm còn tới sớm hơn một ngày.

Trong phủ Quận thủ, Mông Diêm phong trần mệt mỏi ngồi ở trên chủ vị, trên mặt tuy rằng lộ ra một vẻ mệt mỏi khó nén, nhưng không cách nào che

giấu hừng phần trong mắt hổ có thần sáng ngời kia.

Đô úy quận Bắc Địa Ân Kiên lúc này ước chừng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, dáng người gầy yếu, màu da ngăm đen. Lúc này đang có chút khẩn trương ngồi ở bên dưới Mông Diêm, nhìn thấy Mông Diêm không có một chút vẻ lo lắng, không khỏi chấp tay nói: “Tướng quân, quận Bắc Địa đơn độc với ba mươi vạn quân Hung Nô đại thắng mà đến, rốt cuộc phải phòng bị như thế nào. Mạt tướng có thể tự mình lĩnh quân đi trước Bình Lương đón đánh quân Hung nô!”.

Mông Diêm nghe vậy gật đầu nói: “Chúng ta so với họ ước chừng đến sớm hai ngày, đây là cơ hội tuyệt hảo của chúng ta, Vương Ly dẫn dắt năm vạn người đi trước Bình Lương, sau khi gặp được đại quân Hung Nô, giao chiến một lúc liền lập tức rút lui về hướng cổ Nguyên, cổ Nguyên phòng thủ giống với Bình Lương, đều là vừa chiến bèn lui. Cố gắng không tổn thất quân đội”.

Quận thủ quận Bắc Địa Vương Diêm bên cạnh hoảng sợ nói: “Tướng quân chang lẽ không chiến mà lui? Nếu là để mất hai thành Bình Lương, Cổ Nguyên, Hung Nô liền trong vòng trăm dặm thẳng tới bức Ninh Huyện, chúng ta vì sao không cố thủ Bình Lương, đón đầu Hung Nô một trận?!”.

Mông Diêm giương mắt liếc mắt nhìn Vương Diêm một cái, Quận thủ quận Bắc Địa trước mắt ước chừng khoảng năm mươi tuổi, thân mình hơi mập, râu tóc thưa thớt, đôi mắt hơi phù thũng làm cho người ta cảm giác như màu của một loại rượu, Mông Diêm nhìn âm thầm nhú mày.

Lúc này nghe vậy, bất giác giả ý gật đầu nói: “Bình Lương thành trì đơn sơ. Có thể nào ngăn cản khí thế đang thịnh của đại quân Hung Nô? Trước mắt, mục đích chúng ta đó là bảo tồn thực lực. Sau khi Hung Nô thật sự đến mới nghênh chiến cũng không muộn”.

Nói tới đây, nhìn Vương Diêm chấp tay nói: “Đại nhân vẫn là Quận thủ Bắc Địa, tất nắm tình hình trong quân rõ như lòng bàn tay, không biết đại nhân có thượng sách gì không?”.

Vương Diêm bị ánh mắt sắc bén của Mông Diêm làm cho có vẻ không được tự nhiên, không khỏi tránh đi tầm mắt Mông Diêm gật đầu nói:

“Tướng quân danh chấn thiên hạ, Vương Điểm một giới văn thần sao dám múa rìu qua mắt thợ?”.

Mông Diêm ha hả cười nói: “Đại nhân tuy là quan văn. Nhưng là sống lâu ở Bắc Địa, Mông Diêm mới tới đây, tự phải khiêm tốn thỉnh giáo!”.

Nghe Mông Diêm nói như vậy, Vương Điểm sắc mặt hơi đỏ lên nói: “Tướng quân giấu cợt, Vương mỗ tuy rằng sống lâu ở đây, lại trời sinh tính thích rượu, ngoài công vụ hàng ngày, liền chỉ bơi trong bình rượu. Tên rượu nào ngon ta đều biết, ngay cả quận thủ Quận Thượng Tôn Thanh đều từng nghe nói ta thích rượu, cũng từng khuyên bảo. Ngoài cái đó ra Vương Điểm không có chỗ nào tốt cả, nhất thời khó có thể bỏ hẳn, không thể tưởng được lời hay còn đó, mà Tôn đại nhân lại...”

Mông Diêm nghe vậy trong lòng chợt động, vội vàng ngắt lời nói: “Người ý nói, thanh danh người thích rượu sớm truyền tới Quận Thượng?”.

Vương Điểm nghĩ đến Mông Diêm muốn lấy chuyện này trách cứ hẳn không tu chỉnh nghi đức, vội vàng áy náy chấp tay nói: “Tướng quân nếu là cảm thấy được Vương Điểm có gì không được xin cứ việc trách phạt, lệnh Vương Điểm đi làm tiểu binh thủ thành cũng được!”.

Mông Diêm ngầm đánh giá Vương Điểm nói: “Tin tức ta và đại quân tới đây, có từng truyền ra?”.

Vương Điểm thấy hẳn không để ý đến mình, trong lòng đúng là nghi hoặc hết sức, bất giác khẩn trương gật đầu nói: “Tin tức đại quân đuổi tới. Đã không thể giấu giếm. Nhưng là, tin tức Tướng quân tới đây, giờ này hẳn là còn chưa tiết lộ ra ngoài”.

Mông Diêm ánh mắt lóe lên nhìn Vương Điểm gật đầu nói: “Các doanh trại quận Bắc Địa mỗi ngày tuần tra vẫn là do Ân Kiên tướng quân phụ trách. Hằng ngày chính vụ vẫn có Vương đại nhân tới phụ trách. Tóm lại hết thảy vẫn là làm theo như lúc Mông Diêm chưa đến”.

Nói tới đây, lại nghiêm mặt nói với Ân Kiên: “Không biết tướng quân có tin tức của Hung Nô và ‘Phi hành quân’?”.

Ân Kiên vẫn trầm mặc không nói gì, lúc này hai mắt mới sáng ngời nói: “Đại quân Hung Nô một đường dừng mãi, dường như cũng muốn đến tiến công trước khi đại quân Mông tướng quân đến. Cho nên, mặt tướng đã

điều năm vạn trong mười vạn quân hướng về cố Nguyên, chuẩn bị mượn đặc điểm hiểm yếu của địa thế Cố Nguyên sát thương nặng quân Hung Nô, phòng chừng đêm nay tiên phong của Hung Nô sẽ tới gần vùng cố Nguyên, về phần phi hành quân theo như lời tướng quân, mặt tướng không có thu được tin tức gì”.

Mông Điềm nghe vậy trầm ngâm nói: “Phi hành quân từ khi đi trước trợ giúp Quận Thượng, sau khi thắng lần đầu tiêu diệt Hung Nô trong núi, liền không có tin tức gì. Quận Thượng thất thủ, ở bình diện lớn chỉ là Hung Nô mượn đêm mưa to gió lớn phát động tiến công, đặc điểm của phi hành quân hoàn toàn không phát huy được, mới là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm cho Quận Thượng có thể thất thủ”.

Vương Điểm gật đầu thở dài: “Không thể tưởng được Tôn Thanh thân là quận thủ nhưng lại tráng kể dụ địch của Hung Nô, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được!”.

Mông Điềm thử qua lời nói này, phát giác Vương Điểm cũng không có chỗ khả nghi, lúc này mới yên tâm gật đầu nói: “Mặc Đốn đích thực là nhân tài mà Hung Nô trăm năm khó kiếm. Nhưng, lương thảo và viện quân của chúng ta hiện giờ đều đã gần hết, trận này, phải cho Mặc Đốn thật sự nếm thử chút lợi hại của thiết kỵ Đại Tần ta!”.

Nói xong, giương mắt nói với Vương Ly ngồi ở bên dưới: “Sau khi từ Bình Lương lui về cố Nguyên, hung hăng đại chiến với Hung Nô một lúc sau liền già ý bại lui cũng làm cho Hung Nô không cảm thấy khác thường”.

Vương Ly lúc này là tì tướng quân, từ sau cuộc chiến ở Cự Lộc được phi hành quân của Trương Cường cứu, Vương Ly liền được phái tới bên cạnh Mông Điềm đảm nhiệm phó tướng quân. Bởi vì chiến bại ở cuộc chiến Cự Lộc, vốn dĩ tước vị bị cắt giảm ba cấp, lúc này chỉ là lấy tước vị của Hữu thứ trường đảm nhiệm tì tướng quân, trong lòng sớm vô cùng khát vọng xuất chiến, một lần nữa khôi phục lại tước vị từ trước, bởi vì tướng lĩnh Mông Điềm vẫn trọng dụng chỉ là Vương Bôn, khiến cho hắn vẫn không có được cơ hội lập công. Lần này Trương Cường tự mình mệnh lệnh Mông Điềm trợ giúp Quận Thượng, Vương Bôn đóng ở Hàm Đan, lúc này mới khiến cho Vương Ly thấy được một đường hy vọng.

Nghe được Mông Diêm mệnh lệnh, vội vàng chấp tay nói: “Vương Ly hiểu được!”.

Nhìn Vương Ly vẻ mặt bình tĩnh, Mông Diêm vừa lòng gật đầu nói: “Sau khi đến cố Nguyên Mông Diêm sẽ bố trí cụ thể phương pháp tiến công, Mông Diêm đã có cách chiến thắng tinh binh Hung Nô lần này. Tóm lại, một trận liên quan đến sinh tử an nguy của Đại Tần, hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, trên báo đại ân bệ hạ, dưới báo kỳ vọng của vạn dân thiên hạ”.

Trong đại sảnh mười mấy tên tướng lĩnh từ trung lang tướng trở lên nghe vậy, đồng thời chấp tay nói: “Nguyện cùng tướng quân cùng bảo vệ thành, bảo đảm Đại Tần ta bình an!”.

Cung Hàm Dương, trong tấm điện, Trương Cường mặc y phục thêu rồng màu đen, đầu đội ngọc quan, búi tóc đen dày đậm sau đầu, dáng vẻ ăn mặc thoải mái, buông tấu chương trong tay, giương mắt nhìn sắc trời, gật đầu nói với Hàn Hoán bên cạnh: “Mông Diêm có tin tức gì truyền đến không?”.

Hàn Hoán lo lắng cả người run lên, từ khi tin tức Quận Thượng thất thủ truyền đến Hàm Dương, hơn nửa phi hành quân lưu lạc nơi đâu, không khí trong cung liền có vẻ vô cùng áp lực, ngay cả Hàn Hoán cũng không khỏi cảm giác trong lòng ran sợ, các nội thị còn lại như miếng băng mỏng, chỉ sợ cơn giận của Trương Cường chiếu trên người chính mình.

Nghe được Trương Cường bỗng nhiên hỏi, Hàn Hoán cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Trương Cường, lại thấy không có biểu hiện gì, trong lòng càng thêm lo lắng: “Mông tướng quân đã tới quận Bắc Địa, bệ hạ yên tâm”.

Trương Cường đứng dậy đi vào cửa đại điện, đầu hạ gió nhẹ dào dạt mềm mại thổi tới trên người, làm người ta dường như rất khó cảm nhận được sự thật tàn khốc và sát khí.

Trong điện yên tĩnh không nghe thấy một chút động tĩnh, càng khiến cho không khí nghiêm trọng làm người ta khó có thể chịu được, Trương Cường thở dài một hơi, ý bảo Hàn Hoán thu lại tấu chương trên bàn.

Lúc này, Hàn Hoán nói khẽ với Trương Cường: “Bệ hạ, Lưu mỹ nhân đang ở chờ bệ hạ, chờ ý chỉ của bệ hạ”.

Trương Cường ngó người, mấy ngày này chiến sự tiền phương căng thẳng, chính mình bận việc xử lý chính sự, triệu tập lương thảo, hơn nữa tâm trạng nặng nề, nên vẫn không cho gọi thê thiếp nào.

Lúc này nghe vậy bất giác nhíu mày nói: “Tâm trạng của Trầm không tốt, sẽ không gặp nàng, lệnh cho nàng trở về nghỉ ngơi!”.

Hàn Hoán không nghe lời lui ra, mà khom người nói: “Bệ hạ, mẫu thân của Lưu mỹ nhân, Bái công phu nhân đã tới Hàm Dương, lúc này đang muốn thỉnh an bệ hạ”.

“Phu nhân của Lưu Bang, không phải là Lữ Hậu đó sao?”. Trương Cường nghe vậy âm thầm giật mình nghĩ tới người phụ nữ thống trị nổi tiếng nhất trong lịch sử kia, bất giác nói: “Lệnh các nàng vào đi!”.

Nói xong, lấy lại tinh thần, trở lại ngồi xuống ngự thác, liền nghe được một tiếng bước chân nhẹ nhàng, từ bên ngoài đại điện truyền đến, lúc này mới ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy một người ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, nàng dáng người vừa phải, hình thể gầy yếu, mặc y phục gấm lụa màu vàng nhạt. Mái tóc dày búi lên cao, dùng bốn cây trâm ngọc bích cố định, ở giữa búi tóc xâu một nhánh bích vân trâm hoàng kim, làn da trắng nõn mà hơi nhão, hai hàng lông mày thanh tú, một đôi mắt xếch hắc bạch phân minh, cái mũi thẳng, đôi môi ôn nhuận. Lúc này tuy rằng đã hơn ba mươi tuổi, khéo mắt vẫn ẩn chứa phong vận như trước, tăng thêm ý vị trường thành vô cùng mê người, Trương Cường âm thầm kinh ngạc không thôi.

Nhìn thấy Trương Cường kia hơi có chút bộ dáng ngơ ngẩn, Lữ Trĩ âm thầm cười, cực kỳ trang trọng quỳ xuống hành lễ: “Phu nhân của Bái Công, Lữ thị diện kiến bệ hạ”.

Trương Cường nhìn Lữ Trĩ quỳ trên mặt đất, lại không khỏi nghĩ tới trong lịch sử bàn tay máu của Lữ Hậu trợ giúp Lưu Bang đại sát công thần làm cho tất cả triều thần kinh sợ, bèn cười lạnh một tiếng nói: “Lưu Bang liên tiếp không chịu vào cung gặp trẫm, hôm nay lại chỉ có mệnh phu nhân đến, làm người ta không thể không sinh lòng hoài nghi!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16

Dự Định Nhập Ứng.

Đối mặt với chất vấn sắc bén của Trương Cường, Lữ Trĩ ung dung cười, càng làm cho gương mặt thanh tú kia nhu hòa hơn, đôi mắt đẹp của nàng hơi chớp, khẽ cười nói: “Phu quân thần thiếp tạ ơn đại ân của bệ hạ, vốn dĩ phải triều kiến bệ hạ, tạ ơn thiên ân. Chỉ là hiện giờ chiến sự tiền phương đang gấp rút, phu quân ngày đêm lo lắng, cho nên phó thác thiếp hết lòng thần tử”.

Trương Cường giả ý gật đầu cười nói: “Trẫm nói vui đùa, phu nhân không cần để ở trong lòng, khó được Bái Công tận trang như thế, trẫm coi như nhờ vả hiền thần, Nhạn Môn của phương bắc liền phó thác cho Bái công!”.

Lữ Trĩ nghe vậy đứng dậy dịu dàng thi lễ, giọng cung kính nói: “Bái Công có thể được bệ hạ ưu ái như thế, cảm động đến rơi nước mắt, hiện giờ lại ân sủng tiểu nữ Lỗ Nguyên, một nhà vinh nhục toàn bộ nhờ ở bệ hạ, Lưu thị nguyện làm thần của bệ hạ đời đời”.

Trương Cường gật gật đầu, cười nói: “Lỗ Nguyên nhập cung liền mang thai hoàng tử, thật sự là ân huệ của trời, hy vọng Bái Công cũng không phụ kỳ vọng của trẫm, sớm ngày lập được công huân, cũng dễ phong hầu ban thường tước”.

Lữ Trĩ nghe vậy vội vàng ngồi thẳng thân thể mềm mại, nhẹ nhàng nghiêm mặt nói: “Lỗ Nguyên được bệ hạ ân sủng là vinh hạnh của thần tử, hôm nay được bệ hạ coi trọng như thế thật sự sợ hãi, sợ không thể báo đáp ân sâu của bệ hạ”.

Trương Cường giấu giếm quét mắt liếc mắt nhìn thân thể lả lướt của Lữ Trĩ một cái, thâm ý sâu sắc cười nói: “Phu nhân một mình tiến đến Hàm Dương, trong thành không có phủ đệ, hay là ở lại trong cung. Như thế, phu nhân có thể ở gần chăm sóc Lỗ Nguyên, tránh cho bị kịch lần trước lại phát sinh, như thế trăm cũng có thể yên tâm mà pháp lý triều chính. Trong cung tuy rằng cũng không xa hoa, nhưng so với ở ngoài, tiện hơn một chút, phu nhân nên ở lại trong cung đi!”.

Nói xong, cũng không đợi Lữ Trĩ chối từ khiêm nhượng, liền phân phó cho Hàn Hoán đứng ở trong góc nói: “Từ hôm nay, phu nhân ở chung một điện với Lưu mỹ nhân, để có thể dốc lòng chăm sóc”.

Lữ Trĩ nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên, cung kính quỳ rạp trên mặt đất cung kính nói: “Phu nhân của Bái Công Lữ Trĩ tạ ơn đại ân bệ hạ!”.

Lúc này Lỗ Nguyên bên cạnh nhìn thấy hết thấy, lại thấy thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng, bất giác vui mừng nhìn Trương Cường tiến lên nói: “Lỗ Nguyên tạ ơn bệ hạ!”.

Lữ Trĩ nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng thở dài: “Lưu thị trấn thủ phương bắc, vì Đại Tần sẵn sàng ra trận, Lỗ Nguyên lại được bệ hạ ân sủng như thế, Lưu thị một nhà thật sự không thể báo đáp ân đức bệ hạ...”

Trương Cường gật đầu cười nói: “Phu nhân không cần khách khí như thế, Lỗ Nguyên sau khi sinh cốt nhục cho trăm, trăm và Lưu thị đã là cốt nhục tình thân, nên cùng chung phú quý”.

Nói tới đây, đưa mắt nhìn Lỗ Nguyên vẻ mặt hạnh phúc gật đầu nói: “Trăm còn trẻ đăng cơ, hoàng tự điều linh. Bên trong hậu cung con nối dòng đơn bạc, phóng tầm mắt trong cung, mỹ nhân trở lên chỉ có một mình Lỗ Nguyên mang thai hoàng tự, thật là làm ta thẹn với lịch đại tiên vương”.

Lời vừa nói ra, Lữ Trĩ lập tức ngẫm hiểu gật đầu cười nói: “Lưu thị có thể được gần với thiên tử, đã là ân sủng vô cùng quang vinh, hiện giờ có thể sinh thêm con nối dòng bệ hạ coi như không phụ đại ân bệ hạ”.

Trương Cường thấy Lữ Trĩ hiểu được ý tứ của mình, bất giác cười nói: “Khó được phu nhân đường xa mà đến. Trăm nên đón gió tẩy trần cùng phu nhân mới đúng, cùng Nguyên Nhi về trước nghỉ ngơi, buổi tối trăm chuẩn bị rượu nhậu cùng phu nhân đón gió”.

Lữ Trĩ hiển nhiên không dự đoán được, Trương Cường lại coi trọng nàng như thế, ngó người một lát mới vui vẻ tạ ơn nói: “Thiếp tạ ơn long ân của bộ hạ!”.

Trương Cường gật đầu cười nói: “Phu nhân đi trước nghỉ ngơi, nếu cần cái gì, có thể lấy từ hoàng hậu, trẫm còn có chuyện quan trọng không thể tiếp lâu”.

Lữ Trĩ cảm kích nhìn Trương Cường, đứng dậy tạ ơn nói: “Thiếp xin cáo lui, đợi buổi chiều tạ ơn ý tốt của bộ hạ”.

Nói xong, dắt Lỗ Nguyên đứng dậy cáo lui, thần thái kính cẩn rời khỏi ngoài điện.

Nhìn thân ảnh Lữ Hậu rời khỏi ngoài điện, Trương Cường thần kinh căng thẳng lúc này mới hơi thà lỏng một chút. Mình vừa mới đã ám chỉ Lữ Trĩ, tương lai Lỗ Nguyên nếu có thể sinh hạ hoàng tử liền lập làm thái tử, có hứa hẹn này có thể tạm thời ổn định dã tâm rục rịch của Lưu Bang.

Nhìn thấy Trương Cường thần sắc ngưng trọng. Hàn Hoán cẩn thận từ trong tay nội thị tiếp nhận trà nóng dâng lên, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trước người Trương Cường, cẩn thận nói: “Bộ hạ, nếu là tâm trạng không tốt, nên ra bên ngoài tản bộ. Mông tướng quân vẫn là danh tướng danh chấn thiên hạ, chỉ là Hung Nô thì chưa thành vấn đề.

Trương Cường biết Hàn Hoán xuất thân quý tộc, lúc này vào cung làm hoạn quan thật sự là thiên ý trêu ngươi. Lúc này nghe vậy, bất giác miễn cưỡng dứt bỏ nặng nề trong lòng, gật đầu cười nói: “Người sao biết Mông Điem nhất định có thể chiến thắng Hung Nô? Hiện giờ Hung Nô khắc chế cả hai quận. Nếu là quận Bắc Địa thất thủ, Hàm Dương này rơi vào thế cực nguy như chồng trứng, trẫm sinh tử một người mặc dù không quan trọng, nhưng là dị tộc xâm lấn, họa chiếm đất không phải chỉ là một thành một vùng! Đáng tiếc Hung Nô Mặc Đốn quả nhiên lợi hại, có thể thừa dịp thời cơ Đại Tần cùng Hạng Vô khai chiến để lớn mạnh chính mình, liền có thể thấy được không đơn giản như tưởng tượng”.

Hàn Hoán nhẹ nhàng cười nói: “Bộ hạ là thần nhân trời giáng, chính là thiên tử, đám Hung Nô này bất quá chỉ là loại dã thú hoang man, lại thêm Đại Tần binh hùng tướng mạnh, sao có thể thua chứ?”.

Trương Cường nghe vậy cười gượng một tiếng, đưa mắt nhìn phía ngoài điện, chỉ thấy một vòng hồng nhật đang lặn về phía tây, ánh nắng chiều chân trời như máu, trong lòng đột nhiên nghĩ tới chiến trường với tư thế hào hùng, giờ phút này chỉ sợ đúng là lúc tan hoang trước mắt.

Trời chiều cuối chân trời dần dần chìm xuống, hoàng hôn bắt đầu chậm rãi hạ màn che. Mặc Đốn vì tránh né phương thức tác chiến gần như thần thoại của phi hành quân và lực sát thương giống như ác mộng, đảo ngược lại với phương thức tác chiến trước kia, chuyển sang phát động tiến công ban đêm.

Quận Bắc Địa, cố Nguyên cách Ninh Huyện hơn một trăm dặm, lúc này sớm mang vẻ xơ xác tiêu điều, bên trong thành cư dân đã phần lớn chuyển đi, bên trong thành còn lại đều là đóng quân, thứ dân bình thường chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lui tới đều là quân nhân thần sắc nghiêm trọng.

Bởi vì quận Cửu Nguyên và Quận Thượng lần lượt thất thủ, tuy rằng Mông Diêm thân lĩnh ba mươi vạn quân đúng lúc đến kịp, bên trong thành không khí vẫn vô cùng trầm trọng. Dù sao, nếu là quận Bắc Địa khó giữ được, Hàm Dương sẽ phải trực tiếp đối mặt với đại quân Hung Nô, đây là điều tất cả mọi người đều không muốn nhìn thấy.

Đối mặt với loại dị tộc xâm lược này, càng dễ dàng ngưng tụ sĩ khí trong lòng người. Cho nên, lúc này các thành quận Bắc Địa không khí tuy rằng nặng nề, nhưng sĩ khí cũng tăng vọt.

Vương Ly cười trên một chiến mã màu đen, đưa mắt nhìn lại phía sau, chỉ thấy cát vàng cuộn cuộn, năm vạn quân Tần ở cố Nguyên tiêu diệt một vạn quân Hung Nô, bỏ lại mấy ngàn thi thể, vội vàng rút lui khỏi Ninh Huyện.

Gió đêm lạnh thấu xương thổi vào ngọn đèn lồng đỏ cao cao lay động không ngừng, đây là đèn tín hiệu dùng để truyền lệnh trong quân, đèn tín hiệu màu đỏ trong bóng đêm chỉ dẫn đại quân vội vàng rút lui.

Nhẹ nhàng lặn vào trong bóng đêm, đại quân Hung Nô đang thật cẩn thận truy kích quân Tần phía trước, đồng thời chỉ để lại ba vạn người đóng ở cố thành Cố Nguyên sau Hạo Kiếp.

Lúc này, quân tiên phong Hung Nô đã đuổi theo quân bọc hậu của quân Tần, Vương Ly được biết tin tức, hạ lệnh đại quân tiếp tục rút lui, chính mình thì mang theo năm nghìn người trở lại đuổi đánh quân Hung Nô.

Trong ánh lửa phần phật, Vương Ly đi trước dẫn đầu, phía sau cũng không có cờ xí gì, chỉ là mang theo năm nghìn quân quyết tử của mình, thấy khoảng một vạn quân Tần bọc hậu đang chém giết cùng với quân Hung Nô.

Đội quân Hung Nô này, đúng là đang hứng khởi chém giết, nhìn thấy Vương Ly vọt đi lên, cũng không thèm nhìn tới, hươ đao kiếm chém đến. Vương Ly nhìn chăm chăm tên binh sĩ Hung Nô xông lên, quát lạnh nói: “Nỏ cơ chuẩn bị, phóng!”.

Theo lời nói của hã, vô số nỏ cơ loại nhỏ trên kỵ binh đồng thời cùng phóng, vô số mũi tên rít lên lao thẳng tới trước mặt binh lính Hung Nô. Một trận chiến mã hí vang truyền đến, vô số kỵ binh Hung Nô ngã xuống ngựa, khiến cho quân quân Tần bọc hậu đang kiệt lực chém giết Hung Nô rốt cục chiếm được cơ hội thở dốc, mượn cơ hội tạm dừng ngăn ngừa quân Hung Nô đang giữa làn mưa tên, rốt cục sau khi tổn thất gần năm nghìn người, thoát thân đi ra, tiếp tục thối lui về phía Ninh Huyện.

Lúc này năm vạn quân Tần của Vương Ly khi phòng thủ cố Nguyên đã tổn thất gần một vạn người, hơn nữa tổn thất lúc này, đã gần một vạn bảy ngàn người, cũng để che giấu mục đích già lui, khiến cho Mặc Đốn không hề phát hiện ra.

Thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, Vương Ly quay đầu lại liếc mắt nhìn kỵ binh Hung Nô phía sau, ý bảo thân binh phía sau dùng đèn tín hiệu trên cao truyền ra tín hiệu cấp tốc rút lui, hơn ba vạn quân Tần, dưới sự dẫn dắt của Vương Ly phóng ngựa chạy như bay, sau khi bỏ lại trên đường đồ quân nhu vật tư làm mồi hoặc kẻ địch, rút lui về thành Ninh Huyện.

Mặc Đốn nhìn thoáng phía trước kỵ binh Hung Nô đang với tốc độ cao nhất truy kích kẻ địch, gật đầu nói với một gã tướng lĩnh bên cạnh: “Người phái ra gian tế, có được tình hình của thành Ninh Huyện?”.

Tướng lĩnh kia vội vàng giục ngựa tiến lên chấp tay nói: “Gian tế của Qua Hồ Nhĩ phái ra hôm nay vừa mới đưa tới tin tức, ba mươi vạn quân

Tần ngày hôm qua đã đến Ninh Huyện, mà Mông Điềm vẫn không nhìn thấy, căn cứ tốc độ của hãn nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể tới, Thiên Vu có thể yên tâm”.

Mặc Đốn nhìn phía trước đông nghìn nghịt quân Hung Nô, suy nghĩ sau một lúc lâu, thần sắc vô cùng trầm trọng nói: “Nếu viện quân quân Tần đã đến, vì sao còn phải bỏ thành chạy tán loạn?”.

Qua Hồ Nhĩ nghe vậy khinh thường khẽ cười nói: “Nghe nói, Quận thủ của quận Bắc Địa là tửu đồ nổi tiếng, ngày đó quận thủ Quận Thượng từng cố ý khuyên hãn từ bỏ tật xấu, hãn chẳng những không chịu, còn tuyên bố: chỉ cần ta không chết, rượu này không thể bỏ. Nếu là chết rồi, cũng phải có rượu! Ha ha... Như vậy chỉ sợ ngay cả cố Nguyên là cái bộ dáng gì cũng không biết nữa, nói gì đến chuyện phái binh trợ giúp, nếu là hãn muốn phái, chỉ sợ quân Tần này cũng không cam chịu bị một tên tửu quý chỉ huy, Thiên Vu yên tâm”.

Nói tới đây, bất giác tiếp tục nói: “Nếu là Mông Điềm thật sự đã tới, chẳng lẽ lại chẳng quan tâm tới cố Nguyên, ngồi xem thành trì liên tục thất thủ?”.

Mặc Đốn nghe hãn nói tới đây, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ghìm mạnh cương ngựa, lớn tiếng quát: “Mệnh lệnh đại quân không được truy kích, nếu có trái lệnh thì giết chết!”.

Nói xong, không để ý tới Qua Hồ Nhĩ ánh mắt kinh ngạc, lập tức dừng chiến mã, lạnh lùng đứng ở tại chỗ, sự thay đổi bất ngờ này khiến cho đại quân Hung Nô đang tốc độ đi về phía trước nhất thời ngừng lại.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17

Câu Đố Khó Giải.

Cổ Nguyên về phía nam năm mươi dặm, một tòa núi cao đứng lừng lừng, nơi này là lá chắn núi Thúy Bình duy nhất từ cổ Nguyên đi về phía Ninh Huyện, núi này cũng không cao, sở dĩ là lá chắn của Ninh Huyện, chủ yếu là bởi vì nơi này thế núi dốc đứng, một con sông nhỏ xuyên qua núi, tên là sông Phượng Vĩ. Sông Phượng Vĩ là dòng chảy một mùa, chỉ vào mùa hạ thu khi mưa thường xuyên mới có thể đem nước mưa trên núi tụ thành một dòng, chảy vào Hoàng Hà.

Khi Mặc Đốn mang theo ba mươi vạn đại quân, khi một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đuổi tới trước núi Thúy Bình, nhìn thấy thế núi cao ngất bất ngờ, Mặc Đốn liền không nhịn được hít một hơi! Vội vàng mệnh lệnh đại quân dừng truy kích, phái ra một nhánh kỵ binh khoảng năm nghìn người tiến vào trong núi khám tra địa hình, rất sợ tránh phải mai phục quân Tần, kết quả vẫn chưa phát hiện mai phục gì, nhưng thật ra lại thu được không ít đồ quân nhu quân Tần phía trước vứt lại, dường như như quân Tần cũng là vì mau chóng trèo lên núi lớn mà vứt bỏ tất cả lương thảo.

Mặc Đốn chần chừ giật mạnh dây cương chiến mã, nhất thời không quyết định được nên phái người điều tra sau khi hùng đông. Dù sao nơi này địa thế quá mức hiểm yếu, nếu là không cẩn thận, sẽ gặp phải mai phục của quân Tần, đến lúc đó chỉ sợ tổn thất thật sự khó có thể tưởng tượng. Chính là, nếu là thật sự đối phương không phục binh, ngày mai Mông Diêm có thể đuổi tới quận Bắc Địa, chính mình sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất.

Suy nghĩ thật lâu sau, Mặc Đốn rốt cục quyết định, lập tức cắm trại tại chỗ, đại quân dừng tiến!

Mệnh lệnh vừa mới phát ra, liền gặp tả tướng quân Qua Sĩ Tà giục ngựa chạy như điên đến, nhìn thấy Mặc Đốn, lập tức chấp tay nói: “Thiên Vu sao không thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm lao thẳng tới Ninh Huyện? Tạm dừng lúc này, nơi đây không có chỗ hiểm có thể thủ, nếu là Đại quân Mông Diêm đuổi tới, chúng ta thật sự không dễ ứng phó!”.

Mặc Đốn quét ánh mắt sắc bén nhìn Qua Sĩ Tà một, lạnh lùng nhú mày nói: “Người chẳng lẽ không biết Đại quân Mông Diêm lợi hại sao? Trong tình huống ba mươi vạn đại quân đã đuổi tới, quân Tần vẫn bại lui như trước, bọn họ chỉ cần thủ vững một ngày là có thể được Mông Diêm trợ giúp. Hôm nay tình huống thật sự quá mức ly kỳ, cho nên lập tức mệnh lệnh đại quân dừng tiến, trước khi chưa nắm rõ tình hình, bất luận kẻ nào cũng không được vọng động!”.

Qua Sĩ Tà nghe vậy, đưa mắt liếc một cái núi lớn phía trước tối như mực, gật đầu nói: “Qua Sĩ Tà hiểu được, sẽ đi trước truyền lệnh!”.

Khi đại quân Hung Nô của Mặc Đốn dừng tiến, Mông Diêm mang theo Vương Ly đang đứng ở trên núi Thúy Bình nhìn xuống phía dưới quan sát nhánh đại quân Hung Nô hung hãn. Trong bóng đêm, cây đuốc trong đại quân Hung Nô nhấp nháy lay động, khiến cho từ xa nhìn lại, giống như vô số vì sao bầu trời rơi xuống nhân gian.

Nhìn thấy Mông Diêm trầm mặc không nói gì, Vương Ly bèn thấp giọng nói: “Hung Nô quả nhiên giống với dự đoán của tướng quân. Núi Thúy Bình địa thế hiểm yếu quả nhiên làm cho Mặc Đốn sinh nghi. Nhưng nếu là không có uy danh của tướng quân, Mặc Đốn cũng sẽ không cẩn thận như vậy.”

Mông Diêm gật gật đầu, nói với Vương Ly: “Phi hành quân có tin tức không?”.

Vương Ly vội vàng chấp tay nói: “Phi hành quân đang trên đường về, mặt tướng đã phái người liên hệ với bọn họ, ngày ấy khi Quận Thượng bị chiếm, bom đạn của phi hành quân bị mưa xối, đành phải lui về Bình

Lương. Bởi vì lo lắng bị Hung Nô phát hiện, đành phải bí mật đi bên trong thâm sơn, giờ ngọ hôm qua mới liên hệ được với chúng ta”.

Mông Diêm cực kỳ coi trọng lực sát thương của phi hành quân, lúc này nghe được thuốc nổ của phi hành quân toàn bộ bị ẩm, bất giác nhíu mày nói: “Không biết thuốc nổ của phi hành quân rốt cuộc thế nào? Nếu là không thể tham chiến, kế hoạch của chúng ta phải bố trí lại”.

Vương Ly nói: “Đợi thêm chút nữa, phi hành quân của Thành Thái tướng quân sẽ tới thôi. Bất quá, mặt tướng hình như nghe nói hần còn có một loại dầu khác chế thành mồi lửa, gió thổi không tắt, nước dập không tắt, nếu là dùng uy lực hỏa công thật sự làm người ta hưng phấn!”.

Mông Diêm gật gật đầu, đưa mắt nhìn xuống phía dưới đại quân Hung Nô, lại phát giác quân Hung Nô sau khi dừng lại một lát, dường như đang chuẩn bị lui về sau. Xem ra là muốn quay về thành cổ Nguyên, một bộ phận phía sau đã bắt đầu rút về phía cổ Nguyên.

Mông Diêm thấy thế ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm tối đen, trầm giọng nói: “Đại quân đã chuẩn bị xong rồi?”.

Vương Ly lập tức trả lời: “Ba mươi vạn đại quân đã toàn bộ nấp ở hai sườn núi Thúy Bình, chỉ chờ tướng quân hạ lệnh!”.

Mông Diêm gật đầu nói: “Hung Nô trừ vài lần chiến đấu hao tổn mười vạn, quân Hung Nô lưu lại ở trong thành Cửu Nguyên, Quận Thượng và cổ Nguyên ước chừng năm vạn người, trước mắt quân Hung Nô ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám vạn. Vẫn chưa tới bước chúng ta có thể một phát tiêu diệt hết. Nhưng nếu là có thể điều mười vạn quân Thục lại đây, chúng ta mới có cơ hội tiêu diệt toàn bộ quân địch này! Hôm nay vẫn lấy phục kích là việc chính. Đánh vào cái thói kiêu căng của Hung Nô! Canh bốn phát động tiến công, mọi người ào núi đến, nhất định mỗi một, trước mắt cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, ăn chút lương khô, chuẩn bị đại chiến sau nửa đêm!”.

Vương Ly chấp tay nói: “Mặt tướng hiểu được, lập tức đi xuống bố trí, chỉ là tướng quân cũng phải nghỉ ngơi nhiều hơn, bảo trọng thân thể, tiến công sáng sớm thì giao cho mặt tướng”.

Nói xong, xoay người lên ngựa mang theo mấy chục thân binh đi về phía dưới chân núi.

Lúc sắc trời tờ mờ sáng, Trương Cường liền tỉnh lại cơn mộng, trong đại điện im ắng, liêm trưởng rất dày khiến cho nội thị ở trong điện đều không biết Trương Cường đã tỉnh lại.

Cây nến đỏ trong điện đang nhấp chồn một chút ánh sáng cuối cùng, từ ngoài đại điện thổi vào một làn gió nhẹ, Trương Cường lúc này đã hoàn toàn tỉnh.

Ngủ, trong đầu đang bàn tính rất nhanh, lương thảo của đại quân Mông Diêm có thể mấy ngày sau mới tới quận Bắc Địa, mặt khác năm vạn quân Tần vận chuyển lương thảo cũng có thể bổ sung đến tác chiến ở tiền tuyến.

Chỉ là trước mắt tin tức của phi hành quân còn chưa truyền đến, nghĩ đến chính mình tự tay trang bị phi hành quân cùng với rất nhiều nhược điểm của phi hành quân, Trương Cường cảm thấy một sự khó nghĩ từ trước đến nay chưa hề có, đây cũng là sự bất đắc dĩ khi sử dụng hỏa lực vào thời đại chưa có nhiều điểm tựa này.

Sự lớn mạnh của Hung Nô không thể không nói là uy hiếp lớn nhất của Đại Tần sau này, dân tộc du mục hung hãn và dã man này là uy hiếp rất lớn đến văn minh Trang Nguyên. Dân tộc thảo nguyên của Hung Nô này đã ảnh hưởng năm trăm năm lịch sử Trang Quốc, là lực cản lớn nhất của Đại Tần mở rộng về phía bắc, lần này đúng lúc Mặc Đốn thân chinh, nếu là có thể một phát tiêu diệt, Đại Tần mới có thực lực thống nhất Trang Quốc.

Lại nghĩ đến nếu là thật sự cùng Hung Nô chính diện khai chiến, lại gia tăng gánh nặng không nhỏ cho dân gian, trước mắt sức dân Đại Tần vừa mới bắt đầu khôi phục, nếu là không để ý dân sinh, chỉ sợ Đại Tần vẫn khó có thể thoát khỏi bi kịch diệt vong.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên ý thức được mình phải chú ý quan sát một số dân tình dân sinh, chỉ có như vậy, mới có thể nghe được khó khăn của dân gian, là một người hiện đại, kịch truyền hình cải trang vi hành xem qua vô số, từ lý trí đi vào thời đại này, trừ lần trước một lần cải trang ngẩn ngui, thật sự còn chưa thực sự trải qua loại này.

Chủ ý đã định, bất giác cảm thấy hưng phấn, vội vàng đứng dậy phân phó nói với Hàn Hoán: “Hàn Hoán, giúp trẫm thay quần áo, trẫm muốn xuất cung!”.

Hàn Hoán bị mệnh lệnh này của Trương Cường cả kinh chưa định thần lại, sau một lúc lâu mới ran giọng nói: “Bệ hạ xuất cung, nếu là chiến báo của Mông tướng quân đến nơi, hoặc là Thừa tướng và Thái úy tới gặp bệ hạ, nên làm thế nào cho phải?”.

Hắn cẩn thận khuyên Trương Cường, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu là hoàng đế xuất cung một khi có một chút sơ xuất, đầu của chính mình chỉ sợ sẽ phải lìa khỏi cổ. Huống hồ chính mình lại không sao cả, nếu là hoàng đế thật sự có nguy hiểm gì, chính mình có muôn lần chết cũng không đổi được quân chủ anh minh như thế.

Khi đó, hắn chính là tội nhân của Đại Tần. Chỉ là trước mắt quyết định xuất cung của Trương Cường đã định rồi, muốn quay về, chỉ có thể dùng chuyện triều chính để làm lung lạc ý muốn của hoàng đế!

Trương Cường nghe vậy cảm thấy có lý, không khỏi cẩn thận liếc mắt Hàn Hoán một cái, lúc này mới phát hiện trên mặt Hàn Hoán toàn là mồ hôi lạnh, bất giác lắc đầu cười nói: “Người này, thật là ngu dốt. Trẫm bất quá là ở trong thành Hàm Dương đi dạo, lại không xâm nhập bên trong quân địch, làm sao người phải lo lắng như thế? Nếu là trong triều thật sự có chuyện khẩn yếu, Hàm Dương cách quận Bắc Địa mấy trăm dặm, tin tức truyền đến cũng phải một ngày, mệnh lệnh của trẫm phát đi cũng phải một ngày, một canh giờ với tiền phương sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, lại có thể làm cho trẫm hiểu biết dân tình, xem khó khăn của dân gian, cũng dễ làm một số chuyện có nghĩa cho thứ dân. Không biết người cảm thấy cái nào quan trọng?”.

Hàn Hoán không nghĩ tới Trương Cường lại kiên nhẫn giải thích với mình như thế, lúc này nghe vậy, cảm thấy rất là có lý, không khỏi do dự nói: “Như thế, đương nhiên là khó khăn của dân gian quan trọng hơn, ngày đó đám người Trần Thắng không phải là vì cuộc sống mới tạo phản...”

Nói tới đây, mới ý thức được trong lời nói của mình đã xúc phạm lớn đến Tần Nhị Thế trước mặt, bất giác sợ tới mức phịch một tiếng quỳ xuống

đất, hoảng loạn nói: “Bệ hạ, Hàn Hoán không cố ý nói như vậy, tội đáng chết vạn lần!”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, xua tay nói: “Người đứng lên đi, người nói đều là tình hình thực tế, trẫm sẽ không trách người!”.

Nói xong, vừa được nội thị giúp đỡ thay trang phục dân thường, một bên phân phó nói với Hàn Hoán: “Người tự mình chọn lựa ba trăm cấm vệ ở cửa cung hậu giá, mặt khác, nếu là trong cung có việc thì ở Thành Nam tìm trẫm!”.

Lúc mặt trời dâng lên, đúng là lúc bên trong thành Hàm Dương náo nhiệt nhất, chợ Thành Nam lại chật ních rộn ràng nhốn nháo người, mặt trời chiếu vào trên mặt người có thể nhìn thấy từng gương mặt trong bình tĩnh mang theo ý cười.

Trương Cường chậm rãi cùng Hàn Hoán đi theo phía sau sắc mặt tái nhợt, đắm chìm trong ánh mặt trời ám áp, xuyên qua phố xá sầm uất náo nhiệt của Hàm Dương, đánh giá từng gian cửa hàng chung quanh, đang chuẩn bị tìm một cửa hàng thoát nhìn chính tề một chút đi vào hỏi giá gạo. Chỉ nghe ngả tư đường đối diện, một đám người đang xếp hàng dài trước một nhà cửa hàng cháo, mà người xếp hàng lại không phải là khát cái và nạn dân quần áo tà toại như trong tưởng tượng, mà là những người phục sức chỉnh tề. Bất giác ngoài ý muốn nói: “Đây đang làm cái gì, là ai ở đây giúp nạn thiên tai?”.

Hàn Hoán nghe vậy cẩn thận tiến lên trước hỏi thăm vài câu, lúc này mới trở về nói với Trương Cường: “Công tử, chủ nhân nhà này là một lão nhân đã chết chồng và con, trong nhà tư gia mấy vạn, thời gian trước bỗng nhiên tuyên cáo bốn phía, nói là nếu là ai có thể giải giúp một kỳ đề, sẽ dâng tặng toàn bộ thân gia, điều kiện là phải phụng dưỡng đến cuối đời”.

Nói tới đây, lắc đầu nói: “Gia tài mấy vạn kia người nào không thêm nhỏ dãi? Chính là, cho đến ngày nay vẫn không ai có thể giải đáp, nhưng thật ra đã hấp dẫn vô số kẻ sĩ trong thiên hạ đến, có người không phải vì tiền tài mà đến, chỉ là tò mò, cũng có không ít người muốn khoe ra tài hoa, muốn một bước thành danh đều đến thử một lần. Đáng tiếc, hiện giờ chưa nhận được gia tài mấy vạn kia”.

Trương Cường nghe vậy cảm thấy kỳ quái, loại hành vi này dường như không phải dân chúng bình thường có thể làm được. Thế nhân nào động thế nhân như thế, không biết chủ nhân của tiệm cháo này rốt cuộc ra một kỳ đề gì?

Bất giác hết sức hiếu kỳ gật đầu: “Hàn Hoán, chúng ta đi nhìn xem, rốt cuộc là đề mục cổ quái gì, mà nan giải như thế!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18

Tìm Hiểu Dân Tình.

Buổi sáng ánh mặt trời ấm áp rơi xuống, mọi người xếp hàng trên đường cái dường như đang chuyên chú với câu đố trong tiệm cháo kia, đều nhỏ giọng bàn luận cái gì đó, với sự xuất hiện của hai người Trương Cường và Hàn Hoán không có một chút phản ứng.

Trương Cường nhìn xem luôn nhúu mày, không nhịn được hỏi một gã xếp hạng cuối cùng, thoát nhìn ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi: “Mọi người ở đây giải đáp câu đố, chẳng lẽ không biết chiến sự tiền phương đang gấp rút, nếu là không xong, Hàm Dương cũng sợ khó thoát khỏi một kiếp, lại có tâm trạng đến với câu đố này?”.

Tên trẻ tuổi đó đang đau khổ suy nghĩ về đáp án của mình, lúc này bị Trương Cường ngắt quãng, đang muốn tức giận, đảo mắt nhìn thấy Trương Cường ăn mặc hoa lệ, cử chỉ không tầm thường, bất giác liếc mắt một cái đánh giá Trương Cường, khẽ gật đầu nói: “Huynh đệ không phải người địa phương? Sao ngay cả Mông tướng quân cũng không tin? Lần này Hung Nô tuy rằng nhìn lợi hại, chỉ là Nhị Thế hoàng đế chúng ta là thiên thần giáng trần, Hung Nô thì tính là cái gì chứ?”.

Trương Cường nghe vậy thấy thật buồn cười, những người này thật không có cảm giác nguy cơ. Đồng thời ở chỗ sâu trong đáy lòng, cũng không khỏi cảm động, bọn họ không có cảm giác nguy cơ, chẳng phải là sự tín nhiệm với chính mình và Mông Điềm cùng với quan viên Đại Tần sao?

Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng chợt biến mất, chỉ là vẫn muốn đi xem dân tình một chút, nhìn xem thứ dân chân chính rốt cuộc có nhu cầu gì,

đang suy nghĩ, bất giác tiếp tục cười nói với người nọ: “Trước mắt chiến sự nhiều như thế, thuế má chẳng lẽ không nặng sao?”.

Người nọ nghe vậy kỳ quái liếc mắt một cái đánh giá Trương Cường, lắc đầu nói: “Vị công tử này nhất định xuất môn cực ít, thuế má so với mấy năm trước đã giảm bớt ba lần, lao dịch lại dừng toàn bộ. Hiện giờ hoàng đế anh minh không thua Nghiêu Thuấn, chúng ta cần gì lo lắng? Năm nay tuy rằng chiến sự thường xuyên, lương thảo cần thiết cũng là mượn tiền phú hộ đại tộc, thứ dân chúng ta chưa chịu ảnh hưởng gì. Sao lại nói thuế má tăng thêm chứ!”.

Trương Cường rất là yên tâm, không khỏi liên tục cảm phục thương sách của Tiêu Hà, hình thức quốc trái của đời sau quả nhiên là quá mức tiên tiến, dùng đến thời đại Tiên Tần chiến loạn thường xuyên này thật sự là kế sách tuyệt hảo. Nghĩ đến đây, bất giác hưng phấn mà xoay người nói với Hàn Hoán: “Chúng ta đến phủ Tiêu Hà xem xem!”.

Hàn Hoán nghe vậy cẩn thận nhìn thoáng qua tình hình chung quanh, cẩn thận nói: “Thừa tướng giờ phút này cũng không ở trong phủ, nhất định là ở quan nha xử lý triều chính, lúc này đến nhất định sẽ không gặp”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta ở đây đi loanh quanh, đợi buổi trưa Thừa tướng về phủ, đi đến cũng được”.

Nói xong, nhìn thoáng qua cấm vệ ăn mặc y phục dân thường rải ở chung quanh, lúc này mới gật đầu cười nói: “Người không cần lo lắng, thành Hàm Dương này là dưới chân thiên tử, không cần lo lắng như thế”.

Lúc này. Tên trẻ tuổi bên cạnh nhìn thấy cách nói năng kinh người của Trương Cường, bất giác cẩn thận hỏi thử: “Hai vị chẳng lẽ là thân thích của Thừa tướng?”.

Trương Cường biết hẳn đã nghe được mình cùng Hàn Hoán nói chuyện, gật đầu nói: “Tại hạ Trương Cường, cùng Thừa tướng chỉ là bạn cũ, lần này đi vào Hàm Dương muốn đến bái kiến”.

Tên trẻ tuổi nghe vậy vội vàng chấp tay thi lễ nói: “Tại hạ Lục Ninh, tự Đồ Viễn. Huynh đài đã là bạn cũ Thừa tướng, xin nhận tại hạ thi lễ!”.

Trương Cường thấy hân khách khí như thế, không khỏi gật đầu cười nói: “Ta bất quá chỉ là bằng hữu của Thừa tướng, huynh nếu là muốn qua ta đi gặp Thừa tướng, chỉ sợ cũng không dễ dàng”.

Không ngờ Lục Ninh kia lại nghiêm mặt nói: “Lục Ninh không phải là cầu phú quý, chỉ là cảm tạ Thừa tướng, vì đã lo lắng cho thứ dân thiên hạ”.

Trương Cường trong lòng rung động, nhất thời nghĩ tới kế hoạch quốc trái của Tiêu Hà, bất giác kinh ngạc nói: “Không thể tưởng được các hạ kính trọng Thừa tướng như thế, không biết là vì sao, tại hạ vừa tới Hàm Dương, tất cả còn không hiểu”.

Lục Ninh gật đầu nói: “Nếu không có Thừa tướng lúc nguy cơ mạo hiểm bị hoàng đế chém bay mất đầu, từ trong tay phú hộ thu thập lương thảo, chỉ sợ thứ dân thiên hạ lại phải chịu khổ. Công đức ban ơn cho thiên hạ vạn dân như thế, chịu tại hạ một lễ có là gì?”.

Trương Cường nghe lời nói này của Lục Ninh, bất giác cảm thấy ngoài ý muốn. Trong tưởng tượng, người này nếu vì gia tài của chủ tiệm cháo kia mà đến trầm ngâm suy nghĩ câu đó, dường như không nên có kiến thức như vậy mới đúng. Phải biết rằng tại thời đại hai ngàn năm trước này, có thể tiếp xúc được tri thức, hơn nữa người thăng hoa tu dưỡng bản thân, hẳn là sẽ không ham tài phú như vậy. Người này kiến thức bất phàm, càng không giống loại người chợ búa.

Đang suy nghĩ. Không khỏi nghi hoặc nói: “Ta xem trình độ của các hạ dường như không giống như là...”

Nhìn thấy Trương Cường sắc mặt thay đổi. Trên mặt Lục Ninh hơi hơi đỏ lên, hồ thẹn chấp tay nói: “Tại hạ tuy rằng đọc đủ thứ thi thư. Chỉ là gia cảnh bần hàn, vì kiếm chút sinh lễ, không thể không mặt dày tới đây, thật sự...”

Trương Cường lúc này mới giật mình, bất giác lắc đầu cười nói: “Không biết giai nhân phương nào, mới khiến lục huynh thâm tình như thế?”.

Lục Ninh nghe vậy hai mắt sáng ngời, hơi hơi cười gượng nói: “Tại hạ vốn chỉ là thư sinh, chỉ là thừa nhỏ cùng với tiểu thư của Công đại phu đính hôn, sau trong nhà lại suy tàn, dần dần nghèo khó, gia đình nhà gái ghét bỏ tại hạ bần hàn cố ý muốn từ hôn, chỉ là ngại hứa hẹn ngày đó, đành phải

yêu cầu sính lễ tiền lớn, tại hạ không thể có, đành phải đến thử một lần vận may”.

Trương Cường lắc đầu thở dài: “Ta xem cách nói năng của người không tầm thường, ngày sau nhất định rất có tiền đồ, gia đình nhà gái kia cũng quá thiên cận!”.

Lục Ninh thần sắc ảm đạm thở dài: “Nếu không có tình cảm của Như Yên với ta, chỉ sợ ta cũng sẽ không ra hạ sách này”.

Trương Cường nghe vậy rất cuộc đã biết sự tình chân tướng, bất giác nhìn thoáng qua Hàn Hoán bên cạnh gật đầu nói: “Người tự có tài, sao không tự tiến cử, hiện giờ Đại Tần vô luận địa vị thế nào đều có thể tự tiến cử, chỉ cần thông qua kỳ thi tuyển, sao không thể tự đường phát triển?”.

Lục Ninh nhìn thoáng qua Trương Cường, lắc đầu cười gượng nói: “Kỳ tự tiến cử đã qua, lần sau phải sang năm mới được, chỉ là gia đình nhà gái thúc giục gấp gáp!”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, bất giác kỳ quái nói: “Không biết câu đố kia có gì nan giải, mà nhiều người như vậy không thể giải được?”.

Lục Ninh nhú nhú mày, nhìn Trương Cường nói: “Đề này tại hạ chưa nghe qua bao giờ, không biết lão nhân này từ chỗ nào đến. Hỏi là: Một loại động vật, buổi sáng đi bằng bốn chân, trưa đi hai chân, đến chiều lại đi ba chân, hỏi rốt cuộc là con gì”.

Trương Cường nghe vậy vừa mừng vừa sợ, cả kinh vào thời đại này lại cũng có người ra loại câu đố này, đề này vốn bộ não của mình từ trước đã rất quen thuộc, trong đó lại ẩn chứa triết lý nhân sinh sâu đậm, lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy đáp án của đề này trong lòng còn có chút cảm thán, không thể tưởng được lại gặp lại từ thời đại xưa, không khỏi với người ra loại đề này cũng sinh ra cảm giác ly kỳ.

Nhìn thấy Trương Cường thần sắc thay đổi lớn, Lục Ninh nghĩ đến Trương Cường bị đề này làm khó, bất giác cười gượng nói: “Đề này từ khi công bố trong thành Hàm Dương tới nay mấy vạn người đến giải đáp đều không có trả lời. Thử nghĩ trên thế gian có dã thú nào thần kỳ biến hóa như thế, một ngày mấy lần, sợ là chỉ có thần thú trong truyền thuyết, nhưng mọi

người tra bao nhiêu sách cũng không có tìm được loại vật tương tự như thế. Đề này thật sự có thể nói là thiên hạ kỳ đề!”.

Trương Cường thản nhiên cười nói: “Đề này kỳ thật một chút cũng không khó, chỉ là lối suy nghĩ của mọi người đều bị trói buộc, không tự hỏi theo góc độ khác mà thôi”.

Lời vừa nói ra, Lục Ninh và Hàn Hoán cùng chấn động, chỉ là Hàn Hoán tuy rằng giật mình, cũng không dám mở miệng hỏi. Chỉ nghe Lục Ninh kinh ngạc đánh giá Trương Cường, gật đầu nói: “Không biết các hạ vì sao nói như thế, chẳng lẽ công tử đã có đáp án?”.

Trương Cường nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lục Ninh và Hàn Hoán nói: “Đề này kỳ thật là vấn đề triết lý cực sâu sắc, động vật này không phải là cái gì khác, chính là nhân loại chúng ta! Sáng sớm bốn chân, người mới sinh chưa học đi, chỉ có thể bốn chân bò sát. Buổi trưa hai chân, là lúc thanh niên, tự có thể kiến công lập nghiệp, mà buổi chiều ba chân còn lại là lúc tuổi già, đi lại tập tễnh, cần có gậy mà đi. Lão nhân ra kỳ đề này, cũng muốn tìm nghĩa tử có thể phó thác nửa đời sau, chăm chỉ chịu khổ!”.

Vừa dứt lời, liền thấy Lục Ninh kích động nắm lấy đầu vai Trương Cường liên thanh nói: “Kỳ nhân! Kỳ nhân! Các hạ thật cũng là kỳ nhân!”.

Hàn Hoán bên cạnh cũng bị đáp án cực kỳ sinh động của Trương Cường rung động, lập tức nghĩ tới biến hóa của nhân sinh đều toàn bộ bao hàm bên trong đề này, vừa kinh sợ tài hoa của người ra đề, vừa âm thầm bái phục Trương Cường.

Nhìn thấy Lục Ninh kích động như thế, Trương Cường bất giác cười nói: “Các hạ nhanh đi thử đáp án, nếu trả lời đúng, phải tận tâm chăm sóc lão nhân, không thể vì được gia sản mà lừa gạt, nếu là bị... Ta biết, sẽ không dễ dàng bỏ qua!”.

Lục Ninh nghe vậy lui về phía sau một bước, thi lễ một cái, chân thành nói: “Công tử tác hợp cho Lục Ninh, Lục Ninh không thể không báo đáp, chỉ mong công tử cho biết phủ đệ, ngày sau nhất định sẽ dâng môn bái tạ!”.

Lúc này, Hàn Hoán cẩn thận nhìn thoáng qua sắc trời, thấp giọng nhắc nhở nói: “Bệ... Công tử, sắc trời không còn sớm, hay không đi phủ Thừa tướng nữa?”.

Trương Cường nghe vậy mỉm cười gật đầu nói: “Ta đi trước bái yết Tiêu Hà Thừa tướng, vậy cáo từ!”.

Nói xong, thật sâu liếc mắt một cái Lục Ninh, mang theo Hàn Hoán lững thững đi đến phủ đệ Tiêu Hà. Lúc này đã tới gần chính Ngọ, trên đường dần dần náo nhiệt lên, toàn bộ không có một chút không khí khẩn trương của đại chiến sắp tới gần, khiến cho Trương Cường và Hàn Hoán hai người liên tục cảm thán.

Hàn Hoán nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo, động lòng thở dài nói: “Sự nhộn nhịp hiện giờ, Hàn Hoán chỉ nhìn thấy khi lăng tẩm và Cung A Phòng của Thủy Hoàng được kiến tạo, không thể tưởng được hôm nay lại có thể nhìn thấy. Ngày đó Triệu Cao loạn chính, trong thành Hàm Dương trăm nghiệp tiêu điều, thứ dân trôi giạt khắp nơi, người chết đói khắp nơi, tình trạng thê thảm, làm người ta không đành lòng, may có bộ hạ anh minh như thế, ngăn cơn sóng dữ, Hàn Hoán tuy rằng hèn mọn, nhưng cũng vô cùng cảm phục bộ hạ”.

Trương Cường nghe hẳn nói rất cảm động, bất giác cũng rất là cảm thán, nghĩ đến Tần quốc trong lịch sử giờ phút này đã sớm diệt vong trong dòng lịch sử cuồn cuộn, mình từ bên ngoài đến, thay đổi không chỉ vận mệnh của chính mình, mà bao gồm cả những cái tầm thường mà bình thường, có vận mệnh của người bình thường có máu có thịt, lịch sử chẳng lẽ không phải do những người bình thường nhỏ bé viết nên?

Phủ đệ Tiêu Hà lúc này vẫn chưa chuyển đến khu quý tộc sinh sống trong nội thành, vẫn ở Thành Nam như lúc hắn đến Hàm Dương, đây là một chỗ nhà cửa chỉnh tề thanh tịnh, thể hiện chủ nhân không muốn rời xa thứ dân, càng không có vẻ kiêu căng của Thừa tướng ở vị trí trên cao.

Trương Cường mang theo Hàn Hoán khi vô tình đi đến nơi này, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, không thấy một người lui tới. Hoàn toàn không phải bộ dáng ngựa xe như nước ở phủ Thừa tướng như trong tưởng tượng, thật làm cho Trương Cường vô cùng ngoài ý muốn.

Gõ cửa một lúc lâu, mới nhìn thấy một tiểu đồng nhẹ nhàng mà mở cửa ra một khe hở, thấy rõ ràng cách ăn mặc của Hàn Hoán mới thấp giọng nói:

“Thừa tướng nhà ta chưa trở về, không nói việc riêng, không hỏi nhân tình, mời ngài trở về đi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 19

Nho Sinh Lục Giả.

Trương Cường mỉm cười đứng ở ngoài cửa, đang muốn chuẩn bị đi vào, lại không nghĩ rằng sẽ ăn canh bể môn như vậy, sắc mặt nhất thời cứng đờ, nhìn thấy Hàn Hoán bên cạnh một trận tim đập chân ran, vội vàng tiếp tục cẩn thận nói: “Vị công tử này chỉ là bạn cũ Thừa tướng, không thể để chúng ta ở ngoài cửa, như vậy rất không có đạo đãi khách?”.

Tiểu đồng kia vẻ mặt khổ sở, ngại ngùng nói: “Thừa tướng nhà ta ngày thường rất ít người lui tới, vị công tử này xin thứ cho tiểu nhân vụng về, tiểu nhân cũng không có gặp qua các hạ, nếu là tùy tiện cho vào, tiểu nhân lại không tránh được một trận đòn!”.

Hàn Hoán biến sắc, đang muốn tiếp tục khuyên bảo, chỉ nghe Trương Cường thản nhiên cười nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền cáo từ, hôm nay tùy tiện quấy rầy, thật có lỗi”.

Tiểu đồng kia nghe vậy vội gật đầu không ngừng nói: “Nếu là công tử thật sự quen biết lão gia nhà ta, mời hẹn với lão gia rồi hãy đến, tiểu nhân thật sự đắc tội”.

Nói xong, không để cho Trương Cường và Hàn Hoán trả lời, liền “rình!”. Một tiếng đóng cửa lại.

Hàn Hoán không nghĩ tới tiểu đồng kia lại đóng cửa trong nháy mắt, biến sắc, đang muốn mờ miêng tức giận mắng, đảo mắt nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trương Cường, lời nói đến miêng thật vất vả mới thu trở về.

Nhìn thoáng qua Hàn Hoán, dường như không có việc gì, Trương Cường trở lại đi vào phía trong thành, Hàn Hoán này mới hồi phục tinh

thần lại, vội vàng theo sát ở phía sau Trương Cường, đồng thời hai gã đại hán mặc y phục vải theo sát phía sau, bên cạnh bọn họ cách đó không xa nhìn thấy có người cách ăn mặc đáng vẻ như nho sinh, hoặc người bán hàng rong, hoặc du côn, đó là hộ vệ thiết thân của Trương Cường thông qua huấn luyện đặc biệt cài trang giả dạng, cấm vệ bọn họ là một bộ phận tinh anh nhất trong đám cấm vệ, tuy rằng chỉ có một trăm người, nhưng tinh hoa của năng lực chiến đấu bọn họ do Trương Cường vận dụng phương pháp đặc thù của lý niệm khoa học kỹ thuật hiện đại hóa huấn luyện ra, có thể đấu được với một phần ba toàn bộ cấm vệ.

Có bọn họ bên người, Trương Cường cũng không lo lắng đến an toàn của chính mình- Hơn nữa hiện tại thân ở trang tâm Đại Tần, địa bàn trang tâm nhất của mình, khiến cho hắn cực kỳ thích ý bước đi giữa phố xá sầm uất.

Nói thật, mỗi ngày ở trong cung đình hoa lệ, đối mặt với từng quan hệ làm người ta đau đầu, đến việc thực thi chính sách cuộc sống của vô số người, và từng tập chiến báo như mùng tằm, làm cho hắn áp lực vô cùng. Hơn nữa âm mưu tràn ngập và mùi máu tươi trong cung đình, kỳ thực là một cuộc đua tranh đoạt quyền lực chính trị, đều làm cho Trương Cường cảm thấy lao lực quá độ. Chỉ là, muốn sống sót, phải dùng cảm đối mặt. Loại cuộc sống này đối với người sống từ nhỏ trong đó có lẽ không là cái gì. Nhưng Trương Cường là một gã quân nhân thời hiện đại văn minh, loại cuộc sống này hắn chỉ có thể dần dần thích ứng, không ngừng thay đổi chính mình.

Đôi khi, hắn đều cảm thấy được chính mình đã càng ngày càng cách xa Trương Cường ngày xưa, trí nhớ quá khứ dường như cũng càng ngày càng mơ hồ, trong khoảng không ly kỳ này. Chính mình đến rốt cuộc có thể đi bao xa, hoặc là thật sự sẽ biến thành một ông vua sao?

Trương Cường bình tĩnh lại, yên lặng nhớ lại mỗi một ký ức đi vào thời đại Tiên Tần này, đầu tiên nhìn thấy vẻ hoảng loạn của Lệ Cơ, lần đầu nghe được tiếng nói cổ quái của Triệu Cao kia, suy nghĩ hỗn loạn... Hừ! Hiện tại chỉ có thể cố gắng nắm chắc, không cho bị kịch lịch sử tái diễn. Chỉ là đến rốt cuộc có thể thay đổi hoàn toàn lịch sử thời đại này hay không?

Trương Cường làm tiểu đội trưởng đặc công, tự thân vốn chỉ là sinh viên của đại học cảnh sát, tự nhiên cũng tiếp xúc qua với lý luận không gian song song, trong lý luận khoa học không gian song song hoàn toàn tồn tại. Chỉ là kỹ thuật nhân loại trước mắt còn lâu mới có thể làm được, thông qua một hạt xuyên thủng đến một không gian khác song song đã khó, lại càng không muốn nói đến một người còn sống. Huống chi loại chuyện này của mình dường như càng không thể tưởng tượng. Trương Cường chỉ có thể không nghĩ nhiều, chỉ có thể hết sức nắm chặt tất cả trước mắt.

Hàn Hoán cẩn thận theo sát phía sau Trương Cường không nói một lời, im lặng đi đến nội thành cách đó không xa, nơi này là nội thành, đại đa số phủ đệ quan nha và quý tộc đều tại nơi này, xe ngựa của những người này căn bản là không để ý đến người đi đường.

Khi mọi người đang vội vàng đi vào phía trong thành, chỉ nghe phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi: “Trương công tử! Trương công tử! Đợi tại hạ...”

Trương Cường nghe giọng nói có chút quen tai, không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, trong thành Hàm Dương to như vậy, sao lại có người biết tên của hắn? Hay là...?

Kinh ngạc đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Lục Ninh đầu đầy đổ mồ hôi chạy về phía bên này. Trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, cảm kích và khâm phục. Nhìn thấy Lục Ninh chạy vội đến. Cấm vệ rải ở bên cạnh lập tức khẩn trương, một đợt sát khí âm thầm lan tỏa trong ánh mặt trời tươi đẹp, ngay cả ánh mặt trời đầu hạ ấm áp cũng dường như trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Lục Ninh không một chút cảm thấy sát khí khủng bố này, hắn chạy nhanh đến trước mặt Trương Cường thở hổn hển chắp tay nói: “Trương công tử, đáp án của công tử quả nhiên chính xác, lão nhân kia đã chuẩn bị thực hiện lời hứa. Chỉ là, có một yêu cầu, hy vọng nhìn thấy người có thể thực sự giải được câu đố này!”.

Trương Cường lơ đãng cười nói: “Cái này không tính, người nên trở về chuẩn bị cưới thê tử của người đi”.

Lục Ninh nghe vậy kéo lấy ống tay áo Trương Cường quỳ trên mặt đất.

Cảm kích nói: “Công tử tác thành cho Lục Ninh, Lục Ninh không thể không báo đáp!”.

Trương Cường vừa ra hiệu ý bảo Hàn Hoán kéo Lục Ninh lên, vừa gạt đầu nói: “Người đi về trước đi, ta còn có việc, cáo từ”. Nói xong, liền phải xoay người đi vào phía trong thành.

Lục Ninh di chuyển lên phía trước, chấp tay như cầu xin nói: “Lục Ninh có được đại ân của công tử, không thể không báo đáp, mời công tử đến Lục gia ngồi một lát, cũng coi như một chút tâm ý của Lục Ninh.

Nói tới đây, hần dường như hạ quyết tâm mặt đỏ lên, nói to: “Nếu là công tử không thể đồng ý, Lục Ninh sẽ quỳ không dậy!”.

Nói xong, thân hình sụp xuống, muốn quỳ xuống, lại được Trương Cường đỡ lấy. Chỉ nghe Trương Cường gạt đầu thở dài: “Cũng được, ta sẽ đến nhà ngồi một lát, thời gian cũng không quá muộn”.

Lục Ninh nghe vậy hưng phấn mà nhảy dựng lên, liền thanh nói: “Công tử mời đi theo tại hạ”.

Trương Cường nhìn thoáng qua Hàn Hoán vẻ mặt đau khổ, gạt đầu cười nói: “Lục công tử đi trước dẫn đường đi”.

Đi vào một cái ngõ nhỏ hẻo lánh của Thành Nam, trước một ngôi nhà cực kỳ đơn sơ, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một cái sân gạch mộc xếp lên, một gian dùng hỗn hợp gạch mộc và gạch vỡ dựng lên một phòng ở đơn sơ, trong mắt Trương Cường cơ hồ coi là một nơi người không thể ở. Từ lúc đi vào thế giới này, hoàn cảnh vị trí của hần đều là ở trong cung điện, cuộc sống cung đình hoa lệ mà xa xỉ cũng làm hần có thể thích ứng hoàn cảnh rất nhanh. Thử nghĩ nếu lúc mở mắt ra, đặt mình trong hoàn cảnh như thế này, sẽ là kết quả như thế nào? Chính mình có thể thay đổi hoàn toàn lịch sử đã biết kia không?

Lúc đang miên man suy nghĩ, chỉ nghe Lục Ninh hưng phấn mà hướng về phía phòng hô lớn: “Màu thân, đại ca, đại tẩu, ta mời ân nhân tới rồi!”.

Hần vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng đáp truyền đến, một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi đỡ một lão bà đầu bạc hiền lành run rẩy từ trong phòng vui mừng đi ra. Phía sau thanh niên là một người tuổi cũng khoảng

ba mươi tuổi, bộ dáng thanh tú, tuy rằng tuổi đã không còn trẻ, nhưng vẫn có thể thấy được vẻ tú lệ khi tuổi trẻ.

Gã thanh niên đi trước mặc y phục vải bố màu nâu nhạt, vai phải và khuỷu tay phải có hai vết vá đồng màu, tóc đen dày dùng một mảnh vải màu sáng chỉnh tề búi ở sau đầu, đôi mắt phượng sáng ngời có thần, hai hàng lông mày rậm đen sì làm cho người ta có ấn tượng rất sâu.

Nhìn thấy Trương Cường đi vào trong sân, thanh niên kia giúp đỡ lão bà đầu bạc và phụ nhân kia cùng nhau khom mình thi lễ nói: “Đa tạ đại ân công tử, cả nhà Lục thị vô cùng cảm kích!”.

Trương Cường tuy rằng ba năm làm hoàng đế, nhưng là trước mặt một vị lão bà bà tóc trắng xóa như vậy cũng không dám nhận lễ, vội vàng tiến lên nhẹ nhàng nâng lão bà bà kia dậy, khẽ thở dài: “Lão phu nhân không cần đa lễ, tại hạ trẻ tuổi không dám nhận!”.

Lão bà bà kia hòa ái cười nói: “Công tử giúp nhà ta thoát ly khốn cảnh, sao lại không nhận của lão một bái? Trong nhà đơn sơ, không có chỗ cho khách, chỉ ở trong sân miễn cưỡng hạ mình”.

Nói xong, ngồi xuống một chiếc ghế đá phủ đầy rêu, đợi sau khi Trương Cường ngồi xuống, lúc này mới nhìn trên dưới đánh giá Trương Cường, gật đầu cười nói: “Công tử nhất định là người tôn quý, lão thân tuy rằng mắt vựng về, lại vẫn có thể nhìn ra được. Công tử tài hoa kinh thế như thế, sẽ không phải là người thường, có thể nói ra thân phận không?”.

Vừa dứt lời, ở đây mấy ánh mắt lập tức nhất tề trông về phía Trương Cường, trong ánh mắt kia tràn ngập cảm kích và mong mỏi. Trương Cường không nhịn được thở dài một tiếng nói: “Tại hạ thân phận thật sự không thể nói ra, chỉ là cũng không có ác ý, mong mọi người yên tâm”. Trong lời nói của hắn tuy rằng vô cùng thành khẩn, nhưng khí vương giả qua ba năm tu dưỡng, vô hình trung lộ ra một vẻ uy nghiêm nói không nên lời, khiến cho mọi người ở đây tuy rằng kinh ngạc, lại nhất thời không thể phản bác, dường như có một loại áp lực vô hình, làm cho bọn họ đồng thời đánh mất ý niệm truy vấn trong đầu.

Lúc này, chỉ thấy người thanh niên kia nhìn Trương Cường, chân thành vỗ tay nói: “Tại hạ Lục Già, thân là huynh trưởng lại phải nhờ người

ngoài trợ giúp, Lục Giả thật thấy hổ thẹn!”.

Lục Giả? Sự kinh ngạc của Trương Cường lúc này đã bắt đầu dần dần thích ứng khi gặp được nhân vật lịch sử, cũng vẫn không nhận được một chút kinh ngạc, không thể tưởng được nhà tư tưởng nổi tiếng trong lịch sử này lại ẩn cư ở trong thành Hàm Dương, vẫn chưa đầu quân Lưu Bang, sự kỳ diệu của thế sự, lại một lần nữa làm cho Trương Cường âm thầm cảm thán.

Nhìn thấy bộ dáng Trương Cường thất thần, Lục Giả có vẻ hơi giật mình, chỉ là sự ngoài ý muốn và kinh ngạc lướt qua trong giây lát, khi Trương Cường đưa mắt nhìn lại hẳn đã khôi phục lại bình tĩnh, đón ánh mắt khiếp người của Trương Cường kia thấp giọng nói: “Tại hạ Lục Giả, ra mắt công tử!”.

Trương Cường lấy lại bình tĩnh, gật đầu nói: “Thấy các người dường như đều có tài học, vì sao không tự tiến cử?”.

Lục Giả nhìn ánh mắt Trương Cường cung kính nói: “‘Cao đường tại bất viễn du’. Lão mẫu tuổi cao, tại hạ chỉ là chuyên tâm phụng dưỡng mẫu thân, việc làm quan cũng không sốt ruột, còn nhiều thời gian”.

Trương Cường nghe vậy bất giác rất là cảm thán, cảm giác Lục Giả này không màng danh lợi, cảm khái hết sức, đang muốn mở mồm, chỉ nghe sân ngoại bỗng nhiên truyền đến một tiếng huyên náo, bên trong còn nghe thấy vài tiếng quát mắng.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 20

Kiểm Chi Hung Nô.

Nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, Trương Cường biến sắc, theo bản năng nhú nhú mày. Hàn Hoán một bên ngưng thần đề phòng, một bên lớn tiếng quát to: “Người nào ở bên ngoài?”.

Chỉ nghe một tiếng quen thuộc ở ngoài cửa lớn tiếng nói: “Tiêu Hà, tại hạ Tiêu Hà, mở cửa nhanh!”.

Lời vừa nói ra, một nhà Lục thị ở trong sân nhất thời sợ ngây người, đồng thời ghen hòng nhìn trân trối nhìn về phía Trương Cường. Trương Cường buông chén trà trong tay, gật đầu cười nói: “Nếu là Thừa tướng, Hàn Hoán, nhanh đi mở cửa!”.

Hàn Hoán còn chưa bước đi, Lục Ninh liền một bước xông lên đi, dùng sức mở cửa lớn kêu két két ra, lúc này mới phát hiện Tiêu Hà đang mang theo một đám cấm vệ thân sắc khấn trương nhảy vào trong sân không rộng lắm, làm cho huynh đệ Lục Già cả kinh một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

Lúc này, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Trương Cường bình yên ngồi ở trong sân, Tiêu Hà thần kinh căng thẳng rốt cục thả lỏng xuống, hai chân như vô lực, mồ hôi làm cho y phục ướt đầm, gió nhẹ đầu hạ thổi qua, phía sau lưng liền thấy lạnh giá.

Ngay tại lúc một nhà Lục thị trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Hà đã cười gượng khoan thai đi vào trước mặt Trương Cường, chấp tay nói: “Bệ hạ, ngựa nhanh của quận Bắc Địa cấp báo, ba mươi vạn đại quân Hung Nô bỗng nhiên rút lui. Quận Bắc Địa đã giải được vây!”.

Trương Cường nghe vậy thật ngoài ý muốn, theo hẳn dự đoán, Quận Bắc Địa nhất định phải cùng Hung Nô có một trận ác chiến mới đúng, nếu là có thể tiêu diệt sinh lực đối phương có hiệu quả, mới có thể thực sự ổn định biên cảnh phương bắc. Thế nhưng Hung Nô lại ở thời điểm mấu chốt nhất rút quân, điều này thật sự rất ngoài ý muốn! Bất quá, tình hình trên chiến trường cho tới bây giờ đã thay đổi trong nháy mắt, khó có thể nắm lấy.

Tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, Trương Cường vẫn bình tĩnh nói: “Đại quân Mông Diêm đâu? Mông Diêm có hành động gì?”.

Tiêu Hà vẻ mặt phức tạp liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Trương Cường, vẻ mặt nghiêm trọng ho một tiếng nói: “Vi thần cố ý đến mời bệ hạ hồi cung, hiện giờ Thái úy và Ngự Sử đại phu đều ở trong cung hầu giá”.

Trương Cường lúc này mới nhớ tới. Lúc này đều không phải là trong cung, chỉ là sân nhỏ của dân. Bất giác cười gượng một tiếng, nhìn về phía Lục Già. Lục Già và Lục Ninh này mới hồi phục tinh thần lại, lão bà Lục thị run rẩy kéo Lục Già và Lục Ninh đi đến trước mặt Trương Cường, ran giọng nói: “Thảo dân Lục thị diện kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”. Nói xong bèn quỳ xuống hành lễ.

Trương Cường gật đầu cười nói: “Bà bà không cần khách khí, Lục Ninh huynh đệ tài hoa, trầm thâm cảm phục, trong cung nhiều việc lắm, trăm không tiện ở lâu. Ngày mai huynh đệ các người đi trước phủ Thừa tướng cùng Thừa tướng xử lý văn án, ngày khác trăm rảnh rồi. Lại đến văn an!”.

Lục bà kích động nhìn Trương Cường, hai mắt vẫn đục rưng rưng gật đầu nói: “Lão thân nhất định, chờ thánh giá của bệ hạ!”.

Lúc này, Lục Già và Lục Ninh đã phục hồi tinh thần lại, đồng thời quỳ rạp xuống đất, thần sắc nghiêm túc nói: “Lục Già Lục Ninh tạ ơn bệ hạ!”.

Nhìn thân hình Lục Ninh quỳ trên mặt đất hơi ran lên. Trương Cường tiến lên nhẹ nhàng nâng hẳn dậy, cười nhẹ nói: “Xem cách nói năng của Lục huynh không tầm thường, nếu có thể vì nước, dùng cái đã học, chẳng phải là chuyện tốt?”.

Lục Ninh ngờ ngác liếc mắt nhìn Trương Cường, đang muốn hành lễ, Trương Cường lại xoay người cười nói với Tiêu Hà: “Thừa tướng chớ trách, trong cung thật sự buồn chán, trẫm cũng muốn tìm hiểu một chút tình hình của dân gian, lúc này mới xuất cung. Ha ha...”

Tiêu Hà hơi trách cứ liếc mắt nhìn Trương Cường. Bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ liên quan đến thiên hạ an nguy, không thể như thế nữa, nếu là bệ hạ còn không báo mà xuất cung như vậy, vi thần chỉ sợ chỉ còn đường tự sát!”.

Trương Cường nghe vậy ngửa đầu cười nói: “Thừa tướng, chúng ta đi về trước đi! Ha ha ha ha...”

Đi ra khỏi cánh cửa Lục gia. Trương Cường lúc này mới phát hiện trong con ngõ nhỏ đã đứng đầy cấm vệ, từ đây đi ra ngoài, cả một con đường cũng bị cấm vệ phong tỏa, toàn bộ trên đường phía Thành Nam thông đến hoàng cung đã toàn bộ giới nghiêm, ngoài ven đường ngoài cấm vệ y giáp lóe sáng, không nhìn thấy một người dân đi lại.

Trương Cường vừa cười trên ngựa mã màu đen. Vừa hướng về Tiêu Hà cười ngửa bên cạnh cười nói: “Thừa tướng cũng quá quá cẩn thận rồi, trẫm chỉ là đi trong thành Hàm Dương một chút thôi, huống hồ tùy thân cũng dẫn theo ba trăm cấm vệ. Không có việc gì!”.

Tiêu Hà nhìn thoáng qua cấm vệ ở ven đường nhìn không chớp mắt, lúc này mới bất đắc dĩ cười gượng nói: “Vi thần vì chiến báo tiền phương, vào cung đi gặp bệ hạ, không thể tưởng được bệ hạ lại không ở trong điện, chờ lâu không tới, lại thấy thần sắc nội thị khác thường, trong lòng khả nghi. Lặp lại nghi vấn mới biết được bệ hạ chỉ có mang theo một mình Hàn Hoán xuất cung! Vì an nguy của bệ hạ, lúc này mới triệu tập cấm vệ phong tỏa Thành Nam, đóng cửa thành lại, lại cũng không biết bệ hạ còn có mang theo ba trăm cấm vệ”.

Nhìn thấy trong ánh mắt Tiêu Hà lóe lên sự thân thiết và nén giận, Trương Cường thật sự có chút ngượng ngùng, Tiêu Hà làm việc luôn luôn cẩn thận, liệu lĩnh điều động cấm vệ phong tỏa Thành Nam, có thể thấy được lúc ấy nôn nóng và lo lắng. Xem ra mình vui đùa có chút quá đà! Ha hả.

Bất giác gật đầu nói: “Trầm lo lắng không chu toàn, không nghĩ tới trì hoãn lâu như vậy, bất quá, lần này xuất cung thu hoạch cũng coi như không nhỏ, phát hiện hai nhân tài không tồi, ngày sau cùng nhau hiệp trợ Thừa tướng, nếu có thời gian, nói không chừng lại là một người trụ cột!”.

Tiêu Hà lúc này cảm xúc dường như đã bình tĩnh xuống, nghe vậy, gật đầu nói: “Hung Nô lần này không ngờ đang ở thời điểm Mông Điềm bố trí lưới vông bầy rập, bỗng nhiên rút quân, chỉ sợ không phải rút quân đơn giản như vậy. Mặc Đốn quả nhiên lợi hại, lúc khí thế đang thịnh, lại vẫn có thể nắm bắt.

Nguy hiểm như thế, quả nhiên nhân vật hiểm có!”.

Nói tới đây, không nhịn được lại liếc mắt nhìn Trương Cường, thấp giọng nói: “Thái úy và Ngự Sử đại nhân chỉ sợ chờ đã lâu!”.

Trương Cường nghe vậy cười lớn một tiếng, lúc này mới phóng ngựa giờ roi, phóng nhanh về phía hoàng thành!

Trở lại đại chính điện, vẫn chưa xoay người xuống ngựa, liền gặp Thừa tướng Phùng Khứ Tật và Thái úy Phùng Kiếp cùng với Ngự Sử đại phu Tà Lâm cùng nghênh đón ở ngoài điện, nhìn thấy Trương Cường đồng thời chấp tay thở dài nói: “Bệ hạ!”.

Trương Cường vừa nhảy xuống lưng ngựa, vừa đi đến đại điện, thản nhiên nói: “Mọi người bình thân, Tiêu Hà vừa mới nói tình hình cho trầm, không biết Mông Điềm có kế hoạch tác chiến tiếp theo?”.

Phùng Khứ Tật mấy ngày nay vừa mới bệnh nặng, nghe được Trương Cường một mình xuất cung, rất tức giận, nhanh chóng chạy tới trong cung. Lúc này nhìn thấy Trương Cường bình yên hồi cung, tuy rằng trong lòng không hề bằng lòng, nhưng cũng không quan tâm. Chỉ là yếu ớt chấp tay nói: “Bệ hạ, mong bệ hạ sau này không nên như thế!”.

Trương Cường lúc này cũng mấy ngày không có nhìn thấy trọng thần trung thần nhất của Đại Tần và mình, nguyên lão tam triều này được chính mình cứu ra từ trong ngục trong lúc ngàn cân treo sợi tóc. Lúc này mới phát giác Phùng Khứ Tật suy nhược dường như đã không có chút khí lực, giống như phải miễn cưỡng chống đỡ khi đứng trên mặt đất.

Bất giác lập tức quát Hàn Hoán ở phía sau: “Nhanh đỡ lão Thừa tướng vào trong điện!”. Nói xong. Lúc này mới đi nhanh vào trong điện.

Vừa mới ngồi xuống ngự tháp, Tả Lâm liền khẩn cấp quỳ trên mặt đất, rưng rưng nói: “Bệ hạ xuất cung thật sự quá mức nguy hiểm, nếu là bệ hạ tùy hứng như thế, nếu có chút sơ xuất, cừu thần còn mặt mũi đâu tái kiến lịch đại tiên vương và thiên hạ thứ dân? Mong bệ hạ thứ lỗi!”.

Trương Cường khó được xuất cung thà lỏng một lần, áp lực nặng nề của cung đình, thật là làm người ta khó chịu. Lúc này nghe được Tả Lâm nói như vậy, trong lòng cảm thấy tức giận. Không khỏi hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới Tả Lâm. Chỉ quay đầu nhú mày về phía Phùng Kiếp nói: “Mông Điềm chẳng lẽ không có kế hoạch tiếp theo?”.

Phùng Kiếp nghe vậy vội vàng chấp tay nói: “Hung Nô luôn luôn đánh rồi đi, cướp bóc một ít của cải và dân cư. Sẽ không dễ dàng phát động cuộc chiến công thành. Lần này Mặc Đốn sở dĩ làm như vậy, là muốn dựa vào cơ hội Đại Tần lương thảo thiếu thốn, binh lính mỗi mệt để cướp đất đai rộng lớn của khu vực khuỷu sông. Dù sao Mặc Đốn dã tâm quá lớn. Lần này hẳn dùng toàn lực tấn công Đại Tần ta, nói vậy sớm lập mưu đã lâu rồi”.

Nói tới đây, nhìn thoáng qua Trương Cường mặt mày cau có, tiếp tục nói: “Lần này Mặc Đốn gãy cánh mà quay về. Nói không chừng vẫn còn có thể ngóc đầu trở lại, dù sao lần này tuy rằng Hung Nô không kiếm được lợi lộc gì, nhưng cũng không bị tổn thất quá lớn, ngày sau nhất định là tâm phúc họa lớn của Đại Tần ta. Mông tướng quân bởi vì quân ta liên tục gặp bại, cho nên không truy kích quân Hung Nô, trước mắt đang ở tăng mạnh phòng ngự các nơi quận Cửu Nguyên, Quận Thượng và quận Bắc Địa, để phòng Hung Nô tiến xuống phía nam”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng nhất thời nghĩ ra một điểm, trong lịch sử Mông Điềm từng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân làm cho thế lực Hung Nô chạy tới phía bắc Âm Sơn, hiện tại trong nội cảnh Mông cổ, hẳn là vị tướng quân đầu tiên có thể đuổi Hung Nô chạy về phía bắc ngàn dặm trong lịch sử Trang Quốc. Mà Mông Điềm sở dĩ có thể làm được chiến quả kinh người này, một phần cũng là do thủ lĩnh Hung Nô lúc đó chỉ là Đầu Mạn Thiễn Vu tầm mắt thiển cận. Mà hiện giờ chính mình đối mặt lại là

quân chủ Mặc Đốn Thiên Vu Hung Nô vĩ đại nhất trong lịch sử. Mặc Đốn Thiên Vu chẳng những quét ngang các bộ lạc du mục khác của thảo nguyên phương bắc. Còn dẫn binh về phía bắc chinh phục các nước như Hồn Canh, Khuất Xạ, Đỉnh Linh, Cách Côn, Tân Lê, khiến cho dân tộc du mục phương bắc của Hung Nô thực sự trở thành đế quốc trung á hùng mạnh. Đối mặt quân Hung Nô đang ở thời kỳ cường thịnh như vậy, phải tăng mạnh năng lực phòng ngự biên cảnh phương bắc.

Nghĩ vậy. Tâm tình trị quân vô cùng trầm trọng, đối mặt quân Hung Nô đang thời kỳ cường thịnh, bên trong còn có Lưu Bang uy hiếp, thật sự trong lòng có cảm giác dư lực không đủ.

Nặng nề thở dài một hơi, Trương Cường quét mắt nhìn mọi người trong điện, chậm rãi gật đầu nói: “Ba mươi vạn đại quân của Hàm Cốc Quan điều về quận Bắc Địa. Hơn nữa binh mã vốn dĩ của quận Bắc Địa và binh mã của các quận lui về quận Bắc Địa. Phải khoảng mười vạn, như thế là bốn mươi vạn. Vương Bôn nơi đó còn có hai mươi vạn. Thục Địa mười vạn cũng đã điều về phía đông, trăm vạn đại quân Đại Tần đã toàn bộ tập trung ở phương bắc, chỉ sợ phía nam có việc rất khó chú ý đến, cho nên phải ít nhất điều hai mươi vạn binh lực trá trấn Hàm Cốc Quan bảo đảm căn bản của Đại Tần ta. Hung Nô lần này gây cánh mà quay về trong khoảng thời gian ngắn có thể sẽ không xâm nhập lại phía nam, chúng ta ít nhất còn có hai tháng thời gian tu chỉnh”.

Phùng Kiếp nghe vậy chấn động, thân hình theo bàn năng lắc nhẹ, nhanh nhẹn đi đến trước người Trương Cường, làm cho Hàn Hoán ở phía sau Trương Cường sợ toát mồ hôi lạnh, đang muốn quát bảo ngưng lại, chỉ nghe Phùng Kiếp giật mình nói: “Chẳng lẽ bệ hạ lại chuẩn bị phản kích quân Hung Nô?”.

Trương Cường chậm rãi quét mắt nhìn mỗi người ở đây, nghiêm trọng gật đầu nói: “Đúng vậy, Mặc Đốn Thiên Vu của Hung Nô thật sự là nhân vật hiếm có, nếu để chúng tùy ý phát triển, tương lai uy hiếp chỉ sợ cũng không phải là quấy rối ngăn ngại. Mà trước mắt, Hung Nô còn chưa ở thời kỳ toàn thịnh, đây là của cơ hội chúng ta tuyệt đối không thể buông tha. Trước mắt sức dân của Đại Tần đang khôi phục, hơn nữa mặc dù khai chiến

cũng không thể xuất toàn bộ quân, cho nên, thực lực của quốc gia hẳn là có thể chống đỡ. Chỉ cần chúng ta có thể đánh giảm một nửa thực lực của Hung Nô là đủ”.

Phùng Khứ Tật nghe vậy biến sắc run giọng nói: “Bệ hạ, đại quân Hung Nô thường tới lui sa mạc, thảo nguyên, vừa đánh lại lui, không thể cân nhắc, khiến cho quân ta vốn ngay cả bóng dáng bọn họ đều không nhìn thấy đã bị nhốt chết ở giữa sa mạc, đây cũng là nguyên nhân mấy trăm năm qua, Hung Nô hoành hành cùng đại mạc mà không ai có thể địch. Nếu là không có phương pháp tuyệt hảo, chỉ sợ... Cựu thần không tán thành bệ hạ dụng binh với Hung Nô!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 21

Lòng Lang Dạ Sói.

“Ha hà... Lão Thừa tướng không nên gấp gáp, trầm,.. Trương Cường nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Phùng Khứ Tật, cười gượng nói.

Phùng Khứ Tật không để cho Trương Cường nói tiếp, tiếp tục chấp tay nói: “Bệ hạ, cục diện hiện giờ của Đại Tần không dễ dàng mà có, bệ hạ tuyệt đối không thể tùy tiện xuất binh, nếu không màng nguy hiểm, vạn nhất có việc, sao có thể đi gặp lịch đại tiên vương?”.

Trương Cường cười gượng nói: “Thừa tướng không cần sốt ruột, trầm làm như vậy đều có đạo lý, trước mắt Mặc Đốn vừa mới gây cánh quay về, mà bộ lạc phương bắc này vừa mới thống nhất, cũng không thể tất cả đều thật tình quy thuận. Nếu là đợi cho tương lai Hung Nô phát triển, ngược lại sẽ càng thêm nguy hiểm”.

Tiêu Hà tiến lên nhìn Phùng Khứ Tật nói: “Vi thần cảm thấy được bệ hạ nói như vậy rất có đạo lý, hiện giờ, Hung Nô mới bại, là thời điểm chúng ta thừa thắng xông lên, Hung Nô thế lực trải rộng đại mạc nam bắc, cùng Khương Nhân, Khuyển Nhung đều là uy hiếp lớn của Đại Tần ta, nếu là có thể sớm diệt trừ, mới có thể làm cho trụ cột của Đại Tần ta ngày sau lớn mạnh. Tuy rằng kế hoạch này của bệ hạ vô cùng nguy hiểm, nhưng là, Tiêu Hà cảm thấy đáng giá liều mạng!”.

Phùng Khứ Tật bất mãn kêu lên một tiếng đau đớn nói: “Hung Nô không có chỗ ở cố định, sống ở đồng cỏ, lúc trước danh tướng Lý Mục của Nước Triệu cũng chỉ có thể đuổi đi mà thôi, nếu nói hoàn toàn tiêu diệt, chỉ sợ là nằm mơ!”.

Tã Lâm lúc này cũng chấp tay nói: “Bệ hạ, hiện giờ Hung Nô vừa mới rút lui, thật sự phải xây dựng tuyến phòng ngự trường thành các quận bị phá hòng, chinh phạt quân Hung Nô, còn chưa tới thời điểm”.

Trương Cường nhìn thoáng qua Tiêu Hà, lúc này mới nói với Phùng Kiếp vẫn cúi đầu không nói gì: “Thái úy có suy nghĩ gì? Sao không nói xem?”.

Nghe vậy, suy Phùng Kiếp nghĩ một lát, chấp tay nói: “Nếu xem xét ý tưởng của bệ hạ, thừa dịp cánh chim Hung Nô lúc chưa lớn lại bị thương nặng, thật là kế hoạch không thể tốt hơn, vi thần cảm thấy là có thể được. Nhưng, nếu muốn thực sự tiêu diệt quân Hung Nô. Phải nghĩ đến một phương pháp tác chiến nhằm vào đặc thù của Hung Nô, nếu không, chỉ sợ ngược lại sẽ làm cục diện lưỡng bại cầu thương, mất nhiều hơn được”.

Trương Cường thật không ngờ là tướng lĩnh quân đội duy nhất, Phùng Kiếp lại ủng hộ kế hoạch mạo hiểm của mình, bất giác ngoài ý muốn gật đầu nói: “Cái này cũng không sốt ruột, đợi Mông tướng quân sau khi trở về, Thái úy sẽ cùng Mông tướng quân cẩn thận bàn bạc, trăm cũng sẽ nghĩ biện pháp khác. Tóm lại, chuyện bắc chinh Hung Nô phải bắt đầu trước khi cuối hạ. Nếu không khí hậu phương bắc rét lạnh sẽ ảnh hưởng lớn đến chiến lực quân Tần”.

Nói tới đây. Quay đầu lại nói với Tiêu Hà: “Tiêu Hà mau chóng nghĩ biện pháp kiểm lương thảo, nếu là cuối hạ khởi binh, lương thảo phòng chùng có thể tiếp ứng được”.

Tiêu Hà chấp tay nói: “Hiện giờ tất cả lương thảo đã kiểm xong, ngoài một phần vận chuyển trong quân, có bày thành còn chưa động vào, không biết bệ hạ bố trí như thế nào?”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Tất cả lương thảo toàn bộ vận chuyển về Hàm Dương. Đợi lúa gạo ở Thục chín, cũng toàn bộ vận chuyển về Hàm Dương.

Nói tới đây, Tiêu Hà bỗng nhiên nhớ tới Trương Lương vẫn còn nhốt trong ngục Hàm Dương, bất giác thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói với Trương Cường: “Bệ hạ, Trương Lương nhốt tại ngục Hàm Dương đã một năm, mong bệ hạ xem xét tài năng mà tha cho”.

Trương Cường nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng thốt: “Trương Lương mặc dù có tài nhưng cũng không muốn đề trầm dùng, hành vi phạm tội của hần. Trầm đã khai ân, nếu là thà hần ra tù, dăm ba năm sau sẽ nói sau!”.

Nói xong, âm thầm cười lạnh: hiện giờ Lưu Bang chậm chạp không chịu thiết tình quy thuận, đầy rẫy dã tâm. Thế lực lại đang lớn mạnh, chính mình bị Hung Nô dày dứa không thể toàn lực tiêu diệt, nếu là lúc này thà Trương Lương, mặc hần đi dựa vào Lưu Bang, chính mình chẳng lẽ không phải quá ngu ngốc?!

Nghĩ đến đây, quét mắt nhìn mọi người ở đây. Đứng dậy nói: “Chuyện hôm nay nói tới đây. Nếu là các khanh không có việc gì nữa, hôm nay cứ như vậy đi!”.

Đang muốn đứng dậy, nghe thấy Phùng Khứ Tật nghiêm mặt nói: “Bệ hạ liên quan đến thiên hạ an nguy, mong tuyệt đối không được tự ý rời cung như vậy, cừu thần thật sự thân thể không tốt, không chịu nổi sợ hãi như vậy”.

Trương Cường cũng biết, lần này xuất cung, làm cho Phùng Khứ Tật sợ hãi không ít, bất giác hơi áy náy gật đầu nói: “Thừa tướng yên tâm, trầm sau này xuất cung, nhất định báo cho Thừa tướng”.

Nói xong, nhẹ nhàng cười, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi, chỉ còn Phùng Khứ Tật trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở trong đại điện. Hần vốn là phải khuyên răn Trương Cường, không được làm chuyện cài trang xuất cung, dù sao cũng là chuyện quá mức nguy hiểm, thứ hai là rất có tổn hại đến uy nghi của đế vương, ba là hành vi này không thể tưởng tượng được, lúc này mới cố gắng khuyên răn. Không nghĩ tới lại bị Trương Cường hời hợt quay đi như thế, sau một lúc lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Trở lại tẩm điện, thay thường phục thông thường, Trương Cường lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi gật đầu nói: “Lục Già đích thực là một nhân tài, dùng hần đề quân lý giáo dục thật là không tồi, dù sao cũng là nhà tư tưởng a!”.

Hàn Hoán nghe lời nói của Trương Cường không hiểu ra sao, vội cẩn thận cười nói: “Nếu bệ hạ coi trọng Lục Già sao không triệu hần vào triều

nhậm chức, mà lại đề huynh đệ hai người hẳn ở bên cạnh Thừa tướng?”.

Trương Cường nghe vậy cười lạnh một tiếng, gật đầu nói: “Huynh đệ Lục Già xuất thân bần hàn, người cũng thấy đấy, nhà bọn họ cơ hồ chỉ có bốn bức tường. Hiện giờ trăm cho bọn hắn đáp án của cầu đồ kia, đã là ân huệ rất lớn, hiện giờ lại cho bọn họ một cơ hội tiến thân làm quan, tuy rằng trăm chỉ gặp bọn họ lần đầu, nhưng nhất định làm cho bọn họ cảm kích đến suốt đời. Tiêu Hà là nhàn tài kiệt xuất, nếu không có sơ xuất gì nhất định sẽ là một hệ lang tướng của Đại Tần ta. Chính là... Không thể không đề phòng một chút!”.

Nói tới đây, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Hoán, lúc này mới phát giác Hàn Hoán đang nhập thần lắng nghe, bất giác hừ lạnh nói: “Hôm nay trăm nói điều này, không được tiết lộ, hiểu chưa?”.

Hàn Hoán nghe vậy cả người run lên, vội vàng khom người nói: “Nò tài hiểu được!”.

Nói tới đây, cẩn thận tiến lên nửa bước, dằng lên Trương Cường một tách trà nóng, vừa thấp giọng nói: “Bái Công phu nhân từ sau khi vào cung, liền chỉ là chuyên tâm chăm sóc Lưu mỹ nhân, cũng không hành động khác”.

Trương Cường im lặng gật gật đầu, lật giờ một tập tấu chương thật dày trên bàn, gật đầu nói: “Không biết Thành Thái có tin tức gì không? Lần này phi hành quân không công mà lui thật sự đáng tiếc”.

Hàn Hoán cẩn thận cười nói: “Phi hành quân của Thành tướng quân thật sự lợi hại, bệ hạ có thể yên tâm, nhất định không có việc gì”.

Trương Cường vừa ngồi xuống ngự tháp, vừa gật đầu thở dài: “Phùng lão Thừa tướng hôm nay chịu sức ép này, thân thể nhất định chịu không nổi, người đi lĩnh nhân sâm mang đến cho Thừa tướng!”.

Hàn Hoán trả lời một tiếng, đang muốn lui ra, chỉ nghe ngoài điện một gã tiều nội thị bấm tấu nói: “Bệ hạ. Bái Công phu nhân cầu kiến bệ hạ”.

Trương Cường hơi giật mình, Lữ Hậu bỗng nhiên tới gặp chính mình, rốt cuộc có mục đích gì? Hay là vẫn đến vì Lưu Bang?

Nghĩ đến đây, sắp xếp lại suy nghĩ, lúc này mới y bảo Hàn Hoán, lệnh Lữ Hậu vào điện.

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài điện truyền đến, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Lữ Hậu một thân y phục tơ lụa màu tím, dáng vẻ đoan trang khoan thai mà đến, nhìn thấy Trương Cường mỉm cười thì lễ nói: “Thần phụ diện kiến bệ hạ”.

Trương Cường không biết nàng đến rốt cuộc có ý tứ gì. Bất giác gật đầu cười nói: “Phu nhân không cần đa lễ, mau bình thân”.

Ngồi xuống bên dưới Trương Cường. Lữ Trĩ lúc này mới cúi đầu khẽ thở dài: “Bệ hạ, Lữ Trĩ tiến cung đã một tháng, may mắn được bệ hạ chiếu cố, hết sức khoan đãi với Lữ Trĩ, Lỗ Nguyên tính tình khờ dại, khó tránh khỏi đôi khi có chút tính tình trẻ con. Bệ hạ vẫn sùng ái coi trọng như trước, phu thê thần phụ vô cùng cảm kích, chỉ là hiện giờ Bắc Địa căng thẳng, Bái Công thân thể không khỏe, cho người báo tin thần thiếp trở về. Chính là...”

Trương Cường trong lòng biết Lưu Bang nhất định lại có kế hoạch gì, lúc này mới cho Lữ Trĩ đến thăm dò, bất giác gật đầu cười nói: “Ái khanh vẫn là quan hệ thông gia của trẫm, tương lai là cốt nhục chí thân của hoàng tử, nếu quả nhiên có việc, có thể quay lại bất cứ lúc nào. Cứ yên tâm”.

Nghe Trương Cường nói như vậy, Lữ Trĩ sắc mặt mất tự nhiên cười cười nói: “Bệ hạ phó thác Lỗ Nguyên cho thần phụ, nếu là vội vàng mà đi như vậy, thật sự có chút thẹn với bệ hạ, cũng có chút không đành lòng”.

Trương Cường nghe vậy. Bỗng nhiên gật đầu nói: “Bái Công bị bệnh? Sao trẫm không biết?”.

Lữ Trĩ thần sắc buồn bã, gật đầu nói: “Bái Công từ khi bệ hạ thánh chỉ tuyên triệu, mà sau khi Hung Nô xâm nhập phía nam chặn đường, liền ngày đêm lo lắng, không thể yên giấc, chỉ sợ mất nghĩa thần tử. Huống hồ bệ hạ với Lỗ Nguyên coi trọng sùng ái như thế. Lại ái ngại, lúc này mới thành bệnh không tiện nói ra. Hiện giờ cho người triệu thần phụ trở về, chỉ sợ là đã...”

Nói tới đây, đôi mắt đẹp rung rung giương mắt nhìn Trương Cường nói: “Bệ hạ, thần phụ hôm nay phải cáo từ bệ hạ, chỉ là Lỗ Nguyên còn chưa biết, tránh cho nó lo lắng, đợi sinh xong hoàng tử, phu thê thần phụ nhất định cùng đi triều kiến”.

Lời của nàng, chưa nói xong, Trương Cường liền mơ hồ nhận ra chân tướng của sự việc, xem ra nhất định là Lữ Trĩ đã biết mình nói chuyện xuất binh đánh Hung Nô trên hội triều, lúc này mới sốt ruột trở về báo tin cho Lưu Bang, hơn nữa Hung Nô lần này gây cánh quay về, nếu là có giao tiếp với Lưu Bang, Lữ Trĩ ra mặt quay vẫn là tốt nhất, chỉ sợ đó mới là lý do mà nàng vội vàng trở về.

Nghĩ đến đây, trong lòng âm thầm cười lạnh... Nếu là mình không để Lữ Trĩ trở về, chỉ sợ Lưu Bang sẽ chó cùng rớt giậu, trước mắt đang ở chuẩn bị chiến tranh cùng Hung Nô, sao có thể tiêu diệt Lưu Bang, phải nghĩ biện pháp khác mới được, tốt nhất có được một biện pháp không đánh mà thắng.

Đang suy nghĩ, thần nhiên nói với Lữ Trĩ: “Phu nhân vội vàng trở về như thế, trăm thật lo lắng Lỗ Nguyên sẽ rất là thương tâm, chẳng lẽ phu nhân không thương con gái của mình?”.

Lữ Trĩ bị Trương Cường chất vấn đột ngột làm cho cả kinh biến sắc, miễn cưỡng cười cười, theo bàn năng nói: “Hiện giờ sự tình nguy cấp, cũng không thể lo cho nó...”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, lập tức phát giác mình đã nói sai, vội vàng sửa lời nói: “Nếu là bệ hạ lo lắng Lỗ Nguyên, thần phụ sẽ ở lại mấy ngày”.

Trương Cường biết đòn đả kích kia nhất định làm cho Lữ Trĩ cả kinh không ít, trong lòng cười thầm, trên mặt thần sắc vẫn bất động gật đầu nói: “Nếu như vậy, là tốt nhất, chỉ là Bái Công nhiễm bệnh nhẹ, trăm cùng không thể vò tình quá mức, như vậy đi, phu nhân có thể trở về, trăm sẽ sai người hầu hạ Lỗ Nguyên.

Nói tới đây, cố ý không biết cười nói: “Phu nhân sau khi trở về nhất định phải chăm sóc tốt cho Bái Công, an nguy của quận Nhạn Môn trăm đã giao cho ông ta rồi, chớ phụ kỳ vọng của trăm”.

Nói xong, bèn chuyển đề tài, gật đầu nói: “Đợi sinh hoàng tử xong, Bái Công lập được công huân, trăm liền phong chư hầu, chớ phụ kỳ vọng của trăm!”.

Lữ Trĩ nghe vậy, không biết Trương Cường rút cuộc từ lời nói trong miệng mình phát ra đã xuôi tai bao nhiêu, sớm lo lắng vô cùng, lúc này

nghe được Trương Cường lại có ý phân phong chư hầu, trong lòng âm thầm vui mừng, nếu Trương Cường không để ý lời nói của mình, có thể thấy được hẳn cũng không có lòng nghi ngờ với Lưu thị.

Bất giác làm ra một bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt, nặng nề mà quỳ rạp xuống đất, rung rung nói: “Cả nhà Lưu thị chịu đại ân của bệ hạ, tuyệt không dám phụ bệ hạ”.

Trương Cường mặc dù ấn tượng không tốt với Lưu Bang, hơn nữa bọn họ lại vì có được tín nhiệm của mình mà cam tâm hy sinh Lỗ Nguyên vô tội, trong lòng thật có ba phần đồng tình với Lỗ Nguyên, không khỏi thâm ý sâu sắc nói: “Lỗ Nguyên vô tội, lại mang cốt nhục chí thân của trẫm, trẫm sẽ trẫm lo thỏa đáng, các người yên tâm”.

Nói xong, thở dài một tiếng nói: “Phu nhân đi xuống để cho trẫm sai người mang tới mấy củ nhân sâm tốt nhất, ban cho Bái Công, là một chút tâm ý của trẫm!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 22

Thầm Hạ Quyết Tâm.

Nhìn bóng dáng Lữ Hậu rời đi, Trương Cường suy nghĩ một lát, nói với Hàn Hoán bên cạnh: “Đi đem nhân sâm tốt nhất mang tới hai củ, mặt khác chọn phái một ngự y trung thành hộ tống Lữ Trĩ đi về quận Nhạn Môn”.

Hàn Hoán nghe vậy trong lòng nhất thời hiểu được dụng ý Trương Cường, bất giác khom người nói: “Lần trước tên ngự y theo bệ hạ xuất chinh, luôn luôn trang thành mà hơn nữa thái độ làm người nhay bén, cực kỳ thích hợp”.

Trương Cường suy nghĩ một lát, im lặng gật đầu nói: “Người đi đi, việc này trăm sẽ có định liệu, đợi ngày mai khi Lữ Trĩ lên đường trăm sẽ an bài”.

Hàn Hoán cẩn thận nhìn thoáng qua Trương Cường, thần sắc cung kính rời khỏi đại điện. Tẩm cung rộng lớn như vậy chỉ còn lại có một mình Trương Cường.

Nhìn ánh nắng ngoài điện kia, Trương Cường trong lòng từng trận đau khổ, chuyện Lưu Bang thật không dễ giải quyết, làm thế nào để có một biện pháp ổn thỏa?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe ngoài điện truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc, khi giương mắt nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Triệu Yên đang cầm một hộp thức ăn sơn son là lướt bước đến. Bởi vì vừa mới cùng Lữ Hậu trải qua một hồi đấu trí, đang cảm giác được thả lỏng.

Nhìn thấy Triệu Yên bất giác cười nói: “Yên Nhi, trời sáng rồi, nàng sao lại trở về chỗ trầm thế này?”.

Triệu Yên tinh tế đánh giá Trương Cường, nhẹ nhàng cười nói: “Bệ hạ hôm nay xuất cung quả nhiên là rất hứng trí!”.

Nhìn bộ dáng cười khê pha lẫn trêu đùa của Triệu Yên, Trương Cường không khỏi gật đầu cười nói: “Sao, chẳng lẽ Yên Nhi cũng không chịu nổi sự nặng nề của thâm cung này?”.

Triệu Yên bị lời này của Trương Cường sợ tới mức mặt mày thất sắc kinh hãi nói: “Bệ hạ, thâm cung buồn đã có bệ hạ ở đây, dù là tình không vạn lý cũng không có cách nào so sánh với.”.

Trương Cường biết mình nhất thời nói lỡ làm cho mỹ nhân mình yêu quý hoảng sợ, không khỏi ôn nhu nói: “Trẫm nói lỡ, Yên Nhi còn phải trách sao.”.

Triệu Yên lúc này mới sâu kín liếc Trương Cường một cái, cầm trong tay hộp thức ăn đặt ở trên bàn trước người Trương Cường, nhẹ nhàng cười nói: “Biết bệ hạ làm lưng vất vả một ngày. Cho nên Yên Nhi tự tay chuẩn bị một ít điểm tâm cho bệ hạ, dùng một chút, nghỉ ngơi một lát, sẽ tốt cho thân thể.”.

Trương Cường nhìn trên bàn không ngừng bày ra tới mười mấy món điểm tâm tinh chế, một hương vị ngọt ngào nồng đậm liền bay ra, làm cho Trương Cường thấy thèm thuồng, không khỏi liên tục thở dài: “Yên Nhi nàng thật sự là con sâu trong bụng trẫm, trẫm vừa mới cảm thấy được đói khát nàng liền đưa điểm tâm tới, còn linh nghiệm hơn so với thần tiên, ngày sau trẫm đói bụng. Liền niệm chú Yên Nhi vài lần là được! Ha ha... Ha ha...”.

Triệu Yên vừa giận vừa mừng lắc đầu nói: “Bệ hạ vẫn là thiên tử của Đại Tần, bộ dạng này. Sao có thể giống với hoàng đế thống ngự thiên hạ được?”.

Trương Cường bị Triệu Yên xinh đẹp kia trêu đùa trong lòng rất là thoải mái, không khỏi tiến lên nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại động lòng người kia vào trong ngực, cười nhẹ nói: “Khó được Yên Nhi đến đây, trẫm đang có chút lo lắng”.

Triệu Yên đôi mắt đẹp vừa chuyển, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là bởi vì mẫu thân của Lưu mỹ nhân?”.

Trương Cường gật đầu thờ dài: “Nàng bảo người thân trong thế gian không bỏ qua được cốt nhục, đáng tiếc Lưu Bang lại vì quyền lực mà hy sinh Lỗ Nguyên!”.

Nói tới đây, ánh mắt lạnh lùng, diêm nhiên nói: “Đúng vậy, vì non sông này, chỉ là cốt nhục thì có là cái gì đâu? Ngàn vạn bạc cốt còn không tiếc, huống chi là cái này!”.

Triệu Yên bên cạnh bị khí thế của Trương Cường phát ra trong lúc vô ý làm cho cả kinh hoang mang lo sợ, nghe được lời nói của Trương Cường phảng phất như có một khí huyết tinh phiêu tán trong cung điện cổ xưa mà cao lớn, theo gió phiêu tán, không biết tung tích.

Thật vất vả mới định thần lại, miễn cưỡng cười nói: “Bệ hạ sao lại nói lời ấy, chẳng lẽ Lưu phu nhân lại tàn nhẫn như thế? Lỗ Nguyên...!”.

Trương Cường nói xong lời này. Vừa vận nhìn thấy vẻ mặt Triệu Yên kinh hãi không còn chút máu, không khỏi ngớ người, thờ dài nói: “Trẫm cũng không muốn làm tổn thương bất cứ ai, chỉ là trẫm cũng không dễ dàng tha thứ cho những ai miệt thị trẫm. Lưu Bang nếu là có thể giữ yên Quận Nhậm Môn, ngày sau Lỗ Nguyên sinh xong cốt nhục. Tất nhiên là một nhà hòa thuận, trẫm tuyệt không bạc đãi hẳn. Đáng tiếc, chỉ sợ Lưu Bang vẫn không chịu phủ phục người khác, thật buồn!”.

Triệu Yên nghe vậy nhẹ nhàng cầm bàn tay to có chút lạnh lẽo của Trương Cường, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, có một số việc đã hết sức cố gắng. Miễn cưỡng cũng không được. Nếu là Bái Công thật sự lòng dạ khó lường, bệ hạ đương nhiên phải nghiêm trị. Dù sao mấy năm liên tục chinh chiến. Thứ dân sớm khổ không dám than vãn, nếu là bởi vậy mà khơi mào chiến loạn, đúng là thiên hạ cùng diệt!”.

Trương Cường vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé mềm mại, gật đầu nói: “Trẫm đương nhiên có thể hạ thủ, chỉ sợ Lỗ Nguyên biết được tin này e rằng...”

Triệu Yên nghe vậy, gật đầu thờ dài: “Lỗ Nguyên vị tất đã biết được chuyện của cha mẹ, nếu là thật sự, bệ hạ không cần áy náy quá.

Trương Cường gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài điện, đưa mắt trông về phía xa, chỉ thấy một chút tà dương cách mái cong của đại chính điện không xa đang lặn xuống dưới đi, ánh sáng màu vàng chói mắt chiếu vào trên đại địa, bốn phía một màu vàng sáng lạn.

Gió mùa hạ mềm mại thổi qua trước mặt, Trương Cường dẫn Triệu Yên, đi lên đài ngắm trăng bên ngoài đại điện, ngắm nhìn tà dương đang dần dần biến mất thấp giọng nói: “Yên Nhi, trăm mấy ngày nay lại phải chinh chiến với quân Hung Nô, để nàng một mình ở thâm cung, hơn nữa Lỗ Nguyên có thai, trăm thật sự là lo lắng!”.

Triệu Yên kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Trương Cường, y phục màu vàng nhạt bị ánh nắng trời chiều chiếu lên càng thêm sáng lạn. Nàng vô cùng kinh ngạc nhìn Trương Cường nói: “Bệ hạ lần này phải thân chinh?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Hung Nô thật sự là họa lớn trong lòng trăm, nếu không thừa dịp này diệt trừ sớm, tương lai sẽ di họa đời sau, mấy trăm năm sau người Hán Trang Nguyên sẽ bị người Hung Nô giết sạch mất!”.

Trương Cường lúc này bỗng nhiên nghĩ tới ‘Ngũ hồ loạn hoa’ trong lịch sử, lúc ấy hơn hai ngàn vạn người Hán ở phương bắc bị Hung Nô tàn sát hầu như không còn, Chỉ có còn lại không đến ba trăm vạn. Mà dân tộc Tiên Bi Mộ Dung tấn công Trang Nguyên, cướp bóc vô số tài phú, còn bắt người cướp của mấy vạn thiếu nữ của dân tộc Hán. Trên đường điều quân trở về dọc theo bốn phía trên đường, còn sung thiếu nữ dân tộc Hán làm quân lương, giết làm lương thực.

Khi đi đến Dịch Thủy Hà Bắc, ăn chỉ còn lại có tám ngàn thiếu nữ, dân tộc Tiên Bi Mộ Dung nhất thời ăn không hết, lại không muốn thả, vì thế dìm toàn bộ tám ngàn thiếu nữ chết đuối, Dịch Thủy vì thế mà nghẽn dòng chày.

Sách sử ghi lại quân đội Yết Tộc của người bạch sắc hành quân tác chiến cũng không mang theo lương thảo, chuyên môn bắt nữ tử của dân tộc Hán làm quân lương, Yết Tộc xưng là “Song cước dương”, ý tứ chỉ dùng hai chân để đi đường đuổi bắt nô lệ và súc vật giống như cừu, ban đêm cung cấp cho binh lính **, ban ngày thì giết làm thực.

Nghĩ đến đây, dân tộc ăn thịt người đã man tiến quân thần tốc vào bụng Trang Nguyên, khắp nơi thê thảm, liền làm cho Trương Cường càng thêm kiên định quyết tâm ngăn cản dị tộc phương bắc ở ngoài quốc thổ. Đương nhiên, nếu là có thể toàn bộ tiêu diệt, khai thông con đường tơ lụa của phương Tây, mới đảm bảo Đại Tần giàu mạnh.

Phát giác thần sắc Trương Cường âm thầm bất định, Triệu Yên lo lắng cầm tay Trương Cường, thấp giọng nói: “Hung Nô luôn luôn dũng mãnh, bệ hạ thân chinh, Triệu Yên thật sự lo lắng a”.

Trương Cường vỗ nhẹ nhẹ lên thân thể mềm mại mê người kia, trầm giọng nói: “Hung Nô cường thịnh trở lại, luôn kéo theo nhược điểm, chỉ cần tìm được nhược điểm tác chiến của bọn họ, chiến thắng bọn họ sẽ không khó khăn như vậy, Yên Nhi yên tâm, trẫm không có việc gì”.

Triệu Yên xoay chuyển ánh mắt, gật đầu thờ dài: “Bệ hạ, chuyện phiên lòng đó không cần suy nghĩ, Triệu Yên cùng bệ hạ đi một lát, đã lâu không cùng bệ hạ tản bộ!”.

Trương Cường gật gật đầu, nắm bàn tay ngọc của Triệu Yên, ở khoảng sân trống rỗng trước điện, chậm rãi tản bộ bước đến, mùi thơm quen thuộc trên người Triệu Yên trong gió đông mềm mại, tăng thêm ba phần kiều diễm.

Lúc này, một tiếng bước chân quen thuộc bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, quay lại nhìn mới phát hiện, Hàn Hoán đang đẩy đồ mồ hôi vội vàng tới, nhìn thấy Trương Cường, vội vàng tiến lên một bước, quỳ rạp xuống đất nói: “Bệ hạ, Thành Thái tướng quân ở ngoài cung hầu chỉ!”.

Trương Cường hai hàng lông mày nhướng lên, lạnh lùng thốt: “Lệnh hẩn ở tầm điện hậu giá!”.

Nói xong, nắm tay Triệu Yên tiến đến tấm điện. Triệu Yên hoảng loạn giãy dụa khỏi bàn tay to của Trương Cường, thấp giọng nói: “Bệ hạ, thần thiếp cáo lui!”.

Trương Cường nghe vậy này mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng áy náy gật đầu nói: “Yên Nhi, nàng đi về trước, sau khi Thành Thái về, trẫm sẽ lại triệu nàng đến”.

Triệu Yên nghe vậy nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng cười nói: “Bệ hạ bảo trọng, Triệu Yên an tâm rồi, thần thiếp cáo lui”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, nhìn theo Triệu Yên biến mất ở trong tầm mắt, lúc này mới quay người đi đến tấm điện.

Vào trong điện, liền gặp Thành Thái đầy mặt phong trần đang quỳ gối trong điện, trên người mặc một bộ y phục màu lục, trên mặt thần sắc tiều tụy, lúc này bởi vì bị đánh bại, càng thêm có chút bi thương, làm người ta âm thầm kinh hãi.

Nhìn thấy Trương Cường đi vào trong điện, Thành Thái áy náy dập đầu nói: “Bệ hạ, Thành Thái là tướng bại trận, khiến Thượng Quận bị chiếm đóng, tất cả trách nhiệm một mình Thành Thái đảm đương, cam nguyện chịu phạt!”.

Trương Cường lạnh lùng nhìn Thành Thái quỳ trên mặt đất, xoay người ngồi xuống ngự tháp, lúc này mới chỉ vào mấy thứ điểm tâm trên bàn thản nhiên nói: “Ngồi xuống đi, dùng chút điểm tâm!”.

Thành Thái nhìn thấy ánh mắt Trương Cường lạnh như băng, sao dám ngồi xuống, vội vàng liên tục dập đầu nói: “Bệ hạ, Thành Thái tội đáng chết vạn lần!”.

Trương Cường nhìn Thành Thái tiều tụy, ngon ngọt nói: “Khó được người bình an trở về, chuyện binh bại Thượng Quận trầm trong lòng đều biết, người không cần chịu tội như thế, đứng lên đi”.

Thành Thái thấy Trương Cường không có trách tội, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn, lúc này lấy lại bình tĩnh mới cảm kích nói: “Thành Thái phụ kỳ vọng của bệ hạ, bệ hạ lại vẫn ưu ái như thế, Thành Thái cảm kích...”

Không đợi hắn nói xong, Trương Cường liền hừ lạnh nói: “Lần này phi hành quân sở dĩ không có phát huy tác dụng, là bởi vì trời mưa to, thuốc nổ bị ẩm, hơn nữa cánh của phi hành ở trong mưa không thể bay, lúc này mới gây nên phi hành quân mất đi hiệu lực, cho nên trẫm không trách tội các người. Nhưng là, nếu là bởi vì các người lâm trận khiếp địch, hoặc là một mình tư lợi, mà làm cho đại cục bại vong, trẫm tuyệt không tha, sẽ giết chết!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 23

Thuyết Phục Mông Diêm.

Thành Thái bị hừ lạnh này sợ tới mức cả người run lên, cẩn thận nói: “Đại ân của bệ hạ, Thành Thái vĩnh viễn không dám quên, tuyệt không dám vì một mình tư lợi mà phụ đại ân của bệ hạ!”.

Trương Cường liếc nhìn Thành Thái, vuốt cằm nói: “Đi xuống đi, người mấy ngày nay cùng khổ sở không ít, trăm sẽ không trách phạt, đi xuống tu chỉnh phi hành quân, làm cho mọi người sớm khôi phục lại trạng thái, trăm còn phải tiếp tục ủy thác trọng trách cho các người”.

Thành Thái trả lời một tiếng, đang muốn lui ra, chỉ nghe Trương Cường bỗng nhiên nói: “Thành Thái người hiện tại là chức quân gì?”.

Thành Thái không biết Trương Cường rốt cuộc có ý tứ gì, không khỏi cẩn thận nói: “Theo ý chỉ của bệ hạ, phi hành quân mỗi lần xuất chiến là một lần ghi công, hiện giờ vi thần vừa mới thăng nhiệm tướng quân”.

Trương Cường nghe vậy, xoay người hướng về Hàn Hoán bên cạnh lạnh lùng thốt: “Ghi sổ, giáng Thành Thái tướng quân xuống hàng làm tì tướng quân!”.

Thành Thái biến sắc, cũng không dám tái nói thêm gì, chỉ là chấp tay nói: “Thành Thái tạ ơn thánh ân của bệ hạ.

Trương Cường nhìn Thành Thái, thản nhiên gật đầu nói: “Tước vị, trăm sẽ không cắt giảm, người còn phải huấn luyện sĩ tốt, tương lai mới có thể tái lập công huân”.

Thành Thái lúc này không nghĩ tới tuy rằng bị trừng phạt giáng chức, lại còn có thể giữ lại tính mạng và tước vị, trong lòng vô cùng cảm kích,

không khỏi hơi nức nò nói: “Bệ hạ... Ân trọng như thế... Thành Thái chỉ có một tính mạng báo đáp, thật sự hổ thẹn!”.

Trương Cường nghe vậy thần nhiên gật đầu nói: “Người lần này thất bại chỉ là nhân tố khách quan tạo thành, đây cũng là chỗ thiếu hụt tri mạng không tránh khỏi của phi hành quân, cho nên trăm mới không có truy cứu trách nhiệm của người. Nhưng là, Mông tướng quân sau khi đến Quận Bắc Địa, các người lại chậm chạp không đến trước Quận Bắc Địa, thiếu chút nữa hủy hoại phi hành quân mà trăm phí bao tâm huyết kiến tạo chỉ trong chốc lát! Cho nên, trăm mới cắt giảm chức vị của người, đó cũng là công bình với các tướng sĩ hy sinh cho Đại Tần ta”.

Nói tới đây. Nhìn thần sắc xám xịt của Thành Thái lạnh lùng gật đầu nói: “Người xuống đi”.

Thành Thái thần thái kính cẩn trả lời một tiếng, đang muốn lui ra, chỉ nghe Hàn Hoán nhẹ nhàng ở cửa đại điện thấp giọng bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Mông tướng quân ở ngoài điện hầu chừ”.

Trương Cường ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Mông tướng quân đã trở lại?”.

Hàn Hoán nghe vậy cẩn thận cười nói: “Mông tướng quân suốt đêm phi nhanh, qua một ngày một đêm mà quay về, giờ phút này xuống ngựa chưa nghỉ ngơi, liền lập tức vào chờ bệ hạ truyền triệu.”

Trương Cường không nghĩ tới Mông Điềm lại liều mạng như vậy, kỳ thật Hung Nô đã diệt, hãn hoàn toàn không đáng cuồng đuổi không muốn sống như vậy. Bất giác thở dài một tiếng. Mới gật đầu nói: “Mau mời tướng quân vào trong điện nghỉ ngơi”.

Hàn Hoán trả lời một tiếng, xoay người tiến đến truyền chi. Một lát sau, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Mông Điềm hiện tại trong tầm mắt, phi nhanh trên đường, lúc này hai chân Mông Điềm hơi có chút run rẩy, trên mặt lại vẫn bình tĩnh, có vẻ không mệt mỏi.

Nhìn thấy Trương Cường thân thiết nhìn về phía mình, Mông Điềm kéo hai chân đã tê dại cất cao giọng nói: “Mặt tướng Mông Điềm. Diện kiến bệ hạ!”.

Nói xong, liền quỳ gối hành lễ, bị Trương Cường tiến lên phía trước, đỡ lấy, đang kinh ngạc hết sức, chỉ nghe Trương Cường cảm xúc thở dài nói:

“Tướng quân hai chân tê dại rồi, không cần đại lễ, ngồi xuống nghỉ ngơi đi”.

Mông Điềm nghe trong thanh âm ôn hòa kia tràn đầy chân thành tha thiết, trong lòng bất giác chấn động, không thể tưởng được Trương Cường lại cẩn thận quan sát hai chân của mình như thế. Qua một đêm phi nhanh đã sớm đau nhức vô cùng, bất giác cảm khái nói: “Không thể tưởng được bệ hạ lại cẩn thận như thế. Quan tâm vì thần như thế, thật là cảm động”.

Trương Cường trong lòng thở dài, hiện giờ chính mình thực sự quá mức nề trọng Mông Điềm, đối với việc khống chế quần thần mà nói, thật sự không phải là chuyện tốt. Vẫn là phải sớm chấm dứt Lưu Bang ở Quận Nhạn Môn, cho Vương Bôn có cơ hội lập công, nàng Vương Bôn lên tầm danh tướng không thua với Mông Điềm, dùng đề kim chế thế lực Mông Điềm càng ngày càng lớn mạnh.

Nghĩ đến đây, im lặng mỉm cười gật đầu nói: “Tướng quân suốt đêm phi nhanh, trở về Hàm Dương. Không biết vì sao vội vàng như vậy?”.

Mông Điềm thần sắc chấn động. Tiến lên một bước nói: “Vi thần nghe nói bệ hạ chuẩn bị viễn chinh quân Hung Nô, có thật không?”.

Trương Cường đánh giá thần sắc nghiêm trọng của Mông Điềm. Vuốt cằm nói: “Tướng quân ngồi xuống đi, trẫm đang muốn cùng tướng quân thương nghị biện pháp đối phó Hung Nô”.

Mông Điềm nghe vậy không quan tâm đến cả người mỗi một, vừa ngồi xuống tọa tháp bên dưới Trương Cường, vừa chấp tay nói: “Hiện giờ Đại Tần ta vừa mới đã trải qua mấy năm liên tục chinh chiến, đúng là sức cùng lực kiệt, bệ hạ lại động can qua thật sự có chút không phù hợp”.

Trương Cường không thoải mái nhú nhú mày, nhìn Mông Điềm nói: “Tướng quân lo lắng, trong lòng trầm hiểu được. Chính là, trước mắt Hung Nô đang gây cánh, còn có thể miễn cưỡng tiêu diệt được, trầm lo lắng tương lai Hung Nô thật sự lớn mạnh lên, thật là họa lớn của Đại Tần, khi đó còn phải tiêu diệt chỉ sợ liền phải trả giá hơn bây giờ mấy lần!”.

Mông Điềm kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Cường, suy nghĩ thật lâu sau, mới gật đầu thở dài: “Bệ hạ suy nghĩ quả nhiên rộng lớn, Hung Nô từ Mặc Đốn tới nay, đã liên tục thu tóm mười mấy bộ lạc du mục thảo

nguyên phương bắc, lần này có thể cảm nhận thấy kẻ hờ giữa Đại Tần ta và Sờ Hạng, mượn cơ hội xâm nhập phía nam Trung Nguyên, đích xác không nên coi thường!”.

Trương Cường nghe vậy nghiêm trọng gật đầu nói: “Hiện giờ lúa gạo Đại Tần sắp chín, vấn đề lương thảo của đại quân phức tạp như vậy cũng phải đến lúc giải quyết, cộng thêm hơn bốn mươi vạn lương thảo chưa dùng đến, trước khi thời tiết chuyển lạnh hoàn toàn có thể chuyển đến chinh chiến Hung Nô. Chính.

Là, hiện giờ chưa nghĩ đến biện pháp tốt nhất khắc chế kỵ binh Hung Nô, nếu việc này giải quyết được, chinh phạt Hung Nô sẽ không thành vấn đề. Lại có thể liên hợp người Khương phía tây cùng tiến lên tiêu diệt quân Hung Nô, như vậy có thể giảm bớt một ít tổn thất của chúng ta, đồng thời cũng có thể tiêu hao thể lực người Khương, thật sự là phải làm”.

Mông Diêm suy nghĩ một lát, nghiêm trọng gật đầu nói: “Chiến mã Hung Nô số lượng khổng lồ, một chiến mã thường phải nghìn vàng, so với tính mạng thứ dân còn phải sang quý hơn, mà xây dựng một đội kỵ binh khoảng một ngàn người, ngoài bố trí về chi phí con người, trang bị binh giới, chỉ là chiến mã đã phải tiêu hao hơn mười vạn tiền, thật sự là hao phí khổng lồ. Mà Hung Nô cơ hồ chiếm cứ tất cả nơi sản sinh lương mã, không thể được chiến mã tiến vào con đường Trung Nguyên. Cho nên, về mặt bố trí chiến mã, Đại Tần không thể so sánh. Mà bộ binh càng không phải là đối thủ của kỵ binh, nếu muốn cùng Hung Nô chính diện khai chiến, phải có đội kỵ binh quy mô lớn, chỉ sợ, trước mắt thật khó làm được!”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng cứng lại, không thể tưởng được nhìn kỵ binh đơn giản như vậy, lại có gánh nặng kinh tế nặng nề như vậy, chà trách Phùng Khứ Tật kiệt lực phản đối. Xem ra vô luận cò kim, cỗ máy chiến tranh thúc đẩy đều là khảo nghiệm thật lớn đối với thực lực kinh tế quốc gia. Chiến tranh như một quái thú ăn uống vĩnh viễn không dùng, vô tình nuốt tất cả thành quả kinh tế. Chỉ là trước mắt, Hung Nô đích xác đã tới bước không thể không đánh, mà chiến tranh cần tiêu hao phí dụng thật sự là vấn đề làm người ta đau đầu, mà biện pháp giải quyết vấn đề này, xem ra chỉ có phương pháp “Quốc trái” của Tiêu Hà.

Suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Nếu là sang năm đi chinh chiến quân Hung Nô, trầm lo lắng khi đó Hung Nô đã hoàn toàn thu tóm bộ lạc du mục phương bắc, người Khương sợ hãi quân Hung Nô, không dám xuất binh. Khi đó chúng ta có hàng vạn chiến mã cũng chỉ sợ vẫn là phí sức. Mnr vậy...

Mông Điềm nhìn nhíu mày nhìn Trương Cường khờ sờ, chấp tay nói: “Kỵ binh Hung Nô đích xác dũng mãnh. Vì thần ngày đó tuy rằng từng bắc tiến đẩy Hung Nô ra xa hơn hai ngàn dặm, nhưng khi đó vẫn là Thiên Vu bình thường mà nhất gan, hơn nữa lúc ấy cơ hồ đã sử dụng thực lực của cả nước, cho nên mới có chiến quả như vậy. Hiện giờ Mặc Đốn Thiên Vu, trước đã thu tóm hơn mười bộ lạc du mục phương bắc, khiến cho uy hiếp phía sau hẳn đã toàn bộ tiêu trừ. Mà thực lực của Đại Tần ta không thể sánh bằng với ngày trước, nếu là khai chiến, chỉ sợ...

Trương Cường lúc này quả nhiên là thất vọng lại buồn bực, không thể tưởng được chinh phạt Hung Nô lại khó như vậy, định bụng buông tha, nhưng lại thật sự không cam lòng, không khỏi hồi tưởng lại trong lịch sử mấy lần chinh phạt quân Hung Nô, nhất là vài lần chinh phạt của Hán Vũ Đế, nhớ tới tướng quân Hoắc Khứ Bệnh lúc thiếu niên, chỉ có với tám trăm kỵ binh dũng mãnh chém giết hơn hai ngàn binh Hung Nô. Còn giết chết nhiều quan tướng như tồ phụ Tịch Nhã Hầu Sần của Thiên Vu Hung Nô cùng với các quan tướng như tướng quốc, đương hộ, bắt giữ thúc phụ La Cô Ti của Thiên Vu, đánh bất ngờ mà thắng, toàn quân dũng mãnh, bất giác trước mắt sáng ngời. Hoắc Khứ Bệnh sở dĩ có thể giết được toàn bộ Hung Nô không trở tay được, nhiều khả năng là do Hoắc Khứ Bệnh với số ít tính kỵ, triển khai tập kích đường dài. Loại chiến thuật này có hiệu quả giống với quân Đức tiến công chớp nhoáng ở thế chiến thứ hai.

Nghĩ vậy chút, không khỏi phấn chấn vô cùng gật đầu nói: “Nếu là từ trong quân Tần chọn lựa một bộ phận tinh kỵ, tập kích đường dài, dựa vào phi hành quân ở trên trời tìm kiếm trung tâm của Hung Nô, sau đó đánh thẳng vào bụng kẻ địch với thế tấn xông như chớp. gây thương tích thật nặng cho chúng. Mặc dù thất bại, tổn thất cũng không lớn. Như thế mới có thể làm cho Hung Nô Mặc Đốn vô kế khả thi. Do ta dùng tốc độ để thay

cho điềm yếu của quân Tần trên lưng ngựa, từ đó, chúng ta tránh được tác chiến kỵ binh chính diện quy mô lớn!”.

Mông Điềm cẩn thận suy tư về lời nói của Trương Cường, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, tình cảnh chinh phạt Hung Nô vốn vẫn làm khó quân Tần rốt cục được mở ra, hẳn giống như có thể nhìn thấy một màn vương đỉnh Hung Nô bị bức lên tận tày thiên.

Lúc này thật sự có chút không khống chế được lớn tiếng nói: “Được! Biện pháp của Bệ hạ quả nhiên làm người ta sợ hãi! Có phi hành quân trên bầu trời hơn nữa trên mặt đất, bệ hạ ban cho thiên lý nhãn, tìm kiếm trung tâm Hung Nô thật sự dễ dàng mấy lần! Có biện pháp này, chỉ cần số ít chiến mã liền có thể giải quyết chiến tranh cùng Hung Nô, hơn nữa Mặc Đốn nhất định khó có thể chống đỡ được biện pháp đánh từ ba hướng này của bệ hạ, chỉ cần vận dụng thích đáng, nói không chừng còn có thể dọn sạch các bộ lạc phương Tây, đúc lại bản đồ Đại Tần ta!”.

Vấn đề làm Trương Cường đau đầu mấy ngày rốt cục đã được giải quyết, lúc này cũng không khỏi vô cùng hưng phấn, nghe vậy, nhin không được cười vang nói: “Như thế, tướng quân cảm thấy kế chinh phạt Hung Nô có được hay không?”.

Mông Điềm hai mắt sáng ngời nhìn Trương Cường, mỉm cười gật đầu nói: “Theo Mông Điềm, tuy rằng khá nắm chắc, nhưng cũng phải chuẩn bị toàn diện mới được!”.

Nhìn thấy Mông Điềm một bộ dáng bình tĩnh thông dong, Trương Cường không khỏi vô cùng cảm thán, rốt cuộc vẫn là tứ đại danh tướng Chiến quốc, một đại tướng danh chấn lịch sử, bình tĩnh thông dong như thế làm người ta vô cùng khâm phục!

Nhìn Mông Điềm bộ dáng tuy rằng mỗi một nhưng tinh thần phấn khởi, Trương Cường liền biết, ông ta nhất định cũng là đang hưng phấn, đã trải qua vô số trận chiến, bàn tính cẩn thận khiến cho ông ta trước khi chưa tự mình thử nghiệm biện pháp này vẫn vô cùng cẩn thận.

Suy nghĩ một lát, kìm chế không được kích động trong lòng, đứng dậy ở đại điện suy tư nói: “Tuy rằng biện pháp tiến công chớp nhoáng vô cùng tốt, nhưng là chúng ta còn cần suy nghĩ vài biện pháp hành động, vạn nhất

biện pháp này không dùng, liền lập tức dùng biện pháp khác, như thế mới có thể linh hoạt mà nắm vững tình thế chiến trường, cướp trước khi kẻ địch ứng biến, đả kích kẻ địch, bảo tồn thực lực!”.

Mông Điềm lúc này đã vô cùng bội phục Trương Cường, lúc này nghe vậy, lập tức trả lời nói: “Để làm thôi, nếu là có thể định ra một kế sách ứng biến được tất cả các tình huống dự đoán, lúc tác chiến có thể tùy cơ ứng biến!”.

Trương Cường nghe vậy, lắc đầu cười nói: “Tuy rằng chế định nhiều phương án tác chiến, có thể tránh được sai sót ngoài ý muốn, nhưng là sự linh hoạt trong chiến tranh cùng không thể bị ảnh hưởng, chỉ có như vậy, mới là kế sách vẹn toàn!”.

Mông Điềm nghe vậy, có chút khó có thể kìm chế nói: “Mnr thế, chỉ cần lương thảo không có vấn đề, mặt tướng có thể kiểm chỉ quân Hung Nô, binh lâm đại mạc!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 24

Không Nuối Tiếc.

Tháng năm giữa mùa hạ, đúng là thời kỳ mùa hè nóng bức khó chịu, lúa gạo Giang Nam đã chín, Quận Nhạn Môn ở phương Bắc của bản đồ Đại Tần vẫn là cảnh tượng cuối xuân bởi vì vừa mới xuống mấy trận mưa nhỏ, cỏ dại hạn hán mượn nước mưa hiếm có sinh trưởng rất nhanh, giống như là trong một đêm, màu xanh biếc nộn nộn liền phủ kín đại địa.

Tường thành cao lớn trong quận Nhạn Môn đắm chìm trong gió Đông ấm áp, mưa nhỏ xuống không khí mang theo một vẻ ướt át hiếm có, khiến cho phương bắc vốn dĩ khô ráo lại có vài phần hương vị Giang Nam.

Quận Nhạn Môn sớm nhất là do nước Triệu xây dựng thời Chiến quốc, để ngăn cản Hung Nô phương bắc quấy rầy, Triệu tướng Lý Mục, một trong tứ đại danh tướng của Chiến quốc đã từng đóng ở đây nhiều năm. Nhạn Môn Quan uy danh hiển hách cũng bởi vậy mà có tiếng, Tần Thủy Hoàng mười ba năm trước đã đưa vào bản đồ Đại Tần.

Lúc này, trong phủ quận thủ, một bữa yến hội phong phú vừa mới bắt đầu, Lưu Bang lúc này đã năm mươi tuổi, tại thời đại này xem như đã già. Tuy qua nhiều năm chinh chiến, nhưng bên ngoài thoát nhìn không có vẻ già.

Trong đại sảnh cũng không rộng lắm đặt ba bàn, phân biệt là Lưu Bang và Lữ Hậu trên cùng, hai bàn phía dưới phân biệt là Đại tướng quân Hàn Tín và Thừa tướng Trần Bình.

Bởi vì Lữ Hậu thuận lợi trở lại Quận Nhạn Môn, mang đến tin tức Lỗ Nguyên mang thai, biết được Lỗ Nguyên được Tần vương sủng ái, biết Tần

vương vẫn chưa khả nghi với mình, trát được cục đá ở trong lòng. Mượn cơ hội Lữ Hậu tẩy trần bèn tổ chức yến hội, đến chúc mừng tin tức tốt làm người ta phấn chấn này.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá năm món. Lưu Bang hài lòng uống một hơi rượu ngon trong bình đồng cặn sạch, lúc này mới hướng về ba người đang ngồi gật đầu nói: “Lỗ Nguyên cuối cùng không phụ kỳ vọng, có thể mang cốt nhục Tần vương, làm chúng ta cuối cùng vượt qua một khoảng thời gian nguy hiểm nhất. Hy vọng sau này Tần vương sẽ tin tưởng chúng ta một ít ngày. Như vậy, đại sự của chúng ta có thể bày mưu!

Trần Bình nghe vậy, buông chén rượu trong tay, vuốt râu dài trước ngực, thông dong cười nói: “Y theo lời nói Tần vương, trước mắt cung phi mang thai bên trong Tần cung chỉ có Lỗ Nguyên tiểu thư vị trí cao nhất, nếu sau này hoàng hậu và Tuệ phi vẫn không có, mà Lỗ Nguyên tiểu thư có thể hạ sinh hoàng tử, rất có thể trở thành thái tử Đại Tần, nói không chừng cả nhà chủ công ngày sau có thể hiển quý, Lỗ Nguyên tiểu thư nói không chừng ngày sau có thể là mẫu nghi thiên hạ”.

Nói xong, đưa mắt nhìn thần tình vui sướng của Lưu Bang, trịnh trọng chấp tay nói: “Chủ công nếu là nguyện ý an hưởng phú quý cũng không phải là không có không thể. Chính là, phú quý này chỉ là nắm giữ trong tay người khác. Tất cả còn phải dựa vào ân sủng của Tần vương”.

Không đợi Lưu Bang mở miệng, Lữ Hậu liền lạnh lùng nhíu mày nói: “Chẳng lẽ phụ thuộc vào thế này? Các vị đều lấy danh hiệu anh hùng đương thời dưới thiên hạ, nếu là thật sự cam nguyện làm thần, chẳng lẽ không phải làm người trong thiên hạ nhạo báng!”.

Hàn Tín vẫn trầm mặc không nói gì, bỗng nhiên chấp tay nói: “Nếu là chủ công thật sự quyết định làm bản phận hoàng thân quốc thích, xin thứ cho Hàn Tín cáo từ!”.

Trần Bình nghe vậy vội vàng chấp tay nói với Hàn Tín: “Tướng quân chớ gấp. Việc trọng đại, quan hệ tới tính mạng của chúng ta sau này, chủ công đương nhiên phải suy nghĩ kỹ”.

Hàn Tín gật đầu cười gượng nói: “Hàn Tín xuất thân nghèo hèn, khó được chủ công tín nhiệm, đương nhiên là phải đi theo chủ công. Chính là,

Hàn Tín từng chịu khổ chịu nhục, nếu là đi theo chủ công hàng Tần, nhất định không thể tái tiếp tục đảm đương chức tướng quân này, nói không chừng, phải chào từ biệt chủ công”. Nói xong, thần sắc âm đạm nhìn Trần Bình, không hề nói thêm cái gì.

Lưu Bang cẩn thận suy nghĩ một lát, Sau một lúc lâu, mới quay đầu lại nhìn Lữ Hậu, khẽ gật đầu nói: “Kế hoạch bắc tiến của chúng ta vẫn tiếp tục. Nếu là con trai Lỗ Nguyên thật sự có thể được lập thái tử, cả nhà Lưu thị dù sao tay cầm trọng binh, chặn giữ Nhạn Môn, Tần vương nói không chừng sẽ càng thêm đề phòng, nếu là một khi có gì nguy hiểm, chúng ta liền xuất binh bắc tiến. Tự bảo vệ mình. Nếu là Tần vương cũng không muốn lập con trai của Lỗ Nguyên, hoặc là Lỗ Nguyên hạ sinh công chúa, chúng ta liền vẫn tiến hành theo kế hoạch cũ. Huống hồ con trai của Lỗ Nguyên mặc dù được lập làm thái tử, Tần vương chỉ sợ cũng không muốn thấy chúng ta lớn mạnh, đến lúc đó nói không chừng vẫn phải khởi binh phản Tần!”.

Nói tới đây, lạnh lùng nhìn Trần Bình, Hàn Tín, gật đầu nói: “Hai vị một văn một võ, là huynh đệ sinh tử Lưu Bang ta, Lưu Bang tuyệt không dám phụ, nghiệp lớn tương lai, còn phải dựa vào chư vị!”.

Nghe Lưu Bang nói như vậy, Trần Bình hai mắt sáng ngời, trịnh trọng chấp tay nói: “Chủ công lòng mang chí lớn, tương lai nhất định thành nghiệp lớn. Chúng ta hiện tại có binh lực hai mươi vạn, sau khi Triệu Vương quy hàng, hiện giờ chiến tướng hơn mười tên, cũng có Hàn Tín, Trương Nhĩ, Trần Dư một đám chí sĩ hào kiệt, chỉ cần cẩn thận mưu tính nhất định có được đền đáp xứng đáng!”.

Lữ Hậu nhìn thoáng qua Lưu Bang trầm tư, gật đầu nói: “Thân vương đã quyết định Bắc phạt quân Hung Nô, làm sao không phải là cơ hội của chúng ta chứ?”.

Trần Bình nghe vậy kinh ngạc nhìn thoáng qua Lữ Hậu, vui vẻ nói: “Tần vương sắp Bắc phạt quân Hung Nô?”.

Lữ Hậu gật đầu nói: “Ta chính là có được tin tức này, mới vượt bao gian khổ vội vàng từ Hàm Dương chạy về, tên ngợ y Tần vương phái tới kia đã dàn xếp thỏa đáng, hiện giờ thừa dịp Tần vương còn đang chuẩn bị Bắc

phạt, chúng ta cũng phải làm lập tức hành động, nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, tương lai Tần Hưng quyết chiến, là cơ hội của chúng ta đã đến!”.

Trần Bình nghe vậy liên tục gật đầu, chỉ là trên mặt vẫn mang vẻ nặng nề, suy nghĩ thật lâu sau mới nghi hoặc nói: “Tần vương bắt phạt quân Hưng Nô, lương thảo tuy rằng có thể bào đảm, nhưng nếu là chính diện khai chiến cùng Hưng Nô, số lượng chiến mã cần thiết thật kinh người, theo thực lực của một nước Đại Tần trước mắt căn bản là không có khả năng gánh vác, lời này của Tần vương có thể cố ý mê hoặc phu nhân. Trần Bình cảm thấy được, việc này chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn!”.

Lữ Hậu biến sắc, bất mãn nói: “Tần vương luôn luôn gian xảo, làm việc khó có thể nắm bắt, nếu nói vì chiến mã rất ít mà không thể khai triển cùng Hưng Nô, mọi người cũng quá xem thường Tần vương!”.

Lưu Bang nghe vậy, liếc mắt một cái, nhìn Hàn Tín và Trần Bình, gật đầu nói: “Tướng hàng của Triệu Vương mang đến, còn rất thoải mái. Mười vạn đại quân đã phái ra quan ngoại, toàn bộ điều trở về Quận Nhậm Môn, từ ngày hôm nay, đã bắt đầu nghĩ tất cả biện pháp tìm kiếm lương thảo.”

Nói tới đây, do dự nhìn Trần Bình, nhíu mày nói: “Tự kiếm lương thảo cần âm thầm tiến hành, không thể kinh động quan viên khác trong nội cảnh, như thế mong lang trang nghĩ một biện pháp thỏa đáng”.

Hàn Tín lúc này chấp tay nói: “Theo giao tình của chủ công và Mặc Đốn Thiên Vu, tin tức Tần vương bắc chinh có nên báo cho Mặc Đốn?”.

Lưu Bang lạnh lùng cười: “Tin tức này, Mặc Đốn tất nhiên khó tin, nói không chừng còn ngược lại hoài nghi chúng ta có ý đồ khác, đến lúc đó thật sự hai mặt đều không được, Lưu Bang ta không ngu xuẩn như vậy!”.

Hàn Tín cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng chấp tay nói: “Chuyện điều động đại quân vẫn là giao cho Hàn Tín đi làm, Trần Dư dù sao cũng là người của Triệu Vương, chúng ta nên phòng hãm một chút.”

Lưu Bang vuốt cằm nói: “Đúng vậy, việc này quyết định như vậy, mọi người nhanh đi chuẩn bị, ta đi gặp ngự y của Tần vương phái tới, cũng để tránh được tai mắt”.

Hàn Tín và Trần Bình nghe vậy, đồng thời đứng dậy cáo từ, vội vàng mà đi.

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, Lưu Bang bình thản lắc đầu thở dài: “Không thể tưởng được hôm nay lại phải hy sinh cốt nhục để hoàn thành cái gọi là nghiệp lớn hư vô mờ ảo này! Nghĩ đến Lỗ Nguyên, cảm thấy đau lòng...”

Lữ Hậu thần sắc bình tĩnh trầm giọng nói: “Việc gì cũng đều phải trả giá mới có thể đạt được, một việc có được hay không, phải xem hồi báo lớn thế nào. Nếu là nghiệp lớn quả thực có thể thành, vì Lưu thị thiên thu muôn đời, Lỗ Nguyên hy sinh là đáng giá. Chỉ có người vĩnh viễn trên cao mới là an toàn nhất, nếu không chỉ có thể phụ thuộc, suốt ngày sinh hoạt trong căn thân buồn thương qua ngày, nói không chừng ngày nào đó lòng nghi ngờ của Tần vương nổi lên, cũng có thể diệt tộc Lưu thị!”.

Lưu Bang bùi ngùi thở dài nói: “Lời nói của phu nhân, ta đương nhiên biết, chỉ là không chịu nhận. Nếu là nghiệp lớn ngày sau có thể thành, Lỗ Nguyên được an toàn, lúc đó có thể bù đắp cho nó!...”

Cung Hàm Dương, trong tầm điện, Trương Cường còn đang đọc tấu chương của Tiêu Hà dâng lên, bởi vì “Quốc trái” chính thức thi hành, hơn nữa lúa gạo của phía nam và Thục đã lần lượt chín, lương thảo dự trữ quốc khố đã càng ngày càng nhiều, ngoài thỏa mãn tiêu hao cho năm mươi vạn đại quân trong kế hoạch bắc chinh Hung Nô ra, lương thảo trong quốc khố cũng dần dần đầy đủ hơn.

Chẳng những kế hoạch dụng binh của Trương Cường có thể thực thi, ngay cả một số thứ dân bởi vì mấy năm liên tục chiến loạn và tài hóa mà trôi giạt khắp nơi đều được triều đình cứu tế, ở phương diện lớn chẳng những cứu vãn được danh dự của triều đình, càng thêm ảnh hưởng đến thái độ của thứ dân vốn đã trải qua nền chính trị hà khắc và chiến loạn cuối đời Tần. Thứ dân của bầy thành bắt đầu an tâm sản xuất, thừa nhận sự thống trị của Đại Tần từ tâm lý, khiến cho kinh tế bắt đầu nhanh chóng khôi phục và phát triển.

Nhìn thấy tấu chương về tình hình thu thuế của các nơi như tuyết rơi bay đến trên bàn, Trương Cường thật sự cảm khái vô hạn, nghĩ đến đế quốc Đại Tần đầy tàn tích trong lịch sử, cùng với sự sụp đổ của nó, làm cho Trương Cường không khỏi cảm thấy một sự tự tin mạnh mẽ chưa từng có. Chỉ là

bởi vì lịch sử của thời này đã hoàn toàn thay đổi, những hiểu biết từ tương lai của mình đã ngày càng không thể dựa vào, hiện tại có thể dựa vào chỉ là kinh nghiệm và tri thức nhiều hơn so với người của thời đại này hơn hai ngàn năm.

Nhìn từng bức tấu chương trên bàn Trương Cường quả nhiên rất vui mừng, nhìn đế quốc chính mình tự tay cửu văn từ cái chết kề cận, kiệt lực cường mạnh dần dần trưởng thành, cảm giác thành tựu này quả nhiên là không gì sánh kịp.

Đang miên man suy nghĩ hết sức, chỉ nghe Hàn Hoán cúi đầu bĩu tấu nói: “Bệ hạ, Lưu mỹ nhân ở ngoài điện cầu kiến”.

Trương Cường nghe vậy, trong lòng rang động, gật đầu nói: “Lỗ Nguyên.

Vào đi”.

Vừa dứt lời, liền gặp Lỗ Nguyên mặc y phục gấm lụa màu hồng nhạt, được hai cung nữ nâng đỡ, chậm rãi đi vào trong điện, bởi vì có bầu đã hơn năm tháng, eo lưng đã có thể nhìn thấy được.

Nhìn thấy Trương Cường trên ngự tháp đang mỉm cười nhìn lại, ngọc dung động lòng người của Lỗ Nguyên lại hơi đỏ lên. Đang muốn quỳ gối hành lễ, bèn cảm thấy hai khuỷu của mình bị một đôi bàn tay to cầm chặt lấy, đưa mắt nhìn lại, đúng là phụ thân của cốt nhục trong bụng, Đại Tần Nhị Thế hoàng đế! Bất giác thân thể mềm mại khẽ ran lên, đang muốn mở mồm.

Chỉ nghe Trương Cường đỡ Lỗ Nguyên thân nhiên cười nói: “Mỹ nhân thân mình nặng nề, sau này kiến giá không cần hành lễ”.

Nói tới đây, không đợi Lỗ Nguyên tạ ơn, liền lại cười nói: “Mỹ nhân chỉ là vì Bái Công mà đến gặp trẫm?”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 25

Âm Khởi Sát Tâm.

Lỗ Nguyên ngó người, đòi mắt đẹp ùng dò nhìn Trương Cường, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên chỉ là lo lắng phụ thân...”

Trương Cường kìm chế cười lạnh trong lòng, thản nhiên nói: “Trẫm đã phái ngự y đi theo Bái Cồng phu nhân, nàng yên tâm, phụ thân của nàng không có việc gì”.

Lỗ Nguyên lập tức nần cảm phát hiện thấy sự lãnh cảm ở sâu trong đáy lòng của Trương Cường, không khỏi ngắc mặt, nhìn Trương Cường, chớp đòi mắt đẹp động lòng người, sâu kín nói: “Bệ hạ hay là không muốn nhìn thấy Lỗ Nguyên?”.

Trương Cường định bụng từ trong miệng Lỗ Nguyên có được chút tin tức của Lưu Bang, nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Lưu Bang và Lữ Hậu trong lịch sử, sự đồng cảm trong lòng với Lỗ Nguyên nhất thời biến mất tích, suy nghĩ một lát, sau khi hạ quyết tâm, quay đầu lại liếc mắt nhìn thần sắc thống khổ của Lỗ Nguyên, phát giác ngoài sự thất vọng và kinh ngạc đôi mắt phượng giống hệt Lữ Hậu kia, vẫn hiện lên một tia hoảng sợ, không khỏi càng kiên định thêm ý nghĩ của chính mình.

Nếu là có thể nghĩ cách kéo Lỗ Nguyên đến bên mình, hoàn toàn ăn luôn quân cờ mà Lưu Bang bố trí ở bên cạnh mình, như vậy ít nhất có thể có một nửa năm chắc khống chế hành động của Lưu Bang ở trong tay. Huống hồ, Lỗ Nguyên kỳ thật chỉ là một con dao hai lưỡi, trước khi nàng chưa mang thai có thể khẳng định một mực ùng hộ tất cả kế hoạch của Lưu Bang, nhưng là hiện giờ Lỗ Nguyên mang cốt nhục của mình, chỉ sợ sẽ

không bắt chấp tất cả nghe lệnh của Lưu Bang, dù sao, tình huống hiện tại của nàng thật sự vi diệu, lần này nếu có thể hạ sinh con trai, địa vị trong cung đình Đại Tần liền có thể hơn hoàng hậu Tả Uyên, chỉ cần có thể lôi kéo, liền có thể cất lười dao sắc bén vào trong túi mình.

Nghĩ đến đây, bất giác chậm rãi ngồi xuống ngự thác, quét mắt nhìn hơn mười người nội thị ngưng thần đứng trang nghiêm ở trong điện, Hàn Hoán y phục mặc màu xanh, đầu đội khăn màu đen đang kính cẩn đứng ở cửa điện, bởi vì hoàng đế đang triệu kiến Tần phi. Cho nên, Hàn Hoán biết phải lui giữ ở cửa đại điện, tránh cho xấu hổ không cần thiết.

Nhìn Trương Cường bỗng nhiên trở lại ngồi xuống ngự thác, trên mặt vẻ mặt cũng rất lãnh đạm, Lỗ Nguyên trong lòng lo lắng vô cùng, cẩn thận tiến lên nói: “Bệ hạ, hay là Lỗ Nguyên tới không đúng lúc? Nếu là bệ hạ có việc, Lỗ Nguyên xin cáo lui”.

Nói xong, đang muốn miễn cưỡng hành lễ lui ra. Lại nghe Trương Cường quát khẽ nói: “Hàn Hoán, bắt Lỗ Nguyên cho trẫm!”.

Hàn Hoán lúc này cẩn thận cụp mắt xuống. Nhớ lại hóm trước cảnh Lữ Hậu rời đi, lúc này nghe vậy. Bất giác ngẩn ngơ, giật mình, mới thất thanh nói: “Bệ... Bệ hạ...”

Lời còn chưa dứt, liếc mắt một cái thoáng nhìn Lỗ Nguyên ngọc dung đột nhiên trắng bệch và ánh mắt hoảng sợ muốn chết, sợ tới mức hai đầu gối mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ xuống đất. Run rẩy nói không ra lời. Dù sao mệnh lệnh của Trương Cường này thật sự làm cho người ta có chút ngoài ý muốn, Lỗ Nguyên dù nói như thế nào, cũng là người đang mang thai, trong tình huống này, hạ lệnh bắt, thực làm cho nội thị trong điện trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn bộ dáng Hàn Hoán mặt xám như tro, Trương Cường tức giận, hướng cấm vệ canh giữ ở ngoài điện lớn tiếng quát: “Người đầu!”.

Lỗ Nguyên lúc này cũng không biết vì sao Trương Cường phải làm vậy với mình, nhìn thấy trên mặt Trương Cường hơi có vẻ sảng giọng, sợ tới mức sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại. Thất thanh nói: “Bệ hạ, không biết Lỗ Nguyên phạm tội gì?!”.

Trương Cường nhìn cấm vệ đi nhanh vào trong điện, đứng dậy một bước vọt tới trước mặt Lỗ Nguyên, dùng sức bóp khuôn mặt đang tái nhợt như tờ giấy. Lúc này, trên khuôn mặt đầy lệ trong suốt. Trong đôi mắt đẹp tràn ngập hoảng sợ và tuyệt vọng khó có thể nói bằng lời.

Nhìn khuôn mặt vốn dĩ vô tội kia, Trương Cường bỗng nhiên ôn hòa cười nói: “Lưu Bang lúc này đang mưu tính phản Tần như thế nào, cấu kết cùng Hung Nô Mặc Đốn như thế nào? Lữ Trĩ nghe được tin tức trầm bực chinh Hung Nô liền khẩn cấp chạy về Nhạn Môn. Mà ngay cả cốt nhục chí thân của mình đều không để ý, thật sự tàn nhẫn!”.

Nói lên, đứng dậy đang muốn phản phó cấm vệ tiến vào trong điện đem Lỗ Nguyên mang đi, chỉ thấy Lỗ Nguyên nghẹn ngào, bước đi mấy bước, liều lĩnh ôm lấy hai chân Trương Cường, lên tiếng khóc nói: “Bệ hạ... Đã biết...”

Trương Cường nhìn khuôn mặt đầy nước mắt kia. Trong lòng không khỏi mềm nhũn, lại thật sự có chút không đành lòng, chỉ là đối tốt với kẻ địch mà vô tình với chính mình, Trương Cường thực hiểu được điều ấy. Trong lòng mặc dù rất đau, lại vẫn lãnh đạm nói: “Lưu Bang và Hàn Tín, Trần Bình, Trương Nhĩ kia nghĩ giấu giếm được trẫm, thật sự là rất buồn cười. Người có biết trẫm vì sao không giết Lưu Bang không?”.

Lỗ Nguyên lúc này cơ hồ quên thân phận và hoàn cảnh lúc này của mình, thất thanh hét to: “Bệ hạ... Bệ hạ vì sao không giết?!”.

Trương Cường đã biết đe dọa này còn tốt hơn với mong muốn của mình, trong lòng cuối cùng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn ánh mắt hốt hoảng của Lỗ Nguyên, lúc này mới phát hiện, nàng dù sao cũng mới mười lăm tuổi, lại trường thành sớm, đối mặt với cục diện kinh tâm động phách cũng khó tránh không bị dọa dẫm.

Cười lạnh một tiếng, vô tình bỏ hai tay đang ôm chặt lấy hai chân mình ra, cố gắng giấu giếm dấu vết không làm tổn thương đến nàng, lúc này mới thấp giọng nói: “Tội lớn mưu nghịch họa đến tam tộc, nàng tuy rằng đang ở trong cung, cũng không thể may mắn thoát khỏi, trẫm không vì cái gì khác, cũng muốn suy nghĩ vì cốt nhục của trẫm!”.

Nói tới đây, nhìn Lỗ Nguyên thất sắc, ra vé đau lòng nói: “Nàng có thể không lo lắng cho chính mình, cũng nên lo lắng cho cốt nhục của chính mình, trẻ con mới là vô tội nhất, chẳng lẽ nàng muốn đứa nhỏ sinh ra cũng giống Hi Nhi mất đi sự chăm sóc của mẫu thân? Trầm đã không muốn nhìn thấy bi kịch như thế, cho nên lúc này mới lần nữa ẩn nhẫn, hy vọng Lưu Bang có thể nghĩ đến con gái của mình, an tâm phú quý, trầm tất nhiên sẽ không bạc đãi hẳn, chính là, các người đã làm cho trầm thất vọng rồi”. Nói tới đây, ngữ khí vừa chuyển, lạnh lẽo nói: “Nếu Lưu Bang không chịu dưới trướng, trầm cùng đành...”

Hắn lời còn chưa dứt, liền nghe Lỗ Nguyên hét lên một tiếng, khóc không thành tiếng nằm ở trên mặt đất, nức nở nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên không cầu gì khác, chỉ cầu bệ hạ cho Lỗ Nguyên sinh con xong... Dù sao, cũng là cốt nhục của bệ hạ!”.

Trương Cường nhìn Lỗ Nguyên khóc trên mặt đất rất thương tâm, trong lòng biết lửa giận đã đến, lại nén xuống, chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng nàng, không khỏi lắc đầu nói: “Trầm hiện tại cho nàng hai con đường, ngoan ngoãn làm mỹ nhân của trầm, tương lai làm mẫu thân của con trầm, bằng không dùng trách trầm tuyệt tình!”.

Lỗ Nguyên ngơ ngác nhìn Trương Cường, sau một lúc lâu âm thầm gật đầu nói: “Lỗ Nguyên đồng ý!”.

Trương Cường âm thầm vui vẻ, lại vẫn im lặng y bảo cấm vệ đứng ở phía sau Lỗ Nguyên lui ra, lúc này mới chậm rãi gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, nàng an tâm bồi dưỡng thân thể, sau này nàng với Lưu thị là một dao hai đoạn. Người theo nàng tiến cung có thể truyền lại tin tức cho Lưu Bang?”.

Lỗ Nguyên biến sắc, giãy dụa nói: “Bệ hạ, nàng là tỷ muội tốt của Lỗ Nguyên từ nhỏ đến lớn. Cầu bệ hạ...”.

Trương Cường gật gật đầu, trong ánh mắt chợt lóe lên, lạnh lùng thốt: “Trầm sẽ tìm cho nàng cung nữ khác, chăm sóc thân thể của nàng. Nếu là phụ thân nàng có tin tức gì thì sẽ đến tiếp ứng, tất cả mọi chuyện nàng tốt nhất không cần hỏi đến, an tâm bồi dưỡng. Tương lai hoàng tử sinh ra, trầm nhất định sẽ không bạc đãi nàng!”.

Lỗ Nguyên sắc mặt tái nhợt nhìn bụng của mình hơi hở ra, nhẹ nhàng vuốt ve có thể cảm giác được thai nhi, nhẹ nhàng cắn răng nói: “Lỗ Nguyên tùy bệ hạ xử trí”.

Trương Cường thở dài một tiếng, nhẹ nhàng tiến lên nâng Lỗ Nguyên đang ngồi phịch ở trên mặt đất dậy. Cầm bàn tay ngọc lạnh lẽo, bùi ngùi thở dài: “Nguyên Nhi. Nàng đứng lên đi, trên mặt đất lạnh lẽo. Trẫm làm như vậy cùng là bất đắc dĩ!”.

Trương Cường biết rõ, Lỗ Nguyên lúc này rất cần an ủi, nếu là lần nữa bức ép cứng rắn, chỉ sợ sẽ càng thêm xấu chuyện. Hắn hiện tại không muốn Lỗ Nguyên và đứa nhỏ trong bụng nàng lại có sơ xuất gì, dù sao trong cung này đã quá nhiều bi kịch!

Nhìn Lỗ Nguyên đã phục hồi tinh thần lại. Trương Cường không khỏi thở dài một tiếng, hai tay giơ ra, nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại vào trong lòng, thấp giọng nói: “Nguyên Nhi yên tâm, trẫm nhất định sẽ cứu vãn việc này, dù sao trẫm cũng không muốn nhìn thấy phụ mẫu nàng phản bội, trẫm vẫn là hy vọng bọn họ có thể cùng trẫm cùng chung phú quý”.

Nghe được Trương Cường nói như vậy, Lỗ Nguyên dựa vào trước ngực Trương Cường thân thể mềm mại khè run lên, nói: “Bệ hạ thật sự nguyện ý khoan thứ cho phụ thân?”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng rung động, trầm giọng nói: “Nàng chuẩn bị ra mặt khuyên can?”.

Lỗ Nguyên được Trương Cường nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, hít mùi vị nam tính đặc biệt trên người Trương Cường. Tâm thần cảm thấy mê say, một loại cảm giác an tâm làm nàng không thể ngăn được, loại cảm giác này làm nàng cứ muốn ở trong lòng Trương Cường.

Nghe được Trương Cường hỏi, Lỗ Nguyên nghĩ đến Trương Cường vừa muốn thay đổi chủ ý, bất giác giãy dụa thất thanh nói: “Bệ hạ không phải nói. Sẽ khoan thứ phụ thân sao?”.

Trương Cường an ủi hờn lên đôi môi không có sắc máu kia, nhẹ nhàng thở dài nói: “Không phải trẫm thay đổi chủ ý, nếu là nàng tùy tiện ra mặt khuyên nhủ, sự tình ngược lại sẽ hoàn toàn tương phản, nói không chừng,

bọn họ sẽ nghi hoặc quyết tâm bí quá hóa liều. Đến lúc đó, sự tình sẽ càng không thể văn hồi”.

Lỗ Nguyên nghe vậy nghi hoặc nhìn Trương Cường, tâm thần bất ổn nói: “Vậy... Nên làm cái gì bây giờ?”.

Trương Cường thương tiếc nhìn ngọc dung tươi đẹp của Lỗ Nguyên. Nghĩ đến khi mới gặp nàng, không khỏi nhẹ nhàng thở dài: “Lỗ Nguyên nàng không nên làm một người yếu ớt, kiên cường một chút, tin tưởng trăm, nhất định sẽ hết sức văn hồi”.

Nghe lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa kia, Lỗ Nguyên có chút hoảng hốt, giống như Trương Cường vừa mới lạnh lùng kia chỉ là cảm giác nhất thời, không khỏi khóc thút thút nói: “Bệ hạ... Lỗ Nguyên... Không biết nên báo đáp bệ hạ như thế nào...”.

Trương Cường gật đầu cười nói: “Sự tình hôm nay cứ như vậy đi, trăm còn có tấu chương chưa phê duyệt, nàng thân thể nặng nề, an tâm trở về an dưỡng, nếu là Bái Công bên kia có tin tức gì nhất định phải thương lượng với trăm, chúng ta là phu thê!”.

Lỗ Nguyên chấn động mạnh, thất thần lẩm bẩm: “Phu thê?!”.

Trương Cường biết sự tình hôm nay đã cho Lỗ Nguyên rung động thật lớn, trước mắt cần an ủi một chút, dù sao nàng đã tò vò về đầu hàng, nói như thế nào cũng phải ưu đãi tù binh.

Nghe được Lỗ Nguyên thết thanh hò nhỏ, không khỏi chân thành nâng khuôn mặt đẹp còn đọng đầy nước mắt, trinh trọng nói: “Yên tâm, bất luận người khác thế nào, trăm nhất định sẽ không đổi ý!”.

Lỗ Nguyên tựa vào trước ngực Trương Cường, được cánh tay của Trương Cường ôm vào trong ngực, rốt cục dần dần khôi phục bình tĩnh, suy nghĩ thật lâu sau, mới thở dài: “Bệ hạ anh minh thật sự không ai có thể so bì, phụ thân làm trái thiên ý, thiếp... Chỉ cầu bệ hạ đến lúc đó có thể khoan thứ một chút, Lỗ Nguyên liền vô cùng cảm kích!”.

Trương Cường biết đây là toàn bộ kỹ thác tình thần của Lỗ Nguyên, nếu không thể lấy được tín nhiệm, tất cả phía trước chỉ là uống phí. Đưa mắt đón ánh mắt đọng đầy sự chờ đợi kia, bèn gật đầu nói: “Yên tâm, trăm lấy

danh thiên từ nhất ngôn cừu đỉnh, vô luận tương lai kết cục như thế nào, sẽ đối xử từ tế với Bái Cồng!”.

Lỗ Nguyên ngóng nhìn thần sắc nghiêm nghị của Trương Cường, nước mắt im lặng lăn xuống hai gò má, lúc này mới miễn cưỡng cười nói: “Thần thiệp tạ long ân của bệ hạ!”.

Nói xong, liền quỳ gối hành lễ, lại được Trương Cường giơ tay nâng lên. Liền cảm thấy dưới chân hụt hẫng, chỉ nghe Trương Cường ôn nhu nói: “Nếu muốn cùng trăm, ở lại cùng trăm dùng chút điền tâm, trời không còn sớm, nói vậy nàng cũng đói bụng rồi”.

Kéo Lỗ Nguyên ngồi xuống bàn nhỏ bên cạnh, lúc này mới phát giác, bên ngoài tà dương đã như máu, hoàng hôn dần xuống. Ánh sáng màu vàng loang lổ xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa của đại điện tiến vào trong điện, làm cho mấy cái tháp giữa đại điện đều nhiễm một tầng sắc thái thần bí không nên lời.

Trương Cường cuối cùng giải quyết nhất tai họa ngấm trong lòng, đến rốt cuộc quân cờ Lỗ Nguyên này, chính mình ăn được bao nhiêu, còn phải xem qua vài ngày biểu hiện của Lỗ Nguyên. Nếu là thất bại, liền chỉ có thể...

Nghĩ đến đây, chợt thấy cả người lạnh lẽo, nhất thời bừng tỉnh lại, lúc này mới hoảng sợ phát giác, chính mình lại có loại tính toán vô tình tàn khốc này, thật sự có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là già như sự tình thật sự phát triển về nơi không muốn nhìn thấy kia, cũng chỉ có thể huyết lạnh một lần!

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 26

Thực Hiện Công Trái.

Hàm Dương tháng bảy vô cùng oi bức, ẩm ướt, bầu trời chói chang nắng, trên mặt đất, cây rụng trổ lá, dường như bị ánh mặt trời kiêu ngạo đốt cho đến mức hoa mảy chóng mặt không còn tí sức lực nào nữa.

Trương Cường mặc trang y tơ lụa màu trắng, dựa nghiêng người trên giường, đang uống ăn hoa quả dầm đá bào, cái thứ này, là do hắc đặc biệt lệnh cho ngự trù làm ra, đá là do băng tuyết mùa đông đặt trong hầm chứa băng tạo nên. Băng trong hầm chứa băng đều là băng trên sông VỊ Hà trong quý đông, không vệ sinh chút nào, còn băng mà Trương Cường chuyên dùng để uống có khi chưa đến năm kg. Trương Cường không nề dùng tùy tiện, một phần tặng cho Lỗ Nguyên sắp sinh nở, một phần tặng cho Triệu Yên và Hoàng hậu, số còn lại chẳng còn bao nhiêu, thật đúng là cảm thán tù lạnh hai ngàn năm sau quá, haiz!

Ăn xong bát hoa quả dầm đá, tinh thần đã trở nên sáng khoái không ít, Trương Cường đang định vươn vai, thà lỏng xương cốt, tiếp tục phê chuẩn cho xong đồng bản tấu, trên tay vẫn còn mười mấy bản, lần lượt là bạo động sơn dân ở Nam Việt, xin ý kiến xử lý phạm nhân, nạn lụt lội trên đất sở, chính quyền địa phương xin cứu nạn, quốc khố bên đó vẫn đang trù bị lương thực cho đại quân, đang thúc giục lúa gạo trên đất Tây Xuyên.

Trương Cường nhìn bản tấu về bạo động sơn dân Nam Việt, nghĩ một lát, rồi viết lên trên bản tấu một chữ rất to: “giết”, màu chu sa đỏ tươi, trở nên vô cùng nhức mắt, Trương Cường cười gượng một tiếng khép bản tấu lại.

Kỳ thực có lúc, biện pháp cứng rắn mạnh tay thế này có thể làm cho những bạo dân có ý gây rối phải khiếp sợ, nhưng chẳng qua cũng chỉ giải quyết được bề nổi vấn đề, còn muốn giải quyết tận gốc thì phải thực hiện chính sách lung lạc, lôi kéo, chỉ có đồng thời sử dụng hai cách này, mới là biện pháp hiệu quả nhất.

Nghĩ đến đây, liền đưa bút phê lên: “Hãy giết bọn cầm đầu, còn lại xử lý theo luật pháp, nếu những trường hợp phạm tội không phải nghiêm trọng thì xử lý nhẹ, ngoài ra trấn thủ huyện Nam Việt phát cho mỗi hộ mười đấu giống, đảm bảo cuộc sống cho sơn dân, số lượng thực này sẽ do quốc khố phát”.

Viết xong mấy câu này, Trương Cường còn có chút không yên tâm, theo trình tự phát sinh, thì quan viên địa phương chắc chắn sẽ tham ô một phần, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì hay để giải quyết, đang lúc suy nghĩ, thì nghe tiếng Hàn Hoán từ ngoài điện kính cẩn bẩm: “Bệ hạ, Tiêu Hà xin diện kiến”.

Trương Cường bỏ bản tấu trong tay xuống, đưa mắt nhìn lên, thì thấy Tiêu Hà đang sải bước lớn đi vào, đợi ông ta hành lễ xong mới cười nói: “Thừa tướng đêm ngày vất vả, mau ngồi xuống đi”.

Nói xong, bèn quay đầu sang dặn dò Hàn Hoán: “Mau đưa hoa quả dâng đá lên cho thừa tướng, thời tiết nóng bức, cần phải làm tiêu tan cái nóng này”.

Trong điện lúc này đang đặt hai chậu đá bằng đồng rất to, nhằm làm giảm bớt nhiệt độ.

Tiêu Hà từ bên ngoài oi bức bước vào điện, thì thấy một luồng khí mát xộc tới, sự ngọt ngào trên người đột nhiên giảm đi không ít, thần kinh cũng giãn ra.

Nghe thấy Trương Cường quan tâm như thế, đang định khom mình hành lễ tạ ơn, thì Trương Cường cười: “Thừa tướng không cần hành lễ, ở đây không có người ngoài, không cần đa lễ”.

Tiêu Hà nghe thấy thế mới cầm chiếc cốc nhỏ sơn son thiếp vàng chứa nước hoa quả do Hàn Hoán mang đến vào trong, cẩn thận thử một miếng loại băng mài do đá vụn cộng thịt quả anh đào, thì thấy mát tận ruột gan,

ngay lập tức xua đi cái nóng trong ruột, bao nhiêu lỗ chân lông trên người đột ngột co lại, cái nóng khó chịu được xoa dịu ngay lập tức, liền thở nhẹ ra một tiếng, thậm chí cảm thấy sự hưởng thụ trong hoàng gia quả thật là niềm mơ ước của thần dân.

Nhìn thấy Tiêu Hà đã trở nên thoải mái, Trương Cường gật đầu: “Trong phủ thừa tướng có hầm băng không?”.

Tiêu Hà vội đáp: “Trong nhà vi thần không có thứ này, đào hầm băng, dự trữ băng quả thật là hao phí, chưa từng tùy ý sử dụng”.

Trương Cường nghe thấy thế gật đầu nói: “Thời tiết nóng bức, thừa tướng còn phải giúp trấn lo việc triều chính, quả thực tổn hại thân thể. Nếu trong phủ thừa tướng không có hầm băng, thì mỗi ngày trấn sẽ tặng cho thừa tướng hai bát băng bào hoa quả, cho người mang vào phủ, mong thừa tướng hãy biết bảo trọng”.

Tiêu Hà không ngờ Trương Cường lại quan tâm đến những việc nhỏ nhặt như thế, vô cùng cảm động nói: “Bệ hạ hậu ái thế, Tiêu Hà hết lòng hết sức mới mong báo đáp được bệ hạ”.

Trương Cường lắc đầu: “Chuyện nhỏ đó, không cần phải thế, năng lực của thừa tướng, trấn đương nhiên biết, chỉ cần ái khanh lo giữ gìn sức khỏe, thì trấn đã thấy yên tâm”.

Tiêu Hà nghe xong lại càng cảm động, lúc này thấy sổ bàn tấu mà Trương Cường vừa phê xong, than: “Bệ hạ miệt mài như thế, Tiêu Hà thân là thần càng không dám lười nhác”.

Trương Cường đẩy sổ bàn tấu đến trước mặt Tiêu Hà nói: “Biện pháp này của trấn chỉ có thể giải quyết một bộ phận oán hận của sơn dân, nhưng lo rằng sẽ có hiện tượng quan lại tham ô, khiến cho chính lệnh không kịp thời thực hiện, không biết khanh có cách nào hay không”.

Tiêu Hà nghe xong gật đầu cười: “Bệ hạ không cần lo lắng, chính lệnh Đại Tần đến địa phương sẽ có quan viên chuyên môn phụ trách việc thực hiện chính lệnh, bọn họ đều một mực nghe lời bệ hạ, những quan viên này hầu như đều là người cao thượng, nên bệ hạ không lo họ sẽ lừa gạt người dân”.

Trương Cường thấy bất ngờ, không ngờ thời này đã có hệ thống giám sát.

Tiêu Hà vuốt râu nói: “Những quan viên này không có quyền lực gì khác, chỉ phụ trách việc thực hiện chính lệnh cũng như hành vi của các quan viên khác, mỗi năm đều thay đổi, hơn nữa quan viên Đại Tần đều thông qua khảo hạch lựa chọn mà lên, xuất thân tốt, rất ít khi xuất hiện hành vi tham ô kiểu này, việc xử lý đối với hành động phạm tội này tương đối nghiêm khắc vậy nên rất ít người dám mạo hiểm, bệ hạ không cần phải lo lắng”.

Trương Cường nghe thấy thế thất thần cười, gật đầu: “Nếu đã thế, chuyện này hãy cứ làm thế đi. Không biết thừa tướng đột nhiên vào cung có chuyện gì chăng?”.

Tiêu Hà nghe thấy vội chấp tay thưa: “Lương thảo Đại Tần cũng tương đối rồi, hiện nay chỉ đợi lương thảo của vùng Tứ Xuyên, thóc gạo ở Giang Nam đang trên đường vận chuyển về Hàm Dương, còn lương thảo trong tay thương nhân các vùng đã thỏa mãn được nhu cầu cứu nạn ở các địa phương, vì thế, mọi việc coi như thuận lợi”.

Nói đến đây, bất giác cảm thán: “Trong tình hình quốc lực căng thẳng thế này, còn có thể xoay sở được nhiều lương thảo khiến người ta bất ngờ, quả thật chỉ có bệ hạ anh minh mới làm được”.

Trương Cường cười lắc đầu: “Biện pháp vay mượn này, là do thừa tướng nêu ra, trẫm không có công gì cả”.

Nói xong, đột nhiên nhớ đến các khoản vay của hậu thế đều có niên hạn khác nhau, bèn nói với Tiêu Hà: “Mượn lương thảo của thương nhân, có thể đặt ra thời gian trả nợ và lợi nhuận khác nhau, thế này, áp lực trả nợ của triều đình có thể giảm đi được không ít”.

Tiêu Hà nhìn Trương Cường, do dự: “Lần này mượn lương thảo của thương nhân là miễn cưỡng vì không còn cách nào, nếu trường kỳ như thế, không phải là khiến thiên hạ cười chê hay sao?”.

“Hà?”. Trương Cường nhìn Tiêu Hà, có chút không hiểu, mượn thương nhân mặc dù có vẻ không thể khiến cho người thời đại này hiểu được,

nhưng phản đối nên là với phương diện chế độ, sao lại có thể chê cười kia chứ?

Tiêu Hà cười gượng nói: “Bệ hạ là thiên tử là chủ thiên hạ lại có thể đi mượn đồ của thứ dân hay sao? Hơn nữa là những thương nhân bất trị, chuyện lần trước có thể nói là nhằm tránh tai họa, thiên tử chịu ầm ứ, nhưng bệ hạ nếu muốn trường kỳ đi vay mượn, e là...”.

Trương Cường nghe thấy thế vô cùng tức giận, không ngờ người của thời đại này, lại có suy nghĩ kỳ quái mà người bình thường khó mà hiểu được như thế, nếu không vay mượn trong nhân gian, thì chỉ phí quân dụng to lớn từ đâu mà ra? Nếu chỉ nhờ vào thu thuế quà thực là dùng cốc nước mà cứu đám cháy lớn, hơn nữa lại vô cùng dễ gây ra sự oán hận trong dân chúng, kích động mâu thuẫn, vì thế kế hoạch vay mượn nhất định phải thực hiện, chủ ý đã định, liền kìm chế nộ khí nói với Tiêu Hà: “Bỏ qua suy nghĩ thế tục đi, thừa tướng thấy việc này có được không?”.

Tiêu Hà liếc nhìn Trương Cường hồi lâu mới gật đầu than: “Nếu bỏ qua suy nghĩ thế tục, quà thực có thể thực hiện được, kế hoạch này có thể tăng thêm chi phí cho quốc khố, xoa dịu thứ dân, giảm thuế má, khiến cho triều đình không nhất thiết phải dựa vào thuế má để qua ngày, đúng là kế hoạch kinh động thế gian”.

Nói đến đây, nhanh chóng bổ sung: “Nếu bệ hạ muốn mở rộng kế hoạch này khắp thiên hạ, e rằng sẽ gây ra không ít thị phi, có thể gây bất lợi cho thanh danh bệ hạ”.

Trương Cường hậm hực một tiếng, nói: “Thanh danh gì? Không lâu cũng chỉ là mồm mép của đám quý tộc phải không? Để cho bách tính qua ngày tốt hơn chút, trẫm có gì phải lo chứ?”.

Nói đến đây nhìn hai con rồng vàng vô tích sự trong đại điện cười nhạt một tiếng: “Trẫm sẽ đợi xem có ai dám dèm pha chuyện này, những người thích dèm pha, giết không tha, người biết mà không báo cũng đồng tội”.

Tiêu Hà sợ tới mức quỳ xuống nói: “Bệ hạ, chuyện này chưa bàn với Phụng thừa tướng và ngự sử, nếu...”.

Chưa nói xong thì bị Trương Cường lạnh lùng ngắt ngang: “Cứ thế đi, kế hoạch vay của thứ dân và thương nhân thừa tướng cứ tiếp tục tiến hành,

những chuyện còn lại có trăm ủng hộ, nhanh cứ toàn lực mà làm, đây là chuyện tốt vì nước vì dân, giao cho thừa tướng đấy”.

Tiêu Hà vội vàng kính cẩn chấp tay: “Theo kế hoạch của bộ hạ, cuối hạ sẽ bắt đầu chinh phạt Hung Nô phía bắc, những lương thảo và quân khí đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi bộ hạ chọn tướng quân lãnh quân thôi”.

Trương Cường gật đầu nói: “Không tệ, thừa tướng làm việc quả là chu đáo”.

Tiêu Hà lúc này nhú mày than: “Sức khỏe Phùng thừa tướng càng ngày càng yếu, ngự y nói e là không qua được mùa thu năm nay”.

Trương Cường nghe thấy thế sững lại, mặc dù rất lâu rồi không gặp Phùng Khử Tật, nhưng vì gần đây bận quá nhiều việc, cũng quên mất ba vị lão thần, bất giác thấy bất ngờ. Nghĩ đến lần thứ hai từ cung A Phòng trở về Hàm Dương, lần đầu nhìn thấy hữu thừa tướng tuyệt đối trang thành với Đại Tần, có cảm giác thật được dựa dẫm. Mặc dù trong triều chính Phùng Khử Tật có lúc khiến người ta không vui, nhưng đa phần là khiến cho người ta có cảm giác an toàn và tin cậy, nếu lão nhân này mất đi, đúng là tổn thất cho mình.

Nghĩ đến đây, vô cùng buồn bã, đang định dặn dò Hàn Hoán cử vài người đến phủ Phùng, thì nghe thấy tiếng nội giám vọng từ ngoài điện vào: “Bộ hạ, Lưu mỹ nhân có chuyện gấp diện kiến bộ hạ”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 27

Đột Nhiên Có Biến.

Ánh sáng trong đại điện dần tối lại, cái nóng gay gắt cuối cùng cũng bớt đi ít nhiều, cơn nóng trong điện nhờ làn gió nhẹ cũng đã mang đến cảm giác mát mẻ hơn.

Trương Cường đứng trước kim bình phong sơn son thiếp vàng, cách đó không xa có đặt một bồn đá lạnh, hai tên nội giám đang cầm cây quạt dài khoảng một mét dùng hết sức quạt, đẩy một làn không khí mát lành vào, không đến một khắc sau, không khí trong điện trở nên rất mát mẻ, Lỗ Nguyên đã sắp sinh, cái bụng đã to kèn càng, lúc này đang xanh xao ngồi trên giường, dường như không hề cảm nhận được luồng khí mát đó, trên mặt lấm tấm mồ hôi.

Trong điện rất im ắng, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh do hai cái quạt tạo nên.

Một lúc sau, Trương Cường nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lỗ Nguyên, cười gượng: “Nàng đến thăm thăm chắc chắn là có chuyện gì quan trọng, có chuyện gì, cứ nói đi, trẫm sẽ không trách tội”.

Lỗ Nguyên đáp: “Phụ thân gửi thư đến, hỏi là đưa con trong bụng thiếp rốt cuộc là trai hay gái, nếu là con trai, thì sẽ giúp phụ thân có được tước vị...”.

Trương Cường gật đầu nói: “Còn gì nữa không?”.

Lỗ Nguyên bất an nhìn Trương Cường, lắc đầu: “Không còn nói gì nữa”.

Trương Cường gật đầu nói: “Trong tay Lưu Bang vốn có hai mươi vạn đại quân, Hàm Đan và Thượng Đảng đã tổn thất đến mười vạn, nhưng sau

khi Triệu Vương rất lui, thì mười vạn còn lại không đầu quân vào huyện thủ địa phương, mà toàn bộ quy vào tay Lưu Bang, từ đó có thể tính trong tay ông ta lại khôi phục lại khoảng hai mươi vạn”.

Nói đến đây, quay lưng ngồi xuống bên Lỗ Nguyên nói: “Phán đoán của trăm có đúng không?”.

Lỗ Nguyên run rẩy, nói nhỏ: “Phụ thân tổn thất mười vạn đại quân, trong tay quả thực còn mười vạn nhân mã, nhưng chuyện Triệu vương, Lỗ Nguyên không biết”.

Trương Cường gật đầu nói: “ừ, trăm biết, một khi phụ thân nàng đã có hỏi đến, thì cứ bào với cha nàng đưa con trong bụng nàng là con trai đi”.

Lỗ Nguyên ngạc nhiên nhìn Trương Cường: “Mặc dù con trong bụng thiếp là hoàng tử, nhưng trực tiếp nói với họ như thế, bệ hạ không lẽ không lo lắng hay sao?”.

Trương Cường thất thần cười: “Nếu bọn họ biết đưa con trong bụng là hoàng tử của trăm, nói không chừng còn có thể khiến họ thay đổi chủ ý”.

Lỗ Nguyên đỏ mắt, cười ngậm lệ: “Nếu phụ thân có tâm cải biến, cũng e rằng không có cách nào thay đổi ý của mẫu thân, mẫu thân là con người vô cùng kiên định, nếu bà ấy quyết định, thì tuyệt không để ai thay đổi cả”.

Trương Cường thầm thở dài, Lữ Hậu quả nhiên rất lợi hại, đã ảnh hưởng đến Lưu Bang ghê the. Tuy nhiên lúc Lữ Trĩ lấy Lưu Bang qua thật khác xa, một là thiên kim nhà giàu, một là phường lưu manh, Lưu Bang có thể cưới được Lữ Trĩ, cũng là một sự thay đổi số phận, nhưng đáng tiếc ông ta lại gặp Tần Nhị Thế thay đổi vòng quay lịch sử là mình, nếu không mộng tưởng của Lữ Trĩ đã có thể trở thành hiện thực.

Nghĩ đến đây, không hề ngạc nhiên mà gật: “Mẫu thân nàng quả không phải là phụ nữ bình thường, trăm biết. Nàng hãy an tâm sinh hoàng tử cho trăm, đồng thời nói với Bái Công, trăm phong cho nàng làm phi, là một trong bốn phi, chỉ hy vọng cha nàng hiểu được nỗi khổ tâm của trăm, rồi cuộc chúng ta là quan hệ thông gia, không nề mặt hoàng thượng trăm đây, cũng nên niệm tình cháu ngoại mình là hoàng tử”.

Lỗ Nguyên lúc này không ngờ Trương Cường lại tấn phong mình, dù thế nào, những lời nói tàn nhẫn của hoàng đế một tháng trước cũng luôn dày vò

tâm can, hơn nữa phụ thân quả thực có phản ý, mà hoàng đế dường như cũng biết được điều đó, không trách mắng đã tự thấy may mắn, việc tấn phong lúc này quả thật là quá bất ngờ.

Nàng ngần ra hồi lâu mới nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên thân còn chờ tội, quả thực không dám được bệ hạ tấn phong như thế...”.

Trương Cường nhìn cái bụng cao của nàng, than: “Trẫm không có ý trách tội nàng, sao nàng lại nói đang đợi tội?”.

Lỗ Nguyên lúc này mới biết Trương Cường là thành tâm với mình, suy nghĩ một lát, càng nghĩ càng thấy buồn, nhưng vẫn ngậm lệ cười: “Bệ hạ, đều là Lỗ Nguyên không xứng với bệ hạ...”.

Trương Cường đỡ nàng đứng dậy, dịu dàng than: “Nàng là ái phi của trẫm, là mẫu thân của cốt nhục trẫm, trẫm nên đối xử tốt và yêu thương nàng... Chỉ có điều...”.

Lỗ Nguyên cảm động dựa vào ngực Trương Cường, thất thần nói: “Bệ hạ, không phải Lỗ Nguyên đang mơ đấy chứ?”.

Trương Cường dùng lực ghiết Lỗ Nguyên vào lòng, vuốt ve phần bụng của nàng, nói đầy yêu thương: “Cốt nhục của trẫm là chí thân của nàng, Lỗ Nguyên, nàng phải biết trân trọng nhé”.

Lỗ Nguyên nũng nịu nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên biết ạ”.

Trương Cường dịu dàng hôn lên khuôn mặt xanh xao của nàng, dịu dàng an ủi: “Lỗ Nguyên, nàng về trước đi, cứ theo những lời trẫm nói mà nói với toàn bộ sự tình với Lưu Bang, cứ nói sau khi hoàng tử ra đời trẫm sẽ tấn phong tước vị cho Lưu Bang, hãy để cho ông ta yên tâm”.

Lỗ Nguyên cảm động khó kìm chế, nhìn chăm chăm vào Trương Cường cảm kích nói: “Lỗ Nguyên thay mặt phụ thân xin đa tạ bệ hạ”.

Trương Cường thầm thở dài, với sự thông minh của Lưu Bang, ông ta cũng không thể không biết sau khi hoàng tử ra đời, bọn họ là hoàng thân nhất định sẽ nhận được tấn phong của hoàng đế, lúc này lại lỡ mãng đi yêu cầu tước vị trước như thế, không phải đang muốn nói với tất cả những người đang nghi ngờ, ông ta chỉ là một người tầm thường tham phú quý.

Đang thế này, lại còn bộc lộ dã tâm kia một cách mạnh mẽ thế, tuy nhiên, hẳn còn chưa nhận ra, nếu bản thân không phải là đã sớm biết Lưu

Bang, cũng như âm mưu và ý đồ thâm sâu của ông ta, nếu không chết vào tay ai khó mà dự liệu.

Mắt dõi theo bóng Lỗ Nguyên khuất sau Vĩnh Hạng, Trương Cường hít một hơi khí lạnh, quay lưng trở vào trong điện, chỉ lưu lại Hàn Hoán, còn toàn bộ số nội giám còn lại đều rút lui, lúc đó mới trầm sắc mặt ngồi xuống ngai vàng.

Nhìn thấy Trương Cường yêu cầu các nội giám khác rút lui, Hàn Hoán thầm ngạc nhiên, biết chắc là Trương Cường có chuyện gì nghiêm trọng, trong lòng thầm lo sợ, khó khăn mới giữ được sự bình tĩnh hỏi: “Bệ hạ, có chuyện gì sao?”.

Trương Cường sắc mặt trầm lại nhìn trụ rồng vàng dần trở nên mờ lung trong điện, suy nghĩ hồi lâu, mới đáp nhỏ: “Ngay lập tức triệu thừa tướng và thái úy tiến cung, nhớ dùng lễ lộ phong thanh gì”.

Hàn Hoán sợ đến mức biến sắc mặt, không kịp nghĩ ngợi gì bèn lao ra khỏi điện, tình huống này khiến cho hần nghĩ đến cái đêm kinh khủng Triệu Cao độc chiếm triều chính, bất giác, mồ hôi lạnh thấm cả áo.

Nhìn thấy Hàn Hoán vội vàng ra khỏi điện, Trương Cường không nén được chau mày, Vương Bôn đang trấn giữ ở Hàm Đan, nếu tùy ý điều động e sẽ rút giây động rung, còn Mông Diêm đang chuẩn bị lên Bắc chinh phạt Hung Nô, ba mươi vạn đại quân đã toàn bộ được tập trung đến khu vực gần Hàm Dương, nếu dùng Mông Diêm đi chinh phạt Nhạn Môn, chỉ e không kịp về thời gian.

Nghĩ ngợi một lát, vẫn thấy không có biện pháp gì hay, chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi Tiêu Hà và Phùng Kiếp, trong đại điện rộng lớn, bọn nội giám lại bị đuổi ra khỏi điện, nên cung điện rộng lớn lại càng trở nên im ắng mênh mông.

Lúc này, chỉ nghe thấy ngoài điện vọng vào tiếng bước chân quen thuộc, đang định đưa mắt nhìn ra, thì thấy Tiêu Hà đã bước vội vào điện, nhìn thấy Trương Cường liền ngạc nhiên nói: “Bệ hạ có chuyện gì mà gấp thế?”.

Trương Cường gạt đầu ra hiệu cho ông ta ngồi, rồi nhíu mày: “Ta e, Lưu Bang ở Nhạn Môn muốn mưu phản, cho nên vội vã triệu thừa tướng và thái úy tiến cung, thảo luận kế sách điều binh”.

Tiêu Hà nghe thấy thế, nghi hoặc nói: “Bái Công là hoàng thân, sao lại có thể mưu phản được, bệ hạ, e là không có lửa làm sao có khói?”.

Trương Cường nhìn ánh sáng càng ngày càng nhạt bên ngoài cửa sổ, nhúu mày than: “Lỗ Nguyên vừa đến xin tẩm phong tước vị cho phụ thân nàng ấy”.

Tiêu Hà ngạc nhiên nhìn Trương Cường, giả vờ bình tĩnh hỏi: “Lưu mỹ nhân đang mang cốt nhục của hoàng thượng, đòi hỏi tước vị mặc dù không hợp lễ pháp, nhưng cũng xem như chuyện có thể hiểu được, sao bệ hạ lại phán đoán như thế?”.

Trương Cường cười nói: “Thừa tướng chắc rằng rất hiểu Lưu Bang, nếu ông ta hoàn toàn không có tâm địa gì khác, sao lại không biết sau khi hoàng tử ra đòi tẩm sẽ tấn phong tước vị cho ông ta chứ? Lại còn có thái độ thăm dò rõ ràng như thế, cũng là muốn nói với tẩm, ông ta đang chuẩn bị an hưởng phú quý rồi”.

Tiêu Hà nói: “Sao bệ hạ lại không thấy rằng bọn họ thực sự đang muốn an hưởng vinh hoa phú quý chứ?”.

Trương Cường cười một tiếng gật đầu: “Nếu bọn họ thực sự muốn an hưởng phú quý, e là phải vô cùng quan tâm đến sức khỏe của Lỗ Nguyên mới đúng, rốt cuộc cốt nhục trong bụng Lỗ Nguyên chính là niềm hy vọng dậy lên của Lưu Thị, thế nhưng, hắn lại lấy lý do mắc trọng bệnh mà triệu Lữ Trĩ đang đến để chăm sóc Lỗ Nguyên quay về, điều này chứng tỏ, bọn họ căn bản không coi trọng đứa bé này, hoặc là, không hoàn toàn coi trọng, đây chính là sự bộc lộ dã tâm của họ”.

Tiêu Hà nghe xong sắc mặt căng thẳng chấp tay bĩm: “Mông tướng quân đang chuẩn bị lên bắc chinh phạt Hung Nô, e là không thể rút thân ra được, hơn nữa, danh tiếng Mông tướng quân lẫy lừng thiên hạ, nếu điều động tùy ý, nhất định sẽ kinh động Lưu Bang. Vương Bôn mặc dù cũng thủ tại Hàm Đan, nhưng khoảng cách không quá xa, nếu có động tình, Lưu Bang sẽ nhận ra, vì thế, nếu không thể một đánh mà tráng, thì kế hoạch bắc phạt của bệ hạ e là phải dừng lại, chỉ có một điều đáng mừng là, lương thảo và trang bị của chúng ta đã ổn thỏa, thừa sức diệt được Lưu Bang còn con”.

Nói đến đây, thì nghe thấy tiếng Phùng Kiếp vọng lại từ ngoài điện: “Bệ hạ nếu muốn diệt Lưu Bang, vi thần có một biện pháp hay, sau khi diệt được Lưu Bang, đại quân sẽ chinh đồn lại tại Nhạn Môn, tiến đánh Hung Nô phía bắc”.

Trương Cường bị tiếng nói bất ngờ ngắt ngang, ngạc nhiên đưa mắt nhìn, thì thấy Phùng Kiếp đã đứng ở cửa điện sau lưng Tiêu Hà, chắc là đã nghe thoáng qua được lời Tiêu Hà, lúc này sắc mặt đang vô cùng nghiêm trọng.

Trương Cường nhìn thấy thái úy đi đến, bất giác gật đầu: “Thái úy đến đúng lúc, trẫm đang khổ não vì vấn đề này, không biết thái úy có biện pháp nào hay để ứng phó?”.

Phùng Kiếp nhìn Trương Cường chấp tay bái: “Vi thần đã đến từ sớm, nghe được cuộc nói chuyện giữa bệ hạ và thừa tướng, nhưng không dám ngắt lời, lúc này mới...”.

Trương Cường nhìn Tiêu Hà, xua tay: “Thái úy có kế gì hay?”.

Phùng Kiếp nói: “Chuyện bắc phạt đã được chuẩn bị thỏa đáng, bệ hạ có thể điều động trước đại quân lên Cửu Nguyên, bề mặt là bắc phạt Hung Nô, khi đại quân áp gần Nhạn Môn, trong lòng Lưu Bang có quỷ kế, tất nhiên sẽ toàn lực phòng bị, lúc này có thể lệnh cho Vương Bôn nhanh chóng tiến đến, trực tiếp tấn công Nhạn Môn, sau đó hai quân cùng phối hợp với nhau”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 28

Đích Thân Chinh Phạt Nhạ Môn.

Thời tiết vô cùng nóng, dưới bầu trời oi ả, chỉ có tiếng vó ngựa và tiếng xa chiến hành quân, nhằm hướng huyện Cửu Nguyên đi tới, Trương Cường cười trên con chiến mã màu đen, xung quanh hoàng đế có mấy trăm kỵ binh cấm vệ, bên cạnh hoàng đế là Mông Diêm đang thúc ngựa phi như bay.

Sau lưng Trương Cường là cánh quân kỵ binh khoảng năm vạn người, nhìn không xuể mắt, cánh quân này là tinh binh được Trương Cường chọn ra từ sáu mươi vạn đại quân, đây cũng chính là vương bài mà lần này Trương Cường đích thân chinh phạt đối phó với Hung Nô và Lưu Bang.

Do có được kết quả huy hoàng lần đích thân chinh phạt trước, nên lần này trong triều không ai phản đối hoàng đế, khiến cho tình hình tiến triển vô cùng thuận lợi. Chỉ có một điều khiến Trương Cường không yên tâm chính là Lỗ Nguyên sắp lâm bồn, lần xuất chinh trước xảy ra chuyện bi thảm của Nhu Nhi, lần này Trương Cường đã đặc biệt dặn dò thái úy âm thầm để mắt tới, theo dõi động tĩnh trong cung, một khi có chuyện gì ngay lập tức cho ngựa đi cấp báo, rồi mới an tâm lên đường. Việc trong triều, đã có Tiêu Hà lo liệu, đối với năng lực của Tiêu Hà, Trương Cường hoàn toàn tin nhiệm.

Từ huyện Bắc Địa xuất phát, qua một ngày tốc hành, đã nhìn thấy được bức tường thành to lớn của Thượng huyện, do sớm đã nhận được tin hoàng đế ngự giá đích thân chinh phạt, huyện thủ Thượng huyện mới là Lý

Thanh, dẫn thêm các quan viên đã tạm thời dựng trại ngoài thành mười dặm để nghênh giá.

Nhìn thấy quan viên huyện Thượng đã đến nghênh đón từ trước, đội ngũ đang rầm rập tiến quan liền giảm tốc độ, Mông Điềm ghiây cương, quay lưng lại nói với Trương Cường: “Bệ hạ, phía trước là huyện Thượng, đã hành quân cấp tốc được một ngày, cũng nên nghỉ ngơi chút, ngày mai từ huyện Thượng xuất phát, thì trước khi trời tối đã có thể đến được huyện Cửu Nguyên, sau ba ngày chinh đồn, đồng thời kết hợp với quân của Vương Bôn đang bí mật từ cấp tốc từ Hàm Đan tiến đến.

Trương Cường nhìn thấy vẻ mặt ung dung của Mông Điềm, thấy rằng hành trình được sắp xếp như thế này cũng coi như tỉ mỉ chặt chẽ, nhưng thân là hoàng đế, không thể hình thành thói quen nghe lời thần tử, ít nhất cũng không nên khiến cho người ngoài có cảm giác này. Bất giác nhìn hơn hai trăm quan viên cấp dưới của huyện Thượng, rồi thúc ngựa lên trên gập đầu nói: “Hãy nghỉ ngơi chinh đồn đội ngũ ở đây một ngày, đợi sau khi đến huyện Cửu Nguyên, sẽ căn cứ theo tình hình mà tiến hành”.

Mông Điềm chấp tay thưa: “Vi thần rõ”.

Trương Cường không nén được tiếng thở dài, thế lực của Mông Điềm ngày càng lớn, chỉ e mình không khống chế được, hy vọng là sẽ không trở thành bi kịch phản thần trong tay mình.

Rốt cuộc đại công của Mông Điềm và tướng lĩnh Đại Tần quả thực khó mà khống chế, là tướng quân nắm trọng binh trong tay, mặc dù quyền lực điều động quân đội nằm trong tay hoàng đế, nhưng hậu quả mà võ tướng biến chất mang lại còn nghiêm trọng hơn văn quan rất nhiều, những đại loạn nổi tiếng trong lịch sử như Vương Mãng soán ngôi Hán, Tư Mã Chiêu soán Ngụy, loạn An Sử...

Còn năng lực võ tướng cải triều đổi đại nổi tiếng lịch sử cũng không hề ngoại lệ, đây là nguồn gốc của sự phòng bị mà hoàng đế các thời đại phong kiến có đối với các võ tướng, hơn nữa các võ tướng lại khó mà đầu xuôi đuôi lọt như các quan văn, những bi kịch lịch sử kiểu này, khó mà đếm xuể.

Đang lúc suy nghĩ, thì nhóm quan viên huyện Thượng đã quỳ sát đất ở cách đó không xa, thực hiện nghi lễ chào đón tôn kính, lúc đó Trương

Cường mới gật đầu: “Các người bình thân, hôm nay trăm mệt rồi, nên sẽ không cho triệu kiến các vị, các người lui ra đi”.

Lý Thanh bò dậy, nói: “Bệ hạ đến đường đột, vi thần chưa chuẩn bị cẩn thận, e rằng bệ hạ sẽ phải chịu khổ một đêm”.

Trương Cường không để ý gật đầu nói: “Thế là tốt nhất, trăm ở trong nha môn cũng được, không cần phải đặc biệt long trọng làm gì, có thể không vì trăm mà quấy nhiễu dân chúng, làm rất tốt, thưởng một trăm lạng vàng”.

Lý Thanh lần đầu được gặp vị hoàng đế trẻ tuổi mà truyền thuyết chê bai không ít, nên khẽ đưa mắt nhìn, thì thấy hoàng đế khoảng hai mươi ba, 24 tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, với đôi mắt tinh anh, ánh mắt vô cùng mạnh mẽ, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng trên người đã toát ra khí phách quân vương, khiến người ta khiếp sợ không dám nhìn gần.

Nhìn thấy Trương Cường nhìn mình, Lý Thanh vội khom mình thưa: “Bệ hạ xin mời vào thành nghỉ ngơi”.

Trương Cường gật đầu, nhìn hai trăm quan viên đang khép nép, cười: “Mọi người hãy tản ra đi, các người đến đây nghênh giá, trăm hiểu tâm ý của các người, chỉ là trăm đến và đi đột ngột nên không thể đơn độc triệu kiến mọi người” Nói xong, thúc ngựa đi vào trong thành.

Vào đến trong thủ phủ huyện, dưới sự phục vụ của Hàn Hoán, sau khi tắm rửa xong xuôi, liền thay đồ rồi mới đi vào phòng, tiếp kiến Mông Điềm và Lý Thanh đã chờ rất lâu.

Đi qua bình phong sơn son thiếp vàng, thì thấy Mông Điềm và Lý Thanh đang cùng đi đến, nhìn thấy Trương Cường vội hành lễ: “Bái kiến bệ hạ”.

Trương Cường quay lưng lại ngồi lên giường gật đầu: “Bên Lưu Bang có động tĩnh gì không?”.

Mông Điềm chấp tay thưa: “Lưu Bang đã điều một bộ phận binh sĩ ở các huyện về, toàn lực phòng thủ tại huyện Thiện Vô, quân đội bây giờ khả năng đã lên đến hai mươi vạn, chúng ta chỉ có hơn ba mươi vạn, nếu giao chiến chính diện e sẽ là một trận ác chiến”.

Trương Cường gật đầu nói: “Bên Vương Bôn có tin tức gì không?”.

Mông Diễm gật đầu nói: “Vương Bôn đích thân dẫn mười vạn đại quân bí mật hướng lên bắc, còn năm ngày nữa sẽ đến núi Thái Hành Sơn phía nam huyện Nhạn môn, ngọn núi này cao, rừng cây rậm rạp, dễ che giấu hành tung, Lưu Bang dù có phòng bị cũng khó mà phát hiện”.

Nghe thấy Vương Bôn đã ngày đêm vội vã đến Nhạn Môn, Trương Cường thấy có chút yên tâm, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Tin tức về thời điểm điều động đại quân có bị tiết lộ ra ngoài không?”.

Mông Diễm vội vàng giải thích: “7 ngày trước Vương Bôn từ Hàm Đan xuất phát, lúc xuất phát mới là canh ba, nên doanh trại vẫn nguyên như cũ không thay đổi, mỗi ngày luyện tập chuyển thành tập luyện thay phiên, làm thế có thể che được tai mắt của bọn người có dã tâm, quanh doanh trại quân đội lại càng canh phòng cẩn mật, tuyệt đối không có người ngoài ra vào, Lưu Bang không thể nhanh chóng biết được tin”.

Trương Cường nghe thế mới thấy yên tâm, đang định nói, thì nghe từ ngoài sân vọng lại tiếng chiến mã, đang lúc ngạc nhiên thì thấy một tên lính truyền tin mặt đầy mồ hôi, bước nhanh vào trong phong quy xuống báo: “Bệ hạ, Nhạn Môn cấp báo, tám trăm dặm cấp tốc, liên đêm đưa tới”.

Trương Cường ngạc nhiên, lo lắng là xảy ra chuyện gì, không đợi Hàn Hoán đưa lên đã bước thẳng đến chỗ tên lính, cướp lấy bức thư khẩn kia. Lúc mở ra mới phát hiện là bản tấu của Lưu Bang dâng lên Trương Cường, ý là hoàng đế đích thân xuất chinh, thần tử không dám thất lễ, mời Trương Cường ngự giá huyện Nhạn Môn, một là đến thăm và kiểm tra chế độ quân đội địa phương, hai là vì lễ của toàn thể thần tử, còn thành khẩn bày tỏ, hiện nay quân vụ bận rộn không dứt ra được, nếu Trương Cường không thể đến Nhạn Môn, thì ông ta sẽ đích thân đến Cửu Nguyên để tiếp giá!

Xem xong bức thư dài mấy trăm chữ, Trương Cường nhíu mày suy nghĩ, rồi đưa bức thư cho Mông Diễm, nói nhỏ: “Hay là Lưu Bang đã phát hiện được ý đồ của chúng ta?”.

Mông Diễm nhíu mày đáp: “Việc tiến đánh Hung Nô đã được chuẩn bị từ lâu, nếu có người biết cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, chỉ là việc tấn công Nhạn Môn là bệ hạ mới quyết định, nếu có bị lộ ra ngoài, kỳ thực

cũng có chút không thể, đại quân mặc dù không theo lời bệ hạ là cuối hạ xuất phát, nhưng vẫn là hợp tình hợp lý, không có điều gì đáng nghi ngờ”.

Trương Cường nhíu mày hỏi: “Nếu hiện nay không đi, e là sẽ rất gây động rùng, còn nếu đi, thì không thể hoàn toàn nắm chắc được, không biết mọi người có ý kiến gì?”.

Mông Điềm ngay lập tức đáp lời: “Đương nhiên không nên đi, bệ hạ thiên tử muôn quý, sao lại dễ dàng mạo hiểm thế? Nếu có xảy ra biến gì, không phải hôm nay...”.

Trương Cường nghĩ ngợi, lắc đầu: “Nếu không đi, Lưu Bang đến huyện Cửu Nguyên, một khi Lưu Bang lập tức phát động binh biến, chúng ta thân ở Cửu Nguyên, căn bản không thể lên kịp để phối hợp với Vương Bôn, nếu Vương Bôn đơn độc cầm quân trước Lưu Bang, thì không phải là đã dâng cho hân miếng thịt mỡ ngon hay sao, thế không tránh được có chút hơi quá...”.

Mông Điềm không thay đổi sắc mặt, khuyên: “Sự an nguy của thiên hạ nằm trên người bệ hạ, nếu thật sự toàn bộ mười vạn đại quân đều vào tay Lưu Bang, bệ hạ cũng không nên đặt mình vào chỗ nguy hiểm”.

Nói đến đây, liền quỳ xuống, lôi thanh kiếm ra, đặt lên cổ quả quyết nói: “Nếu thật bệ hạ muốn vào Nhạn Môn, Mông Điềm chỉ còn nước chết để can gián”.

Đám đông ở đó thấy cảnh tượng trước mắt sợ hãi đến mức sững ra, Trương Cường vô cùng bất ngờ, không ngờ Mông Điềm lại phản đối mình mạo hiểm đến thế, trong lòng cảm động, liền tục gật đầu: “Mông tướng quân mau đứng dậy, trăm không đi là được rồi”.

Mông Điềm nghe thấy thế, mới rút thanh kiếm trong tay nói: “Mông Điềm vô lễ, mạo phạm bệ hạ, xin bệ hạ trị tội”.

Trương Cường cười gượng nói: “Mông tướng quân một lòng vì trăm, sao lại không phân biệt mà ngông cuồng trách móc kia chứ?”.

Mông Điềm quỳ xuống hành lễ: “Bệ hạ có thể nghe lời mạo phạm của Mông Điềm, quả thực là minh quân hiếm có của thiên hạ”.

Trương Cường gật đầu: “Nếu đã thế, chúng ta không cần phải chinh đồn lại, ngày mai khởi hành đến huyện Cửu Nguyên luôn, sau đó từ phía bắc

huyện Nhạn Môn, phối hợp với Vương Bôn từ phía nam hợp kích Nhạn Môn”.

Mông Điềm nghe thấy thế, ngay lập tức chấp tay: “Vi thần tuân chỉ”.

Trương Cường lúc này dù cảm thấy nhẹ nhõm vì đã quyết định biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Lưu Bang rất giao hoạt, càng tiếp cận gần Nhạn Môn, Lưu Bang e là càng chột dạ”.

Đáng lúc nói, thì nghe thấy tiếng cấm vệ bầm: “Bệ hạ, mưu sĩ của Lưu Bang là Trần Bình cầu kiến”.

“Trần Bình?”. Trương Cường không ngờ trong lúc nhay cảm này, Lưu Bang lại phái Trần Bình đến trước, nên vô cùng ngạc nhiên, bất giác đưa mắt nhìn Mông Điềm, thấy Mông Điềm nhíu mày lắc đầu, ra hiệu cho Trương Cường không nên gặp Trần Bình.

Trương Cường nghĩ ngợi, trong thời khắc mẫn cảm này, hành động của mình có thể gây ra sự suy đoán và nghi ngờ của Lưu Bang, nhưng đây cũng là cơ hội thăm dò đối phương, hơn nữa mình lại rất hiểu con người Lưu Bang, nên cẩn thận đối phó thì sẽ không bị thăm dò hư thực.

Chủ ý đã định, nên giả vờ không nhìn thấy Mông Điềm ra hiệu liền gật đầu với cấm vệ quân: “Lệnh cho Trần Bình vào”.

Lời vừa dứt, thì thấy Trần Bình trang trọng bước vào, hành lễ bái kiến: “Mưu sĩ tiền tướng Bái Công bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế”.

Trương Cường biết Trần Bình đa mưu, hư thực của mình tuyệt đối không thể để hắn nhận ra, bèn gật đầu cười: “Bái Công có khỏe không? Người hãy bình thân”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 29

Kế Sách Ly Gián Khéo Léo.

Bao nhiêu mưu mô của Trần Bình đều bị Trương Cường dễ dàng phá, nên lần này vô cùng muốn được xem vị hoàng đế liên tục khiến cho Sở bá vương thất bại, thiên tử thiếu niên mà Mặc Đốn Hung Nô không dám nghênh chiến, thêm nữa lúc này thái độ của Trương Cường rất thân thiện, chứ không hề có Vương giả bá khí nhường tướng tượng, khiến cho cái gan của hắn nở thêm mấy phần.

Chỉ là lúc này không kịp nghĩ nhiều, quỳ xuống thưa: “Những ngày này, Hung Nô liên tục xâm phạm dải Nhạn Môn, Bái Công lo lắng Hung Nô lợi dụng thời cơ, do quá bận rộn với bản phận, đã đặc biệt cử tiểu nhân đến trước để thông báo với bệ hạ”.

Trương Cường nhìn Trần Bình nói: “Bái Công một lòng vì nước, trầm rất cảm động, đợi sau khi trấn chinh phạt xong Hung Nô, hoàng tử chào đời, đến lúc đó có thể tấn phong tước vị cho Bái Công, trăm sẽ toàn lực xử lý ổn định trong nội quốc”.

Trần Bình nghe thấy thế ngạc nhiên, vội chấp tay nói: “Đại Tần đang dần hồi phục lại hưng vượng tòi Thủy hoàng, sao lại có mầm họa được”.

Trương Cường lắc đầu than: “Đại Tần mặc dù hiện nay đã mạnh hơn thời Triệu Cao rất nhiều nhưng vẫn không thể bì được với thời hưng thịnh thật sự, ít nhiều cuộc sống của thứ dân còn rất nghèo khổ, lương thảo trong quốc khố không đủ để duy trì sự vận hành của quốc gia, trong tám mươi vạn đại quân chỉ có mười vạn ngựa, khoảng cách chênh lệch quá xa, những việc trăm muốn làm còn rất nhiều...”.

Trần Bình ngạc nhiên nhìn Trương Cường, nghi hoặc hỏi: “Những ẩn họa bệ hạ nói chỉ có từng đây thôi sao?”.

Trương Cường nhìn Trần Bình, nghiêm túc nói: “Không sai, ẩn họa của Đại Tần quả thực là nằm ở những việc vụn vặt này, những chuyện khác đối với trăm cũng coi như chẳng phải là ẩn họa thật sự”.

Sắc mặt Trần Bình biến đổi, thận trọng thăm dò: “Không lẽ còn đồ hung hãn gây phản loạn triều đình lại không phải là ẩn họa ư?”.

Trương Cường nghiêng đầu cười: “Những ngu dân chẳng qua là bị những lời lừa dối lừa gạt, chỉ cần trăm thật tâm xoa dịu thứ dân, khiến cho cuộc sống ổn định, quy phục trăm chỉ là chuyện sớm muộn, nếu còn có những con người không hiểu đại thể thiên hạ như thế thì không gọi là hào kiệt, chỉ là kẻ cướp chẳng ra gì mà thôi, trăm sao có thể đặt hãn vào mắt cơ chứ?”.

Nói xong, nhìn Trần Bình đầy thâm ý, khiến cho Trần Bình trong lòng vô cùng sợ hãi, khó khăn lắm mới định thần lại được, miễn cưỡng cười trừ: “Bệ hạ quả nhiên anh minh”.

Trương Cường nhìn Trần Bình cười ha ha: “Trăm nghe nói người một lòng phò Bái Công, đúng là nhân tài hiếm có, nhưng lại không có tước vị gì, quả là có chút phí phạm, thế này đi, mặc dù tước vị này yêu cầu phải có quân công mới được thụ phong, nhưng quan vị thì trăm có thể phong, vậy trăm bổ nhiệm cho người là “Trường Sử” sau này có thể được Triều Đình cung dưỡng, đối với nhân tài, trăm tuyệt không để ý đến xuất thân”.

Trần Bình bị hành động phong thưởng đột ngột này của Trương Cường làm cho bất ngờ sửng ra, không kịp nghĩ nhiều, mà lần nữa quỳ xuống đất kính cẩn tạ ơn: “Trần Bình chẳng qua chỉ là một thảo dân tầm thường, không có công cán gì, quả thực không dám nhận đại ân đó của bệ hạ”.

Trương Cường không để tâm lắng đầu: “Trường sử bình thân, trăm thấy người hoàn toàn có thể đảm nhiệm được, đừng thoái thác nữa”.

Nhìn Trần Bình trán đầy mồ hôi lạnh, Trương Cường thầm cười nhạo một tiếng, quay lưng sang dặn dò Hàn Hoán: “Đi lấy năm trăm lạng vàng thưởng cho trường sử, cũng coi như là tâm ý của trăm”.

Trần Bình vốn không nghĩ Trương Cường lại đột nhiên tấn phong chức quan cho mình, nên chưa nghĩ được biện pháp gì, nghe thấy Trương Cường lại thưởng cho mình năm trăm lạng vàng, lòng dạ vô cùng bồn chồn lo sợ, lần trước Lỗ Nguyên vào cung nhận được ân sủng, Trương Cường thưởng cho Lưu Bang cũng chỉ có hai trăm lạng, thế này chắc chắn sẽ dẫn đến sự nghi kỵ của vợ chồng Lưu Bang, quả là họa chứ không phải là phúc.

Nhìn thấy sắc mặt Trần Bình biến đổi, Trương Cường làm vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ái khanh không lẽ có tâm sự gì chăng?”.

Trần Bình nghe thấy mới tỉnh lại, quỳ xuống lạy: “Bệ hạ, thảo dân không lập được công trạng gì cho Đại Tần nên quả thực không dám nhận sủng ái của bệ hạ”.

Lúc này Mông Điềm đứng bên cạnh đã hiểu được dụng ý của Trương Cường, bèn lập tức cả cười nói: “Trần đại nhân quả thực khiến người ta ngưỡng mộ, được bệ hạ coi trọng như thế, khiến Mông Điềm ta cũng phải ghen tị! Đường đường là đại sĩ phu, sao lại ngấp ngừng như thế, bệ hạ anh mình nhìn anh hùng, sao người lại phải học hành vi của kẻ tiểu nhân như thế”.

Trần Bình lúc này không tìm được lý do gì để thoái thác sự phong thưởng của Trương Cường, đành phải cười gượng một tiếng, quỳ xuống tạ ân: “Vi thần Trần Bình tạ ân hoàng thượng”.

Trương Cường nhìn hẩn trịnh trọng hành lễ mới cười gật đầu: “Tài năng của ái khanh trẫm đã sớm nghe nói, sự phong thưởng này chẳng qua chỉ hy vọng khanh có thể tiếp tục an tâm phò tá Bái Công, thay Đại Tần bảo vệ biên cương phía bắc”.

Trần Bình nhìn nụ cười sảng khoái của Trương Cường dường như nghe thấy dụng ý gì đó, chỉ cảm thấy sau lưng phát sốt, nghĩ đến những âm mưu liên tục bị Trương Cường dễ dàng nhìn thấu, tâm ý trước khi đến hôm nay lại bị Trương Cường nhìn thấu.

Lúc sau mới căn răng nói một cách khó khăn: “Bệ hạ yên tâm, vi thần sẽ không khiến bệ hạ thất vọng”.

Trương Cường nhìn Trần Bình sắc mặt bất an, vô cùng hài lòng gật đầu cười: “Ái khanh đường xá xa xôi đến đây cũng nên đi nghỉ ngơi đi, trẫm

cũng mệt rồi Đều lui ra đi”.

Trần Bình nghe thế mới cẩn trọng đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc đó dường như phát sốt không thấy gì kỳ quặc, nhìn thấy ánh mắt Trương Cường đang sắc sảo nhìn mình, bất giác sửng ra, đợi Trương Cường đứng dậy lùi vào hậu đường, mới thăm thở nhẹ ra một hơi, mới nghĩ đến mình làm sao mà nói năng với Lưu Bang, nếu gây ra sự nghi ngờ cho Lưu Bang, hay là cứ thực sự đầu quân cho Tần Nhị Thế, làm một quan viên triều đình an ổn?

Lại nghĩ đến Lỗ Nguyên đã mang thai hoàng tử, nếu thuận lợi sinh ra, thì rất có khả năng được lập làm thái tử, nếu thật sự như thế thì Lưu Bang có bằng lòng khởi binh phản Tần không? Nói không chừng lại có thể hiển mình và người cho Tần vương như Triệu Vương đã làm, hưởng cuộc sống phú quý, đối với suy nghĩ làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng của Lưu Bang nghĩ cẩn thận thì thấy cũng không mấy đáng tin.

Tên Lưu Bang vô lại chẳng qua cũng chỉ vì vinh hoa phú quý, nếu bỏ viễn cảnh phú quý trước mắt mà lại đi đón mạo hiểm chiến tử thất bại thì quả thực có chút không hợp tình lý, nếu quả thực sẽ bán rẻ mình, chẳng lẽ không phải...

Đang lúc suy nghĩ thì nghe thấy Mông Điềm hỏi: “Trưởng sử đại nhân, còn chuyện gì hay sao?”.

Trần Bình lúc này mới phát hiện trong phòng vắng hoe, chỉ còn lại Mông Điềm đang nhìn chăm chăm vào mình, bèn cười trừ: “Tại hạ quả thực không ngờ bộ hạ lại coi trọng Trần Bình như thế, nhất thời nhận nhận được ân sủng mà ngạc nhiên, khiến tướng quân cười chê rồi”.

Mông Điềm chấp tay nói đầy ý tứ: “Bộ hạ mặc dù sâu khó dò, nhưng rất coi trọng hiền tài bên mình, hy vọng đại nhân có thể một lòng trang với hoàng thượng giống Mông Điềm, cùng phò minh quân, cũng lưu lại thanh sử sau này”.

Nói xong, bèn hừm một tiếng rồi quay lưng bước vội đi, không để ý đến Trần Bình đang đứng đực ra ở kia.

Nhìn thấy trong phòng chỉ còn lại mỗi mình, Trần Bình cười gượng một tiếng đi ra, vừa đi đến cửa thì nhìn thấy huyện thủ mới nhận chức Lý

Thanh, sắc mặt vui vẻ vỗ tay nói: “Chúc mừng đại nhân, đại nhân tước vị liệt vào cửu khanh, quả thực đáng chúc mừng”.

Nói xong, kéo tay Trần Bình đi ra ngoài, lúc này đang lúc bữa tối, phủ huyện thủ nằm ở khu ồn ào náo nhiệt trong thành không xa, một quán rượu hai tầng, mặc dù không được như ở Hàm Dương nhưng bên ngoài chót hiem yếu chốn biên giới lại hiện ra vô cùng phồn hoa, trong màn đêm lại phát ra những tiếng của trò đoán ngón tay đầy hào hứng, tăng thêm mấy phần náo nhiệt cho màn đêm yên tĩnh trong thành. Trong tửu lầu mặc dù náo nhiệt nhưng không nhìn thấy một tướng lĩnh cải trang thành quân nhân nào, lại càng không thấy bóng binh sĩ nào, quân Tần yêu cầu rất nghiêm khắc với tướng lĩnh và binh sĩ, trước đại chiến càng nghiêm cấm quân nhân uống rượu, chỉ sau khi đại thắng, mới có cơ hội uống rượu khao thưởng ba quân.

Trần Bình mặc dù chưa định thần lại nhưng đã bị Lý Thanh lôi vào trong... Nhìn thấy thức ăn thịnh soạn, Trần Bình mới ngạc nhiên nói: “Huyện thủ đại nhân có thịnh tình như thế, tại hạ quả thật không dám nhận”.

Lý Thanh rót đầy mấy ly rượu, mới vuốt râu cười nói: “Trần đại nhân lần này bệ hạ thân chinh, e rằng lại giết được vô số quân địch, Trần đại nhân không lẽ không chuẩn bị xin bệ hạ tùy giá hay sao? Như thế, có thể lập được chiến công, làm rạng danh tổ tông, tiền đồ của đại nhân thật sáng lạn, nào, hãy cạn ly rượu này đã”.

Trần Bình nhìn ly rượu ngon mà Lý Thanh vừa rót, hương rượu thơm nồng kích thích hần, khiến hần khó khăn lắm mới kìm chế được dục vọng trong lòng, vỗ tay nói: “Đại nhân sao lại đùa như thế, Trần Bình chỉ là trào dân bình thường, sao đại nhân lại phải khách khí như thế”.

Lý Thanh nhai thức ăn liên tục gật đầu: “Trần đại nhân bây giờ đã liệt vào cửu khanh, lại được bệ hạ coi trọng thế, sao lại cứ không vui vậy?”.

Trần Bình lúc này trong lòng hỗn loạn, đang nghĩ làm sao ăn nói khi quay về chỗ Lưu Bang, lúc này mới cầm ly rượu lên cạn một hơi, cười gượng: “Đại nhân không biết đó thôi, Trần Bình lần này thụ phong, chỉ e quay về...”.

Nói đến đây mới giật tỉnh, vội ngậm miệng lại, liên tục lắc đầu nhìn mâm thức ăn, Lý Thanh nhìn thấy thế cũng không truy hỏi nữa, chỉ cúi đầu ăn.

Một lát sau mới ngạc nhiên nhìn Trần Bình: “Ài, nhìn ngoài cứ không vui thế, quả khiến người ta ngạc nhiên, bản quan vốn dĩ đã định kết giao, chuẩn bị cho sau này, nhưng hiện nay thấy...”.

Nói xong, chỉ rượu thịt trên bàn nói: “Nếu đã không vui như thế, thì những chuyện vụn vặt dùng nghĩ nữa là được, hãy ăn hết rượu thịt trước mặt đi, không lại phụ lòng những rượu thịt ngon lành này”.

Trong phủ huyện thủ Trương Cường ngồi trên giường, nhìn ánh nến trước mặt, hỏi Hàn Hoán: “Trần Bình quả nhiên đang uống rượu với Lý Thanh?”.

Hàn Hoán cẩn trọng khom mình nói: “Lý đại nhân theo sự dặn dò của bề hạ, mời Trần Bình về phủ, thứ rượu đang uống đều là rượu mạnh, chỉ cần mấy bát đã có thể say rồi, moi móc tin tức của Lưu Bang e không khó”.

Trương Cường gật đầu nói: “Moi tin tức không quan trọng, mục đích của trẫm là lưu Trần Bình lại đây khoảng 3- năm ngày là được rồi, việc moi tin nếu bị Trần Bình biết được sẽ là sai lầm”.

Hàn Hoán sắc mặt hơi biến vội bẩm: “Nô tài rõ, ngay lập tức sai người đi nói với Lý đại nhân”.

Trương Cường tr nhẹ một tiếng, cười gượng. Nếu Lưu Bang không thể quy thuận, trận đánh này nếu đánh sẽ kéo dài đến sau thu, thì phải thay đổi kế hoạch chinh phạt Hung Nô rồi, hai bên giao tranh thì Hung Nô khả năng sẽ nhân cơ hội xâm phạm phương nam, lúc đó sau lưng có địch, tình hình không dễ dàng, nhưng trận chiến với Lưu Bang sớm đã nằm trong kế hoạch của mình, rốt cuộc Hán Cao Tổ lâm liệt trong lịch sử đang là kẻ địch số một của mình.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5 Chương 30

Lại Gặp Nguy Hiểm.

Trong huyện thủ ở huyện Nhạn Môn, Lưu Bang đang ngồi xem tin tức cấp báo do ngựa khấn truyền về từ Thượng Huyện, tuy nhiên những cái gọi là cấp báo này không có giá trị gì, hầu hết đều là nội dung của mấy ngày trước nội dung mới vẫn chưa về, khiến Lưu Bang vô cùng bồn chồn.

Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập vọng đến, đang lúc trầm ngâm thì thấy Trương Nhĩ sai bước lớn đi vào, còn chưa đến gần đã vội vàng nói: “Chủ công có tin tức từ Thượng Huyện”.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Nhĩ rất căng thẳng, Lưu Bang lo lắng, bỏ mấy phong thư cấp báo trong tay xuống, bước lên đón, đang định hỏi thì Trương Nhĩ đã bắm vội: “Chủ công, hoàng đế đã tấn phong cho Trần đại nhân làm Trưởng sử, ngoài ra...”.

Lưu Bang hỏi dồn: “Ngoài ra thế nào...?”.

Trương Nhĩ nhìn sắc mặt Lưu Bang cẩn thận nói: “Hoàng thượng còn thường cho Trần đại nhân năm trăm lạng vàng”.

Hắn vừa nói xong Lưu Bang đã lấy chân đá mấy cái bàn trước mặt, mắng: “MK! Hồi đầu khi Lỗ Nguyên vào cung, cũng chỉ cho hai trăm lạng, một tên Trần Bình nhỏ bé ra tay lại được những năm trăm lạng, thẳng nhai nhép hôi mùi sữa, lại có thể ức hiếp người khác quá đáng thế, MK!”.

Trương Nhĩ bị sự tức giận của Lưu Bang khiến cho sợ hãi đến mức lùi mất mấy bước, sau khi đã cách xa vùng nguy hiểm, mới chấp tay thưa tiếp: “Chủ công bớt giận, mọi chuyện chỉ là chuyện nhất thời, sự việc rồi cuộc thế nào, phải đợi Trần Bình quay về mới biết được”.

Lưu Bang đã có chút bình tĩnh lại, thở phì phì, nhíu mày: “Tần Vương tấn phong tước quan cho Trần Bình, không lẽ hăn lại không hề thoái thác”.

Trương Nhĩ cười nhạt một tiếng nói: “Trần đại nhân chắc là không cách gì thoái thác được, nên mới...”.

Lưu Bang hừm một tiếng trầm trọng hỏi: “Bên Tần vương có động tĩnh gì không?”.

Trương Nhĩ vội khom mình: “Tần Vương ngự giá cùng ba mươi vạn quân hôm trước đã đến Thượng huyện, nghe nói chinh đồn mấy ngày sẽ khởi giá đến huyện Cửu Nguyên”.

Lưu Bang lúc này dường như đã bình tĩnh lại, quay đầu lại hỏi: “Người được phái đến chỗ Hung Nô có tin tức gì không?”.

Trương Nhĩ khom mình: “Tất cả thuận lợi, đã bố trí người ở trong thành Thượng huyện, sẽ báo cáo tin tức về hành trình của Tần Vương với Mặc Đốn, chủ công làm thế, có thỏa đáng không?”.

Lưu Bang cắn răng nói: “Tần Vương mặc dù nói là lên bắc chinh phạt Hung Nô, nhưng khó đảm bảo lúc hành động lại không tấn công Nhạn Môn, cho chúng ta một kiếm, hơn nữa bên Lỗ Nguyên còn chưa có tin tức giá trị gì, thế này có chút bất thường, hôm trước mới truyền tin đến nói Tần Vương đã đồng ý phong cho bản công tước vị”.

Trương Nhĩ truy hỏi: “Hài nhi mà tỷ tỷ đang mang thai là trai hay gái?”.

Lưu Bang cười gượng gật đầu: “Ngự y đã phán đoán là hoang tử nhưng chưa sinh ra, còn chưa hoàn toàn chắc chắn”.

Trương Nhĩ nghe thấy thế, do dự một lát mới dám bẩm: “Trương nhĩ chúc mừng chủ công, nếu hoàng tử thuận lợi ra đời, chủ công là hoàng thân, thân phận cao quý rồi”.

Lưu Bang hừm hừ: “Hoàng thân cái gì, cho dù có vinh quang kiêu gì, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là chư hầu, đáng tiếc cho hai mươi vạn đại quân ta”.

Trương Nhĩ nghĩ ngợi, nhíu mày nói: “Tần Vương rất giáo hoạt, chúng ta không dễ gì đối phó, hai trận Thượng Huyện và Hàm Đan, chúng ta đã lỗ không biết bao nhiêu, lần này cần phải cẩn thận phòng bị, tuy nhiên Trần Bình đại nhân nhất thời chưa về được, sách lược đối phó này”.

Lưu Bang nhíu mày nhìn Trương Nhĩ, gật đầu: “Từ hôm nay tiên sinh thay thế vị trí của Trần Bình, giúp ta nghĩ đối sách ứng phó”.

Trương Nhĩ thâm vui mừng, vội chấp tay: “Trương Nhĩ nhất định dốc hết sức”.

Lưu Bang chậm rãi gật đầu: “Chi tiết lần trước đã thảo luận với Mặc Đốn không biết rốt cuộc thế nào, thật khiến người ta lo lắng, nếu lần này có thể một cử trừ được Hồ Hợi, chúng ta có thể nhân cơ hội nội loạn nội tần, một mặt vừa đưa con Lỗ Nguyên lên hoàng vị, một mặt có thể thu các huyện phía bắc vào tay chúng ta, chúng ta có thể hiệu lệnh thiên hạ, lật đổ Tần quốc, ha ha...”.

Trong Thượng Huyện, ánh ban mai vừa xé toạc màn đêm, Trương Cường dưới sự hầu hạ của Hàn Hoán đã thay xong áo quần.

Nhìn thấy sắc trời bên ngoài cửa sổ, Trương Cường thấp giọng hỏi Hàn Hoán: “Trần Bình thế nào rồi?”.

Hàn Hoán vừa giúp Trương Cường chỉnh sửa lại áo quần, vừa đáp nhẹ: “Trần trường sử còn say chưa tỉnh”.

Trương Cường chỉnh sửa xong mũ mào, gật đầu: “Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi sẽ xuất phát”.

Hàn Hoán đáp nhẹ một tiếng, rồi lui ra. Ngay sau đó, Mông Điềm bước vội vào, chấp tay bẩm: “Bệ hạ, đại quân đã chuẩn bị xong, tiền quan đã ra khỏi thành hơn hai mươi dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành”.

Trương Cường gật đầu, đẩy cái áo gió Hàn Hoán đưa qua, bước lớn ra ngoài, lúc này mặc dù đang là tiết trời oi nóng mùa hè, nhưng Thượng Huyện ở biên cương xa xôi, gió sớm vẫn còn rất mát. Ngoài cửa phủ, ba trăm cấm quân đã chuẩn bị xong xuôi chờ xuất phát, cấm vận tùy thân, đã dắt chiến mã của Trương Cường đến, chỉ đợi lệnh là xuất phát.

Trương Cường xoay lưng lên ngựa mới phát hiện trên con đường cái lớn.

Không xa hơn hai vạn quân Tần đã tập kết, rõ ràng là nhằm bảo vệ ngự giá của Trương Cường và đại tướng trang quân Mông Điềm.

Trương Cường cầm giây cương, quay sang nói với Mông Điềm: “Việc của Trần Bình xử lý thỏa đáng chưa?”.

Mông Diễm chấp tay nói: “Bệ hạ an tâm, vi thần đã lệnh cho người cho thuốc vào rượu thịt của Trần Bình, chắc ba ngày nữa hẳn cũng không thể cử động được, nhất định là bị giữ trong Thượng huyện, chúng ta có thể xông vào Nha Môn, đánh cho Lưu Bang trở tay không kịp”.

Trương Cường gật đầu, không nói thêm nữa. Mặc dù tất cả dường như đã nằm trong tay nhưng dường như vẫn có một mối lo nói không ra lời, dường như là một lỗ hổng rất lớn, nhất thời không nhận ra, quả thực khiến cho Trương Cường lo lắng.

Nhìn thấy Trương Cường lo lắng, Mông Diễm có chút ngạc nhiên, thận trọng hỏi: “Bệ hạ không lẽ thấy có chỗ nào không thỏa đáng”.

Trương Cường lắc đầu cười gượng: “Trẫm chỉ thấy dường như có chỗ nào đó không đúng nhưng nghĩ không ra, có thể do trẫm nghĩ nhiều quá rồi, Mông tướng quân không cần lo lắng”.

Mông Diễm ngạc nhiên nhìn Trương Cường, tư lự nói: “Bệ hạ đa mưu túc trí, không phải người thường, nếu bệ hạ thấy không thỏa đáng thì nhất định là có lỗ hổng gì đó, vi thần ngay lập tức hạ lệnh cho đại quân cẩn trọng tiến lên, tăng cường phòng bị nghiêm ngặt”.

Nhìn thấy bộ dạng trịnh trọng đó của Mông Diễm, Trương Cường miễn cưỡng gật đầu: “Tướng quân nói không sai, mọi người hết sức cẩn thận, mặc dù nhất thời không cách nào biết được nguy hiểm đến từ phương nào nhưng đề phòng cũng không sai” Nói xong bèn thúc ngựa, dưới sự hộ giá của cấm vệ tiến ra ngoài thành.

Tối hôm đó, đại quân hạ trại trong núi Định Dương cách Thượng Huyện hai trăm dặm về phía bắc, sau khi chuẩn bị nghỉ ngơi chốc lát, bèn tiếp tục hướng Cửu Nguyên tiến tới. Vốn dĩ, theo ý của Mông Diễm, nên đi đường vòng huyện Định Dương nghỉ một đêm, sau đó tiếp tục hướng lên bắc, nhưng Trương Cường lo lắng trong Nhạ Môn có biến nên quyết định không vào Định Dương mà nghỉ ngơi trong núi một đêm rồi trực tiếp tiếp tục lên đường.

Không ngờ, nửa đêm lại có mưa lớn, mưa to cộng gió lớn ào ào đổ xuống, ngọn núi đen sừng sững trong đêm và trong mưa lớn dường như lắc

lữ, khiến cho ai nấy đều rất căng thẳng. Mông Điềm lại càng lo lắng cử người đi giám sát hồng thủy trên núi.

May mà thế núi ở đây không dốc đứng, nên dù hồng thủy tràn tràn nhưng không đến mức chày quá xiết, không làm ngập doanh địa, chỉ là đường đi bị nước làm cho nhão nhoẹt bùn lầy khó đi, điều này không nghi ngờ gì nữa đã mang lại sự bất tiện rất lớn cho quân Tần đang nôn nóng muốn tiến vào Nhạn Môn. Tuy nhiên, việc đã thế này trách móc cũng không giải quyết được vấn đề, Trương Cường lúc này hạ lệnh vứt bỏ một số xe thồ nặng, nhằm tăng tốc độ hành quân, tuy nhiên đến chiều thứ hai, đại quân vẫn không thể thoát ra khỏi sơn lâm với địa thế không phải là hiểm yếu này.

Nhìn thấy thời tiết âm u, trong lòng Mông Điềm vô cùng lo lắng nếu không nhanh chóng ra khỏi vùng núi này, thì ngày đến Cửu Nguyên chắc chắn sẽ bị trì hoãn rất lâu, thời gian này có phát sinh biến cố gì cũng không cách nào dự liệu được, lại nghĩ đến năm ngày Trần Bình bị giữ trong Thượng Huyện, quân Tần có thể bao vây Nhạn Môn, mất đi cánh tay của Lưu Bang nhất định dễ đánh đi nhiều, nhưng hôm nay quả là người tính không bằng trời tính.

Mông Điềm đang cười trên chiến mã màu đen thúc ngựa đi lên bên cạnh Trương Cường đang cười chiến mã đi một bước trước một bước, lo lắng nói: “Bệ hạ, hiện nay quãng đường để ra khỏi sơn lâm vẫn còn hơn ba mươi dặm đường núi, nay đường lầy lội thế này, e rằng trời tối cũng không ra được, có phải bệ hạ chuẩn bị qua đêm trong núi?”.

Trương Cường vừa cẩn thận bước đi trên đường núi trơn trượt, vừa nhíu mày tư lự: “ở đây địa thế mặc dù không hiểm yếu, nhưng rừng cây rậm rạp, khiến cho người ta có cảm giác bất an, chúng ta mau chóng xuống núi, sau khi xuống núi hãy nghỉ ngơi”.

Mông Điềm vẻ quan tâm nhìn Trương Cường chấp tay nói: “Nếu đã thế, khiến bệ hạ phải chịu khổ rồi, theo tốc độ bây giờ mà xuống núi, e rằng phải đến sau nửa đêm, bệ hạ đến giờ vẫn chưa dùng cơm trưa”.

Trương Cường thầm cười gượng một tiếng, kỳ thực hành quân kiểu này còn nhẹ nhàng hơn Trương Cường từng hành quân ở kiếp trước rất nhiều, nay hẳn là hoàng đế, tất cả đại tướng hành quân, đều định ra căn cứ theo

tiêu chuẩn cao nhất, mặc dù cưỡi ngựa cũng có chút bí bách, việc này so với huấn luyện dã ngoại tàn khốc hậu thế, xem ra còn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, quay đầu nhìn lại đại quân sau lưng mới phát hiện do đường khó đi, nên đại quân ba mươi vạn đã biến dạng, hai vạn quân Tần bảo vệ bên cạnh cũng bị đường núi khiến cho trước không nhìn thấy đầu, sau không nhìn thấy đuôi, còn đại quân mấy chục vạn thì đến bóng dáng cũng nhìn không thấy nữa.

Mông Diêm cũng phát hiện thấy dấu hiệu nguy hiểm ngay lập tức hạ lệnh cho cận binh đi trước truyền lệnh, yêu cầu các bộ phận của đại quân chú ý đội hình, đúng lúc này thì một tiếng vút từ bên trái rừng rậm truyền đến, Trương Cường biết không hay rồi, còn chưa kịp nhắc nhở Mông Diêm đi phía trước thì đã trông thấy vô số binh sĩ lần lượt tráng tên ngã xuống, một cánh quân Hung Nô khoảng ba vạn người đột ngột xuất hiện ở bên mé trái sườn núi, còn trong rừng rậm dường như đã mai phục rất nhiều kỵ binh Hung Nô!

May đúng lúc này, Trương Cường đã vung ngọn cờ ngựa giá nổi bật xa xa sau lưng, hoàng đế chỉ mặc một chiếc áo bào tơ màu đen, không nổi bật trong đám quân Tần quân trang màu đen, mới tránh được tập kích của mũi tên.

Lúc này đại quân dù đã có phản ứng nhưng chưa kịp xông lên thì kỵ binh Hung Nô trên sườn núi và kẻ địch ẩn nấp trong rừng rậm đã đồng thời xông đến cánh quân không đến hai vạn người.

Đương nhiên cánh quân Hung Nô biết rõ ngựa giá của Trương Cường bố trí như thế nào, nếu không đã không thể yên tĩnh chờ đợi cánh quân hộ giá từ từ đi vào vùng chết, Trương Cường nghĩ ngay: “Trong đại quân nhất định có nội gián”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31

Chính Diện Vi Dịch.

Tuy nhiên hoàn cảnh lúc này không cho phép Trương Cường nghỉ ngơi gì nhiều, chỉ nghe thấy tiếng chiến mã hí dài một tiếng, hai vạn quân mai phục trong rừng xông ra, bọn quân Hung Nô này hình như là điên cuồng chém giết, còn hai vạn quân Tần dường như còn chưa kịp phản ứng để ứng chiến, sau mỗi lần giáp chiến lại tổn thất gần hai nghìn người, số bị thương đếm không xuể.

Tuy nhiên do ngựa giá của Trương Cường ở đây đều là những binh sĩ lão luyện, sau phút hoang mang ngẩn ngui ngay lập tức đã ổn định lại tiền tuyến bắt đầu co lại sát vào Mông Diêm và Trương Cường.

Do đêm qua mưa lớn đường núi trơn dốc, nên số quân Hung Nô đã nhân mưa to đêm qua và sự hỗ trợ của hồng thủy từ sau núi tràn lên, tiến vào rừng mai phục, cũng chịu đói, rét như thế thậm chí còn tệ hại hơn quân Tần, bọn chúng cả đêm còn chưa nghỉ ngơi, thêm nữa đối phương đã được nghỉ ngơi một đêm, quân Hung Nô lúc này kỳ thực hoàn toàn chỉ dựa vào dòng máu nóng trong lồng ngực mà lăn xả.

Nhưng quân Tần lại hoàn toàn khác, chém giết trước ngựa giá hoàng đế mặc dù có chút may mắn lập công nhưng phần nhiều là sĩ khí mang cảm giác vinh dự, cho nên sau phút hoảng loạn, quân Tần sau khi đã xác định được Trương Cường và Mông Diêm không bị nguy hiểm, lập tức triển khai phản công đáng kinh ngạc.

Người đang thống lĩnh đại quân Hung Nô tập kích chính là đại tướng quân Qua Sĩ Tà, lúc này Qua Sĩ Tà đang kháng cự lại áo giáp đồng đen qua

một đêm mưa to đang tỏa ra mùi vị ô xi hóa, hơi lạnh và cái đói đang làm mục rữa chút ý chí cuối cùng của hãn.

Do quân Hung Nô hầu như rất ít mang theo lương khô, đại quân hầu như là nhờ vào việc giết thú làm thức ăn, một đêm mưa lớn, chút lương khô trên người đều bị ướt hết cả, lại thêm phải ẩn nấp trong mưa to, không thể nổi lửa nấu nướng gì được, khiến cho năm vạn quân Hung Nô sau một đêm leo núi, đói đến mức rã rời, sĩ khí đều chùng xuống hết cả.

Qua Sĩ Tà lo lắng nhìn lên hai mạn Nam Bắc, cẩn thận đề phòng quân Tần đứt đoạn, kế hoạch mai phục lần này hoàn toàn là sự mạo hiểm điên rồ, mà người phát động kế hoạch này không ai khác chính là Qua Sĩ Tà!

Sau lần ngã lộn nhào vì đội quân phi hành, Qua Sĩ Tà luôn muốn quyết chiến một trận cao thấp với quân Tần, dân du mục có sự mẫn cảm hơn hẳn người bình thường với sự thay đổi của thời tiết, chiều hôm trước, khi Qua Sĩ Tà ngửi được mùi tanh của cá trong không khí, bèn dự liệu tối đó có thể có một trận mưa to hiểm gặp, khi tin tức tình báo của nội gián ở Thượng Huyện cho biết lộ trình của đại quân của Trương Cường báo về, thì chân trời đã thấy được những đám mây đen, cộng với tiếng chim thê lương, mới mạo hiểm lên núi, mai phục Trương Cường.

Quân Tần do đường núi lầy lội mà từ từ bị đứt đoạn đội hình, Qua Sĩ Tà cũng không liệu trước được, khi ngự giá của Trương Cường trong sắc cờ ngạo nghễ và sự hộ vệ của cấm vệ quân đi đến, Qua Sĩ Tà đã không hề do dự mà phát lệnh tấn công.

Thời gian dường như dừng lại, Qua Sĩ Tà một kiếm chém đứt đầu tên lính Tần xông đến, tiếng chiến mã ran sợ hí lên khiến Qua Sĩ Tà ran lên dường như không nghe thấy tiếng thanh kiếm dài sắc nhọn đang vung đến sau lưng mình.

May mà một tên lính Hung Nô bên cạnh hãn không quản đến an nguy thân mình, đã đỡ lấy thanh kiếm dài đó, trong giờ phút sinh tử cứu mạng của Qua Sĩ Tà, tuy nhiên tên lính Hung Nô đó bị thanh kiếm của binh sĩ Tần chém đứt đầu, máu tươi phọt ra, nhuộm đỏ lên lưng Qua Sĩ Tà.

Lúc này quân Tần bị đường núi trơn trượt làm đứt đoạn ở hai mạn nam bắc nhận được tin vội lũ lượt xông tới, nhưng quân Tần bên cạnh Trương

Cường càng ngày càng ít, cánh quân Hung Nô cũng biết rõ nếu không đà trảng ngay, thì khi đối diện với ba mươi vạn quân Tần chỉ có nước chết.

Mông Điềm lúc này đã rơi vào đám quân hỗn loạn, năm nghìn cận binh của ông đang bảo vệ nghiêm ngặt quanh Trương Cường, bên cạnh ông lúc này chỉ còn lại mấy trăm cận vệ, ai nấy đều biết chỉ cần cố thủ thêm chút nữa, đại quân Tần đang bị đứt đoạn sẽ kịp thời xông đến, nên chém giết vô cùng hưng phấn, tuy nhiên chưa đến nửa giờ, mặt đất đã nhuộm đỏ máu tươi, khiến cho con đường lầy càng thêm trơn.

Mùi phủ tạng bị đâm rách cùng mùi máu tanh, đường núi nhuộm màu máu và rừng rậm bao trùm một mùi sát khí tanh nồng. Qua Sĩ Tà sau khi tránh được đường kiếm của lính Tần đưa mắt nhìn nhanh sang hai bên mạn trái phải, phát hiện có không ít quân Tần đang ào ạt xông lên, trong lòng biết rõ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, nên đành hạ lệnh rút lui.

Tuy nhiên con đường lầy lội đã cắt mất tia hy vọng cứu sinh của chúng, theo số lượng quân Tần càng ngày càng đông, năm vạn quân Hung Nô của Qua Sĩ Tà đã tổn thất hơn nửa.

Sĩ khí và số lượng đều áp đảo, khiến cho quân Tần dần dần phục hồi lại trận hình, Mông Điềm và Trương Cường đã được đồn vào bảo vệ ở chính giữa, cánh quân Tần hơn mười vạn đã lui về hình thành xong vòng bao vây cửa núi, Qua Sĩ Tà và năm vạn quân Hung Nô đã rơi vào thế tuyệt vọng.

Qua Sĩ Tà quay lưng phát hiện một con đường nhỏ còn chưa bị hồng thủy phá mất, miễn cưỡng cho phép hai người đi qua, bất giác thấy vô cùng vui mừng, một mặt lệnh cho cận binh bên mình rút lui một mặt chui qua con đường nhỏ, chỉ cho phép một người đi qua, được che đậy trong đám cỏ mọc um tùm, nếu hắn không kịp tóm một tên thợ săn dò đường, cũng không thể phát hiện ra con đường ẩn nấp nhỏ này.

Nhìn thấy quân Tần đang từ từ ổn định lại tuyến đầu và bọn Hung Nô đang từ từ tản vào rừng sâu, Trương Cường đang suy nghĩ mấy loại khả năng tin tức bị tiết lộ.

Không xa kia, áo khoác của Mông Điềm nhuộm đỏ máu quân địch, mùi máu tanh xộc lên mũi khiến ông càng hăng máu.

Nhìn thấy cục diện dần dần được quân Tần khống chế lại, Mông Điềm lúc này mới đưa tay lau vết máu trên mặt, thúc ngựa lên chỗ Trương Cường, cẩn thận chấp tay nói: “Khiến bệ hạ hoảng sợ, Mông Điềm tội đáng muôn chết”.

Trương Cường nhìn Mông Điềm đang căng thẳng khẽ cười: “Tướng quân không cần phải thế, lần này là sự cố bất ngờ, tướng quân không có trách nhiệm gì, không cần thiết phải thế”.

Mông Điềm nghe thấy thế càng thấy hổ thẹn nói: “Mông Điềm lo là phòng bị, suýt nữa khiến bệ hạ bị thương, quà thực...”.

Trương Cường ngắt lời nói: “Tướng quân không cần tự trách mình, trận thế hôm nay e là đã bị ai đó tính toán từ rất lâu rồi”.

Mông Điềm nhìn quân Tần đang truy đuổi đám tàn quân Hung Nô gật đầu nói: “Không sai, tin chúng ta đi qua đây e rằng đã sớm bị quân Hung Nô biết được, nếu không đối phương tuyệt không thể đón cơn mưa hiểm gặp mà tập kích chúng ta, hơn nữa, cánh quân kỵ binh này, là tinh binh hiểm có”.

Nói đến đây nhìn Trương Cường cẩn trọng và do dự nói: “Theo Mông Điềm thấy, hành tung của bệ hạ e là...”.

Trương Cường cười nhạt gật đầu: “Không sai, nếu quà thực đoán không sai, thì nhất định Lưu Bang đã tiết lộ hành tung của đại quân cho Mặc Đốn”.

Mông Điềm kỳ thực trong khoảnh khắc quân Hung Nô xuất hiện đã sớm nghĩ đến nhưng không dám nói ra, lúc này Trương Cường đã nói thế, vẫn thấy rất sợ hãi, ngạc nhiên nói: “Bệ hạ, Lưu Bang mặc dù một mực không chịu an tâm quy thuận, nhưng ông ta làm thế này, có phải có gì đó...”.

Nói đến đây nhìn thấy Trương Cường nở nụ cười sắc lạnh đầy hàm ý, mới nghĩ ra: “Nếu thật sự trong lần mai phục này hoàng thượng có chuyện gì, thì mình là đại tướng quân đương nhiên khó thoát tội chết, đến lúc đó tin tức truyền về Hàm Dương, đứa con Lỗ Nguyên ra đòi, Lưu Bang cho hai mươi vạn đại quân dâng cơ, hậu quả quà thực...”.

Nói đến đây toàn thân toát mồ hôi lạnh, bây giờ là mùa hè oi ả, nhưng vẫn thấy ớn lạnh.

Nhìn thấy Mông Diễm sắc mặt thay đổi, Trương Cường mới gật đầu than: “Đến lúc đó Mông tướng quân vì hộ giá không tốt mà phạm trọng tội, Lưu Bang lại dựa vào thân phận đặc biệt của mình nhân cơ hội nội loạn trong cung, trừ bỏ Tiêu Hà và Phùng Kiếp lại tôn đưa con của Lỗ Nguyên lên hoàng vị, còn lão ta tự phong làm chư hầu, đến lúc đó võ tướng chỉ còn lại Vương Bôn và Chương Hàm, căn bản không phải là đối thủ của lão. Đại Tần đã hoàn toàn rơi vào tay lão, chỉ cần cơ hội chín muồi, lại trừ nốt Lỗ Nguyên và hoàng đế non nớt, thế thì thiên hạ có thể thay chủ được rồi”.

Mông Diễm nghe thế cả người ớn lạnh, thất thanh nói: “Đại Tần năm trăm năm sẽ tan tành thế sao?”.

Trương Cường lúc này nghĩ ngay đến lịch sử mà mình đã thuộc lòng, trong lòng bất giác hỏi lại chính mình, rốt cuộc có thể thay đổi lịch sử hay không? Rốt cuộc sự thay đổi này, có thể mang lại hậu quả gì?

Đương lúc suy nghĩ thì đội hình quân Tần đã hoàn toàn khôi phục, trận chiến vừa rồi dường như chỉ là con sóng nhỏ trên mặt hồ, chỉ chớp mắt dấu tích đã hoàn toàn biến mất.

Nếu như trên mặt đất có hàng nghìn xác chết tanh tươi, thì con đường núi đã bị máu tươi nhuộm màu nâu, như chưa từng có gì xảy ra.

Lúc này, trong ba mươi vạn đại quân Tần, có hơn mười vạn người đã xuất kích truy đuổi tàn quân Hung Nô, hai mươi vạn còn lại tự động thắt chặt bảo vệ Trương Cường giữa đội hình, xảy ra đột biến vừa rồi, không ai dám lơ là mất cảnh giác.

Mông Diễm lại càng bố trí toàn bộ năm nghìn cận binh của mình bảo vệ xung quanh Trương Cường, tăng cường phòng vệ, còn mình chỉ mang theo mấy trăm cận vệ. Sau trận ác chiến, trời đã quá trưa, mọi người đều thấy đói lả, tuy nhiên nghỉ ngơi trong rừng rậm thế này, đối với quân Tần vừa trải qua nguy hiểm mà nói, quả thực không hề thấy an toàn, cho nên ai nấy đều tự giác tăng tốc tiến quân, ai nấy đều nghĩ, sau khi ra khỏi cửa núi, đến bình nguyên rộng rãi thoáng đãng bên ngoài an trại nghỉ ngơi, không nghi ngờ gì nữa mới là an toàn nhất.

Trương Cường nhìn đại quân đang từ từ tăng tốc trước mặt cũng cảm thấy rất đói, rốt cuộc nhỗ trại từ sáng sớm, đến bây giờ còn chưa ăn gì, lại

thêm một trận ác chiến, bản thân cùn toàn thần phòng bị, tinh thần vô cùng căng thẳng, thể lực hao tổn không ít, lúc này đã chịu không nổi cơn đói.

Mông Điềm nhíu mày nhìn sắc trời, hạ lệnh toàn quân tăng tốc, nhanh chóng ra khỏi núi, hạ trại nghỉ ngơi, rồi quay đầu sang nói với Trương Cường: “Bệ hạ, trời không còn sớm nữa, nơi đây rậm rạp, đại quân e là phải ra khỏi núi mới có thể nghỉ ngơi”.

Trương Cường gật đầu nói: “Đại quân nhanh chóng ra khỏi sơn lâm, rồi hãy nghỉ ngơi”.

Nói xong, không để ý đến ánh mắt lo lắng của Hàn Hoán bên cạnh, sải bước lớn đi tiếp, lúc này mặt trời oi ả đã quét sạch sự mát mẻ do đêm mưa mang lại, khí nóng càng lúc càng oi nồng, khiến cho mọi người đều vô cùng khó chịu.

Mông Điềm quay lưng lại đến trước mặt Trương Cường, vỗ tay nói: “Trận chiến đột ngột này khiến cho đại quân đành phải ngày mai mới qua được sông Hoàng Hà, trước tối hôm sau đến huyện Nhạn Môn, lỡ nửa ngày với đại quân của Vương Bôn”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 32

Tình Cảm Quân Thần.

Ba ngày sau, Trương Cường và Mông Điềm dẫn ba mươi vạn đại quân vượt sông Hoàng Hà, bí mật lọt vào dãy núi cách huyện Nhạn Môn không đến trăm dặm đợi tin tức của Vương Bôn. Trong ba mươi vạn quân dưới cái nóng oi bức phải nấp trong núi sâu, người khác không nói làm gì, nhưng hai nghìn cận vệ ngự giá Trương Cường đã có chút chịu không nổi rồi.

Những cấm vệ này đều là quý tộc tông thất được nuông chiều, gần như là hoàn cảnh của Trương Cường không hơn họ là bao, những công tử ca nhi vốn quen ở Hàm Dương ra oai đều đã chửi thề hết rồi, tuy nhiên vì muốn thuận lợi lập công để về nhận phong tước vị, nên số cấm vệ này đành phải kiên trì.

Trương Cường ngồi trong ngựa trưởng được dựng lên từ cỏ, qua khe hở của tấm bạt, có thể nhìn thấy vô số côn trùng bay trong ánh nắng, Trương Cường cười gượng một tiếng, cảnh trước mắt đúng là quen thuộc một cách mơ hồ.

Năm đó ở trong quân đội luôn phải tham gia tập huấn dã ngoại, còn nhớ trong trận chiến mà mình hy sinh chính là trong rừng sâu như thế này. Tuy nhiên một bên là rừng rậm nhiệt đới, một bên là rừng nguyên thủy hai nghìn năm trước, cỏ cây vẫn vậy, chỉ là không gian không cách gì vượt qua được, quả thực khiến người ta cảm thán vô hạn.

Trương Cường cười gượng một tiếng, thu tầm mắt xem bản tấu vừa được ngựa khấn đưa tới, mặc dù thân ở trong rừng sâu nhưng thư từ ngoài được ngựa khấn còn có chim bồ câu mang đến, tuy nhiên chim bồ câu

không dễ nắm bắt, sử dụng có độ khó tương đối cao, hầu như là do ngựa khấn truyền báo, thư từ cần ba ngày để ngựa khấn mang đến Cửu Nguyên, từ Cửu Nguyên chim bồ câu truyền thư đến, chưa đến bốn ngày, là có thể nhận được tin tức ở Hàm Dương, trong thời đại mà giao thông đường như không có, đây đã là kỳ tích khiến người ta bất ngờ.

Nhìn thấy Trương Cường không ngại bí bách mà vẫn muốn phê chuẩn bản tấu, Hàn Hoán cẩn thận đặt chén trà giải nhiệt lên bàn, nhìn thấy Trương Cường đang tập trung tinh thần xem bản tấu, mới nói nhẹ: “Bệ hạ, trong núi không khí khó chịu, bệ hạ hãy dùng ít trà giải nhiệt đi đã”.

Trương Cường nhận cốc trà mát, đưa mắt nhìn mờ hơi đọng trên mặt Hàn Hoán, vẫy tay cười: “Người cũng dùng ít đi, người còn mệt hơn trăm, cũng nên chú ý lấy sức khỏe”.

Hàn Hoán quả thật bị lời nói của Trương Cường làm cho cảm động, hẳn chỉ là hoạn nô thấp hèn trong cung đình, dùng nói đến hoàng đế, mà trong mắt một số quý tộc cũng không được coi là con người thực sự, tính mệnh thấp hèn chỉ không bằng loài sâu kiến, huống hồ là sự lao lực thân thể. Nay hoàng đế thiên tử lại quan tâm đến sức khỏe của mình như thế, dùng nói đến cái gì khác, chỉ câu nói này cũng khiến Hàn Hoán cảm động không thốt nên lời.

Trương Cường nhìn thấy hẳn hồi lâu không đáp mới ngạc nhiên đưa mắt nhìn, phát hiện Hàn Hoán đang sửng sốt nhìn mình mới thôi cười nói: “Trên mặt trăm không có vàng đâu! Ha ha...”.

Hàn Hoán sửng người, còn chưa tỉnh lại mê hoặc nói: “Nếu trên mặt bệ hạ quả thật có thể sinh vàng, huống không phải...”.

Trương Cường không nhịn được cười lớn: “Nếu như trên mặt trăm quả thực mọc vàng, trăm quả thực là người giàu nhất thiên hạ rồi, ha ha...”.

Hàn Hoán lúc này mới tỉnh lại, ngượng ngùng cười: “Bệ hạ lại cười nhạo nô tài rồi”.

Trương Cường bị sự chen ngang này của Hàn Hoán khiến cho nhẹ nhõm không ít nói: “Tin tức của Vương Bôn đến rồi, lập tức truyền báo, người hãy đi nghỉ ngơi đi”.

Hàn Hoán vâng một tiếng nhưng không ra khỏi trướng mà khom mình nói: “Bệ hạ, nô tài không sao, long thể bệ hạ mới quan trọng”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, trong núi mặc dù mát hơn trong cung, nhưng muỗi trong núi quả thực khiến người ta khó chịu, rừng rậm hai ngàn năm trước, dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trong tầm mắt, đêm tối mang theo cả tiếng bày sói hú lên rình mồi, Nghe thấy âm thanh rợn người đó, khiến cho Trương Cường cả đêm không ngủ được, mang theo tiếng hú của bày sói vào giấc ngủ cũng xem như lần trải nghiệm bình sinh đầu tiên của Trương Cường.

Đang lúc suy nghĩ, thì nghe tiếng quen thuộc của Mông Điềm từ ngoài trướng: “Bệ hạ, tin tức của Vương Bôn đến rồi”.

Trương Cường hưng phấn vội gọi: “Mông tướng quân hãy vào đi”.

Lời vừa dứt Mông Điềm đã sải bước lớn bước vào, nhìn thấy Trương Cường chấp tay bần: “Bệ hạ đại quân của Vương Bôn đã ẩn nấp trong núi cách huyện Nhạn Môn ba mươi dặm về phía bắc, đang đợi lệnh của bệ hạ”.

Trương Cường nghĩ ngợi, rồi quay sang dặn dò Hàn Hoán: “Ngay lập tức hạ chỉ cho Lưu Bang, lập tức giao hai mươi vạn đại quân đến Hàm Dương, trẫm sẽ phong cho ông ta làm Hàn trang hầu”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Nếu Lưu Bang thật sự muốn giao quân đội, đến Hàm Dương thì sao?”.

Trương Cường tự tin cười: “Lưu Bang nếu quả thật muốn giao đại quân, thì trẫm sẽ ngay lập tức quay về Hàm Dương, đại quân theo kế hoạch cũ mà làm, tiến lên phía bắc chinh phạt Hung Nô”.

Nói đến đây, nhìn Mông Điềm gật đầu cười: “Trẫm dùng một chức hầu quan nội đối lấy một trận chiến cũng đáng đấy chứ”.

Mông Điềm có chút do dự hỏi: “Tấn phong quan nội hầu, nhưng công lao của Lưu Bang lại không đủ, sợ rằng tông thất sẽ phản đối, e là áp lực của bệ hạ cũng không nhỏ”.

Trương Cường gật đầu nói: “Kỳ thực, theo trẫm nghĩ, Lưu Bang căn bản không thể giao quân ra, nếu hắn thật sự muốn giao quân thì lần đầu phái Trương Nhĩ đến Hàm Dương xin hàng đã giao rồi, lúc đó trẫm đang tấn công Thượng Đảng, không còn cách nào khác mới chấp nhận sự xin hàng

của hãn, chẳng qua chỉ là kế sách hoãn binh mà thôi. Hãn cũng thế, lúc đó hãn cũng tổn thất không.

Nhỏ ở Thượng Đảng, nên mới miễn cưỡng xin hàng, nhằm bảo lưu thế lực, ý đồ khởi Đông Sơn, giữa chúng ta đều không có thành ý gì hết”.

Nói đến đây bèn đứng dậy đi đi lại lại trong trướng: “Lần này, Lưu Bang phái Trần Bình lên Thượng Huyện thăm dò thực hư, đồng thời cũng chuẩn bị khai chiến chính diện rồi, chỉ còn thiếu một lý do nữa mà thôi. Hiện nay trẫm lệnh cho ông ta giao quân, thật đúng là một cái cớ rất tốt, nếu ông ta nhất định làm phản, thì chúng ta cứ yên tĩnh chờ đợi thông tin đến, cũng lệnh cho đại quân nhân cơ này chinh đồn lại, ba ngày sau tin sẽ đến Thiện Vô, chúng ta sẽ ngay lập tức phát động tấn công, đánh cho hãn không kịp trở tay”.

Mông Điềm sáng mắt, cười sáng khoái: “Bình định xong Nhạn Môn thiên hạ của Đại Tần coi như là chinh đồn xong xuôi rồi, Đại Tần ta đã có thể quay về thời hưng vượng Thủy Hoàng”.

Trương Cường nhìn thấy ánh mắt vui mừng và kỳ vọng đó của Mông Điềm, trong lòng bất chợt cảm thán nếu Mông Điềm biết trong lịch sử lại là một kết cục khác, không biết sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây bất giác gật đầu: “Phía Tây và Phía Bắc còn không ít bộ lạc khác, chúng ta còn phải nghĩ cách liên hệ với bọn họ, tơ lụa và trà của chúng ta vận chuyển qua sẽ đổi lấy hương liệu và vàng bạc của Phương tây làm giàu cho quốc gia, nhân dân quả thật là chuyện rất tốt”.

Mông Điềm chưa bao giờ nghe đến chuyện này nên ngạc nhiên hỏi: “Tây phương hầu như là sa mạc, đất đai khô cằn, lấy thảo nguyên làm chủ, cho nên người phương Tây chủ yếu lấy cuộc sống du mục mà sống, khai khẩn thảo nguyên để cư ngụ, hương liệu và kim ngân mà bệ hạ nói quả thật có chút khó tưởng tượng, không biết bệ hạ nghe từ đâu, hay là có căn cứ gì?”.

Ông ta không tin lắm vào lời nói của Trương Cường, chỉ là Trương Cường là thiên tử, lại còn sâu sắc khó dò, lúc này mới miễn cưỡng khéo léo nêu ra câu hỏi.

Trương Cường mặc dù có lòng kể ra một số các nước phương Tây như đế quốc La Mã, đế quốc Persian, nhưng sợ khiến Mông Diêm nghi ngờ, bèn thôi cười nói: “Những chuyện này được nghe trong những ngày ở trong cung, các thái phó giảng cho trẫm nghe “Sơn hải kinh” trẫm từ đó mà đúc rút ra, đến lúc trẫm đánh lui được Hung Nô, đuổi Hung Nô vương đình lên phía bắc, liên thông với các nước ở phương Tây là bá nghiệp thực sự rồi”.

Mông Diêm nghe Trương Cường miêu tả một hồi, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, bình thường chư hầu thiên hạ chỉ nghe thấy tên sáu nước, còn biên cương ngoài sáu nước không hề quan tâm, cho rằng những nơi xa xăm, có muốn cũng vô dụng, lúc này nghe Trương Cường nói thế, quả thật vô cùng bất ngờ, nghĩ đến thiên tử thiếu niên này, trong lòng lại ôm mộng thiên địa rộng lớn thế, quả thực là hoàng đế của Đại Tần rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy sự kích động trong lòng dường như không thể kìm lại được hồi lâu mới nói: “Vi thần chỉ biết phương tây có Hung Nô, Tây Thương, Nguyệt Thi... Chứ không biết lại có những quốc gia xa xôi như thế”.

Trương Cường gật đầu than: “Vạn dặm, không, ngoài mười vạn dặm còn có vô số quốc gia giàu có, qua những... Cao cao”.

Nói đến đây đột nhiên bừng tỉnh, mình nói quá nhiều rồi, Mông Diêm thông minh thế này e sẽ một mắt mà nhìn thấu được mất, nên ngay lập tức thay đổi chủ đề nói: “Thôi không nói những chuyện này nữa, liên quan đến chuyện tấn công Nhạn Môn, đã hẹn thời gian với Vương Bôn chưa?”.

Mông Diêm thu nghi ngờ trong lòng lại, chấp tay thưa: “Bệ hạ yên tâm, đều sắp xếp ổn thỏa rồi, Vương Bôn đã cài vô số tai mắt trong nội thành Thiện Vô, chỉ cần Lưu Bang có hành động gì lạ, tuyệt đối khó mà thoát được tai mắt của Vương Bôn”.

Trương Cường nghe xong vô cùng ngạc nhiên, nghĩ đến một võ tướng thật thà chất phác như thế này mà lại có tâm tư tỉ mỉ tinh tế như thế, quả thật gây bất ngờ, lại nghĩ đến Vương Bôn mặc dù không nổi danh thiên hạ như Mông Diêm, nhưng cũng là một tướng lĩnh chỉ xếp sau Mông Diêm của Đại Tần, nếu không có cơ mưu hơn người e là cũng khó mà trở thành danh tướng một thời được.

Đang lúc suy nghĩ thì nghe Mông Điềm nói: “Bệ hạ yên tâm, Vương Bôn là con của Vũ thành hầu, dưới tay nắm giữ bao nhiêu người, Vương Bôn tuy là người chất phác thật thà nhưng lại rất thông minh, có được phong cách của Vũ thành hầu ngày đó. Danh tướng Đại Tần lớp lớp xuất hiện, nhưng có thể toàn thân lui lại chỉ có một mình Vũ thành hầu, Vương Bôn nhận được sự di huấn của Vũ thành hầu, biết thu lại nội tâm, che giấu sự sắc sảo, vì thần tuổi đã cao, sau khi lui về, thì tướng lĩnh đứng đầu quân Tần chỉ có Vương Bôn mà thôi!”.

Những lời này Mông Điềm đã ấp ủ từ lâu, từ khi Triệu Cao loạn chính, sau khi dòng tộc Mông Thị dường như diệt môn, bản thân lại được sự trọng dụng của Tần Nhị Thế, thanh thế dần dần phục hồi lại như thời toàn vượng, tuy nhiên lúc này ông đã trải qua sinh tử, nhìn thấu được sự chìm nổi tranh đấu chốn quan trường, nhìn thấy Phùng Khứ Tật hết lòng vì Đại Tần, mặc dù sau khi lui về hoàng đế vẫn vô cùng quan tâm, nhưng không có chút gì muốn vãn hồi mà còn không chần chừ gì cất nhắc Tiêu Hà lên làm thừa tướng, khiến ông trong lòng thầm ngạc nhiên vô cùng.

Những lời này một mặt là muốn nói với Trương Cường mình không hề một chút dã tâm, và cũng muốn thăm dò thái độ của Trương Cường với mình rốt cuộc thế nào.

Trương Cường nghe xong, hiểu rõ trong lời của Mông Điềm có dụng ý, sự thăm dò cẩn trọng này nói lên sự tôn kính và sợ hãi của Mông Điềm với mình, bèn cười: “Mông tướng quân nói những lời này có vẻ là hơi sớm, đại quân của trẫm vẫn phải vượt qua Côn Luân, còn phải thu đất đai phương tây về Đại Tần ta, Mông tướng quân vẫn còn nhiệm vụ nặng nề trên mình, ha ha ha...”.

Nghe Trương Cường nói thế, nỗi lo trong lòng Mông Điềm được nhẹ nhõm hẳn, đồng thời bị những lời này của Trương Cường kích thích nhiệt tình trong người bèn nói: “Vi thần nhất định sẽ phò bệ hạ lên đỉnh Côn Luân, gặp gỡ thần tiên”.

Côn Luân? Trong lòng Trương Cường khẽ đau đớn, trước mắt bất chợt hiện lên một dáng người quen thuộc, vạm vỡ xa xôi, Ngu Cơ ơi, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

Quyển 6

- Chương 1: Hàn Tín Dùng Binh
- Chương 2: Trận Chiến Đầu Tiên Ở Nhạn Môn.
- Chương 3: Lần Đầu Xuất Chiến Thất Bại.
- Chương 4: Lương Sách Khác.
- Chương 5: Cái Chết Của Trần Dư.
- Chương 6: Mật Thư.
- Chương 7: Ngự Ông Đắc Lợi.
- Chương 8: Tấn Công Dồn Dập.
- Chương 9: Cầu Kết Hung Nô.
- Chương 10: Công Phá Thiên Vô.
- Chương 11: Lợi Của Chiến Tranh.
- Chương 12: Lưu Bang Phá Vây.
- Chương 13: Tiêu Diệt Lưu Bang.
- Chương 14: Mông Điềm Từ Chức.
- Chương 15: Tình Cảm Thiên Luân.
- Chương 16: Tình Thâm Chân Thành.
- Chương 17: Trương Lương Cùng Bái.
- Chương 18: Xuất Binh Đại Mạc.
- Chương 19: Lưu Bang Diệt Môn.
- Chương 20: Bôn Tập Ngàn Dặm.
- Chương 21: Doanh Địa Huyết Chiến.
- Chương 22: Cung Đình Ca Vũ.
- Chương 23: Chiến Tranh Tướng Soái.
- Chương 24: Mông Điềm Từ Chối Xuất Chiến.
- Chương 25: Hung Nô Vương Đình.
- Chương 26: Vương Đình Ác Chiến.
- Chương 27: Vương Đế Thảo Nguyên.
- Chương 28: Con Đường Tơ Lụa.
- Chương 29: Thiên Luân Chỉ Lạc.
- Chương 30: Chuẩn Bị Tây Chinh.
- Chương 31: Gặp Lại Cổ Nhân.
- Chương 32: Kẻ Địch Ngoài Ý Muốn.
- Chương 33: Đại Tần Lập Uy.
- Chương 34: Vạn Lý Khải Hoàn - Đại Kết Cục (1).
- Chương 35: Vạn Lý Khải Hoàn - Đại Kết Cục (2).

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 1

Hàn Tín Dùng Binh

Trong thành Thiện Vô huyện Nhạn Môn Lưu Bang đang dựa người trên giường, một bên có hai nô tì đang dùng lực quạt, mùi gỗ đàn hương vương vít nhẹ nhàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo của hai nô tì thắm đẫm mồ hôi, bọn họ khẽ thở nhẹ nhàng, khiến cho khuôn ngực nhấp nhô càng nhìn lại càng thấy một sự mờ ám khó nói.

Lúc này một đợt gió thơm thổi qua, một bóng dáng thướt tha lướt qua ngoài cửa, Lưu Bang đang định gọi thì nghe thấy tiếng cười vọng lại, đưa mắt ra nhìn thì lấy là tiểu thiếp Thích phu nhân mà mình sủng ái, đã định hôn ước. Lưu Bang lần đầu nhìn thấy Thích Cơ, bèn bị sự đoan trang nho nhã xinh đẹp của nàng ta làm rang động, lại thêm tài ca hát, như tiên tử đã nhận được sự sủng ái của Lưu Bang. Lúc này chưa được truyền đã xông vào, Lưu Bang cũng không đành trách mắng.

Nhìn thấy Thích Cơ vẫn đứng trước mặt mình, Lưu Bang nói: “Ờ đây vẫn là chính phòng, đợi tí nữa Trương Nhĩ và chư vị tướng quân đến đây thảo luận đại sự quân trung, sao nàng lại đến đây?”.

Thích Cơ đỏ hoe mắt, nhìn Lưu Bang đầy ảm ức, nói: “Chủ công ngày đêm lao tâm khổ tứ, Thích Cơ đã một tháng liền chưa gặp chủ công rồi, thiếp...”.

Lưu Bang không nổi trách nàng, bèn lắc đầu: “Nàng hãy lui đi, ở đây cần tiếp đón ngoại khách, nàng quả thực không nên...”.

Nói đến đây nhìn thấy điệu bộ Thích Cơ lệ dâng tràn mi, trong lòng chùng xuống bèn nói: “Nàng muốn nói gì, cứ nói đi, nói xong lập tức về

phòng, nếu không phu nhân trách tội, ta cũng không giúp được đâu”.

Thích Cơ nghe xong mặt khẽ đỏ lên, nhìn chăm chăm Lưu Bang nói: “Chủ công, thiếp... Thiếp có thai rồi”.

Lưu Bang tuổi đã ngũ tuần, hiện có Lỗ Nguyên và Lưu Doanh một nam một nữ, nghe thấy Thích Ý đang mang thai, vô cùng vui mừng, thất thanh nói: “Tốt, đại quân đang chuẩn bị khai chiến, nghe được tin tốt lành này quả thực là trời chúc phúc cho ta rồi”.

Lời vừa dứt thì nghe thấy gia nô bên ngoài bẩm: “Chủ công, Trương Nhĩ đang đợi bên ngoài xin cầu kiến”.

Lưu Bang gật đầu, ra hiệu cho Thích Cơ rút vào hậu phòng rồi mới nói: “Mời tiên sinh vào”.

Vừa dứt lời thì thấy Trương Nhĩ người đầy mồ hôi bước vội vào nhìn thấy Lưu Bang vội bẩm: “Chủ công, đại sự không tốt, Tần Vương ở Định Dương gặp Hung Nô mai phục...”.

Nhìn thấy bộ dạng lo sợ của Trương Nhĩ, Lưu Bang lắc đầu nói: “Tiên sinh đừng hoang mang, Hung Nô mai phục chính là kế sách của chính tiên sinh, có gì ngạc nhiên đâu, hãy ngồi xuống nói chuyện đi”.

Trương Nhĩ lo lắng nuốt nước bọt, nhìn Lưu Bang, khó khăn nói: “Tai mắt đích thân tại hạ bố trí sau đại quân cho biết sau khi đẩy lui được mai phục Hung Nô, không thấy đại quân tiến lên huyện Cửu Nguyên”.

Lưu Bang nghe thấy thế ngạc nhiên nhìn Trương Nhĩ, suy nghĩ một lát mới nói: “Ý tiên sinh là Tần Vương không hề tiến quân lên Cửu Nguyên như lời hăn ta nói? Vậy Tần vương và ba mươi vạn đại quân có thể ở đâu, tiên sinh nói đi”.

Trương Nhĩ lau vội mồ hôi trên trán khó nhọc nói: “Tai mắt tại hạ rải ngoài thành cho biết, bên ngoài thành chưa đến trăm dặm có chim muông dã thú sợ hãi bỏ trốn, cho nên theo tại hạ thì đại quân của Tần vương có thể đang mai phục bên lưng chúng ta, chỉ đợi thời cơ đến...”.

Lưu Bang bật dậy, đến trước mặt Trương Nhĩ gằn giọng nói: “Lập tức triệu gọi Hàn Tín đến đây gặp ta”.

Nói xong vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa căn răng nói: “Ta vốn không tin, Tần vương dùng lý do gì để khiêu chiến, hăn là Nhị thế hoàng đế, vô có

giết hại đại thần như thế xem hăn ăn nói thế nào với thiên hạ”.

Trương Nhĩ lắc đầu nói: “Mặc dù nói thế, nhưng chúng ta không thể không phòng, đợi sau khi Hàn tướng quân đến đây chúng ta sẽ thảo luận kỹ chi tiết”.

Lưu Bang lúc này đã khôi phục lại được bình tĩnh cười: “MK! Lão tử đang bức vì không có cơ gì phản Tần, nay Tần vương đã cho ta một cơ hội tuyệt hảo rồi ha ha ha...”.

Hăn vừa nói xong thì nghe người nhà báo: “Chủ công, Hàn tướng quân đến”.

Lưu Bang nhìn ra thì thấy Hàn Tín sắc mặt nghiêm trọng đang bước vào, nhìn thấy Lưu Bang vội chấp tay thưa: “Chủ công không cần lo lắng, mặc dù hiện nay chúng ta bị động, nhưng cũng coi như đã phát hiện trước được ý đồ của Tần vương, cũng không đến mức bị đánh không kịp trở tay”.

Lưu Bang nghe thế suy nghĩ hồi lâu mới vuốt râu than: “Không biết tướng quân có kế gì hay không? Chúng ta nên ứng phó thế nào đây?”.

Hàn Tín nghe xong nhìn hai người trong phòng nghiêm nghị nói: “20 vạn đại quân của chúng ta đã coi như có sự chuẩn bị tốt từ trước, lương thảo tuyệt đối không có vấn đề gì, theo Hàn Tín thấy, nếu chúng ta muốn đánh thắng Tần vương, chỉ còn có một cách”.

“Cách gì?”. Lưu Bang và Trương Nhĩ đồng thanh hỏi, chỉ có điều Trương Nhĩ thêm ba phần võ đoán còn Lưu Bang thêm ba phần ngạc nhiên và nghi hoặc.

Hàn Tín ung dung cười, rồi nói: “Trong tay chúng ta hiện có hai mươi vạn đại quân, Tần vương lại có ba mươi vạn, nếu tính thêm cả Vương Bôn ở Hàm Đan, thì số quân binh tấn công chúng ta vào khoảng bốn mươi đến năm mươi vạn, như thế cũng không có gì, cái.

Cần đề phòng chính là phi hành quân của Tần vương. Hiện nay Hàm Dương vẫn đang là mùa hè còn Nhạn Môn chúng ta lại là thời gian mưa nhiều, hành động của phi hành quân sẽ gặp ảnh hưởng rất lớn, như thế chúng ta có thể tránh được cánh quân có uy lực lớn nhất của quân Tần rồi”.

Lưu Bang nghe xong lắc đầu nói: “Cho dù phi hành quân đối phương không cách gì sử dụng nhưng trong tay Tần vương vẫn có gần năm mươi

vạn quân, chúng ta chỉ có hai mươi vạn làm sao thắng được chứ?”.

Hàn Tín cười đắc ý trong mắt hiện ra nụ cười vô cùng giảo hoạt nói: “Hàn Tín có một cách khiến cho quân Tần không đánh cũng tự loạn, không sợ trăm vạn quân của chúng”.

Lưu Bang ngạc nhiên nhìn Hàn Tín, hồi lâu mới gật đầu: “Lần này là trận chiến mấu chốt của ta và Tần vương, nếu thắng coi như còn đường về, nếu thua chúng ta thân thủ mỗi thứ một nơi, liên lụy thân tộc”.

Hàn Tín cười, đáp: “Ân đức của chủ công Hàn Tín không dám quên, nay là lúc cần dùng đến Hàn Tín, Hàn Tín sẽ không khiến chủ công thất vọng, Mông Điềm mặc dù là danh tướng nhưng nay ý trời đã định, e rằng ông ta cũng phải bất lực, chỉ biết nhìn quân Tần bị hủy dưới tay mình”.

Lưu Bang nghe xong không kìm nổi sự lo lắng trong lòng nhìn Hàn Tín nói: “Không biết rốt cuộc tướng quân có kế sách gì, lại còn có thể không xem Mông Điềm ra gì?”.

Hàn Tín cười, sáng khoái nói: “Chỉ có một từ ‘đà’ “ (kéo dài).

Lưu Bang định thần lại hỏi: “Đà? Đà thế nào? Chúng ta chỉ có hai mươi vạn quân, nếu không ứng chiến không lẽ đợi quân Tần bao vây chết trong Nhạ Môn hay sao?”.

Trương Nhĩ hỏi: “Tướng quân, mặc dù qua hai năm khổ tâm kinh doanh, lương thảo không thành vấn đề nhưng nếu thật sự bị động bị đánh như thế cũng không phải là biện pháp?”.

Hàn Tín đưa mắt nhìn Lưu Bang và Trương Nhĩ ngửa mặt nhìn trời cười: “Theo Hàn Tín thấy thì Tần vương nhất định sau khi chuẩn bị tiến đánh Nhạ Môn, sẽ chinh phạt phương Bắc, nếu không một Nhạ Môn nhỏ bé không cần Tần vương phải chinh thu một trăm vạn đấu lương thảo, còn vay mượn trong nhân gian. Cho nên, nếu chúng ta đóng cửa không đánh thì không phải lương thảo bị hao phí, cứ kéo dài chiến sự đến sau thu, phương bắc thời tiết vô cùng lạnh lẽo, rất bất lợi cho việc chinh phạt Hung Nô, Tần vương nhất định sẽ thay đổi kế hoạch ban đầu, dù nói thế nào, cũng khiến Tần vương sẽ loạn tuyến đầu”.

Nói đến đây, nhìn Lưu Bang chấp tay nói: “Mông Điềm lần này áp lực rất lớn, rốt cuộc là Tần vương thân chinh, ông ta vừa phải chỉ huy quân đội

vừa phải ứng phó Tần vương, tuyệt đối là rất khó làm, đây chính là thời cơ của chúng ta, chỉ cần kéo dài đến thu, hoàng tử con của tiểu thư Lỗ Nguyên ra đời, lại thêm chiến sự kéo dài, sẽ nghĩ biện pháp ép Tần vương phải thay đổi chủ ý. Vì vậy chúng ta phải kiên trì đến thu, sẽ có thể đẩy lùi được quân Tần, sau đó nghĩ cách lợi dụng hoàng tử lên ngôi Tần vương, chúng ta lại lùi Liêu Đông”.

Lưu Bang nghe xong lập tức gật đầu: “Không sai, chỉ cần có thể đẩy lùi quân Tần chúng ta có thể lập tức lùi về phía bắc, theo giao tình giữa ta và Mặc Đốn có một vị trí ở phương bắc không thành vấn đề, đến lúc đó chúng ta không nằm trong địa phận nước Tần nữa, Tần vương nếu muốn chiến e rằng phải đối mặt với đại quân hùng mạnh Hung Nô rồi.

Trương Nhĩ chấp tay nói: “Nếu Tần vương và Hung Nô khai chiến chúng ta có thể đứng giữa mưu lợi, chỉ cần đứng vững ở phía bắc Giang Tây chúng ta có thể tự lập vương, so bì cao thấp với Tần vương”.

Lưu Bang nghe xong vui mừng nói: “Không sai, chỉ cần chống lại được lần tấn công này của Tần vương chúng ta có thể có cơ hội tự bào, chỉ cần quân Tần rút lui, chúng ta ngay lập tức lùi về huyện Giang Tây”.

Nói đến đây, cần rằng hậm hực nói: “Chỉ cần Lưu Bang ta không chết, thì có thể khôi phục lại thế lực, cùng Tần vương tranh giành thiên hạ”.

Hàn Tín gật đầu nói: “Chúng ta may mà phát hiện sớm được ý đồ của Tần vương, chỉ cần chuẩn bị tốt, thì đánh lùi quân Tần không phải là chuyện khó”.

Nói đến đây, thì nghe thấy tiếng người nhà báo: “Chủ công, hoàng đế sai người đến gặp”.

Lưu Bang nghe thấy thế gật đầu nói: “Sứ giả của Tần vương đến, Trương Nhĩ hãy đi gặp, cứ nói ta mắc bệnh nặng, dung mạo xấu xí lười thôi không dám gặp sứ thần thiên tử”.

Trương Nhĩ nghe thấy thế vội chấp tay nói: “Vi thần rõ, chủ công hãy yên tâm”.

Nói xong, khom mình hành lễ cung kính đi ra gặp sứ thần của Trương Cường.

Trong đại trướng ẩn nấp trong dãy núi, Trương Cường vừa ngủ trưa dậy, do tối qua không ngủ được, nên Trương Cường dù ngủ đã lâu vẫn thấy đầu óc lâng lâng, khó khăn lắm mới tập trung được tinh thần.

Nhìn thấy mặt trời bên ngoài đang chênh chếch về phía tây, Trương Cường vừa ngồi dậy đã nghe thấy Mông Điềm hỏi Hàn Hoán: “Bệ hạ dậy chưa?”. Trương Cường biết là có tin của Lưu Bang vội nói lớn: “Mông tướng quân, hãy vào đây nói chuyện”.

Nói xong thì thấy Mông Điềm và Hàn Hoán một trước một sau đi vào trong trướng, Mông Điềm bước lên trước chấp tay nói: “Bệ hạ, Lưu Bang quả nhiên đã xé hủy ý chỉ của bệ hạ, tự phong làm Hàn Trang Vương, rõ ràng là muốn quyết một trận sống mái với bệ hạ”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 2

Trận Chiến Đầu Tiên Ở Nhạn Môn.

Trương Cường nghe xong cười: “Không sai, tất cả đều nằm trong kế hoạch, chỉ cần tất cả thuận lợi, nửa tháng sau công kích thành Thiện Vô, rồi hướng lên huyện Cửu Nguyên so tài cao thấp với Mặc Đốn”.

Mông Điềm cẩn trọng nhìn Trương Cường nói: “Bệ hạ, theo vi thần thấy công đánh Nhạn Môn mặc dù là chuyện gấp rút nhưng chinh phạt Hung Nô cũng không nhất thiết phải tiến hành ngay như thế, nếu khai xuân năm sau rồi lại chinh thảo e là khả năng thắng sẽ cao hơn”.

Trương Cường lắc đầu nói: “Trẫm muốn sớm giải quyết xong Hung Nô, cũng có thể trẫm hơi vội vàng, nhưng nói thế nào hãy cứ đánh Nhạn Môn rồi hãy nói”.

Mông Điềm đã mờ mẫm nhưng không nói thêm gì nữa, lời nói làm loạn kế hoạch của hoàng thượng mà hoàng thượng không tức giận đã là kỳ tích rồi, nên nghĩ một lát lại không nói thêm gì nữa, rốt cuộc hiện nay còn chưa triển khai quyết chiến thật sự, nói gì cũng là hơi sớm. Hơn nữa, hoàng thượng không phải là người bào thủ bướng bỉnh, đến lúc đó tùy theo diễn biến tình hình, lại thêm ý kiến của mình, thuyết phục hoàng thượng cũng không phải là khó.

Nghĩ đến đây, bất giác trầm ngâm một lát mới gật đầu nói: “Bất luận thế nào, cũng không thể quyết định mọi việc quá cứng nhắc, tình hình trên chiến trường, diễn biến khó lường, tất cả tùy cơ ứng biến, vi thần sẽ cẩn thận sắp đặt, không để cho Lưu Bang có cơ hội để lợi dụng”.

Trương Cường gật đầu, muốn nói gì đó nhưng trước mặt tướng quân lầy lừng như Mông Điềm không tiện nói đành thôi, rồi mới tiếp: “Tối nay chính thức tấn công, hãy để mọi người được nghỉ ngơi thật sự trước đi”.

Mông Điềm gật đầu nói: “Vi thần rõ, bệ hạ hãy bảo trọng”.

Trương Cường thở dài gật đầu nói: “Trẫm hiểu, tướng quân cũng nghỉ ngơi sớm đi, tối nay là một trận ác chiến”.

Mông Điềm đưa mắt nhìn Trương Cường rồi mới lui ra.

Ăn xong cơm tối, trời bắt đầu nhá nhem tối, trăng tròn treo trên bầu trời mênh mông sâu thẳm thẳm, nhìn xuyên qua kẽ lá chỉ thấy một sự ngọt ngào êm đềm, gió mát thổi qua kẽ lá, phát ra những tiếng.

Trương Cường thay áo giáp bảo hộ, rồi mặc thêm chiến bào màu đen, trên đầu chỉ đội một cái mũ ngọc trắng nhỏ, toát ra vẻ vô cùng thông minh sắc sảo, lại thêm vẻ anh tuấn thiên tử thiếu niên. Sau khi ăn cơm tối, đại quân đã chuẩn bị xuất phát, nhẹ nhàng tiến quân về thành Thiện Vô đang bị bao phủ trong đêm đen, lúc đó là vào khoảng canh hai.

Đại quân đã hoàn thành xong việc bao vây từ hai hướng vào thành Thiện Vô, lại thêm sự bao vây từ hướng nam xuống bắc của Vương Bôn, quân Tần đã hoàn thành việc bao vây thành Thiện Vô vào đúng canh ba.

Tự cố chí kim, biên cương hiểm yếu lúc này lại bị mây đen chiến tranh tàn khốc bao phủ, nhưng một số thứ dân vẫn còn ngon giấc trong mộng đẹp, màn đêm ngày hè vô cùng yên tĩnh, cho nên dân chúng đều không ý thức được âm ảnh của cái chết đang đến gần.

Lần công thành này Mông Điềm đã đặc biệt trang bị vô số bom cháy, cái này vốn dĩ là trang bị cho phi hành quân, nhưng Trương Cường đã cân nhắc quân phi hành mang theo thuốc nổ rất dễ bị ẩm, lại thêm trời mưa, thì tác dụng của quân phi hành cũng không phát huy được. Hơn nữa qua mấy lần liên tục tác chiến, quân phi hành đã bị Lưu Bang biết rõ, không cách nào phát huy được tác dụng kỳ binh, lần bình định Nhạn Môn này chỉ mang theo hai trăm phi hành quân, chuẩn bị cho trường hợp ngẫu nhiên có thể sử dụng, công thành chính diện vẫn là do quân chính quy hoàn thành.

Mông Điềm do trong cuộc chiến mấy lần trước đã lĩnh giáo được đầu thô có uy lực nước không thể dập tắt, gió không dập được, nên đã chuẩn bị

xe ném đá và cung tên tẩm dầu bắn vào trong thành gây cho kẻ địch sự tập kích dữ dội.

Công thành chiến kiểu này là việc mà tướng lĩnh lãnh binh không muốn làm nhất, trong “Bình pháp Tôn Tử” từng mấy lần nhấn mạnh, công thành chiến là loại chiến tranh không có biện pháp nhất, là hình thức chiến tranh tổn thất lớn nhất, khốc liệt nhất, đúng như câu nói đã truyền từ thiên cổ: “Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ thứ phạt thành” là ý như thế.

Mông Điềm lần này chuẩn bị bom cháy chính là chuẩn bị cho mình một tấm vương bài sau cùng, có đại hỏa có thể thiêu hủy tất cả, có thể đốt thành Thiện Vô thành tro bụi, cũng phải đánh thắng trận này, nếu không hoàng đế đích thân xuất chinh, thất bại trở về, không chỉ khiến cho đế quốc Đại Tần mất mặt mà cũng khiến cho ông thân là đại tướng cũng phải bãi quan bãi chức, vô số quân sĩ sẽ thân thủ mỗi thứ một nơi.

Lúc này Vương Bôn từ phía bắc Hàm Đan tiến tới đã kịp thời đến núi ở phía nam huyện Thiện Vô, bốn xung quanh thành Thiện Vô đều có núi bao bọc, địa xứ cao nguyên, địa thế dễ thủ khó công, là căn cứ trọng yếu của nước Triệu thời chiến quốc chống lại Hung Nô, bóp chết ý đồ xâm phạm trang nguyên của các dân tộc khác.

Vương Bôn thân mặc áo giáp nhẹ, cười trên lưng chiến mã màu đen, nhìn chăm chăm vào đêm tối, trời đã chuyển về canh ba, thêm một khắc nữa, là đến thời gian tấn công đã hẹn với Vương Bôn. Vương Bôn lúc này nhẹ hít một hơi, chiến mã dường như cảm nhận được sự bất an của chủ nhân nên thở ra phì phì, quay đầu, vung vẩy cái đuôi dài.

Vương Bôn ghì chặt dây cương, khống chế con ngựa đang bất an, tập trung tinh thần nghe ngóng tiếng động trong đêm, đúng lúc cảm thấy có chút không.

Kiên nhẫn được nữa, bèn nghe thấy tiếng trống giục chiến vọng lại trong đêm, Vương Bôn tập trung tinh thần hươ thanh trường kiếm, ra lệnh cho đoàn quân đằng sau hét: “Giết cho ta”.

Thét xong vội thúc vào bụng ngựa, con ngựa hí lên một tiếng rồi phóng đi như điện xẹt, đại quân như nước lũ xông vào cổ thành Thiện Vô, trong

đêm tối đen, Vương Bôn đã nhìn thấy tường thành Thiện Vô, đột nhiên lóe qua vô số ánh lửa nhức mắt, tiếp theo là vô số tiếng thét bi ai của quân sĩ đang giãy giụa trong bể lửa, Vương Bôn đang công thành cũng cảm thấy một nỗi sợ khó nói nên lời.

Trương Cường đang đứng ở một chỗ cao rất gần với Thiện Vô, đưa mắt nhìn, bên cạnh là Mông Điềm đang mặc áo giáp nhẹ đang nghiêm túc tỷ ỉ theo dõi trận chiến.

Thông qua kính viễn vọng được chế tạo từ thạch anh, có thể nhìn thấy lửa lớn trong thành Thiện Vô, và bóng dáng quân lính đang hoang mang không biết phải làm như thế nào. Nhân ánh lửa trong thành, Trương Cường nhìn thấy được cờ chiến thêu mấy chữ “Hán Trang Vương” đang tung bay phấp phật trong gió, dưới ánh lửa lại càng nhức mắt.

Trương Cường nhìn lá cờ chiến đang tung bay trong gió đêm, trong lòng dâng lên một cảm giác cổ quái, bất giác thấy thật nực cười, thật không biết chức Hán Trang Vương mà Lưu Bang tự phong là đến từ đâu. Nghĩ đến đại Hán đế quốc ngạo mạn thiên cổ trong lịch sử, đã đưa bộ tộc Hoa Hạ Trang Nguyên lên đế quốc vĩ đại thần tiên danh xưng, bất giác cười gượng. Hiện nay, hoàng đế khai quốc triều Hán sắp chết trong tay mình, thật không biết rốt cuộc là lịch sử đang cười nhạo hay bản thân mình đang trêu đùa lịch sử.

Mông Điềm lúc này qua kính viễn vọng cũng nhìn thấy lá cờ chiến đang tung bay trong thành Thiện Vô, trong lòng vô cùng căng thẳng, đang sợ Trương Cường nổi giận, nhìn thấy hoàng đế sắc mặt hoang mang, vội cần trọng nhắc nhở: “Bệ hạ, không cần phải tức giận với hành động ngông cuồng này, bệ hạ vẫn là thiên tử, có thần minh bảo hộ, hưởng hồ chỉ là một Lưu Bang nhỏ bé”.

Trương Cường cười gượng: “Trẫm không tức giận, mà hình như thực sự là ý trời”.

Mông Điềm không rõ suy nghĩ của Trương Cường, gật đầu nói: “Đây đúng là câu hỏi cật vấn Đại Tần ta, là ông trời đang khảo nghiệm Đại Tần, chỉ cần bệ hạ trị vì được thiên hạ sẽ là minh quân thiên cổ”.

Nhìn thấy Mông Điềm đang hiểu nhầm mình, Trương Cường cũng không cách nào giải thích được, nghĩ đến Hạng Vũ cắt cổ tự tử ở bên bờ Ô

Giang, nhìn thấy chiến trường khốc liệt bao trùm sát khí trước mặt bất giác hào khí lên cao, ngẩng đầu cười: “Không sai, trăm một khi đã đến đây, đương nhiên phải có hành động gì đó, nếu không làm sao xứng đáng với bản thân, xứng đáng với đòi người kỳ lạ này? Mông tướng quân, dùng lo lắng, trăm không sao, tướng quân cứ yên tâm”.

Nói đến đây nhìn thấy vô số quân Tần đang công thành đột nhiên gặp phải sự phản kháng cực lớn, vô số binh sĩ Tần lũ lượt rơi từ tường thành xuống, hóa ra là quân cứu viện của quân Hán xông lên, thay thế số binh sĩ canh thành vừa bị bom cháy giết hại. Một trận mưa tên từ trên thành bắn xuống, mấy chiếc xe công thành vừa triển khai được thang dài, liền bị quân Hán ở trên thành dùng đá và gỗ to lăn xuống, binh sĩ công thành nếu chết rất thảm thương, lại thêm mưa tên dày đặc, lần tấn công thứ nhất của quân Tần, đến lúc trời sáng cũng đã thất bại mà kết thúc.

Đến khi tiếng minh kim giòn giã vang lên từ ánh ban mai buổi sớm, thì đợt tấn công thứ nhất của quân Tần, coi như tạm dừng lại, sau khi kéo đi vô số xác chết trận, tường thành cao lớn Thiện Vô coi như khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ có điều mùi tanh của máu vô tình đã xóa đi tất cả sự yên bình.

Nhìn thấy đầu rơi máu chảy trên chiến trường, Trương Cường lạnh lùng nhìn cánh cửa thành vẫn đóng chặt, chỉ thấy máu nóng trong đầu đang bốc lên ngùn ngụt. Đúng thế, là một binh sĩ khát vọng đối với chiến tranh không nghi ngờ gì là mãnh liệt nhất, chiến tranh vốn dĩ là tàn khốc, vì thế có lúc khi mà biện pháp hòa bình không thể giải quyết được vấn đề, chiến tranh chính là cách tốt nhất. Mặc dù chúng ta cứ hét lên là không muốn chiến tranh nhưng lại cứ hét lên này lần khác lấy cái cờ quốc gia để phát động chiến tranh, đây chính là khát vọng chinh phục trong bản tính loài người.

Mông Diêm lạnh lùng nhìn quân Tần đang rút khỏi chiến trường, rồi quay sang cận binh bên cạnh dặn: “Hãy báo cáo con số thương vong lên đây chuẩn bị đợt công kích mới, khi tấn công đợt sau, chú ý bảo vệ xe công thành, giáp binh lên trước, bộ binh giữ gìn đội hình, xe ném đá khoan đã, dùng quá nhiều bom cháy”.

Tên lính kia đáp một tiếng rồi đi ngay, Mông Điềm thận trọng bấm với Trương Cường: “Bệ hạ, trời đã sáng, đợt công kích tiếp theo có cho sử dụng phi hành quân không?”.

Trương Cường đón gió lạnh ban sớm nghĩ ngợi lắc đầu: “Đừng dùng, trận giao chiến đầu tiên hôm nay, dùng dễ dàng sử dụng, hãy giữ lại đến lúc mấu chốt sau cùng”.

Mông Điềm hai mắt sáng lên, nói: “Bệ hạ quả nhiên anh minh, Mông Điềm sợ bệ hạ sử dụng phi hành quân, ảnh hưởng đến sĩ khí của phi hành quân, không ngờ bệ hạ lại...”.

Nói đến đây dường như hoàn toàn quên mất thân phận của Trương Cường, đợi đến khi Hàn Hoán đánh tiếng nhắc nhở, mới đột nhiên bừng tỉnh, sắc mặt biến đổi, vội quỳ xuống nhận tội, thì thấy Trương Cường nói: “Tướng quân không cần phải xin tội trước trận, trẫm không muốn ảnh hưởng sĩ khí, chuyện hôm nay đợi đến sau khi về Hàm Dương trẫm sẽ cân nhắc xử lý”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3

Lần Đầu Xuất Chiến Thất Bại.

Một bên doanh trại, binh sĩ rất khỏi chiến trường đang ngồi trong doanh địa của mình, trầm mặc dùng cơm sáng, không khí vô cùng trầm trọng. Trận đầu thất lợi, không chỉ binh sĩ chết trên sa trường mà ngay cả tướng lĩnh cũng phải chịu sự trách phạt tương ứng, hơn nữa lần này hoàng đế ngự giá thân chinh, trận đầu thất lợi, nếu hoàng đế nổi giận, thì không biết hậu quả nghiêm trọng tới mức nào, vì vậy trong lòng ai nấy đều thắc thỏm lo âu.

Thành Thiện Vô còn dễ thủ khó đánh hơn trong tưởng tượng cũng đã ảnh hưởng trầm trọng lên tinh thần của binh sĩ tham gia đợt công thành chiến thứ hai, rốt cuộc ai cũng đều không muốn mình sẽ là xác chết lạnh lẽo nằm dưới tường thành. Bành Việt mang theo ba trăm cận binh, đang lo lắng thảo luận với hai tên Đô Úy bên cạnh về lần tấn công thứ hai, những người được chọn vào đội ngũ giáp binh vòng đầu đến cơm do cận binh mang lên cũng chưa kịp ăn.

Trương Cường chỉ dùng chút thức ăn đơn giản, nhìn thấy Vương Bôn gần một năm còn chưa gặp lại, Vương Bôn vẫn bộ dạng đó, nhưng thần sắc đã thêm phần trầm định, nói năng cũng cẩn trọng mấy phần, xem ra là đã rất chặt chẽ cẩn trọng hơn nhiều.

Trương Cường cười nhìn Vương Bôn trước mặt, gật đầu: “Đại quân đã thành công bao vây thành, tướng quân không cần phải căng thẳng thế”.

Vương Bôn nhìn Mông Điềm thần sắc đang rất nghiêm trọng, thận trọng chấp tay bẩm: “Bệ hạ, vi thần đang lo, trận này không dễ đánh, cho nên...”.

Trương Cường nghe thấy thế gật đầu than: “Hàn Tín là mãnh tướng hiểm có, mặc dù danh khí không bằng hai vị tướng quân, nhưng cũng không được coi nhẹ, xem ra phải nghĩ cách khác mới được”.

Mông Điềm đứng bên cạnh đưa mắt nhìn lá cờ chiến tung bay trên tường thành, hùm một tiếng rồi quay lưng sang nói với Trương Cường: “Bệ hạ cả đêm chưa ngủ, lại hành quân đường trường xa xôi, nên đi nghỉ sớm đi, hôm nay thời tiết ẩm ướt, nếu ảnh hưởng đến long thể, là tội của Mông Điềm rồi”.

Hàn Hoán nghe thấy thế vội bẩm: “Bệ hạ nên về trướng nghỉ ngơi đi”.

Trương Cường cười, lắc đầu: “Không có gì, đợi sau khi đột tấn công lần hai kết thúc, trẫm sẽ đi nghỉ, chiến trường thế này, người bảo trẫm an tâm nghỉ ngơi được sao?”.

Nói xong nhìn Mông Điềm, gật đầu: “Hiện nay đối phương cố thủ trong thành không chiến, rõ ràng là muốn tránh mấy trận bắt đầu, làm nhụt nhuệ khí đại quân, chúng ta càng phải tăng cường tấn công, tuy nhiên rốt cuộc phải đánh thế nào, thì phải giao cho hai vị tướng quân, trẫm chỉ có thể khích động sĩ khí mà thôi”.

Nói đến đây, một con ngựa khải phóng như điện xẹt từ trên núi phóng đến, kỵ sĩ trên ngựa mặc áo quần cấm vệ, nhìn thấy tình hình như thế, Mông Điềm thầm ngạc nhiên nhất định là Hàm Dương xảy ra chuyện gì, tâm trạng trở nên căng thẳng không yên.

Đang lúc suy nghĩ thì kỵ sĩ kia người lướt mồ hôi thúc ngựa đến trước mặt Trương Cường, chưa đợi chiến mã đứng vững đã lao xuống quỳ nói lớn: “Bệ hạ, cấp báo từ Hàm Dương”.

Trương Cường khẽ giật mình, hiện nay những việc trong triều đều đã đi vào quỹ đạo dưới sự phò tá của tam công, bản thân là hoàng đế mới có thể rất thân để ngự giá thân chinh, trước đây trong phim và tiểu thuyết thường nhắc đến căn chính của hoàng đế Triều Thanh, kỳ thực đến thời đại này mới hiểu được, ngoài việc triều Thanh ra quyền lực của tế tướng cũng rất lớn, hoàn toàn có thể tự chủ vận hành cơ cấu hành chính, điểm này hoàn toàn khác với triều Thanh mà đại quyền hoàn toàn nằm trong tay hoàng đế, lúc này mới hiểu, nguyên nhân vì sao mà dù có những triều đại hoàng đế

hai mươi năm không màng triều chính mà bộ máy quốc gia vẫn vận hành như bình thường.

Kỳ thực, trong thời đại này, mặc dù hoàng quyền bị giao phó cho địa vị tối thượng nhưng quyền lợi mà chính quyền của tể tướng và tam công vận hành cũng không bị hạn chế nhiều, đây chính là nguyên nhân mà Tần Thủy Hoàng dù ngự giá thiên hạ nhưng cũng không ảnh hưởng đến triều chính. Thêm nữa, Trương Cường sau này lại điều chỉnh quyền hạn trong triều, khiến cho tam công do chế độ do Tiêu Hà đứng đầu dần đi vào chính quy, có đất rộng để xử lý việc triều chính, nếu không phải là những chuyện liên quan đến an nguy quốc gia, thì Tiêu Hà không dễ dàng gì mà cấp báo mình.

Nghĩ đến đây, bất giác nhú mày nói: “Nói đi, có chuyện gì?”.

Tên cấm vệ nhìn thấy Trương Cường người đầy mồ hôi nói: “Bệ hạ, Lưu mĩ nhân đã sinh hạ được hoàng tử cách đây ba ngày, Tiêu thừa tướng lệnh cho tiểu nhân nhanh chóng cấp báo bệ hạ, Thừa tướng nói, tin tức này nói không chừng sẽ giúp ích cho bệ hạ, vì vậy lệnh cho tiểu nhân ngày đêm lặn lội cấp tốc đến báo”.

Trương Cường lúc này có chút chưa kịp định thần, Vương Bôn và Mông Diêm nhìn nhau lập tức quỳ xuống nói: “Vi thần chúc mừng bệ hạ”.

Trương Cường mới nghĩ ra, nay Lỗ Nguyên quả nhiên đã sinh hạ hoàng tử, với cục diện hiện nay, tin này không nghi ngờ gì nữa có thể giúp quân Tần trong việc ảnh hưởng đến lòng quân quân Hán, thậm chí tâm lý của Lưu Bang cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Nghĩ đến đây mới chậm rãi gật đầu nói: “Thừa tướng còn dặn dò gì không?”.

Tên vệ quân kia do dự một lát rồi bẩm: “Hai vị hoàng tử đều bình an, nhưng tâm trạng mĩ nhân nương nương u sầu, còn lại không có gì nữa”.

Trương Cường thầm thở dài, gật đầu: “Người đi nghỉ ngơi đi, khi về nhớ mang theo bản tấu trẫm đã phê xong, chuyện trong triều đã có thừa tướng xử lý”.

Tên cấm vệ kia đáp một tiếng rồi bẩm: “Thừa tướng muốn tiểu nhân bẩm với bệ hạ, mĩ nhân nương nương sức khỏe không tốt, bệ hạ có phong thường gì không, nhằm an ủi xoa dịu?”.

Trương Cường nghĩ, gạt đầu than: “Hãy thưởng cho một trăm lạng vàng, chuyện tấn phong do hoàng hậu lo liệu, lệnh cho nàng lo điều dưỡng sức khỏe là được”.

Tên cấm vệ kia nghe thế nhìn Trương Cường, sau khi hành lễ liền kính cẩn lui.

Ra.

Mông Điềm tiến lên bẩm: “Bệ hạ định xử lý chuyện này như thế nào?”.

Trương Cường nghe thấy trong lòng thầm cười gượng một tiếng, Lỗ Nguyên từ khi vào cung Tần đã chủ định một kết cục bi kịch, chỉ là không ngờ kết cục đó lại diễn ra nhanh chóng như thế, đúng là khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, Vương Bôn mặc dù không kìm được nhưng vẫn rất cẩn trọng chấp tay thưa: “Vi thần chúc mừng bệ hạ sinh được hoàng tử, bất luận thế nào, đều là chuyện vui, bệ hạ nên triệu cáo toàn quân chúc mừng, nhân đó có thể kích thích được sĩ khí”.

Mông Điềm nghe thấy thế lập tức đưa mắt nhìn Vương Bôn, Vương Bôn đón ánh mắt của Trương Cường, cười không ra tiếng, dường như cảm giác được ánh mắt phức tạp khó nói hiện ra trong mắt Mông Điềm.

Trương Cường nghe xong đưa mắt nhìn Vương Bôn, ánh mắt sắc nhọn đó khiến Vương Bôn toàn thân ớn lạnh, đang định mở miệng thì nghe thấy Trương Cường nói: “Tất cả theo kế hoạch mà làm, kế hoạch tấn công không thay đổi, nhưng lập tức tuyên bố sẽ phong thưởng một nghìn tiền cho những binh sĩ tham gia chiến đấu, coi như là chúc mừng”.

Vương Bôn và Mông Điềm nhìn nhau đồng thanh đáp: “Tạ ơn bệ hạ”.

Vương Bôn mặc dù thân là võ tướng, nhưng luôn đa mưu túc trí lại nhận được di huấn sâu sắc của Vũ thành hầu, từ sau khi quay về Tần quốc đảm nhiệm tướng quân, bèn thận trọng hơn, đặt sự cảm kích và tôn trọng dành cho Trương Cường vào tận sâu đáy lòng, lặng lẽ thực hiện tốt những việc mà Trương Cường giao phó.

Lần này nghe thấy quân tình cấp bách bí mật lên phía bắc, lại thêm ba ngày ba đêm chưa nghỉ ngơi, dẫn theo mười vạn đại quân từ Hàm Đan cấp tốc tiến lên Nhạn Môn, nhìn thấy Trương Cường gần một năm chưa gặp,

thấy hoàng đế càng ngày càng trưởng thành, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm kích, luôn luôn tràn ngập hình ảnh của Trương Cường và Tử Anh trên tất cả, sau đó lại tự chúc mừng mình ngày đó đã quyết định theo Mông Điềm quay về Hàm Dương.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm trọng của Mông Điềm và Vương Bôn, Trương Cường gật đầu, quay lưng đi đến trước cửa trưởng, đón ánh ban mai mới lên, hít một hơi sâu gió núi, miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói: “Chuẩn bị đột tấn công thứ hai”.

Mông Điềm và Vương Bôn gật đầu đồng thanh đáp: “Vi thần rõ”.

Trong thành Thiện Vô, sau khi đột tấn công thứ nhất vừa kết thúc Lưu Bang mặc áo giáp nặng, vừa đi vào trong thủ phủ huyện, còn chưa kịp cởi chiến giáp ra, đã không kìm được sự vui mừng trong lòng cười: “Tần vương ngự giá thân chinh, cũng chỉ là thế thôi, ha ha...”.

Cùng đi với hắn là Trương Nhĩ lúc này cũng đang mặc áo giáp, đi sát ngay sau Lưu Bang, mặc dù không vui mừng điên cuồng như Lưu Bang nhưng cũng không giấu được vẻ vui mừng.

Nghe thấy Lưu Bang không cách gì khống chế được sự hoan hỉ, Trương Nhĩ thận trọng nhắc: “Tuy trận tấn công đầu ta thắng nhưng không phải là lúc chúc mừng, chúng ta không thể qua loa đại ý được”.

Lưu Bang gật đầu nói: “Không sai, điều này ta hiểu, thừa tướng có thể yên tâm”.

Ba ngày trước Lưu Bang hạ lệnh phong cho Trương Nhĩ làm thừa tướng, Trần Dư làm ngự sử, Hàn Tín là quốc úy, chính thức xây dựng tập đoàn chính trị nhỏ của mình, cũng có hình có vẻ, thiết lập bách quan, mặc dù chỉ có 26 văn quan và 39 tướng lĩnh các cấp, nhưng là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn.

Lưu Bang vừa dứt lời, thì nghe thấy tiếng bẩm cung kính: “Bái kiến đại vương”.

Đưa mắt nhìn ra thì thấy Trần Dư và Hàn Tín cùng nhau đi đến, hai người đều mặc chiến giáp uy phong lẫm liệt, người vừa nói chính là ngự sử Trần Dư.

Nhìn thấy hai người đi đến Trương Nhĩ khẽ biến sắc mặt, miễn cưỡng cười: “Công lao hai vị hôm nay không nhỏ”.

Trần Dư hừm một tiếng, không để ý đến Trương Nhĩ mà chấp tay bấm với Lưu Bang: “Quân Tần dưới thành đang chuân bị tấn công đợt hai, xem ra hôm nay quân Tần dường như định thăm dò rồi lui quân, loại bom cháy kia quả thực mang lại cho chúng ta sự đe dọa rất lớn, thừa tướng nên sớm nghĩ ra biện pháp gì đó”.

Lưu Bang nhìn Trương Nhĩ sắc mặt âm u nói: “Lời Trần Dư rất có lý, thừa tướng nên sớm nghĩ ra đối sách, nếu không thương vong của chúng ta rất lớn, đây vẫn là phi hành quân mà Tần vương chưa từng sử dụng, nếu không quả thực khó mà đánh thắng lần tấn công thứ hai này”.

Trương Cường vội khom mình nói: “Loại dầu đốt này được khai thác trong giếng của vùng Tứ Xuyên, sản lượng không nhiều, khả năng Tần vương không thể dùng quá nhiều thứ này, tuy nhiên vi thần sẽ nhanh chóng tìm ra cách để giải quyết”.

Lưu Bang nghe xong than: “Bản vương nay đã tự lập thành vương, nếu hôm nay quả thực có thể thành, thì các vị chính là nguyên huân khởi quốc của đại Hán, hy vọng mọi người bỏ ân oán cá nhân, nhân loạn thế này lập công”.

Hàn Tín nghe thế chấp tay nói: “Đại vương anh minh, Hàn Tín thề chết cũng sẽ phải thắng trận này”.

Lưu Bang gật đầu than: “Mọi chuyện phải nhờ vào mọi người, ân oán trước đây tạm thời xóa bỏ, trước mắt chúng ta bây giờ là cường địch chung”.

Lời vừa dứt, thì nghe tiếng trống trận bên ngoài, lần tấn công thứ hai của Đại Tần bắt đầu rồi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4

Lương Sách Khác.

Trong ánh nắng chói mắt buổi sáng, trận chiến lần thứ hai cuối cùng đã bắt đầu, trong tiếng trống trận, đội quân công thành quân Tần dưới sự yểm trợ của giáp binh bắt đầu nhắm tường thành cao lớn xông tới. Mười mấy xe công thành dưới sự yểm trợ của đám người như triều thủy, từ từ xông vào tường thành.

Sau khi quân Tần đã rơi vào phạm vi công kích mũi tên, quân Hán đã chờ đợi sẵn ngay lập tức hoàn kích cường tên, Trương Cường lúc này mới thật sự cảm nhận được cái gì là mưa tên. Chỉ thấy tiếng tên bay vun vút, xuyên thấu thân thể binh sĩ, máu tươi phọt ra khắp nơi, ngay cả lính được trang bị trọng giáp cũng khó chống lại được thứ cung tên lợi hại này, huống hồ là những binh sĩ quân Tần chưa từng mặc chiến giáp, sau chưa đến ba phút công kích năm vạn binh sĩ công thành đã tổn thất gần ba phần, những binh sĩ phía sau dường như dẫm lên những cái xác phía trước điên cuồng tiến lên, máu tươi nhuộm đỏ đám cỏ dưới chân.

Giáp binh sau khi đã né được trận mưa tên đầu tiên cuối cùng đã xông đến được tường thành, sau lưng bỏ lại vô số xác chết, mặc dù thương vong nặng nề nhưng quân Hán đã phát huy công thế mũi tên mạnh nhất, cho nên vẫn không gây ra ảnh hưởng tâm lý nào đến quân Tần. Những chiếc xe công thành to lớn từ từ áp vào thành, sau lưng vô số quân Tần đang điên cuồng xông lên, trong tiếng trống trận giục giã, tiếng thét giết vang lên rộn người, sau lưng đại quân, xe ném đá đã phóng bom cháy rất chuẩn xác lên bức tường thành đầy binh sĩ.

Do lửa từ bom cháy chỉ có thể dập được bằng cát, Trương Cường đứng trên trận thế, dường như có thể nghe thấy tiếng hét bi ai thê thảm của binh sĩ đối phương, do bom cháy đã thu hút đại bộ phận binh lực của quân Hán, khiến cho phòng thủ trên tường thành bắt đầu lỏng lẻo, mưa tên dồn dập cũng dần ngớt đi.

Nhân cơ hội ngắn ngủi, xe công thành của quân Tần coi như đã va được vào tường thành, chỉ là chưa kịp mở ra thì đã bị đá trên tường lăn xuống làm cho nát bươm, số binh sĩ đứng bên xe công thành cũng thương vong vô số.

Là tướng lĩnh chỉ huy cơ bản của lần tấn công này, Bành Việt nhìn tình thế chiến trường với cục diện bị động quả thật vừa lo vừa giận, chỉ là trước khi chưa có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể tận mắt nhìn thấy từng binh sĩ một ngã xuống, trong lòng lo lắng chờ đợi mệnh lệnh dùng tấn công.

Mông Điềm đứng chỗ cao nhất trên doanh địa, theo dõi từng động tĩnh thay đổi trên chiến trường, bên cạnh ông, Vương Bôn trầm trọng lắc đầu: “Tướng quân, phòng thủ quân Hán quả thực lợi hại, nếu cứ thế này, e rằng tổn thất càng nghiêm trọng hơn”.

Mông Điềm nhìn Trương Cường cẩn trọng nói: “Bệ hạ, không ngờ quân Hán lại phòng thủ dũng mãnh như thế, thương vong của chúng ta qua hai đợt tấn công e là đã vượt quá ba vạn người”.

Trương Cường qua hai đợt tấn công phát hiện ra Lưu Bang hình như đã có chuẩn bị chiến tranh, hoàn toàn không hoang mang không biết làm gì như mình tưởng tượng, xem ra mình đã đánh giá thấp kẻ địch.

Nhìn ánh mắt Mông Điềm vẫn bình tĩnh, Trương Cường cười gượng một tiếng gật đầu: “Lưu Bang không hoang mang như trong tưởng tượng của chúng ta, kế hoạch tấn công Nhạn Môn của chúng ta dường như đối phương đã có sự chuẩn bị và phòng bị nhất định, cho nên trầm muốn nghe ý kiến của hai vị tướng quân”.

Mông Điềm nghe xong, bất ngờ, kỳ thực sau khi đợt tấn công thứ nhất kết thúc đã phát hiện ra vấn đề này, chỉ là do hoàng đế thân chinh không thể lui kiếm không đánh, hơn nữa nếu mình nói thế, sợ Trương Cường khó mà tin, nên không dám tùy tiện nói ra. Lúc này thấy Trương Cường còn phát

hiện ra vấn đề sớm hơn mình tưởng tượng, nên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nghĩ ngợi cẩn thận một hồi, mới cẩn trọng nói: “Lời bệ hạ nói vô cùng chính xác, chỉ là vi thần thấy rằng, chỉ bằng cứ thua trước mấy trận, sau đó vậy chứ không đánh, Lưu Bang bị giam trong thành Thiện Vô, không công đánh, chỉ bằng dùng mưu”.

“Mưu trí?”. Trương Cường nhìn Mông Điềm, gật đầu nói: “Tướng quân không lẽ có biện pháp gì hay sao?”.

Mông Điềm biến sắc mặt nói: “Đối phương đã phát hiện được ý đồ của chúng ta, có thể nói là chuẩn bị nghênh chiến, chỉ cần bọn họ kiên trì cố thủ không ra chờ đến khi thời tiết chuyển lạnh, ngựa giá bệ hạ bắt buộc phải về Hàm Dương, thì lần chinh phạt này coi như thất bại rồi. Nếu quả thực như thế, e rằng có thể làm khuếch trương thanh thế của Lưu Bang tại Nhạn Môn, theo vi thần thấy, bệ hạ nên thử kế ly gián”.

Trương Cường sáng mắt lên, gật đầu: “Không sai, hiện nay đại chiến đang khốc liệt, tất cả mâu thuẫn đều có thể tạm thời cho qua, nếu nguy hiểm được giải quyết bớt đi, thì lại có thể trỗi dậy, hãy ra lệnh dùng công kích, chúng ta về trường cẩn thận bàn bạc thêm”.

Nói đến đây đưa mắt nhìn đi thì thấy trận chiến đã bước vào hồi quyết liệt, trên tường thành đâu đâu cũng thấy lửa bom cháy và tiếng thét giết thảm thiết. Nhìn thấy cảnh tượng rùng rợn đó, Mông Điềm ngay lập tức hạ lệnh cho hai vạn binh sĩ đã chuẩn bị xong xuôi đứng phía sau xông lên, tăng viện cho binh sĩ quân Tần đã công lên tường thành.

Lúc này trận chiến trên thành dường như đã đi vào bước cầm chừng liều chết. Do đợt công kích lần trước của bom cháy, đã gây ra sự uy hiếp to lớn cho hàng phòng thủ trên thành, quân Hán thương vong nặng nề, quân Tần nhân cơ hội viện binh quân Hán còn chưa kịp đến, công lên thành, liền bị quân Hán tăng viện lao đến bao vây, hai bên đang đánh nhau đỏ cả mắt.

Trên tường thành cao lớn sừng sững, đâu đâu cũng thấy xác chết bị bom thiêu cháy, bờ thành và trên đất đâu đâu cũng thấy mùi máu tươi, bên tai đâu đâu cũng nghe thấy tiếng đao kiếm va vào nhau, tiếng thét giết chói tai.

Hàn Tín thân là đại tướng quân đích thân dẫn năm trăm cận binh thị sát các nơi, trọng giáp trên người ướt đầm máu tươi, hắn cũng không biết mình đã giết bao nhiêu quân Tần, thanh kiếm dài trong tay đã cuốn đến cả lưỡi dao, lưỡi dao cuốn vào trở nên vô cùng hung tợn.

Lúc này quân hậu viện sau lưng quân Tần ào ạt xông lên tường thành, quân Hán tham gia đợt chiến đấu lần thứ nhất bị thương vong hết sạch, đội hình binh sĩ tham gia trận đấu đã là đợt viện binh thứ ba, may mà cửa thành bị dây xích sắt đóng chặt, nên quân Tần nhất thời khó mà uy hiếp được, tuy nhiên tường thành dưới sự công kích bằng bom cháy của quân đối phương, phòng thủ tương đối tổn sức.

20 vạn đại quân trừ tám vạn quân phòng thủ ở bốn cửa thành, số còn lại dường như đều đổ vào trận chiến phòng thủ hôm nay, nhìn thấy trận chiến càng ngày càng khốc liệt bên cạnh, ánh kiếm vung lên lóe mắt, tiếng mắng chửi thê thiết, Hàn Tín cười gượng một tiếng.

Hắn từ lúc đầu quân cho Hạng Vũ chỉ là một tên tiểu tốt nhỏ bé bắt đầu ôm mộng chí lớn, tôi luyện bản thân qua từng trận kịch chiến, trong bốn năm nay cũng đã tham gia vô số những trận khó khăn, nhưng hôm nay mới cảm nhận được sự tinh nhạy, lợi hại của quân lính Tần vương, sự phòng ngự mạnh mẽ như thế đều bị đối phương công lên tường thành, nếu triển khai trận thế chiến, cánh quân Hán trong tay mình không thể là đối thủ của quân Tần, trong lòng bất giác cảm thấy vô cùng nặng nề.

Lúc này Trần Dư đang dẫn dắt hai nghìn quân Hán dốc sức nghênh chiến với quân Tần công thành, vốn dĩ từ khi hắn đảm nhận chức ngự sử đại phu của Lưu Bang, bèn bị tước mất vị trí đại tướng quân, cận vệ bên mình từ một ngàn người giảm xuống còn hơn ba trăm người.

Khi tiếng trống công thành chiến của quân Tần vang lên, Trần Dư đang chỉ huy sự điều phối lương thảo trong thành, đã bị mệnh lệnh của Trương Nhĩ phái đến chỗ phòng thủ tường thành nguy hiểm nhất, nhưng lại chỉ cho hắn hai nghìn tinh binh, khiến cho Dư Hạp vô cùng tức giận nhưng cũng không biết phải làm gì, đành phải lên tường thành dốc sức tham gia trận chiến, trong lòng thấy bi ai vô cùng.

Còn Trương Nhĩ lúc này lại càng mướt mồ hôi chỉ huy ra lệnh, đẩy số người nhàn tản đi vào hàng phòng thủ trong tường thành, còn hấn đích thân dẫn một vạn quân Hán lên thành, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng để bổ sung vào lỗ hổng.

Nhìn thấy Trần Dư mang theo hai nghìn tinh binh chỉ mới chạm đã phải lùi, trong lòng bất giác tự cười nhạt, ngày đó khi Triệu Vương Cự Lộc bị vây, Trần Dư độc lĩnh hơn sáu vạn quân mà không chịu quay về chi viện, khiến cho Triệu Vương rơi vào vòng vây của hai mươi vạn quân Tần, nếu Hạng Vũ quyết tâm làm đến cùng phá quân Tần, e rằng Trương Nhĩ sớm đã làm ma dưới đao quân Tần.

Lần này Trương Nhĩ có cơ duyên trùng hợp thay thế Trần Bình làm thừa tướng của Lưu Bang, bèn có tâm nhắc nhở Lưu Bang phòng bị Trần Dư, đối với loại người tư lợi bội tui quả thật không phải tốt đẹp gì, cũng trách bản thân lúc đầu kết giao có mắt không trông, đã kết giao nhầm người, nay còn phải mang cái tiếng bội nghĩa.

Đang lúc suy nghĩ thì lỗ hổng do quân Tần liều chết phá được do thiếu sự hỗ trợ của bom cháy đã dần dần bị quân Hán bổ sung vá lại, cung tên trên tường thành mặc dù không được triển khai, nhưng lại lăn xuống vô số đá lớn, đè nát những chiếc xe công thành đã áp được vào thành, còn quân Tần trên tường thành càng ngày càng ít, trận đấu kịch liệt này cuối cùng cũng từ từ phân được thắng bại.

Trương Cường nhìn xác chết chất như núi dưới tường thành trong lòng rất đau xót, lại càng khó mà kìm chế được sự hưng phấn trong lòng, nếu không bị hạn chế bởi thân phận chỉ e mình đã sớm tham gia vào trận chiến này rồi.

Mông Điềm nhìn quân Tần trên tường thành từ từ giảm đi, bèn hạ lệnh lui quân, quân Tần cuối cùng đã mất đi vô số thể lực, vội vã kết thúc ngày đầu chiến đấu.

Trong ngự trường, Trương Cường vừa thay chiến bào đã dẫm mồ hôi.

Vừa ăn xong bữa cơm đầu tiên trong ngày, còn chưa kịp nhận ly trà nóng do Hàn Hoán chuẩn bị, thì nghe Mông Điềm từ bên ngoài vào bẩm: “Mông Điềm bái kiến bệ hạ”.

Trương Cường gật đầu cười: “Tướng quân dùng cơm chưa? Nếu chưa cho gọi Hàn Hoán mang qua đây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”.

Mông Điềm chấp tay nói: “Đa tạ long ân bệ hạ Mông Điềm đã ăn rồi”.

Trương Cường gật đầu nói: “Hai trận hôm nay mặc dù thất bại nhưng tướng quân đừng quá lo lắng, thắng bại là chuyện thường trong nhà binh”.

Mông Điềm nhìn sắc mặt Trương Cường bình tĩnh, chứ không hề tức giận mới thấy chút yên tâm, gật đầu nói: “Thế này cũng chưa làm sao, đối phương tránh chứ không ra, hiện nay chỉ có thể làm tiêu hao đối phương như thế này, chỉ cần vây khốn lâu ngày, mỗi ngày công lên vài trận, thì không sợ bọn chúng kiên trì được mấy hồi”.

Trương Cường gật đầu than: “Nhưng vẫn phải nghĩ biện pháp gì đó”.

Nói đến đây mới nhớ đến lịch sử, Trương Nhĩ sau này được Lưu Bang phong làm Sơn Vương, còn Trần Dư lại bị Lưu Bang dùng tội danh phản loạn sai Hàn Tín chìm xuống nước. Hai người cùng là danh sĩ Đại Lương, cùng ở huyện Tín Lăng, từng kết giao với nhau, nhưng sau này lại vì Cự Lộc bị vây mà bất hòa. Tuy nhiên lúc này xem ra, dường như hai người không đến trở mặt kết thù như lịch sử ghi chép.

Bất giác nhìn Mông Điềm một cách kỳ quái hỏi: “Trương Nhĩ và Trần Dư không lẽ không có ngăn cách gì sao?”.

Mông Điềm nghe thấy thế gật đầu: “Năm đó Hạng Vũ giải vây Cự Lộc, từng truyền ra cái tin bất hòa, nhưng từ khi Triệu Vương đầu hàng, tình hình hai người không nói cũng biết”.

Trương Cường nghĩ ngợi, mặc dù cảm thấy có chút không hiểu, nhưng trước mắt đây chính là điểm đột phá, bất giác gật đầu: “Trước mắt xem ra chỉ có thể dùng kế phản gián giữa Trần Dư và Trương Nhĩ rồi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5

Cái Chết Của Trần Dư.

Nửa tháng trôi qua, quân Tần không hề triển khai đợt công thành chiến thứ hai, thành Thiện Vô yên tĩnh như chưa hề xảy ra chiến tranh. Cư dân trong thành đã di tản trước đó, chỉ còn lại hai mươi vạn quân Hán, khi không có chiến sự chỉ có thể nhìn thấy số ít thứ dân không chịu rời đi xuất hiện trên đường phố rộng lớn.

Binh sĩ ngoài việc quan sát nghiêm ngặt động tĩnh quân Tần, dường như cả ngày đều ở trạng thái vô cùng căng thẳng, rốt cuộc là phải đối mặt với quân địch bao vây đen đặc dưới tường thành, ai mà nhẹ nhõm cho nổi.

Đối với quân Tần nửa tháng rồi không hề có động tĩnh gì, Lưu Bang lúc này có chút không bình tĩnh nổi nữa, mỗi ngày ngoài cùng Hàn Tín và Trương Nhĩ trao đổi chi tiết kế hoạch mấy lần, mỗi ngày đều không ngớt hỏi Lã Hậu thái độ của Trương Cường ở Hàm Dương và những chi tiết về Lỗ Nguyên, khiến cho người trong nhà đều vô cùng bận rộn.

Còn trong triều đình nhỏ quân Hán ai nấy đều bận tối tăm mặt mũi, chỉ có Trần Dư thân là ngự sử đại phu vô cùng thanh nhàn. Khi Lưu Bang thảo luận đại sự quân chính, mưu lược có Trương Nhĩ xuất mưu vạch sách, quân sự có Hàn Tín lo liệu, chỉ có ngự sử hăn ta, Lưu Bang không nghe không hỏi, khi phong tước vị cũng chỉ phong đất ba huyện cho hăn, nhưng lại tấn phong Trương Nhĩ làm Sơn Vương, bất luận thế nào cũng khiến Trần Dư cảm thấy phần uất.

Tuy nhiên Lưu Bang lại bị Trương Nhĩ nói gì nghe nấy, nên hăn chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu, đối với thành Thiện Vô chỉ biết cười nhạt một

mình.

Đến nay, thành Thiện Vô đã bị vây tròn nửa tháng, Trần Dư ngồi trong hậu viện tư gia nhìn cảnh nho lá đang từ từ ngà vàng, trên bàn đặt trước mặt bày một đĩa lạc và một bình rượu gạo, mùi rượu gạo thơm nhẹ nhàng, khung cảnh hiện ra vô cùng yên tĩnh, tuy nhiên sự yên tĩnh này trong mắt Trần Dư lại chỉ là sự im lìm vắng vẻ không lời.

Nghĩ đến những ngày còn ở Đại Lương, trong phủ Ngụy Vô Kị huyện Tín Lăng mà bản thân thường thấy là nơi đặc ý nhất, chỉ điểm cổ kim, danh sĩ thiếu niên, ý chí hăm hở. Hai mươi năm đã qua, công tử Vô Kị đã về thiên cổ, thành Đại Lương cỏ mọc tiêu điều, bạn bè sống chết hoạn nạn trở mặt kết thù, những ấp ủ hoài bão trong lòng khó mà thực hiện, quả thật vô cùng thê lương.

Đang lúc xuýt xoa cảm thán thì thấy lão gia nhân Trần Thiện bước lên trước bẩm: “Lão gia, ngoài cửa có người cầu kiến”.

Liên xua tay nói: “Không gặp, người thừa như ta, gặp làm gì”.

Lời vừa dứt thì nghe thấy tiếng cười sảng khoái: “Đại nhân là ngự sử, lại quên mất bạn cũ Đại Lương rồi sao?”.

Trần Dư run người, ly rượu vừa rót rơi xuống bàn.

Quay đầu lại nhìn mới phát hiện người đứng trước mặt khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt trắng trẻo, râu rậm, đôi má hao gầy lộ cả xương.

Nhìn người đứng trước mặt Trần Dư chỉ thấy xa lạ, nên nghi hoặc hỏi: “Các hạ là ai, có chuyện gì đến gặp Trần Dư?”. Người đó lùi lại một bước hành lễ nói: “Tại hạ Tước Mộ, ngày đó từng ở trong môn hạ công tử Vô Kị, từng nghe danh đại nhân, nay lưu lạc tứ hải, đến đây xin nương nhờ hy vọng đại nhân giúp đỡ”.

Trần Dư sững người, thực khách môn hộ công tử Vô Kị ngày đó có trên nghìn người, trừ những người nổi danh hay có tiếng, bản thân không cách nào nhớ được, bất giác cởi bỏ sự phòng bị trong lòng, gật đầu cười gượng: “Trần Dư tôi nay chịu lạnh nhạt, huynh đến đây, tôi đây chẳng có tiền đồ gì, chỉ bằng cứ nghỉ ngơi mấy ngày, rồi qua bên thừa tướng thì hơn”.

Tước Mộ lắc đầu nói: “Tại hạ đến thành Thiện Vô đã hơn hai tháng, mấy ngày trước có ở bên thừa tướng nhưng không có gì để làm, vốn dĩ

muốn đến thỉnh cầu thừa tướng tiến cử, nương nhờ Hán vương, có chỗ dung thân tử tế, nhưng đáng tiếc thừa tướng ngày ngày bận rộn công vụ, căn bản không thể gặp tại hạ, nên mới phải đến đây cầu kiến”.

Trần Dư cười nhạt: “Thừa tướng nay thân bận trăm việc, đương nhiên không cần đến ta,. Huynh yên tâm, tại hạ nhất định thay huynh tiến cử”.

Nói xong, quay lại ngồi trước bàn, người hầu đã kịp thời dọn đi chén rượu bị đổ, dâng lên thức mới, Tước Mộ cảm kích nhìn Trần Dư nói: “Đại nhân không quên tình cũ, Tước Mộ xin đa tạ”.

Trần Dư cười gượng lắc đầu: “Huynh không cần tạ ơn ta, nay ta vắng vẻ lạnh lẽo, còn chưa biết có giúp được huynh không, chỉ biết cố gắng hết sức thôi”.

Tước Mộ ngạc nhiên nói: “Trong phủ huyện Tín Lăng ngày đó, thừa tướng và đại nhân kết tình thâm giao, sao nay lại...”

Trần Dư lúc này có ba phần say, bị hấn ta nhắc đến năm đó, trong lòng vô cùng tức giận cười nhạt: “Năm đó kết giao thâm tình, nay lại trở mặt”.

Tước Mộ giả vờ ngạc nhiên chấp tay nói: “Nếu đại nhân và thừa tướng đã giao ác, với tài năng của đại nhân không lẽ lại không được trọng dụng hay sao?”.

Trần Dư bị động đến nổi đau, sắc mặt biến đổi, tức giận nói: “Nếu không phải là do tên gian thần Trương Nhĩ xui bầy Hán Vương, thì sao ta lại lâm vào cảnh này được chứ?”.

Ngạc nhiên nhìn Trần Dư, hồi lâu mới nhú mày nói: “Đại nhân nếu đã không được trọng dụng, sao lại không đi nương nhờ Tần Vương? Hiện nay nhân tài thiên hạ đều quy tụ về Hàm Dương, cùng phò tá Tần vương, Hán Vương mặc dù có thể tạm thời gửi thân, nhưng rốt cuộc không phải là kế lâu dài”.

Trần Dư bị lời nói của Tước Mộ làm biến sắc mặt, sợ hãi nói: “Tần Vương? Ta là danh sĩ Đại Lương, sao lại nương nhờ Tần Vương, không phải sẽ khiến thiên hạ chê cười hay sao?”.

Tước Mộ cười gượng nói: “Năm xưa Thương Thang đại Hạ, Võ vương diệt Thương, nay Đại Tần thống nhất thiên hạ, đều là ý trời, đại nhân dù tự xưng là danh sĩ, không lẽ không biết thuận theo ý trời? Đại nhân giáng Tần

chỉ bằng nương nhờ Tần, vẫn là bỏ âm u tìm nơi sáng lạn, sao lại nói là chê cười, hơn nữa Tần Vương quảng đại đón vôi nhân tài, người cũ sáu nước không đâu là không chen chân vào, sao lại nói đại nhân vô sĩ tư cách chứ?”.

Trần Dư bị những lời này kích động, Tiêu Hà với thân phận ngục sử mà tiến lên chức vị thừa tướng, đến cả Trương Lương phạm tội với Thủy Hoàng, cũng vì tài hoa mà được Tần Vương cứu giúp, mặc dù vẫn bị nhốt trong ngục nhưng lại được khoản đãi vô cùng, những trường hợp như thế, quả thật khiến cho không ít nhân tài muốn đi thử, tuy nhiên nếu nay mình muốn đầu quân cho Tần, e rằng không dễ dàng như thế!

Nghĩ đến đây, bất giác cúi đầu trầm tư, Tước Mộ nhìn thấy Trần Dư do dự không định, khẽ cười, đứng dậy cáo từ nói: “Tại hạ ra ngoài đã lâu e thừa tướng sẽ nghi ngờ, xin cáo từ, những lời Tước Mộ vừa nói xin đại nhân hãy cân nhắc thêm, nếu có quyết định, Tước Mộ nhất định thề chết tương tùy”.

Trần Dư nghe thế không tiện nói thêm gì nữa, đứng dậy tiễn khách rồi nói: “Ý tốt của các hạ, tại hạ xin lĩnh giáo, nay Tần Hán giao tranh, Trần Dư thân đã là quan nhà Hán, không thể có suy nghĩ nào khác, các hạ hãy tìm chỗ khác đi”.

Tước Mộ cười, hành lễ rồi quay người đi ra, nhìn theo bóng hắt ta, trong lòng thấy nghi ngờ, tên Tước Mộ này rốt cuộc là có ý gì? Trong lúc hai bên đang giao tranh hăng lại đến khuyên ta hàng Tần, không biết trong đó có dụng ý gì không?

Đang lúc suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau vọng đến, quay đầu lại nhìn thì thấy là Trần Thiện, bất giác nhíu mày nói: “Trần Thiện, người ra ngoài nghe ngóng xem, tên Tước Mộ này rốt cuộc là ai, ta cứ thấy dường như người này có ý đồ gì đó”.

Trần Thiện nghe thấy vội khom mình nói: “Người này hai tháng trước vào thành Thiện Vô, trong môn hạ thừa tướng làm mấy chuyện lật vật không phải đặc biệt nổi bật, không ngờ lại là bạn cũ Đại Lương của lão gia”.

Chuyện ở Đại Lương đã qua đi hơn hai mươi năm, đối với một số người trong đó Trần Dư sớm đã khó mà nhớ nổi, thực khách trong môn hạ Ngụy

Vô Kị lúc đó có ba nghìn người, lúc này nghe thấy mặc dù hơi nghi hoặc, nhưng cũng không tìm thấy điểm nào đáng nghi, đành cười gượng một tiếng, chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi.

Còn chưa kịp quay lưng thì nghe thấy tiếng quát ở nhà trước, trong lòng đột nhiên thất lại, phải biết rằng mình mình bị Lưu Bang lạnh nhạt nhưng cũng từng là đại tướng quân, trong nhà có hơn năm trăm gia lĩnh tùy thân, do sự xuất hiện đột ngột của Tước Mộ, ngay lập tức liên tưởng đến tiếng ồn ào sân trước, trong lòng biết không hay, bèn không ra ngoài nữa, mà đi vào phòng, mặc chiến bào, khoác thêm trọng giáp.

Lệnh cho Trần Thiện dắt ngựa đến, rồi lạnh lùng nói: “Nhà trước xảy ra chuyện gì u?”.

Trần Thiện còn chưa kịp nói, thì thấy một gia tướng bước lớn đến hậu viện chấp tay nói: “Tướng quân, đại vương đã sai lính bao vây phủ, thừa tướng yêu cầu đại nhân đích thân ra tạ tội”.

Trần Dư nghe thế vô cùng tức giận gằn giọng nói: “Trần Dư ta từ khi phản Tần đến nay trải qua không ít sinh tử, sao lại nói là tạ tội”.

Nói xong, giao chiến mã cho gia tướng, bước lớn ra nhà trước, từ xa đã nhìn thấy Phàn Khoái đích thân dẫn mấy trăm cận vệ bao vây quanh nhà, tức giận nói: “Phản tướng quân sao lại kinh động thế”.

Phàn Khoái sắc mặt không đổi nhìn Trần Dư, chấp tay nói: “Theo lệnh đại vương, đến bắt phản tặc”.

Nói xong, mặt lạnh tanh, ra lệnh: “Bắt lấy”.

Trần Dư tức giận, gằn giọng nói: “Trần Dư ta lúc nào trở thành phản tặc, người không nên ngậm máu phun người”.

Lời vừa dứt, thì nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo vọng đến từ ngoài cửa, đưa mắt nhìn ra thì thấy đó là Trương Nhĩ đi cùng là tên Tước Mộ vừa mới rời đi không lâu.

Trần Dư nhìn thấy Tước Mộ cười cợt đứng sau lưng Trương Nhĩ, liền biết hôm nay khó mà thoát được, bất giác cười lạnh một tiếng, chỉ chấp tay nói: “Không biết thừa thừa tướng đến, Trần Dư thất lễ rồi”.

Trương Nhĩ lúc này cười rạng rỡ chỉ Tước Mộ: “Trần đại nhân có nhớ Tước Mộ hay không?”.

Trong đầu Trần Dư thoáng hiện qua vô số ý nghĩ, lúc này nghe thấy thế liền bình tĩnh, cười nhẹ chấp tay nói: “Tùng là bạn cũ Đại Lương, khiến cho lòng người phải cảm khái”.

Trương Nhĩ nhìn thấy hãn vẫn còn kiêu ngạo, trong lòng cười nhạt, nhưng vẫn tỏ vẻ bình thản nói: “Vừa rồi Tước huynh đã báo với Trương Nhĩ hành động khuyến đại nhân giáng Tần, nay có quá nhiều việc, vì sự an nguy của vô số người trong thành Thiện Vô, Trương Nhĩ phụng ý chỉ đại vương, mời đại nhân cùng đi với ta”.

Nhìn thấy nụ cười lạnh lùng quen thuộc của Trương Nhĩ, Trần Dư biết rằng hãn đã có dã tâm giết mình, than thầm thân mình đã là chim trong lồng, khó mà thoát được, nghĩ đến đây liền định chủ ý, bất giác cười lạnh một tiếng, nhìn Tước Mộ vừa bán rẻ thân mình chấp tay nói: “Trần Dư là tướng Hán đương nhiên sẽ theo thừa tướng, chỉ là xin cho phép Trần Dư thay áo giáp, rồi mới đi”.

Trương Nhĩ nhìn khu nhà nhỏ bé đã bị ba nghìn quân Hán bao vây, bèn miễn cưỡng gật đầu: “Nhanh lên chút, dùng để đại vương đợi lâu”.

Trần Dư kìm chế cơn tức giận, không để ý đến Trương Nhĩ, vội quay lưng đi ra sau hậu viên, dưới sự giúp đỡ của Trần Thiện cởi bỏ chiến giáp, Trần Thiện lúc này mặt đầm lệ nói không ra tiếng, Trần Dư nhìn thấy thế trong lòng vô cùng bi ai, còn dặn dò: “Trần Thiện, ngươi đã theo ta bao lâu, Trần Dư nếu hôm nay ta khó thoát khỏi cái chết, thì ngươi hãy quay về Đại Lương, mang theo phu nhân mai danh ẩn tích, đừng xuất hiện nữa...”.

Nói đến đây, cũng lệ tuôn ròng ròng, từ trong ngực lấy ra một bản đồ phòng bị thành Thiện Vô nhét vào trong tay Trần Thiện căn dặn nói: “Hãy nghĩ cách đưa tấm bản đồ này cho Tần vương, coi như thay ta báo thù”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 6

Mật Thư.

Ngoài thành Thiện Vô, trong ngự doanh của Trương Cường, Mông Diễm và Vương Bôn ngồi hai bên trái phải, Hàn Hoán đứng hầu sau lưng, lúc này mọi người đang trầm ngâm quan sát tấm bản đồ lớn trải trước mặt, bao vây thành Thiện Vô đã nửa tháng, Trương Cường vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đại quân đã nhân cơ hội ngưng chiến nghỉ ngơi dưỡng sức, hồi phục sĩ khí, mùa thu sắp đến, vụ mùa ở Giang Nam thu hoạch xong, lương thảo liên tiếp được vận chuyển đến bổ sung cho quân đội, lòng quân càng thêm yên ổn, còn thành Thiện Vô tuy vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ, nhưng Trương Cường vững tin mâu thuẫn không thể hòa giải giữa Trương Nhĩ và Trần Dư sẽ mang đến cho mình một cơ hội tốt.

Vương Bôn cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn, lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề: “Bệ hạ, thời tiết ngày càng trở lạnh, nếu không công phá thành Thiện Vô chỉ e kế hoạch bắc phạt Hung Nô sẽ...”.

Trương Cường mỉm cười bình thản hỏi: “Cục diện hiện nay đúng là gay go, không biết tướng quân có kế sách gì không?”.

Vương Bôn tuy thân là võ tướng, nhưng trí tuệ mưu lược không hề thua kém các mưu sĩ, xưa nay chịu ảnh hưởng của Vũ Thành hầu Vương Tiễn, biết võ tướng nắm binh quyền trong tay dễ trở thành đối tượng bị quân vương nghi kỵ, nếu không biết ẩn mình mà thể hiện thái quá, rất dễ bị thanh trừng về sau, từ cổ chí kim, phạm võ tướng chà mảy ai có kết cục tốt.

Nghe Trương Cường hỏi vậy, Vương Bôn dè dặt đáp lời: “Cục diện hiện nay đang rơi vào thế bế tắc, nếu muốn đột phá chỉ còn cách tìm đối sách

khác”.

Trương Cường nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ da dê, buộc miệng hỏi: “Tướng quân có đổi sách gì không?”.

Vương Bôn không biết Trương Cường toan tính những gì, càng không dám phát biểu lung tung, chỉ lắc đầu nói: “Nếu bệ hạ thay đổi kế hoạch bắt phạt Hung Nô, quyết tâm vây khốn Lưu Bang trong thành Thiện Vô thì dễ dàng hơn nhiều”.

Trương Cường cười ha hả nói lớn: “Tướng quân quả không hổ danh là hậu duệ của Vũ Thành hầu!”.

Vương Bôn kinh ngạc liếc nhìn về phía Mông Điềm, chỉ thấy Mông Điềm đang chăm chú nhìn vào tấm bản đồ thành Thiện Vô, này giờ như bỏ ngoài tai đối thoại giữa hai người.

Đang lúc kinh ngạc, lại nghe Trương Cường nói tiếp: “Mâu thuẫn giữa Trương Nhĩ và Trần Dư e càng lúc càng lớn rồi, trăm nghe nói Lương Bang phong Trương Nhĩ làm Thường Sơn Vương, còn Trần Dư chỉ được cai quản ba huyện, chức vị chỉ là hư danh ngự sử không có thực quyền, nếu không ngoài dự đoán của trăm, trong vòng vài ngày tới chắc sẽ xảy ra biến cố”.

Vương Bôn nhận ra hình như Trương Cường tràn trề niềm tin, cố kìm nén cảm xúc kích động, cung kính nói: “Nếu đúng như bệ hạ dự liệu thì chúng ta có thể phá vỡ bế tắc, tiêu diệt Lưu Bang”.

Mông Điềm lúc này chợt lên tiếng: “Hãy đợi thêm ít ngày nữa, nếu bệ hạ muốn thay đổi kế hoạch bắt phạt Hung Nô thì cũng không vội đợi thêm vài ngày, ngược lại lúc này nên kiên nhẫn chờ đợi là tốt nhất”.

Trương Cường gật đầu tán đồng: “Mọi người không cần căng thẳng quá! Cứ đề cao cảnh giác là được”.

Chợt nghĩ đến Lỗ Nguyên trong cung, Trương Cường thở dài một tiếng, không biết nàng sẽ đối mặt thế nào với cục diện thế này đây? Chẳng lẽ mình quá vô tình rồi? Ài!

Tâm trạng chùn xuống, Trương Cường ngao ngán hạ lệnh: “Các khanh lui xuống nghỉ ngơi đi! Nếu có tin tức lập tức đến báo với trăm”.

Mông Diễm và Vương Bôn thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, cũng nghĩ tới Lỗ Nguyên trong hậu cung, trong lòng cùng tiếc nuối, âu cũng là số phận của bậc đế vương, giữa quốc gia thiên hạ và tình riêng, đôi khi bắt buộc phải chọn lựa tàn khốc.

Mông Diễm lên tiếng an ủi: “Bệ hạ không cần đau lòng, tất cả đã có ý trời sắp đặt, bệ hạ là thiên tử càng nên thuận theo ý trời”.

Trương Cường cảm kích gật đầu nói: “Trẫm hiểu rồi, tướng quân không cần lo lắng, khanh nên giữ gìn sức khỏe, trẫm thấy tướng quân quá lao tâm lao lực”.

Mông Diễm khom lưng nói: “Ân đức bệ hạ, thần không gì báo đền, chút mệt nhọc này không đáng gì! Sau trận chiến này thần sẽ tịnh dưỡng, thần tuổi tác đã cao, hành sự quá cẩn thận, không quả cảm bằng Vương Bôn tướng quân, hơn nữa nay Bành Việt, Thành Thái, Chương Hàm đều đủ sức đảm nhận trọng trách”.

Vương Bôn ngỡ ngác không hiểu dụng ý của Mông Diễm, lại không dám tùy tiện nói xen vào, đành cất tiếng: “Bệ hạ, thần phải đi tuần tra quân doanh, xin phép cáo lui!”.

Trương Cường gật đầu nói: “Các khanh lui xuống đi! Có việc gì có thể trực tiếp vào gặp trẫm!”.

Mông Diễm và Vương Bôn hành lễ xong định lui ra, chợt nghe một quân cấm vệ bên ngoài cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, vừa bắt được một tên gian tế”.

Mông Diễm và Vương Bôn cùng giật mình kinh ngạc, quay lưng ngồi trở xuống ghế, Trương Cường gần giọng: “Dẫn gian tế vào đây!”.

Mệnh lệnh truyền xuống, hai quân cấm vệ áp giải một ông lão ngoài năm mươi tuổi vào lều, đẩy mạnh lão quỳ xuống đất, may mà trong lều có lót thảm dày nên lão không bị thương.

Trương Cường cảm thấy ngạc nhiên, ngập ngừng hỏi: “Người này là gian tế”.

à?”.

Một quân cấm vệ vội chắp tay bẩm báo: “Chúng thần đang tuần tra ngoài quân doanh, lão ta xông ra khỏi rừng nói cần gặp Mông tướng quân,

nếu không cho gặp sẽ tự sát...”.

Trương Cường khẽ nhú mày, lạnh lùng nói: “Người là ai? Vị này chính là Mông tướng quân, có chuyện gì cứ việc nói ra!”.

Ông lão lăm lét nhìn một lượt ba người trong lều, không dám tin thân phận thực sự của Mông Điềm, chỉ nghe Mông Điềm thần sắc ung dung nói: “Ta chính là Mông Điềm đây, còn trước mắt người chính là đương kim hoàng đế Đại Tần, có chuyện gì cứ việc nói ra!”.

Ông lão thế mới quan sát kỹ Trương Cường, thấy hăn khí khái bất phàm, thêm vào thái độ cung kính của Mông Điềm và hai tên cấm vệ, biết ngay đó là thiên tử, vội quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Tháo thắt lưng ra dâng lên bằng hai tay, nói: “Vật này do tướng quân nhà lão nô căn dặn khi còn sống, bảo phải giao tận tay cho Mông tướng quân”.

Mông Điềm kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc người là ai? Tướng quân nhà người là ai?”.

Ông lão ngẩng đầu lên, thành thật bẩm báo: “Tiểu nhân là Trần Thiện, chính là gia nô của Trần Dư tướng quân, tướng quân bị Trương Nhĩ sàm tấu nên mất mạng vào tay Hán Vương, nay tiểu nhân phụng di mệnh giao vật này cho Mông tướng quân”.

Mông Điềm quan sát kỹ dây thắt lưng, phát hiện đó chỉ là thắt lưng bình thường, không nhìn ra có gì khả nghi, liền cười gằn nói: “Trương Nhĩ và Trần Dư tình như huynh đệ, sao có thể hãm hại nhau chứ? Nếu người dám to gan dối lừa thì bảo kiếm trong tay ta sẽ tắm máu người!”.

Trần Thiện gạt nước mắt nói: “Trần tướng quân bị Trương Nhĩ hãm hại, hàm oan mà chết, nay tiểu nhân giao vật này cho tướng quân chính là vì muốn trả thù, nếu tướng quân không tin có thể lấy đầu Trần Thiện này, dù gì tiểu nhân cũng muốn theo hầu Trần tướng quân dưới chín suối”.

Mông Điềm nghe Trần Thiện nói vẻ thành khẩn, tuy vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn nhận lấy thắt lưng giao cho Hàn Hoán, Hàn Hoán cẩn thận xem qua, dùng dao rạch đường chỉ may ra, phát hiện bên trong có tấm bản đồ, lấy ra kiểm tra cẩn thận không thấy có gì bất thường mới cung kính dâng lên cho Trương Cường.

Trương Cường vừa định đưa tay cầm lấy tấm bản đồ, chợt nghe Mông Diêm lên tiếng cản lại: “Bệ hạ, vật này hãy giao cho thần xem trước, nhờ trên đó có độc cũng không hại đến long thể của bệ hạ!”.

Dứt lời, không đợi Trương Cường phản đối, Mông Diêm đã giành lấy tấm bản đồ trên tay Hàn Hoán.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7

Ngư Ông Đặc Lợi.

Mông Diêm cầm tấm bản đồ trong tay, đưa lên mũi người qua, không thấy có gì bất thường, thế mới bước tới trái bản đồ lên bàn trước mặt Trương Cường.

Trương Cường vội cúi đầu nhìn xuống, thấy tấm bản đồ vẽ chi tiết vị trí phân bố binh lực trong thành Thiện Vô, ngay cả số binh sĩ mỗi chốt canh gác và giờ đổi ca cũng ghi chép tỉ mỉ, bắt mắt nhất là tình hình trong phủ quận thủ. Thật ra về vị trí phủ quận thủ, trong tay Trương Cường đã có sẵn bản vẽ, chỉ là nghĩ tới Lưu Bang rất có thể đã thay đổi quy mô lớn khi chiếm đóng nơi đây nên mới không đem bản vẽ cũ ra sử dụng.

Lúc này nhìn tấm bản đồ của Trần Dư mới phát hiện phủ quận thủ đã được mở rộng gấp bội so với trước, cơ bản chia làm hai tầng, tầng ngoài được hai ngàn thân binh của Lưu Bang trấn thủ, tầng trong là nơi ở của Lưu Bang và gia tộc.

Phòng vệ trong thành cũng vì phủ quận thủ nằm ở phía bắc mà tập trung thủ chặt phía bắc, phía tây nam đóng quân ít và yếu hơn.

Trương Cường thở dài một tiếng, cái chết của Trần Dư đã mang đến món quà lớn, nghĩ tới Lưu Bang trong hoàn cảnh hàn vi xưng hô huynh đệ với các tài tử hào kiệt kia, khi giang sơn vững vàng lại trở mặt vô tình, đại khai sát giới, nếu không phải Đại Tần bị gian thần Triệu Cao làm loạn, đâu dung túng cho hạng tiểu nhân này ngông cuồng chứ?

Thấy Trương Cường tập trung quan sát tấm bản đồ, Trần Thiện biết thù lớn của Trần Dư đã có thể trả, liền gạt nước mắt cung kính hành lễ, âm đạm

nói: “Tiểu nhân đã dâng vật này cho bệ hạ, xem như hoàn thành tâm nguyện của lão gia, tiểu nhân xin phép cáo lui tại đây!”.

Mông Điềm cười gằn một tiếng, ý nhị hỏi: “Tin chắc Lưu Bang đã chặn hết mọi ngả ra vào thành Thiện Vô, tại sao người lại trốn ra ngoài được?”.

Trương Cường thót tim một cái, sơ hờ lớn thế này mà mình lại bỏ sót, xem ra kinh nghiệm của mình quả nhiên không bằng tướng lĩnh chinh chiến trăm trận như Mông Điềm, dù gì mình vẫn còn nhiều điều xa lạ trong thời đại hai ngàn năm trước.

Trần Thiện vẫn giữ thái độ bình tĩnh, thở dài nói: “Tiểu nhân cầu xin Trương Nhĩ nể tình năm xưa với lão gia, tha cho tiểu nhân rời khỏi, quay về Đại Lương chăm lo phu nhân, Trương Nhĩ già nhân già nghĩa, phái người đưa tiểu nhân ra ngoài thành, nhưng lại bí mật hạ lệnh giết chết tiểu nhân, may mà tên lính kia năm xưa từng chịu ơn của lão gia lúc ở Hàm Đan, không nỡ giết hại lão già này nên sau khi ra thành đã thả tiểu nhân ra, vì thế tiểu nhân mới có cơ hội đến gặp bệ hạ”.

Nói đến đây, Trần Thiện đã khóc nức nở, nước mắt giàn giụa. Trương Cường bị câu chuyện cảm động, thở dài nói: “Trần Dư cũng được xem như một đấng hào kiệt, ai ngờ hôm nay lại có kết cục bi thảm đến thế! Lưu Bang là hạng tiểu nhân vong ơn bội nghĩa, thật khiến người ta căm phẫn!”.

Mông Điềm cảm khái nói: “Năm xưa ở Hàm Đan thần may mắn được đối mặt Trần Dư trên chiến trường, người này văn võ song toàn, nếu ở lại Đại Tần tin chắc giờ đã là một viên hổ tướng”.

Vương Bôn cũng góp lời: “Trong trận chiến Cự Lộc, hai mươi vạn đại quân của Vương Ly bao vây Cự Lộc, nếu không phải Trần Dư trái lệnh Trương Nhĩ không mang quân tăng viện, chỉ e không thể giải vây, ngay cả sáu vạn binh mã của mình cũng khó bảo toàn. Trương Nhĩ lại vì thế mà trở mặt với Trần Dư, thật là một tên nông cạn!”.

Trương Cường cười phá lên nói lớn: “Thật ra nếu họ không trở mặt thành thù, Lưu Bang sẽ có thêm một mãnh tướng, lúc đó sẽ là mối họa lớn cho Đại Tần rồi! Ha ha...”.

Mông Điềm và Vương Bôn đưa mắt nhìn nhau, cùng chấp tay nói: “Bệ hạ xoay chuyển tình thế trận chiến Cự Lộc mới là chiến tích huy hoàng

nhất thiên hạ!”.

Trương Cường đắc ý trong lòng, cười ha hả nói: “Trần Thiện có công hiến bản đồ, nay ban thưởng một ngàn quan tiền, một trăm đấu lương thực”.

Trần Thiện nghe vậy vội dập đầu lia lịa tạ ơn: “Tiểu nhân xin tạ long ơn bệ hạ!”.

Trương Cường gật đầu nói: “Người lui xuống đi! Trẫm còn có việc cần bàn với hai vị tướng quân!”. Dứt lời, phất tay một cái ra hiệu cho hai tên cấm vệ dẫn Trần Thiện lui ra ngoài.

Sau khi Trần Thiện đi khuất, Trương Cường phấn kích nói: “Đại quân đã nghỉ.

Mông Điềm vội chấp tay nói: “Chẳng lẽ bệ hạ đã có sách lược?”.

Trương Cường mỉm cười nói: “Trẫm có một chủ ý, nhưng vẫn cần hai vị tướng quân góp ý thêm”.

Mông Điềm biết Trương Cường trí tuệ hơn người, liền tự tin nói: “Kế sách của bệ hạ xưa nay luôn khiến thần khâm phục! Thần thân làm đại tướng quân nhưng tự thấy hổ thẹn”.

Trương Cường nghiêm túc nói: “Ý của trẫm là chúng ta giả vờ rút quân, dụ rã ra khỏi hang, sau đó phái tử sĩ lên vào thành tấn công thẳng vào phủ quận thủ, còn một cách nữa là dùng xe ném đá bắn dầu vào thành thiêu cháy mọi thứ trong thành Thiện Vô”.

Ngẫm nghĩ giây lát, Trương Cường bổ sung: “Cách sau quá tàn nhẫn, trẫm không muốn tùy tiện sử dụng, hai vị tướng quân có cách nào khác không?”.

Mông Điềm nhíu mày nói: “Nếu xét theo địa hình thành Thiện Vô thì đào địa đạo cũng là cách khả thi, chỉ là cách này chẳng có gì bất ngờ, e rằng Lưu Bang đã đề phòng. Không biết chi tiết kế hoạch của bệ hạ thế nào?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Trẫm đặt tên cho kế hoạch tác chiến là kế hoạch trăm thủ, chọn ra năm ngàn tử sĩ, quân ta tấn công chính diện thu hút đối phương, tử sĩ sẽ chọn nơi phòng thủ yếu nhất dùng dây thừng leo lên tường thành, thực hiện trong ứng ngoại hợp. Nếu dùng theo đạn dầu thì

quân Hán nhất định thương vong nghiêm trọng, chúng ta tiêu hao quân số đối phương xem như đã đạt được mục đích”.

Mông Diêm gật gù nói: “Kế sách này rất hay, chỉ là dây thừng treo tường mà bộ hạ nói đến phải dùng nỗ bắn lên tường thành, nguy cơ rất cao”.

Trương Cường gật đầu tán đồng: “Nguy cơ tuy cao nhưng một khi thành công sẽ giáng một đòn chí mạng vào Lưu Bang, từ ngày mai bắt đầu luân phiên tấn công, bốn mươi vạn đại quân chia làm ba đợt tấn công thành Thiện Vô bất kể ngày đêm, trăm phải xem Lưu Bang chịu đựng đến chừng nào, không hạ thành Thiện Vô trăm quyết không hồi cung”.

Mông Diêm phấn khích reo lên: “Cách của bộ hạ rất hay! Nếu theo kế hoạch này, trong vòng một tháng thành Thiện Vô nhất định thất thủ”.

Vương Bôn này giờ im lặng bất chợt lên tiếng: “Thần nguyện đích thân thống lĩnh tử sĩ lên vào thành phối hợp với quân ta”.

Trương Cường cảm kích trước nhiệt huyết của Vương Bôn, nhưng vẫn can ngăn: “Trăm cần khanh hỗ trợ Mông tướng quân, tướng lĩnh chỉ huy tử sĩ hãy chiêu mộ trong quân, ai đồng ý sẽ lập tức thăng tước vị hai cấp, binh sĩ xung phong được ban tước vị một cấp. Chiêu mộ xong lập tức huấn luyện, nhất là quá trình bắn dây thừng leo thành không được quá sáu mươi nhịp đếm”.

Vốn dĩ Trương Cường định nói không quá một phút, nhưng thời đại này chưa có cách tính thời gian chính xác, đành dùng sáu mươi nhịp đếm để tính một phút vậy.

Bàn xong mọi chi tiết, ngoài trời đã dần dần tối sầm lại, xa xa có thể thấy binh sĩ đang ráo riết tập luyện. Bắt đầu từ rạng sáng, quân Tần chia làm ba đợt, đợt một tấn công vào lúc canh 3, khi trời sáng phát động đợt tấn công thứ hai, vào giữa trưa đợt ba công thành, suốt quá trình đó còn liên tục dùng xe bắn đá ném đạn dầu vào thành, đủ để quân Hán bận đối phó không ngơi nghỉ.

Trong lều, Trương Cường mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi, Hàn Hoán cẩn thận đến gần đắp mền giùm hắn, bị Trương Cường phát tay ngăn lại: “Trăm

chỉ nằm nghỉ một chút chứ không ngủ, sắp đến thời khắc chiến đấu rồi, trăm không yên tam!”.

Hàn Hoán quan tâm nhắc nhở: “Chẳng phải bộ hạ và hai vị tướng quân dự tính kế hoạch này sẽ tiến hành trong một tháng sao? Bộ hạ hãy bảo trọng long thể!”.

Trước hảo ý của Hàn Hoán, Trương Cường xúc động nói: “Trăm biết rồi! Đợi hai vị tướng quân nghỉ ngơi xong trăm mới chớp mắt”.

Trong lòng Trương Cường vô cùng kỳ vọng vào trận chiến sáng mai, nếu kế hoạch diễn ra thuận lợi, mình sẽ sớm diệt trừ mối họa tiềm ẩn Lưu Bang, bắt đầu triển khai kế hoạch phát triển nền kinh tế Đại Tần, khai phá con đường tơ lụa, kết nối thông thương giao dịch với Châu Âu, dùng tơ tằm và lá trà trong nước đổi lấy hàng hóa phương Tây, do đó mục tiêu dẹp trừ Hung Nô là nhiệm vụ hàng đầu sau khi Lưu Bang sụp đổ, xem ra quân đội Đại Tần vẫn chưa thể nhàn nhã nghỉ ngơi rồi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8

Tấn Công Dồn Dập.

LÚC canh 2, Trương Cường thức dậy dùng chút thức ăn lót dạ, bên ngoài mưa lâm lâm không ngớt, thời tiết ẩm ướt thế này hỏa dược dùng giấy gói lại đã sớm bị ướt, may mà Trương Cường suy nghĩ tới đặc tính của hỏa dược, đổi dùng dầu hỏa làm đạn cháy, kế hoạch hỏa công chính diện yểm trợ cho mục đích tập kích Lưu Bang mới có thể phát huy tác dụng.

Tuy đêm nay chỉ mới tấn công thử nhưng Trương Cường vẫn thức dậy quan sát động tình quân Hán và khả năng ứng phó của chúng. Tiếng mưa tí tách pha lẫn hơi thở chết chóc, quân Tần đã chuẩn bị xong đội hình chiến đấu, chỉ còn đợi hồi trống xung trận vang lên.

Trương Cường được Hàn Hoán che dù bước ra khỏi lều, Vương Bôn liền xuất hiện nói nhỏ: “Bệ hạ, ngoài trời mưa lớn, xin bệ hạ bảo trọng long thể, đừng nên ra ngoài!”.

Trương Cường gật đầu hỏi: “Mông tướng quân đã chuẩn bị xong chưa? Trẫm phải đi xem thử”.

Dứt lời, Trương Cường sai bước ra ngoài, Hàn Hoán hối hả theo sau, nháy mắt liên tục bảo Vương Bôn can ngăn, Vương Bôn thở dài một tiếng, lại cất tiếng khuyên nhủ: “Bệ hạ, nếu long thể có gì tổn thất e thừa tướng không tha cho thần và Mông tướng quân”.

Trương Cường mỉm cười nói: “Khanh hãy đi xem thử trong quân chuẩn bị ra sao rồi, sắp phát động tấn công khanh còn ở đây nói những lời vô bổ với trẫm làm gì?”.

Vương Bôn vội nói: “Mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, thần không cần đích thân xông trận nên không vội”.

Trương Cường gật đầu đề nghị: “Nếu đã không cần xông trận thì cùng trầm đến quan sát trận chiến vậy!”.

Dứt lời, mặc kệ Vương Bôn có đồng ý hay không, Trương Cường sai bước bỏ đi, Hàn Hoán cuống cuống bước theo che dù, đi được một lúc, Trương Cường quay đầu nhìn lại, thấy Vương Bôn bám sát theo sau, liền mỉm cười nói: “Nam nhi Đại Tần sắp phải liều chết quyết chiến với quân địch, trăm thân làm hoàng đế Đại Tần sao có thể trốn trong lều nhàn nhã nghỉ ngơi chứ?”.

Một ngàn quân cấm vệ thấy Trương Cường bước ra lập tức tập hợp đội hình đi theo Trương Cường và Vương Bôn lên đồi đất cao, đoàn quân cẩn thận cảnh giới xung quanh, sợ Trương Cường có sơ xảy gì trong màn đêm.

Trong đêm tối, chợt nghe mệnh lệnh của Mông Diêm đồng dạng vang lên: “Truyền lệnh ba quân lập tức tấn công!”.

Mệnh lệnh ban xuống, đuốc lửa được thắp lên đỏ rực cả một góc trời, tiếng trống trận hào hùng nổi lên, năm vạn quân Tần áo giáp sáng choang gào thét vùng kiếm lao về phía tường thành.

Số quân Hán canh gác trên thành giết mình hết hoảng, do cả tháng nay quân Tần không hề phát động tấn công nên chúng mất cảnh giác, tốc độ ứng chiến chậm mất nửa nhịp, thêm vào xe bắn đá ném đạn đầu vào liên tục, quân Hán bận dập lửa trong thành càng luống cuống tay chân, chỉ trong vòng nửa canh giờ đã bị quân Tần xông được lên tường thành.

May mà Hàn Tín đã sớm đề phòng, sau khi nhận được cấp báo lập tức đến tận nơi chỉ huy, trải qua một cuộc giao chiến khốc liệt, cuối cùng đã đẩy lui được đợt tấn công đầu tiên của quân Tần, tiếp đến Hàn Tín truyền lệnh cho cung thủ bắn tên ào ạt về bên dưới, chỉ thấy quân Tần xông tới như từng đợt sóng dữ, Hàn Tín tức tốc chỉ huy phòng thủ chặt mọi điểm xung yếu, đến lúc trời sáng, khí thế tấn công của quân Tần mới yếu xuống.

Hàn Tín quay về lều chỉ huy, trải qua một đêm kịch chiến, không ít tướng lĩnh đều lộ vẻ mệt mỏi, Phàn Khoái cất tiếng: “Tướng quân, các huynh đệ đều đã mệt mỏi, hay là nghỉ ngơi chốc lát, quân Tần đợt nhiên

phát động tấn công, chúng ta tổn thất không ít, nếu tiếp tục chiến đấu e không chống đỡ được bao lâu nữa”.

Hàn Tín lạnh lùng liếc nhìn Phàn Khoái, tức giận nói: “Bản tướng quân cũng suốt đêm không ngủ, nếu người sợ mệt thì cứ về nghỉ ngơi, chức phó tướng ta sẽ chọn người khác đảm nhiệm”.

Phàn Khoái mệt đứt hơi, vừa rồi nhất thời nóng nảy nên mới nói ra những lời từ nội tâm, nghe Hàn Tín nói vậy càng thêm tức giận, nhưng chỉ vì Hàn Tín là chủ soái nên đành kìm nén cơn giận, trong lòng toan tính làm thế nào thông qua Lã hậu buông lời dèm pha để lật đổ tên ngông cuồng Hàn Tín.

Lô Oàn thấy hai người hoạch hợ nhau, vội chấp tay thông báo: “Tướng quân, trận chiến đêm qua quân ta thương vong hơn hai vạn, thêm vào lần trước đã tổn thất hơn vạn người, binh lực trong thành tổng cộng đã mất hơn ba vạn, nếu tiếp tục thế này e rằng tử thủ không phải là cách hay”.

Hàn Tín lạnh lùng gật đầu nói: “Lời Lô đại nhân không sai, chỉ là lần trước chúng ta đã thống nhất, chỉ cần thủ đến sang thu, quân Tần sẽ không chiến mà lui, đến lúc đó chúng ta lui về phía đông đại mạc xây dựng lại lực lượng, sau này lại phân tài cao thấp với Tần vương”.

Lô Oàn và Lưu Bang quen thân nhau từ nhỏ, lúc Lưu Bang khởi binh, Lô Oàn cũng tham gia nghĩa quân phản Tần, lúc này đang giữ chức ngự sử thay cho Trần Dư đã chết, hơn nữa còn được phong làm Trường An hầu nên càng thêm đắc ý.

Do quan hệ mật thiết giữa Lô Oàn và Lưu Bang nên Phàn Khoái không dám cãi lại, hậm hực đứng dậy nói: “Mặc tướng cảm thấy không khỏe, xin phép cáo lui!”.

Lô Oàn thấy Phàn Khoái định bỏ đi, liền mỉm cười ngăn lại nói: “Hôm nay quân ta xem như đẩy lui được quân Tần, chúa công suốt đêm không ngủ, đang đợi các vị tướng quân trong phủ mưu bàn đại sự, hai vị không nên tức giận mà khiến chúa công lo lắng”.

Nghe Lô Oàn đứng ra hòa giải, Hàn Tín và Phàn Khoái không tiện tiếp tục gây gổ, Hàn Tín chấp tay nói: “Chúa công nên giữ gìn sức khỏe, chiến sự trong thành Hàn Tín sẽ thu xếp lo liệu”.

Lô Oản lắc đầu nói: “Trận chiến đêm qua chúa công rất lo lắng, hai vị tướng quân hãy mau đến gặp chúa công, hơn nữa chúa công còn việc khác cần bàn với hai vị”.

Hàn Tín nghe vậy gật đầu nói: “Có phải chúa công lo lắng quân Tần thay đổi kế hoạch, không bắc tiến thảo phạt Hung Nô mà chuẩn bị vây khốn chúng ta”.

Lô Oản thở dài nói: “Tướng quân quả nhiên đã đoán ra, tại sao vẫn chưa có đối sách?”.

Hàn Tín bình thản nói: “Xin đại nhân chuyển lời đến chúa công, Hàn Tín nhất định có cách đưa chúa công thoát hiểm, chỉ xin chúa công giữ gìn sức khỏe”.

Trước thái độ tự tin có phần ngạo mạn của Hàn Tín, Lô Oản tuy trong lòng không phục nhưng không dám cãi lại, chỉ cười ha hả vài tiếng, nói vài lời khách sáo: “Tướng quân quá lời rồi, chúa công tất nhiên tin tưởng tướng quân nên mới giao phó trọng trách rồi”.

Lúc này, một thân binh của Hàn Tín vào lều bẩm báo: “Tướng quân, cơm sáng đã chuẩn bị xong, mời tướng quân dùng qua mới triệu kiến các cấp tướng lĩnh”.

Hàn Tín liếc mắt về phía Phàn Khoái và Lô Oản, gật đầu nói: “Mời đại nhân cùng Hàn Tín dùng thiện!”.

Lô Oản vừa định lên tiếng nói chuyện, chợt nghe bên ngoài lại vang lên tiếng trống trận dồn dập, mọi người trong lều thót tim một cái, Hàn Tín vội lao ra khỏi lều, chỉ thấy một kỵ sĩ cưỡi ngựa phóng tới, lăm lăm mồ hôi thông báo: “Tướng quân, quân Tần lại phát động tấn công rồi!”.

Hàn Tín hốt hoảng suy nghĩ đối sách, quân Tần tấn công dồn dập như thế, binh sĩ thủ thành đêm qua vẫn chưa kịp nghỉ ngơi hồi sức, ngay cả cơm sáng còn chưa vào bụng lại phải dốc sức chiến đấu, chỉ e không chống đỡ được bao lâu.

Đang lúc suy nghĩ, một thân binh của Lưu Bang hối hả đến gần truyền lệnh: “Hàn tướng quân, chúa công lệnh cho ngài tức tốc vào phủ nghị sự”.

Hàn Tín leo lên chiến mã, dặn dò Phàn Khoái bố trí phòng thủ, thúc ngựa phóng về phía phủ quận thủ.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9

Cấu Kết Hung Nô.

Sau nửa tháng tấn công liên tục, quân Hán trong thành Thiện Vô đã mệt mỏi đứt hơi, thời gian để đẩy lùi quân Tần xông lên tường thành càng lúc càng lâu, mỗi ngày Trương Cường đều nhăm tính thời gian chống trả thành công của quân Hán, lòng quân thủ thành xuống thấp rõ rệt, ngược lại quân Tần tràn trề niềm tin chiến thắng.

Do thay đổi kế hoạch bắc phạt Hung Nô, Trương Cường không hề nôn nóng nữa, một mặt bình thản xử lý công vụ quan trọng do khoái mã đưa đến từ thành Hàm Dương, một mặt thử thách sức chịu đựng của quân Hán trong thành.

Xuất chinh đã hơn hai tháng, triều chính được tam công xử lý ổn thỏa, chốn hậu cung Tả Uyên cũng đưa tin mời Trương Cường ban tên cho con trai của Lỗ Nguyên, hơn nữa còn tấu rõ đã phong Lỗ Nguyên làm Lỗ phi, mọi việc trong cung được hoàng hậu lo liệu đầu vào đấy.

Nhìn bức gia thư viết bằng nét chữ mềm mại của Tả Uyên, Trương Cường quả thật nhớ nhung người thân trong thành Hàm Dương, hẳn đã dần dần hòa nhập vào vai Tần Nhị Thế, mỗi ngày phê duyệt tấu chương, xử lý quân vụ, điều chỉnh luật pháp, miễn giảm sưu thuế đã giúp nông dân yên tâm sản xuất. Vào tháng chín Tần Nhị Thế năm thứ 4, Trương Cường hạ chỉ xá miễn cho nô lệ do nạn đói được trở lại làm thứ dân, nhờ đó một phần mười dân số được phóng thích, uy danh của hắn lên cao hơn cả Tần Thủy Hoàng năm xưa.

Thời tiết từ từ trở lạnh, Trương Cường cũng bắt đầu lo lắng, lòng quân khao khát công phá thành Thiện Vô ngày càng mãnh liệt, điều này cũng là điều Trương Cường mong muốn nhìn thấy.

Trước thỉnh cầu ban tên cho hoàng tử của Tả Uyên, Trương Cường viết một bức thư dài an ủi Lỗ Nguyên, còn ngự ban tên “Khởi”.

Tử sĩ đã luyện tập thành thục cách đột nhập vào thành, Trương Cường biết trận chiến cuối cùng với Lưu Bang sắp nổ ra, tuy thỉnh thoảng nghĩ đến ánh mắt buồn bã của Lỗ Nguyên nhưng cũng đành từng bước tiến hành kế hoạch đã vạch sẵn.

Hôm nay, khi Trương Cường phê duyệt tấu chương xong, Hàn Hoán dâng trà nóng lên, quan tâm đề nghị: “Bệ hạ, hôm nay bệ hạ có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi!”.

Chút mệt mỏi này chả đáng là gì, vào thế kỷ hai mươi mốt Trương Cường tập huấn quân sự khốc liệt, từng ba ngày ba đêm không ngủ vẫn trụ được, đang định lên tiếng từ chối, chợt nghe tiếng Mông Diêm vang lên bên ngoài: “Bệ hạ, Mông Diêm cầu kiến!”.

Trương Cường đồng dạ nói: “Tướng quân vào đi, trẫm đang có việc cần gặp tướng quân đây!”.

Mông Diêm ung dung bước vào, hành lễ xong bẩm báo: “Bệ hạ, các tử sĩ đã tập luyện đạt yêu cầu của bệ hạ, nên tấn công vào lúc nào chỉ còn đợi bệ hạ ban lệnh!”.

Trương Cường nghe vậy mừng rơn, việc huấn luyện hoàn thành sớm hơn dự định của mình mười ngày, cuộc chiến này có thể sẽ kết thúc trước năm mới, dâng món quà mừng xuân hậu hĩ lên cho giang sơn Đại Tần.

Trước ánh mắt phấn khích của Trương Cường, Mông Diêm nói thêm: “Các tử sĩ dùng dây thừng leo lên tường thành đều hoàn tất dưới năm mươi nhịp đếm, nếu theo kế hoạch của bệ hạ đã hoàn toàn đạt yêu cầu”.

Trương Cường hào hứng gật đầu nói: “Nếu như vậy thì đêm nay có thể phát động tấn công rồi? Tướng quân nắm tình hình trong thành Thiện Vô thế nào? Quân Hán đã tổn thất bao nhiêu?”.

Mông Diêm tự tin nói: “Thần đã sai người khiêng xác của quân Hán tử trận về, mổ bụng ra phát hiện chúng không có nhiều lương thực trong bụng,

chắc trong thành lương thảo đã cạn, đây là lúc thích hợp để phát động tấn công”.

Trương Cường khâm phục trong lòng, không ngờ Mông Điềm lại dùng cách này để lấy thông tin tình báo, quả nhiên có tổ chức của quân nhân chuyên nghiệp.

Thành Thiện Vô, trong phủ quận thủ, Lưu Bang tối sầm mặt ngồi trên cao, bên dưới là thừa tướng Trương Nhĩ, đại tướng quân Hàn Tín, ngự sử Lô Oản, tướng quân Phàn Khoái.

Lưu Bang quét mắt một lượt hết thấy mọi người, cười chua chát nói: “Nay thời tiết trở lạnh nhưng quân Tần vẫn chưa có dấu hiệu rút lui, lương thảo trong thành đã cạn kiệt, binh sĩ khó chống đỡ nổi, không biết các vị có đối sách gì không?”.

Câu này nói ra, bên dưới chỉ có tiếng thở dài ngao ngán.

Hồi lâu, Phàn Khoái mới giậm dừ cất tiếng: “Xem ra Tần vương đã thay đổi kế hoạch, quyết tâm vây chết chúng ta ở đây, Phàn Khoái này quyết tâm tử chiến, chỉ là tiếc cho cơ nghiệp của chúa công”.

Trương Nhĩ ho khan một tiếng, góp ý: “Chúa công đừng sợ, theo ý thuộc hạ, với quan hệ của chúa công với Tần vương chỉ bằng trá hàng, với ba tấc lưỡi này Trương Nhĩ tin muốn thuyết phục Tần vương cũng không phải chuyện khó”.

Phàn Khoái nhếch mép nói: “Chúa công đã đầu hàng vài lần, thừa tướng nghĩ Tần vương còn tin tưởng hay sao? Theo ý Phàn Khoái chỉ bằng quyết chiến một phen với quân Tần, dù gì chúng ta vẫn còn hai mươi vạn đại quân”.

Không đợi Lưu Bang mở miệng, Hàn Tín đã nói trước: “Chúng ta nay chỉ còn hai mươi vạn quân, về binh lực lẫn sức chiến đấu đều kém hơn quân Tần, nếu giao chiến trực diện chắc chắn tổn thất nặng nề, Hàn Tín đã nghĩ ra một cách hay, có thể giúp đại quân tránh khỏi quân Tần, còn chúa công an toàn rời khỏi thành Thiện Vô”.

Phàn Khoái nghe vậy mĩa mai: “Nếu tướng quân có cách hay sao lại để quân Tần bao vây chúng ta lâu như vậy? Lời vừa rồi không phải nói suông chứ?”.

Hàn Tín mặc kệ Phàn Khoái châm chích, nói tiếp: “Hàn Tín đã bí mật liên lạc với Mặc Đốn Hung Nô mời y xuất binh giải vây, sáng nay vừa nhận được mật thư do tín sứ Hung Nô bắn vào thành, Mặc Đốn đã nhận lời xuất binh giải cứu Thiện Vô, cùng quân Hán giáp công quân Tần”.

Nghe Hàn Tín báo tin có Hung Nô giúp đỡ, Lưu Bang mừng rỡ thốt lên: “Hay quá! Viện binh của Hung Nô khi nào mới đến?”.

Hàn Tín vội thông báo: “Viện binh Hung Nô còn cách hơn ba trăm dặm, nhanh nhất cũng phải hai ngày sau mới tới, chúng ta chỉ cần cố thủ thêm ba ngày, đợi viện binh đến thì có thể giải vây”.

Nói đến đây, Hàn Tín thành khẩn quỳ xuống thỉnh tội: “Thuộc hạ lo tin tức bại lộ nên bí mật liên lạc Hung Nô, trước đó không bẩm báo chúa công, xin chúa công giáng tội!”.

Lưu Bang tuy cảm thấy không vui nhưng rõ ràng lần này Hàn Tín đã lập công lớn, liền cười ha hả nói: “Tướng quân làm vậy cũng vì nghĩ cho đại cuộc, ta còn phải dựa vào Hàn tướng quân đẩy lùi quân địch, sao có thể trách tội tướng quân được chứ?”.

Trước tin vui có quân cứu viện, các tướng đều phấn chấn tinh thần, Lưu Bang đứng dậy dè dặt lên tiếng: “Mặc Đốn xưa nay gian trá, lần này đưa quân đến cứu viện tin chắc có ý đồ thâm tóm đại quân của chúng ta, chúng ta cũng nên đề phòng”.

Hàn Tín tự tin nói: “Chúa công yên tâm! Hàn Tín đã có chuẩn bị, chỉ cần Mặc Đốn có ý đồ xấu lập tức bắt y trả giá, chỉ là kẻ sách vở chưa đến lúc tiết lộ, mong chúa công hiểu cho!”.

Lưu Bang thở dài một tiếng, cảm khái nói: “Nay là lúc gian khó nhất của chúng ta, nếu qua được ải này, Lưu Bang nhất định cùng hưởng phú quý với các vị, nếu trái lời thề sẽ chết không toàn thân!”.

Lô Oản chấp tay nói: “Chúa công xem chúng thuộc hạ như huynh đệ, tất nhiên phải cùng hoạn nạn, sau này mới cùng hưởng phú quý!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10

Công Phá Thiện Vô.

Vào lúc canh 3, gió rét căm căm, quân Tần được cung cấp áo bông nên không hề bị ảnh hưởng bởi thời tiết lạnh giá, còn quân Hán vật tư thiếu thốn, vừa lạnh vừa đói, sĩ khí xuống thấp đến cực điểm.

Tin phấn chấn duy nhất của quân Hán chính là mười vạn quân Hung Nô đang trên đường đến cứu viện, đó cũng là cứu cánh tinh thần vực dậy tấm thân rệu rã của các binh sĩ.

Trống trận nổi lên, quân Hán vội bày đội hình phòng thủ quen thuộc, trong vòng nửa tháng công thành dồn dập, hai mươi vạn trong thành đã tổn thất chỉ còn mười sáu vạn, lúc này số binh sĩ còn khả năng chiến đấu không quá mười bốn vạn, đối mặt với hai mươi vạn quân Tần tấn công dữ dội, gần như toàn bộ quân Hán đều được điều động đến cửa nam bị tấn công mạnh nhất.

Dưới ánh trăng, quân Tần tràn lên như thác lũ, mấy trăm cỗ chiến xa lao hùng hục về phía trước, chiến kỳ phấp phới trong gió, tiếng trống trận xuyên thủng màng nhĩ, tiếng la hét chém giết thảm khốc, tất cả tạo nên một chiến trường địa ngục trần gian lúc nửa đêm.

Phía sau trận địa quân Tần, mấy mươi cỗ xe bắn đá lớn đang phóng ào ạt từng quả đạn đầu to dùng vào thành, ngọn lửa bùng cháy dữ dội theo cơn gió.

Lúc này, ở tường thành phía bắc, một đội tử sĩ mặc áo đen đang lấp dây thừng vào móc câu bắn lên tường thành, do tường thành quá cao, phải bắn đến mười mấy lần mới bám được vào tường thành, quân Hán đang tập

trung phòng thủ cửa nam, phía bắc chỉ còn số ít binh sĩ canh gác, trong màn đêm tối mịch, tiếng sột soạt khe khẽ không hề đánh động quân thủ thành.

Một trăm binh sĩ Đại Tần nhanh nhẹn leo lên tường thành, rút trường kiếm tiêu diệt gọn tốp lính gác, sau đó hỗ trợ các binh sĩ khác leo lên, chỉ mất mười mấy phút, toàn bộ năm ngàn tử sĩ đã thuận lợi đột nhập vào thành.

Chỉ huy đội tử sĩ lần này là Bành Việt đang khao khát lập công, sau khi đột nhập thành công, Bành Việt liền dẫn quân lạng lẽ áp sát phủ quận thủ theo chỉ dẫn trong tấm bản đồ của Trần Thiện.

Trong phủ quận thủ, Lưu Bang thấp thỏm ngồi trên ghế, bên cạnh là Lã hậu sắc mặt trắng bệch, sau lưng Lã Trĩ có một bé trai khoảng tám tuổi.

Chợt nghe Lưu Bang tối sầm mặt nói: “Lần này Hàn Tín dám giấu ta bí mật liên lạc với Hung Nô, người này quá quyết đoán, sau này e rằng không thể cùng hưởng phú quý được!”.

Lã Trĩ âu yếm vuốt tóc bé trai, nói nhỏ: “Doanh nhi đừng sợ, có mẫu thân ở đây, đừng sợ!”.

Lưu Bang nhìn vào vợ con, cười chua chát nói: “Nay tuy có viện binh Hung Nô nhưng cũng không thể quá lạc quan, hơn nữa dân man di Hung Nô không đáng tin, chúng bắt Lưu Bang này đi đổi lấy ngọc ngà châu báu của Tần vương cũng rất có khả năng”.

Lã Trĩ nhíu mày nói: “Hay là để thiếp và Doanh nhi ở lại Thiện Vô, lão gia cùng đại quân rút về mạt bắc, chỉ cần lão gia giữ được tính mạng là còn hy vọng, thiếp và con chịu chút khổ cực cũng đáng, tránh liên lụy đến lão gia”.

Lưu Bang lập tức lắc đầu: “Nàng ở lại đây lỡ rơi vào tay Tần vương thì...”.

Lã Trĩ thở dài nói: “Lỗ Nguyên vừa hạ sinh hoàng tử giúp Tần vương, thiếp.

Nghĩ Tần vương chưa chắc đã hạ độc thủ, thiếp muốn mạo hiểm ở lại, nói không chừng còn có thể thừa cơ hội hành động”.

Lưu Bang vừa định lên tiếng, chợt nghe bên ngoài tiếng hét vang trời, vội bước ra ngoài phủ xem thử, chỉ thấy một tên thân binh hốt hoảng chạy

vào thông báo: “Chúa công, một đội tử sĩ của quân Tần thừa lúc quân ta chống trả ở cửa nam đã dùng dây thừng leo lên tường thành phía bắc, đại tướng quân sợ không thể tử thủ đến lúc viện binh đến nên phái tiểu nhân đến đây, xin chúa công đột phá vòng vây từ Đông môn, tướng quân sẽ đốc toàn lực yểm trợ chúa công rời khỏi”.

Lưu Bang biết ngay tình hình không hay, vội mặc giáp vào người, chạy đến trước mặt Lã Trĩ căn dặn: “Thích Co đã có mang, ta giao nàng ấy cho nàng. Ài!”.

Lã Trĩ rơm rớm nước mắt, vẫn cố giữ bình tĩnh nói: “Lão gia hãy yên tâm! Chuyện trong nhà thiếp tự biết lo liệu”.

Lưu Bang nghiêng rặng nói: “Ta ra ngoài chiến đấu một trận đã, chưa chắc phải rời khỏi ngay đêm nay, nàng và Doanh nhi hãy bảo trọng!”.

Dứt lời, Lưu Bang xông thẳng ra ngoài không hề ngoảnh đầu nhìn lại. Lã Trĩ nhìn theo bóng lưng Lưu Bang rời khỏi, lặng lẽ dẫn Lưu Doanh quay vào trong.

Lúc này, thành Thiện Vô trở nên hỗn loạn, Lưu Bang dẫn theo hai ngàn thân binh vừa xông ra khỏi phủ, chỉ thấy vô số tử sĩ mặc áo đen xông thẳng vào mình, hét to một tiếng, vung kiếm nghênh chiến.

Bành Việt chưa từng gặp mặt Lưu Bang, vốn định dẫn quân tấn công thẳng vào phủ quận thủ, chợt nghe một binh sĩ quân Hán hét to: “Chúa công mau lui về Đông môn, thuộc hạ sẽ giữ chân quân địch!”.

Bành Việt phẫn chấn tinh thần, biết Lưu Bang đang ở trước mặt, nóng lòng lập công, vung kiếm chém phăng vài tên quân Hán, đồng dục hô to: “Tất cả xông lên, lấy được thủ cấp Lưu Bang sẽ được trọng thưởng!”.

Quân Tần nghe lệnh ùa vào tấn công mãnh liệt, hai ngàn thân binh của Lưu Bang chống đỡ không nổi, đang lúc tình thế nguy ngập, Phàn Khoái đích thân dẫn ba vạn quân kéo đến chi viện, y vừa nhận được lệnh của Hàn Tín phải liều chết bảo vệ Lưu Bang rút lui khỏi Đông môn, liền dẫn theo ba vạn quân của mình đến ứng cứu.

Thấy Lưu Bang bị vây giữa đám tử sĩ quân Tần, Phàn Khoái gào to một tiếng, vung kiếm chém về phía Bành Việt, Bành Việt đành bỏ Lưu Bang lại, lách người né tránh, đâm kiếm đánh trả.

Lưu Bang thừa cơ trốn chạy, Bành Việt để vuột con mồi, tức giận chém bay hai tên kỵ binh quân Hán, thúc ngựa đuổi theo hướng Lưu Bang bỏ chạy.

Trương Cường khoác cẩm bào trên người, đứng trên đồi cao nghiêm mặt theo dõi trận chiến, sau lưng hắn là Hàn Hoán cùng quân cấm vệ đề cao cảnh giác canh gác xung quanh. Nghe tiếng trống trận dồn dập và tiếng chém giết phá tan màn đêm tình mịch, Trương Cường mong sớm đạt được chiến thắng, hắn đang đợi tin từ tường thành phía bắc Thiệu Vô truyền về, nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch thì thắng lợi đêm nay mới có thể đảm bảo.

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe tiếng vó ngựa hối hả tiến gần, vừa định hét hỏi, giọng nói quen thuộc của Mông Điềm đã phấn khích vang lên: “Bệ hạ, đã chiếm được thành Thiệu Vô, quân Hán đã rút lui hết về hướng Đông môn, quân ta đang tiêu diệt mấy vạn quân địch còn lại trong thành, đại sự đã thành!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11

Lợi Của Chiến Tranh.

Khi trời sáng, ánh sáng mặt trời dâng lên tràn khắp mặt đất, cuộc chiến bên trong thành Thiện Vô vừa mới chấm dứt, dưới sự tiến công mãnh liệt của hai mươi vạn quân Tần, Lưu Bang mang theo còn lại không đến mười vạn quân Hán từ cửa đông phá vây, sau một hồi kịch liệt chém giết, cuối cùng mang theo năm vạn tàn quân xé vòng vây của quân Tần, chạy về dải thành Bình hướng tây, Mông Diêm tự mình chỉ huy hai mươi vạn tinh kỵ toàn lực truy kích.

Phòng xá bị đạn lửa đốt thành tro vẫn còn lượn lơ khói nhẹ, nơi nơi tràn ngập hương vị hồ tiêu và huyết tinh cay cay mũi, trong gió lạnh kích thích mạnh vào mỗi một người đi vào hiện trường.

Trương Cường được hai ngàn cấm vệ và Vương Bôn bảo vệ, mặc giáp bào gấm lụa màu đen, đầu đội phát quan bó khăn màu đen, khoác áo lông màu đen cười trên chiến mã màu đen, sau khi đi vào bên trong thành Thiện Vô. Đưa mắt nhìn lại, ven đường vô số thi thể của binh lính đã chết, trên mặt đất nhuộm đầy máu đã khô cạn, đàn quạ đen thành đàn trên bầu trời đang kêu gào, xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người, không sợ chút nào lao xuống dưới, xé rách máu thịt trên thi thể.

Trương Cường mặt không chút thay đổi giục ngựa chạy chậm chậm, chung quanh đánh giá cổ thành Thiện Vô sau cuộc chiến, trong lòng cảm thán không thôi, quân Tần qua một đêm chiến đấu kịch liệt thương vong hơn hai vạn người, mà quân Hán ở trong thành Thiện Vô trong đại hỏa đạn lửa lại tổn thất nghiêm trọng, lại thêm năm nghìn tử sĩ tiến vào trong thành

nội ứng ngoại hợp, khiến cho thành Thiện Vô cuối cùng trước khi trời tối lại về trong tay quân Tần.

Trương Cường đánh giá cảnh tượng tàn phá bên trong thành, nói với Hàn Hoán ở bên cạnh: “Lập tức dán bố cáo, bố cáo cho làng xã chung quanh trăm đặc xá cho thứ dân trong thành, dân chúng trong thành an cư lạc nghiệp, trăm sẽ không truy cứu!”.

Hàn Hoán trả lời một tiếng, đang muốn xoay người đi chuẩn bị bố cáo. Chỉ nghe một tiếng vó ngựa trong trẻo bỗng nhiên từ phía trước truyền đến, đưa mắt nhìn lại, đúng là Bành Việt đem qua xung phong dẫn quân vào thành. Lúc này cả người toàn máu, trên người hằn vổn không mặc áo giáp nhiều chỗ bị thương, tinh thần vẫn phấn khởi chạy vội đến.

Nhìn thấy Trương Cường, xoay người một cái, ngã nhào xuống ngựa, nặng nề mà quỳ gối trước mặt Trương Cường, thanh âm khàn khàn chấp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thê tử của Lưu Bang đã bị Bành Việt bắt giữ, hiện giờ trời toàn bộ ở trong phủ quận thủ chờ xử trí!”.

Trương Cường nghe được tin tức bắt giữ Lữ Trĩ, bất giác có chút không ngờ tới. Không nghĩ tới Lưu Bang hốt hoảng mà chạy, bỏ lại thê tử mà đi. Ngó người mới gật đầu nói: “Đưa trăm đi phủ quận thủ!”.

Bành Việt tối hôm qua một trận ác chiến. Rốt cuộc chém được Phàn Khoái, đầu người máu chày đầm đìa lúc này đang treo ở phía sau môn hãn, lúc này đang chuẩn bị dâng công với Trương Cường. Nhìn thấy Trương Cường sắc mặt không tốt, lời nói đến miệng đành phải nuốt trở vào.

Nhìn thấy Trương Cường thần sắc không tốt, Vương Bôn tưởng Trương Cường qua một đêm chưa từng nghỉ ngơi, thân thể mệt nhọc. Không khỏi nói với Bành Việt: “Trong phủ quận thủ đã quét tước sạch sẽ chưa?”.

Bành Việt nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tướng quân yên tâm, bên trong phủ đã dọn dẹp sạch sẽ, nếu là bệ hạ giá lâm, cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi”.

Trương Cường lúc này thở dài một hơi, gật đầu nói: “Đi thôi, chúng ta đi vào phủ quận thủ, đi gặp Lưu phu nhân!”.

Nói xong, nhẹ nhàng kẹp vào bụng ngựa, phi đến phía trước phủ quận thủ, Vương Bôn cũng không dám chậm trễ gấp rút đi theo phía sau.

Đi vào trước phủ quận thủ. Trương Cường lúc này mới thật sự lần đầu tiên nhìn thấy phủ quận thủ đòi Tần tương đương với cấp bậc chính phủ tỉnh đời sau, toàn bộ ba khu trong của phủ đệ, khu thứ nhất là nơi làm việc của trường quan quận thủ, đồng thời cũng là nơi làm việc của các loại công việc trong khu vực, ngay mặt đại sảnh khoảng một trăm thước vuông. Trong phòng chính diện là chủ vị quận thủ, đại bình phong màu đen mặt sau tọa tháp vẽ một mảnh hồ màu trắng mang hương vị trừu tượng của thời đại Tiên Tần, nét vẽ trôi chảy mà tuyệt đẹp. Xuyên qua đại sảnh, đó là khu thứ hai, đây là nơi quận thủ dùng để chiêu đãi khách trong sân còn có phòng khách và hoa uyển. Khu thứ ba mới là nơi người nhà quận thủ nghỉ ngơi. Có vẻ yên lặng hơn rất nhiều.

Mà lúc này, trong sân nhỏ của khu thứ hai trong phủ quận thủ lộ vẻ áp lực và thâm trầm.

Một đám già trẻ quần áo tả tơi bị trói thành hàng ném dưới gốc cây đại liễu, mấy trăm chiến sĩ quân Tần thần sắc lạnh lùng trông coi đám tù binh này, Lữ Trĩ và Thích Cơ thân mang lục giáp bị đặt ở giữa sân, quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, tuyệt vọng chờ đợi phán quyết của số phận.

Lưu Doanh mới tám tuổi tuy rằng không bị binh sĩ quân Tần bắt trói lại, vì một đêm sợ tới mức kinh tâm động phách mà sắc mặt tái nhợt dựa vào trong lòng Lữ Trĩ. Phụ trách trông coi đám tù binh ở đây là đô úy Thường Lâm, bởi vì biết Lưu Bang và Trương Cường có chút quan hệ, lúc này cũng không dám ngược đãi bọn họ, bởi vì lần này tội danh mưu phản, Thường Lâm cũng không dám tử tế với bọn họ, chỉ là trói chặt ba người, chờ Trương Cường triệu kiến.

Lữ Trĩ lúc này trong lòng vẫn có một chút hy vọng đó là Trương Cường có thể nể nang hoàng tử mới sinh ra mà thoát được vừa chết, lại nghĩ tới biện pháp khác. Chỉ là một đêm sinh ly tử biệt, lại thêm lựa chọn đánh bạc với tiền đồ vận mệnh, tâm lý cũng đã dần dần sụp đổ. Thụy phi ở bên cạnh Lưu Doanh, chỉ sợ nàng căn bản không kiên trì được đến hiện tại.

Nhận thấy thân hình mềm yếu của Lưu Doanh trong lòng từng đợt run rẩy. Lữ Trĩ âm thầm thở dài một tiếng, cúi đầu dịu dàng an ủi nói: “Doanh Nhi.

Không sợ, Lỗ Nguyên được sủng ái, chúng ta sẽ không có việc gì, con không phải sợ, phải dũng cảm lên, giống như các binh lính kia”.

Lưu Doanh nghe vậy hơi đứng thẳng dậy, cố gắng nhìn binh sĩ quân Tần đàng đàng sát khí, sắc mặt tái nhợt gật đầu nói: “Mẹ, Lưu Doanh không sợ, không sợ!”.

Lữ Trĩ cố nén nỗi đau trong lòng, cố gắng cười cười, đang muốn há mồm, liền nghe bên ngoài truyền đến một tiếng vó ngựa hỗn độn, một tiếng nói lạnh lạnh cất lên: “Hoàng đế bệ hạ giá lâm!”.

Chiến sĩ quân Tần ở đây đều rung lên, phấn khởi ưỡn ngực, chinh tề quỳ trên mặt đất, cùng đồng thanh nói: “Diện kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế!”.

Trong tiếng hô đình tai nhức óc, một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài cửa đi vào dừng lại trước người Lữ Trĩ, Lữ Trĩ cả người ran lên, một chiếc giày mỏng thêu rồng màu đen hiện ra trước mắt nàng, nàng không dám ngẩng đầu lên nhưng sâu sắc cảm nhận thấy được một áp lực cực lớn và lạnh như băng chưa bao giờ từng có giống như mây đen từ đỉnh đầu đè xuống.

Sau một lúc lâu, mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, đang muốn nghĩ biện pháp cầu xin Trương Cường bỏ qua cho Lưu Doanh mới tám tuổi, chỉ nghe giọng nói quen thuộc lạnh như băng kia nói: “Lưu Bang quả nhiên tàn nhẫn, lại có thể bỏ rơi thê thiếp ấu tử!”.

Lữ Trĩ cố gắng khống chế được tim đập mạnh, đưa mắt nhìn lại, vừa vặn đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Trương Cường, ánh mắt này Lữ Trĩ ở Hàm Dương chưa bao giờ gặp qua, lúc này lại cảm thấy vô cùng kinh hãi, hy vọng vốn dĩ xa vời kia trong chốc lát biến mất vô tăm tích, bất giác bi phần cười gượng nói: “Bệ hạ nếu là có thể nể mặt Lỗ Nguyên, mong bỏ qua cho Doanh Nhi, nó mới là một đứa trẻ con, không hiểu cái gì”.

Nhìn thần sắc tiêu tụy của Lữ Trĩ quỳ trên mặt đất, nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của bà trong lịch sử, bộ dáng quyết đoán khôn khéo trong cung Hàm Dương kia, trong lòng quả nhiên là vô cùng cảm khái, hiện giờ vận mệnh của Lữ Hậu danh chấn lịch sử lại nằm giữ ở trong tay mình, còn có cảm giác không thể tưởng tượng được.

Nghĩ một lát, nhìn Lưu Doanh mới tám tuổi, quỳ trên mặt đất, Hán Huệ Đế sớm chết trong lịch sử, Trương Cường trong lòng không khỏi cười gượng, giết đứa trẻ con này hay không? Trong lịch sử sinh mệnh hãn ngãn ngũ như vậy, nếu nói là kết cục lúc này cũng giống như vậy, thì mình có phải giết chết đứa nhỏ đáng thương này không? Là một người từng trải qua thế kỷ hai mươi mốt hiện đại văn, hành vi tàn nhẫn này, khiến cho hãn văn là có chút mềm lòng, nhưng ngồi ở ngự tháp đại chính điện đã ba năm kinh nghiệm, nói cho hãn biết, đứa nhỏ này, vẫn là nên giết chết!

Tựa hồ đã nhận ra trong ánh mắt Trương Cường càng ngày càng đầy sát khí, Lưu Doanh kinh hoảng giương mắt nhìn Trương Cường, sự sợ hãi trong hai tròng mắt sáng ngời mà trong suốt kia dường như đã từng quen thuộc chợt lóe rồi biến mất làm lay động sự thương hại ở sâu trong đáy lòng Trương Cường.

Nhìn thấy Trương Cường trầm mặc không nói gì, trong lòng Lữ Trĩ dần dần dâng lên một tia hy vọng mỏng manh, bất giác thấp giọng khóc nói: “Chuyện của lão gia, đứa trẻ còn nhỏ, cũng không biết gì, mong bệ hạ khai ân!”.

Vương Bôn ở bên cạnh tuy rằng thân là võ tướng, tâm tư lại luôn nhạy cảm, lúc này nhìn thấy Trương Cường sắc mặt âm trầm, tựa hồ đang do dự, không khỏi tiến lên chấp tay nói: “Bệ hạ, trẻ con vô tội, huống hồ bệ hạ vừa mới có được hoàng tử, đang lúc vui mừng thế này không nên vọng sát, mong bệ hạ suy nghĩ!”.

Lời vừa nói ra, Lữ Trĩ giống như nhật được rơm rạ cứu mạng, giây dựa khóc thảm nói: “Bệ hạ khai ân, khai ân!”.

Trương Cường quay đầu lại nhìn Vương Bôn, suy nghĩ thật lâu sau mới bùi ngùi thở dài nói: “Cũng được, tạm thời nhốt trong phủ quận thủ, trông coi cẩn thận, đợi sau khi đại quân khai hoàn, cùng trăm trở về Hàm Dương!”.

Quỳ trên mặt đất, Lữ Trĩ sớm tuyệt vọng nghe vậy vui mừng quá đổi, cùng Thích Cơ quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu nói: “Tạ ơn bệ hạ. Tạ ơn long ân của bệ hạ!”.

Trương Cường gật gật đầu, nhìn thấy người bên cạnh Lữ Trĩ, kinh ngạc nói: “Nàng là Thích Cơ? Ngẩng đầu lên, cho trẫm nhìn xem!”.

Trương Cường vốn chỉ là xuất phát từ chỗ hiếu kỳ với nhân vật lịch sử, hẳn muốn nhìn một chút Thích phu nhân có kết cục vô cùng bi thảm trong lịch sử rốt cuộc bộ dạng như thế nào, nhưng lại rước lấy sự đau đớn thê thảm vô cùng. Nhất thời quên mất hình tượng, lời nói cũng không được rõ ràng. Những người ở đây, sắc mặt đều là hơi đỏ, mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới Tần Nhị Thế Trương Cường từng nổi tiếng hoang dâm này, đều cảm thấy khó xử.

Thích Cơ quỳ trên mặt đất, lúc này đang có bầu sáu bảy tháng, quỳ gối trên mặt đất vừa lạnh vừa cứng, sớm choáng váng, tuyệt vọng chờ chết. Lúc này bỗng nhiên hy vọng đã đến làm cho tỉnh lại, bỗng nhiên nghe được tối mệnh lệnh của Trương Cường như vậy, thần sắc đột nhiên biến đổi, hoảng sợ nhìn về phía Trương Cường.

Trương Cường lúc này mới thấy rõ ràng bộ mặt thật sự của Thích phu nhân nổi tiếng trong thiên cổ, chỉ thấy nàng ước chừng hai mươi một hai mươi hai tuổi, màu da trắng nõn, trên hai gò má điểm vài nốt tàn nhang, hai tròng mắt đen nhánh, cái mũi thanh tú, đôi môi vì hoảng sợ mà trắng bệch không có chút sắc máu mím thành một đường nhỏ. Một mái tóc dày đen búi ở sau đầu, vài lọn tóc mềm mại bay bay trên trán trơn bóng, làm cho khuôn mặt ngọc trắng ngần kia càng thêm nõn nà, rang động lòng người.

Bị ánh mắt như ngọn đuốc của Trương Cường kia, nhìn hồi lâu, Thích Cơ kia vốn dĩ chút thân thể mềm mại mỏng manh, không khỏi run rẩy lên.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12

Lưu Bang Phá Vây.

Trương Cường lưu luyện thu hồi ánh mắt trên người Thích Cơ, lúc này mới phát giác ánh mắt khác thường của mọi người chung quanh, không khỏi cười gượng nói: “Trẫm mộ danh Thích phu nhân đã lâu, hôm nay thật sự có chút không kìm lòng được, ha ha... Ha ha...”.

Lời nói này của hắn vốn là lời nói thật, đích thực là từ trong lòng, chỉ là lúc này nói ra lại tăng thêm một lệnh mập mờ làm cho mọi người khó xử không biết nên xử trí như thế nào.

Trương Cường nói xong lời này, mới phát giác ra sự mập mờ trong lời nói của mình, trong lòng bất giác rất là hối hận mình đã tùy tiện lỡ lời, đang khó xử, chỉ nghe trong đại sảnh phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân dồn dập, cuối cùng phá tan sự khó xử trong đại viện.

Vương Bôn và cấm vệ cuối cùng đều âm thầm thở dài một hơi, loại không khí này thật là làm cho người ta khó chịu muốn chết.

Trương Cường cười gượng một tiếng, nhìn lại, chỉ thấy Hàn Hoán đầu đồ đầy mồ hôi vội vàng đến, nhìn thấy Trương Cường, tiến lên quỳ trên mặt đất, cẩn thận bẩm tấu nói: “Bệ hạ, bố cáo đã dán xong ở chung quanh cửa thành, dân chúng đã đang trên đường trở về”.

Nói tới đây, nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm bất định của mọi người, trong lòng nghi hoặc, cũng không nói thêm cái gì, đành phải tiếp tục cung kính nói: “Bệ hạ, quan coi ngục Nhận Môn tiền nhiệm cũng đã chạy về trong thành, nô tài sợ bệ hạ có việc còn muốn hỏi thăm, cho nên cố ý lệnh hắn ở ngoài cửa phủ hầu chỉ”.

“A? Quan coi ngục của quận Nhạn Môn?”. Trương Cường cảm thấy không ngờ tới, ngày đó ban đầu khởi nghĩa Trần Thắng - Ngô Quảng, Nhạn Môn liền bị Triệu Vương chiếm cứ, sau lại là Lưu Bang chiếm cứ đến ba năm, thật cũng không biết quan viên của quận Nhạn Môn này đã rơi rụng ở nơi nào, không khởi nghi hoặc hỏi han: “Quận thủ Nhạn Môn và đô úy hiện ở nơi nào?”.

Hàn Hoán nghe vậy khom người nói: “Ngày đó lúc loạn phi Trần Thắng, phản tặc Võ Thành ở nước Triệu xưng vương, quan viên quận Nhạn Môn sau khi đầu hàng Võ Thành, lại bị Triệu Yết giết chết, người thoát chết chỉ có số ít chưa đầu hàng. Tên quan coi ngục này là ngày đó loạn lạc bèn trốn vào trong núi mới sống được đến ngày Nhạn Môn trở về bản đồ Đại Tần!”.

Nói tới đây, Hàn Hoán cẩn thận thấp giọng nói: “Quan coi ngục ở ngoài phủ đang đợi chịu tội, không biết bệ hạ xử trí như thế nào?”.

Trương Cường biết sớm trước những điều Tần Nhị Thế đã làm khiến cho lòng người Đại Tần ly tán, một khi có việc phát sinh, quan viên địa phương này liền không muốn bán mạng cũng là chuyện rất bình thường. Bất giác gật đầu thở dài: “Ngày đó Triệu Cao loạn chính, lòng người trong thiên hạ tan tác, thế cục như thế, cũng là việc không thể làm thế nào được!”.

Nói tới đây, trong đại sảnh màn che đã mắc xong, một gã nội thị tiến lên bẩm tấu nói: “Bệ hạ, màn che đã mắc xong, mời bệ hạ ngủ lại ở trong phòng”.

Thời đại này. Thiên tử đi nằm đều phải nằm trong màn che, quy củ “Cẩn thận” này Trương Cường mấy lần muốn thay đổi đều không được sự đồng ý từ văn võ bá quan đến tam công tôn thất hoàng hậu đại thần, tuy rằng đi đến đâu đều phải mang theo màn trướng thật sự phiền toái, Trương Cường cũng không thể thay đổi đại lễ nghi này, đành phải nhập gia tùy tục thay đổi chính bản thân mình.

Nghe được tên nội thị kia bẩm tấu. Trương Cường gật gật đầu vừa đi vào trong phòng, vừa phân phó cho Hàn Hoán đi theo phía sau nói: “Trẫm ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, tên quan coi ngục kia tạm thời đảm nhiệm chức vụ ban đầu, trẫm khi có việc sẽ gặp!”.

Nói xong, xoay người phân phó cho Vương Bôn nói: “Tướng quân phái người tạm thời nhốt đám người Lữ Trĩ tại hậu viện nghiêm mật trông coi, chăm sóc cẩn thận. Sau đó đến sảnh gặp trẫm”.

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ nghe Thích Cơ quỳ trên mặt đất bỗng nhiên rên rỉ một tiếng té xỉu trên mặt đất, làm cho Lưu Doanh ở bên cạnh sợ tới mức thất thanh khóc rống lên. Trương Cường lúc này mới nhớ tới dù sao cũng là người đang mang thai, qua một đêm kinh tâm động phách, lại trải qua một trận sóng gió nguy hiểm. Đã làm kinh động thai nhi, lại có dấu hiệu sinh non.

Trương Cường bất giác âm thầm cười gượng, chớ không phải là Triệu Vương Lưu Như Ý bị Lữ Hậu hại chết sắp sinh ra rồi? Đây là Lưu Như Ý khác xa với trong lịch sử, bởi vì mình đã tham gia vào trong lịch sử, mà đã làm thay đổi hoàn toàn lịch sử.

Nghĩ đến đây, nhìn thấy ánh mắt vừa lo âu lại bất an của mọi người phía sau, bèn lập tức lệnh cho Hàn Hoán nói: “Gọi ngự y đến đây, cẩn thận chẩn trị”.

Nghe thấy mệnh lệnh, Hàn Hoán đang cứng ngắc cả người lập tức thả lỏng xuống, vội vàng đi truyền ngự y. Mà Thích Cơ đang rên rỉ trên mặt đất lúc này dường như cũng thấy được một chút hy vọng. Nhịn cơn đau nhức, đợi ngự y đến.

Trương Cường lúc này mới thở dài trong lòng một tiếng, đi đến đại sảnh.

Trong gió sớm lạnh buốt, một nhánh hành quân lặng lẽ, lẫn với kỵ binh Hung Nô mặc da thú và áo giáp đồng, quân Hán đang chật vật hành quân vội vàng xuyên qua giữa núi rừng mang sắc thái tuần lệ. Trong rừng rậm xanh biếc thỉnh thoảng nhuộm một sắc thái sáng lạn hoặc hồng hoặc vàng, phủ lên không trung xanh thẫm buổi sáng sớm, so với biển hoa mùa xuân tăng thêm một sự ý nhị khác.

Nhưng quân Hán đang vội vàng chạy trốn chết, không có một chút tâm tình với cảnh đẹp trước mắt, dù sao phía sau còn có hai mươi vạn kỵ binh quân Tần đang đuổi theo phía sau, mặc dù vừa mới hội họp cùng viện binh

Hung Nô, nhánh đại quân này vẫn ngựa không dừng vó chạy như điên về phía trước.

Ở giữa đại quân, Lưu Bang mới vừa thoát khỏi bảy rập cưỡi trên chiến mã màu trắng, bên người có Lô oản và Trương Nhĩ bảo vệ thân sắc kích động dò xét bốn phía chung quanh, chỉ sợ trong rừng rậm nhảy ra một nhánh phục binh quân Tần, có chút bi thảm của con chim sợ cành cong.

Nhìn thấy bộ dáng lo sợ bất an của Lưu Bang, Trương Nhĩ ở bên cạnh tuy rằng cũng kinh hồn, lại vẫn ra vẻ thong dong tự nhiên, miễn cưỡng thấp giọng nói với Lưu Bang: “Chủ công không cần lo lắng, chúng ta hợp binh một chỗ với Hung Nô, quân Tần mặc dù dốc toàn lực đuổi theo cũng không thể một miếng nuốt được chúng ta, chỉ cần trước khi trời tối chạy tới thành Bình, lại chuyển hướng Hà Đông, liền có thể tiến hai bờ sông Liêu mà chúng ta đã cẩn thận chuẩn bị hai năm, đến lúc đó, chúng ta liền có thể liên hợp Hung Nô, cùng kháng cường Tần, đồng thời phá người cứu hai vị phụ nhân và công tử ra”.

Lưu Bang nghe vậy hơi yên tâm một chút, vẫn thật cẩn thận quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, nhìn thấy phía sau toàn là đội ngũ quân Hán, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nghĩ đến hai mươi vạn đại quân của mình hiện giờ còn sót lại năm vạn tàn quân, trong lòng lại bất giác cảm thấy căm hận Trương Cường vô cùng, đối với chút của cải mình, tổn thất lớn như thế, thật sự là đau lòng không nguôi.

Hàn Tín lúc này nhìn thấy quân đội Hung Nô lẫn ở bên trong quân Hán, không khỏi cảm thấy bất mãn, đang muốn đi tìm tướng lĩnh Đồ Hồn lĩnh quân lẫn này của Hung Nô, vừa mới quay đầu ngựa lại, liền nhìn thấy Đồ Hồn mặc áo choàng dài phóng ngựa đi đến trước người Hàn Tín, vỗ tay, hắc hắc cười nói: “Hàn tướng quân, tại hạ phụng mệnh tiếp ứng Bái Công, hiện giờ Bái Công đã thoát khỏi nguy hiểm, ta và sáu vạn huynh đệ này dù sao cũng phải có chút ưu đãi phải không?”.

Hàn Tín cười lạnh một tiếng nói: “Người cũng thấy đấy, chúng ta chỉ là tàn quân bại trận, vội vàng thoát thân, lấy đầu tiên tài mà ưu đãi?”.

Hai tròng mắt của Đồ Hồn chợt lóe lên tia giáo hoạt, hắc hắc cười nói: “Đừng nói với ta là một chút đồ vật các người đều không mang đến, lão tử lần này đi ra, nữ nhân và tiền bạc đều không có, người bào ta ăn nói với các huynh đệ như thế nào đây?”.

Hàn Tín xanh mặt, thản nhiên cười gượng nói: “Việc này không phải nằm trong quyền lực và trách nhiệm của Hàn Tín, mong tướng quân đến bẩm tấu với chủ công nhà ta, việc trọng đại, Hàn Tín không thể làm chủ!”.

Đồ Hồn cười lạnh nói: “Tướng quân cũng là người dẫn binh, chúng ta đi gặp sinh tử, lấy tính mạng chiến đấu, các huynh đệ cũng không ý gì khác, chỉ là vì nữ nhân và vàng bạc, nếu là tay không trở về, đại tướng quân ta thật không ra gì, chỉ là không biết ăn nói thế nào với các huynh đệ, nếu là có tình hình nguy hiểm gì, cũng đừng trách chúng ta không tận lực!”.

Hàn Tín nghe vậy cẩn thận đánh giá thân hình khôi ngô cao lớn của Đồ Hồn, trong lòng suy nghĩ một lúc lâu, trong lòng biết nếu để cho hắn đi tìm Trương Nhĩ hoặc là Lưu Bang, nhất định làm cho Đồ Hồn cảm thấy được mình đang lừa gạt hắn. đành phải khấu một ít từ phần của mình, ngày sau sẽ nói với Lưu Bang.

Nghĩ đến đây, mới buồn bã gật đầu nói: “Đại quân vội vàng rời khỏi Thiện Vô, đồ vật mang theo có hạn, hiện giờ chỉ có hai trăm lượng vàng, có thể chuyển cho tướng quân năm mươi lượng, nếu là tướng quân ngại ít, Hàn Tín cũng đành chịu!”.

Ánh mắt Đồ Hồn chợt lóe lên, nhìn Hàn Tín ngửa đầu cười nói: “Đồ Hồn chỉ là đòi một chút tiền vất vả cho các huynh đệ, sao có thể làm khó dễ tướng quân? Năm mươi lượng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chung quy là một chút tâm ý của Bái Công, Đồ Hồn ta thay mặt các vị huynh đệ tạ ơn tướng quân!”.

Hàn Tín ánh mắt lạnh như băng liếc Đồ Hồn một cái, lấy ấn túi từ trong lòng giao cho một gã tân binh bên cạnh, thấp giọng phân phó nói: “Đi lấy năm mươi lượng vàng đến, nói bản tướng quân lĩnh dùng, ghi trên sổ sách của bản tướng quân là được!”.

Tân binh kia trả lời một tiếng, xoay người đi. Đồ Hồn lúc này mới vừa lòng cười to nói: “Tướng quân quả nhiên là quang minh, Đồ Hồn thích về

ngay thẳng này! Người yên tâm, có Đồ Hồn ta ở đây, nhất định bảo đảm quân Hán người thuận lợi tới Liêu Đông”.

Hàn Tín gật đầu cười nói: “Như thế tướng quân cần phải lo lắng nhiều hơn, chỉ là quân Tần rất lợi hại, lại có danh tướng Mông Diêm, Vương Bôn như vậy, hơn nữa Tần vương kỳ trí chông chất, làm người ta khó lòng phòng bị, dọc theo đường đi còn phải dựa vào tướng quân!”.

Khi Hàn Tín và Đồ Hồn nói chuyện với nhau, một gã tân binh của Trương Nhĩ đã đưa tin tức này cho hẳn biết, Trương Nhĩ nghe thấy Hàn Tín tự tiện đem vàng tặng cho Đồ Hồn, trong lòng tuy rằng hiểu được dụng ý trong đó, nhưng vẫn bất mãn với việc Hàn Tín tự tiện hành động, bèn giục ngựa đi đến bên người Lưu Bang, thấp giọng nói: “Chủ công, Hàn Tín đã đồng ý với Đồ Hồn cho hẳn năm mươi lượng vàng, tin tức của ty chức bẩm báo chủ công, không biết chủ công có cần lệnh cho Hàn tướng quân đến đây hỏi cho rõ ràng?”.

Lưu Bang nghe vậy quay đầu liếc nhìn một cái, Hàn Tín vẫn đang nói chuyện với Đồ Hồn, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh lướt qua trong giây lát, trên mặt lại dường như không có việc gì gật đầu nói: “Năm mươi lượng vàng, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải số lượng nhỏ, để ta tự mình hoàn trả cho tướng quân, Thừa tướng chớ để lộ ra, tránh cho tướng quân hiểu lầm, trước mắt chính là cơ hội của chúng ta dùng người, không thể hiểu lầm cho nhau, tự loạn đầu trận tuyến, làm cho quân Tần có kẻ hở để lợi dụng!”.

Trương Nhĩ thấy Lưu Bang cũng không có biểu lộ gì, trong lòng kinh dị, làm ra vẻ thông dong khom người nói: “Trương Nhĩ hiểu được, chủ công dụng tâm lương khổ!”.

Lúc này, từ phía sau đội ngũ bỗng nhiên truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập, đang vội vàng chạy trốn chết, mọi người kinh hồn bạt vía đều bị tiếng vó ngựa này kinh động, đều quay lại nhìn.

Lưu Bang sắc mặt khê biến, khi đưa mắt nhìn lại, hai tay nắm chặt dây cương có một chút run rẩy. Chỉ thấy một gã đô úy tướng quân phụ trách hậu điện phóng ngựa chạy nhanh, đến khi nhìn thấy Lưu Bang, không để ý

xuống ngựa, mà chấp tay nói: “Khởi bẩm chủ công, hai mươi vạn tinh kỵ quân Tần đã đến phía sau, sắp đuổi theo đại quân càn phía sau!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13

Tiêu Diệt Lưu Bang.

Ba ngày sau, Trương Cường lệnh Vương Bôn tự mình dẫn dắt hai mươi vạn tinh kỵ quân Tần, vây khốn Lưu Bang và năm vạn quân Hán cùng với sáu vạn kỵ binh Hung Nô ở trên núi Bạch Đăng về phía đông hai mươi dặm, quân Tần vây quanh dưới chân núi mấy lần xung phong đều bị quân Hung Nô ngăn cản.

Bởi vì quân Tần lo lắng viện quân Hung Nô cùng Hán trên núi hợp quân trong ngoài tấn công, Vương Bôn vừa cho khoái mã truyền báo Trương Cường, yêu cầu điều động mười vạn đại quân còn lại, tăng mạnh cường độ vây quanh, vừa tranh thủ thời gian phát động thế công mạnh trên núi Bạch Đăng.

Trương Cường khi nhận được tin tức, lập tức phái ra mười vạn đại quân từ thành Thiện Vô đuổi tới núi Bạch Đăng, đã một ngày sau, thế công của song phương đang là thời điểm kịch liệt nhất. Thậm chí ngay cả chỗ cách xa Bạch Đăng năm dặm, đều có thể ngửi được mùi máu tràn ngập trong không khí.

Thời tiết sắp chuyển lạnh, thi thể để chung quanh núi còn chưa kịp vùi lấp tản ra hương vị cay mũi, đưa tới vô số loài chim ăn thịt xoay quanh trên trời, tựa như một bóng ma tử vong bao phủ trên đỉnh núi trong phạm vi hai mươi dặm, trong lòng của các chiến sĩ hai bên đều gây nên áp lực cực lớn.

Thời gian đã gần tới tháng mười, gió lạnh run rẩy, bách thảo điêu linh, núi Bạch Đăng tuy gọi là núi, kỳ thật chỉ là một hòn núi đất rất lớn, cao khoảng hơn một trăm trượng, phạm vi hai mươi dặm. Trên mặt đất mấy

trăm dặm có vẻ cực kỳ nổi bật, bởi vì trên núi cũng không có cây cối, chỉ có một ít cỏ dại hỗn độn mọc đầy đỉnh núi, khiến cho doanh trường đại quân lộ ra trong ánh mặt trời, điều này làm cho quân Hán sợ hãi phi hành quân rất là bất an, cũng may vài ngày vẫn chưa xuất hiện thân ảnh của phi hành quân, mới làm cho đám người Lưu Bang bình tâm hơi thả lỏng một chút.

Quân Hán đang phấn khởi với một chút khí lực sót lại cùng quân đội Hung Nô chống lại được mười vạn đại quân tiếp viện của quân Tần, sau trải qua ba ngày bốn đêm gian khổ chiến đấu kịch liệt cuối cùng cố gắng ngăn cản được tiến công điên cuồng của quân Tần, mười vạn tiếp viện của quân Tần này khiến cho chiến sự bắt đầu tiến vào giai đoạn quyết chiến cuối cùng.

Bành Việt lúc này đã chính thức tấn chức làm tướng quân, làm cấp bậc tướng lĩnh cao nhất trong tác chiến, lúc này ngay cả áo giáp cũng không mặc, trực tiếp mặc chiến bào nhảy vào bên trong quân Hán.

Quân Hán lúc này đã qua gần bốn tháng ác chiến. Kỳ thật cũng đã không còn lòng dạ nào tái chiến, nếu không có sáu vạn đại quân Hung Nô toàn lực chống đỡ, trận chiến đấu này có lẽ căn bản không kiên trì đến hiện tại.

Bởi vì lo lắng thời tiết chuyển lạnh, thời tiết phương bắc giá lạnh sẽ làm giảm sức chiến đấu của binh lính, Vương Bôn trong vòng ba ngày liên tục tăng lớn cường độ công kích, sau khi cùng quân A An đuổi tới, lập tức mệnh lệnh tất cả tướng lĩnh cao tăng từ tướng quân trở xuống toàn bộ tham gia chiến đấu với quân Hán.

Bành Việt lúc này tuy rằng là tướng lĩnh cao cấp có thể chỉ huy mười vạn đại quân, lại vẫn là có chút không vừa lòng. Nhớ tới đêm đó kỳ binh đánh lén phủ quận thủ bỏ lỡ cơ hội tuyệt hảo giết chết Lưu Bang, không thể tiến tước phong hầu, Bành Việt vẫn hối hận không thôi. Lúc này đã là quyết tâm muốn chém đầu Lưu Bang, lập công phong hầu, vợ con được hưởng đặc quyền. Đơn giản không mặc áo giáp, Chỉ có mang theo ba nghìn tân binh liên tiến sát bên trong quân Hán, thẳng hướng núi Bạch Đăng cuồng sát.

Đồ Hồn ba ngày liền địa thế mở rộng một chút về phía bắc đảm đương chiến đấu thảm khốc nhất, sáu vạn tinh binh Hung Nô, lúc này tổn thất trầm trọng, đã không đến bốn vạn người. Trước khi hãn tới trợ giúp Lưu Bang chưa bao giờ nghĩ đến.

Giờ phút này nhìn thấy tổn thất nặng nề như thế, trong lòng không khỏi vừa sợ vừa giận, đang muốn chỉ huy hơn một vạn binh lính Hung Nô cố gắng xông lên tấn công quân Tần, lại phát hiện lúc này quân Tần cơ hồ đưa toàn bộ hai mươi vạn binh lực vào tiến công, tiến vào trăm chiếc xe đá không ngừng ném mạnh đạn lửa hướng lên núi Bạch Đăng, đại hỏa hừng hực phóng lên cao.

Quân đội tiến công phía sau lại chuẩn bị bày mười cái xe công thành, vốn chỉ khi tác chiến công thành mới có thể sử dụng khí giới này, lại được Mông Diêm làm như nơi phóng nổ của nổ bình, lực bắn xuyên thấu người của đại hình cường cơ nổ kia thật sự khủng bố càng làm cho quân Tần đang tiến công như hổ thêm cánh, vô số quân Hán và binh lính Hung Nô bị mũi tên nhọn bắn xuyên qua thân thể.

Năm vạn kỵ binh trang bị hoàn mỹ thay nhau đánh sâu vào phương trận vạn người của liên quân Hán Hung, kỵ binh Hung Nô luôn luôn dũng mãnh hung hãn với sự tiến công điên cuồng từ trước đến nay chưa từng có của quân Tần chỉ có thể miễn cưỡng duy trì. Tổn thất càng ngày càng nghiêm trọng, binh lính có thể kiên trì tác chiến như trước bắt đầu càng ngày càng ít, mắt thấy quân Tần sắp xé mở đạo phòng tuyến cuối cùng.

Đồ Hồn tức giận quát to một tiếng, thúc giục chiến mã mang theo hai ngàn thân binh của mình liền vọt đến vật lộn chiến đấu cùng quân Tần! Kịch liệt chiến đấu, tàn sát đẫm máu đã khiến cho hãn quên nguy hiểm của bản thân. Giết hết tất cả kẻ địch bên người, trở thành mục tiêu duy nhất của hãn. Thân vệ bên người hãn và Đồ Hồn đều là những kẻ dũng mãnh liều chết, lúc này cũng đã giết đỏ cả hai mắt, bên người bọn họ đếm được không biết là bao nhiêu thi thể binh sĩ quân Tần.

Quân Tần sau một lúc hoảng loạn ngẩn ngui, không chính diện giao phong cùng với Hung Nô nữa, mà dưới sự chỉ huy của cờ hiệu. Đồng thời né tránh, mở ra một khoảng đất trống nhỏ hẹp, không đợi Đồ Hồn phản ứng

lại. Một mũi tên nhọn có thể bắn thủng tấm sắt bắn ra xuyên thấu trước ngực Đồ Hồn, nhìn cung thủ trên xe công thành đứng ở xa xa, Đồ Hồn khó có thể tin mũi tên nhọn kia có thể bắn thủng thân thể mình, nặng nề ngã xuống.

Một sườn khác của núi Bạch Đăng, Hàn Tín tự mình dẫn dắt hai vạn quân Hán bảo vệ cho Lưu Bang cải trang thành binh lính bình thường và Trương Nhĩ đang cùng quân Tần xông tới chiến thành một đoàn. Hàn Tín vốn dĩ nhìn.

Thấy tình thế không ổn, trong tình trạng quân đội Hung Nô đã thu hút hơn phân nửa chủ lực quân Tần, quyết định dẫn đầu bảo vệ Lưu Bang cải trang giả dạng phá vây về hướng đông bắc, vòng qua quận Thượng Cốc hướng về phía đông bắc tiến vào bờ đông sông Liêu, liền có thể hai vạn quân Hán điều về đó từ trước cùng nhau hội hợp, như vậy có thể thoát khỏi phạm vi khống chế của quân Tần.

Chỉ là tình huống lúc này đã hỏng bét so với tưởng tượng, đối mặt với quân Tần tựa như thủy triều vô cùng vô tận, hai vạn quân Hán giống như một cái thuyền nhỏ giữa sóng gió, đang giãy dụa trong bóng tối tử vong.

Binh lính theo bên người càng ngày càng ít, Lưu Bang thần sắc cũng càng ngày càng tuyệt vọng, kết cục này đích thực là hẳn không dự đoán được. Sức chiến đấu của quân Tần đáng sợ như vậy, tất cả binh sĩ quân Tần ra trận hầu như cũng không mặc áo giáp, chỉ là vì thuận tiện giết người! Mà tướng lĩnh cũng chỉ có mặc một chút áo giáp nhẹ bảo vệ, cung tiễn của người Tần tầm bắn xa lực sát thương lớn, điều này làm cho quân đội Hung Nô dũng mãnh trứ danh hầu như chưa kịp tiếp cận quân Tần liền đã bị tiêu diệt năng lực tấn công chủ yếu.

Cũng may quân Tần lúc này cũng ở lúc hỗn chiến vô cùng sốt ruột, tuy rằng nhìn thấy nhánh quân Hán của Hàn Tín từ trên núi lao xuống, phát giác người đầu lĩnh tựa hồ cũng không có tướng lĩnh gì trọng yếu, lực chú ý đều bị Đồ Hồn ở chỗ khác thu hút, khiến cho quân Hán lúc này mới miễn cưỡng vọt tới dưới chân núi, hai vạn quân Hán lúc này đã còn lại không đến năm nghìn người.

Lúc hoàng hôn gần xuống, Lưu Bang và Hàn Tín, Trương Nhĩ ba người, giả dạng thành binh lính bình thường không có chút thu hút, dưới sự bảo vệ của thân binh rút cục chạy ra khỏi vòng vây quân Tần, lúc này bên người bọn họ chỉ còn lại không đến ba nghìn người, đoàn người lao xuống núi Bạch Đằng liền phi ngựa một mạch về phía đông bắc, chạy đến thảo nguyên, hoang tàn vắng vẻ, liếc mắt một cái nhìn ngoài cỏ dại cao tới đầu người ra không nhìn thấy bóng người nào, bởi vì đang là cuối mùa thu, chung quanh thảo nguyên đúng là một mảng vàng óng ánh. Làm nổi bật không trang xanh biếc và mây trắng như bông, quả nhiên là một không khí thoáng đãng cuối thu.

Đang lúc kiệt sức Trương Nhĩ nhìn thấy phía sau cuối cùng không nhìn thấy kẻ địch đằng đằng sát khí đuổi theo phía sau, bên tai cũng không nghe thấy tiếng hét hò điếc tai nữa, cuối cùng chống đỡ không nổi, rên rỉ một tiếng, xoay người trượt xuống chiến mã đã bốn vó cứng ngắc, một bước ngồi xuống đất, há mồm thở hổn hển, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Xoa hai chân đau nhức, lắc đầu nói với Lưu Bang: “Không thể tưởng được quân Tần lợi hại như thế, lần này nếu không có chuẩn bị trước, cải trang giả dạng, nếu không hôm nay nhất định khó thoát khỏi một kiếp, đáng tiếc hơn mười vạn đại quân của chúng ta! Ai...”.

Hàn Tín giơ tay lau mồ hôi lẫn máu ở trên mặt, nhìn bốn phía đánh giá thảo nguyên mênh mông vô bờ, cẩn thận nói: “Ước chừng không bao lâu quân Tần sẽ phát hiện chúng ta cải trang chạy trốn nhất định sẽ dùng khoải mã để truy đuổi, chúng ta vẫn không được lơ đãng, cần phải trước khi trời sáng vòng qua quận Thượng Cốc, như thế chúng ta mới coi như thực sự thoát khỏi nguy hiểm, mọi người nghỉ ngơi một lát, rồi lập tức lên đường, nếu không một khi bị quân Tần phát hiện tung tích của chúng ta, thì chỉ có một con đường chết!”.

Nói tới đây, xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Lưu Bang chấp tay nói: “Chủ công nghỉ ngơi một lát, chúng ta nửa canh giờ sau tiếp tục rút lui về phía đông bắc”.

Lưu Bang lúc này tuy rằng tuổi đã cao, nhưng thân thể vẫn còn cường kiện, sau một phen xung phong liều chết lúc này còn có thể miễn cưỡng

kiên trì, lúc này xoay người xuống ngựa, vận động một chút tay chân cứng ngắc, lúc này mới miễn cưỡng cười nói: “Bây giờ cỏ dại tốt tươi, cỏ dại cao bằng đầu người có thể che giấu được tung tích, nghỉ ngơi nhiều một chút cũng không sao”.

Hàn Tín nghe vậy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Cũng được, vậy tạm thời nghỉ ngơi một canh giờ, một canh giờ sau chúng ta lập tức lên đường”.

Nói tới đây, mọi nơi thăm dò liếc mắt một cái, nói với Lưu Bang: “Nơi này cỏ dại sum xuê, thích hợp hỏa công, mọi người trước hết chặt cỏ dại ở chỗ mình thành một mảnh đất trống, khi quân địch đuổi theo còn có thể dùng hỏa công ngăn cản, chúng ta có thể dựa vào đó để thoát khỏi truy kích của quân Tần!”.

Nói xong, cũng không nghỉ ngơi, lập tức phái một gã thân vệ theo bên người tiến đến truyền lệnh, hai ngàn kỵ binh còn chưa kịp nghỉ ngơi liền bắt đầu chặt cây cỏ dại, chông bó cỏ dại thành một đồng, phơi trên mặt đất, vừa giúp mọi người có chỗ nghỉ ngơi, không phải dựng doanh trướng.

Ngồi ở chỗ cây cỏ thật dày trên mặt đất, đám người Lưu Bang và Trương Nhĩ lúc này mới miễn cưỡng dùng một ít lương khô, qua ba ngày liên tục chiến đấu kịch liệt, làm cho tất cả mọi người ngồi phịch trên mặt đất cũng không muốn nhúc nhích, chỉ thở hổn hển, nhìn lên không trung xanh biếc, hai ngàn người, nhưng lại không nghe thấy một chút ồn ào, tất cả mọi người đều mệt không muốn nói, thầm nghĩ mau chóng khôi phục thể lực, để ứng phó bất cứ lúc nào sự thế có thể phát sinh không ngờ tới.

Lưu Bang cắn một miếng thịt khô cứng nhắc, uống một ngụm nước lạnh trong túi nước, cố sức nuốt thịt vào, lúc này mới miễn cưỡng nói với Trương Nhĩ: “Trước mắt gian khổ như thế, Lưu Bang thật sự không dám quên công lao ủng hộ của các vị, sau khi thoái lui đến Liêu Đông, đứng vững gót chân liên thủ với Hung Nô, nói không chừng còn có đường sống.

Hàn Tín lúc này nói xen vào nói: “Chủ công yên tâm, đại quân chúng ta tuy rằng tổn thất lớn, nhưng chỉ cần chủ công còn sống, ngày sau đương nhiên không lo Đông Sơn lập lại”.

Lưu Bang cười gượng một tiếng, còn chưa mở miệng, liền nghe một tiếng vó ngựa trầm thấp từ phía sau truyền đến, mọi người đồng thời cả

kinh. Vội vàng nường theo khe hờ nhìn lại về phía sau, lại phát giác, trong tầm mắt, một nhánh đại quân đông nghìn nghịt bỗng nhiên xuất hiện. Trốn trong đám cỏ hoang um tùm, tàn quân quân Hán sợ tới mức đều ngưng thần nhìn, trên mặt mỗi người đều tràn ngập sự hoảng sợ và tuyệt vọng.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14

Mông Diêm Từ Chức.

Bên trong thành Thiện Vô, Trương Cường tạm thời ngủ lại phủ quận thủ lúc này đã sử dụng làm hành cung hoàng đế, tân nhậm quận thủ quận Nhạn Môn mặt khác sử dụng học xá làm công đường, tuy rằng điều kiện đơn sơ, lại làm cho các sự vụ của quận Nhạn Môn hoang phế một lần nữa làm lên. Bởi vì lúc này đã gần cuối năm, thời tiết chuyển lạnh, dân chạy nạn do chiến tranh gây nên đã được quan nha quận thủ phụ trách tiếp tế theo chỉ lệnh của Trương Cường, khiến cho không ít dân chạy nạn trôi giạt khắp nơi tránh được vận mệnh bi thảm vì đói lạnh mà chết, tiếng tăm của Trương Cường trong dân gian lại chiếm được nhiều sự khen ngợi.

Mà giờ phút này Trương Cường cũng không biết dân gian đủ loại nghị luận về hắn, lúc này khoác điều cừu quý ngồi ở trước bàn, đang dùng lò sưởi, ngừng thần đọc kỹ tấu chương của khoái mã truyền báo từ Hàm Dương. Do tam công nội các của Tiêu Hà lĩnh được chỉ lúc này bắt đầu lớn gan khai triển tân chính, giảm bớt mức độ của hình phạt cho những người bởi vì đói khát mà phạm pháp, Trương Cường còn xuống chỉ, mệnh lệnh chính phủ địa phương dựa theo năm phần trăm thuế phú nộp của năm ngoài trợ cấp giống lương thực cho nông dân, khiến cho vô số nông dân có được lương thực cứu mạng sống qua nạn đói vào mùa xuân.

Mà Trương Cường vừa lòng nhất vẫn là nhậm mệnh Lục cổ làm “Điển Thục Quốc” phụ trách bồi dưỡng nhân tài, làm cho nhà tư tưởng nổi tiếng trong lịch sử này làm việc ở vị trí thích hợp nhất, tuyên truyền và công bố tư tưởng học thuật của hắn.

Tiêu Hà thì liên tục ban hành về chính sách giảm thuế má của Trương Cường, mệnh lệnh phóng thích nô tỳ khiến cho cục diện thiên hạ tiến thêm một bước yên ổn, đồng thời tăng thêm tiện lợi của thương nhân bán dạo mà tăng thêm thuế phú của bọn họ, dùng để tăng thêm thu nhập cho tài chính quốc gia.

Mà lúc này, Trương Cường cũng nhận được một tin tức bất hạnh, trọng thần ba triều, Thừa tướng Phùng Khứ Tật vào ngày thành Thiện Vô bị phá, ở nhà tại Hàm Dương đã từ trần hưởng thọ bảy mươi một tuổi.

Trương Cường nghe thấy tấn chỉ trong lòng cảm thấy trống rỗng, giống như mất đi một vị trưởng bối đáng tin nhiệm và nể trọng nhất. Dù sao, lúc trước Trương Cường cứu Phùng Khứ Tật từ trong ngục Hàm Dương ra, ký thác hy vọng thật lớn đối với vị đại thần không khuất tùng bởi dâm uy của Triệu Cao, trong lịch sử khi nhà Tần diệt vong vẫn một lòng son sắt này.

Tin tức này tuy rằng Trương Cường đã sớm hiểu rõ trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy một sự đau xót thật lớn. Nghĩ đến ngày đó Doanh Tử Anh nhập Thục phản Tần giờ đại kỳ lên cao, muốn cùng hãn quyết một trận tử chiến, Phùng Khứ Tật không chút do dự đứng ở phía sau mình, lợi dụng lực ảnh hưởng trong triều hết sức quan trọng của ông trợ giúp mình lĩnh qua một lần khảo nghiệm ác liệt nhất từ trong nội bộ Tần quốc, Trương Cường quả nhiên là vô cùng bi thống.

Chỉ là vì lúc này đang ở Nhạn Môn không thể tự mình đưa tiễn vị cự thần một đời tận trang với Đại Tần, Trương Cường cố ý bố trí Tiêu Hà thay mặt tiễn tử đi đến tế điện.

Lúc này, bởi vì Hung Nô cùng Lưu Bang ở cùng một chỗ làm cho tâm trạng Trương Cường cực kỳ nặng nề. Mặc dù tâm trạng không tốt, Trương Cường vẫn lệnh Tiêu Hà tiếp nhận chức vụ hữu Thừa tướng, chức tả thừa tướng tạm thời đợi sau khi hồi cung mới nhậm mệnh.

Xem xong tấu chương có liên quan tin tức mới nhất của Hàm Dương, Trương Cường lúc này mới đứng dậy chuẩn bị thư giãn một chút gân cốt, Hàn Hoán lại đúng lúc bưng lên một chén trà nóng, cẩn thận cung kính nói: “Bệ hạ, thời tiết rét lạnh. Nên uống một chút trà nóng sẽ làm ấm áp thân mình!”.

Trương Cường lúc này mới cảm thấy ngón tay cầm bút lông của mình đông cứng lại hơi đau, bất giác cảm thán thời tiết phương bắc này, quả nhiên cũng đủ rét lạnh, chính mình khoác điều cừu ôm lấy lò sưởi lại vẫn cảm thấy từng đợt rét lạnh, không biết các binh lính ở tiền phương tác chiến phải chịu hoàn cảnh ác liệt cỡ nào, bởi vì mình từ trước cũng là quân nhân cho nên trong lòng lại cảm thán.

Nghĩ đến đây. Bất giác thở dài nói với Hàn Hoán: “Thành Thái có ở bên. Ngoài?”.

Bởi vì lần này chiến dịch tấn công toàn bộ quận Nhạn Môn, Trương Cường vẫn chưa có sử dụng phi hành quân, lúc này nghe Trương Cường đột nhiên hỏi tới Thành Thái, Hàn Hoán trong lòng cả kinh, vội vàng thật cẩn thận cười nói: “Thành Thái tướng quân ở thiên viện nghỉ ngơi, bệ hạ nếu là truyền triệu, nô tài lập tức đi truyền!”.

Nói xong, liền phải xoay người đi ra ngoài phòng.

Trương Cường nghe vậy lúc này mới nhớ tới, nơi đây không phải là trong cung Hàm Dương, Thành Thái cũng không phải tùy giá hầu chỉ. Bất giác lắc đầu nói: “Hay là đi truyền Mông tướng quân tới gặp bẩm đi!”.

Lần này truy kích tàn quân Lưu Bang Trương Cường cố ý phái Vương Bôn đi trước đó là cố ý chèn ép Mông Điềm, trong lòng tuy rằng có chút không đành lòng, nhưng là vẫn là chuẩn bị nâng Vương Bôn lên đến, cho hắn có được thanh thế sóng vai cùng Mông Điềm, như thế mới có thể kìm chế lẫn nhau. Chính mình cũng đỡ một chút tâm lực. Nếu không, một khi thế lực của Mông Điềm quá mức lớn mạnh, theo góc độ hoàng quyền mà nói, liền có thể trở thành căn nguyên của triều thần tranh đấu gay gắt, một khi ảnh hưởng đến ổn định của hoàng quyền, làm trọng thần thu hút sự chú ý của người khác. Nhất định phải đứng mũi chịu sào. Hy vọng Mông Điềm cũng có thể hiểu được điểm thu lại mũi nhọn này.

Đây không phải là phương pháp hoàn hảo.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe tiếng bước chân quen thuộc của Mông Điềm đã từ ngoài cửa truyền đến, Trương Cường vội vàng thu lại tâm tư, nhìn ra ngoài cửa, thấy Mông Điềm đang đi nhanh vào cửa phòng, Nhìn thấy Trương Cường, chấp tay nói: “Bệ hạ, Mông Điềm diện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường chỉ vào tọa tháp bên dưới mình gật đầu cười nói: “Mông tướng quân ngồi xuống đi, thời tiết rét lạnh, uống chén trà nóng cho ấm!”.

Mông Điềm nghe vậy vội vàng cẩn thận chấp tay nói: “Tạ ơn bệ hạ, Mông Điềm độc hưởng thanh nhàn, thực rất hồ thẹn!”.

Hàn Hoán ở bên cạnh lập tức đặt một chiếc bàn nhỏ trước người Mông Điềm, mặt khác lại bưng lên trà nóng cười nhẹ nói: “Tướng quân đây là trà bệ hạ thích uống nhất, chỉ là không biết khẩu vị của tướng quân”.

Mông Điềm biết Hàn Hoán luôn luôn được Trương Cường tín nhiệm nhất, mà người này có tương đối so với nội thị khác chính trực hơn rất nhiều, hơn nữa lại là xuất thân thế gia vọng tộc, vì bị Triệu Cao hãm hại mới bị làm nội hoạn, lúc này cũng vô cùng kính trọng, nghe vậy gật đầu cười nói: “Khó được Hàn công công tự tay dâng trà, Mông Điềm thật cảm thấy hồ thẹn!”.

Hàn Hoán ánh mắt chợt lóe, im lặng cười cười nói: “Tướng quân không cần khách khí, Hàn Hoán thân phận hèn mọn, được tướng quân kính trọng như thế, thật áy náy vô cùng!”.

Trương Cường nhìn hai người, gật đầu thở dài: “Mông tướng quân không cần khách khí như thế, Hàn Hoán đáng tiếc thân bị tàn tật, bằng không tất là một viên tướng tài!”.

Hàn Hoán thật không ngờ Trương Cường tán dương chính mình như thế, nhất là trước mặt Mông Điềm Đại tướng quân như vậy, không khỏi có chút ghen ngào, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu nói: “Bệ hạ, nô tài thật sự không dám nhận bệ hạ bình luận như thế!”.

Trương Cường cười cười, lơ đãng gật đầu nói: “Đứng lên đi, chỉ cần tận tâm làm tốt việc của mình là được, không cần như thế!”.

Hàn Hoán nghe vậy, lúc này mới lau nước mắt đứng lên, cẩn thận thối lui đến cửa phòng, không quấy rầy Trương Cường và Mông Điềm bên trong.

Nhìn mặt của Mông Điềm không chút thay đổi, Trương Cường cười gượng một tiếng, gật đầu nói: “Phái đại quân tiếp viện đã đuổi tới hay chưa, tình hình Vương Bôn ở bên kia như thế nào?”.

Mông Diễm nghe vậy giọng cung kính nói: “Năm vạn tàn quân Lưu Bang và sáu vạn tinh binh Hung Nô, đã bị hai mươi vạn quân Vương Bôn vây quanh ở núi Bạch Đăng, lần này sau khi phá ra mười vạn tinh binh tiếp viện, nhất định có thể một trận chiến lấy được núi Bạch Đăng, bắt giữ Lưu Bang!”.

Trương Cường nghĩ đến bên người Lưu Bang lúc này còn có Hàn Tín và Trương Nhĩ hai tên phụ tá cực kỳ đặc lực, trong lòng cũng không tin tưởng giết chết Lưu Bang được bao nhiêu, dù sao chỗ lợi hại của hai vị danh nhân lịch sử này, Trương Cường trong lòng rõ ràng nhất.

Lúc này không khỏi lắc đầu nói: “Lưu Bang luôn luôn giả dối, Hàn Tín lại dùng binh như thần, ba mươi vạn đại quân, chỉ sợ cũng khó có thể bắt giữ Lưu Bang. Chỉ là hy vọng không cần kéo dài, trận chiến này kéo dài quá lâu rồi!”.

Mông Diễm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Cường không có tin tưởng như vậy, tuy rằng không bằng lòng với ý tưởng của Trương Cường, nhưng cũng vẫn gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, sau cuộc chiến này, Lưu Bang không còn chỗ cư trú, muốn tiêu diệt liền sẽ không khó khăn như thế!”.

Trương Cường nhìn mấy tập tấu chương, âm trầm nói: “Trẫm không thể tự mình đến đưa tiễn Phùng lão Thừa tướng, thật sự rất là bất an!”.

Mông Diễm ngày đó cũng được Phùng Khứ Tật bảo vệ, lúc này cũng cảm động lây, không khỏi gật đầu nói: “Vi thần thâm chịu đại ân của Thừa tướng, cũng không thể báo đáp, trong lòng cũng vô cùng khổ sở”.

Trương Cường gật gật đầu nói: “Chỉ có bình định thiên hạ Đại Tần, mới có thể cảm thấy an ủi Thừa tướng, sau này còn muốn dựa vào tướng quân khai chiến cùng Hung Nô, tướng quân còn phải lập công huân cho Đại Tần ta mới được!”.

Mông Diễm giương mắt nhìn thoáng qua Trương Cường lúc này mới gật đầu thở dài: “Bệ hạ, vi thần tuổi đã lớn, gia nghiệp điều linh, có tâm cáo lão hồi hương, an tâm khôi phục lại gia nghiệp một lần nữa, mong rằng bệ hạ ân chuẩn!”.

Trương Cường nghe vậy liền biết Mông Diễm kinh nghiệm quan trường chìm nổi, đã rõ ràng nhận ra dụng ý của mình, trong lòng thầm than, trên

mặt lại kinh ngạc nhìn Mông Điềm nói: “Tướng quân là vì lần này trẫm phái Vương Bôn truy kích Lưu Bang, nên hiểu lầm?”.

Mông Điềm cả người chấn động, vội vàng chấp tay nói: “Mông Điềm chỉ muốn nghỉ một chút, tuyệt không dám hiểu lầm bệ hạ!”.

Trương Cường gật đầu thở dài: “Vương Bôn đích xác là danh tướng còn lại của Đại Tần ta ngoài tướng quân ra, cho nên trẫm mới hy vọng hẳn có thể có biểu hiện, ngày sau bình định Hung Nô trẫm phải dựa vào hai người các người!”.

Mông Điềm nhìn hai mắt trong suốt của Trương Cường kia, có chút kinh ngạc: “Bệ hạ ý là bình định Hung Nô, chẳng lẽ là muốn chinh phục hoàn toàn Hung Nô?”.

Trương Cường ánh mắt lạnh lùng, ngửa đầu cười nói: “Chẳng những phải hoàn toàn tây trục Hung Nô, còn muốn thu phục tất cả bộ lạc Tây Vực, khai thông’ con đường Tơ lụa để cho thương nhân của Đại Tần dùng tơ lụa và lá trà đổi hương liệu và trân bảo La Mã quay về Đại Tần, tơ lụa là thứ yêu quý nhất của người La Mã, ha ha ha ha...”.

Mông Điềm nghe vậy vừa mừng vừa sợ, bất giác thất thanh nói: “Không biết quốc gia nào xưng là ‘La Mã’, chẳng lẽ là sinh nhiều ngựa? Nếu là quà thực có ngựa quý hiếm thấy, thì thật đáng đánh một trận!”.

Trương Cường bị lời nói của Mông Điềm làm cho ngớ người, mới nhớ tới chỗ giống nhau của “La ngựa” cùng “La Mã”, bất giác bật cười nói: “Tướng quân, phương Tây nhiều không chỉ có chiến mã, còn có vô số bảo tàng chờ tướng quân đi chinh phục, đến lúc đó Đại Tần mới xem như thật sự là Đại Tần! Ha ha ha ha...”.

Mông Điềm nghe vậy ánh mắt hồ bưng lên, sau một lúc lâu, mới nặng nề mà chấp tay nói: “Bệ hạ, Mông Điềm nguyện vì bệ hạ tiến về tây chinh phục La Mã!”.

Trương Cường gật gật đầu, đang muốn mờ miệng, chỉ nghe Hàn Hoán ở ngoài cửa bẩm tấu nói: “Bệ hạ, núi Bạch Đẳng cấp báo!”.

Vừa dứt lời, liền nghe ngoài cửa một gã thân vệ Vương Bôn cầm trong tay một tin cấp báo cầm ba cái lông chim quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Vương Bôn tướng quân đã tiêu diệt toàn bộ quân đội Hán

Hung trên núi Bạch Đằng! Chính là... Lưu Bang dẫn dắt hơn ba nghìn người cải trang phá vây, sau khi cùng với bốn vạn quân đội Hung Nô tới trợ giúp gặp nhau, đã theo Hung Nô lui về chỗ sâu trong đại mạc!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15

Tình Cảm Thiên Luân.

Cung Hàm Dương, Thượng Lâm Uyển, vào buổi chiều đông, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên nhánh cây trụi lụi, không trung xanh biếc mà trong vắt tựa như một khối ngọc bích vô cùng tinh thuần, một tiếng cười trong trẻo phá tan rừng cây yên tĩnh, Trương Cường vừa mới trở lại Hàm Dương mặc một miên bào màu đen thêu rồng, đầu đội phát quan màu đen, đai lưng bên hông đeo chín viên ngọc, càng nổi bật khuôn mặt trắng hồng tựa như trong tranh.

Bên người hắt, Triệu Yên đang nắm lấy Doanh Hi mới được một tuổi rưỡi, cười như hoa khê nói: “Bệ hạ ngày ngày chinh chiến, Hi Nhi sắp không biết đến phụ hoàng rồi!”.

Trương Cường đùa với Hi Nhi đang tập tễnh học bước trên mặt đất, thỏa mãn hít sâu một hơi không khí có chút lạnh lẽo, gật đầu thở dài: “Nhìn thấy Hi Nhi khỏe mạnh như vậy, trăm lòng yên tâm!”.

Triệu Yên khoác một chiếc hồ cừu màu trắng, mái tóc đen dày lịch sự tảo nhả búi ở sau đầu, Chỉ có cắm một cây trâm hoa lan bạch ngọc trong suốt, càng toát lên vẻ ngọc ngà của mỹ nhân, làm cho Trương Cường không nỡ dời mắt.

Bị Trương Cường nhìn ngăm một hồi lâu, Triệu Yên có chút mất tự nhiên, ngượng ngùng cười cười, tránh đi ánh mắt như đuốc của Trương Cường, tiến lên ôm lấy Doanh Hi đang lắc lư trên mặt đất, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn kia khê hôn một cái, mới gật đầu thở dài: “Khó được bệ

hạ cho Yên Nhi mang theo Hi Nhi ra ngoài chơi đùa, Triệu Yên thật sự là quá yêu cậu bé Hi Nhi này!”.

Trương Cường vừa lòng nhìn thấy Hi Nhi làm nũng trong lòng Triệu Yên gật đầu cười nói: “Khó được hôm nay thời tiết tốt như vậy, bên ngoài cũng ấm áp, ôm Hi Nhi đi ra ngoài hít thở không khí, hoàng hậu thân thể không tốt, Lỗ Nguyên bệnh tình lại không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, chỉ có Yên Nhi và Hi Nhi có thể đi cùng với trẫm!”.

Triệu Yên nghe vậy, vẻ mặt buồn bã, gật đầu thở dài: “Bệnh tình của Lỗ Nguyên từ sau khi sinh liền trở nên nghiêm trọng, thần thiếp thật sự là lo lắng!”.

Trương Cường nhìn Hi Nhi đang nghịch cái tay nhỏ mập mập của mình, bất giác gật đầu thở dài: “Bệnh của Lỗ Nguyên chỉ sợ chính là ở trong lòng nàng, ngự y là thần tiên cũng không trị được tật bệnh ở trong lòng”.

Triệu Yên ôm Hi Nhi trong lòng. Âm đạm thở dài: “Bái Công chạy về Hung Nô, người nhà lại ở trong ngục, cũng khó trách nàng luẩn quẩn trong lòng!”.

Trương Cường đón khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hi Nhi hung hăng hôn một cái, vừa nhẹ nhàng đi đến, vừa gật đầu nói: “Hi Nhi quá nhỏ, cơ thể còn yếu, chúng ta nên hồi cung thôi!”.

Triệu Yên thấy Trương Cường tránh né lời nói của mình, cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ là thản nhiên cười nói: “Bệ hạ quay về tẩm điện, hay là về trong cung thần thiếp ngồi một lát?”.

Trương Cường giương mắt nhìn sắc trời, gật đầu nói: “Thời gian còn sớm. Chỉ sợ trong triều còn có thể có việc, hay là theo trẫm đến tẩm điện nghỉ ngơi đi. Trẫm còn chờ Yên Nhi cũng sinh cho trẫm một cô con gái, đến lúc đó trẫm coi như không có điều gì phải ăn năn nữa!”.

Trên mặt Triệu Yên đang tươi cười hơi khựng lại, đôi mắt đẹp trong đó âm đạm nói: “Triệu Yên vô phúc, phụ ân sủng của bệ hạ, ta...”.

Trương Cường biết nàng trong lòng đã sớm đau lòng vì chuyện này. Lúc này nhất thời nói lỡ, không khỏi lắc đầu cười nói: “Yên Nhi, nàng còn trẻ, bây giờ chưa có con, có thể được hưởng thụ sự thoải mái hiếm có, sau này có con rồi chỉ sợ cũng không được thoải mái thế này!”.

Triệu Yên nhìn trong lòng Trương Cường đang hướng về Hi Nhi cười khanh khách không ngừng, dường như nghĩ tới cái gì, thoải mái cười nói: “Con của Bệ hạ chính là con của Yên Nhi, cần gì phải chính mình thân sinh? Tương lai Hoàng Thượng có thể cho phép Triệu Yên chăm sóc bọn nhỏ. Triệu Yên sẽ vô cùng cảm kích!”.

Trương Cường nghe vậy rất là cảm động. Phải biết rằng bên trong thâm cung này, mỗi người vì tư lợi của chính bản thân mình mà lúc gặp sinh tử, Triệu Yên lại có thể thản nhiên như thế, thật sự là quá hiếm có, loại tình yêu vô tư này, mới thật là yêu, mới là vật đáng quý nhất của thế gian, hiện giờ chính mình có thể ở trong khoảng không kỳ diệu này có được tình yêu chân thành đến như thế, quả nhiên là cuộc đời này không uổng!

Nhìn Trương Cường ngơ ngác nhìn chính mình, trong mắt tràn đầy cảm động sâu sắc, Triệu Yên kỳ quái sờ sờ lên mặt mình. Kinh ngạc nói: “Bệ hạ. Thần thiếp chẳng lẽ có gì không đúng sao?”.

Trương Cường lúc này mới bừng tỉnh, tiến lên cầm bàn tay lạnh lẽo của Triệu Yên. Ấm áp cười nói: “Yên nhi, theo trăm hồi cung, chúng ta nên ngồi với nhau mới được!”.

Triệu Yên nhìn nụ cười ấm áp chưa bao giờ gặp qua của Trương Cường, chỉ cảm thấy tận sâu trong đáy lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, trong lòng cảm thấy đau xót, trong mắt nước mắt không kiềm chế được chảy xuống xuống dưới. Sau một lúc lâu, mới chậm rãi vươn hai tay run rẩy, cầm chặt lấy bàn tay to ấm áp của Trương Cường, trong gió lạnh mùa đông, nhưng lại cảm thấy một sự ấm áp chưa bao giờ từng có.

Trở lại trong cung, giao Hi Nhi cho bào mẫu, Trương Cường còn chưa ngồi xuống ngự thất, liền thấy Hàn Hoán tiến vào bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Thừa tướng và Thái úy ở ngoài điện cầu kiến!”.

Trương Cường gật gật đầu, xoay người ôm lấy vòng eo mềm mại của Triệu Yên kia, bên tai trắng ngọc nhẹ nhàng nói nhỏ nói: “Yên Nhi ngoan, ở bên trong điện chờ trăm, buổi tối ở lại tắm điện, trăm nhớ Yên Nhi nhiều ngày rồi!”.

Mặt ngọc của Triệu Yên trng đỏ lên, liếc mắt nhìn Trương Cường một cái, hơi gật gật đầu rồi mới nhẹ nhàng lui vào nội điện.

Nhìn thân ảnh thướt tha kia biến mất ở sau màn che đại điện, Trương.

Cường trong lòng nhảy mạnh, miễn cưỡng kìm chế lửa dục trong lòng, quay đầu nhìn ra ngoài điện, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Hà và Phùng Kiếp cùng đi đến.

Nhìn thấy Trương Cường, hai người đồng thời khom người nói: “Điện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường vội vàng đứng dậy tự mình nâng hai người lên, đi đến trước tọa tháp ngồi xuống, lúc này mới gật đầu cười nói: “Đã lâu không nhìn thấy hai vị ái khanh, mọi người vẫn khỏe chứ?”.

Tiêu Hà thành khẩn chấp tay nói: “Đa tạ bệ hạ ưu ái, Tiêu Hà luôn luôn khỏe mạnh, cũng không có gì”.

Trương Cường nhìn sắc mặt hần tiều tụy rất nhiều so với mình xuất chinh, mình không ở trong cung, sự vụ trong triều toàn bộ đặt ở trên vai Tiêu Hà, còn phải đốc thúc lương thảo, làm tốt công tác hậu cần của đại quân, quả nhiên là rất nhiều việc hần phải đảm nhiệm. Lúc này nhìn hần tiều tụy rất nhiều, có chút cảm động. Không khỏi gật đầu thở dài: “Thừa tướng phải bảo trọng nhiều hơn, trăm còn phải nể trọng Thừa tướng!”.

Tiêu Hà vội vàng chấp tay nói: “Bệ hạ, đại quân đã tu chỉnh ngay tại chỗ, lương thảo đã hoàn toàn sung túc, đủ có thể đảm bảo cung cấp cho đại quân!”.

Trương Cường gật gật đầu nói: “Lần này Lưu Bang đầu hàng Hung Nô, chiếu thư đòi người với Hung Nô của trăm chuẩn bị xong chưa?”.

Tiêu Hà gật đầu nói: “Chiếu thư đã có sứ thần đưa tới Hung Nô, mấy ngày nữa sẽ có tin tức truyền đến”.

Nói tới đây, cần thận chấp tay nói: “Bắc chinh Hung Nô, lương thảo quân giới đều đã chuẩn bị đầy đủ”.

Trương Cường xoay người nhìn Phùng Kiếp vẫn trầm mặc không nói, không khỏi thở dài một tiếng, Phùng Khứ Tật qua đòi chỉ sợ kích động với Phùng Kiếp không nhỏ, dù sao huynh đệ hai người cùng đảm nhiệm trọng thần trong triều, vô luận theo góc độ gia tộc hay là góc độ tình cảm mà nói đều là một sự tổn thất thật lớn, có thể tưởng tượng được khổ sở trong lòng Phùng Kiếp lúc này.

Nhìn Phùng Kiếp già nua rất nhiều, Trương Cường không khỏi thở dài nói: “Thái úy có thể kiên trì tiến cung tới gặp trẫm, thật là làm trẫm không ngờ tới, Thái úy trang thành với Đại Tần như thế, trẫm không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có một điều Thái úy hãy yên tâm, chỉ cần giang sơn của trẫm còn tồn tại, sẽ bảo đảm Phùng thị người an nhàn!”.

Phùng Kiếp lúc này, vừa mới làm xong lễ tang của huynh trưởng Phùng Khử Tật, còn phải xử lý sự vụ vô cùng bận rộn trong quân, đã mệt mỏi đến mức không ăn nổi. Lúc này đứng ở trong điện, cảm thấy hai chân mềm nhũn, sau khi ngồi xuống, trước mắt biến thành màu đen, lúc này nghe vậy ngớ người, mới phản ứng lại, dường như không tin vào hai tai của mình, chỉ cảm thấy một hơi nóng thẳng đến não, nhất thời kích động không thể khống chế được tâm trạng của mình, phủ phục ở trên mặt đất, liên tục dập đầu khóc nói: “Đại ân của bệ hạ, cả nhà Phùng thị tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp, long ân như thế, Phùng thị không dám nhận!”.

Trương Cường thở dài một tiếng, tiến lên tự mình đỡ Phùng Kiếp từ trên mặt đất đứng lên, gật đầu nói: “Thái úy không cần như thế, ba đòi nhà Phùng thị trung thành và tận tâm với Đại Tần ta, lập được chiến công hiển hách, một chút an nhàn nho nhỏ ấy thật sự không là gì, Thái úy đứng lên đi”.

Phùng Kiếp lúc này cũng đã bình tĩnh lại, xoay người ngồi xuống tọa tháp của mình, lúc này mới chấp tay nói: “Chuyện Bệ hạ bắc chinh Hung Nô đã chuẩn bị đầy đủ, tuy rằng chiến sự quận Nhạn Môn kéo dài, nhưng tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến xuất phát của đại quân sau đầu xuân”.

Trương Cường gật gật đầu, xoay người trở lại ngự tháp ngồi xuống, nói với Tiêu Hà: “Vụ án Lưu Bang, Thừa tướng xử trí như thế nào?”.

Tiêu Hà bởi vì vụ án Lưu Bang quan hệ trọng đại, hơn nữa Lỗ Nguyên ở trong cung, lúc này nghe Trương Cường hỏi như vậy, không đoán được ý tứ của Trương Cường, đành phải cẩn thận chấp tay nói: “Vụ án Lưu Bang, vì thần đã giao cho đô úy điều tra, nếu tội danh thành lập, chỉ sợ là phải tru di tam tộc, Lưu Bang dù sao vẫn là quốc thích, bệ hạ còn có thể đặc xá”.

Trương Cường nghe vậy trong lòng rúng động, nhớ tới hai tròng mắt vô tội của Lưu Doanh, cũng không kìm lòng được nghĩ tới gáy ngọc trắng nõn

của Thích Cơ, bất giác cố gắng nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng mặc dù có chút không đành lòng, nhưng vẫn nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn giao hoạt của Lữ Hậu kia, hít sâu một hơi khí lạnh nói: “Tất cả theo lẽ công bằng, đợi xác thực tội danh xong, sẽ quyết định!”.

Tiêu Hà nghe vậy vội vàng khom người nói: “Bệ hạ yên tâm, án này vì thần nhất định cẩn thận, đình úy phụ trách điều tra án này, bệ hạ chọn người nào?”.

Trương Cường nghĩ một lát, nhớ tới ngày thứ nhất khi từ cung Hàm Dương trở về cung A Phòng, gã trẻ tuổi liều chết tiến gián, bất giác gật đầu nói: “Trẫm nhớ rõ ngày đó khi từ cung Hàm Dương trở về cung A Phòng, có một gã trẻ tuổi tên là Triệu Lương liều chết tiến gián, là Chương Hàm cứu hãn ra, không biết người này giờ ở nơi nào, nếu là có thể, thì nhậm người này làm đình úy, phụ trách án này đi!”.

Tiêu Hà khi đó ở huyện Bái đảm nhiệm quan coi ngục, lúc này nghe vậy nghĩ mãi không ra. Lúc này Phùng Kiếp ở bên cạnh nghe vậy khom người nói: “Triệu Lương làm nghị gián đại phu, tuy rằng tuổi trẻ khí thịnh, nhưng lại cương trực, ngày đó nếu không có diệu kế của Chương Hàm cứu giúp, chỉ sợ sớm bị Triệu Cao làm hại, nếu bệ hạ dùng Triệu Lương đến phụ trách án này, vì thần cảm thấy có thể thử một lần!”.

Trương Cường nghe vậy nhất thời yên lòng, gật đầu nói: “Vậy mệnh Triệu Lương đảm nhiệm đình úy, toàn lực phụ trách công việc vụ án Lưu Bang!”.

Tiêu Hà vội vàng khom người nói: “Vi thần hiểu được, bệ hạ yên tâm!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16

Tình Thâm Chân Thành.

Nhìn Tiêu Hà và Phùng Kiếp rời khỏi, tâm trạng Trương Cường vẫn có chút nặng nề, bất giác thở dài một tiếng, xoay người đi vào trong điện. Vòng qua màn che lớn sơn son, liền nhìn thấy Triệu Yên đang thân thiết nhìn mình, bất giác miễn cưỡng cười nói: “Yên Nhi, sao nàng lại đi ra? Hay là quay về nội điện nghỉ ngơi đi!”.

Đôi mắt đẹp của Triệu Yên khẽ chuyển, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Nếu là Lưu Bang thật sự bị tra di tam tộc, bệ hạ sẽ đặc xá hay không?”.

Trương Cường nhìn đôi mắt đẹp động lòng người của Triệu Yên thật sâu, hít sâu một hơi khí lạnh, ra vẻ lạnh nhạt gật đầu nói: “Lưu Bang đại nghịch bất đạo, dám mưu nghịch, tra di tam tộc đã là nhẹ, nhưng việc này chưa điều tra rõ, cuối cùng do úy phán quyết như thế nào, đến lúc đó trẫm định đoạt sau!”.

Triệu Yên nhẹ nhàng ngóng nhìn kim trụ bàn long trước điện, âm thầm nói: “Nếu là Lỗ Nguyên biết mình chịu tội diệt môn, nàng vốn là tâm sự chồng chất, mới mắc chứng suy nhược như thế, nếu là nghe thấy họa này, chỉ sợ khó có thể qua khỏi mùa xuân năm nay. Bệ hạ, Hi Nhi đã mất đi sự chăm sóc của mẫu thân, chẳng lẽ bệ hạ còn nhẫn tâm nhìn Khởi Nhi cũng mất đi mẫu thân?”.

Trương Cường hít sâu một ngụm không khí lạnh lẽo trong đại điện, nhìn thật sâu Triệu Yên, chậm rãi gật đầu nói: “Việc này còn chưa định luận, tất cả còn muốn chờ sau khi Triệu Lương tiền nhiệm điều tra rõ ràng mới có thể quyết định”.

Triệu Yên sâu kín nhìn Trương Cường, vẻ mặt tái nhợt lắc đầu nói: “Nếu là thật sự phải tra di tam tộc, bệ hạ để Lỗ Nguyên chấp nhận như thế nào?”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, lắc đầu thở dài: “Trẫm cũng không muốn phụ bất cứ ai, nhưng là cũng không thể dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào muốn phá hỏng ổn định của Đại Tần, nếu nói Lỗ Nguyên không thể thừa nhận, như vậy, nàng có từng nghĩ tới áp lực mà trẫm phải chịu đựng?”.

Triệu Yên nghe vậy đôi mắt đẹp buồn bã, gật đầu nói: “Bệ hạ nói đúng, Triệu Yên thật không nghĩ nhiều như vậy, không thể thông cảm cho sự khó xử của bệ hạ. Triệu Yên...”.

Trương Cường thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm Triệu Yên vào trong lòng, dịu dàng an ủi nói: “Không có gì, chỉ là lập trường bất đồng, góc độ của vấn đề đối đãi bất đồng thôi, nàng yên tâm đi, trẫm tuyệt không dễ dàng phụ bất cứ ai!”.

Triệu Yên thân thể mềm mại khẽ run lên dựa vào đầu vai Trương Cường, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Bệ hạ, Yên Nhi hiểu lầm bệ hạ, thật sự áy náy...”.

Trương Cường nửa năm hành quân bên ngoài. Lâu chưa gần với nữ nhân, mặc dù có năng lực kìm chế rất mạnh. Nhưng lúc này đối mặt với người tuyệt sắc như Triệu Yên, hít thở mùi thơm của cơ thể mê người, lửa dục liền không thể ngăn chặn được bốc lên.

Lúc này nhìn đôi mi thanh tú kia nhú lại, không kìm lòng được bước lên nhẹ nhàng ôm ngang thân thể mềm mại kia, đi nhanh đến ngự tháp. Triệu Yên lúc này cũng đã lâu chưa thừa sủng, sớm chờ mong giờ khắc này đã lâu. Bất giác than nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy cánh tay mạnh mẽ của Trương Cường, mê say ôm lấy khuôn ngực cường kiện, tham lam cảm nhận cảm giác ấm áp an toàn hiếm có.

Nhìn Triệu Yên kiều mỹ động lòng người trên tháp, Trương Cường không kìm chế được dục vọng tăng vọt, nhẹ nhàng mơn trớn làn da trắng nõn nà kia, Triệu Yên lúc này cũng không kìm chế được khát khao triền miên, đôi mắt mê hoặc nhìn Trương Cường, đôi môi anh đào mê người nhẹ nhàng than nhẹ: “Bệ hạ... Yên Nhi muốn bệ hạ...”.

Trương Cường lâu chưa cùng mỹ nhân, muốn lưu lại một ký ức tốt đẹp nhất, tuy rằng trong cơ thể sớm khó nhìn được. Nhưng vẫn miễn cưỡng không chế được, hẳn muốn dùng một tình yêu dịu dàng nhất âu yếm người yêu trong lòng bằng một khắc động lòng người khó quên.

Bất giác cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, dùng khuôn ngực nam tính của mình ôm chặt thân thể mềm mại, thật sâu hôn lên thùy tai trắng ngần đầy đặn kia. Hôn lên thân thể mềm mại hơi run rẩy lên. Trên má ngọc kia cũng nhuốm một chút xuân sắc động lòng người, diễm lệ vô cùng, thêm vạn lần quyến rũ.

Bàn tay to chậm rãi sờ lên thân thể mềm mại nhẵn nhụi kia, cảm nhận rõ ràng ngọc thể động lòng người kia nhẹ nhàng mà run rẩy. Triệu Yên được Trương Cường dịu dàng âu yếm, khiêu khích càng cảm thấy lửa dục khó nhịn, cánh tay ngọc tuyết trắng si mê lần lên cánh tay Trương Cường. Cảm nhận khuôn ngực làm cho người ta được an ủi vô hạn.

Rốt cuộc không chịu nổi than nhẹ nói: “Bệ hạ... Yên nhi... Chịu không. Nổi!”.

Trương Cường dịu dàng bên tai ngọc nhỏ an ủi nói: “Yên nhi, ngoan. Trầm đến đây!”.

Nói xong, dịu dàng hôn sâu lên đôi môi anh đào mềm mại, mạnh mẽ tiến vào cấm địa mê người cực nóng kia, trong tiếng kêu mãn nguyện của người ngọc trong lòng, thẳng tiến vào nơi nguyên thủy nhất.

Sau lúc hoan ái, hai người đều kiệt sức, nhưng vẫn quẩn quýt si mê cùng một chỗ thật lâu, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc triền miên này. Hồi lâu, Triệu Yên nhẹ nhàng dựa vào đầu vai Trương Cường, ngắm nhìn khuôn ngực sáng bóng mê người của Trương Cường, mãn nguyện than nhẹ một tiếng.

Trương Cường nghe vậy, giương mắt nhìn Triệu Yên trên má ngọc còn mang theo một chút trng đỏ say lòng người, nhìn đôi mắt đẹp động lòng người kia, cúi đầu cười nói: “Yên nhi, đều là trầm không tốt, luôn xuất chinh bên ngoài, không thể yêu thương Yên Nhi nhiều hơn!”.

Triệu Yên si mê nhìn Trương Cường tươi cười, nhẹ nhàng thở dài nói: “Bệ hạ là vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất hiếm có của thiên hạ, đương

nhiên.

Không nên ở lâu trong cung. Triệu Yên có thể được bệ hạ yêu thương như thế, sớm cảm thấy mỹ mãn”.

Trương Cường lúc này phóng ra dục vọng trong lòng, cảm thấy tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, vừa đứng dậy mặc quần áo, vừa nhẹ nhàng âu yếm bộ ngực trắng nõn của Triệu Yên, làm cho Triệu Yên trên tháp đang muốn đứng dậy đỏ bừng cả mặt, lúc này mới cười nhẹ nói: “Yên Nhi, mau đứng dậy, dùng qua bữa tối, chúng ta lại tiếp tục đi!”.

Triệu Yên lúc này mới phát giác bên ngoài không biết từ khi nào các vì sao đã mọc đầy trời, vốn dĩ một trận triền miên mà đã mất một canh giờ, bất giác rất là khó xử, lúc này sửa sang lại phục trang rồi cúi đầu nói: “Bệ hạ vừa mới hồi cung, Triệu Yên thật sự không nên có hành vi phóng dăng như thế”.

Trương Cường biết nàng lo lắng hoàng hậu, bất giác cười nói: “Nếu là Yên Nhi lo lắng hoàng hậu, vậy cùng trầm dùng bữa tối là được, đêm nay hoàng hậu sẽ cùng trầm, như vậy nàng có thể yên tâm?”.

Triệu Yên tuy rằng cũng muốn lưu lại bên người Trương Cường lâu một chút, nhưng không dám đi quá giới hạn, lúc này mới dám cự tuyệt sủng hạnh của Trương Cường, chỉ sợ Trương Cường bất mãn, lại không nghĩ rằng Trương Cường sẵn sàng tử tử như thế. Nhất thời rất là cảm động, bất giác cảm thán nói: “Bệ hạ thông cảm Triệu Yên như thế, càng làm cho Triệu Yên áy náy”.

Trương Cường nghe vậy biết nàng nói chuyện Lỗ Nguyên, không khỏi gật đầu nói: “Chuyện Lỗ Nguyên nàng không phải lo lắng, trầm nhất định sẽ an ủi nàng ấy. Dù sao nàng ấy cũng là mẫu thân của Khởi Nhi, nàng yên tâm đi”.

Lúc này, nghe Hàn Hoán ngoài trưởng cận thận bẩm tấu nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương giá lâm!”.

Trương Cường nghe vậy hơi kinh hãi, kinh ngạc nói: “Hoàng hậu thân thể không tốt, sao bỗng nhiên đến chỗ này?”.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Tả Uyên mặc trường bào thêu phượng màu đen, đầu đội mũ phượng vàng, khí độ ung dung thướt tha bước đến. Nhìn

thấy Trương Cường, thi lễ nói: “Thần thiếp diện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường vừa tiến lên đỡ lấy bàn tay hơi lạnh lẽo của Tả Uyên, vừa gật đầu thờ dài: “Hoàng hậu thân thể không khỏe, nên nghỉ ngơi cho tốt, bảo trọng nhiều hơn mới được!”.

Vẻ mặt Tả Uyên còn có chút tái nhợt hơi hơi đỏ lên, nhìn Trương Cường, gật đầu thờ dài: “Bệ hạ hồi cung thần thiếp không thể nghênh giá, thật sự thất le, đêm nay chỉ có thể chuẩn bị bữa tiệc đạm bạc tẩy trần khánh công của bệ hạ, chúc mừng bệ hạ chiến thắng trở về”.

Trương Cường nhìn ngọc dung tiều tụy của Tả Uyên, trong lòng cảm động, bất giác gật đầu thờ dài: “Uyên Nhi thân thể đang bệnh nhẹ, nên cố gắng bảo trọng, trầm đã trở lại, nghi thức xã giao này cũng vô vị. Nếu là Uyên Nhi bởi vậy mà suy sụp thân thể, bảo trầm sao có thể an tâm được?”.

Tả Uyên bị bàn tay to ấm áp của Trương Cường nắm chặt lấy, trong lòng nhất thời ấm áp, quay đầu lại liếc mắt một cái Triệu Yên trên mặt còn mang theo một chút xuân sắc tuy rằng hơi có chút ngại ngùng. Lúc này bất giác nhẹ nhàng cười nói: “Bệ hạ, Tả Uyên thân là hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung, lễ nghi này rất trọng yếu, có thể nào vì thân thể không khỏe mà thất lễ?”.

Trương Cường nghe vậy đau lòng nhìn vẻ mặt Tả Uyên không có sắc máu, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, tất cả do hoàng hậu làm chủ, trầm cùng hoàng hậu đi trước!”.

Lúc này, thấy Trương Cường và hoàng hậu nói chuyện với nhau xong, Triệu Yên mới nhẹ nhàng tiến lên thi lễ nói: “Thần thiếp diện kiến hoàng hậu”.

Mắt phượng khiếp người của Tả Uyên hơi chuyển, gật đầu cười nói: “Tuệ phi không cần đa lễ, Hoàng Thượng hồi cung, còn cần người tốn nhiều công chăm sóc, thật vất vả!”.

Triệu Yên thân thể mềm mại khẽ run lên, nghe lời nói đầy thâm ý của hoàng hậu, đang muốn giải thích, chỉ nghe Trương Cường cười nói: “Uyên Nhi yên tâm, sự cẩn thận của Yên Nhi nàng không phải là không biết, có nàng ấy ở đây, hoàng hậu yên tâm đi”.

Tả Uyên nghe vậy đôi mắt đẹp vừa chuyển, khom người về phía Trương Cường nói: “Thần thiếp mới từ cung của Lỗ Nguyên trở về, hoàng tử đều mạnh khỏe, lúc này mới vừa ăn no rồi ngủ. Chỉ là sức khỏe Lỗ Nguyên không được lạc quan. Thần thiếp còn chưa nói chuyện Bái Công phu nhân bị bắt quay về Hàm Dương cho nàng nghe, đợi sức khỏe nàng chuyển biến tốt đẹp rồi nói sau”.

Trương Cường nghe thấy hoàng hậu cẩn thận như vậy rất là cảm khái, gật đầu nói: “Hoàng hậu vì trẫm coi sóc mọi chuyện của hậu cung làm cho trẫm thật sự cảm động, hoàng hậu thật sự xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ!”.

Hoàng hậu nghe vậy mỉm cười, ngóng nhìn ánh nến lay động giữa đại điện, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đêm nay để Tuệ phi làm bạn với bệ hạ đi, Tả Uyên thân thể có bệnh nhẹ chỉ sợ nguy hiểm cho Hoàng Thượng”.

Trương Cường thấy vẻ mặt nàng có chút đau khổ, nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Tả Uyên, và lời hứa hẹn kinh tâm động phách kia, trong lòng rất là đau lòng, nhất thời xúc động, thầm nghĩ ôm thân thể mềm mại này ở trong cánh tay của mình, ngăn cản những mưa gió bên ngoài cho nàng, bất giác tiến lên ôm vòng eo mảnh khảnh kia, nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại gầy gò vào trong lòng, gật đầu nói: “Đêm nay hoàng hậu ở lại cùng trẫm, không cần làm cái gì cũng được!”.

Tả Uyên bất ngờ nhìn Trương Cường, trong đôi mắt đẹp hiện lên một sự cảm động sâu sắc, gật đầu nói: “Bệ hạ, Tả Uyên đã chuẩn bị tiệc tối xong cho bệ hạ, mời bệ hạ đi đến trước điện, chúng ta thưởng thức ca múa!”.

Nói tới đây, tựa hồ nhớ tới cái gì, hướng Trương Cường khẽ cười nói: “Bệ hạ, thần thiếp đã tấn phong Lỗ Nguyên làm thần phi, làm một trong tứ phi, bệ hạ xem thích hợp hay không? Nếu bệ hạ cảm thấy được, thần thiếp liền lập tức tiến hành chuẩn bị lễ sắc phong, cũng tốt cho Lỗ Nguyên xưng hỉ!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17

Trương Lương Cùng Bái.

Một tháng sau thời tiết đúng là thời điểm rét lạnh nhất, gió bắc lạnh thấu xương lẫn với tuyết lớn đầy trời, giạt dữ tàn sát bừa bãi giữa trời đất, bông tuyết như sợi bông bay phất phới trong gió. Gió bắc lạnh thấu xương tiến vào khe hở của y bào, khiến người ta không khỏi muốn kéo quần áo kín hơn một chút. Mây đen u ám dày đặc trên bầu trời giống như chăn bông thật dày, đặt ở trên đỉnh đầu, tựa hồ sắp sửa rơi xuống.

Cấm vệ canh giữ ở ngoài điện cũng bị lạnh đến nổi mặt đỏ bừng, trên nứt chòm râu và lông mi đều kết một tầng tuyết trắng thật dày, với tuyết trắng bám ở trên người xen lẫn cùng nhau, làm cho cả người giống như hóa thành phong tuyết.

Trương Cường khoác một cái miên bào ngồi ở trên lò sưởi, trong đại điện rất ấm áp, nghe gió bắc ngoài điện gào thét, Trương Cường phát tấu chương trên tay, đứng dậy đi đến cửa đại điện, lại vừa lúc nhìn thấy Tiêu Hà vội vàng đi xuống về phía một gã nội thị trong đại tuyết. Trương Cường trong lòng âm thầm thở dài một hơi, Tiêu Hà cần cù thật là làm người ta thán phục.

Nhìn phong tuyết ngoài điện, Trương Cường quay đầu lại về phía Hàn Hoán đứng ở góc đại điện sáng sủa nói: “Ngoài điện cấm vệ bao lâu thay phiên một ca?”.

Hàn Hoán nghe vậy cẩn thận nói: “Một canh giờ thay phiên một lần”.

Trương Cường gật gù đầu nói: “Phái người đưa chút canh nóng cho cấm vệ, mỗi người trước và sau lúc thay phiên đều uống một chút cho ấm

người”.

Hàn Hoán sắc mặt khẽ biến, vội vàng khom người nói: “Ân trọng của Bệ hạ, nô tài thay mặt nhóm cấm vệ tạ ơn long ân của bệ hạ!”.

Trương Cường cười cười gật đầu nói: “Miễn phải tạ ơn, người lui xuống đi!”.

Khi nói chuyện, Tiêu Hà đã đi lên bậc thang dài ngấm trăng đi nhanh về phía đại điện, Trương Cường bước lên phía trước mở cửa điện ra, một trận gió lạnh thổi đến trước mặt, làm cho Hàn Hoán cả người chấn động, thất thanh nói: “Bệ hạ, bên ngoài gió lớn. Cần thận long thê!”.

Lời hăn còn chưa dứt, Tiêu Hà nhìn thấy Trương Cường tự mình mở cửa điện, vội vàng tiến lên một bước, đỡ lấy cửa điện, cẩn thận nói: “Bệ hạ, bên ngoài rất lạnh, trong điện ấm áp, đột nhiên mở cửa, long thê bệ hạ chỉ sợ không chịu nổi!”.

Trương Cường nghe vậy đành phải trở lại ngự tháp, vừa gật đầu nói: “Thừa tướng mau vào trong điện cho ấm người, giá lạnh như thế, thật sự là làm khó Thừa tướng!”.

Tiêu Hà mang theo một trận gió lạnh đi vào trong điện. Được nội thị giúp đỡ cởi bỏ miên bào rất nặng, đi đến trước ngự tháp khom người nói: “Cựu thần diện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường chỉ vào ngự tháp nói: “Thừa tướng mau mau ngồi. Xuống!”.

Lời còn chưa dứt, Hàn Hoán đã cẩn thận bung lên trà nóng, đặt ở trên bàn trước người Tiêu Hà.

Tiêu Hà nhìn thoáng qua Hàn Hoán, lúc này mới xoay người nhìn Trương Cường chấp tay nói: “Bệ hạ, Hung Nô bên kia đã truyền đến tin tức. Nghe nói Lưu Bang ở doanh trại Hung Nô thân thể không chịu nổi giá lạnh của Mạc Bắc, đã ngã bệnh. Chỉ là Hàn Tín hiện giờ được Hung Nô Thiên Vu tôn sùng là thượng khách, tựa hồ có ý mời chào”.

Trương Cường nhìn vài tập tấu chương trên bàn, gật đầu nói: “Sứ thần phái đi Hung Nô đã đến Hung Nô chưa?”.

Tiêu Hà sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn Trương Cường, do dự một chút, lúc này mới từ trong lòng lấy ra một phong thư, khom người về phía

Trương Cường nói: “Mặc Đốn đã nhận được chiếu thư của bệ hạ, đây là thư hàm của Mặc Đốn trả lời cho bệ hạ!”.

Trương Cường nhìn Tiêu Hà thần sắc nghiêm trọng, cũng không nhận phong tấu chương kia. Chậm rãi gật đầu nói: “Chỉ sợ là Hung Nô không chịu giao ra Lưu Bang? Ha ha ha ha...”.

Tiêu Hà vốn lo lắng Trương Cường sau khi biết tin tức này sẽ mặt rồng giận dữ, lại không nghĩ rằng Trương Cường lại vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong lòng rúng động, đón ánh mắt của Trương Cường, hơi cười nói: “Bệ hạ chờ đợi cơ hội này đã lâu?”.

Trương Cường hưng phấn mà đứng dậy bước đi thông thả trong đại điện nói: “Hung Nô tự cao ổn thân ở Mặc Bắc. Hành tung bất định, đại quân Tần ta không làm gì được nên bọn họ mới càn rỡ như thế! Buồn cười! Chỉ là Hung Nô, lại cuồng vọng tự đại như thế!”.

Tiêu Hà nghe vậy thần sắc lại cực kỳ trầm trọng nói: “Hay là bệ hạ muốn thân chinh Hung Nô?!”.

Trương Cường nhìn thần sắc khẩn trương của Tiêu Hà, gật đầu nói: “Thừa tướng không cần lo lắng, Hung Nô tuy rằng hành tung bất định, nhưng trăm cũng có biện pháp bắt được con hồ ly này! Về phần thân chinh, trăm chỉ sợ không thể tự mình xâm nhập đại mạc. Chỉ có thể do Mông Điềm và Vương Bôn hai vị tướng quân làm!”.

Tiêu Hà nghe nói Trương Cường không chuẩn bị thân chinh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghe vậy chậm rãi gật đầu nói: “Tấn công Hung Nô không phải là chuyện dễ. Tuy rằng lương thảo sung túc, binh lính đã chờ xuất phát, nhưng là phương pháp tác chiến của Hung Nô luôn luôn mơ hồ không rõ, không thể nắm lấy, bệ hạ phải thương nghị cụ thể biện pháp đối phó cùng hai vị tướng quân”.

Trương Cường gật đầu nói: “Lời nói của Thừa tướng rất đúng, trăm đang muốn cùng Mông tướng quân thương thảo việc này, lần trước bao vây tiêu trừ Lưu Bang tấn phong tướng sĩ lập được quân công, còn phải có Thừa tướng và Thái úy cùng nhau xử trí”.

Tiêu Hà nghe vậy trên mặt mỉm cười gật đầu nói: “Bệ hạ, quốc khố dựa vào cách mượn khoản có được rất phong phú, hơn nữa thứ dân an tâm sản

xuất, thương nhân được quan phủ địa phương chiếu cố, tuy rằng thuế phú nặng hơn không ít, nhưng lợi nhuận thương nhân không bởi vậy mà giảm bớt, hơn nữa còn có thể từ khoản vay của quốc gia lại được lợi nhuận nhiều hơn, khiến cho những người này đều một lòng ủng hộ Đại Tần ta.

Nói tới đây tựa hồ có chút vong tình, nhưng lại không kìm chế được đứng dậy bước đi thông thà ở trong điện nói: “Chính lệnh hoàn toàn thuận lợi. Điềm này chỉ có so với thời điểm Thủy Hoàng sơ thống thiên hạ. Bệ hạ đã chấp chính gần bốn năm, dân gian tuy rằng luôn miễn giảm thuế má, lại liên tục mấy năm chinh chiến, quốc khố lại đầy đủ hơn rất nhiều. Tất cả đều là do sự nhàn hậu của bệ hạ mà có được”.

Trương Cường cười gât đầu nói: “Chờ tương lai tiêu diệt hoàn toàn Hung Nô, Đại Tần ta mở thông con đường tơ lụa, kéo dài thương mại đến phương Tây xa xôi, khi đó đem vô số vàng bạc và hương liệu của phương Tây mang về Đại Tần, làm cho Đại Tần ta càng thêm giàu có và sung túc!”.

Tiêu Hà nghe vậy rất là kinh dị, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ vẫn còn có quốc gia xa xôi mà lại giàu có và sung túc hơn so với bộ lạc Đại Uyên, Nguyệt Thị à?”.

Trương Cường nghe vậy ngửa đầu cười nói: “Thiên hạ to lớn như vậy, người và ta có thể tưởng tượng, bản đồ trước mắt chúng ta bất quá chỉ là một phần rất nhỏ thôi!”.

Tiêu Hà giật mình nhìn Trương Cường, nghiêm túc nói: “Bệ hạ, Đại Tần mấy năm liên tục dụng binh, mặc dù có Ba Thục làm càn bàn của Đại Tần, gánh nặng này còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu thiên hạ quả thực như lời bệ hạ nói, chỉ sợ vũ lực đơn giản cũng không thể làm cho Đại Tần giàu có lên”.

Nói xong, chỉ cảm thấy một màn tĩnh mịch trong điện, nhóm nội thị hầu hạ ở trong điện cũng nghe thấy Tiêu Hà chỉ trích Trương Cường thường xuyên dụng binh quá mức, khiến cho cục diện Đại Tần thật vất vả khôi phục lên cuối cùng lại hủy diệt. Lời này thực sự mà nói có chút làm cho người ta sợ hãi, nếu là đặt ở thời đại Triệu Cao và Tần Thủy Hoàng tiến gián như vậy thật là quá mức nguy hiểm. Tuy rằng Trương Cường luôn

luôn nhân hậu, nhưng là có khi làm việc tàn nhẫn, làm cho trong lòng mọi người kinh hãi.

Tiêu Hà nói xong lời này, trong lòng cũng kinh hãi, nói xong lời này, chỉ cảm thấy trên lưng lạnh lẽo, đúng là mồ hôi lạnh đã ướt đầm y phục! Trong điện một khung cảnh tĩnh mịch, mọi người đều cẩn thận nhìn về phía Trương Cường.

Trương Cường suy nghĩ thật lâu sau, mới nói: “Thừa tướng yên tâm, trăm cũng không phải người hiểu chiến, tình hình trong nước trăm cũng biết rõ, cho nên chỉ có khai thông con đường thương mại mới giàu có cho vạn dân thiên hạ, vẫn chưa tính toán mặt khác. Nếu là có người mơ ước giàu có và đông đúc của Đại Tần ta, không thể khi dễ trăm vạn đại quân chúng ta vất vả nuôi dưỡng!”.

Tiêu Hà thấy Trương Cường cũng không trách tội, cuối cùng miễn cưỡng bình tĩnh lại, cẩn thận chấp tay nói: “Bệ hạ, Vụ án Lưu Bang ít ngày nữa sắp thẩm tra xử lý chấm dứt, quyết đoán như thế nào, bệ hạ phải suy nghĩ sâu xa!”.

Trương Cường lúc này tâm trạng có chút không thoải mái, dù sao trong lời nói của Tiêu Hà phản đối mình tây chinh, mà tây chinh cuối cùng có được hay không, thật sự khó có thể tưởng tượng, dù sao theo Đại Tần nếu là một tiếng trống làm tính thần hăng hái thêm, phái ra trăm vạn đại quân chinh phạt Tây Vực, chiến tuyến dài lâu chắc chắn ảnh hưởng đến tiếp viện hậu cần, cuối cùng có thông được hay không, thật sự còn có khó khăn không nhỏ. Huống hồ chính mình cũng chỉ là muốn đuổi sạch Hung Nô đi, sau đó mở con đường tơ lụa, nối thông giao lưu giữa thế giới phương đông và phương Tây.

Nhìn Tiêu Hà thần sắc cung kính lại tiều tụy, Trương Cường biết, Thừa tướng Tiêu Hà quá mệt mỏi, trước kia có Phùng Khứ Tật ở đây quan sát đại cục, hẳn làm tả thừa tướng chỉ là làm chút công việc tương ứng, hiện giờ Phùng Khứ Tật đã qua đời, chức trách tả hữu Thừa tướng đều trút lên một mình Tiêu Hà, có thể thấy trách nhiệm của hắn rất nặng nề.

Nghĩ đến đây, bất giác gật đầu nói: “Thừa tướng có thể có chọn người thích hợp đảm nhiệm tả thừa tướng?”.

Tiêu Hà nghe vậy hơi kinh hãi, kinh ngạc nói với Trương Cường: “Ý của Bệ hạ?”.

Trương Cường nhìn thoáng qua Tiêu Hà đang vô cùng kinh ngạc, vừa suy nghĩ, vừa gật đầu nói: “Trương Lương hiện tại ở nơi nào?”.

Tiêu Hà nghe vậy hoảng sợ nói: “Trương Lương bị bệ hạ giam ở ngục đã hai năm, vài lần trước hai vị hoàng tử hạ sinh bệ hạ đại xá thiên hạ, lúc này hãn mới thoát tội, tạm thời ở Hàm Dương lấy thân tội dân ở chỗ ẩn quan, nếu là bệ hạ triệu kiến, chỉ sợ ngày mai mới được!”.

Trương Cường kinh ngạc nói: “Ẩn quan là cái chức quan gì? Trẫm hình như còn chưa nghe qua”.

Tiêu Hà vội vàng khom người nói: “Cái gọi là ẩn quan đó là quan viên đồ hình quân lý tội phạm sau khi phóng thích, bọn họ chức vị thấp kém, cho nên bệ hạ cũng không biết được. Mà những tội dân sau khi bị triều đình trách phạt luật pháp quy định những người này thân phận nghèo hèn, chỉ có thể ở trong phạm vi quân lý của ẩn quan. Cho nên, nếu là bệ hạ triệu kiến Trương Lương, vẫn phải ngày mai mới đi triệu kiến được, hôm nay chỉ sợ là không còn kịp rồi!”.

Trương Cường gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Hàn Hoán ở ngoài điện lấp ló, bất giác nhíu mày nói: “Hàn Hoán, việc gì thế, sao lại lén lút như thế!”.

Hàn Hoán lúc này đang muốn lùi lại, nghe vậy tiến lên đến nói: “Bệ hạ, thần phi nương nương thân thể không được tốt, Hoàng hậu nương nương lệnh tiểu nhân đến thăm tấu bệ hạ!”.

Trương Cường nghe vậy, thật sự kinh hãi, mấy ngày này, từ lúc hồi cung, liền hết sức an ủi Lỗ Nguyên, khiến nàng nhanh chóng khôi phục sức khỏe, cũng may Lỗ Nguyên sinh hạ được Khởi Nhi, cũng khỏe mạnh, cuối cùng làm cho Trương Cường vui mừng vô cùng. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Lỗ Nguyên đều làm cho hãn nhớ tới nụ cười tươi đẹp mà giao hoạt của Lữ Hậu, làm cho Trương Cường cảm thấy không thoải mái, điều này làm cho hãn vô hình trung lãnh đạm rất nhiều với Lỗ Nguyên, Lỗ Nguyên vốn đã yếu đuối, hơn nữa tình thế chính trị mãi cảm

này, càng khiến cho nàng cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Trương Cường, tâm sự chông chất làm cho thân thể lại ngày càng sa sút.

Mấy ngày nay thời tiết rét lạnh, mặc dù cung của Lỗ Nguyên sử dụng tất cả phương tiện giữ ấm, nhưng là lại vẫn không làm cho tình trạng của Lỗ Nguyên chuyển biến tốt đẹp, lúc này nghe vậy, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Vội vàng nói với Tiêu Hà: “Thừa tướng lui xuống trước đi, về việc Trương Lương, ngày mai hội triều, lại bàn sau!”.

Nói xong, sau khi Tiêu Hà rời khỏi đại điện, lúc này mới vội vàng mặc cấm bào chống lạnh đi lên kiệu, không quân đại tuyết đầy trời đi đến cung của Lỗ Nguyên.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 18

Xuất Binh Đại Mạc.

Khi chạy tới cung Lỗ Nguyên, hoàng hậu Tả Uyên và Triệu Yên đều đã tới, thần sắc của hai người đều rất nghiêm trọng đón chờ. Nhìn thấy thần sắc các nàng như vậy, Trương Cường nhất thời nghĩ tới Nhu Nhi chết bệnh trước kia, không khí khác thường kia, trong lòng nhất thời càng thẳng.

Bất giác một bước nháy xuống kiệu, vọt tới trước mặt Tả Uyên, khẩn trương nói: “Lỗ Nguyên thế nào? Có vấn đề gì sao?”.

Tả Uyên cười gượng một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu nói với Trương Cường: “Bệ hạ đừng vội, nữ y đang chẩn trị cho Lỗ Nguyên, bệ hạ yên tâm, không có việc gì”.

Trương Cường quét mắt nhìn thần sắc khẩn trương của cung nữ và nội thị trong điện, lo lắng gật đầu nói: “Mấy ngày trước đã tốt hơn rồi mà? Sao hôm nay bỗng nhiên lại nghiêm trọng như vậy?”.

Tả Uyên thở dài một tiếng lắc đầu nói: “Lỗ Nguyên hôm nay không biết nghe được ở đâu, bệ hạ đã giam toàn bộ gia quyến Bái Còng vào tù, sinh tử khó liệu, lúc này mới nhất thời luẩn quẩn trong lòng”.

Trương Cường nghe vậy biến sắc, lạnh lùng quát: “Tin tức này là ai tiết lộ? Thật to gan! Người đầu!”.

Nghe tiếng quát chói tai của hắn, nội thị canh giữ ở ngoài điện lập tức tiến vào, đằng đằng sát khí đứng yên ở trong điện, không khí trong đại điện nhất thời nghẹt thở, nội thị và cung nữ đứng ở trong điện, sắc mặt đều thay đổi, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu, bi thiết không thời.

Một gã nội thị thoát nhìn ước chừng ba mươi tuổi, quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu nói: “Bệ hạ, chúng nô tài chết cũng không dám tiết lộ việc này, bệ hạ tha mạng, tha mạng!”.

Trương Cường vừa ngồi xuống ngự tháp giữa đại điện, vừa lạnh lùng quát: “Nói! Rốt cuộc sao lại thế này?!”.

Nội thị kia bước lên mấy bước, cả người run rẩy phù phục trên mặt đất đau đớn khóc nói: “Nô tài chỉ là chương lệnh trong cung, khi bệ hạ hồi cung, nô tài liền theo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, giữ nghiêm bí mật này, không dám tiết lộ! Chỉ là, buổi sáng hôm nay khi nương nương chàm sóc triều hoàng tử. Cùng vài người bào mẫu nói chuyện với nhau, cụ thể như thế nào, nô tài thật sự không dám nhòm ngó nương nương, cho nên, bệ hạ... Tha mạng!”.

Trương Cường cười lạnh một tiếng, quay đầu lại phân phó cho Hàn Hoán nói: “Hàn Hoán, người cẩn thận điều tra rõ cho trẫm việc này!”.

Hàn Hoán vội vàng khom người nói: “Bệ hạ, nô tài sẽ tận tâm điều tra án này!”.

Lúc này, chỉ nghe trong nội điện tĩnh mịch bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhẹ, đưa mắt nhìn lại. Một nữ y trung niên ước chừng bốn mươi tuổi thần sắc nghiêm trọng từ trong điện chậm rãi bước ra.

Nhìn thấy Trương Cường, nữ y kia cẩn thận tiến đến thi lễ. Kính cẩn nói: “Bệ hạ, không cần lo lắng, nương nương chỉ là mắc chút mất cân bằng, chỉ cần cố gắng bồi dưỡng là có thể khỏi hẳn”.

Trương Cường thấy thần sắc nàng không thoải mái như trong lời nói, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, biết là nữ y này ở trong điện không dám nói lung tung. Lo lắng ảnh hưởng đến bệnh tình của Lỗ Nguyên, bất giác gật đầu nói: “Nữ y ở ngoài điện chờ. Trẫm thăm Lỗ Nguyên xong sẽ cho truyền người!”.

Nữ y kính cẩn thi lễ, chậm rãi mang theo vài tên tiểu y nữ rời khỏi ngoài.

Điện.

Trương Cường lúc này mới đi nhanh vào phía trong điện, vòng qua đại bình phong sơn son mạ vàng, liền nhìn thấy vé mặt của Lỗ Nguyên tái nhợt

nằm ở trên tháp, hai mắt thất thần nhìn mình, thân thể mềm mại từng một thời xuân sắc lúc này không có một chút sinh khí, không nhìn thấy thần phi ngày nào mới gặp ở trong triều đình, màu da khỏe mạnh vốn động lòng người lúc này đã sớm âm đạm vò sắc.

Nhìn thấy Trương Cường tiến vào, Lỗ Nguyên giãy dựa đứng lên. Tiểu cung nữ giúp đỡ bên cạnh mới vừa nâng lên một nửa lại thần sắc vò lực nằm xuống. Nhìn thấy nàng trở thành như vậy, Trương Cường thật sự có chút không đành lòng, vội vàng tiến lên nhẹ nhàng ôm thân hình nhẹ như không vào trong lòng mình, lúc này mới gật đầu nói: “Lỗ Nguyên, trầm ở đây. Nàng phải bảo trọng, bằng không tương lai làm sao nuôi lớn Khởi Nhi?”.

Nghe Trương Cường nhắc tới đứa con mình mới sinh ra năm tháng, Lỗ Nguyên lúc này mới miễn cưỡng mỉm cười nói: “Bệ hạ, xin gọi bào mẫu mang Khởi Nhi đến, thiếp muốn nhìn con”.

Trương Cường thấy tinh thần nàng hồi phục không ít, bất giác gật đầu cười nói: “Cũng được. Chúng ta ba người một nhà đoàn viên một lát!”.

Lỗ Nguyên nghe vậy thân thể mềm mại khẽ run lên. Vò lực dựa vào đầu vai Trương Cường, ôm Doanh Khởi vừa mới biết ngồi, hôn thật sâu lên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp kia. Nhẹ nhàng thở dài: “Bệ hạ, trẻ con thật sự là đơn giản, chỉ cần ăn no liền có thể vô tư lự”.

Trương Cường biết nàng tâm sự nặng nề, đùa với Doanh Khởi đang nhìn mình cười không ngừng, bất giác gật đầu nói: “Nàng cố gắng bồi dưỡng, sau này còn nhìn thấy Khởi Nhi lớn lên, cưới vợ sinh con, đó mới là điều mà cuộc sống khó được”.

Nhìn khung cảnh động lòng người trước mắt, đôi mắt đẹp của Lỗ Nguyên đỏ lên, rung rung cười nói: “Lỗ Nguyên có thể gặp gỡ bệ hạ như thế này là điều đáng giá nhất ghi lại trong lòng, Lỗ Nguyên không còn cầu mong gì khác!”.

Lỗ Nguyên tựa hồ nghĩ tới cái gì, hơi ngửa đầu nhìn gương mặt quen thuộc của Trương Cường tươi cười nói: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên thân là thê tử, đương nhiên sẽ không làm trái ý phu quân. Nhưng Lỗ Nguyên cũng là do

cha mẹ sinh ra, tuy rằng cha mẹ gây nên đại nghịch bất đạo, nhưng là vẫn là mong bệ hạ...”.

Trương Cường không để cho nàng nói hết lời, liền đứng dậy buông bàn tay đang ôm lấy Lỗ Nguyên, nói: “Chuyện này trăm sẽ có quyết định, Lỗ Nguyên nàng hãy bảo trọng thân thể, các chuyện khác nàng cứ... Yên tâm”.

Lỗ Nguyên nghe vậy tròng đòi mắt to đen láy, yên lặng ngóng nhìn Trương Cường, trong ánh mắt toàn là một sự kinh nghi bất định... Sau một lúc lâu mới giãy dụa đứng lên, chậm rãi quỳ gối dưới chân Trương Cường, dù Trương Cường nâng như thế nào đều nhất định bất động quỳ trên mặt đất, chỉ là lẩm bẩm: “Bệ hạ, Lỗ Nguyên... Lỗ Nguyên... Cầu bệ hạ...”.

Trương Cường lúc này thật sự không đành lòng lại nhìn vé mặt thống.

Khờ kia, đành phải đi nhanh ra ngoài điện. Phía sau lập tức truyền đến tiếng khóc bi thương của Lỗ Nguyên. Khi đang cảm thấy đau lòng, trước mặt lại vừa vặn thấy ánh mắt quan tâm của Tả Uyên.

Đành phải miễn cưỡng bình tĩnh lại, mới gật đầu nói: “Lỗ Nguyên thân thể quá mức suy yếu, hoàng hậu vẫn phải cẩn thận chăm sóc, nếu là nàng có điều gì ngoài ý muốn, trăm chỉ sợ ngày sau không thể ăn nói với hoàng tử!”.

Tả Uyên nhìn thoáng qua tình hình nội điện lúc này mới kéo tay Trương Cường, cúi đầu nói: “Bệ hạ, chuyện hậu cung Tả Uyên không thay đổi làm cho bệ hạ phiền lòng, Lỗ Nguyên còn có Tả Uyên chăm sóc, bệ hạ yên tâm!”.

Nói tới đây, đòi mi thanh tú nhú lại thấp giọng nói: “Bệ hạ, ấu đệ của Lỗ Nguyên, thật sự vô tội...”.

Trương Cường trong lòng đau xót, âm thầm cười gượng: Trong vụ án này thực sự chỉ nên xử quyết Lưu Bang và Lữ Hậu, Thích phu nhân và nàng vừa mới sinh con chẳng lẽ không phải càng thêm vô tội?

Nhìn thấy sắc mặt của Trương Cường không tốt, Tả Uyên không dám nói thêm nữa, bèn nói tránh đi: “Bệ hạ, chúng ta nên quay về điện nghỉ ngơi đi!”.

Trương Cường gật gật đầu, theo Tả Uyên đi vào trước điện, lại nhìn thấy nữ y kia nghe xong ý chỉ còn đang đứng ở góc đại điện, bất giác thở dài

một hơi. Ngồi xuống ngự thác, lúc này mới gật đầu nói với nữ y kia: “Thân thể của Thần phi rất cuộc thế nào?”.

Nữ y cẩn thận khom người nói: “Nương nương vốn là mất cân bằng sau sinh, chỉ là tâm sự chồng chất gây nên mạch tượng ngưng trệ, tì tạng suy nhược, thân thể không thể chịu được, cho nên tình hình không dễ lạc quan, cần tĩnh dưỡng, nhất thiết không được có một chút kích động”.

Trương Cường trong lòng cười gượng, bởi vì vụ ăn Lưu Bang liên lụy đến hậu cung, lúc này mới khiến cho Tiêu Hà luôn ám chỉ với mình về việc đặc xá. Chỉ là nếu ngay cả tội lớn diệt tộc này cũng nói đặc xá, thì pháp luật quốc gia không khỏi biến thành trò đùa.

Hơn nữa chính mình cũng không có cách nào đối mặt với vò số binh lính Đại Tần chết trận ở cuộc chiến Nhạn Môn. Huống hồ lệ này vừa ra, khó đàm bào sẽ lại không có người trong lòng khó lường lợi dụng biện pháp này đến trốn tránh chịu tội, chẳng lẽ không phải tâng thêm thể lực của bên ngoại?

Nghĩ đến đây, chủ ý đã định, đứng dậy nói với Tả Uyên: “Trẫm quay về thăm điện, hoàng hậu an ủi Lỗ Nguyên một chút!”.

Tả Uyên thấy sắc mặt của Trương Cường không tốt. Cũng không dám nói thêm cái gì, đành phải đứng dậy đưa tiễn nói: “Bệ hạ yên tâm, thần thiếp hiểu được!”.

Trương Cường quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái sâu trong đại điện, thờ dãi một tiếng, xoay người đi ra ngoài điện.

Khi đội gió tuyết trở lại tẩm điện, Mông Điềm ở trong điện chờ đã lâu nhìn thấy Trương Cường tiến vào, vội vàng khom người thi lễ nói: “Điện kiến bệ hạ!”.

Trương Cường được Hàn Hoán hầu hạ cời ngoại bào, vừa tiếp nhận chén trà nóng của nội thị bung lên, lúc này mới gật đầu nói với Mông Điềm: “Tướng quân không cần đa lễ, hãy bình thân!”.

Nói xong, lúc này mới ngồi xuống ngự thác, nói với Mông Điềm: “Tướng quân, trẫm chuẩn bị thân chinh Hung Nô, tuy rằng lần trước chuyện Nhạn Môn bị chậm trễ, nhưng sẽ không dễ dàng dừng tay”.

Mông Diêm nghe vậy nhú mào nói: “Hung Nô hành tung bất định. Quân đội lại mơ hồ không chừng, nhất định không thể sử dụng trận địa bình thường, chỉ có thể nghênh chiến với kỵ binh, cho nên theo ý Mông Diêm, bộ hạ lần này thật sự không nên thân chinh!”.

Trương Cường nghĩ một lát gật đầu nói: “Lần này trăm sẽ không thân chinh, đại sự trong quân liền phó thác cho tướng quân”.

Mông Diêm lần này chỉ lo lắng Trương Cường quyết tâm thân chinh. Dù sao vùng sa mạc, hoàn cảnh khó khăn, hơn nữa thường một tháng hành tẩu ở đại mạc chưa chắc đã gặp quân đội Hung Nô. Nếu là Trương Cường thân chinh trong khoảng thời gian ngắn không thể chiến thắng đối phương, ngược lại bỏ lỡ triều chính càng thêm quan trọng, đó là mất nhiều hơn được.

Nghe được Trương Cường không chuẩn bị thân chinh Hung Nô, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm. Lúc này nghe vậy vội vàng vỗ tay nói: “Phó thác của bộ hạ, Mông Diêm tuyệt không dám phụ!”.

Trương Cường nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Mông Diêm, gật đầu nói: “Trăm triệu kiến tướng quân là muốn cùng tướng quân thương thảo một chút biện pháp chinh phạt Hung Nô, dù sao lần này cùng Hung Nô giao chiến, có thể sẽ không hề sử dụng bộ binh, cho nên phải cùng tướng quân cẩn thận thương nghị!”.

Mông Diêm nghe vậy thấy phù hợp với suy nghĩ trong lòng, lại thâm sâu biết Trương Cường luôn luôn có biện pháp tuyệt hảo ngoài dự đoán của mọi người, bất giác vui mừng nói: “Bộ hạ có diệu kế gì?”.

Trương Cường nhớ lại phương pháp tác chiến của Hoắc Khứ Bệnh trong lịch sử chiến thắng Hung Nô, cùng với tiến công chớp nhoáng của quân Đức trong thế chiến thứ hai, chậm rãi gật đầu nói: “Theo trăm, am hiểu của Hung Nô đó là sự linh hoạt cơ động của kỵ binh, mà tốc độ phản ứng của bộ binh chậm, phương pháp kết thành trận thế mới có thể tác chiến là nhược điểm lớn nhất của chúng ta so với kỵ binh Hung Nô! Cho nên, trăm chuẩn bị dùng kỵ binh đấu với kỵ binh, mười vạn kỵ binh của chúng ta cộng thêm kỵ binh từ các nơi điều động đến, tổng số tuy rằng chỉ có mười

bốn vạn, nhưng nếu vận dụng đúng phương pháp, chiến thắng Hung Nô không phải việc khó!”.

Mông Điềm thấy ánh mắt Trương Cường kiên định, liền biết Trương Cường đã nghĩ tới biện pháp, không khỏi chấp tay nói: “Bệ hạ anh minh!”.

Trương Cường gật gật đầu nói: “Hung Nô dựa vào đó là chiến mã và hung hãn chém giết, mà nỏ Tần của chúng ta, nhất là uy lực gần với kỵ binh của cường cơ nỏ tuyệt đối sẽ là ác mộng của kỵ binh Hung Nô. Trẫm nghĩ như thế này: thiên lý nhĩ mà trăm lần trước ban cho tướng quân, cộng thêm dùng số tiền lớn thu mua các bộ lạc gần đó của Hung Nô, thu thập hành tung của Hung Nô, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất giết vào, không cầu tài vật, chỉ cầu giết người, giết xong liền lui, kế hoạch như vậy, tướng quân cảm thấy có được hay không?”.

Mông Điềm suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tuy rằng còn có rất nhiều chỗ mơ hồ, nhưng trên chiến trường vốn là biến ảo không chừng, chỉ có theo tình hình chiến trường rồi định, mới là biện pháp tốt nhất! Nhưng cách tiêu diệt kẻ địch rất nhanh này của bệ hạ, thật sự làm cho người ta kinh dị, nếu là vận dụng tốt, tiêu diệt Hung Nô quả nhiên không khó!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19

Lưu Bang Diệt Môn.

Đại Tần Nhị Thế năm năm, ba tháng. Gió bắc vốn dĩ lạnh thấu xương trở nên ôn hòa hơn, trong cung Hàm Dương, cây cối cành lá đã bắt đầu ổn hiện lộ ra mầm xanh, lại là một mùa mới!

Trương Cường đứng ở trên đài ngắm trăng trước đại chính điện, trên cao nhìn xuống đánh giá khắp mỗi ngõ ngách của cung Hàm Dương, hăn mặc miện phục khi thiên tử đại lễ hội triều, thần sắc vô cùng nặng nề, vừa mới tiến bước Mông Diêm xuất chinh, tâm trạng của mình cũng không được thoải mái.

Tuy rằng lần này xuất chinh, Trương Cường căn cứ đặc điểm ít mưa của mùa xuân phương bắc, giao tất cả phi hành quân cho Mông Diêm, Thành Thái làm chỉ huy tướng lãnh phi hành quân cũng đi theo, trong điều kiện cho phép có thể trực tiếp hồi báo tình hình trong quân về Hàm Dương.

Đi vào thời đại này, bất giác đã năm năm, Trương Cường vẫn là cảm thấy vài phần bất đắc dĩ và hoang đường không nói nên lời, thời này bị mình cuối cùng thay đổi thành bộ dáng gì nữa, thực không thể tưởng tượng được, chỉ mong đây là một cái không gian khác song song với thời đại kia của mình, như lời nói của nhà khoa học.

Đang suy nghĩ, Trương Cường không khỏi cười gượng, tất cả những gì mình đã làm không biết sẽ có hậu quả như thế nào, nguy hiểm to lớn dường như không thể tưởng tượng, nếu là thật sự giết chết Lưu Bang, chính mình sẽ hô phi yên diệt giống như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng miêu tả? Nếu thật sự phải hời phi yên diệt, Đại Tần sẽ vẫn bắt đầu tốt đẹp, hai

người con trai bất luận ai làm Tần Tam Thế, đều có Mông Diêm, Vương Bôn, Tiêu Hà, Trương Lương phụ tá, chỉ sợ mình sẽ không đoàn mệnh giống như trong lịch sử?

Nghĩ đến đây, ý chí tinh thần có chút sa sút đã khôi phục lại, không muốn suy nghĩ đến những cái đó nữa, xoay người đi vào trong điện. Hàn Hoán ở bên cạnh lúc này cẩn thận tiến lên trước nói: “Bệ hạ, hữu Thừa tướng Tiêu Hà, tả thừa tướng Trương Lương và đình úy Triệu Lương đại nhân đang ngoài điện hầu chi, vụ án Lưu Bang đã thẩm tra xử lý rõ ràng!”.

Trương Cường hơi lắp bắp kinh hãi, không thể tưởng được, chính mình vừa còn đang suy nghĩ rốt cuộc có giết Lữ Trĩ và Lưu Doanh hay không, Triệu Lương liền vào cung gặp, thật sự là trùng hợp!

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, Trương Cường vẫn gật đầu nói: “Lệnh cho bọn họ vào đi!”.

Nói xong, xoay người trở vào trong điện, mới vừa ngồi xuống ngự thất, liền thấy Tiêu Hà và Trương Lương đồng thời đi nhanh vào trong điện, phía sau bọn họ một gã quan viên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đi nhanh vào trong điện, kính cẩn quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Triệu Lương diện kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”.

Trương Cường lúc này đã gần năm năm chưa gặp tên quan viên trẻ tuổi dám tiến gián này. Có thể trong lúc Triệu Cao tính phong huyết vũ cầm quyền mà vẫn giữ gìn được khí khái như vậy, chính là nguyên nhân Trương Cường phá lệ coi trọng hẳn.

Nhìn Tiêu Hà và Trương Lương đang muốn hành lễ. Trương Cường cười cười, xua tay nói: “Các khanh ngồi xuống, không cần cầu nệ như thế!”.

Tiêu Hà nhìn thấy Triệu Lương hành đại lễ, lúc này mới chấp tay nói với Trương Cường: “Bệ hạ, Vụ án Lưu Bang đã chấm dứt thẩm tra xử lý, vi thần chờ bẩm tấu kết quả với bệ hạ!”.

Trương Cường hai hàng lông mày nhướng lên, im lặng vuốt cằm nói: “Nói!”.

Tiêu Hà quét mắt nhìn vẻ mặt của Triệu Lương, không chế kích động trong lòng, nặng nề gật đầu nói: “Đình úy Triệu Lương đã sắp xếp vụ án

Lưu Bang lại rõ ràng, tuy rằng Lưu Bang vẫn chưa truy bắt quy án nhưng không ảnh hưởng đến đình úy điều tra rõ sự thật. Án này là... Mưu nghịch, tru di tam tộc!”.

Hắn vừa dứt lời, Trương Lương lại không khỏi lo lắng mà thành khẩn chấp tay nói: “Bệ hạ, Lưu Bang đã trốn vào Hung Nô, người bắt được tất cả đều là đàn bà và ấu tử, xác thực là vô tội, mong bệ hạ đối xử khoan hồng, tha cho trẻ con!”.

Tiêu Hà nghe vậy thần sắc cũng bi thương, nhìn thoáng qua Trương Cường, chậm rãi đứng dậy, trình trọng quỳ gối trước mặt Trương Cường, giọng khàn khàn nói: “Bệ hạ tuy rằng nhân hậu, nhưng là án này liên quan đến tội mưu nghịch, hành vi phạm tội nghiêm trọng, xác thực không thể đặc xá. Chỉ là, Tiêu Hà và Lưu Bang ngày đó đều là tiểu sử huyện Bái, tình cảm thâm hậu, nếu hôm nay vì bảo toàn tự thân mà không thể thay ấu tử cầu tình, thật không có mặt mũi nào gặp gỡ người thiên hạ. Cũng không có tư cách phụ tá bệ hạ. Hôm nay Tiêu Hà nguyện ý đập đầu cầu một mạng cho đứa bé! Bệ hạ...”. Nói tới đây, sớm khóc không thành tiếng, phù phục trên mặt đất liên tục đập đầu.

Trương Nhĩ lúc này cũng lộ vẻ sầu thảm, chỉ phù phục trên mặt đất vừa đập đầu, vừa hò nhỏ nói: “Bệ hạ, Trương Lương được bệ hạ khai ân may mắn chưa chết, nên phải báo ân đức của bệ hạ, nhưng hôm nay vẫn muốn thỉnh cầu bệ hạ!”.

Trương Cường nhìn Tiêu Hà và Trương Lương quỳ trên mặt đất, trong lòng lo lắng vô cùng, chính mình đương nhiên biết trẻ con vốn là vô tội, dù sao cũng từ hiện đại văn minh hun đúc ra, vò lộn như thế nào cũng không tàn khốc được trong lúc này. Chỉ là hành vi phạm tội của Lưu Bang thật sự là mục đích muốn lật đổ Đại Tần, nếu là dễ dàng đặc xá, chẳng lẽ không phải khiến cho pháp luật trở nên lỏng lẻo?

Nghĩ đến Lỗ Nguyên đang trong cung hấp hối, và hoàng hậu Tả Uyên khuyên can, điểm mấu chốt đạo đức của bản thân Trương Cường, lại nhìn Trương Lương đang quỳ cấn trên mặt đất, áp lực thật lớn, rốt cuộc phải lựa chọn như thế nào, khiến cho trong lòng hắn lo lắng không yên.

Thật khó khăn mới không chế được tức giận sắp bùng nổ, miễn cưỡng gật đầu nói với Triệu Lương: “Đình úy thấy thế nào?”.

Triệu Lương lúc này khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, so với năm năm trước, chín chắn hơn rất nhiều, lúc này nghe vậy, kính cẩn chấp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Lưu Bang mưu nghịch là tội không thể tha, dựa theo luật pháp nên tru di tam tộc. Nếu là bệ hạ khai ân, cũng phải có công lao bù đắp. Lưu Bang chưa có công lao với Đại Tần ta, bệ hạ nếu muốn đặc xá, chỉ có thể ban thánh chỉ khác! Triệu Lương làm đình úy của Đại Tần, cùng không thể mắt thấy luật pháp của Đại Tần mà khinh nhờn, cho nên chỉ có thể liều chết tiến gián, khuyên bệ hạ suy nghĩ vì thiên hạ Đại Tần!”.

Trương Cường miễn cưỡng không chế được cảm xúc, hít sâu một hơi khí lạnh trong đại điện, khiến cho mình tỉnh táo lại, âm thầm suy nghĩ: hay là chỉ có thể như thế? Nếu là Lỗ Nguyên biết được tin tức này, chỉ sợ không thể chịu đựng được? Chỉ là... Hiện giờ mình là hoàng đế Đại Tần, nếu biết rõ con cháu Lưu Bang sẽ có ý gì với Đại Tần, vẫn nhân từ nương tay, như vậy chỉ sợ chính con của mình sẽ gặp phải cục diện cực kỳ bi thảm kia! Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn khốc với chính mình!

Nghĩ đến đây, quyết định chủ ý, cảm xúc nhất thời bình tĩnh lại. Nhìn Triệu Lương không chút thay đổi, Trương Cường chậm rãi gật đầu nói: “Án này liền giao cho đình úy xử trí, theo luật mà làm!”.

Tiêu Hà nghe vậy, liếc nhìn Trương Lương, lúc này mới ảm đạm đứng dậy, chấp tay nói với Trương Cường: “Bệ hạ, không biết ngày nào hành hình?”.

Trương Cường nhìn Triệu Lương, lạnh lùng nói: “Ngày hành hình theo lệ thường tiến hành!”.

Nói tới đây, không khỏi thở dài nói: “Hai vị thừa tướng lo lắng hết lòng, một lòng vì Đại Tần ta, chuyện này hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến công vụ của hai vị Thừa tướng”.

Tiêu Hà lúc này nhìn Trương Cường, chấp tay nói: “Bệ hạ quyết đoán như thế, chỉ là suy nghĩ vì đại cục, Tiêu Hà cũng không phản đối...”.

Trương Cường quyết định xử cả nhà Lưu Bang, tuy rằng cảm xúc đã ổn định xuống, nhưng ở chỗ sâu trong đáy lòng lại cảm thấy một sự nặng nề

nói không nên lời, lúc này đành phải chậm rãi gật đầu nói: “Việc này cứ quyết định như vậy, nếu là không có việc khác, thì bãi triều!”.

Tiêu Hà nghe vậy, nặng nề đứng dậy hành lễ nói: “Bệ hạ phải bảo trọng long thể, vi thần cáo lui”.

Nhìn theo Tiêu Hà ba người rời khỏi đại điện, Hàn Hoán cẩn thận bước lên chuẩn bị hầu hạ Trương Cường thay miện phục, thay y phục hàng ngày, lại bị Trương Cường thản nhiên nói: “Hàn Hoán, việc này không được cho bất luận kẻ nào trong cung Lỗ Nguyên biết, đợi Lỗ Nguyên thân thể hồi phục rồi nói sau!”.

Hàn Hoán lúc này cẩn thận nhú mào nói: “Bệ hạ, Mông tướng quân vừa đi, trong triều lại có hai vị Thừa tướng phụ trách, bệ hạ có thể nghỉ ngơi, trước mắt thời tiết ấm lên, có thể cùng chư vị nương nương đến Thượng lâm uyển cưỡi ngựa giải sầu”.

Trương Cường nghe vậy, nhìn thời tiết ngoài điện, lắc đầu nói: “ở đây còn có hơn mười tập tấu chương, trẫm xem trước rồi nói sau!”.

Hàn Hoán thấy thế, không dám nói gì, đành phải tiến lên hầu hạ Trương Cường thay thường phục, lúc này mới lui về góc đại điện, cẩn thận cúi đầu đứng hầu. Trong đại điện cung nữ và nội thị khác bởi vì hôm nay vừa mới biết tin tức cả nhà Lỗ Nguyên tru di tam tộc, cộng thêm tranh luận của ba vị trọng thần trong điện và sắc mặt xanh mét Trương Cường, đều hết sức cẩn thận. Không khí của đại điện, cùng bất giác nặng nề lên.

Phê duyệt xong tấu chương còn lại, tâm trạng của Trương Cường cuối cùng khôi phục lại, lúc này mới phát giác trong điện đã đốt nến lên. Mà cách mình không xa, Triệu Yên đang quỳ ngồi trước bàn, nhẹ nhàng bày lên diêm tằm chế tác tính xảo.

Nhìn thấy Triệu Yên, Trương Cường trong lòng hơi kinh hãi, Triệu Yên đã đến từ bao giờ mà mình không phát hiện ra, bất giác kinh ngạc nói: “Yên Nhi, nàng đến từ lúc nào? Trẫm lại không biết”.

Triệu Yên nghe vậy, buông diêm tằm trong tay, đứng dậy cười nói với Trương Cường: “Bệ hạ đang bận việc chính sự, Yên Nhi không dám quấy rầy, lúc này mới không để cho Hàn Hoán quấy rầy bệ hạ”.

Trương Cường tiện tay thu lại tấu chương, giao cho Hàn Hoán, lúc này mới gật đầu cười nói: “Khó được Yên Nhi cẩn thận như vậy, trẫm đang đói rồi”.

Triệu Yên nhìn Trương Cường, dịu dàng cười nói: “Bệ hạ lo việc nước vất vả, Đại Tần so với lúc trước giàu mạnh đâu chỉ mấy lần, Yên Nhi có thể chăm sóc bệ hạ, đã là vô cùng hạnh phúc”.

Trương Cường nghe vậy thở dài một tiếng, đối mặt với thâm tình chân thành này của Triệu Yên, thật sự là làm người ta khó có thể tự kìm chế. Nhìn thấy sắc mặt của Trương Cường không tốt, Triệu Yên bèn tiến lên kéo Trương Cường ngồi xuống bên bàn, lại cười nói: “Bệ hạ, phiền lòng tạm thời không nghĩ đến nữa, dùng thử một chút điểm tâm, xem tay nghề của Triệu Yên”.

Trương Cường nhìn khuôn mặt động lòng người của Triệu Yên, gật đầu cười gượng nói: “Trẫm đã xuống chi, xử tử tất cả gia quyến Lưu Bang, và tru di tam tộc!”.

Triệu Yên thân thể mềm mại run lên, tiều điệp sơn son bung ở trong tay suýt nữa rơi xuống, ngăn người lắc đầu thở dài: “Bệ hạ quyết xử cả nhà Lưu Bang, chỉ là vì cơ nghiệp thiên thu của Đại Tần, tư tình nhi nữ cùng nên hy sinh vì nước”.

Trương Cường nhìn ngọc dung thất sắc hoàng sợ của Triệu Yên, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Nàng cảm thấy, trẫm không phải quá mức vô tình với Lỗ Nguyên?”.

Triệu Yên ngẩng đầu nhìn thật sâu Trương Cường, gật đầu nói: “Bệ hạ đã làm, đều là đạo của mình chủ, không vì tư tình mà phế luật pháp quốc gia, quân vương như vậy mới là quân chủ có thể mang lại phúc cho quốc gia, mới có thể được thiên hạ vạn dân ủng hộ”.

Trương Cường trong lòng đang cảm thấy nặng nề, lúc này nghe vậy, thoải mái rất nhiều, bất giác cảm thán nói: “Không thể tưởng được Yên Nhi lại thâm minh đại nghĩa như thế, trẫm kỳ thật trong lòng cũng không muốn như thế, nhưng thân là đế vương, lại thân bất vị kỳ như thế, vốn dĩ cũng không thể làm theo ý mình!”.

Triệu Yên nhẹ nhàng cầm bàn tay to ấm áp của Trương Cường, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bệ hạ là nam tử hiếm có của thế gian, Triệu Yên kiếp này có thể đi theo, thật sự cảm thấy mỹ mãn”.

Trương Cường cảm thán kéo bàn tay mảnh khảnh của Triệu Yên, gật đầu nói: “Chuyện Lưu Bang, cứ xử trí như vậy đi, đối với Lỗ Nguyên, trăm chỉ có thể cố gắng trấn an!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20

Bôn Tập Ngàn Dặm.

Buổi chiều đầu hạ, mặt trời sắp lặn xuống đường chân trời, trời đất sa mạc cùng liền thành một mảnh, trên bình nguyên khô hạn, thừa thớt điểm vài khóm hồng liễu cành lá thưa thớt, cuối tầm mắt cách đó không xa, vài cọng sa cúc trong gió khô nóng nhẹ nhàng mà đông đưa thân thể vươn dài.

Mây trắng trên trời bị tà dương nhuộm lên chập rây trôi, trên đất đai rộng lớn, một nhánh khoảng ba vạn kỵ binh quân Tần được chỉ dẫn của đại kỳ màu đen, phi nhanh về phía trước. Đội ngũ ở phía trước, Mông Điềm mặc chiến bào màu đen, trên đầu cũng học thói quen trong bộ lạc địa phương, bọc khăn trùm đầu màu đen để ngăn cản bão cát bạo ngược kia.

Lần này Mông Điềm không quan tâm đến phản đối của chúng tướng trong quân, hoàn toàn dựa theo phương pháp ôn tập ngàn dặm như lời Trương Cường, với tốc độ và tính cơ động để đối kháng hành tung bất định của Hung Nô, giữa ngàn dặm sa mạc tìm kiếm đại quân Hung Nô đang lẩn tránh ở chỗ sâu trong đại mạc, bỏ qua phương thức tác chiến đội hình trận địa của quân Tần trước đây.

Theo đại quân chạy như bay, đường chân trời thượng ẩn hiện xuất hiện vài điểm đen rời rạc, tựa như quân cờ màu đen rơi rụng giữa sa mạc mờ mịt. Mông Điềm đang phóng ngựa chạy như bay lập tức ghìm mạnh dây cương trong tay, chiến mã hí vang một tiếng, giơ mạnh móng trước dựng mình lên, Mông Điềm dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, ghìm chặt dây cương, không chế được chiến mã, từ trong lòng cần thận lấy ra kính viễn vọng của Trương Cường ban cho, cần thận nhìn về điểm đen phía trước.

Lúc này Bành Việt cùng theo xuất chinh bên cạnh Mông Điềm, phóng ngựa đuổi tới bên người Mông Điềm, ngừng thần nhìn xa, hoài nghi nói: “Tướng quân, theo lời của vài tên dân chăn nuôi Nguyệt Thị, phía trước hẳn là tả tiền vương của Hung Nô, cơ hội tốt như thế, các huynh đệ lần này vất vả cuối cùng cũng không uổng phí!”.

Mông Điềm lúc này qua kính viễn vọng đã nhìn thấy tướng lĩnh Hung Nô đang ra vào trong lều lớn Hung Nô, thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy râu tóc binh lính Hung Nô trong doanh địa, càng nhìn rõ thấy trong doanh địa hơn mười doanh trưởng dùng chiến thảm dựng lên.

Một số binh lính Hung Nô đang chuẩn bị lửa trại, một số vừa mới giết bò dê đang treo lên giá, chung quanh một số binh lính đang ở cười lớn chỉ trỏ bò dê đang nhỏ máu tươi. Bên kia doanh địa, còn có thể nhìn thấy một số phụ nữ đang đi lại giữa các doanh trưởng, toàn bộ doanh địa đắm chìm trong trời chiều vàng vọt, hết thảy đều có vẻ an nhàn, điềm tình, tựa hồ hoàn toàn không dự đoán được tử thần sắp buông xuống. Cách qua kính viễn vọng, Mông Điềm tựa hồ có thể nghe được tiếng cười to của các chiến sĩ Hung Nô, cách doanh địa không xa bò dê đang im lặng nghỉ ngơi an nhàn gặm nhấm cỏ xanh trước mặt.

Thực hiện nhiên đây là một bộ lạc Hung Nô đang đi tới ốc đảo.

Mông Điềm cẩn thận tìm tòi tất cả quân đội Hung Nô hiện ra trong tầm mắt, sau một lúc lâu mới xác định số quân đội Hung Nô này ước chừng khoảng sáu vạn, bởi vì là ở chỗ bụng sa mạc, quân đội Hung Nô dường như không một chút lo lắng sẽ có kẻ địch xuất hiện, cho nên phòng thủ hơi lơ lửng, điều này làm cho Mông Điềm vô cùng phấn khởi.

Mà theo dấu hiệu này, doanh địa Hung Nô này dường như đúng là chỗ của tả tiền vương, xem ra mấy tên dân chăn nuôi Nguyệt Thị kia quả nhiên không lừa gạt mình, năm trăm quan tiền quà là không phí phạm, lần này một đường bôn tập gần tám trăm dặm, quả nhiên có thu hoạch lớn.

Đồng thời, trong lòng Mông Điềm bất giác cảm thấy sợ hãi kính viễn vọng thần kỳ của Trương Cường, nếu là không có kính viễn vọng này, đoàn quân nhất định phải đi đến gần mới có thể phát hiện doanh địa Hung Nô

này, đến lúc đó, với thực lực song phương nghênh chiến, mình tất nhiên rất khó chiến thắng kẻ địch.

Nhìn thấy Mông Diêm giơ kính viễn vọng trong tay, nhìn về phía xa xa, Bành Việt ở bên cạnh không khỏi cẩn thận nhìn về phía trước, chỉ là ngoài mấy điểm đen rơi rụng trong trời chiều, đều không nhìn thấy cái gì.

Lúc này chỉ nghe, Mông Diêm lạnh lùng ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, đại quân ngay tại chỗ nghỉ ngơi. Tối nay canh ba, chuẩn bị chiến đấu!”.

Theo mệnh lệnh phát ra, ba vạn kỵ binh được huấn luyện đặc biệt đều xoay người xuống ngựa, đến doanh trường cũng không cần dừng, trực tiếp dỡ yên ngựa xuống. Để nằm trên mặt đất ngủ một giấc, nhánh quân này còn không mang theo bếp nấu, thứ nhất là để hành trang gọn nhẹ, thứ hai là quân không bại lộ mục tiêu vì khói bếp, cho nên không có mang theo đồ dùng nhà bếp, toàn bộ đại quân mang theo một thán lương khô.

Dựa theo kế hoạch, thời điểm một nửa lương thảo tiêu hao, liền rút về đại doanh cách nơi này khoảng một ngàn dặm. Không ngờ ngay tại thời điểm Mông Diêm chuẩn bị rút về đại doanh, bất ngờ từ vài tên du mục của bộ lạc Nguyệt Thị có được tin tức liên quan một nhánh đại quân Hung Nô rất có thể là tả tiền vương của Hung Nô. Lúc này mới đi nhanh tới. Không ngờ, thu hoạch quả nhiên không nhỏ.

Mông Diêm lúc này không nghỉ ngơi, mà vẫn cưỡi trên chiến mã, giơ kính viễn vọng trong tay cẩn thận quan sát. Cho đến khi thân binh bên cạnh hần bưng tới thịt khô và nước sạch, cẩn thận khuyên nhủ: “Tướng quân, nghỉ ngơi một chút đi!”.

Mông Diêm nghe vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua điểm đen ẩn hiện trong trời chiều, xoay người xuống ngựa, ngồi trên một tảng đá lớn phủ lên một lớp cỏ khô, cùng với nước lạnh, dùng sức tước miếng thịt khô.

Lúc này, Bành Việt đã vội vàng ăn qua lương khô bước đến chỗ Mông Diêm, chấp tay nói: “Tướng quân, chiến đấu đêm nay có phát động theo phương pháp chế định trước khi xuất phát hay không?”.

Mông Diêm nhét nốt miếng thịt còn lại trong tay vào miệng, vừa gặm đầu, quay đầu lại liếc nhìn mặt trời đang lặn về phía tây, lúc này mới gặm đầu nói: “Tất cả đều giống với kế hoạch, hiện giờ Hung Nô tuyệt đối không

dự đoán được chúng ta bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, như vậy tất có thu hoạch lớn, lần này người chủ động tấn công trưởng trung tâm của Hung Nô, ta nghĩ tả tiền vương của Hung Nô nhất định là ở chủ trưởng ở trung tâm doanh địa, chỉ cần nhảy vào giữa trưởng lấy đầu tà tiền vương, chúng ta lần này bốn tập ngàn dặm liền có được toàn thắng!”.

Bành Việt nghe vậy thần sắc bất động chấp tay nói: “Tướng quân yên tâm, Bành Việt nhất định sẽ lấy được đầu của tà tiền vương Hung Nô!”.

Mông Diễm cười cười gật đầu nói: “Lui xuống nghỉ ngơi đi, sau khi trời tối chúng ta phải bắt đầu trận đại chiến này!”.

Mà lúc này, trong lều lớn Hung Nô, đang trình diễn một màn ca múa sống động, tám nàng thiếu nữ Hung Nô tóc dài qua vai chỉ mặc một miếng da thú nhỏ đến đáng thương, tứ chi trắng nõn, đùi đẹp thon dài theo vũ đạo nhảy múa không ngừng mang theo hương khí say lòng người.

Tả tiền vương A Lỗ Đa của Hung Nô, đang kính một bát đầu người khảm vàng và đá quý đầy rượu ngon, mê đắm nhìn chăm chăm một thiếu nữ diễm lệ nhất, miệng thỉnh thoảng lại cười nhẹ. Thiếu nữ kia tựa hồ cũng đang cố ý khiêu khích, thỉnh thoảng giơ cánh tay ngọc trắng nõn lên cao, quần lại da thú trên người, không chịu nổi động tác của tứ chi, hai bầu ngực cao ngất ẩn hiện lộ ra, theo thân thể vũ động càng rang động không ngừng.

Tả tiền vương hài lòng nhìn vũ đạo của thiếu nữ kia, uống rượu ngon trong chén một hơi cạn sạch, xoay người cười nói với một gã người Trang Nguyên ăn mặc như người Hán ngồi ở bên cạnh: “Bái Công không cần lo lắng, mỹ nhân của Hung Nô ta không kém cõi so với người Tần các người, Bái Công nếu là thích, vài mỹ nhân này sẽ tặng cho Bái Công! Ha ha ha ha...”.

Ngồi ở phía dưới tả tiền vương đứng là Lưu Bang đầu hàng Hung Nô, bởi vì vừa mới nhận được tin tức Tần vương đã quyết xử toàn bộ người nhà, sau khi sợ hãi một lúc, trong lòng ngập đầy lửa giận và cừu hận. Lúc này tuy rằng không có lòng dạ nào xem ca múa, nhưng cũng không thể không nể mặt tả tiền vương.

Bọn họ mang theo hai vạn kỵ binh còn lại sau khi gặp quân đội Hung Nô tiếp ứng của Đồ Hồn, liền trực tiếp nhập vào Hung Nô, hy vọng được

đại quân Hung Nô bảo vệ, đồng thời có cơ hội thở dốc, sau đó lại lập kế sách khác.

Chỉ là thật không ngờ, Mặc Đốn Thiên Vu của Hung Nô lại phân tán hai vạn kỵ binh quân Hán còn lại, chỉ lưu lại cho hãn năm nghìn người, hơn nữa báo cho hãn không được tùy ý đi lại.

Lần này chỉ là nhận lời tả tiền vương mời đến hãn bộ lạc thưởng nghị chuyện tiến công Tần quốc, thật không ngờ, vừa mới đi vào doanh địa liền nhận được tin dữ của người nhà, nhất thời cơ hồ muốn ngất đi, mà tả tiền vương không hề để ý tới tâm trạng của Lưu Bang, vẫn đêm đêm ca múa, trong trường cảnh xuân vô hạn.

Nhìn thấy Lưu Bang mặt không chút thay đổi, tả tiền vương A Lỗ Đa, hắc hắc cười gượng một tiếng nói: “Bái Công không cần phiền não, mỹ nhân của Hung Nô ta nhiều hơn, chỉ cần Bái Công an tâm lưu lại, ngày sau nữ nhân nhất định thành đàn! Ha ha ha ha...”.

Lưu Bang biến sắc, miễn cưỡng nén tức giận, chấp tay nói: “Tiền vương nếu có thể ở trước mặt Thiên Vu thay Lưu Bang nói tốt vài câu, tương lai Lưu Bang trở về Trang Nguyên nhất định dâng mỹ nữ đẹp nhất cho người”.

A Lỗ Đa cười gượng nói: “Bái Công mấy lần mượn binh từ Hung Nô ta, có mượn không trả, lần này Thiên Vu của Hung Nô ta bất quá chỉ lấy hai vạn kỵ binh của các người, không bằng số lẻ của chúng ta, người quả thật buôn bán lời không ít! Ha ha ha ha... Ha ha...”.

Lưu Bang nghe vậy tức giận đứng dậy chấp tay nói: “Lưu Bang không thoả mái, xin cáo từ!”.

A Lỗ Đa cười nói: “Bái Công chớ tức giận, mỹ nữ này, bản vương sẽ đưa tặng cho Bái Công! Ha ha ha ha...”.

Lưu Bang nghe vậy xoay người nhìn thoáng qua thiếu nữ đang múa vũ đạo, lắc đầu nói: “Không biết Thiên Vu chuẩn bị khi nào thì lại chinh phạt cường Tần?”.

A Lỗ Đa lắc đầu nói: “Hiện giờ thời tiết dần ấm, đúng là mùa bò dê sinh sản, cần đề phòng bộ lạc khác đến cướp đoạt bò dê, nào có công phu tiến công cường Tần, lúc này thời điểm lúa gạo lại còn chưa thu hoạch, tiến công lúc này không có một chút ưu đãi. Bái Công vẫn nên kiên nhẫn chờ

đợi, đợi sau khi thu ngũ cốc, chúng ta đương nhiên sẽ toàn lực tiến công Tần quốc, người cứ yên tâm!”.

Nói tới đây, một tay kéo thiếu nữ đang khiêu vũ kia vào trong lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người, thiếu nữ kia than nhẹ một tiếng tứ chỉ trắng nõn bò lên thân hình cường tráng của A Lỗ Đa.

Lưu Bang tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, đi nhanh ra ngoài trường. Ngoài lều lớn lúc này đã là màn đêm buông xuống, một ngọn lửa trại chiếu sáng bóng đêm tối đen. Thịt nướng trên giá gỗ tản ra một mùi thơm mê người, một số binh lính Hung Nô ngồi vây quanh giữa lửa trại cười lớn uống cạn rượu ngon trong túi rượu. Một số con gái doanh địa thì thỉnh thoảng đi lại xung quanh lửa trại, châm thêm rượu ngon cho binh lính, ánh lửa sáng ngời làm hồng hai má mỗi người.

Trong gió đêm, tản ra mùi thịt và hương rượu say lòng người, không có bất luận kẻ nào nhận thấy được sát khí ẩn hiện trong không khí, gió xuân ôn hòa thổi tan hương khí nồng đậm trong doanh địa, cũng thổi tan hơi thở tử vong.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 21

Doanh Địa Huyết Chiến.

Canh ba, trong doanh địa màn đêm im ắng bao phủ, binh sĩ say rượu đã sớm chìm vào giấc ngủ ngon, ngoài tiếng chó sủa, không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa, những đồng lửa sắp tàn vẫn còn nghi ngút khói, gió đêm dịu dàng, binh sĩ phụ trách trực đêm trong doanh địa, đang vây quanh tường thành được dựng từ cành cây và đá học đang khẽ ngủ gật, đây vẫn là chỗ sâu của Gô bi, trừ việc phòng bị bày sới tập kích dường như không cần phải lo lắng gì về sự tiến công của kẻ địch.

Nơi đây Hung Nô sớm đã dùng vũ lực chinh phục vùng đất đai rộng lớn này, một số bộ lạc nhỏ yếu còn phải dựa vào sự bảo hộ của Hung Nô, ở đây Hung Nô chính là bá vương.

Lúc này, một đám kỵ binh lặng lẽ xuất hiện bên mạn gần nhất với Vương trưởng Tả Tiền Vương trong trung tâm doanh địa, đúng lúc binh sĩ Hung Nô trực đêm còn chưa kịp phản ứng thì một trận mưa tên như vũ bão đã phóng ra xuyên thủng thân thể của bọn chúng.

Vô số mũi tên có thể xuyên thủng áo giáp được vun vút phóng vào trong đại trướng im ắng, vô số binh sĩ Hung Nô còn chưa kịp tỉnh mộng đã bị chết dưới mũi tên sắc nhọn.

Sau phút dừng lại ngắn ngủi khoảng một phút, binh sĩ Hung Nô đã được huấn luyện cuối cùng đã có được sự phản ứng nhanh nhất.

Có khoảng hơn một vạn nam tử Hung Nô ra khỏi doanh trướng, xông tới chiến mã đang được buộc bên ngoài trướng, còn chưa kịp lên ngựa thì nghe

thấy tiếng nổ to, vô số bom được chế tạo từ thuốc nổ không có tính sát thương cao bắt đầu nổ trong doanh địa.

Theo tiếng nổ của bom, vô số chiến mã đột nhiên kinh sợ vùng bỏ chạy, chạy ngang chạy dọc trong doanh địa, dẫm chết vô số binh sĩ Hung Nô đang ngủ chưa tỉnh.

Hỗn loạn kéo dài khoảng gần một khắc, trong cơn hỗn loạn tạm thời, Mông Điềm không hề do dự phát lệnh tấn công cung tên đợt hai, trong tiếng vun vút chói tai, vô số cung tên lần nữa vun vút được phóng từ trời xuống, lúc này, binh sĩ Hung Nô đang dần dần hồi phục lại được sự bình tĩnh, bắt đầu lũ lượt cười lên chiến mã còn sót lại, xông tới hướng có mũi tên phóng đến.

Tuy nhiên những cung tên này quả thực vô cùng uy lực, bọn binh sĩ Hung Nô còn chưa kịp tiếp cận và nhìn thấy kẻ địch đang nấp trong màn đêm liền bị vô số cung tên với tốc độ vũ bão xuyên thủng ngã nhào xuống, lúc cơn mưa tên dừng lại, trong doanh địa chỉ là một bãi bừa bộn, vô số xác chết bị mũi tên đâm thủng mang theo nỗi sợ hãi lúc sắp chết đi vào thời khắc vĩnh hằng của sinh mệnh.

Trong Vương Trướng, A Lỗ Đa đang ôm một vũ nữ ngủ say, sau khi hành sự lao lực mệt nhọc đã dễ dàng chìm vào giấc ngủ ngon, lúc này nghe thấy tiếng vun vút nhói tai, phá tan sự yên tĩnh trong đại trướng, A Lỗ Đa đang say sưa trong giấc mộng còn chưa kịp phản ứng thì nghe thấy tiếng thiếu nữ hân đang ôm trong lòng đột nhiên hét lên một tiếng, bờ môi xinh đẹp kia đột ngột trào ra một dòng máu tươi.

Thì ra một mũi tên đã xuyên qua tấm bạt vây lều, đâm thủng lưng của thiếu nữ đó, thật đáng thương cho thiếu nữ còn chưa kịp mơ ước về ngày mai, đã mơ hồ mất mạng trong Vương trướng.

A Lỗ Đa lúc này đã sớm bừng tỉnh, xoay lưng mặc xong y phục đơn giản, vừa ra khỏi trướng, bèn bị mười mấy kỵ sĩ quân Tần mặc áo đen đang lăm lăm trường kiếm lao đến.

A Lỗ Đa mặc dù sống trong nhung lụa nhưng thân đã kinh qua bách chiến, lúc này thấy thế, không đi tìm chiến mã, mà quát một tiếng rồi vùng thanh trường kiếm trong tay chém chân con ngựa đang lao đến, chiến mã sợ

hải hí một tiếng, đang định lùi lại, thì kỵ sĩ trên lưng ngay lập tức hét lên một tiếng, một mũi tên phóng như bay bay đến đầu A Lỗ Đa, nếu A Lỗ Đa không quay lưng tự cứu, đồng thời chém chân ngựa, thì cái đầu của hắn đã không giữ được nữa rồi.

Không còn cách nào khác, A Lỗ Đa đành phải quay lưng lui kiếm, đón sự tấn công của kỵ sĩ kia, đang định lùi vào trong trường, thì kỵ sĩ ngay lập tức không thềm để ý hàn quang đang đến, mà xuất kiếm, chân phải đá mạnh vào sườn trái của A Lỗ Đa, khiến cho A Lỗ Đa loạn chạng ngã về sau.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa đang xông vào doanh trại Hung Nô chính là tướng quân quân Tần Bành Việt, lúc này nhìn thấy A Lỗ Đa xông ra từ trong Vương trường mặc dù không biết thân phận của hắn ra sao nhưng nhìn thấy cái vòng vàng đeo bên tai, lại thêm thân thể to béo, bèn đoán được thân phận của tên đại hán Hung Nô này.

Bành Việt đầy nhiệt huyết lập công không kịp đợi cận vệ sau lưng hét một tiếng xông lên, nhân lúc A Lỗ Đa đang loạn choạng lùi lại, bèn hét lên một tiếng thanh trường kiếm trong tay vọt ra khỏi tay, lao đến A Lỗ Đa với tốc độ như điện xẹt.

Lúc này cận vệ của A Lỗ Đa mới kịp phản ứng lại, mười mấy tên cận vệ nhìn thấy thanh kiếm trong tay Bành Việt lao đến nhưng không có cách gì lại gần ứng cứu, chỉ biết im lặng nhìn A Lỗ Đa thét lên một tiếng, cơ thể béo núc ngã lật nhào xuống.

Mấy tên cận binh nhìn thấy A Lỗ Đa bị Bành Việt giết chết, vô cùng sợ hãi, vội thụt lùi chạy hết đồng thời hét to: “Không xong rồi, Vương gia bị giết chết rồi, Vương gia bị giết chết rồi”.

Bành Việt lúc này thấy thế lập tức bước lên, rút thanh bảo kiếm đang găm trên người A Lỗ Đa ra, trở tay chém đứt đầu hắn, treo trên ngọn kiếm, hét: “ Binh sĩ Hung Nô nghe đây, Vương Gia các người đã chết dưới kiếm của bản tướng quân, các người ngay lập tức đầu hàng nếu không giết sạch không tha”.

Cái đầu treo trên ngọn kiếm của Bành Việt máu vẫn còn chảy xuống, ướt đầm cả vai phải của Bành Việt, khiến hắn trông lại càng đáng sợ, bọn binh

sĩ Hung Nô cách đó không xa sợ đến mức đều lùi lại không ai dám tiến lên khiêu chiến.

Trong lúc này năm nghìn quân hán trong doanh địa trong tiếng bom nổ không hẹn mà cùng nghĩ đến phi hành quân của quân Tần, trong lúc khiếp sợ, lũ lượt tùm tùm cùng Lưu Bang và Hàn Tín chạy đến khu doanh địa yên tĩnh.

Quân Tần đã xông vào trong doanh địa, đã thay đổi phương thức tác chiến so với mọi ngày, chỉ cần nhìn thấy người là một đường chém giết, đến khi chém cho bọn Hung Nô không kịp phản ứng đến mức tan tác, cộng thêm quân Hung Nô chịu đợt tấn công cung tên trong doanh địa đã tổn thất hơn hai vạn người, binh sĩ Hung Nô trong doanh địa không còn đến năm vạn.

Tổn thất hơn nửa dưới hai đợt bắn tên, lại thêm cái chết bất ngờ của Tả Tiền Vương, như rắn không đầu, khiến cho quân Hung Nô dưới sự điên cuồng chém giết của quân Tần, không còn sức lực trở tay.

Bành Việt treo đầu Tả Tiền Vương vào eo, lau vết máu trên trán, cười to một tiếng, đang định xông ngựa đến chỗ có nhiều quân Hung Nô nhất, thì thấy góc Tây Bắc doanh địa một cánh quân khoảng năm nghìn người nhìn rất giống người Trang Nguyên đang lạng lẽ lui ra ngoài.

Trong lòng thấy nghi hoặc nên Bành Việt vừa vội thúc ngựa đến cánh quân kia, vừa quay sang nói với tên cận binh bên cạnh: “Hãy mau đi báo cho Tướng quân Mông Diêm, đang có một cánh quân đang lạng lẽ rút lui, bản tướng quân đích thân đi xem thế nào” Nói xong, hét lớn một tiếng, thúc ngựa phóng đi.

Mông Diêm lúc này dưới sự bảo hộ của một nghìn cận binh dẫn đầu nhằm hướng doanh địa Hung Nô xông tới, những chỗ đại quân quét qua chỉ để lại vô số xác chết, một số binh sĩ nhỏ gan cùng vợ con nấp trong mấy cái lều bên cạnh nhằm trốn sự chém giết của quân Tần.

Lúc này, do cái chết bất ngờ của A Lỗ Đa, khiến cho sĩ khí của binh sĩ Hung Nô chịu sự đả kích nặng nề, bị quân Tần ào ạt xông lên chém lùi hết, căn bản không dám tiếp tục nghênh chiến, quân Tần lúc này đang chém

giết vô cùng hưng phấn, dường như ai nấy đều coi trận này như cơ hội lập công.

Trong đêm lạnh thê lương, trong ánh lửa hung tợn, binh sĩ Hung Nô hung tợn lúc này không đánh nổi một đòn, đến đội hình đều không thể tổ chức được, lại thêm chiến mã bị thuốc nổ làm cho thất kinh, khiến cho sức chiến đấu của đội quân dường như đã rơi thấp xuống cực điểm.

Lúc này một tên cận vệ của Bành Việt phi ngựa đến bên cạnh Mông Diêm bẩm: “Tướng quân, Bành tướng quân đã phát hiện có một cánh quân năm nghìn người, có dấu hiệu khả nghi, lúc này đã dẫn theo người truy đuổi”.

Mông Diêm đưa mắt đánh giá doanh địa Hung Nô đã bị quân Tần giết đến mức tàn tạ nói: “Tất cả mọi người ngay lập tức truy đuổi kỵ binh nghi vấn”.

Nói xong, cho ngựa quay đầu, thúc mạnh vào bụng ngựa, đuổi theo hướng Bành Việt.

Bành Việt không biết trong cánh quân nghi vấn này lại có cả Lưu Bang, lúc này chỉ mang theo hơn ba nghìn binh sĩ điên cuồng đuổi theo, nhìn thấy đám người trước mặt không nói năng gì, mà vung cây trường kiếm xông lên.

Hàn Tín lúc này đang bảo vệ Lưu Bang chạy ra khỏi doanh địa, năm nghìn quân hán dường như không đợi phải hạ lệnh đã đồng thời lui ra khỏi doanh địa, đúng lúc quân hán vừa ra khỏi doanh địa được trăm mét, thì cánh quân Tần đã như điện xẹt đuổi lên.

Hàn Tín biết không hay vội mang hai nghìn quân quay đầu ứng chiến, Bành Việt chưa từng gặp Hàn Tín cũng không biết Hàn Tín lại ẩn nấp trong quân Hung Nô, nhìn thấy có người ứng chiến vội hét to một tiếng xông lên, như điện xẹt lao vào Hàn Tín.

Đúng lúc đầu ngựa hay bên giáp nhau, Bành Việt nhân thế ngựa, vung kiếm chặt đầu Hàn Tín, Hàn Tín đã có chuẩn bị, nhìn thấy thanh kiếm đối phương vung tới, nghiêng người ra sau, thanh kiếm trong tay phải giơ lên che thân, tay trái thuận thế dùng kiếm nhỏ đeo trên eo, lao về phía Bành Việt, Bành Việt đã xuất kiếm không thể quay lưng tự cứu, đành hét một

tiếng, lui thành kiếm trong tay lùi lại nửa phân, đỡ thanh kiếm ngăn đang lao đến.

Hàn Tín cười nhạt một tiếng, còn chưa kịp đợi Bành Việt phản ứng thì một tiếng vút mạnh bổ đến mặt Bành Việt, Bành Việt bị ép không có lối thoát đành phải dùng lực kẹp vào bụng ngựa, ghì chặt dây cương, chiến mã hí lên một tiếng cuối cùng đã tránh được kiếm của Hàn Tín, người toát mồ hôi lạnh.

Hàn Tín không cho Bành Việt cơ hội xả hơi, gấn một tiếng dùng lực thúc vào bụng ngựa, nắm chặt thanh bảo kiếm, nhắm sườn Bành Việt chém tới.

Bành Việt thẳng người dậy, thanh kiếm trong tay vung thật lực về phía Hàn Tín, lúc này nghe thấy tiếng cung tên vun vút từ đằng sau vọng lại, mũi tên phóng như mưa từ hai bên người bay qua, sự biến hóa bất ngờ này khiến Hàn Tín sửng người, thanh kiếm trong tay đột nhiên sửng lại, Bành Việt sao có thể để lỡ mất cơ hội này, bèn nghiêng mình vung kiếm, thanh kiếm đi tráng trước ngực Hàn Tín, thân hình to lớn của Hàn Tín chao đảo cuối cùng ngã vật xuống.

Lúc này cánh quân ba vạn người do Mông Điềm dẫn theo đã kịp xông lên, vô số quân Tần chen chúc tiến lên, bao vây cánh quân năm nghìn quân Hán. Nhìn thấy tình thế trước mắt đã định Lưu Bang tuyệt vọng nhìn trắng lạnh trên trời, cười gằn một tiếng, vung thanh kiếm trong tay xông đến quân Tần, nhưng không ngờ, chỉ mới xông lên được mấy bước đã bị mũi tên của quân Tần trong đêm đêm thủng thân thể.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 22

Cung Đình Ca Vũ.

Khi trời hửng sáng, ba vạn tinh kỵ quân Tần do Mông Điềm thống lĩnh đã hoàn toàn tiêu diệt đội quân Hung Nô khoảng sáu vạn người, giết chết Tả Tiên Vương Hung Nô, lại giết chết Lưu Bang và Hàn Tín, nhất định là một trận đầy công lao to lớn, phong hầu thưởng tước nhất định không phải là mộng tưởng, tuy nhiên vai phải của Bành Việt sau khi giao chiến với Hàn Tín bị thương, lúc này mềm oặt lủng lẳng, vết thương coi như không có gì nguy hiểm.

Khi ánh mặt trời đã bò lên khỏi mặt đất, gió xuân mang đến mùi máu tanh lợm người, Mông Điềm lạnh lùng nhìn xác chết la liệt khắp nơi, ghì chặt dây cương, nói lớn: “Truyền lệnh, thu lượm trâu bò, dê cừu và chiến mã ngay lập tức rút lui”.

Trâu bò và dê cừu trong doanh địa phải hơn bốn vạn con, hơn nữa lại thêm một vạn chiến mã, chiến lợi phẩm thu được vượt ngoài mong đợi của mọi người, quân Tần tâm trạng hưng phấn rũ bỏ hết tang thương mấy ngày qua, lần đầu tiên thấy được ưu điểm của tác chiến đột kích.

Khi mặt trời đã lên cao, Quân Tần ngẩng đầu đón nắng ban mai, lửa đàn gia súc lui về đại doanh trang quân được dựng cách đó tám trăm dặm, khuôn mặt ai nấy đều rất vui mừng hoan hỉ, đến cả Mông Điềm trước sau vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng cũng bị sự vui mừng phấn khích này làm ảnh hưởng, rốt cuộc đối với thắng lợi trận đầu của phương thức tác chiến mới mẻ này đã mang đến không chỉ thắng lợi trận đầu mà nhiều hơn nữa là ảnh hưởng đến chiến lược tổng thể đại cục.

Chiến thắng này còn vượt cả tưởng tượng của Mông Điềm mấy lần, quả thực khiến Mông Điềm có cảm giác lâng lâng như trong mộng, chiến lợi phẩm mà ba vạn người đạt được quả thật khiến ông chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Trong tâm cung cung Hàm Dương, Trương Cường đã phê chuẩn xong bản tấu cuối cùng, nhìn Hàn Hoán cẩn thận dọn dẹp bản tấu, mới đứng dậy đi ra ngoài điện, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp dịu dàng, Trương Cường vươn vai, thả lỏng cơ thể đã cứng đờ.

Hàn Hoán đứng bên cạnh nhìn thấy Trương Cường tâm trạng rất tốt, bèn mỉm cười dâng lên chén trà, cười nói: ““ Bệ hạ hôm nay được nhàn tản hiếm khi, sao không gọi ca vũ đến, thưởng thức một chiều?””.

Trương Cường nghe xong, nghĩ ngợi rồi gật đầu nói: “Đi triệu hoàng hậu và Yên Nhi qua đây, cùng trầm thưởng thức ca vũ”.

Hàn Hoán cẩn thận đáp một tiếng, rồi vội vàng đi chuẩn bị ca vũ.

Trương Cường nhân sự an nhàn hiếm có này, bước ra quảng trường rộng lớn trước điện, chìm đắm trong ánh nắng chiều ấm áp, vừa đi bộ vừa suy nghĩ tình hình của Mông Điềm ở tiền phương, Mặc Đốn do lần trước đại bại, đã lùi vào nơi thâm sâu, hiện nay quân Tần chỉ có thể sử dụng biện pháp đột nhiên tập kích, từ từ xâm chiếm từng bước thế lực Hung Nô, tuy nhiên làm thế sẽ kéo dài và làm tiêu hao thời gian, dẫn đến có chút dài đằng đẳng. Nếu dành thời gian và số lượng vàng bạc lớn để mua chuộc và ly gián nội bộ Hung Nô, tên Mặc Đốn này không xử lý được, tranh luận trong nội bộ leo thang, nếu nhân cơ hội khiêu chiến, có thể sẽ là cơ hội tốt.

Lại nghĩ đến đế quốc La Mã và đế quốc cùng thời đại Macedonia nếu mình khai mở con đường tơ lụa có thể triển khai mậu dịch với những nước này, sẽ mang đại Tần hùng mạnh giới thiệu đến các nước phương tây, không biết sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Đang nghĩ vơ vẩn lại bất giác nghĩ đến Ngu Cơ bật tâm tin tức, không biết nay nàng ở phương nào, nếu tương lai có may mắn gặp lại e rằng không dễ dàng gì mà để nàng dễ dàng ra đi.

Nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế giai nhân của Ngu Cơ, Trương Cường không nén được tiếng thở dài, không biết biến người mệnh mệnh

tìm đâu được tung tích của nàng, chỉ biết hy vọng giai nhân sớm quay về.

Đang lúc cảm thán thì nghe thấy tiếng hỏi quan tâm từ đằng sau vang lên: “Bệ hạ cảm thán chuyện gì chẳng? Hay là trong triều có chuyện gì?”.

Quay đầu lại nhìn đúng lúc đón ánh mắt thăm dò, ngạc nhiên của hoàng hậu Tả Uyên, Trương Cường gật đầu cười: “Không có gì, trẫm có chút cảm xúc mà thôi”.

Tả Uyên nhìn thấy thế cười, gật đầu: “Thần thiếp đến còn chưa hành lễ với bệ hạ”.

Nói xong bèn khom mình hạ bái, Trương Cường vội bước lên đỡ lấy Tả Uyên, gật đầu cười: “Lúc này không có người ngoài, hoàng hậu sao phải đa lễ thế? Sao không giống như khi cùng trẫm ở trên tháp”.

Tả Uyên nghe thế khuôn mặt xinh đẹp khẽ hồng lên, do bọn giám đều đứng hầu ở xa, chỉ có một mình Tả Uyên, bất giác nở nụ cười nhìn Trương Cường, dịu dàng nói: “Bệ hạ, Tả Uyên có phu quân anh minh như bệ hạ quả thật là phúc phận của Uyên nhi rồi, chỉ hy vọng bệ hạ trân trọng hơn”.

Trương Cường nhìn bộ dạng chờ đợi và nũng nịu của nàng, đúng là tư thái tiểu nhi nữ khiến người ta dung hòa, khiến Trương Cường gần như không cách nào khống chế được dục vọng muốn ghì chặt tấm thân này dưới thân mình.

Dường như nhận ra được phản ứng của Trương Cường, Tả Uyên đỏ bừng mặt, quay lưng đi vào trong điện, lúc này chỉ thấy một chiếc kiệu mềm đang từ từ tiến vào điện, nhìn thấy Trương Cường và Tả Uyên đứng ngoài điện, kiệu liền dừng lại.

Bóng dáng quen thuộc của Triệu Yên cuối cùng đã xuất hiện trong tầm mắt của Trương Cường.

Nhìn thấy Trương Cường cùng Tả Uyên đang đứng thân mật cùng nhau, Triệu Yên khẽ chớp mắt, hạ bái: “Thần thiếp bái kiến bệ hạ, bái kiến nương nương”.

Không đợi Trương Cường mở lời, Tả Uyên cười nhẹ: “Muội muội không cần đa lễ, chúng ta đợi Thần phi rồi cùng vào điện đi”.

Hàn Hoán lúc này vội đi đến, cẩn thận đến trước mặt Trương Cường, bẩm: “Bệ hạ, Thần phi nương nương sức khỏe không tốt, e là muộn chút

mới đến được”.

Trương Cường nghe thế, nhìn ánh mắt của hai mỹ nhân, gật đầu nói: “Nếu đã thế, chúng ta hãy cùng vào điện đi”.

Nói xong mỗi bên dìu một nàng, bước lớn vào trong điện.

Trong điện, một đoàn ca vũ đã sớm được chuẩn bị thỏa đáng, ca kỹ mặc dù còn chưa vào trong điện nhưng các nhạc sư đã vào trong điện chuẩn bị, do sau khi Trương Cường thân chinh, yến tiệc giảm thiểu, nên các nhạc sư cũng nhàn tản hơn trước nhiều, hy vọng của các cô đào cũng tan tành.

Lần này đột nhiên nhận được lệnh lệnh, đều tận tâm chuẩn bị, mặc dù từ sau khi Trương Cường thân chinh trở về rất ít khi động đến những cung nhân khác ngoài ba nàng, nhưng đối diện với vị thiên tử thiếu niên anh tuấn, thiếu nữ nào lại không ôm ấp mộng tưởng?

Trương Cường ngồi lên ngai vàng còn chưa kịp mở lời thì nghe thấy tiếng nhạc sư cẩn trọng bẩm: “Bệ hạ, ca vũ đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể cho bắt đầu luôn được không ạ?”.

Trương Cường nhìn đám người trong điện gật đầu: “Hãy cho bắt đầu đi, trước hết là cho múa kiếm, trăm lâu lắm không xem rồi” Nhạc sư nghe thấy thế kính cẩn hành lễ rồi lui xuống, chuẩn bị biểu diễn.

Nửa khắc sau trong tiếng trống trận vang vọng, một đám võ sĩ mặc áo giáp da, tay cầm trường kiếm, vừa múa vừa ca từ sau trường tiến ra, hát: “Tứ thiết khổng phụ, lục bí tại thủ, công chỉ mị tử, tòng công vu thú...”.

Đây là một bài ca dao biểu hiện thú đi săn của Tần Vương Điền trong “Tần phong” “Thi Kinh”, thể hiện mạnh mẽ nhất tinh thần thượng võ của người Tần tên là “Tứ thiết”.

Nhìn thấy ánh kiếm vun vút trước mắt, nội giám và cung nữ trong cung đều biến sắc, hoàng hậu Tả Uyên thất sắc, căng thẳng nắm lấy cổ tay Trương Cường, lòng bàn tay túa ra mồ hôi lạnh, Trương Cường thấy thế thầm cười gượng, nếu không kể thân phận e là Tả Uyên đã sớm ngã vào lòng mình rồi.

Chỉ có Triệu Yên bình tĩnh thưởng thức kiếm pháp, chốc chốc lại bốc hoa quả và đồ ăn vặt, khiến Trương Cường thầm thấy buồn cười, thích ăn vặt đúng là tính chung của con gái, không có sự khác biệt tí gì.

Dường như cảm nhận được ánh mắt đó, Triệu Yên quay đầu lại nhìn Trương Cường, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp chớp, rồi làm mặt quỷ nghịch ngợm, khiến Trương Cường tròn mắt, không ngờ Triệu Yên xinh đẹp đoan trang lại có lúc có bộ mặt nghịch ngợm đáng yêu thế này.

Đúng lúc Trương Cường thấy hưng phấn nhất thì Hàn Hoán khuôn mặt hoan hỉ từ ngoài điện chạy vào, thận trọng thì thầm vào tai Trương Cường: “Bệ hạ, Mông tướng quân cấp báo”.

Trương Cường nghe xong vô cùng xúc động vội đứng dậy nói: “Mau đọc”.

Hàn Hoán cẩn thận mở quân báo được phong kín, đọc: “Mông Diêm soái lĩnh ba vạn tinh kỵ phá tan Vương triều của Tà Tiền Vương Hung Nô, giết chết Tiền Vương, đã thu được bốn vạn ba nghìn bảy trăm đầu dê, chiến mã một vạn con, ngoài ra còn giết được Lưu Bang phản Tần và Hàn Tín”.

Trương Cường nghe xong vô cùng vui sướng, không ngờ chiến pháp đột nhiên tập kích ứng phó quân Hung Nô lại có hiệu quả thế, càng không ngờ lại đã giết được Lưu Bang và Hàn Tín, trừ đi được đại họa hàng đầu trong lòng, lại còn thu được chiến lợi phẩm hậu hĩnh như thế.

Bất giác cười to: “Tốt! Quả nhiên là danh tướng lấy lòng, không tệ, ha ha ha ha...”.

Lúc này Tả Uyên nghe được tin vội bước lên trước, khom mình cười: “Thần thiếp chúc mừng bệ hạ đại thắng Hung Nô, giết được Lưu Bang, chúc mừng bệ hạ”.

Triệu Yên thấy thế cũng bước lên trịnh trọng quỳ xuống vui mừng nói: “Thần thiếp chúc mừng bệ hạ, chúc bệ hạ sớm bình định Hung Nô”.

Trương Cường thấy thế cũng vô cùng hưng phấn gật đầu cười: “Không sai, lời hoàng hậu nói không sai, trẫm coi như có thể mở lòng cười lớn được rồi, ha ha ha...”.

Nói đến đây, cúi đầu nhìn chiến báo trong tay, nghĩ một lát rồi nói với Hàn Hoán: “Lập tức hạ chỉ, tấn phong Mông Diêm làm thượng tướng quân, Vũ an hầu, thực ấp một vạn hộ, ngoài ra, tất cả những tướng sĩ lập được chiến công, trẫm thường năm trăm quan tiền, trăm châu mười hạt”.

Hàn Hoán nghe xong khom mình: “Nô tài ngay lập tức đi truyền chỉ”.

Nói xong đang định bước ra ngoài điện, thì nghe thấy tiếng thét vọng từ cửa điện, quay đầu ra nhìn thì phát hiện Lỗ Nguyên không biết từ lúc nào đã vào trong điện, nghe thấy tin Lưu Bang bị giết, đã ngất đi.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 23

Chiến Tranh Tướng Soái.

Thời tiết tháng bảy vô cùng nóng bức, ánh mặt trời chói chang như đang thiêu đốt, trong điện Trương Cường lười nhác dựa vào giường, bên cạnh hai cung nữ xinh đẹp đang cẩn trọng phẩy quạt qua chậu đá, mang đến luồng gió mát mẻ.

Lúc này Hàn Hoán đang vội vã đến bên giường, cẩn trọng bẩm: “Bê hạ, hoàng hậu nương nương giá đáo”.

Trương Cường lúc này đang đợi tình hình tiến triển chinh thảo Hung Nô ở sa mạc Gô Bi, đang thấy kho chịu, nghe thấy thế liền ngồi dậy gật đầu: “Uyên Nhi đến rồi sao?”.

Lời vừa dứt thì nghe thấy tiếng quen thuộc của Tả Uyên: “Bệ hạ trong điện đúng là mát mẻ hơn nhiều, bên Lỗ Nguyên còn nóng hơn đây ba phần”.

Trương Cường nghe thế ngạc nhiên hỏi: “Thời tiết thế này Uyên Nhi lại đi thăm Lỗ Nguyên thật hiếm có, Trẫm đang đợi quân báo của Mông Diêm, không cũng đã qua đó thăm nom”.

Tả Uyên cười: “Bệ hạ chính sự phức tạp, chuyện hậu cung hãy để thần thiếp lo liệu, chăm sóc Lỗ Nguyên là việc của thiếp, sức khỏe của Lỗ Nguyên đã có chuyển biến tốt, bệ hạ có thể yên tâm”.

Trương Cường nghe xong gật đầu: “Lần trước nàng ấy chịu đả kích không nhỏ, trẫm thực sự có chút không muốn đi thăm nàng ấy, đợi cho sức khỏe nàng ấy tốt hơn, trẫm mới đi”.

Tả Uyên nhận lấy cốc trà mát do Hàn Hoán đưa cho, nhấp một ngụm, phát hiện hoa hồng được ướp, lại thêm băng vụn, khi dùng không những mát mẻ xua đi được cái nóng, mà còn rất thơm, thấy rất thoải mái, bất giác nhạc nhiên nói: “Đây là thứ gì vậy? Có phải được làm từ hoa hồng không?”.

Trương Cường gật đầu cười: “Những thức này là năm nay trẫm thử hái số hoa hồng trong cung xuống, vừa chế thành, trẫm thấy trà bình thường rất tốt, số trà hoa hồng này, hoàng hậu hãy dùng đi, có thể nhuận sắc đấy, vốn dĩ muốn tặng cho hoàng hậu mới sai Hàn Hoán pha thử một ít, mời hoàng hậu thưởng thức”.

Tả Uyên mặc dù thân là hoàng hậu nhưng cũng chỉ là cô gái trẻ trung hai mươi tuổi đầu, đối với thứ đồ này, cũng vô cùng yêu thích, lúc này nghe thấy trà hoa hồng này là do Trương Cường đặc biệt sai người làm cho mình, trong lòng vô cùng cảm động, vui mừng nhìn Trương Cường, không kìm được vui sướng nói: “Bệ hạ, đây là thứ mà bệ hạ đặc biệt tặng cho thần thiếp hay sao?”.

Trương Cường không nhịn được cười, bước lên ôm lấy nàng dịu dàng nói: “Uyên Nhi, những thứ này dễ tặng, vừa không quý hiếm mà lại mới mẻ, lúc mệnh phụ tiến cung, đúng là vô cùng thích hợp”.

Kỳ thực thứ này Trương Cường không thể làm ra, chỉ là từ thế kỷ hai mươi một có nhìn thấy trên thị trường có không ít loại trà thế này, năm nay vô tình nhìn thấy trong Lâm Uyển có không ít hoa hồng bèn lệnh cho Hàn Hoán tìm người nghĩ cách làm thử, không ngờ sau khi làm xong lại tốt đến thế.

Lúc này, Tả Uyên bỏ trà đá trong tay xuống, nhìn Trương Cường, nói: “Bệ hạ, không biết...”.

Trương Cường nhìn Tả Uyên sắc mặt trịnh trọng, cho rằng sức khỏe Lỗ Nguyên có gì không tốt, bèn ngạc nhiên nói: “Hay là Lỗ Nguyên có chuyện gì?”.

Tả Uyên cẩn trọng nhìn Trương Cường, rồi lại nhìn trà hoa hồng trên tay, hồi lâu mới nói: “Thần thiếp vô năng, tiến cung chín năm chưa sinh được con cái cho bệ hạ. Nay mặc dù Hi Nhi không phải con do Tả Uyên

sinh ra, nhưng là do Tả Uyên đích thân nuôi dưỡng, bệ hạ mặc dù đang tráng niên, nhưng nên sớm lập thái tử, lập đích làm trường, Hi Nhi thân là con trường, mặc dù thân phận mẹ nó thấp hèn, nhưng cũng như con đích tôn, có thần thiếp đích thân nuôi dưỡng, cho nên...”.

Trương Cường nhìn Tả Uyên trong lòng thầm suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu: ““ Hoàng hậu đang ở độ tuổi sung mãn, không chắc sau này không sinh được đích tử, những lời này có vẻ nói hơi sớm, Uyên Nhi nên mở rộng tấm lòng, giúp trăm lo chuyện hậu cung, chăm sóc con cái, trăm đã vô cùng cảm kích”.

Tả Uyên lần này chẳng qua chỉ là thăm dò nhỏ, rốt cuộc hoàng đế vẫn còn trẻ, đối với chuyện lập thái tử không đặc biệt quan tâm, nói thế cũng chỉ là muốn thăm dò thái độ của Trương Cường đối với Hoàng tự.

Nếu thật sự có ý tôn con Lỗ Nguyên lên làm thái tử, mặc dù hiện nay Lỗ Nguyên xem ra chưa có ý đồ gì, nhưng khó đảm bảo sau này sẽ không uy hiếp đến hậu vị của mình.

Lúc này nghe thế, nỗi lo trong lòng được gỡ bỏ, nói: “Bệ hạ quan tâm Tả Uyên như thế, Tả Uyên quả thật ho thẹn”.

Trương Cường nhân cơ hội hai bên không có ai, vỗ vỗ đôi vai của nàng, cười: “Chuyện con cái không vội một lúc được, trăm và hoàng hậu, còn có nhiều thời gian, cứ từ từ mà tính, ha ha.

Nhìn thấy Trương Cường tâm trạng rất tốt, Tả Uyên cười nhẹ: “Bệ hạ vui vẻ, đúng là trông rất anh tuấn”.

Trương Cường nghe thế, quay đầu lại nhìn Tả Uyên, liền bị nụ cười xinh tươi làm cho lay động, liền bước lên hôn chặt vào môi nàng, Tả Uyên bị đôi tay to lớn của Trương Cường ghì chặt vào lòng, với sự chộc ghẹo ấm áp này, cũng phải than một tiếng, mặc dù vô cùng khao khát cử chỉ yêu thương dịu dàng này, nhưng thân phận là hoàng hậu, bất luận thế nào, giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cũng phải giữ gìn ba phần gượng gạo.

Dưới sự chộc ghẹo của Trương Cường, vẫn giãy giụa thoát ra, khuôn mặt trng đỏ khê lờm Trương Cường, nói: “Bệ hạ, xin hãy tự trọng”.

Trương Cường biết nàng giữ thân phận, cũng không tiện trêu đùa thêm, rốt cuộc là hoàng hậu đại Tần, cũng không thể quá khinh bạc, nên cười già

là nói: “Uyên Nhi, là trăm không tốt, nhất thời không cầm lòng được”.

Tả Uyên lúc này biết Trương Cường không có ý định lập thái tử, mà còn cổ vũ mình như thế trong lòng vô cùng cảm động, nhìn thấy Trương Cường xin lỗi mình, lại ngại đứng dậy, bất giác dựa vào vai Trương Cường nói: “Nếu Tả Uyên có thể sớm sinh cho bệ hạ nguyên tử, đích mạch có truyền, Tả Uyên chết mới nhắm mắt được”.

Trương Cường nhìn thấy nàng coi trọng giáng thế đích tử như thế, bèn biết rằng trong lòng nàng áp lực rất lớn, bất giác tự than thầm. Thời đại này quá coi trọng đích thứ chỉ phận. Hoàng vị của mình không dễ làm, một phần nguyên nhân lớn là do Tần Nhị Thế xuất thân từ thứ phi, nếu Tần Nhị Thế không nhờ thủ đoạn cao áp, hung tợn của Triệu Cao và di chiếu nguy tạo của Thủy Hoàng e rằng hoàng vị căn bản không có tư cách mơ tới.

Nghĩ đến đây, bất giác làm ra vẻ thoải mái nói: “Uyên Nhi, chuyện này nàng đừng nghĩ nhiều, cứ thuận theo tự nhiên, nghĩ nhiều quá lại làm khổ bản thân”.

Tả Uyên nhẹ nhàng than: “Có được sự quan tâm và yêu thương của bệ hạ như thế, Tả Uyên đời này không có gì phải hối tiếc nữa”.

Trương Cường cảm thán một tiếng, rồi ôm lấy nàng vào lòng, đưa mắt nhìn ra ngoài điện, thì thấy bên ngoài ánh chiều tà như máu, những rang mây chiều trng đỏ lơ lửng nơi chân trời...

Trong ánh hoàng hôn đỏ thắm, sa nguyên bằng phẳng rộng lớn vô biên.

Mông Điềm đứng trước doanh trướng, nhìn mặt trời màu đỏ phía tây, do có chiến tích huy hoàng tiêu diệt được Tả Tiên Vương Hung Mô lần trước, lại thêm kinh nghiệm tấn công đột ngột, năm vạn đại quân Mông Điềm soái lĩnh lần này căn cứ theo tin tình báo mua được bằng tiền, luồn sâu vào đại mạc tìm kiếm vương đình Hung Nô Mặc Đốn, chuẩn bị quyết chiến, gây cho Hung Nô thiệt hại nặng nề nhất.

Sau ba tháng, mặc dù còn chưa tìm được Vương đình Hung Nô nhưng liên tục đã tiêu diệt được ba bộ lạc với thế lực mạnh nhất, chiến lợi phẩm thu được vô cùng nhiều, vượt ngoài sức tưởng tượng của Mông Điềm và tất cả mọi người.

Đến nay đại quân đã trải qua ba tháng tác chiến đột ngột, tổn hao không nhỏ, đang chuẩn bị hồi sư lui quân, từ đây tiến đi chính là trung tâm đại mạc, đây là ốc đảo cuối cùng, du dân qua lại sẽ bổ sung lương thực lần cuối ở đây, bắt đầu đi qua sa mạc, đại quân đến đây theo kế hoạch đã định lui về, đợi sau khi chinh đồn xong lại tiếp tục đi tìm Vương đình Hung Nô.

Nhìn du dân đang đứng xa xa lấy nước, Mông Diêm nhíu mày quay lưng đi vào đại trường của mình, không có chút tin tức của Vương đình Hung Nô, dường như là mất tích trong sa mạc Gô bi rộng lớn này, từ tháng năm đến tháng tám, liên tục xuất kích ba đợt, Mông Diêm lần lượt tiêu diệt bộ lạc Ha Đa và bộ lạc Đột ô, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội công kích Mặc Đốn, nay đã thâm nhập sâu vào sa mạc được ba tháng, quân Tần đã đến lúc phải được chinh đồn.

Vừa vào trong trường, còn chưa kịp ngồi xuống thì nghe thấy từ bên ngoài vọng vào tiếng bước chân nặng nề, đưa mắt ra nhìn thì thấy Bành Việt cơ thể tráng kiện đang bước vào trong trường, hưng phấn vỗ tay nói: “Tướng quân, có manh mối của Mặc Đốn rồi”.

Mông Diêm hơi sững người, đưa mắt nhìn Bành Việt rồi gật đầu nói: “Tin tức từ đâu đến?”.

Bành Việt vỗ tay nói: “Mạt tướng thu được tin này từ trong mục dân, Hung Nô Vương đình vừa rời khỏi đây chưa đến ba ngày, bọn chúng tiến lên phía bắc, nếu chúng ta cấp tốc đuổi theo, thì đuổi kịp bọn chúng không phải là chuyện khó”.

Nói đến đây, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Mông Diêm, vội bổ sung: “Bành Việt đã dùng hai lạng vàng khao quân để mua được tin tức tuyệt đối chính xác này, tên mục dân đó đã tận mắt nhìn thấy đại tướng Hung Nô sau khi bổ sung nước ngọt ở đây xong, hành quân lên phía bắc, tướng quân đây là cơ hội rất tốt tuyệt đối không thể bỏ qua”.

Mông Diêm nhìn Bành Việt, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu: “Đại quân trong ba tháng liên tục vạn dặm truy kích, lần lượt tiêu diệt được ba bộ lạc Hung Nô, khiến cho thế lực Hung Nô vương đình yếu đi, đại quân đã đến lúc người ngựa mệt mỏi nếu như miễn cưỡng đấu với

thế lực hùng hậu của Vương đình e rằng sẽ vấp phải một trận đại bại, vì thế...”.

Bành Việt nghe thế vô cùng không phục chỉ là sợ uy danh của Mông Điềm nên không dám đưa ra lời phản bác, chỉ miễn cưỡng giận dữ nói: “Cơ hội tuyệt hảo thế, tướng quân lại dễ dàng bỏ qua, như thế là phụ kỳ vọng của bộ hạ, tướng quân nếu không muốn ảnh hưởng đến hư danh hôm nay hãy cho hạ lệnh”.

Mông Điềm hừm một tiếng, nói: “Có thể đánh sẽ đánh, không thể đánh thì không đánh, cơ hội còn nhiều, tuyệt không kém cơ hội hôm nay, tướng quân hãy chuẩn bị cho lui quân đi”.

Bành Việt do tự tay giết chết được Hàn Tín và Lưu Bang, quân công đã tăng lên đến Triệt Hầu, Trương Cường lại đặc chỉ tấn phong làm an dương hầu, thực ấp sáu nghìn hộ, lại thưởng thêm năm mươi lạng vàng, lúc này đối diện với Mông Điềm, lá gan đã to hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Mông Điềm hoàn toàn không coi ý kiến của mình ra gì, tức giận hỏi: “Tướng quân không lẽ không sợ Bành Việt bầm chuyện hôm nay lên thiên tử hay sao?”.

Mông Điềm nhìn Bành Việt, bình tĩnh nói: “Mông Điềm lãnh quân, chỉ biết đánh để thắng, nếu không nắm được phần thắng, Mông Điềm tuyệt không xuất chiến”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 24

Mông Điềm Từ Chối Xuất Chiến.

Trong cung Hàm Dương, trong đại điện Trương Cường mặc áo long bào thiên tử, ngồi nghiêm nghị trên ngai vàng trong đại điện, tập trung tinh thần chăm chú nghe ngự sử đại phu Tả Lâm trình bày khẳng khái: “Bệ hạ, Mông Điềm mặc dù trong vòng ba tháng đã liên tục giết được ba bộ lạc Hung Nô, số dê cừu thu được hơn vạn, số chiến mã thu được cũng hơn hai vạn con, thậm chí giết được bọn Lưu Bang phản loạn đại Tần, nhưng đối mặt với Hung Nô Vương đình lại lùi mà không chiến, quả thực khiến người ta khinh bỉ, hy vọng bệ hạ xử lý theo luật pháp đại Tần xử tội lâm trận không chiến với Mông Điềm”.

Ông ta vừa dứt lời, thì Đình úy Triệu Lương lập tức chấp tay bẩm: “Bệ hạ, theo pháp luật đại Tần, lâm trận không chiến, đáng bị tội chết.

Tiêu Hà đứng bên cạnh ngay lập tức thành khẩn chấp tay nói: “Bệ hạ, chiến sự tiền phương càng đoán càng loạn, tuyệt đối không nên dựa vào lời nói một người mà lâm trận đối tượng, nếu thế là đã trúng quỷ kế của đối phương”.

Phùng Kiếp vẫn trầm mặc im lặng từ này giờ, lúc này mới chấp tay bẩm: “Bệ hạ, binh pháp trong quân, thiên biến vạn hóa, tuyệt đối không thể đơn giản quyết định chiến hay không chiến, quân chủ mặc dù nhận lệnh từ trời, nhưng không thể vạn sự đều biết, tình hình tiền phương như thế nào, chúng ta thân ở đình đường sao có thể tùy tiện vô đoán được”.

Lúc này Triệu Lương mới cười nhạt nói: “Mông Điềm biết rõ tung tích của Hung Nô Vương đình nhưng lại từ chối không chiến, hành vi ấy sớm

đã vi phạm luật pháp đại Tần, thái úy thân là tam công nhưng lại không duy trì công minh, quả thực...”.

Lời ông ta vừa dứt, bèn bị Trương Cường lạnh lùng ngắt lời: “Các vị ái khanh, không cần phải tranh luận nữa, Mông Điềm tướng quân ba đời là lương tướng đại Tần ta, chiến công lắm liệt, sao lại phải sợ Hung Nô nhỏ bé chứ? Mọi người không cần phải cãi nữa, trong lòng trăm tự rõ, trăm tự có quyết đoán”.

Trương Lương lúc này đã được Trương Cường chính thức bổ nhiệm làm tả thừa tướng, cẩn thận chấp tay nói: “Bệ hạ, chuyện này hãy cứ thuận theo tự nhiên, chiến sự tiền phương đang là thời khắc mấu chốt, nếu đại sự chỉ vì thiếu chút sức lực sau cùng mà không thể thành công quả thực lợi bất cập hại”.

Trương Cường nghe thế, đưa mắt nhìn một lượt đám quan thần trong điện, nói: “Buổi chiều triều hôm nay đến đây chấm dứt, trong lòng trăm đã có chủ ý, các vị ái khanh tận tâm vì triều chính, trăm vô cùng hoan nghênh, chỉ là chuyện này trăm...”.

Nói đến đây, Trương Cường đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một lát mới nói với Tiêu Hà: “Thừa tướng hãy hạ chỉ ngay lập tức: ‘Thượng tướng quân Mông Điềm, nhiều lần lập chiến công, thay trăm bắc phạt, không chiến mà lùi với Hung Nô, trăm tin trong đó có ẩn ý, nay ban lệnh này, tất cả mọi chuyện được tự ý quyết đoán, đồng thời phải báo nguyên nhân quyết định với trăm’ Thừa tướng sau khi hạ chỉ lập tức dùng ngọc tử, gửi đi huyện Cửu Nguyên”.

Ý đồ của chỉ này là mặc dù khẳng định mạnh mẽ công lao và cách dùng binh pháp của Mông Điềm nhưng cũng đồng thời cảnh cáo Mông Điềm, nguyên nhân của tất cả mọi hành động, nhất định phải báo rõ với Trương Cường, tuyệt đối không được tự mình quyết định, không coi Trương Cường ra gì.

Làm thế, không những khích lệ Mông Điềm, khiến ông ta an tâm tác chiến mà cũng là để xoa dịu tâm trạng bất mãn đối với thế lực Mông Điềm ngày càng bành trướng trong triều, có thể nói là một cách xử lý rất khéo léo, điều này khiến Tiêu Hà thầm khâm phục, đồng thời cũng thầm sợ hãi.

Nhìn thấy đám quân thần trong điện không nêu ra ý kiến phản đối nào, Trương Cường hài lòng gật đầu nói: “Nếu các khanh đều không có ý kiến gì, trẫm cho tan triều, nếu lại có chuyện gì, cứ trực tiếp tiến cung bẩm rõ, mọi người hãy lui cả đi”.

Nói xong, nhìn thấy đám đông trong điện không có ý kiến gì khác, bất giác mỉm cười, quay lưng đi vào trong điện.

Vừa đi vào trong điện còn chưa kịp còi long bào, thì một tên nội giám vội vàng chạy vào bẩm: “Bệ hạ, tấu chương của Mông tướng quân đến”.

Trương Cường thầm thấy buồn cười, đây đúng là “nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến” bèn quay sang Hàn Hoán gật đầu: “Thay trẫm xem xem có chuyện gì?”.

Hàn Hoán cẩn thận đón bản tấu chương, kinh cẩn xem qua một lượt khom mình nói: “Bệ hạ, Mông tướng quân tấu xin bệ hạ, xin lập ba huyện trong vòng nghìn dặm về phía Tây ở huyện Bắc Địa, đóng quân, dùng để khắc chế Hung Nô, ngoài ra còn nói vì sao không truy đuổi Hung Nô Vương đình, thực tế là vì mang theo năm vạn tinh binh, trải qua ba tháng vạn lý truy kích, liên tiếp trải qua ác chiến, sớm đã bí bách mệt mỏi, chiến lược không tốt, nếu lại triển khai quyết chiến với Hung Nô thế lực cực mạnh, quả thực không nắm được phần thắng”.

Trương Cường nghe xong, vừa cầm lấy bản tấu của Mông Điềm, xem một cách cẩn thận, vừa gật đầu: “Mông tướng quân quả nhiên là danh tướng một thời, cẩn thận thận trọng như thế, đúng là danh bất hư truyền”.

Hàn Hoán vừa giúp Trương Cường thay áo quần hàng ngày vừa cười: “Mông tướng quân quả thật dùng binh như thần, khiến người ta cảm phục”.

Thay xong áo quần, Trương Cường vừa nằm xuống giường nghỉ ngơi, vừa gật đầu nói: “Bành Việt lần này được tấn phong làm Triệt Hầu, nếu có thể thận trọng thêm chút nữa, đúng là nhân tài hiếm có, thật đáng tiếc”.

Hàn Hoán nghe xong, vốn dĩ cho rằng tấn phong Bành Việt hầu vị, dường như là tướng lĩnh được phong thưởng nhiều nhất ngoài Mông Điềm, đến Vương Bôn cũng chỉ được thưởng có năm trăm lạng vàng, ngoài ra không có gì nữa, mặc dù tước vị của Vương Bôn đã được thừa sủng Vũ

thành hầu, mới không được phong tước vị nữa, tuy nhiên thanh thế gần đây của Bành Việt, dường như đã vượt qua.

Cả danh tướng Vương Bôn có tiếng tăm nhất ngoài Mông Diêm trong đại Tần, nhưng không ngờ Trương Cường, đối với Bành Việt lại không nóng không lạnh như thế.

Vốn dĩ định thay Bành Việt nói tốt mấy câu, khiến Trương Cường vui vẻ chút, lúc này nghe thấy thế, không dám nói năng bừa bãi, đành lặng lẽ mang cho Trương Cường trà mát đã được pha sẵn, rồi cẩn trọng lui ra khỏi đại điện.

Đại điện rộng thênh thang cuối cùng đã trở nên yên tĩnh, ánh nắng chói chang bên ngoài, len lỏi qua những chạm lỏng cửa sổ để lại cái bóng trên mặt đất, những cái bóng loang lổ đem lại cảm giác dường như có thể vượt qua được không gian thời gian, Trương Cường nhìn cái bóng loang lổ, dường như quay về cái buổi chiều dưới bóng cây đung đưa, tiếng súng điếc tai đó dường như lại vang lên bên tai, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khó nói.

Thật không dễ dàng gì mới nỗ lực gạt bỏ được những ký ức trước đây và cảm giác hỗn loạn rối rắm này, Trương Cường thầm phán đoán nếu như Mông Diêm có thể sớm quyết chiến với Hung Nô, thì mình phải chuẩn bị khai thông con đường tơ lụa, nền văn minh cổ đại tây phương ngoài vạn dặm xa xôi, không biết có thể hòa bình mà tiếp nhận thương lữ đến từ đại Tần.

Nghĩ đến đây, bất giác sững người, tây phương ngày này chính là thời kỳ của đế quốc La Mã và Macedonia, cũng là thời đại mà anh hùng lớp lớp xuất hiện, chỉ là đường xá xa xôi, mới khiến hai nền văn minh không cách gì giao lưu thực sự được.

Mặt trời oi ả, treo trên đỉnh đầu.

Trên trời nhìn không ra một làn mây nào, gió Đông Nam khô khan, cuốn theo những hạt cát mịn, tốc lên mặt, thật ngứa ngáy khó chịu.

Mông Diêm đích thân dẫn năm vạn tinh binh Tần từ ốc đảo hồ Thoreau lui quân hướng về phía Đông, đại quân đã hành quân trong đại hoang mạc mười sáu ngày, lại đi thêm hơn một trăm lý, dường như sẽ đến được một

huyện thành nhỏ gần huyện Cửu Nguyên nhất, đến lúc đó, đại quân coi như có thể nghỉ ngơi được rồi.

Lương khô mang theo cách đây hai ngày đã dùng hết, năm vạn đại quân chỉ có thể dựa vào việc săn bắt thú nhỏ trong hoang mạc để qua ngày, Mông Diêm đã cử ngựa khải đi trước thăm dò, lệnh trong thành chuẩn bị lương thảo và lương khô, cánh quân quả thực đang căng răng mà kiên trì rồi.

Trên đầu Mông Diêm là chiếc mũ đen, chống lại cái nắng bỏng rát, lúc này trong tầm mắt xa xa xuất hiện mấy chấm đen đang di chuyển rất nhanh, Mông Diêm khẽ xao động, liền lấy kính viễn vọng trong ngực ra xem, thì phát hiện đó là Vương Bôn ở huyện Cửu Nguyên, chỉ mang theo khoảng một nghìn cận binh đang phóng đến chỗ mình.

Kìm nén sự vui sướng trong lòng, Mông Diêm phóng tốc lực lên chỗ mấy chấm đen, hai nghìn cận vệ đằng sau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng vội vàng đuổi theo, phóng tốc lực lên trước.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang xúc động của Vương Bôn, Mông Diêm không kìm được nụ cười nói: “Vương huynh đệ, đến đây nghênh đón, huyện Cửu Nguyên không có chuyện gì chứ?”.

Vương Bôn sững lại, chẳng tay nói: “Tướng quân vất vả rồi, mặt tướng kính mừng tướng quân khải hoàn trở về”.

Mông Diêm nghe thế đưa mắt đánh giá một lượt một nghìn cận vệ sau lưng Vương Bôn gật đầu nói: “Chúng ta ngay lập tức vào thành chinh đồn, đại quân lần này mặc dù chiến tích huy hoàng, nhưng tiêu hao quá lớn, năm vạn tinh kỵ đã tổn thất hơn một vạn bảy trăm người, cần phải bổ sung”.

Vương Bôn gật đầu: “Tướng quân yên tâm, Vương Bôn đã cho tập trung lương thảo trong thành, chỉ đợi tướng quân quay về, chỉ là...”.

Nói đến đây, liền khó nói nhìn Mông Diêm rồi nhú mày nói: “Thánh chỉ của hoàng thượng mấy hôm trước vừa đến huyện Cửu Nguyên, trong triều xì xào chuyện tướng quân đối diện Hung Nô Vương đình mà không đánh, may mà hoàng thượng túi nhiệm, nếu không, tướng quân quay về, e là...”

Mông Diêm nghe xong cười: “E là nếu ta tiếp tục truy kích Hung Nô Vương đình mới thật sự khiến bộ hạ bất an, lần này Mông Diêm hồi sư

huyện Cửu Nguyên, hoàng thượng nhất định nhất định sẽ phái người khác đến trước”.

Vương Bôn biến sắc mặt sợ hãi nói: “Không lẽ bệ hạ thật sự tin những tin đồn nhảm kia sao?”.

Mông Điềm bí bách nhìn Vương Bôn nói nhỏ: “Mông Điềm chinh chiến nhiều năm, quả thực cũng đến lúc giải giáp về vườn, hưởng thú thanh nhàn”.

Vương Bôn biến sắc nhìn Mông Điềm, hồi lâu mới lắc đầu: “Sự tín nhiệm của bệ hạ với tướng quân không ai bì được, tướng quân nghĩ thế có chút...”.

Nói đến đây, thì tiếng ngựa vội vã từ sau lưng Vương Bôn vang đến, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện một tên cận binh của Vương Bôn đang phóng ngựa đến.

Nhìn thấy Mông Điềm và Vương Bôn từ đằng sau lập tức xuống ngựa báo: “Tướng quân mau quay về thành, đón thánh ý của hoàng đế”.

Vương Bôn nghe thế vô cùng ngạc nhiên, ghì chặt dây cương, quay sang nói với hân: “Thánh chỉ gì? Rốt cuộc là thế nào?”.

Tên cận binh vội đáp: “Tiểu nhân không biết, chỉ thấy huyện thủ đại nhân sai tiểu nhân đi truyền tin, rốt cuộc có chuyện gì, phải đợi tướng quân quay về mới biết”.

Vương Bôn có chút nghi ngờ nhìn Mông Điềm nói: “Nếu đã thế, mời tướng quân cùng về với Vương Bôn”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 25

Hung Nô Vương Đình.

Trong thành Cửu Nguyên, Mông Diêm và Vương Bôn vừa về đến đại tướng trung quân, còn chưa vào trong cửa thì một tên cận tướng của Vương Bôn bước lên trước báo: “Mông tướng quân, Thiên tử lệnh thần trong doanh, xin tướng quân mau chóng tiếp đón”.

Mông Diêm nghe thấy thế, nghĩ đến cảnh báo mấy hôm trước của Bành Việt với mình bất giác nhíu mày: “Thánh chỉ của hoàng thượng, Mông Diêm đã biết rồi, hay là có thánh ý gì khác?”.

Lời vừa dứt thì nghe thấy tiếng cười quen thuộc từ trong đại tướng vang đến, vội đưa mắt nhìn thì ra là Hàn Hoán, nhìn thấy Mông Diêm, Hàn Hoán khom mình hành lễ: “Hàn Hoán bái kiến Vũ an hầu”.

Mông Diêm ngạc nhiên lùi lại một bước tránh đại lễ của đối phương chấp tay nói: “Hàn công công là sứ thần thiên tử, Mông Diêm tuyệt không dám nhận đại lễ này”.

Áo khoác xanh của Hàn Hoán vẫn còn vương cát vàng, chắc chắn là vừa mới đến, lúc này mới nhìn Mông Diêm cười: “Thánh chỉ bệ hạ, là điều ba mươi vạn tinh binh lên Cửu Nguyên, do tướng quân điều động, quyết chiến với Hung Nô Vương đình, sẽ do tướng quân tùy tình hình mà định, ngoài ra lương thảo với số lượng lớn đang trên đường chuyển tới Cửu Nguyên, xin tướng quân nhân cơ hội này chinh đồn đại quân, năm nay nhất định phải tiêu diệt được Hung Nô Vương đình đại mạc nam bắc, bệ hạ rất kỳ vọng ở tướng quân đấy”.

Mông Diễm vội chấp tay bái: “Công công yên tâm, Mông Diễm rõ, xin thay ta nói với bề hạ, Mông Diễm có được ngày hôm nay, là nhờ bề hạ, thề chết nhất định tương báo”.

Năm thứ năm Tần Nhị Thế, tháng tám, đang lúc thóc gạo chín tới, thảo nguyên bắt đầu vào vụ mùa bội thu, du dân bắt đầu chuẩn bị lương thảo cho mùa đông khắc nghiệt, cũng bắt đầu nhằm di chuyển xuống phía nam sông Hoàng Hà. Huyện Thượng Nguyên là điểm tiếp giáp giữa đại Tần và Hung Nô cũng bắt đầu bước vào thời điểm căng thẳng bận rộn nhất.

Mùa thu năm nay đến vô cùng sớm, vừa qua trung thu, chớp mắt đã thấy mưa thu, hàn khí từng đợt từng đợt kéo đến, Đô úy huyện Cửu Nguyên phải theo dõi phòng bị các nơi hàng ngày, để chuẩn bị đối phó sự tập kích quy mô lớn của Hung Nô, tuy nhiên, hiện nay cỏ thu đã vàng, kỵ binh Hung Nô một bóng dáng cũng không thấy, khiến cho quân dân huyện Cửu Nguyên thầm thở nhẹ một tiếng.

Vừa có gió thu thổi nhẹ qua mặt, mang theo chút ẩm ướt, khiến cho Gô bi khô hạn trở nên dịu dàng hơn, Mông Diễm dẫn theo tướng sĩ quân Tần đã được chinh đồn nửa tháng, đang chuẩn bị lên đường chinh phạt, lần này, ông sẽ chính diện truy tìm Hung Nô vương đình đã bắt đầu hướng lên phía tây, tìm Vương gia thảo nguyên- Mặc Đốn.

Từ khi ba bộ lạc lớn của Hung Nô, toàn bộ đều bị Mông Diễm một kích đánh bại trong đại mạc sâu. Nội bộ Hung Nô cũng bắt đầu dần dần phân rã thành hai thái độ khác nhau, một là kiến nghị tiến lên phía tây, tìm vùng đất đai màu mỡ hơn, tránh được sự công kích của kẻ địch mạnh.

Một phe khác thì cứng rắn cho rằng phải chuẩn bị triển khai quyết chiến với quân Tần, ý đồ kéo quân Tần lọt vào đại mạc, còn một bộ phận khác lại cẩn thận quan vọng, phán đoán kẻ thắng lợi sau cùng, sau đó nương nhờ vào.

Do nguyên nhân cái chết của phụ thân Mặc Đốn là Đầu Man Thiên Vu quá kỳ quặc, thêm nữa lại liên tiếp thất bại, một số quý tộc trong Hung Nô Vương đình bắt đầu kế hoạch cướp ngôi của Mặc Đốn.

Doanh địa Hung Nô Vương đình sâu trong đại mạc, hàng trăm lều, trướng nằm rải rác trong doanh địa, trong một trướng bình thường cách xa

nhất với đại trưởng của Mặc Đốn, một thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thần sắc lạnh lùng đứng trong trung tâm đại trưởng, trong tay là cây dao găm khoảng một thước, ánh sáng của cây dao găm hiện ra vô cùng mê hoặc trong cái nền ánh sáng âm u trong trướng.

Một tên đại hán Hung Nô to lớn vạm vỡ, nhìn cây dao găm trong tay thanh niên, giọng khàn khàn nói: “Hôm đó chính tai ta nghe thấy lão Thiên Vu truyền đại vị cho Vương gia, hôm đó lão Thiên Vu đuổi Mặc Đốn đi, đã có tâm lập Vương gia làm Thiên Vu, nhưng không ngờ ngài lại chết một cách kỳ lạ thế, ta thấy chắc chắn là có âm mưu của Mặc Đốn, hiện nay Mặc Đốn liên tiếp thất bại dưới tay quân Tần, các bộ lạc Hung Nô vô cùng oán hận, đây đúng là cơ hội tốt cho ta”.

Lúc này, một tên Hung Nô trung niên tràm khăn nửa mặt, dùng ngôn ngữ Hung Nô tối nghĩa nói: “Chúng ta có thể nghĩ cách khiến cho Mông Diêm và Mặc Đốn quyết chiến, Mặc Đốn chết rồi Vương gia có thể quang minh chính đại ngôi lên vị trí của Thiên Vu, sau đó dẫn mọi người lên phía tây, tìm thảo nguyên màu mỡ hơn, không có người Tần hung tợn, Hung Nô lại có thể xưng bá một phương”.

Tên thanh niên kia nghe thấy mắt sáng lên, quay đầu lại nhìn tên trung niên kia nói: “Người có cách gì hãy mau nói ra, nếu có thể thật sự tiêu diệt được Mặc Đốn, ta sẽ thà người về trang nguyên còn thường cho vàng và châu báu, ta lấy danh nghĩa Hắc Kỳ Vương Hung Nô mà thề với trời”.

Tên kia cười gượng một tiếng, lắc đầu nói: “Hiện nay Mông Diêm đang ở trong thành chinh đồn đại quân không mấy ngày nữa sẽ xuất phát, đến tìm Hung Nô Vương đình, triển khai quyết chiến sau cùng, theo ta thấy, hay là Vương gia cứ xin với Mặc Đốn ly khai với Vương đình, một mình dẫn theo dê, cừu lên phía bắc.

Nói đến đây, dừng lại một lúc mới cười gượng: “Chỉ cần Mặc Đốn đáp ứng thỉnh cầu của Vương gia, Vương gia ngay lập tức có thể phái người hóa trang thành mục dân của bộ lạc khác, đi về Cửu Nguyên, báo với Mông Diêm hành tung của Vương đình, đến lúc đó Vương gia có thể chính thức bước lên vị trí Thiên Vu ở Tây thành”.

Đại hán Hung Nô đứng bên cạnh gật đầu nói: “Kế hoạch này không tệ, nếu thành công, chúng ta cũng không mất tí sức lực nào, lại có thể diệt được Mặc.

Tên trang niên kia hừm một tiếng, nói: “Nếu thế, bất luận là Mặc Đốn hay Mông Diêm bên nào bại chúng ta cũng có lợi không nhỏ, chỉ cần chúng ta kịp thời tiết lộ tình hình của Vương đình cho Mông Diêm, Mông Diêm nhất định không bỏ qua cơ hội hiểm có tuyệt hảo này”.

Hắc Kỳ Vương nghe thế hai mắt sáng lên, vỗ tay nói với hai người kia: “Ta Cát Tà A nếu có thể lên ngôi báu Thiên Vu, nhất định không quên hai vị”.

Tên trung niên kia nghe thấy không ngạc nhiên mà gật đầu: “Hiện nay xem ra nếu muốn Mông Diêm tin thì phải cử một tên tùy tùng của ta đi, chỉ có thể mới khiến Mông Diêm tin vào tin này”.

Trong thành Cửu Nguyên, Mông Diêm vừa vào trong đại trường, đã chuẩn bị thỏa đáng hết các biện pháp chuẩn bị trước khi xuất phát, ngày mai là ngày tốt, đại quân đã có thể xuất phát.

Mông Diêm đặc biệt triệu Bành Việt, Vương Bôn và các tướng lĩnh bậc trung, cao vào trong trường, thảo luận phương hướng lần xuất chinh này.

Vương Bôn thần sắc nặng nề ngồi trước bàn, nhìn tấm bản đồ được vẽ trên vài bông vải trên bàn, nói với Mông Diêm: “Mặc dù hôm nay thời tiết đã chuyển mát, nhưng Hung Nô đã thay đổi thói quen cướp giết cuối thu vốn có, chỉ hướng xuống phía nam, mà không tập kích biên thù quân Tần, có thể thấy ba trận ác chiến vào hạ, đã làm tiêu hao không nhỏ thế lực quân Tần, Mặc Đốn rất xảo trá, nếu thật sự lui vào sâu trong đại mạc, chúng ta cũng không dễ gì tìm thấy chúng”.

Bành Việt lành lòng bức bối: “Cơ hội tốt lần trước đã bỏ qua, nếu lại muốn dễ dàng tìm thấy Hung Nô Vương đình, e rằng không dễ như mọi người nghĩ”.

Mông Diêm nhíu mày, nhưng không để ý đến thái độ Bành Việt gật đầu nói: “Hiện nay thời tiết đã chuyển lạnh, nếu Hung Nô không xâm phạm xuống phía nam, Hung Nô Vương đình ẩn nấp sâu trong đại mạc, chúng ta

chỉ có thể tùy cơ mà liệu, nếu hôm nay quả thật không cách nào tìm được, mọi trách nhiệm do một mình Mông Diêm gánh chịu”.

Vương Bôn nghe thấy thế, lập tức phản đối: “Nếu muốn tìm được hành tung vô định của người Hung Nô, còn phải có chút may mắn, nếu quả thật không cách nào tìm được, thì do chúng ta không may mắn, sao lại để một mình tướng quân gánh chịu?”.

Mông Diêm cười gượng một tiếng lắc đầu đang định mờ mờ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có một tên cận vệ bẩm: “Tướng quân, đã bắt được một tên mật thám”.

Ba người trong trướng đều ngạc nhiên, nay không có chiến sự gì sao lại có mật thám? Quả thật khiến người ta nghi ngờ, Mông Diêm bất giác gật đầu: “Mật thám? Là tên nào?”.

Tên cận binh kia kính cẩn nói: “Là một tên Hung Nô, nhưng nói tiếng trung nguyên rất thành thạo”.

Mông Diêm nghe thấy thế bất ngờ, tuy nhiên đối diện với rất nhiều người trong trướng, đành gật đầu nói: “Dẫn qua đây, ta đích thân thẩm vấn”.

Tên cận binh đáp một tiếng bước lớn ra ngoài, không đến nửa khắc, hai cận vệ đã ném tên kia đang bị trói gông lại vào, dường như bị ném vào mạnh quá khiến đầu óc choáng váng, nên hẫng nằm trên đất một lúc cũng không động cựa gì.

Mông Diêm cẩn thận đánh giá tên đại hán kia, hãn khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo là người trung nguyên mặc dù tóc dài được buộc sau lưng nhưng bên tai vẫn đeo vòng tai lớn, trên người bớt đi mấy phần ngang bướng dã tính Hung Nô.

Tên kia cuối cùng đã hừm một tiếng, bò dậy, Mông Diêm lạnh lùng gật đầu: “Người là người Hung Nô hay trang nguyên? Lọt vào huyện Cửu Nguyên ta rốt cuộc có ý đồ gì, nói?”.

Tên đại hán kia dường như lúc này mới định thần lại ngạc nhiên nhìn Mông Diêm giãy giụa nói: “Ta muốn gặp Mông Diêm tướng quân, ta có đại sự cần gặp Mông Diêm tướng quân”.

Mông Diễm nhú mày nói: “Ta là Mông Diễm, có chuyện gì, mau nói nghe”.

Tên đại hán kia nghe thế ngạc nhiên và nghi hoặc nhìn Mông Diễm khó khăn nói: “Tiểu nhân có đại sự gặp tướng quân, là liên quan đến hành tung của Hung Nô Vương đình, chuyện này ta chỉ nói riêng với một mình Mông tướng quân”.

Vương Bôn nghe thế, biết hăn có chút không tin, bèn lạnh lùng chỉ Mông Diễm gật đầu nói: “Vị này đúng là Mông tướng quân, tin hay không là do người, Vương Bôn ta tuyệt đối không lừa gạt người”.

Tên kia nghe thấy thế, ngạc nhiên đưa mắt đánh giá Mông Diễm: “Tại hạ Tống Hoài, năm ngoài cùng Trương Nhĩ dưới trướng Hán Vương đầu quân vào Hung Nô, từ sau khi Hán Vương chết, chúng tôi liền bị Hung Nô khống chế, hoàn toàn không có chút tự do nào, thừa tướng Trương Nhĩ hai tháng trước đã đầu quân cho tam đệ Mặc Đốn là Hắc Kỳ Vương... Vì vào hạ liên tục thất bại, nội bộ Hung Nô hoang mang, Hắc Kỳ Vương muốn nhân cơ hội này tiết lộ hành tung của Mặc Đốn với tướng quân mượn tay tướng quân trừ diệt Mặc Đốn, hăn sẽ dẫn bộ lạc Hung Nô tiến lên phía Tây, tìm thảo nguyên màu mỡ hơn”.

Mông Diễm ngạc nhiên nhìn Vương Bôn chậm rãi gật đầu: “Người hãy lui đi, nếu những lời người nói là thật, ta sẽ xin hoàng thượng miễn tội người tham gia phản quân”.

Tống Hoài nghe thế cảm kích nhìn Mông Diễm nói: “Tướng quân tiêu diệt Hung Nô Vương đình, Tống Hoài chỉ hy vọng tướng quân có thể thỉnh cầu hoàng đế cho chủ công tôi, miễn tội cho ông ấy”.

Mông Diễm gật đầu: “Chuyện này người cứ yên tâm, Mông Diễm sẽ gắng sức xin bệ hạ tha tội”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 26

Vương Đình Ác Chiến.

Mùa thu trong đại mạc, mặc dù đã lạnh lẽo hơn nhưng đây là mùa thoải mái nhất trong năm, không khí hơi ẩm ướt, không cảm thấy được sự ghê gớm của khô hạn, ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, khí hậu khiến người ta thấy dễ chịu hơn so với tiết trời hanh khô mùa xuân và nóng nực mùa hạ.

Mông Điềm cười trên lưng chiến mã, đứng dưới ngọn cờ chiến màu đen đang đón gió, đưa mắt ra xa, chỉ thấy ở nơi cuối tầm mắt, chỉ toàn cát là cát, một bể cát mênh mông, vươn xa về phía Tây cách đại quân không xa, nhìn không thấy biên cảnh đâu, xa xa có thể nhìn thấy vô số xương cốt động vật trắng hếu rơi rớt trên cát, khiến cho biển cát im lặng chết chóc thêm ba phần chết chóc.

Bên cạnh ông, Vương Bôn lần đầu tiên tham gia tác chiến đột kích bất ngờ, lúc này thúc ngựa đi đến bên Mông Điềm, vừa đưa mắt nhìn, vừa lo lắng nói với Mông Điềm: “Lần này cho Bành Việt ở lại thủ huyện Cửu Nguyên có thỏa đáng hay không, nếu tướng quân vì thế kết oán, Bành Việt lại nhận được sự tín nhiệm rất lớn của bộ hạ, nếu lại nói những lời không hay với bộ hạ, thì không phải...”.

Mông Điềm nhíu mày nói: “Loại tướng quân không thể cùng toàn quân đồng lòng như thế tuyệt đối không thể dùng, người là người lãnh binh, sao đến đạo lý đó còn không hiểu?”.

Vương Bôn không nén được tiếng thở dài nói: “Sao ta không biết đạo lý, nhưng Bành Việt rốt cuộc vẫn là tước vị Triệt Hầu, cũng không phải là

tướng lĩnh bình thường, ta e...”.

Mông Điềm nghe thế, gật đầu than: “Sao ta không biết tính quan trọng trong chuyện này chứ? Tuy nhiên nếu vì sợ lời đồn nhảm mà chôn vùi lý do thất bại trong quân, Mông Điềm ta làm sao xứng đáng với những tướng sĩ đã vào sinh ra tử cùng ta chứ?”.

Vương Bôn nghe thế sững người, nhìn bộ mặt cương nghị của Mông Điềm, chấp tay nói: “Lần này tướng quân nghe lời của Tổng Hoài kia, quả thật là rất mạo hiểm, nếu đúng là Mặc Đốn có ý mai phục, thì e...”.

Mông Điềm lạnh lùng nhíu mày gật đầu: “Mặc dù rất mạo hiểm, nhưng cũng vẫn đáng, Tổng Hoài mặc dù là thuộc hạ cũ của Lưu Bang, nhưng lại vướng vào tranh chấp quyền lực trong nội bộ Hung Nô, cho nên vẫn cứ nên thử, chúng ta chỉ cần hết sức cẩn thận là được, cơ hội lần này mà bỏ qua thì quả thực đáng tiếc”.

Vương Bôn nghe thế gật đầu, không nói thêm gì nữa, đưa mắt nhìn ra xa, lần này Mông Điềm và Vương Bôn đích thân dẫn theo sáu vạn tinh kỵ, xuất phát từ huyện Cửu Nguyên hướng về phía Tây đi sâu một nghìn hai trăm dặm vào đại mạc, hành trình đã được nửa tháng, lúc này đã đến cuối thu, nếu trận này không cách gì tìm được Hung Nô Vương đình, thì tác chiến năm nay hoàn toàn kết thúc. May là lần xuất chiến này, lương thảo và áo mùa đông mang theo được trang bị đầy đủ, không lo đến vấn đề sinh tồn cho đại quân.

Do lần này vẫn là trực tiếp đi đến chỗ Hung Nô Vương đình, sáu vạn đại quân này được chọn lựa từ trong một trăm vạn quân Tần, chiến mã đều đang ở độ tuổi sung mãn nhất, sĩ khí quân sĩ và trang bị đều rất sung mãn. Đối mặt với quân Hung Nô được trang bị tương đối lạc hậu, sĩ khí trong quân tương đối cao, tuy nhiên lúc này môi trường sa mạc đương nhiên là bất lợi cho quân Tần, khiến cho tướng lĩnh ai nấy đều phải cẩn trọng thêm ba phần.

Lúc này, ánh mặt trời buổi sáng đang chiếu rọi trên sa mạc, sau lưng sa binh từ phía xa xuất hiện mấy chấm đen đang di động, Vương Bôn ngạc nhiên vội đưa mắt nhìn Mông Điềm, thì thấy Mông Điềm vội vã lấy kính viễn vọng mà Trương Cường tặng cho ra nhìn, nhìn về hướng mấy chấm

đen xuất hiện thì thấy một cánh quân Hung Nô khoảng một nghìn người đang phi ngựa nhằm hướng tây đi đến, nhưng không hề phát hiện ở phía xa xa đang có đại quân Tần.

Lần này sau khi tiến vào đại mạc, toàn bộ đại quân đều thay màu đen quân trang, tất cả đều lấy màu đất vàng trên sa mạc làm quân trang, cũng không đem theo nhiều cờ, ngoài cờ chỉ huy của Mông Điềm ra, đại quân không có lá cờ nào khác, khiến cho cánh quân Hung Nô hoàn toàn không nhận ra, kẻ địch đang ở rất gần.

Mông Điềm đưa kính viễn vọng cho Vương Bôn gật đầu: “Xem ra, Hung Nô Vương đình quả nhiên là ở gần đây rồi, chúng ta phải cẩn thận chút, cứ đi lên phía trước, có thể còn có nhiều quân Hung Nô hơn, mọi người tập trung tinh thần, hôm nay nếu có thể một kích mà đánh thắng Vương đình đối phương, đại Tần ta e là lại có thêm mấy đại tướng quân Triệt Hưu rồi, ha ha.

Những tướng lĩnh đứng bên cạnh nghe thế đều run người, phó tướng Vương Lý của Vương Bôn hào hứng nói: “Tướng quân, chúng ta nhất định phải giết cho đã tay, ha ha...”.

Mông Điềm nhìn đại mạc Gô bi rộng lớn trước mặt, mặc dù không cách gì che giấu được sự vui sướng trên mặt, nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu: “Vương Bôn hãy dẫn theo ba vạn người, yểm trợ cho ta, ta đích thân lấy Vương tướng Hung Nô, truyền lệnh, tất cả mọi người, hãy chuẩn bị chiến đấu, hãy cho chiến mã uống thêm nước ngọt, tiến lên mười dặm, chuẩn bị chiến đấu” Nói xong, bèn thúc ngựa phóng đi, sáu vạn đại quân đằng sau theo lên, cùng xông vào sâu trong đại mạc rộng lớn vô tận.

Tiến lên được khoảng tám dặm, thì đã nhìn thấy phía trước xuất hiện một ốc đảo khiến người ta cảm thấy bất ngờ, trong bao la cát vàng bao quanh hiện ra vô cùng tươi tốt, bắt mắt, tuy thời tiết đã chuyển lạnh nên màu sắc trên ốc đảo nhạt hơn nhiều, nhưng cũng đủ khiến cho quân Tần đã chờ đợi rất lâu trên đại mạc.

Cảm thấy phấn chấn, đi tiếp qua ốc đảo, có thể dễ dàng nhìn thấy thảo nguyên bạc màu dài ngút mắt, thì ra đây là vùng giáp ranh sa mạc, đi tiếp chính là thảo nguyên hoang vu.

Do vùng giáp ranh sa mạc, nên thảo nguyên ở đây chỉ có thể mọc lên đến đùi, không được rậm rạp và cao bằng đầu người như thảo nguyên Mạc Bắc, trên thảo nguyên thấp lè tè này, cuối tầm mắt xuất hiện một doanh địa màu đen, giống như đám mây đen đậu trên thảo nguyên lụi tàn.

Mông Điềm thấy thế, lập tức lôi kính viễn vọng ra nhìn, mới phát giác doanh địa này quả nhiên là do mấy chục doanh địa cỡ nhỏ hợp lại thành, trong mỗi doanh địa có mấy chục cái lều được dựng lên, cái lều lớn gấp mười lần những chiếc còn lại hiện ra vô cùng nổi bật, không khác gì Vương trưởng mà Mông Điềm tận mắt thấy ở huyện Bắc Địa.

Bỏ kính viễn vọng xuống, thì cái lều vĩ đại đó lập tức không nhìn thấy gì nữa, trong tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một vùng doanh địa đen đen mơ hồ, Mông Điềm thầm đánh giá tình hình trong doanh địa mà trong tầm mắt kính viễn vọng thấy được, đôi lông mày rậm bất giác nhíu lại.

Nhìn thấy thần sắc Mông Điềm khác lạ, Vương Bôn đứng bên cạnh đang chuẩn bị bước vào trận chiến sợ hãi nói: “Tướng quân, có đột biến gì sao?”.

Mông Điềm gật đầu gượng cười: “Đại quân Hung Nô trong doanh địa có khoảng mười vạn quân, quả nhiên là Hung Nô Vương đình, chúng ta coi như không uổng lần đi này”.

Vương Bôn ngạc nhiên nhìn doanh địa đen đen phía trước, tư lự nói: “Đối phương có những mười vạn, chúng ta chỉ có sáu vạn, dường như có chút trật trật rồi”.

Mông Điềm bình tĩnh lắc đầu: “Thế lực Hung Nô Vương đình mặc dù không nhỏ, nhưng với tình hình trước mắt mà nói, dường như không phát hiện được hành tung của chúng ta, chỉ cần chúng ta tấn công với tốc độ nhanh nhất, gắng hết sức nhất kích tấu hiệu, tuyệt không cho đối phương cơ hội nào để nghỉ lấy hơi, chúng ta đã có thể nắm được phần thắng”.

Vương Bôn nghe xong, nghĩ một lát chấp tay nói: “Tướng quân yên tâm, Vương Bôn sẽ đi chuẩn bị ngay, sau một giờ nữa sẽ tiến công”.

Chính Ngọ, ánh mặt trời soi rọi mọi góc ngách trong doanh địa, đang là giờ ăn cơm trưa, trên bếp ngoài lều, ngào ngạt mùi thơm của xương hầm, còn trên đồng lửa đốt trước doanh trưởng, mùi thơm thịt nướng lan trong

không khí, khiến cho bọn trẻ con thích thú đùa nghịch bên khung nường thịt, rất nhiều phụ nữ đang bận rộn chuẩn bị bữa trưa, nhưng trong căn lều to nhất màu trắng vẫn rất im ắng, không chút ồn ào như trong các doanh địa khác.

Trong Vương trướng, một trụ rồng vàng gánh trọng tâm toàn bộ đại trướng, trên đỉnh trướng ánh mặt trời chính ngọ soi lên cây trụ vàng khiến cho cây trụ càng trở nên huy hoàng hoành tráng.

Dưới cây trụ vàng, là tấm thảm màu đỏ dát bạc dày hiện ra vô cùng bắt mắt, Mặc Đốn lạnh lùng ngồi trên tấm thảm đỏ, nói với mấy vị quý tộc Hung Nô mặc áo dài tơ lụa rất tinh xảo: “Thời tiết đang chuyển lạnh, chúng ta nhất định phải mau chóng tích trữ lương thảo qua đông, năm nay do liên tiếp gặp chiến bại, tổn hao rất lớn, lại thêm kỵ binh Mông Diêm xuất quỷ nhập thần, quả thật không dễ gì đối phó, ta thấy, hiện nay thời tiết đã chuyển lạnh, Mông Diêm sẽ không ngờ chúng ta lại có thể xâm phạm xuống phía nam, đây là cơ hội thu được toàn thắng lớn”.

Một tên Hung Nô bên cạnh lạnh lùng nói: “Liên tục ba lần đại bại, quân đội chúng ta chỉ còn lại không đến mười sáu vạn, đối mặt với ba mươi vạn quân Tần mấy lần trước đã tổn thất gần hai mươi vạn, cường tên của quân Tần chúng ta căn bản không cách gì đối phó được, cung tên của chúng ta không có tính sát thương cao, không thể bì được với cung tên quân Tần, trong khi cung tên quân Tần có thể đâm thủng chiến giáp của Hung Nô chúng ta, thì cung tên chúng ta không thể đâm được chiến mã người Tần, chúng ta nên thuận theo ý trời, rời bỏ mảnh đất này, đi về phía tây, tìm một nơi cây cỏ tốt tươi màu mỡ hơn”.

Mặc Đốn cười nhạt nói: “Ngoài sa mạc ở thảo nguyên phía tây ra chính là bãi hoang, không thể vỗ béo được dê ngựa, sử dụng làm sao được, còn nếu cứ đi về phía Tây, lại là sa mạc không có dấu chân người, nếu toàn bộ tộc di chuyển có thể thuận lợi băng qua sa mạc chỉ còn lại một đến hai phần mười, không lẽ những đứa trẻ kia, đều phải trở thành vật hy sinh cho quân Tần sao?”.

Nói đến đây, hắn nhìn trời cười: “Không, thảo nguyên này là thảo nguyên của Hung Nô chúng ta, người Tần phải trở về trung nguyên thuộc

về họ, ta tuyệt đối không thể để để người Tần thực hiện được mục đích của chúng”.

Lời hăn vừa dứt thì nghe thấy tiếng: “Vèo” vút lên, đâm xuyên qua đại tướng, bay vèo đến mặt mình.

Mặc Đốn còn chưa kịp phản ứng thì tên cận vệ đứng trong đại tướng liền hét lên một tiếng rồi ngã vật xuống, tên đại hán vừa nói chuyện với Mặc Đốn thét lên một tiếng thảm thiết, hăn bị một mũi tên bắn xuyên ngực, thét lên vô cùng đau đớn, đám người trong tướng bây giờ mới định thần lại.

Mấy tên cận vệ của Mặc Đốn dùng thân thể để che cho Mặc Đốn chạy ra ngoài, đúng lúc này bên ngoài tướng nghe thấy tiếng nổ dữ dội đình tai nhức óc, vô số đốm lửa trong doanh địa bùng lên, trong doanh địa đâu đâu cũng thấy đám người thất kinh hoang mang và lũ chiến mã hốt hoảng bỏ chạy.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 27

Vương Đế Thảo Nguyên.

Vương Bôn đích thân dẫn ba vạn quân Tần, trong cơn mưa tên tầm lửa, nhân cơ hội đại loạn do vô số đám lửa lớn cháy trong doanh địa, từ bên mạn gần nhất với đại tướng Hung Nô, ào ạt, điên cuồng xông vào.

Mông Điềm dẫn theo ba vạn quân còn lại từ bên kia ập vào doanh địa, số binh sĩ Hung Nô này đều là tinh binh bảo vệ Vương đình, sau khoảnh khắc hỗn loạn ngắn ngủi đã lập tức tỉnh táo trở lại, số quân đứng gần quân Tần, đã trực tiếp xông lên chém giết giáp lá cả với quân Tần.

Còn số quân Hung Nô đứng xa hơn thì lũ lượt giương cung bắn vào số quân Tần đã xông vào doanh địa, khiến quân Tần thương vong không ít, tuy nhiên xạ thủ Hung Nô lúc này quả thật là đã ít còn ít hơn, dường như không thể gây ra cho quân Tần sự uy hiếp đủ lớn, bèn bị quân Tần xông lên giẫm đạp dưới đất, lúc này là giờ cơm trưa đúng lúc sự phòng bị của mọi người bắt đầu lơ lửng, đây cũng là thời cơ mà Mông Điềm đã đặc biệt lựa chọn để phát động tấn công.

Mặc Đốn bị mũi tên bay vèo vèo trước mặt làm cho sợ hãi sững ra, dưới sự bảo vệ của cận vệ xông ra ngoài doanh trường, lúc này hãn mới tỉnh lại, lập tức đẩy đám cận vệ bên cạnh ra, hét lớn một tiếng, xông đến trước chiến mã của mình, xoay lưng lên ngựa, vung trường kiếm nhằm dẫn đầu nhằm hướng quân Tần xông đến.

3 vạn quân Hung Nô và cận vệ tùy thân vừa tập hợp lại sau lưng hãn lúc này nhìn thấy hãn bình yên vô sự, sĩ khí đột nhiên dâng cao, lũ lượt hét lớn xông vào quân Tần đang tấn công vào doanh địa, đột nhiên đã phá được

một số chỗ vỡ trong trận hình dài như rắn của quân Tần, quân Tần đang định kết thành thế trận hình khiết phân thành mấy đoạn, sau đó lại vây lại tiêu diệt. Ngoài ra một đám quân Tần đột nhiên từ trong đám người sợ hãi bỏ chạy xông ra chém giết, đúng lúc kịp bao vây đám người của Mặc Đốn ở giữa, lúc này cận vệ bên cạnh Mặc Đốn mặc dù thương vong không ít nhưng liên tục có thêm quân Hung Nô bổ sung vào trận hình, khiến cho quân Hung Nô vừa bị quân Tần bao vây, binh lực không chịu phải ảnh hưởng lớn nào cả.

Nhìn thấy mình đột nhiên bị cánh quân Tần đột ngột xuất hiện kẹp từ đằng sau, Mặc Đốn lập tức hét: “Toàn bộ binh sĩ Hung Nô nghe đây, các người là chim ưng dũng mãnh trên thảo nguyên, kẻ địch trước mặt chúng ta, xông lên cho ta”.

Theo tiếng hét của hãn ba vạn binh sĩ Hung Nô mang theo vũ khí đồng đen trong tay nhanh như điện xẹt xông lên đánh nhau với quân Tần.

Số binh sĩ Hung Nô còn lại trong doanh địa, bị cung tên tấn công dồn thất hơn nửa, thêm nữa lại không ngừng bị mũi tên tầm lửa bắn vào doanh địa, khiến cho lều bạt được dựng từ thảm nỉ, lập tức bốc cháy dữ dội, binh sĩ đang nghỉ ngơi trong trướng đều bị thiêu chết vô số.

Đúng lúc cơn mưa tên tạm thời dừng lại, tên lửa đáng sợ cũng tạm thời dừng lại, rất nhiều binh sĩ đã lấy lại được bình tĩnh từ trong cơn hoảng loạn, vì lửa lớn dữ dội không tìm được chiến mã trong doanh địa vốn đã sợ hãi đến mức bỏ chạy tán loạn, còn chưa kịp lên ngựa đã bị quân Tần xông vào doanh địa chém ngã dưới đất thương vong không đếm được.

Còn số quân Hung Nô lúc này đang ở trong doanh địa miễn cưỡng triển khai tác chiến với quân Tần chỉ còn chưa đến năm vạn, trừ năm vạn người tham gia vào trận hình ra, một số binh sĩ từ các doanh địa phía xa chạy đến, còn chưa tiếp cận được chiến trường, đã bị năm nghìn cung thủ phụ trách yểm trợ và phòng bị bắn chết, chỉ còn lại quý tộc Hung Nô nhỏ gan, nhìn thấy tình thế ngặt nghèo, không đành lòng đưa bộ phận quân đội của mình hòa vào cuộc chiến, số khác cũng dứt khoát mang theo quân đội và dê cừu của mình trốn mất, mười vạn quân trong doanh địa của Mặc Đốn lúc này chỉ còn lại hơn năm vạn người.

Nhìn thấy quân đội sau lưng, Mặc Đốn cười thảm một tiếng, vung thanh trường kiếm trong tay cười gằn: “Mông Diêm, Mặc Đốn ta hôm nay quyết một trận tử chiến với ngươi”.

Nói xong, cười lớn một tiếng thúc ngựa không quan tâm đến lời khuyên cản của cận vệ bên cạnh, đích thân xông vào quân Tần.

Lúc này Vương Bôn đích thân dẫn quân xông vào trong trận địa của địch, lăm xả chém giết, vừa chặt đầu của một tướng lĩnh Hung Nô, đang định đưa tay lên lau vết máu trên mặt thì thấy sau lưng có tiếng vó ngựa vang tới, quay đầu nhìn thì thấy Hung Nô Vương kỳ đón gió bay phần phật, đang nhắm hướng mình xông tới, không kịp nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng với cận tướng Vương Uyên đằng sau, rồi xông lên, ba vạn quân Tần sau lưng ông, lúc này đã tổn thất gần bốn nghìn người, nhìn thấy lá cờ Hung Nô Vương kỳ trong ánh nắng, sĩ khí lên cao, bèn thúc ngựa phóng tới, bất chấp tất cả xông lên nghênh chiến với quân Hung Nô của Mặc Đốn. Nếu có thể giết được Thiên Vu Hung Nô, thì một tướng sĩ nhỏ bé sẽ ngay lập tức được hoàng đế tấn phong lên tước vị cao nhất Triệt hầu.

Người Tần dựa vào chiến tranh tấn thân quân công, nhận được tước vị, coi chiến tranh như là con đường tắt tốt nhất để tiến thân từ Tầng lớp xã hội thấp nhất, lúc này nhìn thấy lá cờ của Hung Nô Vương kỳ bay tới, tất cả đều bị sức mê hoặc của chiến công dẫn dụ làm tăng sĩ khí, cơ hội tấn phong lần này cuối cùng đã xuất hiện trước mặt toàn bộ quân Tần.

Không cần Mông Diêm và Vương Bôn dặn dò, số quân Tần đã bán nghiệp hóa lập tức tự động bày ra thế trận công thủ bao vây chặt lấy năm vạn quân Hung Nô.

Lúc này, Mặc Đốn vừa bừng tỉnh sau sự kinh sợ và phần nộ, mới phát hiện ra mình đã rơi vào hiểm địa. Nhìn thấy xung quanh quân Tần lên đông như kiến.

Nghĩ đến hôm nay bất luận mình thắng hay bại cũng đều có thể không cách gì ngồi vững cái ngôi báu Thiên Vu, thậm hận bản thân không phòng bị cánh quân Tần hành tung ma quỷ của Mông Diêm, cũng hận những kẻ lâm trận mà bỏ chạy, lúc này chỉ thấy trong đầu vô cùng phần nộ, không còn để ý gì nữa, cứ thế xông lên nghênh chiến với quân Tần.

Nhìn chuẩn lá cờ chiến màu đen duy nhất trong hàng ngũ quân Tần, hăn hét lên với Qua Sĩ Tà: “Cùng ta xông lên giết chết Mông Điềm”.

Lời hăn vừa dứt thì thấy chiến mã bị Qua Sĩ Tà ghì chặt dây cương, Mặc Đốn không ngờ hăn lại phản kháng mệnh lệnh của mình nhất, thời vô cùng tức giận đang định mở miệng quát mắng thì nghe thấy hăn nói: “Thiên Vu sao lại đích thân đi vào chỗ nguy hiểm, lần này hãy để Qua Sĩ Tà đi”.

Nói xong liền dẫn theo hơn năm nghìn quân sau lưng phi ngựa như bay xông lên chỗ lá cờ của Mông Điềm, Mông Điềm lúc này nhỏ kính viễn vọng trong tay đã nhìn thấy toàn bộ chi tiết trong doanh địa, lại càng trông thấy vẻ mặt điên cuồng nộ khí của Mặc Đốn.

Lúc này không cho Mặc Đốn và Qua Sĩ Tà kịp suy nghĩ thêm, Vương Bôn mang theo hai vạn sáu trăm lính xông lên, bản thân Vương Bôn lại càng hưng phấn thúc ngựa, vừa vung thanh trường kiếm trong tay, vừa thuận thế rút cung tên cỡ nhỏ treo trên yên ngựa, nhắm hướng Mặc Đốn dưới lá Vương kỳ mà bắn.

Mặc Đốn lúc này đang toàn lực xông lên Mông Điềm không hề đề phòng rằng trong kỵ binh lại có mũi tên bay ra, chỉ thấy tiếng vút chói tai bay đến, đành phải ra sức ngã về phía sau, thân mình dán chặt trên yên ngựa, lúc đó mới cảm nhận được một luồng gió lạnh quét qua trán, máu tuôn ra như mưa.

Mặc Đốn vừa tức giận vừa phẫn nộ đau đến mức hét lên thê thảm đang định xông lên thì mũi tên thứ hai của Vương Bôn lại lần nữa bay vút đến, Mặc Đốn lần này không dám sơ suất, vội quay đầu ngựa tránh được mũi tên thứ hai của Vương Bôn.

Lúc này Qua Sĩ Tà đã nhìn thấy Vương Bôn xuất tên lập tức hét lên một tiếng thúc ngựa nhân thế ngựa, vung kiếm chặt đầu Vương Bôn.

Do kiếm nay của Qua Sĩ Tà là nhân thể chiến mã tiền xung, thanh thế đáng sợ, Vương Bôn dường như không kịp phản ứng, thanh kiếm đã sát ngay trước mắt, đã vô cách lánh kịp, đột nhiên vang lên một tiếng như sấm dậy, cận tướng Vương Uyên lao thanh kiếm trong tay, phóng thẳng đến Qua Sĩ Tà.

Qua Sĩ Tà lúc này sức lực toàn thân đã dồn hết lên thanh kiếm, căn bản không cách gì né được, chỉ đành nghiêng rằng xông vào chém đầu Vương Bôn, Vương Bôn lúc này, thúc mạnh vào đầu ngựa, chiến mã thuận thế thấp xuống, bò trên đất, hất Vương Bôn ra sau, nhưng không kịp tránh kiếm của đối phương, chỉ thấy ngực trái lạnh toát, thanh trường kiếm trượt qua ngực làm mất một mảng thịt bên trái ngực, máu phun ra.

Vương Bôn cứng rắn như thế cũng không kìm được tiếng thét, rồi cười lạnh một tiếng đang định vét chút sức lực còn lại xông lên đối phó Qua Sĩ Tà thì thanh trường kiếm của Vương Bôn đã cắm chính xác vào mạng sườn hăn, còn chưa kịp thét lên, đã ngã khỏi lưng ngựa.

Còn lúc này, Mông Điềm đã sớm quan sát chi tiết tình hình trên chiến trường, cười nhạt một tiếng, thúc ngựa lên, nhắm hướng Mặc Đốn đang chuẩn bị rút lui, cười lạnh một tiếng: “Mặc Đốn, hãy để đầu lại rồi hãy đi”.

Mặc Đốn lúc này biết hôm nay bất luận thế nào cũng không thoát được đành cười thảm một tiếng, vung thanh trường kiếm trong tay ngẩng trời cười gằn một tiếng, xoay tay phải, máu phun ra đầm đìa, tự cắt cổ tự vẫn, đám quân tàn sau lưng hăn thấy thế, sửng lại, dừng tấn công, bị quân Tần xông lên chém chết vô số.

Thân thể vạm vỡ của Mặc Đốn ngã bật xuống, rơi phịch xuống khu đất đầy cát, đôi mắt mở trừng trừng vẫn đang nhìn vào bầu trời trong xanh, dường như muốn kháo vãn với trời sự phẫn nộ cuối cùng.

Nhìn thấy Mặc Đốn tự vẫn, toàn bộ quân Tần đồng thời hoan hô, tiếng hoan hô nhưc tai đã làm chấn động tất cả người Hung Nô.

Kể từ sau đó tung tích của Hung Nô hoàn toàn biến mất khỏi thảo nguyên phía bắc, bộ lạc Hung Nô đã coi ngày hôm đó là ngày tuyệt vong, nhắm hướng trung á và âu châu di chuyển, đồng thời mang theo truyền thuyết như ác mộng về đế quốc đại Tần hùng mạnh.

Vương Bôn bị thương nặng, kiếm chém phía trước ngực mặc dù không lấy mất tính mạng nhưng khiến ông đã đến bên giáp ranh cái chết. Mông Điềm cẩn thận đặt Vương Bôn nằm trên đất lệnh cho người cẩn thận băng bó vết thương, do đại quân tác chiến đột kích nên không mang theo đại

phu, chỉ mang theo một số thảo dược phong hàn và điều trị vết thương ngoài, lúc này chỉ có thể tiến hành sơ cứu đơn giản như thế.

Nhìn Mông Điềm đang đầy vẻ quan tâm lo lắng, Vương Bôn cố nặn nụ cười, nói: “Lần này... E không được rồi... Tại hạ thế này... Sao mà cứu được... Vạn lý đường trường...”.

Mông Điềm run rẩy, miễn cưỡng cười: “Người cơ thể tráng kiện, sao không được chứ? Hãy yên tâm đi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 28

Con Đường Tư Lạ.

Trong đại điện của Trương Cường trong cung Hàm Dương, Trương Lương Và Phùng Kiếp vui mừng nhìn Trương Cường, Tiêu Hà chấp tay nói trước: “Chúng thần xin chúc mừng bệ hạ, Mông Điềm đã diệt được Hung Nô Vương đình, khiến cho nguyên khí Hung Nô tổn thất nặng nề, không còn thực lực đối địch với đại Tần ta, biên thùy phía bắc coi như đã diệt được đại họa hàng đầu”.

Trương Lương đảm nhận tả thừa tướng lúc này cũng cảm thán: “Thế này, người Khương vô cùng khiếp sợ đại quân ta, đã lùi về phía tây, bản đồ đại Tần đã vươn ra hơn hai nghìn dặm về phía tây. Một số bộ lạc nhỏ, căn bản không thể gây ra uy hiếp gì cho đại Tần ta, vì thần kiến nghị tăng thêm huyện chế ở phía Tây, nhằm ổn định thổ địa mà đại Tần vừa giành được”.

Trương Cường nghe thấy thế, gật đầu nói: “Người Khương lùi về phía tây thực sự làm trầm không ngờ đến, nếu bọn họ không chịu lùi về phía tây, khó tránh được một trận ác chiến”.

Tiêu Hà nhìn Trương Cường, ánh mắt đầy sự khâm phục và tôn kính, lúc này gật đầu cười bẩm: “Kế sách của bệ hạ mới là mấu chốt cho chiến thắng Hung Nô lần này, nếu không Mông Điềm ở Bắc Địa chống lại quân Hung Nô hơn hai mươi năm, cũng chỉ có thể ngăn cản quân Hung Nô tại phía bắc Trường Thành, không có biện pháp gì với chúng. Biện pháp đột kích của bệ hạ mặc dù chưa từng có trong binh pháp, nhưng là mấu chốt để thắng lợi, lại thêm bom và thuốc nổ do bệ hạ chế tạo, tiêu diệt Hung Nô chỉ là vấn đề thời gian mà thôi”.

Trương Lương chấp tay bắm: “Bệ hạ hiện nay Hung Nô và người Khương đều đã lùi về phía tây, thổ địa phía tây sẽ quy vào đại Tần, vì thần xin bệ hạ tăng thêm hai huyện nữa, khống chế và cân bằng bộ lạc du dân ở phía tây và phía bắc trong một lần, khống chế thổ địa trước mắt vừa giành được.

Trương Cường gật đầu, nói: “Không biết Tiêu thừa tướng có ý kiến gì không?”.

Tiêu Hà vội bắm: “Vi thần cho rằng, nên thành lập một huyện Âm Sơn ở phía bắc, ở phía tây nên thành lập huyện Thanh Hải, như thế, có thể bảo đảm được thổ địa chúng ta vừa giành được, thêm một bước khống chế quân Hung Nô và người Khương”.

Trương Cường nghe xong, gật đầu nói: “Kế hoạch này vô cùng hợp lý, thừa tướng hãy phụ trách đi, ngoài ra trăm quyết định lập tức cử một thương đội có quân đội bảo vệ đến các nước phía tây, mở ra con đường buôn bán với các nước phương tây, tuy nhiên đường đi ngàn dặm xa xôi, trăm nghĩ nếu không có bất ngờ gì cũng mất dăm ba năm, thừa tướng có thể kêu gọi các thương nhân tự nguyện đi trước trong nhân gian, tất cả hàng hóa trăm chịu cho họ một nửa, lợi nhuận thu được, do họ tự xử lý.

Tiêu Hà nghe thế, thấy có chút không hiểu, không biết Trương Cường muốn khai thông mậu dịch với phương Tây rốt cuộc là có những lợi ích gì, chỉ là thấy kế hoạch của Trương Cường luôn thu được hiệu quả rất lớn nên mới không đưa lời phản đối, nhưng có chút không an tâm bắm: “Vi thần lo rằng người ứng tuyển sẽ rất ít, nếu thế...”

Trương Cường nghe xong, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Hay là chọn lựa một người phù hợp trong đám quan viên, dẫn quân đội đi triển khai mậu dịch, có hồi báo hậu hĩnh lần thứ nhất, nhân tài phía sau mới có thể tiếp tục duy trì con đường thương lộ này, hai là có sự bảo vệ của quân đội, mậu dịch của thương đội mới trở nên an toàn hơn, hơn nữa, cũng có lợi cho quân đội hướng về Tây thành thăm dò địa hình, chuẩn bị tốt cho sau này”.

Lúc này, Thái úy Phùng Kiếp từ nãy giờ vẫn im lặng cẩn trọng khom mình nói: “Bệ hạ, quân trung báo về Vương Bôn bị thương nghiêm trọng khó mà duy trì được hơn nghìn lý đường xa.

Trương Cường vô cùng bất ngờ, trong báo cáo ngắn gọn của Mông Diêm không hề nói vết thương của Vương Bôn lại nghiêm trọng như thế, bèn nhíu mày: “Sao trong bản báo cáo của Mông Diêm không nhắc đến chuyện này?”.

Phùng Kiếp nhìn thần sắc Trương Cường không tốt bèn kính cẩn nói: “Mông Diêm vì không muốn bệ hạ quá lo lắng, nên mới thông báo khác đến triều đình”.

Trương Cường gật đầu nói: “Vương Bôn lần này tự tay giết Mặc Đốn, có công rất lớn, chỉ là hẳn ta đã được hưởng ân sủng tước vị Vũ thành hầu, lần này trẫm lại phong cho làm An Dương hầu, thực ấp một vạn hộ, lệnh cho ngự y ngay lập tức đến huyện Cửu Nguyên, trị thương cho Vương Bôn, sau khi chinh đốn quân ở Cửu nguyên xong, quay về Hàm Dương”.

Phùng Kiếp nghe thế, trong lòng vô cùng cảm động, ông ta không ngờ rằng Trương Cường lại cử ngự y liên ngày đêm vội vã đến Cửu Nguyên cứu Vương Bôn, bất giác cảm khái nói: “Bệ hạ, quả thực khiến người ta cảm động”.

Trương Cường nghĩ đến vết thương của Vương Bôn trầm trọng, tâm trạng vô cùng u uất, chỉ biết gật đầu nói: “Đây là việc duy nhất trẫm có thể làm, ai”.

Kỳ thực vết thương của Vương Bôn nếu ở thế kỷ hai mươi mốt thì không có gì nguy hiểm, nhưng ở đây là cổ đế cách đó hai nghìn năm, chỉ có thể dựa vào thảo dược đơn giản để trị liệu, bản thân đến thời đại này, không có thiết bị chiết xuất chuyên gia hóa học nào, đối mặt với tình huống này chỉ có thể bó tay bất lực, thậm chí ngay cả lúc danh tướng Vương Bôn bị trọng thương, trong lòng thấy buồn vô hạn.

Tiêu Hà nhìn Trương Cường tâm trạng nặng nề bèn an ủi: “Được bệ hạ quan tâm như thế, Vương Bôn nhất định sẽ vô cùng cảm động”.

Trương Cường lắc đầu cười gượng: “Các người đều là trọng thần hàng đầu của trẫm, là cánh tay trái tay phải của trẫm, sự cường thịnh giàu mạnh của đại Tần đều không thể tách rời nỗ lực của tất cả mọi người, các khanh nhất định sẽ lưu danh thiên sử”.

Trương Lương từ khi bất ngờ được cứu khỏi lao tù một bước trở thành tá thừa tướng đến nay, sự cảm kích đối với Trương Cường đã vượt qua sự tưởng tượng của chính ông ta, lại thêm từ khi đến Hàm Dương, tận mắt nhìn thấy những mệnh lệnh thay đổi đại thế thiên hạ của Trương Cường, đem lại những thay đổi to lớn cho thứ dân, lại thêm thế lực sáu nước đã bị triệt để tiêu vong, khiến ông ta trầm nghĩ lại, cuối cùng đã nghĩ thông đại thế thiên hạ, trong lòng thực sự khâm phục mà đảm nhiệm gánh vác vị trí tá thừa tướng.

Lúc này nghe Trương Cường nói thế, thành khẩn tâu: “Bệ hạ nhất định là để vương thanh danh chấn động thiên cổ, chúng thần có phúc được phò tá bệ hạ, mới có thể lưu danh hậu thế”.

Nhìn thấy ánh mắt Trương Lương thành khẩn và khâm phục, Trương Cường thấy cảm động, bất giác miễn cưỡng cười: “Các khanh tin tưởng trăm thế, trăm lại càng không thể lười nhác”.

Nói xong nhìn Phùng Kiếp gật đầu nói: “Thái úy vừa nghe thấy ý tưởng khai thông thương lộ của trăm, nếu thái úy không có ý gì khác, thì xin thái úy đích thân tuyển chọn người phù hợp trong quân”.

Phùng Kiếp nghe thế nhìn Trương Cường khom mình bẫm: “Vi thần có một người phù hợp, người này từng là thương nhân, vì tham gia chọn lựa của bệ hạ mà vào quân làm tướng, nay dù chỉ là đại phu nhỏ bé, nhưng là người phù hợp nhất”.

Trương Cường nghe thế vô cùng hoàn hỉ, không ngờ trong quân lại có thể tìm thấy được người khai thông con đường tơ lụa, ngạc nhiên hỏi: “Người này tên là gì, thái úy có thể triệu hân vào điện được không?”.

Phùng Kiếp khom mình bẫm: “Người này tên là Trương Khiên, là người Hà Đông, năm nay 31 tuổi, đang tuổi tráng kiện, tuy nhiên hân ta vẫn ở trong quân, lúc này triệu gọi e là bệ hạ phải chờ lâu một chút”.

Còn chưa để ông ta nói xong, Trương Cường đã ngạc nhiên nói xen vào: “Trương Khiên?”.

Phùng Kiếp ngạc nhiên khó hiểu nhìn Trương Cường: “Không lẽ bệ hạ biết người này hay sao? Hay là do đồng đường của hân là Chương Đan tướng quân đã từng giới thiệu với bệ hạ về người này”.

Trương Cường sững ra, ngạc nhiên: “Thì ra là Trương Khiên, Trẫm hiểu nhầm rồi, ha ha... Không có gì”.

Trong lòng thầm thấy ngạc nhiên, sự trùng hợp kỳ quặc này, thật khiến người ta bất ngờ, lại trùng hợp như mình trong lịch sử kia, nghĩ đến đây, bất giác gật đầu nói: “Người này ngay lập tức vào điện gặp trẫm, trẫm muốn tận mắt xem cái người: “Trương Khiên” này”.

Sau khoảng nửa giờ, ngoài điện vọng vào tiếng bước chân, đưa mắt ra nhìn, thì thấy một võ sĩ thanh niên khoảng ba mươi tuổi, chỉ mặc một bộ trang phục võ sĩ màu xanh, đến áo giáp nhẹ cũng không mặc theo.

Hắn tiến vào trong điện bước lên trước, quỳ một chân xuống bẫm: “Trương Khiên bái kiến bệ hạ”.

Trương Cường cẩn thận đánh giá Trương Khiên, thấy hắn đầy vẻ nho nhã khác hẳn vẻ thô kệch của một võ tướng thông thường, hài lòng gật đầu: “Lần này đi chắc dặm ba năm mới quay về được, lộ trình gian khổ, nguy cơ tràng tràng. Người có bằng lòng dẫn thương đội thay trẫm khai thông con đường thương lộ hướng về phía tây, kết bạn với các nước ở khu vực phía tây không?”.

Trương Khiên nghe thấy, hai mắt sáng lên thận trọng bẫm: “Tiểu nhân đồng.

ý”.

Trương Cường nghe thế cười lớn nói: “Tốt, quả nhiên không phụ kỳ vọng của trẫm, nếu có thể thuận lợi quay về, trẫm nhất định thường hậu hĩnh, hôm nay hãy tấn phong cho tước vị cấp một, sau khi tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, lập tức xuất phát”.

Trương Khiên kính cẩn nói: “Vi thần nhất định không phụ sứ mệnh”.

Trương Cường vừa thầm ngạc nhiên với sự trùng hợp này, vừa thấy có rất nhiều niềm tin. Một khi lúc này đã phát sinh sự cải biến tràng hợp kỳ diệu như thế này, mà sự cải biến này hầu như đều là vì mình mà có, bản thân Tân Nhị Thế này đã khí thế bừng bừng, điều đó có nghĩa thời gian này là do mình điều chỉnh, và những gì mình làm không thể mang lại những hậu quả đáng sợ như trong tưởng tượng, nói như thế không lẽ quả thực có thiên ý hay sao?

Nghĩ đến đây, lại đưa mắt thăm đánh giá Trương Khiên, người hăn hao gầy, dưới đôi mắt dài cái mũi hiện ra vô cùng thanh nhã, dưới cằm là hàng râu ngắn lại tôn thêm ba phần cương nghị và tự tin của quân nhân, Trương Cường càng nhìn càng thấy hài lòng. Nếu con người này có thể ăn khớp với Trương Khiên trong lịch sử thì thực sự có thể thực hiện mộng Tây phương của mình rồi.

Nhìn thấy Trương Cường trầm mặc không nói gì Phùng Kiếp bèn khom mình nói: “Bệ hạ có phải lo lắng Trương Khiên địa vị thấp kém”.

Trương Cường nghe thế, đột nhiên bùng tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và kỳ vọng của Trương Khiên, lắc đầu nói: “Việc này rất tốt, tất cả hãy do Trương Khiên lo liệu, ngoài ra Trương Khiên chuyến này hành trình xa xôi, có rất nhiều gian khổ khó mà tưởng tượng được, nên trầm đặc ý tấn phong người làm Thiếu Thượng Tọa, tiến tướng quân vị, nếu có người dám không phục, người có thể tự mình xử lý”.

Trương Khiên ngó Trương Cường, nghiêm nghị nói: “Trương Khiên thân là tiểu lai, được bệ hạ coi trọng, nay thề chết tương báo, nếu phản lời thề, chết không có đất chôn”.

Trương Cường nghe thế liên tục xua tay: “Không cần phải thế, chỉ cần thuận lợi khai thông con đường tơ lụa, trăm sẽ còn phong thưởng, người đừng phụ kỳ vọng của trăm”.

Phùng Kiếp vì biết Trương Cường luôn dự liệu sự việc như thần, lần này lại coi trọng con đường tơ lụa như thế, cũng thấy yên tâm không ít, lúc này nghe xong bèn bẩm: “Bệ hạ yên tâm, Trương Khiên là người thận trọng, là người lão thần vô cùng coi trọng”.

Trương Khiên nghe thế, kính cẩn chấp tay: “Bệ hạ yên tâm, chuyện này mặc dù khó khăn gian khổ, nhưng nhà Trương Khiên mấy đời là thương nhân, ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm”.

Trương Cường nghe thế, gật đầu: “Thế thì trăm yên tâm rồi”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 29

Thiên Luân Chỉ Lạc.

Mùa xuân năm thứ tám Tần Nhị Thế, thời tiết vô cùng lạnh lẽo, từ khi vào xuân, mưa xuân lun phun không ngớt, hôm nay dù đã chuyển nắng nhưng ánh mặt trời cũng rất yếu ớt, trong điện vẫn cảm giác thấy từng đợt lạnh. Trương Cường khoác áo bông màu đen ngồi trong điện phê tấu chương, vừa mở một bản ra, thì nghe bên ngoài điện vọng lại mấy tiếng cười khe khẽ.

Tiếng cười vừa dứt thì thấy một cậu bé khoảng năm tuổi mặc áo bông đang nhảy chân sáo đi vào, đằng sau có hai nô tì khoảng mười bảy tuổi vẻ mặt khổ sở, cẩn thận khuyên: “Điện hạ, hoàng thượng đang phê tấu chương, không thể vào được đâu”.

Cậu bé cười hi hi, làm mặt quỷ với nô tì kia, nhìn thấy hai nô tì hoang mang mồ hôi, mới chạy vào trong điện, sau khi vào điện cũng không hề để tâm gì đến nội giám và cung nữ trong điện, bèn xông vào trong lòng Trương Cường, nũng nịu gọi: “Phụ hoàng, Hi Nhi xin phụ hoàng cho cùng phụ hoàng lên kỵ mã, phụ hoàng đã đồng ý cách nay hai tháng rồi, đến giờ vẫn còn chưa thực hiện đấy”.

Trương Cường cười gượng một tiếng, bỏ bản tấu trong tay xuống, nhìn Hi Nhi với ánh mắt đầy yêu thương, gật đầu cười gượng: “Phụ hoàng còn chưa phê xong bản tấu của ngày hôm nay, đợi trăm phê xong nhất định sẽ đưa con đi”.

Hi Nhi bất mãn lầm rầm mấy tiếng hưng không dám quá bừa bãi, cũng không khóc quấy, chỉ là lạnh lùng nói: “Phụ hoàng đã nói năm lần thế này

rồi, Hi Nhi mong chờ đến khổ”.

Trương Cường không kìm được than một tiếng, dịu dàng xoa đầu Hi Nhi an ủi: “Hi Nhi, trăm là hoàng đế đại Tần, bách tính thiên hạ và thứ dân đều tin tưởng phụ hoàng, phụ hoàng không thể phụ lòng họ được”.

Đôi mắt trong sáng của Hi Nhi nhìn Trương Cường chăm chăm, đầy vẻ sùng bái nói: “Hi Nhi lớn lên cũng sẽ làm một quân chủ giống như phụ hoàng”.

Trương Cường xúc động, ôm lấy Hi Nhi cười: “Con muốn làm một quân chủ như thế nào nào?”.

Hi Nhi chớp chớp mắt, nói nghiêm túc: “Giống như phụ hoàng, ngày ngày phê chuẩn tấu chương!”.

Trương Cường nghe thế, nhìn trời cười lớn: “Hi Nhi, quà đúng là con của trăm, ha ha ha...”.

Theo tiếng cười của hoàng đế, hoàng hậu Tả Uyên dưới sự dìu đỡ của hai cung nữ mỉm cười đi vào, âu yếm nhìn Doanh Hi đang được Trương Cường ôm vào lòng, già ý tức giận nói: “Hi Nhi, con to gan thật đấy, lại dám quấy rầy phụ hoàng xử lý chuyện triều chính”.

Hi Nhi nuối tiếc bò dậy khỏi người Trương Cường, buồn bã đến bên Tả Uyên, nhìn rất đáng thương, Trương Cường thấy thế cũng không kìm được tiếng than nhỏ.

Nhìn thấy vẻ mặt Trương Cường vẻ không nỡ, Tả Uyên xoa xoa đầu Hi Nhi, sửa lại tóc cho cậu bé, rồi cười với Trương Cường: “Bệ hạ cả ngày một mỏi, mấy khi được nghỉ ngơi? Hôm nay Hi Nhi đã đến quấy, hay là đưa nó đi chơi một chuyến đi?”.

Trương Cường cười gượng nhìn đồng bản tấu dày cộp trên bàn, gật đầu than: “Thôi được, chỉ được cười hai giờ thôi đấy” Vừa nói xong thì Hi Nhi đã chạy biến ra ngoài điện, ra lệnh cho nội giám đứng hầu ngoài điện, lập tức cho dắt ngựa qua.

Nhìn thấy điệu bộ hoan hỉ đó của Doanh Hi, Trương Cường bèn cười: “Khởi Nhi dạo này thế nào?”.

Tả Uyên cười nhìn Trương Cường gật đầu: “Khởi Nhi còn quá nhỏ, cả ngày quần lấy Hi Nhi, còn Hi Nhi lại muốn học theo phụ hoàng, không

muốn chơi cùng Khởi Nhi chút nào, hai đứa trẻ toàn vì thế mà gây loạn, thiếp là mẫu thân, quả thật cũng không biết làm thế nào”.

Nói đến đây, đưa mắt nhìn Trương Cường, cười nhẹ: “Thần thiếp đến đây là vì muốn báo tin vui cho bộ hạ...”.

Trương Cường ngạc nhiên nhìn Tả Uyên, gật đầu: “Tin vui? Không lẽ...”.

Đôi mắt xinh đẹp của Tả Uyên nhìn chăm chăm Trương Cường, cười nói: “Tuệ phi hôm nay không được khỏe, sau khi ngự y khám xong, mới biết là đã có thai được hai tháng rồi, Thần thiếp xin chúc mừng bộ hạ”.

Trương Cường bị tin vui bất ngờ này làm cho toàn thân rung lên, đứng dậy nắm lấy cánh tay ngọc ngà của Tả Uyên cười: “Tốt, tốt, tốt, Yên Nhi coi như đã thỏa tâm nguyện rồi, ha ha”.

Nhìn thấy điệu bộ vui mừng sung sướng của Trương Cường, Tả Uyên thoáng hiện vẻ rầu rĩ, đúng thế, mình đã vào cung mười mấy năm, không sinh được con cái, nếu không phải phụ thân là tam công, thì đề nghị phế hậu e là khó mà cưỡng lại được, may mà hoàng đế dường như cũng ý thức được điểm này, đưa Hi Nhi cho nàng nuôi đến lớn lập đích làm trường, vị hoàng trường tử này lớn lên bên cạnh mình, không nghi ngờ gì nữa hoàng đế đang muốn an ủi nàng, điều này kỳ thực khiến Tả Uyên vô cùng cảm kích.

Lúc này nhìn thấy Triệu Yên có thai, Trương Cường vui sướng như điên, trong lòng không kìm được sự chua xót đau khổ. Hậu cung của Trương Cường cũng không quá mười mấy người, ngoài Triệu Yên và Lỗ Nguyên ra, số mỹ nữ do Triệu Cao gọi vào cũng chưa từng được Trương Cường lâm hạnh qua, cung Hàm Dương đã trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều so với các triều đại Tần trước đó rất nhiều. Tình hình này khiến cho Tả Uyên thấy vô cùng khó xử, Tần phi trong cung không nhiều nhất định sẽ ảnh hưởng đến sự duy trì tử tự, nhất định sẽ khiến triều thần và tông thất bất mãn với mình. Tuy nhiên Trương Cường lại không để ý lắm đến điều nay, khiến cho Tả Uyên mấy lần tuyển phi đều thất bại.

Mỗi lần hỏi đến vấn đề này, Trương Cường chỉ cười: “Trẫm đã có ba vị hiền thê xinh đẹp tuyệt thế, còn gì bì được nữa?”.

Nhìn thấy Tả Uyên nhìn mình chăm chăm, Trương Cường nhẹ nắm tay Tả Uyên cười nói: “Uyên Nhi, chúng ta cùng đi vào cung Yên nhi thăm nàng ấy nhé”.

Không đợi Tả Uyên đáp lại, hai cái kiệu mềm đã đợi ngoài điện, chỉ nghe thấy.

Tiếng Tả Uyên cười: “Tả Uyên và Hỉ Nhi cùng ngồi một kiệu, xin bệ hạ đi trước”.

Trương Cường nghe thế, trong lòng thầm cảm thán cuộc sống hạnh phúc của mình, lên kiệu đi đến cung Vĩnh Hòa của Triệu Yên. Cung Vĩnh Hòa được xây dựng vào năm 41 Tân Chiêu Tương Vương đến nay đã gần bảy mươi mấy năm, là một cụm kiến trúc tương đối nghiêm chỉnh, về tổng thể có điện chính và đông tây phối điện, sau cung còn có một khu vườn nhỏ, Triệu Yên trước đây ở tại điện Phi Tiên, do năm ngoái mưa lớn ảnh hưởng đến, nên đã chuyển đến cung Vĩnh Hòa, gần với cung điện của Trương Cường hơn một chút.

Vào trong điện thì thấy cung nữ và nội giám trong điện ai nấy đều không giấu được vẻ vui mừng, nhìn thấy Trương Cường đến, Tôn Nguyên nội tài trong cung Vĩnh Hòa vội khom mình cười: “Nô tài cung nghênh bệ hạ, nương nương đang nằm nghỉ”.

Trương Cường nghe thế gật đầu: “Yên Nhi không sao chứ?”.

Tôn Nguyên kính cẩn đáp: “Nương Nương chỉ hơi chóng mặt chút, ngự y đã khai đơn dưỡng thai rồi ạ, nói không có gì đáng ngại, xin bệ hạ yên tâm”.

Trương Cường gật đầu, bước lớn đi vào trong điện, vòng qua vách hoa, nhìn thấy Triệu Yên xanh xao nằm trên giường, gương mặt đầy hạnh phúc. Nhìn thấy Trương Cường đi vào, bèn ngồi dậy, Trương Cường bước lên đỡ nàng, dịu dàng cười: “Nay sức khỏe nàng không được tốt, miễn lễ đi, sau này cũng không cần phải đa lễ”.

Triệu Yên mặc dù mặt xanh như tàu lá nhưng vui mừng nói: “Bệ hạ, lễ nghĩa trong cung nghiêm khắc, là nhằm đảm bảo sự tôn nghiêm của thiên tử bệ hạ, sao lại vì Triệu Yên mà thay đổi được? Hơn nữa thần thiếp cũng chưa đến mức không thể hành lễ được, sao lại tùy ý phá lễ chứ?”.

Trương Cường gật đầu than: “Thế tùy nàng, tuy nhiên hôm nay không cần hành lễ, được không?”.

Triệu Yên cười ấm áp, đang định đứng dậy thì thấy hoàng hậu mang theo Doanh Hi, đang mỉm cười đi vào vội hành lễ: “Thần thiếp xin bái kiến hoàng hậu”.

Tả Uyên thấy thế vội bước lên dìu Triệu Yên, nhú mào: “Muội muội mau đứng dậy, nay đang mang hoàng tử không cần phải hành hư lễ”.

Trương Cường nhìn thấy hai người quan tâm nhau như vậy, trong lòng cảm thán lại nhớ đến đã lâu lắm không gặp Lệ Cơ, không biết bây giờ nàng ấy thế nào? Mặc dù rất hận hành động ác độc của nàng nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của Hi Nhi lại khiến hắn nhớ đến Lệ Cơ. Nàng ta chính là mỹ nữ đầu tiên mà hắn nhìn thấy khi mở mắt ra ở thế giới này, nghĩ đến cái đêm khiến người ta cảm thấy sợ hãi và bất an, gương mặt sợ hãi của Lệ Cơ, cơ thể trần truồng quyến rũ của nàng, đó là cảnh mà hắn cả đời này không thể quên được.

Đang lúc suy tư thì Triệu Yên đã dắt Doanh Hi ngồi lên trên giường, dịu dàng âu yếm vuốt tóc cậu bé, Tả Uyên lúc này nhìn thấy Trương Cường thất thần bèn cười nhẹ: “Yên Nhi muội muội, nếu lần này lại có thể sinh được hoàng tử, bệ hạ sẽ có trọng thưởng”.

Trương Cường gật đầu cười: “Đương nhiên là thế, còn phong thưởng thế nào, sẽ do hoàng hậu làm chủ”.

Gương mặt nhợt nhạt của Triệu Yên thoáng hồng lên, nàng hành lễ với Trương Cường: “Thần thiếp xin tạ ơn bệ hạ”.

Tả Uyên cười tủm tỉm, nhẹ gật đầu: “Bệ hạ, thần thiếp còn phải đưa Hi Nhi đến điện Gia Thái, thái phó e là đã đợi lâu rồi, đợi dùng xong cơm trưa, bệ hạ hãy dẫn Hi Nhi đi vườn Thượng Lâm Uyển chơi”.

Nói xong khẽ cười dắt Doanh Hi mặt đầy thất vọng bước ra khỏi điện.

Nhìn theo bóng hai mẹ con, Trương Cường cười gượng một tiếng.

Nhìn thấy Trương Cường trông theo Hi Nhi như thế lại còn nở nụ cười buồn bã, Triệu Yên xúc động thận trọng nói: “Bệ hạ sao lại cười gượng thế?”.

Trương Cường đáp: “Nhìn thấy Hi Nhi hàng ngày lớn lên, trăm không khỏi nghĩ đến mẹ đẻ của nó, Lệ Cơ. Hình như đã năm, sáu năm không gặp nàng ấy rồi, ai”.

Triệu Yên nắm lấy bàn tay của Trương Cường cười: “Đợi Hi Nhi lớn thêm chút nữa, đã hiểu chuyện, bệ hạ hãy thả Lệ Cơ ra, cho hai mẹ con họ gặp mặt”.

Trương Cường cảm thán gật đầu cười: “Hôm nay trăm phải ăn mừng một châu, Yên Nhi cuối cùng đã có tin vui, lần này nàng không còn buồn nữa chứ hả?”.

Triệu Yên bị Trương Cường nhắc đến chuyện có thai, khuôn mặt xinh đẹp thoáng trng đỏ, cười gật đầu: “Triệu Yên chỉ hy vọng sớm sinh con cho bệ hạ, thì kiếp này không còn tâm nguyện gì khác”.

Trương Cường nhẹ nhàng vuốt cái bụng vẫn còn phẳng của nàng, cười: “Trăm muốn Yên Nhi sinh cho trăm một công chúa xinh xắn hết như Yên Nhi, như thế trăm là nam nữ song toàn rồi, ha ha...”.

Tiếng cười chưa dứt thì nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Hàn Hoán vọng lại, Trương Cường biết rằng nhất định có chuyện gì lớn, ở hậu cung không phải là nơi giải quyết chuyện triều chính, nếu không phải chuyện lớn, Hàn Hoán tuyệt đối không dám đến làm phiền.

Đang lúc suy nghĩ thì Hàn Hoán vội vã bước vào căng thẳng nói: “Bệ hạ, đại sự không tốt, theo tin báo của một vị tướng quân đô úy của Trương Khiên đại nhân từ Tây Thành về Hàm Dương, Trương đại nhân dẫn theo thương đội qua hai năm đã đến được vùng Hắc Hải, đã thu được vô số bào bối, bọn người đó vô cùng quan tâm đến tơ lụa của đại Tần ta, đều mua với giá cao. Tuy nhiên do trên đường đi không ít cường đạo, đại quân chúng ta qua mấy lần đánh nhau với chúng đều thất bại, đã dẫn đến một quốc gia gọi là “Mã Kỳ Đông” đã cướp mất hàng hóa của đại quân, Trương tướng quân không đồng ý, bọn chúng đã bắt giữ toàn bộ hàng hóa và Trương Khiên tướng quân”.

Trương Cường nghe xong ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là Vương quốc Macedonia”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 30

Chuẩn Bị Tây Chinh.

Năm 202 trước công nguyên Tần nhị thế năm thứ 7, do khai chiến với nước cộng hòa La Mã cổ, Vương quốc Macedonia đang nằm ở tình cảnh kinh tế sa sút, đúng lúc này Trương Khiên dẫn theo một vạn bảy nghìn quân Tần trên đường đã đổi được vô số báu vật và hàng hóa, sau khi trải qua một tháng khổ chiến với đối phương, cuối cùng bị Vương quốc Macedonia bắt giữ, toàn bộ hàng hóa tài sản vất vả có được đều bị chiếm mất.

Tin này mất nửa năm mới truyền về được huyện Thanh Hải mới thành lập, lại thêm ngựa khẩn cấp báo từ Thanh Hải về Hàm Dương, lúc Trương Cường nhận được tin, thì đã là mùa xuân năm thứ tám Tần Nhị Thế.

Trương Cường đang mong tin của Trương Khiên, khi nhận được tin này, mặc dù ngạc nhiên nhưng không thấy bất ngờ, Vương quốc Macedonia từ sau khi đế quốc Macedonia sụp đổ, thế lực không còn được như trước, lúc này lại đang tiến hành cuộc chiến lần thứ ba với La Mã, đang lúc ngặt nghèo túng thiếu lại không thêm muốn bao nhiêu hàng hóa châu báu và Trương Khiên kiếm được mới là chuyện lạ.

Nghĩ đến đây bèn gật đầu: “Thái úy và Thừa tướng đã biết tin này hay chưa?”.

Hàn Hoán nhìn Trương Cường mặt lạnh như sắt, sợ hãi đến ran giọng: “Thừa tướng và các vị đại nhân đều đã biết, quân báo vừa đến, bèn bẩm lên với thừa tướng”.

Lúc này, một tên nội giám cẩn thận chạy vào báo: “Bệ hạ, hai vị Thừa tướng và Thái úy, ngự sử đang chờ gặp ngoài điện”.

Trương Cường biết rằng bọn họ vì chuyện này mà đến bèn gật đầu: “Các khanh mau vào đây, trẫm đang muốn gặp các khanh”.

Nói xong thì thấy Tiêu Hà dẫn theo hai người kia thần sắc nghiêm trọng bước vào trong điện, kính cẩn hành lễ với Trương Cường rồi ai ngồi chỗ người nấy.

Trương Cường gật đầu nói: “Con đường tơ lụa liên quan đến mậu dịch sau này của đại Tần, cho nên trẫm chuẩn bị đích thân chinh thảo, cũng khiến cho các cường quốc phương tây không còn nhòm ngó đại Tần ta, hơn nữa lúc này bọn họ đang phát động chiến tranh với La Mã, cho nên đây đúng là cơ hội của chúng ta”.

Tiêu Hà lúc này bẫm: “Bệ hạ, Hung Nô đã lui về phía tây, bản đồ đại Tần lại lần nữa được mở rộng thêm nghìn dặm, các bộ lạc du dân cũng lần lượt bày tỏ sự thần phục đối với đại Tần ta, tuy nhiên nếu lại tấn công về phía bắc, đường xá xa xôi, nếu thật sự phát binh chinh thảo, thì gian khó quả thật khó mà tưởng tượng, nếu thật sự chinh phạt, thì tiêu hao lương thảo quả thật quá lớn, e rằng phải dựa vào toàn lực đại Tần mới có thể làm được, vì con đường mậu dịch nhỏ bé, quả thực không đáng”.

Lời này quả là có lý nên ba người trong điện đều bất giác đưa mắt nhìn Trương Cường, đều hy vọng Trương Cường có thể thay đổi chủ ý. Trương Cường lúc này nghĩ đến lúc đầu vó ngựa sắt Mông cổ quét châu á, độ dài chiến tuyến còn xa hơn mình bây giờ mấy nghìn dặm, Mông cổ vì sao có thể kéo đường chiến tuyến dài như thế, mà không hề chịu ảnh hưởng, nguyên nhân rất lớn là có liên quan với thói quen du mục của Mông cổ. Đại quân Mông cổ tiến quân dường như đều mang màu sắc du mục, toàn bộ thực phẩm lương thảo dưỡng quân đều lấy từ những địa phương chiếm lĩnh, chỉ có thể mới có thể không chịu ảnh hưởng của khoảng cách.

Nghĩ đến đây, trong lòng đã định bèn gật đầu: “Trẫm phát binh năm mươi vạn, đại quân ngoài số lượng thảo mang theo, mỗi người mang theo hai con dê, chờ theo tơ lụa và trà, nhằm hướng tây mà tiến, sau khi tiêu hết lương thảo, thì bầy dê đã lớn, đến lúc đó có thể đổi lấy lương thảo với du

mục, tơ lụa và trà cũng như thế. Theo đó, lương thảo cần thiết đã có thể bù đắp, lại có thể giải quyết được vấn đề vận chuyển lương thảo, các khanh thấy thế nào?”.

Tiêu Hà nghe xong thần thái nghiêm trọng bẩm: “Nếu theo lời bệ hạ, thì vấn đề bổ sung lương thảo có thể xử lý, việc tây chinh có thể thực hiện nhưng lại chậm chạp qua vạn dặm như thế, ngựa giá bệ hạ có chút hơi miễn cưỡng, nếu bệ hạ đi mất ba năm, triều chính xử lý thế nào? Nếu trong triều phát sinh đột biến gì, bệ hạ ở nơi xa xôi, làm sao kịp quay về?”.

Trương Cường thật sự chưa nghĩ nhiều đến thế, lúc này nghe vậy thấy thật đau đầu, bèn gật đầu: “Nếu thế trăm lập tức cho lập thái tử, do hai vị thừa tướng phò chính. Hành trình dù xa xôi, nhưng trăm sẽ thành lập quân truyền tin năm nghìn người, mỗi ngày đều đi đi về về giữa Thanh Hải, Tây Ninh Thượng Huyện... Nếu tất cả thuận lợi trên đường đi trăm sẽ lập thêm huyện, để bảo đảm việc truyền tin, thừa tướng thấy có được không?”.

Tiêu Hà nghe xong suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu đáp: “Nếu quả thật có thể làm theo lời bệ hạ nói, thì dường như có thể thực hiện được, tuy nhiên bệ hạ sẽ lập vị hoàng tử nào làm thái tử?”.

Lời ông ta vừa dứt thì ngự sử đại phu Tả Lâm lập tức bước lên nói: “Bệ hạ, hai vị hoàng tử đều không phải đích tử, phải lập thái tử vội vàng như thế, nếu sau này hoàng hậu sinh được nguyên tử, thì bệ hạ xử lý thế nào?”.

Trương Cường nghe xong đột nhiên nhớ đến hình dáng đoạn trang của Tả Uyên gật đầu than: “Uyên Nhi hiểu được đại nghĩa, trong lúc cấp bách thế này, nàng ấy sẽ hiểu được khổ tâm của ta”.

Tả thừa tướng Trương Lương tiếp lời: “Hai vị hoàng tử đều còn rất nhỏ, không thể phân biệt được hiền minh, theo Trương Lương thấy, hãy lập hoàng trưởng tử làm thái tử”.

Nói đến đây vội bước lên trình trọng quỳ xuống nói: “Vi thần xin lập hoàng trưởng tử làm thái tử”.

Thái úy Phùng Kiếp này giờ vẫn im lặng lúc này cũng bước lên, nghiêm nghị nói: “Bệ hạ, Hoàng thứ tử có dòng máu của Lưu Bang, nếu lập làm thái tử, e rằng sau này không khiến thiên hạ khâm phục, không làm cho tông thất yên tâm, cho nên xin lập hoàng trưởng tử làm thái tử”.

Trong lòng Trương Cường mặc dù đều yêu quý hai vị hoàng tử như nhau, nhưng hẳn cũng hiểu, con của Lỗ Nguyên vì ảnh hưởng của Lưu Bang, nhất định bẩm sinh không đủ điều kiện kế tục hoàng vị, nghe thế trong lòng đã có chủ ý, bèn gật đầu: “Chuyện này trầm tư có chủ ý, ngợ sử lập tức sai người chuẩn bị lễ tấn phong. Thừa tướng và thái úy ngay lập tức đi chuẩn bị việc xuất chinh của đại quân, trầm sau một tháng nữa sẽ chính thức xuất phát chinh phạt”.

Đám người trong điện lúc này vì chuyện lập thái tử ai cũng có suy tư riêng, nghe thấy Trương Cường nói thế, đều khom mình bẩm: “Bệ hạ yên tâm, chúng thần nhất định toàn lực làm tốt”.

Trương Cường nhìn bốn người trong điện gật đầu: “Nếu các khanh không có ý kiến gì khác thì ngay lập tức đi lo liệu, hai chuyện này đều là chuyện lớn, e rằng sẽ khiến mọi người vất vả rồi”.

Tiêu Hà nghe thế vội khom mình: “Bệ hạ không cần phải lo lắng thế, chúng thần nhất định dốc sức lo liệu thỏa đáng”.

Nói đến đây liền âu lo nhìn Trương Cường rồi mới kính cẩn hành lễ, cùng đám người kia rút ra ngoài.

Nhìn đại điện im ắng Trương Cường cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, cất được nỗi lo trong người, lúc này mới nhíu mày bước vào trong điện, chuyện lập thái tử, hẳn vốn định đến khi Hi Nhi được mười hai tuổi xong mới cử hành, cần phải biết rằng một đứa trẻ thế kỷ thứ nhất nếu đảm nhận trừ quân thái tử thì áp lực trọng trách quả thật khó mà tưởng tượng, sẽ gây bất lợi cho sự trưởng thành của đứa trẻ đó, bản thân hẳn lại không muốn bọn trẻ phải sớm gánh vác những chuyện mà ngay người lớn còn thấy trầy trật, đặt áp lực này lên vai đứa trẻ năm, sáu tuổi. Tuy nhiên nếu muốn thân chinh Lã Mã, thì bắt buộc phải sắp xếp thỏa đáng chuyện này, trong lòng thấy vô cùng nặng nề.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, Hàn Hoán không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì, chỉ biết dâng lên chén trà đã được pha sẵn cẩn thận nói: “Sắc mặt bệ hạ không tốt, hay là nên đi nghỉ ngơi một chút”.

Trương Cường đưa tay nhận chén nước, gật đầu: “Hãy đi gọi Hi Nhi và Khởi Nhi qua đây, những người khác không có chỉ không được bước vào

đại diện nửa bước”.

Hàn Hoán nghe thế sắc mặt biến đi, vội đáp một tiếng rồi bước vội ra ngoài, Trương Cường đưa chén trà lên nhấp một ngụm, trước mắt chập chờn hình bóng hai đứa trẻ dễ thương ngây thơ. Đồng thời thời khắc hoan lạc cùng Lệ Cơ cũng thoáng hiện qua, tất cả dường như đang trong mộng.

Đang lúc hoang mang thì một gương mặt tuyệt sắc đột nhiên hiện qua trước mắt, dáng vẻ xinh đẹp lay động lòng người kia dường như từ sâu trong ký ức bỗng ủa về, Ngu Cơ mấy năm không gặp, trong mắt người mệnh mệnh, nàng có khỏe không?

Nghĩ đến ngày chia tay năm nào, là nụ cười lạnh lẽo và bi ai khó quên, tận sâu trong tâm khảm Trương Cường luôn có một nỗi buồn khó quên. Kỳ thực Ngu Cơ là người phụ nữ kiên cường, mới khiến cho Trương Cường từ trong sâu thẳm có cảm giác tương đồng như thế. Rốt cuộc mỹ nhân cổ đại dịu dàng như nước mặc dù có thể khiến người ta yêu mến, nhưng Trương Cường rốt cuộc là người đến từ nền văn minh hiện đại, thích tiếp nhận những nữ tính có tố chất hiện đại như Ngu Cơ, cho nên mới chấp nhận sự ra đi quyết đoán của Ngu Cơ, mà không dùng thân phận của mình để ép nàng ở lại.

Nay chuyện cũ đã qua lâu rồi, Hạng Vũ đã thật sự trở thành cát bụi, nhưng chân trời vô biên không biết nàng đang ở phương nào.

Đang lúc suy nghĩ thì bên ngoài điện có tiếng bước chân nhẹ nhẹ, hai đứa trẻ dắt tay nhau đi vào, nhìn thấy Trương Cường liền đồng thanh: “Bái kiến phụ hoàng”.

Trương Cường khẽ run lên, lúc đó mới bừng tỉnh, nhìn thấy hai cậu bé đáng yêu liền một tay ôm lấy Doanh Khởi bốn tuổi, rồi vuốt tóc Doanh Hi dịu dàng nói: “Các con biết thế nào là thái tử không?”.

Doanh Khởi ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Trương Cường cười hi hi: “Thái tử là ca ca đảm nhận”.

Trương Cường khẽ xúc động ôm lấy Doanh Khởi hỏi: “Ai dạy con vậy, là thái phó phải không?”.

Doanh Khởi nghiêm túc nhìn Trương Cường gật đầu nói: “Thái phó nói, đại Tần không có thái tử, thái tử nhất định phải là người kiên cường, nhưng

Khởi Nhi ham chơi, vẫn là ca ca làm thái tử thì tốt hơn”.

Trương Cường quay đầu lại nhìn Doanh Hi đang kính cần, bất giác mỉm cười, gật đầu: “Đại Tần không những cần thái tử mà còn cần huynh đệ các con đồng tâm, như thế mới là chuyện phụ hoàng vui nhất”.

Doanh Hi nghe xong quay đầu lại nhìn Doanh Khởi, nghiêm túc gật đầu: “Phụ hoàng yên tâm, Hi Nhi nhất định chăm sóc tốt cho Khởi Nhi, không khiến phụ hoàng lo lắng”.

Nhìn gương mặt chân thật hồn nhiên của hai con, Trương Cường đứng dậy nói với Hàn Hoán đứng hầu bên cạnh: “Lập tức cho ngự sử truyền chỉ, trăm lập hoàng trường tử làm thái tử, lệnh cho ông ta lập tức chuẩn bị đại lễ”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 31

Gặp Lại Cố Nhân.

Sa mạc mênh mông cuộn lên từng con sóng vàng, dưới ánh nắng chói chang, một đoàn quân khổng lồ tiến chậm chậm vào biển cát không biên giới, chiến kỳ đen giơ cao phấp phới trong gió nổi bật giữa màu vàng chôn xa mạc.

Đoàn quân ngay hàng thẳng lối tiến về hướng tây, theo sau đội chiến mã là đàn dê đông đúc, tuy nhiên đàn dê hình như đã sức cùng lực kiệt, đang lê bước khó nhọc dưới ngọn roi của những tên lính.

Dưới một ngọn cờ lớn nhất có thêu chữ “TẦN” to tướng, mấy vị tướng lĩnh cưỡi ngựa đen vây quanh một thanh niên mặc cẩm bào. Chàng thanh niên đột nhiên siết mạnh cương ngựa, chiến mã hí lên một tiếng dừng lại, đám tướng lĩnh xung quanh cũng vội kìm ngựa.

Thân là đại tướng quân trong lần viễn chinh này, Mông Diêm tất nhiên đi cùng ngựa giá của Trương Cường, lúc này Mông Diêm đã ngoài ngũ tuần, vào thời đại này đã sớm an hưởng tuổi già rồi, nhưng thể chất Mông Diêm cường tráng, vẫn giữ được vẻ uy nghi của một đại chiến tướng dũng mãnh.

Thấy Trương Cường dừng lại, Mông Diêm lập tức thúc ngựa lại gần, năm mươi vạn đại quân xuất phát từ Hàm Dương vào tháng 6, sau nửa năm hành quân đã đánh bại triệt để bộ tộc Đại Nguyệt, khiến bộ tộc này ngoan ngoãn thần phục Đại Tần, từ nay bản đồ Đại Tần mở rộng về hướng tây thêm mấy ngàn dặm.

Vào mùa xuân năm thứ chín Tần Nhị Thế, năm mươi vạn đại quân đã kéo đến vùng đất nổi tiếng khai sinh nền văn minh lưỡng hà nằm ở Trung

Á, nơi đây từng là lãnh thổ của đế quốc Babylon và đế chế Ba Tư, khi chiến quốc thất hùng tranh bá ở trung nguyên thì đế chế Ba Tư bị Macedonia tiêu diệt, đến khi Đại Tần hùng mạnh sau khi thống nhất sáu nước cũng là lúc vương quốc Macedonia suy yếu, trở thành quốc gia phụ thuộc của đế chế La Mã, giờ đang vất vả thoát khỏi ách thống trị của La Mã.

Ra khỏi sa mạc là một thảo nguyên rộng lớn, Trương Cường chuẩn bị dừng lại ở đây một tháng chỉnh đốn lại quân đội rồi mới tấn công La Mã và Macedonia.

Đại quân trải qua đường dài hành quân sĩ khí vẫn không suy giảm, lương thảo do học tập ưu điểm của dân tộc du mục nên cũng không hề bị ảnh hưởng, lúc xuất phát mang theo ba vạn gia súc, lúc này trừ đi số tiêu hao dọc đường còn tăng thêm hơn một vạn con. Trương Cường và Mông Điềm đều thở phào nhẹ nhõm, giải quyết được vấn đề lương thảo thì quân đội Đại Tần hùng mạnh có thể xưng bá thiên hạ rồi, giờ đây không còn gì cản được bước tiến của họ nữa.

Phía trước là một ốc đảo xanh mướt. Mông Điềm mừng rỡ reo lên: “Bệ hạ, ốc đảo này xuất hiện rất đúng lúc, đại quân đang cần bổ sung nguồn nước...”.

Trương Cường khẽ gật đầu, chợt cảm thấy một nỗi bất an vô hình ập đến, dõi mắt nhìn ra xa, ngoài đoàn quân Đại Tần đông đảo ra không thấy bóng dáng người nào khác, chỉ có điều nỗi bất an lại càng lúc càng mãnh liệt.

Thấy sắc mặt Trương Cường không tốt, Mông Điềm vội hỏi thăm: “Có phải bệ hạ đã phát hiện điều gì bất thường?”.

Trương Cường gật đầu nói: “Đột nhiên trầm cảm thấy bất an, hình như có mối nguy hiểm nào đang rình rập”.

Mông Điềm nghe vậy vội quay sang một thân binh dặn dò vài câu, thân binh lập tức thúc ngựa phóng đi. Mông Điềm chấp tay nói: “Bệ hạ là người phi thường, nếu cảm thấy bất an chắc có nguyên do nào đó, thần đã sai người đi dò thám trước để đề phòng bất trắc”.

Đúng lúc này, trong bụi cỏ rậm rạp đột nhiên có một kỵ sĩ từ từ bước ra, cả khuôn mặt của người này đều dùng lụa trắng che khuất, ngoài đôi mắt long lanh ra không còn nhìn thấy tấc da nào, do cưỡi trên lưng ngựa nên càng không thể phán đoán thân hình cao thấp.

Không đợi Trương Cường lên tiếng, Bành Việt đã thúc ngựa tiến lên chặn trước mặt người kỵ sĩ kia, quay đầu hỏi người dẫn đường theo sau lưng: “Hỏi xem hắn đang làm gì ở đây?”.

Người dẫn đường vừa định mở miệng, kỵ sĩ kia bỗng cười to một tiếng, thân hình lướt tới nhanh như điện xẹt, vung kiếm đâm về phía Trương Cường, mọi.

Người không ai ngờ lại có kẻ hành thích vào lúc này nên không kịp phản ứng, Mông Diêm ở gần Trương Cường nhất hét to một tiếng, rút kiếm đâm mạnh vào bụng thích khách.

Tên thích khách vẫn không có ý lùi lại trước nhát kiếm chí mạng của Mông Diêm, đang lúc mọi người tuyệt vọng, chỉ thấy Trương Cường bình thản nhìn chăm chăm vào đôi mắt của thích khách, mỉm cười nói: “Mấy năm xa cách, không ngờ lại gặp nàng ở đây. Ngu Cơ, nàng khỏe chứ?”.

Câu này nói ra, mọi người cùng giật mình kinh ngạc, tên thích khách rung mình một cái, mũi kiếm đâm tới trước mặt Trương Cường còn cách nửa tấc dừng hẵn lại. Mông Diêm vội thu kiếm về, hét lớn: “Ngu cô nương, có thật là cô nương đó không?”.

Tên thích khách cũng thu kiếm về, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Trương Cường nhìn chăm chăm vào trường kiếm trên tay thích khách, âm trầm nói: “Ngu Cơ, cố nhân gặp mặt, tại sao nàng không chịu thừa nhận?”.

Chưa nói hết câu, tên thích khách đã tháo mạng che mặt ra, dung mạo tuyệt sắc lập tức hiện ra, chính là Ngu Cơ đã xa cách sáu năm.

Ngu Cơ khẽ chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt Trương Cường nói: “Ngu Cơ chỉ muốn thử xem bệ hạ có nhận ra thanh kiếm này hay không chứ không có ý hành thích, để bệ hạ kinh sợ là tội của Ngu Cơ”.

Trương Cường không ngờ Ngu Cơ lại lưu lạc đến nơi xa xôi này, trong lòng thương xót, xúc động nói: “Gặp lại cố nhân là duyên phận trời ban, hôm nay phải mở tiệc ăn mừng mới được!”.

Ngu Cơ thoáng đỏ mặt, bắt đầu kể lại: “Ngu Cơ ở đây đã hai năm, năm trước nghe tin có một đoàn thương buôn Đại Tần đi qua nên định hỏi thăm chút tin tức về Hàm Dương, nào ngờ lại gặp được bệ hạ...”.

Thấy Trương Cường đã không còn nguy hiểm, thêm vào biết được thích khách chính là hồng nhan tri kỷ của hoàng thượng, cấm vệ và tướng lĩnh xung quanh đều biết điều tản ra xa canh gác, bên cạnh Trương Cường chỉ còn lại một mình Ngu Cơ. Mấy năm không gặp, Trương Cường không kìm chế nổi cảm xúc, lập tức vòng tay ôm lấy mỹ nhân vào lòng, nói nhỏ: “Ngu Cơ, nàng một thân một mình phiêu bạt khắp nơi thật khiến trầm lo lắng! Lần này trăm tuyệt đối không để nàng rời khỏi nữa, dù thế nào cũng phải bắt nàng về Hàm Dương với trăm”.

Ngu Cơ toàn thân mềm nhũn dựa vào ngực Trương Cường, một cảm giác an toàn bao trùm ý thức, nàng chỉ muốn mãi mãi dựa dẫm vào vòng tay ấm áp và mạnh mẽ ấy.

Hồi lâu không nghe Ngu Cơ lên tiếng, Trương Cường cúi xuống nói nhỏ: “Ngu Cơ, cuối cùng trăm đã gặp được nàng, nếu nàng không chịu vào cung thì trăm sẽ sai người xây một biệt viện cho nàng, khi nào thích thì nàng hãy vào cung thăm trăm và Yên nhi, Yên nhi vẫn luôn nhớ đến nàng đó, như thế có được không?”.

Ngu Cơ không ngờ Trương Cường vẫn như sáu năm trước tôn trọng lựa chọn của mình, không dùng quyền lực tối cao để gây áp lực, trái tim băng giá từ từ được nung chảy, nàng khẽ gật đầu đồng ý, lại hỏi nhỏ: “Không biết vì lý do gì mà bệ hạ lại vượt vạn dặm đến đây?”.

Trương Cường nhìn say đắm vào đôi mắt long lanh của Ngu Cơ, nhỏ nhẹ giải thích: “Trăm muốn mở ra một con đường thông thương kết nối các dân tộc xa vạn dặm lại với nhau, không ngờ La Mã và Macedonia giao chiến đã giữ lại toàn bộ tài sản mậu dịch của đoàn thương buôn Đại Tần, vì lợi ích quốc gia, trăm quyết định viễn chinh thảo phạt Macedonia và La Mã, bắt chúng thần phục dưới chiến mã của Đại Tần, bảo đảm an toàn cho các đoàn thương buôn Đại Tần về sau”.

Nói đến đây, Trương Cường đặt một nụ hôn dịu dàng lên bờ môi đỏ mọng của Ngu Cơ, nói thêm: “Tất nhiên vẫn còn một lý do riêng, trăm

muốn tìm kiếm nàng nên mới gác lại việc triều chính vượt vạ dậm đến đây”.

Ngu Cơ cảm động thốt lên: “Tấm chân tình của bệ hạ, Ngu Cơ không gì báo đáp!”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 32

Kẻ Địch Ngoài Ý Muốn.

Nhìn ra ốc đảo xanh mượt phía xa xa, Trương Cường ôm chặt Ngu Cơ, cảm khái thốt lên: “Lần này trăm xuất binh năm mươi vạn viễn chinh, không biết thắng bại thế nào, trong triều tuy có nhiều trung thần phò trợ thái tử nhưng trăm vẫn không yên tâm, nếu lần này trăm có gì bất trắc, nàng hãy theo đại quân về Hàm Dương, bằng không trăm chết cũng không nhắm mắt”.

Ngu Cơ nghe vậy vội trấn an: “Bệ hạ yên tâm, phía trước là nước Persia, Ngu Cơ từng có duyên gặp mặt quốc vương Persia, họ từng nhiều lần bị Hung Nô xâm phạm, nay bệ hạ đánh đuổi Hung Nô, lại dẫn đại quân tây chinh, họ vô cùng cảm kích ân đức của bệ hạ, lần này Ngu Cơ đến được đây tìm gặp bệ hạ cũng nhờ họ cung cấp tin tức”.

Trương Cường đang rầu rĩ vì đại quân không quen thuộc tình hình bản địa, nghe Ngu Cơ nói vậy mừng to, nếu có thể giao lưu với dân tộc địa phương, từ đó nhận về tình báo quân sự thì thật có lợi cho cuộc viễn chinh rồi.

Thấy Trương Cường lộ vẻ phấn khích, Ngu Cơ lại nhỏ nhẹ đề nghị: “Bệ hạ có thể đến gặp quốc vương Persia, nhờ họ cung cấp vật tư và hỗ trợ quân đội Đại Tần, như thế bệ hạ có thể giao chiến trực diện với Macedonia, ép chúng giao lại số của cải bị thu giữ”.

Trương Cường vừa định gật đầu đồng ý, chợt nghĩ tới nếu mình hạ thấp thân phận đi gặp quốc vương Persia, nói không chừng sẽ bị ngoại bang xem thường, đòi đặt ra điều kiện hà khắc, bèn lắc đầu nói: “Việc này tốt nhất là

giao cho nàng lo liệu, trăm sẽ phô diễn năm mươi vạn đại quân trấn áp họ về mặt khí thế, ép họ đáp ứng điều kiện của trăm”.

Ngu Cơ suy nghĩ giây lát, gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm! Nhiệm vụ này cứ giao cho Ngu Cơ. Ngu Cơ quen biết hoàng hậu Persia, chỉ cần bệ hạ ban cho một số tơ lụa thượng hạng làm lễ vật, tin chắc hoàng hậu Persia sẽ hết lòng giúp đỡ chúng ta”.

Trương Cường mừng rơn, siết chặt vòng tay hon, cảm kích nói: “Lần này nàng lại giúp trăm một việc lớn rồi”.

Ngu Cơ chớp khẻ đôi mắt long lanh, then thùng nói nhỏ: “Chỉ cần không hy sinh tính mạng của các chiến sĩ mà đổi lấy sự thần phục của Persia, Ngu Cơ vất vả một chút có đáng gì, hơn nữa còn là vì báo đáp tấm chân tình của bệ hạ”.

Dứt lời, Ngu Cơ leo lên lưng ngựa phóng về phía ốc đảo, một đội kỵ binh hơn trăm người đột nhiên xuất hiện ở đó, tất cả đều mừng rỡ khi nhìn thấy Ngu Cơ, đồng thời lại bất an quan sát đoàn quân đông đúc của Trương Cường.

Ngu Cơ dùng ngôn ngữ địa phương trò chuyện với tướng lĩnh đối phương một lúc, sau đó thúc ngựa quay về, mừng rỡ thông báo: “Bệ hạ, họ chính là thân binh của quốc vương Persia, lần này phát hiện quân đội Đại Tần đông đến năm mươi vạn, gấp năm lần quân số toàn quốc của họ nên cảm thấy sợ hãi, đến hỏi rõ mục đích hành quân của bệ hạ, hơn nữa còn hứa chỉ cần bệ hạ không xâm phạm lãnh thổ Persia sẽ đáp ứng mọi điều kiện Đại Tần đưa ra”.

Lúc này Mông Điềm đã tiến lại gần, chỉ nghe Trương Cường cười ha hả nói: “Quốc vương Persia biết điều như thế, đỡ cho đại quân ta tốn sức chiến đấu, ha ha ha...”.

Mông Điềm chấp tay cung kính nói: “Bệ hạ là bá chủ thiên hạ, Mông Điềm hân hạnh được theo hầu tiên đế và bệ hạ thật không uống kiếp này!”.

Trương Cường đắc ý cười to nói: “Nếu không có tướng quân, e rằng trăm cũng không thoải mái chinh phục thiên hạ như hôm nay, tạo dựng cơ nghiệp Đại Tần ngàn đời bất diệt. Ha ha...”.

Mấy tên kỵ sĩ Persia nghe Trương Cường cười to, lại không hiểu ngôn ngữ trung nguyên, đang thấp thỏm lo lắng không biết hoàng đế Đại Tần có xua quân xâm chiếm quốc gia nhỏ bé của mình hay không. Trương Cường mỉm cười nói: “Ngu nhi, nàng chuyển lời với họ chỉ cần Persia thần phục trăm, trăm không những không xâm phạm, còn tặng cho họ tơ lụa và lá trà quý”.

Ngu Cơ lập tức dùng tiếng địa phương phiên dịch ý của Trương Cường, đám kỵ sĩ Persia nghe nói Trương Cường không xâm phạm còn tặng nhiều lễ vật, lập tức mừng rỡ reo hò, xuống ngựa cung kính quỳ lạy.

Trương Cường hài lòng nói: “Lần này cũng nhờ có Ngu nhi mà đại quân tránh được đổ máu”.

Ngu Cơ e thẹn nói nhỏ: “Cũng nhờ bệ hạ thần dũng, bằng không chỉ với vài lời của Ngu Cơ sao đủ sức răn đe họ chứ? Ngu Cơ sẽ theo họ đến gặp quốc vương Persia chuyển ý chỉ của bệ hạ, nói không chừng có thể giúp Đại Tần và Persia trở thành bằng hữu”.

Trương Cường phấn chấn tinh thần, gật đầu nói: “Nếu hai nước trở thành bằng hữu thì tốt nhất, còn nếu Persia không nghe theo thì nàng cũng không cần miễn cưỡng, trăm sẽ có cách khác bắt họ thần phục”.

Ngu Cơ leo lên lưng ngựa, tự tin nói: “Bệ hạ yên tâm! Ngu Cơ sẽ theo đội thân binh này đến hoàng cung gặp quốc vương Persia, bệ hạ hãy chờ đợi ở đây, Ngu Cơ sẽ quay về ngay”.

Trương Cường không muốn để Ngu Cơ một mình mạo hiểm, bèn gọi Bành Việt đến hạ lệnh: “Bành Việt, Khanh hãy dẫn hai ngàn quân cấm vệ đi theo bảo vệ Ngu Cơ, trăm đợi tin tức ở đây”.

Bành Việt liếc nhanh về phía Ngu Cơ, chấp tay nói: “Bệ hạ yên tâm! Thần nhất định không để Ngu cô nương bị tổn thất gì đâu ạ!”.

Trương Cường khẽ gật đầu, nhìn theo Ngu Cơ đang chuẩn bị xuất phát, quan tâm dặn dò: “Ngu nhi, dọc đường nhớ cẩn thận!”.

Ngu Cơ đáp lại ánh mắt tình tứ của Trương Cường, mỉm cười nói: “Ngu Cơ sẽ quay về nhanh thôi! Bệ hạ không cần lo lắng”.

Dứt lời, thúc ngựa phóng nhanh về hướng ốc đảo. Nhìn theo bóng lưng Ngu Cơ rời khỏi, Trương Cường thở dài một tiếng, hẳn có cảm giác Ngu

Cơ xuất hiện rồi lại đi khỏi hết như một giấc mơ, nếu không phải xung quanh có các tướng lĩnh chắc mình không dám cho đây là sự thật.

Mông Điền đứng bên cạnh chấp tay nói: “Bệ hạ, lần này nếu liên minh được với Persia, muốn đòi lại số của cải bị Macedonia bắt giữ không quá khó, thần chỉ lo Persia ngầm ngầm liên kết với các quốc gia bản địa đối phó chúng ta...

Trương Cường nhíu mày suy nghĩ, lo lắng của Mông Điền không thừa, nhưng theo kiến thức lịch sử thì Persia và Macedonia đang đối đầu với nhau, nếu còn lựa chọn chống đối Đại Tần vào lúc này đúng thật là hành động không sáng suốt, hơn nữa vào thời đại này, khắp Trang Á và Châu Âu chỉ có quân đội của đế chế La Mã đủ sức giao chiến trực diện với quân Tần, những quốc gia khác chỉ là hạng tép riu không đáng quan tâm, thêm vào thời điểm hiện tại La Mã và Macedonia vừa trải qua ba cuộc đại chiến, thực lực bị suy tổn nặng, tuy không nên khinh địch nhưng xét về mọi mặt quân Tần vẫn chiếm ưu thế hơn.

Cẩn thận vẫn hơn, Trương Cường hạ lệnh: “Persia không phức tạp như tướng quân nghĩ đâu, nhưng để đề phòng bất trắc, tướng quân hãy sắp xếp cho đại quân phòng bị vẫn tốt hơn”.

Mông Điền nhận lệnh định lui xuống, chợt thấy hai kỵ binh phái đi do thám trước đó phóng ngựa quay về, dừng lại trước mặt Trương Cường nhảy xuống ngựa, cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, phía trước cách sáu mươi dặm phát hiện quân địch”.

Trương Cường thót tim một cái, lập tức cầm lấy kính viễn vọng nhìn ra xa, chỉ thấy một đoàn quân hơn năm vạn người đang từ từ di chuyển về hướng này. Bóng dáng quân địch xuất hiện, Trương Cường lo lắng trong lòng, chẳng lẽ Ngu Cơ đã trág kế đối phương dẫn thân vào chốn nguy hiểm?

Tâm trí rối bời, nhưng sợ ảnh hưởng lòng quân nên Trương Cường cố kìm chế cảm xúc, Mông Điền nhạy cảm nhận ra chút thay đổi nhỏ nhất từ Trương Cường, vội đón lấy kính viễn vọng quan sát động tĩnh quân địch...

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 33

Đại Tần Lập Uy

Quan sát một lúc, Mông Điềm phát hiện số quân địch này khác biệt với đội kỵ binh cùng Ngu Cơ rời khỏi, liền quay sang phó tướng Vương Uyên bên cạnh dặn dò: “Người lập tức dẫn mười vạn quân chuẩn bị tác chiến, đội cung nỏ mai phục trong bụi cỏ phía trước, kỵ binh xin sàng hành động theo cờ hiệu!”.

Lại quay sang Trương Cường thông báo: “Bệ hạ, kẻ địch hình như không phải quân đội Persia, chỉ e có quốc gia khác định bí mật xâm phạm Persia”.

Lúc này Trương Cường cũng đã phát hiện trang phục của đoàn quân kia khác với đội kỵ binh Persia vừa rời khỏi, trong lòng yên tâm hơn về an toàn của Ngu Cơ, gật đầu nói: “Mông tướng quân nói chí phải, không ngờ trẫm vừa định liên minh với Persia lại xảy ra tình huống bất ngờ này, nếu chúng ta tiêu diệt đoàn quân năm vạn người kia, không những có thể trấn áp kẻ địch, còn đủ sức lập uy với cả Persia, truyền lệnh đại quân xin sàng chiến đấu, nhất định phải tiêu diệt gọn quân địch trong thời gian ngắn nhất!”.

Mông Điềm nhíu mày nói: “Nếu chúng ta vì muốn liên minh Persia mà đắc tội với quốc gia hùng mạnh hơn e sẽ phản tác dụng, thần cảm thấy nên cẩn thận xử lý chuyện này”.

Trương Cường không thông thuộc lịch sử cổ đại Châu Âu lắm, hần chỉ nhớ mang máng vào hai ngàn năm trước dân số Châu Âu còn kém xa vùng đất trung nguyên, quân đội Đại Tần là đoàn quân đầu tiên trên thế giới đạt quân số một trăm vạn người, chỉ cần không hấp tấp khai chiến với đế chế

La Mã thì không cần lo lắng quốc gia nào khác, nay La Mã đang bận đối phó với Macedonia nên không có khả năng lẫn nhu cầu xâm phạm Persia.

Nghĩ đến đây, Trương Cường lắc đầu nói: “Mông tướng quân không cần lo lắng! Đội quân kia tuyệt đối không thuộc quốc gia hùng mạnh hơn Persia đâu, rất có thể chúng là kẻ địch của Persia, quân đội Macedonia, cũng là nơi chúng ta chuẩn bị chinh phạt, tướng quân có thể yên tâm đại khai sát giới”.

Mông Diêm nghe vậy cũng hiểu rõ ý nghĩa quan trọng của trận chiến này, lập tức vỗ tay nói: “Bệ hạ yên tâm! Thần sẽ chỉ huy chiến đấu ngay!”.

Dứt lời, thúc ngựa tiến về phía trước, quân địch chỉ cách sáu mươi dặm, lúc này chuẩn bị ứng chiến có hơi gấp gáp, nhưng quân Tần chiếm ưu thế áp đảo về mặt quân số nên chẳng mấy ai lo lắng.

Vương Uyên dẫn mười vạn đại quân vừa mai phục xong trong bụi cỏ nơi ốc đảo, tiếng vó ngựa đã truyền đến bên tai, do bị bụi cỏ rậm rạp che khuất tầm nhìn nên đành dựa vào tiếng vó ngựa để phán đoán khoảng cách của quân địch.

Một lúc sau, bóng dáng quân địch đã thấp thoáng hiện ra, chỉ thấy một tên tướng lĩnh cao to tóc vàng mắt xanh đang ngồi chênh chếch trên lưng ngựa, chỉ tay vào tấm bản đồ da dê, dùng ngôn ngữ địa phương hét hỏi một tên lính cận vệ bên cạnh. Xét từ cử chỉ sắc mặt, Vương Uyên đoán chắc đối phương hành quân bị lạc đường, xui xẻo làm sao lại chạm trán với năm mươi vạn đại quân của Đại Tần.

Tên tướng lĩnh vẫn không hề phát giác quân Tần mai phục trong bụi cỏ, Vương Uyên giơ cao cây nỏ nhắm vào tướng địch, hô to hiệu lệnh: “Giết!”.

Tên tướng lĩnh “Hự!”. Một tiếng, bị mũi tên cắm phập vào ngực ngã nhào xuống ngựa, đoàn quân phía sau ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mưa tên đã bắn ào ạt từ bụi cỏ trút lên đầu chúng, rất nhiều binh sĩ chưa kịp kêu lên đã bỏ mạng.

Uy lực của nỏ Tần mạnh đến nỗi áo giáp đồng nặng nề khoác trên mình binh sĩ Macedonia không thể cản phá, dưới cơn mưa tên thịnh nộ, máu tươi văng tung tóe, vô số thân xác đổ xuống trong tuyệt vọng.

Sau vài đợt bắn tên, năm vạn quân địch chỉ còn lại một nửa, mùi máu tanh bốc lên khiến người ta nghẹt thở. Cờ hiệu lại được phát lên, kỵ binh Đại Tần hùng mạnh được trang bị bàn đạp yên ngựa rời khỏi nơi ẩn nấp, tràn lên như thác lũ xông vào quân địch, vùng kiếm chém mạnh, kết liễu những sinh mạng yếu ớt đang run sợ.

Vương Uyên thân là tướng chỉ huy trận chiến cũng đích thân xông lên phía trước, trường kiếm trên tay đã nhuốm không biết bao nhiêu máu kỵ binh đối phương, do bị tấn công bất ngờ, cộng thêm chênh lệch về trang bị, quân số lẫn sức chiến đấu, số phận của đoàn quân Macedonia xem như đã được định đoạt. Đây là lần đầu tiên Vương Uyên gặp một đội quân yếu đến thế, bèn hào hứng mặc sức chém giết, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy các binh sĩ sau lưng ai cũng treo lưng lẳng đầu người ngang lưng để ghi nhận chiến công.

Đợi khi quân đội Macedonia nhận ra sự lợi hại của quân Tần thì đã quá trễ, chúng không còn lực lượng đủ sức chống trả hoặc tổ chức phòng thủ rút lui, không ít binh sĩ đã buông vũ khí, quỳ xuống vái lạy xin đầu hàng.

Vương Uyên hạ lệnh ngưng chiến đấu, phái người canh giữ số tù binh, đoàn quân năm vạn người của Macedonia bị tiêu diệt hoàn toàn trong thời gian ngắn, chỉ còn lại hơn hai ngàn tù binh may mắn sống sót bị bắt giữ.

Mông Điềm quay về bên cạnh Trương Cường, chấp tay bẩm báo: “Bệ hạ, quân ta đã đại thắng, số tù binh kia bệ hạ định xử trí thế nào?”.

Trương Cường dù gì cũng là người hiện đại, khi nghĩ đến quyết định sinh tử của mấy ngàn sinh mạng không sức chống trả liền trở nên do dự, nếu giữ số tù binh này lại sẽ tốn lương thực nuôi chúng, giết toàn bộ lại vi phạm tiêu chuẩn đạo đức của mình, còn cứ thế thả ra thì sợ các tướng lĩnh trong quân không phục.

Thấy Trương Cường nhú mày nghĩ ngợi, Mông Điềm lên tiếng phân tích: “Bệ hạ, số tù binh này giết hay thả đều có mặt lợi và mặt hại, theo ý thần vẫn nên thả ra để uy danh đại quân ta truyền đến tai đối phương, từ đó khiến chúng e dè không dám đối đầu với Đại Tần, còn giết hết e sẽ dồn chúng vào đường cùng quyết chiến một phen, như thế lại không hay lắm”.

Trương Cường gật đầu nói: “Vây thì tra hỏi tù binh xong, cắt tai chúng rồi thả về!”.

Mông Điem khom lưng nói: “Thần lập tức đi lo chuyện này”.

Trương Cường khẽ gật đầu, dỗi mắt nhìn ra xa vẫn chưa thấy bóng dáng Ngu Cơ quay về. Mặt trời từ từ khuất bóng, quân Tần bắt đầu hạ trại, vừa mới đại thắng nên sĩ khí trong quân lên cao, chốc chốc lại nghe tiếng cười đùa vui vẻ của các binh sĩ.

Khi Trương Cường mất hết kiên nhẫn, một đội kỵ binh cuối cùng đã xuất hiện, chính là Bành Việt và đội cấm vệ theo bảo vệ Ngu Cơ, chính giữa đội quân là Ngu Cơ nổi bật nhất với y phục trắng toát như tiên nữ giáng trần, bên cạnh nàng là một người đàn ông trung niên tóc vàng đội mặc cấm bào, đầu đội vương miện.

Thấy Ngu Cơ bình an trở về, Trương Cường như trút bỏ gánh nặng, thúc ngựa tiến lại gần, ba ngàn cấm vệ vội theo sau không rời nửa bước.

Bãi chiến trường vẫn chưa dọn dẹp xong, người đàn ông trung niên kia sau khi quan sát số xác chết nằm la liệt bên hốt hoảng nhìn về phía Trương Cường đang ngạo nghễ trên lưng ngựa, quay đầu nói nhỏ vài câu với Ngu Cơ.

Chỉ thấy Ngu Cơ mỉm cười vui vẻ, lại gần thông báo: “Bệ hạ, người này chính là quốc vương Persia, ông ta vốn chỉ định đến gặp mặt bệ hạ, nhưng sau khi nhìn thấy số xác chết kia đã xác định đó là quân đội Macedonia, lần này chúng định đến cướp gia súc của Persia, may nhờ bệ hạ tiêu diệt gọn kẻ địch giúp họ, để bày tỏ lòng biết ơn đối với Đại Tần, Persia bằng lòng cung cấp mọi giúp đỡ cần thiết, còn đồng ý phái sứ giả đến Macedonia thay mặt bệ hạ đòi lại số của cải của đoàn thương buôn Đại Tần”.

Trương Cường nghe vậy mừng rơn, rất có thể không cần đại chiến đã bình định được Macedonia, mở đường cho sự thịnh vượng của con đường tơ lụa nối thương mại Đông - Tây, từ nay uy danh Đại Tần lan truyền khắp thế giới, khiến các quốc gia Trung Á và Châu Âu xa xôi khiếp sợ, không dám nảy sinh ý đồ xấu nữa.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6 Chương 34

Vạn Lý Khải Hoàn - Đại Kết Cục (1)

Chương 34 - 35

Vạn lý khai hoàn - Đại kết cục.

Mùa hạ năm thứ chín Tần Nhị Thế, ánh nắng mặt trời ấm áp soi rọi trên tòa thành xưa cũ Macedonia, một đôi tình nhân đang âu yếm đứng cạnh nhau.

Trương Cường ôm lấy chiếc eo thon của Ngu Cơ, dịu dàng nói: “Ngày mai trẫm sẽ hạ lệnh khởi hành về Hàm Dương, khi nào về đến nơi trẫm nhất định cử hành nghi lễ long trọng đón nàng vào cung”.

Ngư Cơ dựa đầu vào ngực Trương Cường, gật đầu nói: “Không ngờ quốc vương Macedonia lại thỉnh cầu bệ hạ giúp họ thoát khỏi ách thống trị của đế chế La Mã, chỉ là không biết bệ hạ có định giúp họ hay không?”.

Trương Cường cúi xuống đặt lên môi Ngư Cơ một nụ hôn nồng cháy, mỉm cười nói: “Trẫm đã để lại hai mươi vạn đại quân thiện chiến giúp Macedonia, còn trẫm sẽ quay về Hàm Dương, một năm qua rồi khỏi quê hương, nay trẫm vô cùng nhớ nhung”.

Thấy Trương Cường thần sắc ảm đạm, Ngư Cơ nắm lấy tay hắn, nhỏ nhẹ hỏi: “Lần này về Hàm Dương, bệ hạ có thể xá tội cho Lệ Cơ muội muội không?”.

Trương Cường suy ngẫm giây lát, cuối cùng thở dài một tiếng, gật đầu nói: “Lệ Cơ tuy tội khó dung tha, nhưng trẫm giáng nàng ấy làm thứ dân, xem như là hình phạt nặng rồi”.

Siết chặt vòng tay hơn, Trương Cường cảm khái thốt lên: “Trẫm có được trái tim của Ngu nhi và Yên nhi, chính là thu hoạch lớn nhất trong đời trẫm”.

Ngư Cơ chợt buồn bã thổ lộ: “Bệ hạ, Ngư Cơ tuy có chút nhan sắc, nhưng nhan sắc sẽ tàn phai theo thời gian. Ngư Cơ đã sớm không còn là mỹ nhân tuyệt sắc năm nào, e sẽ làm bệ hạ thất vọng!”.

Trương Cường biết lúc này Ngư Cơ đã hai mươi sáu bảy tuổi, vào thời đại này đã có thể làm bà nội rồi, chỉ là dung mạo của nàng vẫn kiều diễm như xưa, nghe nàng nói thế, liền giả vờ nổi giận: “Nàng thế này mà còn dám nói nhan sắc tàn phai, trẫm phải phạt nặng nàng mới được!”.

Dứt lời, Trương Cường siết chặt vòng tay, Ngư Cơ cảm nhận được tấm chân tình của hắn, khẽ nói: “Đều là lỗi của Ngư Cơ, đã khiến bệ hạ không vui!”.

Trương Cường ôm chầm lấy mỹ nhân, ngấm ngấm quyết tâm sẽ không để tất cả những người mình yêu thương bị tổn thương nữa.

Mùa thu năm thứ mười một Tần Nhị Thế, cổng thành Hàm Dương, vẫn võ bá quan triều phục chỉnh tề đứng ngay hàng thẳng lối sau một bé trai tám tuổi, dõi mắt về phía xa ngóng đợi. Hồi lâu, một đội cấm vệ mấy ngàn người hộ tống xa giá lộng lẫy xuất hiện, chính là ngự giá của thái tử, thái tử Doanh Hy trịnh trọng bước tới quỳ xuống, đồng dặc hô lớn: “Thần nhi nghênh đón thánh giá phụ vương!”.

Chỉ thấy Hàn Hoán bước tới dìu Doanh Hy đứng dậy, truyền lệnh: “Hoàng thượng có chỉ, bá quan văn võ hãy đến đại điện kiến giá, thái tử điện hạ không cần đa lễ, mau mời đứng dậy”.

Hàm Dương cung, Trương Cường ngồi uy nghi trên ngai vàng, thấy Doanh Hy quỳ bên dưới, vội đứng dậy bước xuống ôm lấy con trai, dịu giọng nói: “2 năm không gặp, Hy nhi đã cao lớn thế này rồi!”.

Doanh Hy bất an nói: “Xin phụ vương thả Hy nhi xuống, Hy nhi còn phải tiếp tục hành lễ”.

Trương Cường cười ha hả nói: “Không cần đa lễ đâu, Hy nhi quả xứng là thái tử Đại Tần, cũng nhờ có công dạy dỗ của thái phó”.

Tiêu Hà nghe vậy cung kính cất tiếng: “Thái tử thông minh hơn người, sau này nhất định là bậc minh chủ như bệ hạ”.

Trương Cường nhìn thấy Tiêu Hà mái tóc bạc râm, gật đầu nói: “Hai năm qua cũng nhỏ có thừa tướng gánh vác mọi việc lớn nhỏ trong triều, trăm vô cùng cảm kích!”.

Chỉ thấy Tiêu Hà chấp tay nói: “Nay thiên hạ đã định, thần dựa theo chính sách miễn giảm hình phạt của bệ hạ năm xưa định ra Cửu chương luật pháp, mong có thể đưa Đại Tần ngày càng cường thịnh”.

ĐẠI TẦN BÁ NGHIỆP

Ngọc Văn Lâu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 35

Vạn Lý Khải Hoàn - Đại Kết Cục (2)

Trương Cường hoàn toàn tin tưởng vào tài trị nước của Tiêu Hà, bộ luật này chính là “Hán luật cửu chương” nổi tiếng trong lịch sử rồi, chỉ là bây giờ phải đổi.

Đắc ý cười to, Trương Cường cất tiếng: “Tốt lắm! Đợi sau khi thẩm xem qua sẽ hạ chỉ công bố thiên hạ. Thừa tướng đã lập công lớn, nay gia phong làm Tán hầu, thưởng thực ấp năm ngàn hộ”.

Tiêu Hà vội quỳ xuống khấu đầu tạ ơn, Trương Cường đích thân dìu Tiêu Hà đứng lên, gật đầu nói: “Việc triều chính sau này còn phải cậy nhờ thừa tướng, khanh nên bảo trọng mới phải!”.

Lúc này, Doanh Hy kéo nhẹ long bào của Trương Cường, nói nhỏ: “Phụ vương, mẫu hậu đang đợi phụ vương trong cung đấy!”.

Trương Cường lập tức nhớ đến các vị hiền thê ái phi đã xa cách lâu ngày, bèn hạ lệnh: “Hôm nay thẩm mới hồi cung, mọi việc triều chính mai hãy xử lý, mọi người lui xuống trước, tối nay sẽ bày yến tiệc trong cung, đến lúc đó thẩm sẽ uống một bữa no say với các khanh”.

Dứt lời, trong tiếng hô vạn tuế vang trời, Trương Cường bế lấy Doanh Hy chạy nhanh vào tấm điện. Vừa đến trước quảng trường tấm điện, chỉ thấy Tả Uyên dẫn theo các phi tần hậu cung đứng đó đợi xin từ khi nào, thấy Trương Cường xuất hiện liền mừng rỡ hành lễ, Triệu Yên đang bế một bé gái hai tuổi, còn Lỗ Nguyên dắt theo Doanh Khởi sắp được sáu tuổi cùng xúc động nhìn về phía hân.

Trương Cường đặt Doanh Hy xuống, bước tới đỡ hoàng hậu đứng dậy, thốt lên: “Trẫm nhớ mọi người quá!”.

Tả Uyên rơm rớm nước mắt, mỉm cười nói: “Bệ hạ, hay là vào trong canh y trước, thần thiếp đã bày tiệc tẩy trần giúp bệ hạ”.

Trương Cường khẽ gật đầu, bế lấy bé gái trong tay Triệu Yên hỏi: “Đây là tiểu công chúa của trẫm đó ư?”.

Triệu Yên thoáng đỏ mặt, nói với bé gái nhỏ nhắn trong tay: “Ngọc nhi, mau tham kiến phụ hoàng đi!”.

Trương Cường cười ha hả đắc ý, nói lớn: “Trẫm đã có đủ hoàng tử công chúa rồi. Ha ha... Trẫm sẽ phong công chúa ngoan của trẫm làm Ngọc Dương công chúa, thưởng thực ấp năm ngàn hộ”.

Thấy Trương Cường đang vui, Triệu Yên bèn nói vào: “Bệ hạ, đã bao nhiêu năm rồi, bệ hạ hãy xá tội cho Lệ Cơ đi ạ! Hy nhi cũng đã khôn lớn, nếu bệ hạ xá tội Lệ Cơ thì Hy nhi mới không hận hoàng hậu, bằng không sẽ uổng phí khổ tâm dưỡng dục của hoàng hậu nương nương”.

Trương Cường thở dài một tiếng, gật đầu nói: “Thôi vậy! Hãy đưa Lệ Cơ rời khỏi lãnh cung, tạm thời ở chỗ nàng trước, chờ dịp nào thích hợp sẽ cho hai mẹ con gặp mặt”.

Bóng trăng sáng vành vành treo trên cao, hoàng đế Đại Tần ngự giá viễn chinh đại thắng trở về, khắp thành Hàm Dương đều chìm ngập trong bầu không khí hân hoan, lê dân bá tính toàn thành chen chúc khắp hang cùng ngõ hẻm ca hát nhảy múa ăn mừng, ca tụng về sự cường thịnh của quốc gia và cuộc sống ấm no hiện tại.

Trên bờ sông Hoài Thủy, Trương Cường nắm lấy bàn tay mềm mại của Ngu Cơ thông dong tản bộ, hồi lâu Ngu Cơ mới thẹn thùng thốt lên: “Ngày mai đã phải vào cung, được bệ hạ nhận lời cùng Ngu Cơ làm một đôi vợ chồng nhân gian lần này, Ngu Cơ quả thật cảm kích!”.

Trương Cường mỉm cười vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của Ngu Cơ, nói nhỏ: “Ngu nhi, trẫm có chuẩn bị một phần lễ vật tặng cho nàng, còn nhớ ống pháo hoa trẫm tặng nàng năm xưa vẫn chưa dùng đến, đêm nay trẫm tặng nó lần nữa cho nàng vậy!”.

Vừa nói dứt câu, chỉ thấy bầu trời vang lên tiếng nổ rôm rốp, tiếp đến là pháo hoa lung linh chiếu sáng màn đêm, đưa khung cảnh thịnh vượng của Đại Tần lên đỉnh điểm. Trương Cường nắm lấy bàn tay ngà ngọc của Ngu Cơ, dịu dàng hỏi nhỏ: “Pháo hoa này trầm dưng cho nàng, nàng có thích không?”.

Ngu Cơ hào hứng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời lung linh rực rỡ, cảm động thốt lên: “Bệ hạ, giây phút này... Ngu Cơ mãi mãi không quên...”.

----- Kết Thúc Truyện-----